БИБЛИОТЕКА ОХРАНА
Књига број 8
Уредник: **Горан Петковић**
За издавача: **Горан Петковић**
Аутор: **Владимир Димитријевић**
Лектура и коректура: **Аутор**
Прелом: **Мићан Ступар**
Штампа: **Бањацграфика Београд**
Тираж: **1000**

Владимир Димитријевић

Апокалипса и Трећи светски рат

РОМАНОВ
Бања Лука, 2014.

Садржај

О анђелском покрету који се у нама јавља по Божијем промислу а ради напредовања душе у духовном делању 11
О овој књизи 13

Апокалипса у Светом Предању

Архиепископ Натанаил: О доласку антихриста и другом доласку Христа 17
О непобедивости Цркве Божје 26
Визија предапокалиптичких догађаја (Протојерej Борис Молчанов: АНТИХРИСТ) 33
Монах Василије: Размишљања смиреног срца 62
Пророштва Светог Козме Етолског (упокојио се 1779. године) 66
Пророчанства Светог Серафима Вирицког, руског свеца 20. века, чијим молитвама је Бог спасавао Русију у другом светском рату 68

Гласови савремених духовника о апокалипси

Архиепископ Аверкије: Дух антихристов и његове претече 73
Старац Пајсије о антихристу, о броју 666, пасошима и жиговима 80

Апокалипса овде и сада

Алексеј Јаковљев–Козирјев: Шеста труба 85

Апокалипса и жиг звери

Идентификациони број и печат антихриста 95
Због чега православни не могу прихватити „Посланицу Оца Јована (Крестјанкин) о ИНН” 128

Судбина Цркве у доба апокалипсе

Татјана Васиљевна Грачова: Ко спрема Осми васељенски сабор? 143

Апокалипса у мом животу

Зашто крај света? 153
О рушењу „јучерашњег света” и апокалиптичном убрзању историје 186

Апокалипса и три религије

Политика и мистика: блискоисточни сукоб и есхатологија монотеистичких религија 215

Знамења апокалипсе

Крај историје и убрзање времена 239
Пресушивање Еуфрата 244
Вода црвена као крв у многим земљама света 246

Апокалипса и живот у Цркви

Објекат је под видео-надзором 253
Екуменизам као мистички блуд 257

Полемика о апокалипси

Стиропорска теологија у доба апокалипсе 333
Будите се, изгибосмо! 344

Светска криза и рат истребљења

О близини другог Христовог доласка и рату истребљења 361
Ко и зашто спрема Трећи светски рат? 365
Потребне су им глобалне Маркале 369
Рат против становништва 373
Крвава бајка о „златној милијарди" 390

Биоетика и апокалипса

Либерал-канибализам 407
Осми март – Иродијадин дан /
О феминизму противпородичном 421
Монсатанизам 430

Новац и апокалипса

Проклетство новца и пад Вавилона 435
Ватикан, банке и антихрист 445
Апокалипса Маја или банкстерска пропаст 450
Глобална елита или глобалистички олош? 455

Европска унија и апокалипса

Исповест једног евроскептика 461
Европска унија – антихришћанска Кула вавилонска 479

Апокалипса и чиповање света

Грчка и Руска Црква против електронског концлогора 487
Руска Православна Црква и чиповање 489
Зашто хоће да нас чипују? 497
Концлогор Србија 507

Света Гора и апокалипса

Света Гора и електронске карте 515
Империја на Светој Гори: хапшење ватопедског игумана 517
Путин, Света Гора и отац Јефрем Ватопедски 519

Срби у доба апокалипсе

Велики пост: искушења и покајање 525
Земљотрес и покајање 528
Убиство у Великој Иванчи: размишљање у великом посту 535
Небо плаче над Србима 540
Воја Антонић: Креманско (не)пророчанство 542
Шта ће с нама бити до послетка? 560

Коначне истине

О животу и смрти по православном предању 589
Александар Каломирос: Огњена река / Да ли је Бог створио пакао? Да ли је Бог стварно добар? 599
Уместо завршног слова 637

О анђелском покрету који се у нама јавља по Божијем промислу а ради напредовања душе у духовном делању

Прва мисао коју, по човекољубљу Божијем, човек прима и која руководи душу ка животу јесте мисао о крају ове природе.

После те помисли природно следи презир према свету. Тиме у човеку почиње свако добро кретање које га води ка животу. И божанска сила, која га прати, као да у човека полаже неки темељ, када пожели да у њему објави живот. Ако човек ту мисао коју смо поменули не угаси у себи житејским везама и празним разговорима, него се буде њоме бавио у безмолвију и посвети јој се у созерцању, она ће повести човека ка дубоком созерцању које нико није у стању да изобрази речима. Сатана силно мрзи ту помисао и свим силама насрће како би је затро у човеку и чак би му, када би то било могуће, дао царство над читавим светом, само да расејаношћу избрише у човековом уму такву помисао, и као што је речено, да може, радо би то учинио. Наиме, зна тај ласкавац да ако та помисао пребива у човеку његов ум се више не налази на овој варљивој земљи и његова лукавства не приближавају се човеку. И овде треба схватити, али не ону прву помисао која својим јављањем у нама буди сећање на смрт, него пуноту тога дела, када она у човеку буди непрестано сећање на смрт и када сталним помишљањем на њу човек доспева у стање непрестаног усхићења. Прва помисао

је нешто теласно, а ова потоња је духовно созерцање и чудесна благодат. То созерцање је обучено у светле мисли. Ко њега има тај више не помишља љубопитљиво на овај свет и није привезан за своје тело.

Свети Исак Сирин: „Подвижничка слова"

О овој књизи

Живимо у апокалиптично доба – са тиме се слажу сви, од прогностичара светских трендова,попут Џералда Селентеа, преко економиста, какав је Макс Оте, до философских писаца и новинара. Осећамо да се ближимо граници иза које почиње нешто друго: како би стари српски писци рекли – инобитије, друго и другачије постојање. Шта о томе каже Свето Предање Цркве од Истока? Шта се види са осматрачнице учења Цркве о данашњем свету, од науке, преко економије, до политике? Куда идемо? Шта нас чека?

Књига коју читалац има у рукама има за циљ да покуша да одговори на ова питања.У првом делу књиге, објављени су текстови Светих Отаца и савремених аутора који су се бавили овом темом. Сви остали текстови су,углавном (осим ако није другачије назначено) из пера потписника ових редова. Они су настајали у последњих неколико година, и објављивани су у нашој штампи („Печат”, „Геополитика”) и на Интернету („Борба за веру”, „Нови Стандард”, „Фонд стратешке културе”, „Двери”, итд.).

После већ поменутих тестова Светих Отаца и аутора који су се бавили савременим проблемима апокалиптике, ауторски текстови Владимира Димитријевића тематски су подељени – уводни се тичу апокалипсе као чиниоца личног живота, као и полемика око тога треба ли се апокалипсом као темом данас уопште бавити. Један од кључних проблема свакако је и Богом допуштена отпадија у Цркви од Истока – њоме се бави поглавље књиге под насловом „Екуменизам као мистички блуд.” Ту су и текстови који говоре о светској кризи и Трећем светском рату чији је циљ истребљење човечанства, биоетичким питањима (од трговине људским органима до ГМО-а), банкстерској завери против човачанства („Новац и апокалипса”), питањима антихришћанства Европске Уније, чиповањем

света и Србије чији је циљ да се у сваког човека убризга чип за доживотно праћење – жиг звери, као и гласовима Свете Горе која се, Литургијом и подвигом, бори против сила зла које су навалиле на православну Јеладу и на човечанство. Поглавље „Срби у доба апокалипсе" бави се судбином нашег народа у доба свеопштег полома. У њему је нарочито битан текст Воје Антонића о конструкцији лажног тзв. „Креманског пророчанства", које већ деценијама збуњује и слуђује Србе.

„Коначне истине" баве се загробном судбином људске душе, свеопштим васкрсењем из мртвих и Страшним судом, последњим истинама о Богу, човеку и твари.

Ово није књига коју је писао „врач – погађач", него дело које позива на размишљање и покајање. Православна вера не познаје фатализам, и њен је основни став – док год буде покајања и покајника, биће и овог света. Зато треба да се трудимо, враћајући се Богу и себи, да нас, како рече Владика Николај, не поклопи „језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом." Молимо читаоца да опрости све грешке и пропусте аутора и да се помоли за њега Господу, Творцу, Спаситељу и Судији свих људи, Ономе Који је Љубав и Истина, Пут и Живот!

Господе, благослови, молитвама Твоје Пречисте Мајке и свих светих Твојих да ово дело буде на душевну корист оних који читају, а мени грешном не на суд или осуду!

Аутор, на дан Покрова Пресвете Богородице 2013. године

Апокалипса у Светом Предању

Архиепископ Натанаил (Лвов)

О доласку антихриста и другом доласку Христа

Када читамо древна богонадахнута пророчанства, морамо имати на уму да је не само немогуће предвидети будућност без нарочите Божије помоћи, него нам је тешко, или чак немогуће да правилно и разумемо пророчанство које читамо или слушамо. Оно (пророчанство) је истинити, веран приказ спољашњих прилика будућих поколења, и можда више од тога, њиховог унутарњег стања.

Навешћемо као илустрацију за ово један пример. За време Другог светског рата, када су толики људи у многим градовима широм света страдали од смртоносних ваздушних напада, било је доста оних који су сматрали да се на авионе односе оне добро познате речи из Откривења о скакавцима са „гвозденим оклопима" (Отк. 9, 9). Могућност оваквог тумачења се, природно, не може порећи. Међутим, ако се и сложимо са њим, ипак треба да приметимо како су ови стихови Апокалипсе постали разумљиви тек нашем поколењу, које зна за авијацију, док су ранијим поколењима они били несхватљиви.

Исто то важи, можда још више, када је реч о унутарњим искуствима људске душе. У којој мери би могао човек осамнаестог века, да не идемо у даљу прошлост, разумети искуства и ставове данашњих људи? Зато – када Господ у виђењу открива будућност светом Пророку Данилу, Он му говори: .".а речено виђење... је истина; зато ти запечати виђење, јер је за много дана" (Дан. 8, 26). Ова идеја се понавља у дванаестој глави: „А ти Данило, затвори ове речи и запечати ову књигу до последњег времена" (стих 9).

И додаје Господ, обраћајући се Данилу, ово: „Многи ће бити изабрани, темељно убељени и окушани у ватри и освећени; али ће безбожници радити безбожно, и ниједан безбожник неће разумети; али ће разумни разумети" (12, 10).

Пре него што пређемо на есхатолошка откривења Цркве Христове, да кажемо и ово.

Многи су људи забринути и саблажњени чињеницом да је вернике хришћане већ више пута до сада захватало напето ишчекивање доласка Антихриста и свршетка света и века. Шта више могло би се рећи да је од самог свог настанка Црква живела у ишчекивању скорог свршетка времена и Другог Доласка Христа.

Не би требало, међутим, мислити да су ова ишчекивања била погрешна или без основа.

Крај света је био и остаје блиска претња свакој епохи. Заиста, највећи значај овог света је у томе да припреми за улазак у Царство Божије што већи број људи спасених Крвљу Христовом. И тек када престане овај процес (обраћења ка Христу све нових и нових душа), нестаће разлога за постојање света и он ће се примаћи свом крају.

Сам Христос, Спаситељ наш, указао је на ово, блиско упоредивши унутарње стање човечанства пред свршетак света са стањем људског рода пред Потоп. Библија приказује то стање на овај начин: .".А Господ рече: неће Дух мој свети остати међу људима, јер су тело..." И даље: „И видевши Господ да је неваљалство људско велико на земљи, и да су све мисли срца њихова свагда само зле..." И још: „А земља се поквари пред Богом, и напуни се земља безакоња. И погледа Бог на земљу, а она беше покварена..." Наравно, постојање човечанства коме је стало само до онога што је телесно, материјално, човечанства чији је васцели ум управљен на зло, човечанства састављеног не од људи којима је удео међу спасенима но само од оних који иду у погибао – постојање, дакле, таквог човечанства је бесмислено. И Господ га је затро у водама Потопа.

Исто такво или сличао стање, не једном је овладало људским родом од времена Новог Завета. И крај света у та времена је био близу. Када се хришћанство појавило, мало га је људи испрва следило.

Апостоли и њихови саподвижници пронели су своје проповеди до на крај земље. Али је усвајање ове проповеди, обраћење или необраћење Христу, зависило од оних који су је чули. И да се апостолска проповед показала безуспешном, да се човечанство оглушило о њу, даље би постојање света очигледно било бесмислено; и већ тада би му дошао крај. Ко може рећи да крај тада није био веома близу?

Људи пријемчивог и тананог духа су то осећали. Ово је био разлог (али не једини) зашто су прве деценије хршћанства биле испуњене есхатолошким очекивањима.

Највећа победа човечанства, и залог целокупне његове потоње историје, лежи у чињеници да је значајан део човечанства пошао за апостолима и тако оправдао постојање света.

Епоха Француске револуције подсећа по много чему на епоху Октобарске револуције. И једној и другој је својствено торжество зла и мржње према Богу, чему су склони сви они, широм света, који себе сматрају напреднима. И ако су данас знаци који указују на то да се приближава крај света бројнији него икада раније, па их је, дакле, у доба Француске револуције можда било мање, ипак су и тада били веома бројни, или најбројнији у односу на све претходне епохе. Зато апокалиптички став и оне идеје које Наполеона пореде са Антихристом, а које је Толстој исмевао у свом роману „Рат и мир", нису у ствари, биле без основа.

Најраније знаке који указују на долазак Антихриста и скори крај света налазимо у Књизи Пророка Данила, поглавља 7–12. Ми их нећемо овде понављати, с обзиром да се могу наћи у Библији, а она је лако доступна свакоме, барем у такозваним „слободним друштвима." Рећи ћемо само да су ова пророчанства уопштено говорећи, тешка за разумевање, нарочито због недостатка историјске перспективе, услед чега су пророчанства о временима која су најмање хиљаду година удаљана једна од других, међусобно измешана.

На пример: јасно је да се пророчанства у седмом, осмом и дванаестом поглављу односе на апокалиптичка времена. Али крај деветог поглавља, од 22. стиха па надаље односи се на долазак у свет Христа Спаситеља, дакле на догађаје који су се збили пре скоро две хиљаде година.

Али управо у тим стиховима можемо видети колико су Данилова пророчанства јасна и прецизна.

.".. Откад изађе наредба да се Јерусалим опет сазида до Христа Владике биће седам седмица и шездесет две седмице. А после те шездесет две седмице погубљен ће бити Месија и у Њему неће бити осуде; и Он ће разорити град и светињу са кнезом који долази; и крај ће им бити са потопом; а до краја рата који се брзо завршава Он ће назначити пустошења. И једна седмица утврдиће завет са многима: и у половини седмице укинуће се жртва и принос: и на светом месту биће гнусоба опустошења."

А све је ово написано 500 година пре рођења Христа, пре распећа Господа, и пре разорења Јерусалима од стране римског војсковође Тита. И нису само хришћани задржали ову књигу пророчанства, која говори о Христу. Све овде наведене речи написане су на јеврејском језику (поглавља 2–8. су писана на арамејском, али 9. је на јеврејском), и налазе се у књигама Јевреја, који ни у ком случају нису пријатељски расположени према хришћанству. У томе је исконска, Промислом одређена судбина Јевреја; чак и нехотично, али овом чињеницом која не оставља никакву недоумицу, они сведоче о исправности хришћанског учења.

И код Пророка Исаије постоје апокалиптичка пророчанства, као на пример: 11, 4; 14, 12–21; 24, 16–23; 27, 1, 2; 66, 15–24. Али код Пророка Исаије „Еванђелисте Старог Завета", пророчанства су, можда и више неголи она код Пророка Данила, измешана са пророчанствима која се односе на Христа Спаситеља.

Потресно је у својој живописности пророчанство о васкрсењу мртвих пред Страшни Суд, које налазимо у 37. поглављу Езекиловог пророчанства. Ово је пророчанство добро познато свима који долазе на богослужења. Чита се на јутрењу Велике Суботе.

Снажна пророчанства о свршетку света налазе се у 3. и другој половини 18. поглавља Премудрости Соломонове.

Ако читалац поседује само Библију у издању протестантског Библијског друштва, онда неће у њој пронаћи књигу Премудрости Соломонове. У првом веку после Христа ова књига је одбачена од стране тајног скупа јеврејских рабина у Јамнији, не зато што садржи есхатолошка пророчанства, но зато што је, по њиховом мишљењу,

била превише очигледно пророчанство о Христу. А протестанти 16. века су се, одређујући са своје стране садржај Библије, руководили јеврејским ставовима из првог века.

Мада немају непосредне везе са нашом темом, навешћемо, ради читалаца који немају Библију издату од Православне Цркве, оне стихове из књиге Премудрости Соломонове који су узроковали њено избацивање из јеврејског Канона.

„Зато постависмо замке Праведнику, јер нам је непотребан и противи се нашим делима, кара нас за грехе против Закона, и кори нас за грехе нашег образовања, – он тврди да зна Бога и назива себе сином Господа, – он разобличава наше помисли; већ и на поглед нам је тегобан, јер се живот његов разликује од живота других људи, и његови су путеви другачији. Он нас сматра лицемернима: клони се наших путева као од нечистих, благословеним назива крај праведников и хвалише се да му је Бог отац. Да видимо јесу ли истините његове речи, и да проверимо шта ће бити с њим на крају. Јер, ако је он Син Божији, Он ће га заштитити и избавити га из руку непријатеља. Искушајмо га злобом и мучењем да бисмо познали његову кротост: јер према његовим сопственим речима, он има да буде избављен. Такве ствари они замишљаху и преварише се: јер их њихова сопствена злоба заслепи." (2, 12–21).

Када је писац ових редова предавао Стари Завет у богословији коју су похађали бивши совјетски официри и који су тада први пут чули ово пророчанство, један од њих је рекао: „Као да је цар Соломон на 900 година унапред чуо шта садукеји и фарисеји говоре на Голготи!" Наравно да књига која садржи овакве стихове не може бити уврштена у канон од стране деце и млађе браће оних који су викали: „Распни га!" Јер да су је уврстили, онда би се морали одрећи ужасних дела својих отаца и пасти ничице пред Христом.

Размотрићемо такође и задивљујуће снажне и поетичне стихове о рођењу Христовом из ове исте свете књиге: „Јер док над свим владаше глува тишина, и ноћ се у свом току приближи средини, Твоја Свемоћна Реч (О, Господе) спусти се са неба сишавши са царског престола као љути ратник усред земље која пропадаше. Он донесе Твоју нелажну заповест као оштар мач... Он дотицаше небо и стајаше на земљи" (18, 14–16).

Од првог тренутка свог живота на Земљи Христос Спаситељ је био овај „љути ратник", борац против зла, а не слатка „беба Исус" какав се приказује на Западу.

У Новом Завету Сам Господ Исус Христос детаљно и опширно говори о последњим временима. На пример у Еванђељу по Матеју 24, 3–4 (на овом месту налазимо и Христове речи које сада тако добро разумемо. .".. И зато што ће се умножити безакоње, охладнеће љубав многих." Јер, да ли је љубав то што видимо код данашњих бестидника који дрско газе и Божије и људске законе? и 25, 31–46; у Еванђељу по Марку 13, 137; и по Луки 21, 7–36.

Многе приче Господа односе се на свршетак света; на пример, прича о талантима, о злим виноградарима, о мудрим девојкама и друге. И у разним засебним одељцима налазимо Христове речи о свршетку света, као што су, рецимо, Његове тужне речи: „Али када дође Син Човечији, хоће ли наћи веру на земљи?" (Лк 18, 8)

О последњим временима много је речено у апостолским посланицама, нарочито у Посланици Апостола Јуде и у Другој Посланици Апостола Петра. Прва Посланица Апостола Јована излаже главна обележја Антихриста (2, 18. и 22; и II, 7). Сам термин *Антихрист* увео је у црквену мисао свети Апостол Јован Богослов.

Апостол Павле назива Антихриста „човеком безакоња." У Посланицама Солуњанима најчешће се говори о последњим временима у петом пстлављу Прве и другом поглављу Друге Посланице Солуњанима. Најзад, завршна књига Светог Писма, *Откривење* или *Апокалипса* светог Апостола Јована Богослова, посвећена је пророчанствима која се односе на последње дане света.

Већ смо рекли да је ову књигу тешко разумети и тумачити. Међутим, како време пролази и ми смо све ближи догађајима предсказаним у Апокалипси, тако и сликовите представе ове књиге постају јасније. И ми смо, наравно, ближи њима него претходна поколења, ма колико да су још удаљена времена Апокалипсе.

Ми смо видели белог, риђег и црног јахача. Разумели смо мисао изражену речима које изговарају душе убијених за реч Божију: „Докле ћеш, Господару Свети и Истинити, одлагати да судиш и осветиш крв нашу на онима што живе на земљи?" (6, 10). Ко од

верника, видевши безочан тријумф зла, окрутности и лажи у ово ваше време, није завапио ка Богу оваквим или сличним речима?

Постајући свесни катастрофалног загађења ваздуха, воде и земљишта које узрокује савремена цивилизација, ми боље него ранија поколења разумемо речи Апокалипсе: *.*".. И трећина дрвећа изгоре, и сва трава зелена изгоре" (8, 7); *.*".. И трећина мора поста крв, и изгибе трећина живих створења у мору" (8, 8, 9); *.*".. И трећина вода поста пелин, и многи људи помреше од вода јер постадоше горке" (8, 11). А исто се говори и у шеснаестом поглављу Апокалипсе.

Тешко би било навести неку другу књигу која би постајала све разумљивија са протоком толиких векова од времена када је написана.

У раздобљу које је следило за апостолским временима, велики број светих Отаца је говорио и писао о крају света, и било би немогуће све их набројати.

Поменућемо неколицину: Свети Иполит Римски, који је указао на то да ће Антихрист бити рођен од жене блуднице; Свети Иринеј Лионски, Свети Кирило Александријски и Свети Василије Велики („Етичка правила" бр. 6), и Писма 43. и 46.

Нарочито значајно међу светоотачким тумачењима пророчанства о Другом Доласку Христа јесте „Беседа о доласку Антихриста" Светог Јефрема Сиријанца. Ова је беседа чак и данас веама лако доступна, јер је објављена у брошури „Зрак светлости" у издању манастира Свете Тројице 1964. год.

Једнаке вредности са „Беседом" Св. Јефрема, од важних радова из светоотачког раздобља којима се тумаче есхатолошка пророчанства, јесу дела Св. Андреја Кесаријског, писца из 5. века.

Св. Јован Златоусти објашњава да би под именом *„Оноīа који задржава"* у Посланици Солуњанима Апостола Павла требало разумети Римског цара (а у ширем смислу могли би се разумети и законити наследници Римског царства – византијски и руски цареви).

Од изузетне важности је напомена Св. Јована Дамаскина који је оповргао појављено мишљење да ће Антихрист бити оваплоћени ђаво.

Списак богонадахнутих светоотачких текстова који се односе на свршетак света и века завршићемо казивањем из Синаксара на Месопусну Недељу (Недељу Страшног Суда).

Ово казивање је раније било укључено у све Посне Триоде, па се могло наћи за певницом сваке православне цркве. Нажалост, у издањима штампаним изван Русије ово казивање је изостављено. Према Типику Цркве овај текст би требало читати за време свеноћног бденија уочи Месопусне Недеље, дакле Недеље једну седмицу пред почетак Великог Поста. Али та наредба из Типика поштује се у веома малом броју храмова.

Навешћемо овај синаксар у скраћеном облику да би се могао што лакше ширити:

> Када ће бити Долазак Христа то нико не зна: јер Господ то не откри апостолима. Али ће то постати јасно по одређеним знацима који ће доћи као упозорење, како су и неки од светитеља потанко објаснили. Пре Његовог доласка доћи ће Антихрист: јер ће се он понашати као Христос (тј. подражаваће Христа), и чиниће чуда попут ових које је Христос творио, и оживљаваће мртве. Ово ће чинити обмањујући све људе, као што рече апостол; и тада ће се син погибије показати у свој својој сили и знацима и лажним чудима. У Иполитовој беседи пише да ће се Антихрист родити од блуднице, тобожње девице, Јеврејке из племена Дановог. А Јован Дамаскин каже да он неће бити оваплоћен демон, него чавек рођен изпрељубе, који ће усвојити сво сатанско делање, и изненада ће се појавити. Правиће се добар и кротак према свима. И тада ће настати велика глад, а он ће нахранити све. И биће свима по вољи. Свето Писмо ће испунити. И људи ће га прогласити за цара. А он ће волети јеврејски народ веома много. И доћи ће у Јерусалим и обновиће њихов храм. И седам година пре доласка Христа појавиће се Енох и Илија проповедајући људима да не прихвате Антихриста. А он ће их ухватити и мучити, а потом и убити. И они који желе да живе побожно побећи ће далеко у планине, али ће их тамо пронаћи и искушавати демони. Изабраних ради, оних седам година ће се скратити. И наступиће велика глад, и сви ће се на земљи растопити од велике јаре и за кратко време све ће бити опустошено.
>
> А после свега тога, изненада ће, као муња са неба, доћи Господ са Пречасним Крстом испред себе. И огњене реке тећи ће прад њим очишћујући сву земљу од скверни...

Овај наш кратки и мањкави чланак посвећен сведочењу Цркве о свршетку света ивека закључићемо Христовим речима бодрења: „А

када се почне ово збивати, усправите се и подигните главе своје, јер се прибшижава ваше избављење." (Лк. 21, 28). И топлим, нежним и радосним речима Апокалипсе: „И Бог ће отрти сваку сузу из очију њихових, и смрти неће бити више, ни жалости ни јаука, ни бола неће бити више..." (21, 4).

„Време је близу. Ко чини неправду нека још чини неправду, и нечисти нека се још прља; а ко је праведан нека још чини правду, и ко је свет нека се још освећује. Ево долазим ускоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по делима његовим...

Амин, да, дођи Господе Исусе!" (22, 10–12, 20)

О непобедивости Цркве Божје

О, Боже силе неизменљиве и светлости неугасиве са благонаклоношћу погледај на Твоју Цркву, то посвећено и блиставо тајинство, и смиреним делањем провиђења Твога изврши дело нашега спасења. Нека цео свет, и сваки човек, осете и виде да је оно што је једном било свргнуто, сада уздигнуто, да је старо постало ново, и да се све вратило своме савршенству кроз Исуса Христа, кроз Кога има свој почетак. Он је Господ у векове векова. Амин.

Молитва из VIII века

*

Упућивања на Свето Писмо: 1. Јн. 2: 22, 1. Јн. 4: 3, Лк. 12: 8, Мт. 16; 18; 24; 23–26, 1. Кор. 12: 27, Дела ап. 20: 29, 2. Сол. 2: 3–9.

Црква се за своја учења ослања на Свето Писмо и Свето Предање. Велики допринос том предању дају и списи уважених Отаца и Стараца. Ти Божији људи упознају нас са вером наших предака, тј. оних који су пре нас ходили у поузданом познању истине. Оци Цркве ткају ткиво непроменљиве истине и обезбеђују нам непрекинуту везу са раном црквом Апостола и Мученика.

Црква је лађа спасења. У њеном наручју, ми налазимо нашег Господа и свој поуздан, смеран пут ка вечном спасењу. Зар је онда чудо што ће ђаво учинити све што је у његовој моћи да сруши Цркву и што тежи да поткопа како њен ауторитет, тако и њену освештану моћ? Ипак, ми имамо свечано Христово обећање да ништа неће надвладати Цркву. Мада је она нападана и прогоњена у овом свету, њена мисија се не може спречити.

Може ли онда икога изненадити то што сатана неће жалити труда да понизи Веру? – чак у тој мери да ће неко доћи у име ђавола... и покушати да задобије поверење свих хришћана. Та особа биће названа Антихрист – и та особа захтеваће да му се свет поклони, а проповедаће изопачену веру која ће се супротстављати Господу.

Ми, међутим, не можемо веровати у два Христа (2. Кор. 6: 14–15) и они који су прихватили истинског Христа морају се клонити лажног; они, пак, који су прихватили лажног, нужно се морају одрећи истинског Христа – Сина Божијег и Месије.

Сва упућивања на Свето Писмо која смо цитирали, као и изреке Светих Отаца, казују да ће Антихрист користити суровост и насиље у истој мери као и преваре и лажна чуда да би искоренио нашу веру у Господа Исуса Христа.

*

Немојте мислити да ћете очувати истинско Јеванђеље Христово, ако одлучите себе из стада Христовог.

Св. Кипријан Картаїнски

И ово прво знајте да ниједно пророштво Писма не бива по личном тумачењу, јер никада пророштво не настаде човековом вољом, него покретани Духом Светим говорише свети Божији људи.

2. Петр. 1; 20–21

Црква је као лађа изван које није могуће разумети Реч Божију.

Св. Иларије Пиктавијски

Будући да знамо само једног Бога, исто тако може постојати и само једна Вера и једно тумачење Истине.

Св. Либератус

Јеретици мисле и уче погрешне ствари о Богу и вери, а онда то називају „новом вером."

Св. Авїустин

Ономе, коме Црква није мајка, ни Бог не може бити Отац.

Св. Кипријан

Човек ће имати у себи Духа Светога само сразмерно томе колико поштује и колико је привржен Цркви Христовој.

Св. Авїустин

Ако душа није заоденута учењем Цркве, унутар ње не може седети Исус Христос на престолу.

Св. Јероним

Онај ко не верује сагласно Предању неделиве, васеленске Цркве, тај је неверник.

Св. Јован Дамаскин

Где је Христос, тамо је и Црква.

Св. Иґњаґтије Боґоносац

Где је Црква, тамо је Дух, а где је Дух, тамо је Црква.

Св. Иринеј

Човек који је добро утемељен у сведочанства Писма јесте бедем Цркве.

Св. Јероним

Врата паклена надвладају свакога ко је удаљен од Стене (Вере) Христове, па је самим тими изван Цркве. Врата паклена немају, међутим, моћ над Црквом Христовом.

Ориґен

Никада се не одвајај од Цркве, јер од ње ништа није јаче. Твоја нада је једино Црква; твоје спасење је једино унутар Цркве и Црква је твоје уточиште. Она је виша од небеса и пространија од читаве земље. Она никада не стари и увек је пуна бодрости и животне снаге. Свето Писмо (које не би чак ни постојало да није Цркве), указујући на њену снагу и постојаност, назива је „непоколебивом планином."

Св. Јован Златоуґсти

Свети Атанасије Велики истиче обећање Господње у вези са постојаношћу Цркве и каже: „Реч је поуздана, обећање чврсто: Црква је непобедива, чак и ако би устао и сам пакао и ако би владари таме створили пометњу."

Св. Јован Дамаскин учи: „Иако ће „врата паклена", тј. уста јеретика, оруђа демонска, устати на Цркву, она је неће победити; иако ће се наоружати, неће је поразити."

Тертулијан учи: „Хришћанска заједница никада се неће исцрпети и посебно ће бити снажна онда када буде изгледала изнурено."

Св. Амвросије Медолански (Милански) каже: „Царство Цркве живеће у векове, будући да је Цркву основао Бог и предодредио да се њено постојање продужи у векове."

Св. Јован Дамаскин учи: „Ми чврсто верујемо да Црква никада неће пасти, никада неће ослабити и никада неће бити уништена, јер је томе учио Христос, Онај који је створио небо и учврстио земљу, као што каже Свети Дух (Пс. 33: 6). Антихрист ће себи привући оне који имају слаб и колебљив дух, завешће их и одвојити од Живога Бога."

Св. Иполит потврђује да Црква, иако ће бити изложена суровом прогону, неће престати да постоји.

Свети Кирил Јерусалимски, поткрепљујући своју проповед на стихове пророка Данила (12: 1–3), учи: „Бог ће допустити прогоне Антихристове не зато што неће моћи да га заустави, већ зато што, као и обично, жели да Његови борци задобију венац и из тог разлога најузвишенији међу живима биће узнети на облаке, примивши, као награду части, оно што надвисује сваког човека."

Св. Јефрем каже: „Многи људи удовољиће Богу и њима ће бити могуће да на планинама и у пустим местима, сачувају себе многим молитвама... Јер ће Бог, видевши њихове многе сузе и искрену веру, као нежни Отац имати милости према њима и сачувати их."

Блажени Теодорит: „Антихрист неће владати над свима, већ само над онима који су заслужили пропаст и који би, чак и да он не дође, себе лишили спасења."

Св. Андреј Кесаријски учи да ће Антихрист поразити само оне чија имена нису записана у књигу живота. Многи од верујућих, који су Христа волели свим срцем, поразиће непријатеље Христове.

Свети Кипријан Картагински учи: „Пријатељи моји, треба да будете свесни ове чињенице: епископ је у Цркви, и Црква је у епископу; и ако неко није са епископом, онда није ни у Цркви."

Пошто је марљиво размотрио Антихристова чуда, Св. Јефрем Сирин каже: „Планине и острва подићи ће се из океана како би их сви могли видети, али то ће бити обмана, заблуда и неистина. Уза све то, она ће завести свет и обмануће свачије очи. Многи ће поверовати и славити га."

Блажени Августин учи: „Први прогони Цркве када су хришћани под претњом изгона, мучења и смрти приморавани да приносе жртве идолима, спровођени су насиљем. Други прогон који Црква подноси долази од лажних учитеља и лажне браће, а изводи се, несумњиво, уз вештину и превару. Трећи прогон, доћи ће од

Антихриста и биће најопаснији од свих јер ће бити пропраћен насиљем, вештином и обманом. Своју снагу користиће да би наметнуо своју вољу, а његова чуда биће коришћена за обману."

И поново, он каже: „То ће бити последњи прогон, који ће претходити Страшном суду; широм света, Света Црква биће изложена свим слугама ђаволовим."

Свети Иринеј Лионски каже да ће Антихрист створити лажно царство да ће у њему под својом влашћу окупити неверника: „Христос је цар, и Антихрист ће бити (лажни) цар. Христос сакупља Своје овце, које су негде лутале, па ће и Антихрист на сличан начин сакупљати своје заблуделе људе."

Св. Јефрем Сирин сведочи: „Многи сталежи и народи размишљаће на сличан начин и пресрећни ће објављивати да Антихрист јесте цар."

Св. Кирил Јерусалимски каже: „Противник Христов биће чаробњак веома искусан у вештини обмане, чаролија и опчињавања. Он ће изводити лажна чуда да би искушавао људе и они ће помислити да виде васкрслог човека, мада он неће истински васкрснути. Видеће хроме како ходају, видеће људе који су били слепи пре но што су изненада прогледали – док у ствари никада нису били исцељени."

Свети Јефрем Сирин каже: „Звер ће ставити свој жиг... што значи да ће ставити натпис зла. На десну руку и на чело, тако да ће човеку бити немогуће да се прекрсти, док ће на челу бити зато да не допусти човеку да има на уму свето Име Спаситељево. Змија ће уписати свој знак уместо Крста Спаситељевог. Да би то учинила, нема сумње да ће користити одређени поступак, тако да у то време неће бити допуштено чак ни да се изговори име Спаситељево."

Св. Иринеј Лионски: „Противник ће седети у храму јерусалимском да би се приказао као Христос. Захтеваће да му се они, које буде опчинио, поклоне као Христу. Антихрист ће захтевати да му се клањају као да је Бог."

Свети Иполит Римски: „Испуниви се гордошћу, Антихрист ће се поставити (као да је он Бог) и славити себе као Бога, бљујући гнев на Христа. Он ће то чинити јавно и наредиће да сви они, који не желе да му служе као Богу, буду убијени."

Свети Амвросије Медиолански: „Лажни пророк пророковаће о Антихристу, говорећи да је он христос и покушаће свакога да убеди да је он – христос."

Свети Јефрем Сирин: „Многи ће поверовати у Антихриста и славиће га као Бога. Многи ће се дрхтећи клањати мучитељу и викати: ти си спаситељ!"

Блажени Теодорит Кипарски: „Антихрист неће само прогласити себе за највећег међу лажним боговима, већ ће и престоловати у Храму Божијем као да је заиста Бог... Они, који су отпали и нису желели да поверују у Господа ће – иако је противник Божији – поверовати у Антихриста, и он ће прогласити да је свима бог."

Свети Јован Дамаскин додаје: „Јевреји, који нису прихватили Исуса Христа као истинског Сина Божијег, прихватиће обмањивача који ће себе називати богом."

Св. Јустин Мученик каже да „човек безакоња" неће само хулити на Најузвишенијег, већ ће и прогонима дићи руку на хришћане.

Св. Иринеј Лионски назива време Антихриста суровим и временом тешких прогона Цркве, које ће бити горе од било ког другог времена у историји.

Св. Иполит пише да ће Антихрист, охол у својој гордости, свим народима упутити наређења да се смрћу казне сви хришћани који одбију да му служе и да му се клањају као Богу.

Св. Кирил Јерусалимски наставља: „Он ће бити познат по својим злочинима нечовечности и безакоња, тако да ће превазићи све неправедне и безбожне људе који су му претходили, показујући према свим људима, али нарочито према нама хришћанима, дух убиствен и најсуровији, немилосрдан и препреден."

Св. Јефрем Сирин особито снажно описује последњи прогон хришћана од стране Антихриста и каже да ће са онима који не буду поверовали у њега поступати на „суров, окрутан, свиреп и крвожедан начин, тако да ће „у то време деца умирати на крилима својих мајки и да ће мајке умирати над својом децом; очеви ће, са својим женама и децом, умирати на трговима и неће бити никога да их сахрани."

Св. Јован Златоусти каже: „Јер Антихрист ће доћи да уништи и повреди људе и шта све неће учинити због тога? Изменице се и

пореметити све ствари, како због његових наређења, тако и због страха пред њим. Он ће бити ужасан на сваки начин: снагом, суровошћу, својим безаконим заповестима."

Блажени Августин каже да ће у доба Антихриста ђаво бити ослобођен. И толико ће неограничено бити насиље по својој суровости превазићи све претходне. На тај начин, он ће искористити сву своју снагу да би прогонио Цркву.

*

Па ипак:

„На томе камену сазидаћу Цркву своју и врата пакла неће је надвладати" (Мт. 16: 18).

Истинита је реч и чврсто је обећање.

Црква је несавладива, па чак и ако се (против ње) покрене и сам пакао, чак и ако господари таме (против ње) покрену побуну.

Са енглеског: ***Антонина Пантелић***

Визија предапокалиптичких догађаја

Драги читаоче,

Пред тобом се налази (по скромном мишљењу аутора ове књиге) један од најбоље написаних огледа на тему догађаја, који ће непосредно претходити Другом доласку Господњем.

Књигу протојереја Бориса Молчанова „Антихрист", објавила је Православна хришћанска заједница из Крагујевца 1973., а прештампана је из „Гласника" – службеног листа Српске православне цркве бр. 12 за 1972. годину. Књигу је са руског језика превео протојерej Живан М. Маринковић.

„Антихрист" протојереја Молчанова Православна хришћанска заједница из Крагујевца објавила је под насловом „Визија предапокалиптичких догађаја", јер су у њој објављена и Посмртна пророчанства Светог Нила Мироточивог – Атонског.

Књига „Антихрист" протојереја Молчанова по обиму нија била велика. Међутим, својом јасноћом и систематичношћу у излагању превазилази све што је на ову тему написано. Све што је у књизи речено, потврђено је и доказано у потпуности речима Светог писма и речима Светих отаца, и то је оно што књигу потврђује као потпуно веродостојну.

Пратећи шта се говори о једном веома важном питању, а то је значење броја 666 (број имена звери – ср. Откр. 13, 18), увидели смо да је говорење о том проблему праћено великим непознавањем и нетачним тумачењима значења овог броја. То је један од разлога који нас је навео да овај оглед објавимо. Дакле, једино исправно тумачење значења броја 666 пронаћи ћете у овом тексту!

Услед многих проблема који потресају нашу Цркву, питање електронских докумената и жига звери скоро да је у потпуности скрајнуто и њему се, од стране клира српске Цркве, не посвећује дужна пажња. Сматрамо да то и јесте план „врата паклених", да се преко потребна будност и пажња у погледу „жига звери" скрајну на друге проблеме, а да простор за деловање свелукавом у овоме (што је по наше спасење пресудно) буде у потпуности отворен.

Нека ти, поштовани читаоче, овај текст увек буде при руци; проучи га добро; свагда се сећај упозорења у њој изречених и свагда пребивај у молитви Господу, да нас то страшно време не би затекло неспремне. Ми се нећемо освртати на приговоре који бивају упућени свима онима који говоре о знацима појаве Антрихриста, јер: „Ми расуђујемо по предању отаца" (Акта 4. Вас. Сабора), а Свети Кирило Јерусалимски каже: „Знаш знаке Антихристове, сећај их се не само ти, него их свима саопштавај нештедимице."

Циљ писања о апокалипси није да се уплашимо страхом који није на спасење, већ да се испунимо страхом Господњим, јер „почетак је мудрости страх Господњи" (Приче 1, 7). Циљ нам је да се охрабримо; да управимо своје погледе у правцу Истока сунчанога; да исправимо стазе своје; да покајањем очистимо срца своја (јер је „близу код врата"); да што спремнији дочекамо Онога кога свагда љубимо – Господа нашега Исуса Христа. Јер ми знамо да ће „Ови с Јагњетом заратити и Јагње ће их победити, јер је Господар над господарима и Цар над царевима; и они који су с Њим, позвани и изабрани и верни" (Откр. 17, 14).

„Тако и ви када видите ово да се збива, знајте да је близу код врата" (Мк. 13, 29).

„А Исус одговарајући поче им говорити: Пазите да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у име моје говорећи: Ја сам, и многе ће преварити" (Мк. 13, 5–6).

„Стражите, дакле, јер не знате када ће доћи господар куће: увече или у поноћи или у по петлова или ујутру, да не дође изненада и нађе вас да спавате. А што вама говорим, свима говорим: Стражите!" (Мк. 13. 35–36).

Протојереј Борис Молчанов: АНТИХРИСТ

„Знаш знаке Антихристове, сећај их се не само ти, него их свима саопштавај нештедимице. „

Свети Кирило Јерусалимски

Господ Исус Христос рекао је: „Сазидаћу Цркву Своју и врата пакла неће је победити" (Матеј 16, 18).

Шта означавају врата пакла?

„Код Јевреја био је обичај да се скупљају под председништвом старешина код градских врата ради решавања и пресуђивања питања политичких, судских и друштвених. Ти скупови били су *виша инстанција* у свима пословима, а овде су се објављивале и све заповести Божје. Ови скупови уживали су велики ауторитет у народу. О томе обичају Јевреја да се скупљају код градских врата налазимо указање у књизи Руте (4, 1, 11). У опису радне жене у књизи Прича (31, 23) говори се да је „муж њен добро одевен и да га добро знају код *врата*, то јест ужива опште поверење и узима учешћа у важним скуповима" (Професор В. В. Бологов).

Отуда „врата пакла" означавају не просто силе пакла, него генералштаб паклених сила, најважнији њихов скуп, посвећен разради плана о општем рату са Црквом. Црква и пакао представљају две противничке војујуће силе. И у том рату са паклом Црква, по речи Христовој, остаће непобедива.

Паклени план борбе са Црквом у Светом писму назива се „тајном безакоња" (II Сол. 2, 7), која делује кроз векове и завршиће се појавом Антихриста (П. Сол. 2, 8).

Антихрист ће моћи доћи тек као резултат опште светске Апостасије, то јест *отпадништва* народа од Бога и од путева Божјих, кад благодат Божја одступи од људи.

„Кад отпадници испуне меру својих безакоња, устаће цар дрзак и искусан у лукавству" (Данило 8, 23).

„А његов долазак је по дејству сатанином" (II. Сол. 2, 9).

У личности Антихриста усредсредиће се све зло у својој пуноћи и сили, какву може да прими и издржи природа човекова. Као што је за добијање најчистијег и савршеног плода на дрвету људском – у

лицу Пресвете Деве Богородице – био потребан хиљадугодишњи развој и усавршавање доброг људског семена, тако је и за добијање најискваренијег плода, способног да смести у себе сву злобу сатанску, потребан напор целог низа људских поколења у правцу највећег изопачења и оскрвњења људске природе на темељу безумне мржње према Христу и борбе против Његове Цркве. „Може се претпоставити, говори професор Бјелајев, да ће природно и стечено зло, које се наслеђује са сваким новим поколењем, у самом Антихристу достићи тако високу силу, какву само може да смести, пројави и издржи људска природа. У њему ће зло, које живи у људском роду достићи врхунац свога развоја" (О безбожности и Антихристу, том I, стр. 193).

Разуме се, уколико зла воља човекова постаје јача, утолико постаје јачи и утицај ђавола, који добија све већи приступ његовој души. Пошто у Антихристу сопствена зла воља и поквареност ове достигне највећи развој, то ће и однос ђавола бити све ближи и достићи највећу опасност, која ће се пројављивати у томе, што ће сам ђаво постојано деловати у лицу Антихриста. По речима светог Јована Дамаскина „Бог који предвиђа будућу поквареност његове (Антихристове) воље, допустиће ђаволу да се усели у њега" (Тачно изложење православне вере, књига 4, глава 26). Тако учи и свети Кирило Јерусалимски (Пета поука оглашенима, 14). Свети Андреј Кесаријски говори да ће Антихрист „изаћи из мрачних дубоких области земље, у које је протеран ђаво" (Тумачење на 11. главу Откривења, глава 30). А блажени Теодорит пише: „Пре доласка Христовог јавиће се у свету, обучен у људску природу, непријатељ људи и противник Божји, демон, који је присвојио Божје име" (Кратко изложење Божанских догмата, глава 23) Лактанције, Исихије Јерусалимски и блажени Јероним називају Антихриста *сином сатане*.

Сагласно таквом учењу светих Отаца, у животу Антихриста неће бити ни једног тренутка слободног од сатанског утицаја. Тај утицај треба да се пројави у самом *рођењу*, па чак и у особитом поганом зачећу његовом. „Од покварене девојке родиће се оруђе ђавола", говори свети Јефрем Сирин. То потврђује и свети Јован Дамаскин: „Родиће се човек (Антихрист) од *блуда*."

Свети оци: Иринеј Лионски (Против јереси, књига V, глава 30), Иполит (Причање о Христу и Антихристу), а исто тако и Иларије, Амвросије Милански, Јероним и Августин напомињу да ће Антихрист бити јеврејског порекла, из племена Данова.

У Синаксару Месопусне недеље читамо: „Доћи ће Антихрист и родиће се," како говори свети Иполит Римски, „од покаварене жене, лажне девојке, из јеврејског народа, племена Данова" (Посни триод). За такво казивање има основа у Светом писму:

а) у пророштву патријарха Јакова о сваком сину своме, који су постали родоначелници племена Израиља, судбина Данова потомства слика се таквим цртама, које се могу односити само на Антихриста: „Да буде Дан *змија* на путу, заседа *на раскршћу*" (I Мојс. 49, 17).

б) У пророштву Јеремијином: „Од самог Дана чује се фрктање коња, и од рзања бујних коња дрхти сва земља; они иду да прождеру земљу и све што је на њој" (Јерем, 8, 16).

в) У пророштву Откривења набраја се остатак свих племена Израиљских, запечаћен од анђела ради спасења, а из овог броја запечаћених потпуно је искључено племе Дановo (Открив. 7, 48).

По учењу светих Отаца, ђаво, уздижући Антихриста, потрудиће се да његов долазак обуче у све знаке доласка Сина Божјег на земљу (види петнаесту поуку оглашенима светог Кирила Јерусалимског; 39. беседу у руском преводу светог Јефрема Сирина; Кратко изложење Божанских догмата, глава 23. блаженог Теодорита; Причање о Христу и Антихристу светог Иполита Римског). Разуме се, нека сличност Антихриста са Христом биће само *спољашња* и у својој суштини *варљива*, јер ће сав живот и сва дела Антихристова бити најогорченији и клеветнички бунт против Христа и Његове Цркве. Та лажна спољашња сличност са Христом појавиће се већ у самом рођењу Антихриста. Имајући у виду да се Христос родио од Девојке, и ђаво ће учинити да се Антихрист роди од девојке, али покварене, препуне свих порока и сатанске гнусобе. Затим, како је Господ до свога тридесетогодишњег узраста живео повучено и био непознат широким народним масама, тако ће и Антихрист, вероватно, до истог узраста живети у скривеној самоћи као непознат. Као што је Христос започео своју спаситељску службу *проповедањем* свога Божанског *учења*

и *чудесима*, тако ће и Антихрист започети своју погубну службу варањем људи својим *лажним учењем* и великим призором својих *лажних чудеса*. Као што је Господу било угодно да својим свечаним уласком у Јерусалим и храм објави себе народу као Месија, тако ће и Антихрист да објави себе за лажног јеврејског месију, за цара целог света – својом свечаном церемонијом уласка у Јерусалим и храм, који ће тада бити обновљен. „Улазак у Јерусалим, говори архиепископ херсонски Инокентије, био је за све Јевреје општа објава да је Исус Христос *истинити Месија*. Као неоспоран доказ овога служе Његове речи, изговорене пред вратима Јерусалима: „О, кад би ти (народе) макар *данас разумео, шта служи твоме спасењу*" (Лука 19, 42)." Овог дана, одбацивањем Месије, била је решена заувек судбина народа Јеврејског" (Инокентије: Последњи дани земаљског живота Исуса Христа). Тако ће и онога дана уласком у Јерусалим лажног Месије – Антихриста – бити заувек и неповратно решена судбина савременог му човечанства. Благо онима који ће оног последњег дана, датог од Бога људима ради коначног самоопредељења, моћи да у Антихристу увиде слугу сатане и неизбежну са њим поги у свих људи који га признају. И, најзад, као што је Господ објавио Себе свету и извршио своју службу као *Пророк*, као *Цар* и као *Првосвештеник*, тако ће и Антихрист усредсредити у својим рукама ову тројаку власт и извршити своју свепогубну службу, као *учитељ* целог човечанства, као *цар* свесветске монархије и као врховни првосвештеник свих религија, захтевајући од људи да му се клањају као богу.

Сав живот и делатност Антихриста може се разматрати у облику три периода.

ПРВИ ПЕРИОД Антихриста од дана његовог рођења па до тренутка његовог јавног иступања протећи ће скривено.

ДРУГИ ПЕРИОД његовог живота започеће његовим бучним иступањем у улози свесветског учитеља или „пророка." Веома је могуће да ће он своју делатност започети у условима светског рата, када народи, трпећи све ратне ужасе, не буду видели никаква излаза из беде, јер ће све полуге за разрешење бити у рукама тајног друштва његових сарадника. Антихрист ће предложити најсрећнији пројекат са гледишта политичке и социјалне мудрости за

разрешење светске кризе – у установи једнообразног политичког и социјалног уређења у целом свету. И духовно ослепљено човечанство, које се подигло од ратног потреса, не само неће у томе видети лукаву за себе замку, која га увлачи у безизлазно и непоштедно ропство, него ће, напротив, да га сматра манифестацијом учености и генијалности.

Светска реклама о Антихристу, као генијалном мислиоцу, новом вођи и спасиоцу народа, за најкраће време разнеће се, као гром, на све стране. „Зли духови, послани по свету, будиће у људима најузвишеније мишљење о Антихристу, опште одушевљење и неодољиву привлачност ка њему" (Свети Јефрем Сирин, Беседа 16.).

У овом периоду своје делатности Антихрист неће употребити никакво насиље и стараће се да задобије поверење и расположење људи према себи обманом и привидном маском врлина. Он ће, по речима Владимира Соловјова, „набацити блистави плашт добра и правде на тајну безакоња." Он ће доћи, вели свети Јефрем Сирин, „у таквом облику да би преварио све; доћи ће смирен, кротак, као непријатељ неправде (како ће он сам говорити о себи), који се гнуша идола, ревнитељ побожности, добар, љубитељ сиромаха, веома побожан, постојан, према свима љубазан, који особито уважава народ јеврејски, зато што ће Јевреји очекивати његов долазак... Предузеће лукаве мере да *свима уїоди*, да би га што пре заволео народ, неће примати поклоне, неће говорити гневно, показиваће сетно лице, али ће уљудном спољашношћу обмањивати свет, *док се не зацари*" (Тамо).

Из богатог искуства наших великих подвижника познато нам је да кад црни враг не може да победи подвижника, наилазећи на чврст отпор са његове стране, тада долази јачи зао дух у облику *„свѣтлоі анђела*" (II Кор. 11, 14), старајући се да у њему пробуди поверење и симпатије према себи, да би га лакше навео у погибију...

Као резултат такве преваре у самом расположењу људског духа „појавиће се захтев *призивања Антихриста*. Разгласиће се призивни глас у људском друштву, који ће изражавати потребу за генијем над генијима, који би спровео материјални развој на виши степен и учврстио благостање на земљи" (Епископ Игнатије Брјанчанинов, том IV, 313).

Лицемерје Антихристово у овом периоду биће такво, да он у односу према хришћанима не само неће се показивати као њихов противник, него ће чак да се покаже као њихов покровитељ. У својој спољашњој, видљивој страни живота он ће се старати да подражава Христу. Већина хришћана, који се не руководе духовним разумом Цркве, него својом телесном мудрошћу, неће приметити његову обману и признаће Антихриста за Христа који је по други пут дошао на Земљу. Монаси Соловецког манастира саопштили су одговор преподобног Зосима ученицима, који су га питали: Како препознати Антихриста, кад он дође? Преподобни је рекао: „Кад чујете да је дошао или да се јавио на земљи Христос, знајте да је то – Антихрист." Најтачнији одговор. „Свет или човечанство неће препознати Антихриста: признаће га и прогласиће га за Христа... Али неће бити потребно нити *моћуће* људима да један другом *предају вест о доласку Сина Божјег*. Он ће се јавити *изненада*, по својој свемоћи јавиће се *свима* људима и свој земљи *у исто време*" (Епископ Игнатије Брјанчанинов, том IV, 275). Сам Спаситељ предупредио је људе: „Тада ако вам ко рече: овде је Христос или онде, – *не верујте*. Ако вам рекну: ено Га у пустињи, *не излазите*; ено Га у собама (то јест неком тајном одељењу куће), *не верујте*. Јер као што муња излази од истока и допире до запада, такав ће бити долазак Сина Човечијега" (Мат. 24, 23–37; Лука 1, 23–24).

Ради преваре људи Антихрист ће да пројави многа и велика чудеса. „Његов долазак – вели свети апостол Павле, – биће *по дејству сатанину* у свакој сили и власти *и знацима* и *лажним чудесима*" (II Сол. 2, 9). „Пошто је отац лажи, он ће помоћу лажних дејстава варати *машћу*, тако да ће се народу чинити да тобож види васкрслог мртваца, који у ствари није васкрсао; тобож види хроме да ходе и слепе да виде, мада исцељења није било" (Свети Кирило Јерусалимски, Поука оглашенима 15, 14, страна 321).

Све ове мере Антихриста – његово учење и слава генијалног мислиоца, његова лажна чуда и сав његов наизглед добродетељан живот – имаће један циљ: дограбити у своје руке сву светску власт над свима народима. Прва етапа на том путу биће стицање *популарности међу Јеврејима*. Антихрист ће употребити

све своје старање да га Јевреји признају за *своīа обећаноī Месију*. Њему ће поћи за руком да заврши уређење јеврејске државе и да приступи остварењу хиљадугодишњег јеврејског сна – обновљењу храма Соломоновог. И тада „на навалювање људи, прогласиће се за цара, и заволеће много јеврејски народ, доћи ће у Јерусалим и храм њихов обновиће" (Синаксар Месопусне недеље. Посни триод).

За ова старања Антихриста, да објави себе за истинитог Месију – наићи ће на неочекивано и чудесно противљење у лицу два старозаветна пророка, који су по вољи Божјој били живи узети са земље на небо, до времена када треба да се појаве на земљи пред крај света, да би извршили своју мисију и окусили смрт. То су – *Енох и Илија*. Њих ће Господ послати у Јерусалим, да у те последње дане Земље, даду људима последње и чудесно упозорење против обмане Антихриста. Они ће три и по године јавно и храбро изобличавати сву лаж Антихриста у току другог његовог периода, кад се он буде спремао да загради сву светску власт у сво је руке. Не скидајући са себе маску кротости и добронамерности чак ни према својим противницима, Антихрист у то време неће моћи да спречи укорне речи пророка, нити да против њих употреби неко насиље.

Узалуд се неки старају да ову чудесну појаву Еноха и Илије друкчије протумаче. Свето писмо и Предање јасно говоре о њиховом доласку на земљу на седам година пре краја света, о њиховој укорној проповеди, о њиховој мученичкој смрти, о њиховом васкрсењу и одласку на небо.

У Откровењу светог Јована читамо: „И даћу двојици сведока мојих, и прорицаће хиљаду двеста шездесет дана (то чини три и по године), обучени у вреће. То су *две маслине* и *два свеīилника*, што стоје пред Богом земље. И ако ко захте да их увреди, огањ ће изаћи из уста њихових и прождрети непријатеље њихове, ако ко захте да им учини неправду, тај ће бити убијен. Они ће имати власт да затворе небо да не падне киша на земљу у дане киша на земљу у дане њихових прорицања, и имаће власт над водама да их претварају у крв и да ошину земљу сваком раном, каквом зажеле. И кад они заврше своје сведочанство, звер што излази из

бездана побиће се са њима, победиће их и убити" (От. Јованов. 11, 37). А то је Антихрист.

У књизи пророка Захарије: „Шта значе те *две маслине*... шта значе две маслинове гранчице, које ће кроз две златне трубице да изливају из себе злато... И рече ми: то су два помазаника уљем, који стоје пред Господом све земље" (4, 3, 11, 12, 14).

А о томе да под двема маслинама пророк Захарије разуме два пророка Илију и Еноха, доказује нам свети Андреј Кесаријски, позивајући се на то да се и у Откривењу Јовановом они исто тако називају „двема маслинама" (Тумачење Откривења, глава 30).

У књизи пророка Малахија један од сведока директно се назива по имену: „Ево ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи" (4, 5).

Свети Оци: Јефрем Сирин (Беседа о доласку Господњем) и Јован Дамаскин (Тачно изложење православне вере) одређено уче да у лицу „двају сведока" који треба да се појаве пред крај света, треба разумети свете пророке Еноха и Илију.

Предање Цркве, изложено у нашим богослужбеним књигама, такође говори у прилог буквалног схватања предсказања Речи Божје о појави Илије и Еноха пред крај света, не пружају никаквог основа за друкчије схватање.

У *Синаксару недеље Месопусне* говори се: „А на седам година (пре краја света), као што говори Данило, доћи ће Енох и Илија, и проповедаће људима да га не примају (Антихриста), а овај ће их ухватити, мучити и главе им одсећи" (Посни триод).

У *Служби светом пророку Илији*, у стихири на *Господи возвах* пева се: „Илија Тесквићанине, (Бог) створио те је нетрулежним, да не видиш смрти, док свима не објавиш крај"; а у тропару пророк Илија се назива „другим Претечом доласка Христовог"; исто тако и у *седалну после полијелеја*: „пророче и Претечо доласка Христовог, Илија, који имаш велико име" (Минеј, 20. јула).

У Четијем минеју (20. јула) читамо: „Свети пророк Илија, који је огњеним колима са телом узет, жив је и данас, у телу су га видела Три апостола за време Преображења Господњег на Тавору, и опет ће га телесни и смртни људи видети пре доласка Господњег на земљу. Избегавши раније од мача Језавелиног, пострадаће пред

другим доласком Господњим од мача Антихристовог, па ће се не само као пророк него и као мученик удостојити још веће славе од праведног Наградодавца Бога."

У Прологу тога дана говори се: „Овај Илија доћи ће са Енохом пре другог доласка Христовог, ради изобличења Антихристове безбожности и утехе верних."

Али, без обзира на све опомене и предупређења, већина људи по своме телесном разуму не само неће запазити све лажи у спољашњем опхођењу Антихриста, него, напротив, окружиће га необичним одушевљењем и славом. „Кад сталежи и народи увиде његове лажне врлине и моћ, сви ће доћи на једну мисао... да га прогласе за цара, говорећи друг другу: може ли се наћи човек тако добар и правичан?" (Свети Јефрем Сирин).

Утисци глумачког држања Антихристовог, који се свуда представља као божански посланик и истинити месија, биће тако снажни, да ће га, без обзира на највећа укоравања пророка Илије и Еноха, народ јеврејски пре свих прогласити за свога цара.

О царској власти Антихриста над Израиљем тајанствено говори *Откривење Јованово*, које читаоце позива да разреше шифру *име звери* или број њеног имена: „Овде је мудрост. Ко има ум, нека изброји број звери, јер је човеков број: број је њен – 666 – ШЕСТ СТОТИНА ШЕЗДЕСЕТ ШЕСТ" (Откривење 13, 17–18).

Многи тумачи овог тајанственог броја звери, не установивши претходно никакав принцип за разрешење његово, нису ни могли дати правилно објашњење. „Вежбајући се у речима разрешења, вели свети Андреј Кесаријски, *може се наћи много имена*, и наденутих и сопствених (личних)." Тако, једни су налазили ова лична имена: Лампетис, Титан, Венедикт; други су налазили ова наденута имена: Рђав руководилац, Древни завидник, Истински штетан, Неправедни агнец (јагње) и друга. У том духу покушао је да разреши број 666 и протојерej М. Пољски, који је написао чланак „Број звери" и објавио у листу „Света Земља", број 1, за 1938. годину. По његовом тумачењу, бројем 666 означена *је власт злата и власт над радом човековим*. Власт звери појављује се као власт која „отима не само све богатство, него и сав труд твојих руку" (страна 15).

Али пре сваког измишљања било каквих објашњења, постарајмо се да установимо једино правилан принцип разрешења шифре, који се састоји у томе, да би само разрешење броја једновремено могло да објасни *разлоī*, који је принудио светог Апостола да прибегне шифри и не каже име звери јасно и отворено. Према томе, ако запитамо: *зашто̄* је свети Апостол сматрао *нужним* да стави под шифру тако просте појмове, као *злато̄*, или као власт злата над радом човековим, или да употреби такве назве, као „Рђав руководилац" и томе слично, онда ће *сва* та тумачења отпасти сама собом, јер она не дајући одговор на ово питање, саму шифру чине празном и практички бесмисленом забавом, сличном савременим укрштеним речима, што се, разумљиво, никако не може сагласити ни са Богонадахнутошћу нити са озбиљношћу Светог писма.

Једини озбиљни и дубоки покушај разрешења броја звери, који потпуно може да објасни и узрок саме шифре, јесте мишљење католичког свештеника О. Слота (Sloet), објављено у Библијском Прегледу (Revue Biblique) 1893. године у примедби на „Апокалипсис светог Јована", на страни 512. „Поводом имена апокалиптичне звери примили смо следеће писмо, које, по одобрењу аутора, по дужности уврштујемо овде:

„Преподобни Оче, у претходном броју „Библијског Прегледа", на страни 298. преподобни отац Семерија напомиње о мишљењу Г. Годе, који апокалиптичку звер идентификује са „обновљеном јеврејском моћи на крају времена." Пратећи све већу моћ јеврејства, треба признати да то мишљење налази потврду у савременој историји. Ако је тако, онда ће Антихрист бити јеврејски *цар*.

Свети Јован нам открива „Број његовог имена је 666" (Откривење 13, 18) и позива да се сабере „број звери." Ако се смисао овога састоји у томе, да из њега (тј. броја) треба извести име Антихриста и ако би такав закључак био могућ пре доласка, изгледа мало вероватним да би свети Јован имао у виду његово *īправо* име: оперишући са личним именима ми бисмо (неизбежно) дошли до потпуно произвољних закључака.

„Пошто ће Антихрист доћи под видом Месије, он ће насигурно присвојити себи титулу јеврејског Цара, без сумње он ће се по преимућству назвати *царем у Израиљу*. Да би се та охола титула

изразила јеврејски, потребно је, уместо употребе другог падежа, ставити префикс л (ламед) испред речи Израел. Тада ће титула Антихристова бити:

ХА–МЕЛЕК – – ЛЕ – ИСРА ’ЕЛ
(Цар Израела)
И збир јеврејских слова изнеће тачно 666.
Ево рачуна:
ха – 5
мем – 40
ламед – 30
каф – 20
ламед – 30
јод – 10
син – 300
реш – 200
алеф – 1
ламед – 30
Збир – 666

Постоји мала натегнутост и она се састоји у томе што се слово каф у речи „мелек” не јавља као коначно (крајно), него обично (у смислу рачуна). Молим да се прихвати уверење... итд. Одлензаал. Д. А. В. у. Слот. Холандија, 18. 05. 1893. године.

Отац Слот овде себи приговара да је учинио натезање тиме што је узео обично каф, а било би неправилно да је учинио обратно. Рачун оца Слота потпуно је правилан, пошто се у првим вековима хришћанства, а тако и у свима потоњим заменама слова цифрама (по кабали) сва дејства изводила су се са 22 слова „свештвеног алфавита.” Она имају тачно бројно значење, које одговара њиховом редном броју. И тај редни број исти је како за каф обично тако и коначно (крајно), као што је и за „сва двојна слова.”

Такво тумачење броја звери једновремено објашњава и практичну неопходност примене шифре. Међутим, да се свети Писац одлучио написати отворено да ће Звер или Антихрист бити онај цар Израиљев, кога је тако страсно очекивао народ јеврејски, и који ће,

сагласно тумачењима његових учитеља, бити дужан да пре свега ослободи Јевреје римског ропства, а потом да покори себи све народе и образује једну светску државу, онда такво објављивање не само да не би могло имати карактер строга религиозног упозорења, него би од стране Јевреја било примљено као антипатриотски иступ и изазвало би излив негодовања против његовог аутора. Осим тога, отворено објављивање о цару Израиљском који ће доћи, чак и независно од његове карактеристике, Јевреји би могли да приме као политичку издају. Јер су Јевреји пажљиво скривали од Римске власти замисли о своме цару и старали да увере Римљане у томе, да они немају и не желе да имају другог цара, осим Римског Ћесара.

ТРЕЋИ и последњи ПЕРИОД Антихристове делатности започеће његовим захватом светске власти у своје руке. Томе ће много припомоћи околност крајњег растројства народа од светског рата. Већина људи видеће у једној светској управи, усредсређеној у рукама прослављеног Антихриста, једину гаранцију против могућности нових ратова и јединствени пут будућег мирног процвата човечанства.

Сам прилаз Антихриста ка светској власти Реч Божја овако описује: на телу опустошеног и ратом разореног света „устаће *десет царева*" (Данило 7, 24). *Седам* од њих биће „једне мисли" са Антихристом: они ће му „и предати силу и власт своју." А друга три цара браниће своју независност, али ће их Антихрист покорити војном силом (7, 8, 20, 24). „Кад народи, писао је Лактанције, умноживши преко мере војску и напустивши земљорадњу – што сачињава почетак растројства и пораза – све разоре, ослабе, поједу, тада ће са крајних предела *северне* области изненада устати против њих најсилнији непријатељ. Он ће тројицу од њих... истребити, а остали ће са њим закључити савез и он ће постати заповедник над свима њима. А то ће бити Антихрист" (Божанске поруке, књига VII, глава 16).

После победе Антихристове над три државе и уклањања у њиховом лицу једне препреке на свом путу ка светској владавини. Откривење слике Антихриста у виду црвене звери (аждаје), која има *десет рогова* (то јест потчинила је себи десет држава) и *седам глава* (тј. оставила је седам управљача, који су јој се добровољно потчинили, у својству својих опуномоћених представника у њиховим

областима). „То је велика црвена аждаја са седам глава и десет рогова, и на глави њеној десет круна" (Откривење 13, 1 – види тумачење светих Отаца: Иринеја Лионског и Кирила Јерусалимског).

О светској политичкој власти Антихриста Откривење говори: „И би му дана власт над сваким коленом, и народом, и језиком и племеном" (13, 7). Мада ће у процесу присвајања све светске власти од стране Антихриста, имати значај обични људски напори и средства, ипак главни извор његовог успеха неће бити у њима. „И учврстиће се моћ његова, али не његовом силом" (Данило 8, 24).

Своју власт и своју силу Антихрист ће добити *од Сатане*. „И даде му аждаја силу своју, и престо свој, и велику власт" (Откривење 13, 2). И само овом постојаном сатанском сарадњом може се објаснити његов необичан успех у брзом освајању све власти над светом, и његова искључива *сила*, којој се никаква људска сила и власт не могу супротставити нити сметати. „Антихрист," говори професор Бјељајев, „деловаће силом ђавола и чудесима, а та сила је веома велика", затим „он ће имати велико мноштво моћних сарадника", осим тога, „при брзим путевима саопштења и начина комуникације може се за тренутак произвести преврат на својој земљи" (О безбожности и Антихристу, том 1, 765)

Свеопште признање Антихриста за светског монарха биће истовремено везано са свеопштим признањем Антихриста за јединог духовног поглавара свих религија. Владимир Соловјов у свом последњем делу „Три разговора" изразио је претпоставку, да ће Антихрист, пошто се домогне власти, сазвати Васељенски сабор од представника свих религија. На том сабору (у Јерусалиму) Антихрист ће свима предложити да се уједине у једно стадо, под једним пастиром. Главну пажњу он ће обратити на хришћане свих исповедања, обећавајући им сваковрсно покровитељство, ако га признају за свога поглавара. „Он ће затрубити о себи, пише свети Јефрем Сирин, као што су о њему трубили претходници, назваће себе проповедником и обновитељем истинског Богопознања: они који не познају хришћанство видеће у њему представника и поборника праве религије и присајединиће се њему. Раструбиће он и назваће себе обећаним Месијом а клицањем похитаће му у сретање питомци телесног мудровања, а када виде његову славу, моћ,

генијалне способности, његов широк захват по стихијама света, прогласиће га *за бо҃га* и постаће његови сарадници" (Беседа 106, том II Види: Епископ Игнатије Брјаичанинов, IV, 301).

Између осталог врло је важно приметити и то, да сви свети Оци сматрају да главни узрок таквог брзог и неразумног одушевљења људи Антихристом лежи у одсуству у њима духовног разума и њиховог потпуног погружења у плотско (телесно) стање. А пошто се духовни разум може стећи и развијати једино у условима правилног духовног живота, које пружа истинска Православна црква, то ће само православни хришћани у том тренутку моћи да покажу потпуно духовно наоружаним и да разликују све преваре и лукавства Антихристова. Али не сви православни хришћани него само онај мањи број њих, који ће живети духовним животом по правилима Цркве. Јеретици и лажни хришћани, у којима или потпуно одсуствује духовни живот, или се практикује у неправилним и изопаченим облицима, неизбежно ће постати жртвама преваре Антихриста.

Антихрист ће вешто да замени култ Богочовека Христа култом Човекобога Антихриста и захтеваће да му се људи клањају као Богу. У Светом писму он се описује као онај који се уздиже „изнад свега што се зове Бог или светиња" (II Солуњ. 2, 3–4), као онај који говори „гордо и богохулно", „да хули на Бога, на станиште његово и житеље на небу" (Открив. 13, 56).

*

Овде је важно напоменути да сад активну пропаганду у правцу ширења против хришћанских и човекобожачких погледа воде индуски јоги и њихови западни следбеници теософи. Сви они говоре да је наше „Ја" – божанско и *једносу҃што са Бо҃гом*...

Теософи уче да јављање Бога на Земљи није јединствена појава Исуса Христа, него она се понавља – у облику такозваних „аватара" или спаситеља света, по њиховом учењу, и догађала се много пута. Ана Безант тврди да је на Земљу досад долазило девет „аватара." Десети треба да се појави (А. Безант, Лекција „Идеја Христа", 1914.). Под тим „аватарима" они подразумевају Буду, Кришну, Исуса из Назарета и друге (А. Безант, О свесветском учитељству, 1913).

Док хришћанско учење тврди да су *једносушни са Богом Оцем само Син Божји и Дух Свети –Тројица Света једносушна и Нераздељива*. Спасење света извршено је једном. Једини Спаситељ и Искупитељ људи јесте Син Божји Господ Исус Христос. Других „спаситеља" није било нити ће бити.

Ови наведени погледи источног и западног окултизма сведоче о припреми за проглашавање долазећег Антихриста за бога и „спаситеља света."

*

По предсказању светог апостола Павла, Антихрист ће „сести у храму Божјем, као Бог, издавајући се за Бога" (II Солуњ. 2, 4). Без сумње, „Антихрист неће имати ни времена, ни расположења, ни могућности да *непрестано* седи у храму. Он ће то чинити у веома свечаним и важним случајевима, на пример приликом проглашења себе за цара света и бога. Али он неће имати ни потребе да стално буде у храму. Седнувши једном у храму и објавивши себе за бога, он ће самим тим дати знак и заједно с тим издати и наредбу да се у свима храмовима, хришћанским и нехришћанским поставе његови ликови (кипови или иконе), и да им се сви људи клањају, као њему самом, као ликовима Бога. И стварно, у храмовима ће започети служење Антихристу, као Богу" (Проф. Бјељајев, О безбожности и Антихристу, том 1, 384).

Ово оскрвњење светиње Хришћанског храма и хришћанске вере Свето Писмо тајанствено унапред најављује у речима о постављању „Гнусобе запуштења" на светом месту:

а) ... „у половини седмице (после три и по године другог периода и почетку трећег, који ће трајати три и по године делатности Антихристове) прекратиће се жртва и принос, и на *крилима светилишта биће гнусоба запуштања*" (Данило 9, 27).

б) ... „и поставиће одред војске, која ће оскврнити светилиште и прекратити свакодневну жртву и поставити гнусобу запуштења" (Данило 11, 31)

в) ... „од времена прекраћења свакодневне жртве и *постављења гнусобе запуштења* проћи ће 1290 дана" (Данило 12, 11–12).

Овде се у пророчкој перспективи истовремено описују три догађаја, мада одвојени један од другог читавим вековима, али који

имају унутрашње сродство међу собом. У ствари прва два догађаја јављају се само као праобрази (праслике) последњег који долази, на који се углавном и односи пророчанство.

Први догађај – то је гоњење вере од стране *Антиоха Епифана* IV, цара Сиријског. Антиох се зацарио после свога брата Селевка IV у 137 години ере Селевкида, или у 176. години пре Рођења Христовог. О његовом ужасном царевању и његовом жестоком гоњењу старозаветне вере говори се у првим двема књигама *Макавејским*. „Он је ушао у светилиште са гордошћу..." и „исмевали су суботе и празнике, и опоганили светилиште и светињу над светињама (најсветији део храма)... А ако неко не учини по наредби цара, да се казни смрћу."*..* и „поставили су на жртвенику *гнусобу запустења*."*..* „и књиге закона, на које би наишли, цепали су и спаљивали у ватри, а код кога су нашли књигу закона (Свето писмо), и ко се држао закона (Божјег), тога су, по царевој наредби, убијали... убијали су и жене, које су обрезале децу своју, а децу су вешали, куће пљачкали. Храм се испунио прељубом и нередом од стране незнабожаца" (I књига 1, 164; 6, 19). Међу хришћанским богословима влада уверење да је Антиох Епифан био најјаснији праобраз будућег Антихриста.

Други догађај је разрушење Јерусалима и оскрвњење јерусалимског храма од стране Римске војске 70. година после Христовог Рођења. „Ако би се Данилово пророчанство односило само на Антиоха, у том случају Исус Христос, понављајући о гнусоби запустења, изреченој преко пророка Данила (Мат. 24, 15–21; Лука 21, 20–24), не би могао говорити као о догађају који ће се збити *у будућности*, пошто је у његово време епоха Антиоха Епифана одавно била прошла" (Проф. Бјељајев, О безбожности и Антихристу, том I, страна 230).

Тај догађај (разрушење Јерусалима) описао је јеврејски историчар Јосиф Флавије. По његовим речима, Римљани, угушујући устанак Јудеја, разрушили су Јерусалим и „унели своје знаке у светилиште и поставили их према Источним Вратима; пред знацима су принели свечане жртве (незнабожачке) и громким клицањем *проглásили су Тита за цара* (самодршца). Тако је настала *„гнусоба запустења"* у Светом Граду и у светињи тога Града... у храму Јерусалимском. У овом храму тад је била принесена жртва незнабожачким боговима

рукама незнабожаца; од тада жртве и молитве правом Богу прекратиле су се занавек" (Проф. Бјељајев, тамо, стр. 216).

Али ово пророчанство о гнусоби запуштења могло се само делимично односити на разрушење Јерусалима 70. године после рођења Христовог.

Углавном оно има у виду другу епоху која ће доћи „када буду оскрвњени *сви* храмови на Земљи и заједно с тим догодити се опустошење и оскрвњење *Новоī Сиона* – Цркве Христове... по својој Земљи. То ће бити пред крај света – за време Антихриста" (Професор Бјељајев, тамо стр. 219). Блажени Јероним цело пророчанство Данилово о постављању „гнусобе запуштења" односи на Антихриста, а само неке црте на Антиоха.

У речима о „гнусоби запуштења" није јасна реч „на крилу" (Данило 9, 27). Оштроумни покушај тумачења ових речи учинио је познати аутор јеврејске граматике и јеврејско–немачког лексикона – Гезеније. Он речи Данилове овако преводи: „И на крилима гнусобе – опустошитељ." Свој превод он овако објашњава: „Непријатељ Цркве, то јест Антихрист, представља се овде као ношен *на крилима īнусноīа идола*, слично томе као што се Јахве (Господ) представља ношен на херувимима." Врло је могућно да ће Антихрист на крилима идола, као на колесници или престолу бити преношен с места на место. Али неће бити ни шта невероватно и у томе, ако Антихрист на крилима гнусног идола буде летео по ваздуху (на специјално за њега изграђеном авиону – у виду крилатог гнусног идола). Последња претпоставка, мада није директно примењена на ове речи, много векова пре Гезенија изрекао је свети Јефрем Сирин (види његову Беседу о доласку Господњем, 39, том III; страна 25).

Утврдивши своју светску владавину, Антихрист ће ловити у свој сатански плен сво човечанство помоћу истих начина, које је употребио Сатана кушајући Самога Господа.

1. Прво сатанско кушање изражено је у предлогу Господу да *ūреŧвори камење у хлебове* (Мат. 4, 3). На први поглед оно може да се „потпуно сагласи са крајњим циљевима служења Сина Божјега." Шта би се могло имати против, „да пустиња процвета као крин (II Мојс. 36, 1), да би се глад, сиромаштво, оскудица и сав мученички труд у зноју лица свога ради стицања хлеба", које се јавља као

резултат првог проклетства земље ради кажњавања човека палог у грех (I Мојс. 3, 17–19), најзад прекратили? Међутим, сав грех и све лукавство овога предлога састојали су се у томе, што се овде предлагало да се од овога *почне*, уместо да се тиме заврши. Предлагало се да се изазове потпуно изобиље у видљивом свету, али не у својству последица и израза унутрашњег царства правде" (Тренч). Само спољашње побољшање материјалних услова живота *без претходног моралног побољшања самих људи* било би потпуно торжество (тријумф) зла, пошто би такво благостање учврстило безнадежно *телесно стање* његових учесника, парализовало би сваку могућност моралног поправљања и духовног усавршавања. Зато је Христос и одговорио Сатани: „Не живи човек само о хлебу, него о свакој речи која излази из уста Божјих" (Мат. 4, 4). У овом одговору Господа не поричу се телесне потребе људи, него се стављају на друго место, после духовних потреба. Јеванђеље осуђује само покушаје угађања телу при пуном заборављању Бога, осуђује намеру да се људи учине материјално срећнијим, не чинећи их морално савршенијим. Господ нас опомиње „Чувајте се да срца ваша не отежају ждерањем и пијанством" (Лука 21, 34), јер у последњем случају губимо моралну слободу, постајемо робови својих ниских потреба и убијамо своју душу вечном смрћу.

Таквом потпуном духовном ропству приводе људе вођи савремене светске побуне. Њихово учење и њихови призиви облаче се у узвишене речи о свеопштој једнакости и братству, а у стварности они се старају да примаме људе само ка уређењу материјалног благостања, одводећи их од свих узвишених моралних и религиозних стремљења. Кад материјално блато постане за човека једина вредност, онда ће он неминовно постати потпуни роб онога ко му буде давао ово благо. Материјалистичко васпитање људи даће неограничену власт Антихристу, јер ће се сва постојећа средства наћи у његовој потпуној власти. Он ће их обилато раздавати само својим следбеницима и сарадницима. И човек који се није научио уздржању, који нема духовне и принципијелне чврстине, биће принуђен да се потчини његовој вољи... „Свима, малим и великим, богатим и сиромашним, слободним и слугама (робовима) – биће стављен знак на десну руку или на челу, и...

никоме неће бити дозвољено *ни да купује, ни да продаје*, осим онима који имају овај знак, или име звери, или број њеног имена" (Открив. 13, 16–17).

2. Друго сатанско кушање појавило се у преношењу Господа Христа у Свети Град на кров храма и речима: „ Ако си Ти Син Божји, скочи доле; јер је написано: Анђелима својим заповедиће о Теби, и узеће Те на руке, да се не спотакнеш о камен ногом Твојом" (Мат. 4, 5–6). Овај предлог ђавола значио је ово: Скочи доле и појави се окружен и ношен јатом Анђела пред зачуђеним народом, да би народ, видевши тај знак (знамење) одмах Те признао за Сина Божјег. И ово искушење од стране Сатане под лепом на око бригом о буђењу у народ вере у Божанско достојанство Спаситеља представљало је собом не нешто друго него потпуно одбацивање Крста Христовог, одбацивање Искупљења, јер је оно предлагало Христу да постане вођа, који ће привлачити себи масу народа празним ефектом (утиском), не захтевајући од ње никакав морални подвиг ни самоодрицање.

Сличан захтев *знака* тражили су од Господа и фарисеји, који се нису задовољили оним чудесима што их је вршио Господ, него су захтевали од Њега нарочито чудо: *знак с неба* (Марко 8, 12)... Жељу *знака с неба* изражавао је понекад и народ. Тако су после чудесног умножења пет хлебова и нахрањења њима многољудног скупа, у коме је било 5.000 људи, осим жена и деце, очевици тог чуда и учесници ове трпезе говорили су Господу: „Који *знак* Ти показујеш, да видимо и верујемо Ти? Оци наши једоше ману у пустињи, као што је писано: *хлеб с неба* даде им да једу" (Јован 6, 30–31). Њима се учинило недовољним чудо умножавања хлебова у рукама Спаситеља: оно се збивало у тишини, са светим смирењем, каквим су била проникнута сва дела Богочовека, а њима је био потребан спектакуларни *призор*, њима је био потребан *ефекат*. Њима је било потребно да се небо покрије густим облацима, да загрме громови и засевају муње, да хлебови падају из ваздуха – с неба (Епископ Игнатије Брјанчанинов, том IV, 296–297).

Захтев таквог знака од Богочовека био је тежак грех, јер је исходио из телесног разума, који одбацује ма какав узвишени циљ ради спољашњег ефекта. Чувши овај дрзак и богохулни захтев

знака, Господ је дубоко уздахнуо и рекао: „Зашто род овај тражи знак? Заиста вам кажем: неће се дати знак роду овом. И оставивши их... оде" (Марко 8, 12 –13). Овај захтев *знака с не да* био је захтев чуда, али разметљивог чуда Сатане. Никакве особите уверљивости знак с неба није могао имати. Због чега је само *знак с неба*- могао да посведочи, да је он од Бога? „ Из Светог писма види се супротно... Свето писмо прича, да је *по дејству ђавола огањ спао с неба* и сагорео овце и пастире праведнога Јова (Јов 1, 16; види и Благоносник на Матејево Јеванђеље 16, 1). Очигледно је да се тај огањ формирао *у ваздуху*, како се у њему формира и муња. Симон врачар задивљавао је чудесима заслепљени народ, који је делујући у њему силу Сатане признавао за „велику силу Божју" (Дела ап. 8, 19). Симон је особито задивио незнабошце Римљане, када се у њиховом многобројном скупу прогласио за бога, открио намеру да се узнесе на небо и изненада почео да се *подиже у ваздуху*, прича о томе блажени Симеон Метафраст, који је ово позајмио од древних хришћанских писаца (Види Житије светог апостола Петра. Чатиј минеј, 29. јуна). Слична чуда вршио је и Пинети, који је живео при крају 18. века. Вршили су их и врше и други" (Епископ Игнатије Брјанчанинов, том IV, 299–300).

Оно што није хтео да учини Христос, учиниће Антихрист: он ће дати *знак с неба*, то јест у ваздуху, где нарочито господари Сатана (види Јефрем Сирин, Беседа 106, део II; Ефес. 2, 2; 1, 12). Свети Јован Богослов говори да ће Антихрист чинити велика дела, *„да и огањ силази с неба* на земљу пред људима" (Открив. 13, 13). „Свето писмо указује на ово чудо као највеће од свих чуда Антихристових, и место овога знамења је ваздух: оно ће бити прекрасан и страшан призор. Оно ће највише деловати на чуло вида, одушевљавајући га и обмањујући" (Епископ Игнатије, IV, 302).

Свети Симеон Нови Богослов предупређује да се ретко „гледа у небо из страха (предострожности) од *лукавих духова у ваздуху*, због чега се и називају *ваздушним* духовима, који производе многе и разне преваре у *ваздуху*" (Добротољубље том V, О трећем облику пажње). Свети апостол Павле назива Сатану „кнезом који господари у ваздуху" (Ефес. 2, 2). Одушевљавање ваздушним демонским појавама прети неизбежном погибијом онима који им верују. „Све

демонске појаве имају то својство, да је чак и *најмања пажња* и поверење према њима *опасно*; једна таква пажња може произвести штетан утисак и донети тешко искушење" (Епископ Игнатије, IV, 329). Чудеса Антихриста, извршена сатанском силом, производиће неодољив утисак на гледаоце. „Људи неће схватити да чудеса његова немају *никакав добар* и разуман циљ, никакво одређено значење, да су она далеко од истине, препуна лажи, да су она – чудовишна, злобна и бесмислена представа, са циљем да... обмане и преваре" (Епископ Игнатије, IV, 300). Видеће ова чудеса, људи ће, по слепоћи својој... признати их за манифестацију силе Божје и са одушевљењем примити антихриста за бога. „Антихрист ће наметнути страх претњом и чудесима својим. Њима ће задовољити неразумну радозналост и грубо незнање, задовољити славољубље и гордост људску, задовољити телесно мудровање, задовољити сујеверје, довести у недоумицу људску ученост. Сви људи који се руководе светлошћу своје пале природе, који су се отуђивали од руководства Божје светлости – *привући ће се у послушност варалици* (Открив. 13, 8. Епископ Игнатије, IV, 302).

3. Треће сатанско кушање састоји се у узвођењу Спаситеља на високу гору, показивању свих царства света и њихове славе и у понуди: „Све ово даћу Ти, ако паднеш и *поклониш ми се*" (Мат. 4, 8 – 9; Лу–ка 4, 5 – 7). Власт Сатане над царствима света потврђује више пута сама Реч Божја. Сам Господ назива ђавола „кнезом овога света" (Јован 12, 31; 14, 30). А свети Јован Богослов у Откривењу пише, да ће Сатана онима који му служе дати „силу своју, и престо свој, и велику власт" (13, 2). Власт Сатане почива на обману, на превари и на насиљу. А Господ Исус дошао је да своју власт утврди на слободном моралном подвигу и слободној синовској послушности Богу Оцу. А оно што је Христос одбио, у пуној мери прихватиће Антихрист. Он ће сву своју власт добити од сатане због своје пуне послушности њему, а награђиваће и друге – по мери послушности и служења сатанској вољи.

Кад се дочепа светске власти, Антихрист ће оштро да измени своје понашање. Уместо лицемерног и опрезног односа према људима, уместо привидног глумљења да жели добро својим противницима, он ће отворено да се претвори у непоштедног гониоца

свих верних хришћана, који не пристану да му се поклоне као богу. Он ће „угњетавати свеце Свевишњега, чак ће замислити да промени њихова времена (празнична) и закон" (Данило 7, 25; Откривење 12, 13–17; 13, 6–7). Опште јавно хришћанско богослужење мораће да се прекрати. „ Антихрист и његови привржениици, пише професор Бјељајев, уништаваће књиге Светог писма, гониће и мучиће проповеднике речи Божје и вршиоце хришћанског богослужења, мотриће да се нигде *не врши Евхаристија* (света Литургија), али ипак и проповедање Речи Божје и богослужења неће се прекратити и Евхаристија ће се вршити" (тамо, страна 346), али, разуме се, само у скривеним местима, као у првим вековима гоњеног хришћанства.

Антихрист ће имати активног помагача у гоњењу хришћана и принуђивању ових да му се клањају као богу. По својој суровости и беспоштедности тај помагач Антихристов назван је у Светом писму „Друга Звер." „ И видех, пише свети Јован Богослов, *другīу звер*, како излази из земље... Она делује свом влашћу прве звери и приморава сву земљу и који живе на њој да се поклоне првој звери... и чудесима која јој би дано да твори пред зверју, она вара оне што живе на земљи, говорећи... да начине лик –икону звери... И дано јој би да удахне дух у икону звери, и да проговори икона звери, и учини да се побију сви који се не поклоне икони звериној" (Открив. 13, 11–12, 14–15).

„Настаће страшно искушење светитеља Божјих: лукавство, лицемерство, чудеса гонилаца појачаваће се, да би их обманули и преварили, фина, измишљена и прикривена гоњења и притешњавања и неограничена власт мучитеља ставиће их у најтежи положај; њихов мали број изгледаће ништаван пред човечанством... Опште презирање, мржња, клевета, притисци, насилна смрт – постаће њихов удео... Противници Антихриста сматраће се бунтовницима, непријатељима друштвеног добра и поретка, па ће се подвргнути и прикривеном и јавном гоњењу, мучењима и казнама" (Епископ Игнатије, IV, 302–303).

Првом жртвом Антихриста биће његови обличитељи – свети пророци Енох и Илија. „И кад они заврше своје сведочанство, звер, која излази из бездана (Антихрист), побиће се с њима, и победиће их, и убиће их, и тела њихова оставиће на улици великог

града, који се зове Содом и Египат, где је и Господ наш био распет (Јерусалим). И многи из народа и колена, и језика, и племена гледаће тела њихова три и по дана, и неће се дозволити да се тела њихова сахране у гробовима. И они који живе на земљи радоваће се овоме, и веселити, и слаће дарове једни другима, зато што су ова два пророка мучили оне који живе на земљи. Али и после три и по дана дух живота од Бога уђе у њих, и стадоше оба на ноге своје, и страх велики нападе на оне који их гледаху. И чуше громки глас с неба, који им говори: узиђите овамо, и узиђоше на небо на облацима, и видеше их непријатељи њихови. И у тај час затресе се земља веома, и десети део града сруши се, и погибе седам хиљада имена људских, а остали се уплашише и дадоше славу Богу небескоме" (Откров. 11, 7–13).

После тога треба да се збуде значајан догађај, који се може приписати само дејству проповеди светих пророка, његовог чудесног васкрсења и изношења на небо – *обраћање Христу* знатног дела савремених Антихристу *Јевреја*. Блажени Теофилакт Охридски поводом овога пише: „Илија ће доћи... као претеча другог доласка, *и обратиће у веру Христову* све *Јевреје*, који се покажу послушнима, приводећи их ка отачком наслеђу, отпале од Њега. Као основ за ово тврђење служе следеће пророчке речи у Светом писму:

а) „Ево Ја ћу послати к вама (Јеврејима) Илију пророка пре него што дође велики и страшни Дан Господњи. И он ће обратити срце отаца ка деци и срце деце ка оцима њиховим, да Ја не бих дошао и поразио земљу проклетством" (Малахија 4, 56).

б) „И догодиће се у тај дан: *остатак Израиља*, и који се избаве из *дома Јаковљева* неће се више ослањати на онога ко их је победио, него ће наду своју положити на Господа, свеца Израиљевог, чистим срцем. *Остатак ће се обратити*, остатак Јаковљев ка *Богу* силноме" (Исаија 10, 2021).

в) „А Исаија објављује о Израиљу: и ако буде број синова Израиљевих као песак морски, *остатак ће се спасти*" (Римљ. 9, 27; види Исаија 10, 22).

г) „На дом Давидов и на становнике Јерусалимске излићу дух благодати и умилења и они ће погледати на Њега, Кога су проболи, и плакаће за Њим, као што плачу за сином јединцем, и тужиће

за Њим, као што туже за првенцем. Тога дана подигнуће се велики плач Ададремона у долини Мегидонској" (Захарија 12, 10–11; Упореди: IV Царева 23, 30; II Дневника 35, 24).

д) „Јер кад си ти (од незнабоштва обраћен Христу) одсечен од рођене по природи дивље маслине и накалемио се на *питому маслину*, то тим више ови (из Јевреја) *накалемиће се на своју природну маслину*... Нећу вам, браћо, затајити о овој тајни – да се ви не би погордили – да се упорност Израиља догодила привремено, док не уђе потпуни број незнабожаца" (Римљанима 11, 2425).

Владимир Соловјов који је покушао да целокупно пророчанство о јављању Илије и Еноха друкчије објасни (види: Три разговора, Повест о Антихристу), нехотице је морао погрешити у објашњењу са појавом пророка *и тесно* везаног *обраћања ка Христу остатка Израиљевог*. По његовом мишљењу, Јевреји, дознавши да лице које су они примили за Месију није обрезано, разочараће се и примити хришћанство. Ако би се та претпоставка о необрезаности антихриста и показала исправном, она би могла побудити фанатичне Јевреје само да оду од њега и траже другог, погоднијег кандидата за улогу Месије, али она не би могла бити узроком њиховог разочарења у своју религиозно–националну идеологију и довољан разлог за примање хришћанске вере. Код Јевреја било је много неуспелих претендената на звање Месије, који су се стављали на чело бунтовних покрета против Рима. Па ипак потоња разочарења у Месије никад нису Јевреје приводили убеђењу у истинитост хришћанства. Зато ово објашњење Владимира Соловјева треба сматрати неуспелим. Само и једино сведочанство Светога писма о чудесној појави пророка Илије и Еноха, о њиховој проповеди и изобличавању Антихриста, о њиховој мученичкој смрти и васкрсењу моћи ће у пуној мери да се објасни и чудесно обраћање ка Христу *остатка Израиљева* за време Антихриста.

Ово обраћање Јевреја ка Христу изазваће у Антихристу најжешћу злобу према хришћанима. Тада ће за њих настати „велика невоља, какве није било од постања света до сада нити ће бити" (Матеј 24, 15–21). „И биће му дано (Антихристу) да се побије са светима (хришћанима) и да их победи" (Открив. 13, 7).

Спасење малог остатка верних биће једино у краткотрајном царовању Антихриста. „И ако се не би скратили дани они, не би се нико спасао, али изабраних ради скратиће се дани они" (Матеј 24, 22).

Светска владавина Антихристова трајаће три и по године. „Од времена прекраћења свакодневне жртве (почетак трећег периода делатности Антихриста и проглашења његове светске монархије) и постављања гнусобе запуштења проћи ће хиљаду двеста деведесет дана" (Данило 12, 11). Исти рок царовања Антихристовог наводи се и у Откривењу: „И дана му (Антихристу) би власт да дела четрдесет два месеца." (13, 5).

Никаква људска сила неће моћи да се супротстави Антихристу, само једини Господ, који ће по други пут доћи на Земљу и у својој слави својој победиће га. Тада ће наступити Страшни суд Христов и крај нашега света (Мат. 24, 30–21; 25, 31–6; Открив. 1, 7; 20, 11–15, 21, 1–8). И „биће ухваћена звер и с њом лажни пророк, који је чинио чудеса пред њом, којима је варао оне што примише жиг зверин и клањаху се њеној икони; оба живи биће бачени у језеро огњено, које гори сумпором; а остали биће побијени мачем Онога што седи на коњу, и који излази из уста Његових" (Откривење 19, 20 21). „А ђаво, који их је варао биће бачен у језеро огњено и сумпорно, где је звер и лажни пророк, и мучиће се дан и ноћ вавек века" (Открив. 20, 10).

Главна несрећа епохе пре свеопштег зацарења Антихристовог састојаће се у изузетној *духовној слепоћи људи*. Духовни разум, то јест разум који једино и може јасно да види светлост Истине, биће крајње ретка појава. Човечанство, које се руководи телесним разумом, не само неће у њему видети свога лукавог непријатеља, него напротив, признаће га за свог добротвора. „ Многи ће веровати у њега, рекао је један блажени монах, и почеће да га славе као бога моћнога. А који Бога увек имају у себи... увидеће истину чистом вером, и познаће га. Свима који имају Божје богопознање и разум – биће јасно да је дошао мучитељ. А онима који само мисле о стварима овог живота и воле земаљско – биће ово несхватљиво јер су привезани стварима телесног живота. Ако и чују проповед предупређења о Антихристу, неће поверовати, него ће *чак омрзнути оноја који им што јовори*" (Писма Георгија, затворника Задонског, књига I, стр. 62., 1850. година. Види такође и Беседу 106. светог Јефрема

Сирина). Стално упозорење за нас је реч Христова: „Чувајте се, да срца ваша не отежају ждерањем и пијанством и бригама овог света, и да вам онај дан не дође изненада" (Лука 21, 34). Јер прекомерно погружење у интересе и бриге материјалног живота допринесе развоју телесног разума, који ће увек бити у супротности и борби са Божанским учењем и откривењем.

Ради стицања духовног разума потребна је пре свега *̄послушност̄* Разуму Васељенске Православне цркве. Потребно је свако *своје*расуђивање проверавати *Речју Божјом* и учењем светих Отаца. „Потребна је, крајње потребна пажња *̄према Речи Божјој*, коју потврђују сами догађаји непријатељског јој времена и расположења, да не бисмо отпали. „ (Епископ Игнатије Брјанчанинов, том IV, 227–228). Свети Јефрем Сирин саветује: *„Непрестано ̄проучавај Божанске сп̄исе*, непрестано *̄питај Матер̄ своју – Цркву*: кад ће доћи жељени Женик (Господ Исус), питај и распитуј о знацима Његовог доласка, зато што Судија неће одоцнити. Непрестано питај, док тачно не сазнаш, непрестано прибегавај помоћи оних који о овоме знају тачно." (Дела, том IV, 133. Москва, 1850.). Сви свети Оци препоручују нам да се стално руководимо Светим писмом. При томе користан је и савет ближњих, који се сами руководе Речју Божјом и списима светих Отаца. Такво руковођење разумом Цркве биће предохрана вернима против одушевљавања широко распрострањеним лажним учењима и погледима. А одсуство оног црквеног руководства и навике да се иде за ошитом пропагандом неизбежно ће одвести на лажан пут. Осим тога, ако би се човек и решио да иде уским путем, супротним општим погледима, против општеприм̄љеног пута масе, он ће се неминовно подвргнути следећем искушењу: обавезно ће чути: „Зар си ти једини у праву, а сви или већи број људи вара се?" Само за оне који се буду руководили Светим писмом такво расуђивање неће имати никакву вредност. Свето писмо рећи ће му да уским путем *не иде већина*, него *мало њих*, а у последње дане света тај пут биће крајње оскудан путницима." (Епископ Игнатије Брјанчанинов). Свето писмо улиће му и храброст: њега неће збунити факт што ће се количина истински верујућих показати као мало острво усред бескрајног океана лажи и покварености. Он ће памтити захтев Христов: „Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца вашега да вам да Царство" (Лука 12, 32).

Друга несрећа епохе Антихристове састојаће се у томе што ће бити *немоћуће* ма какво организовано *супротстављање* његовој власти. Тада „не покушавај да га зауставиш својом немоћном руком. Склони се и чувај се од њега, и то је од тебе довољно." Буди задовољан тиме, говори старац Исаија, што је остављено на вољу људима да се спасава, ко жели да се спасе." Зато је нужно борити се сада са царством таме које се приближава, кад могућност борбе још није одузета од нас. Свако избегавање борбе сад, сваки ма и најмањи компромис са злом, ради заједничког опстанка са њим, који се учини сад, данас, још ће више увећати тежину борбе с њим сутра. Треба „радити дела... докле је дан, док не настане ноћ, јер онда нико не може радити" (Јован 9, 4; 12, 35).

Ноћ – то је сатанско царство духовне таме, које се приближава и спрема да захвати целокупно човечанство. Тада ће живот верујућих бити тако тежак, да ће они, без обзира на своју грешност, и заборављајући страх од Суда који се приближава, клицати: „Да, дођи, Господе Исусе!" (Откривење 22, 20).

Извор: ***Протојерej Б. Молчанов,*** *Антихрист, Православна хришћанска заједница Краљујевац, Београд, 1973. – Прештампано из „Гласника" службеног листа Српске православне цркве, бр. 12 за 1972.*

Монах Василије

Размишљања смиреног срца

Монах Василије био је православни подвижник који је живео у Цариграду пред његов пад. У то доба, правоверни су слутили долазак антихристовских времена, па је Василије тада записао и оставио нам следеће:

„Како рекох раније, блажене успомене Старец (духовник) ретко је напуштао своју келију и само из љубави према ученицима излазио је у предсобље, где нас је поучавао својим речима, испуњеним духовне сладости и мудрости.

После неколико годинама путовања, вративши се у Цариград, сазнао сам да је блажени Старец (духовник) болестан, зажелео сам да га видим, пре него га Господ позове из овог живота. Још неки из нашега братства такође су желели да га посете са мном, и на вратима његове келије ми смо замолили, преко келејника, да нас Старец удостоји свога благослова и поучавања. Старец је благонаклоно изразио спремност да нас прими... Ускоро је и он изашао: био је потпуно сед, средњега раста, мало погурен, на уснама му је лебдео леп осмех и са добротом је гледао на сваког од нас. Често би очи његове биле осенчене тугом, зато што је дубоко сажаљевао цео свет који је огрезао у гресима и невољама, па говорећи о томе, Старац је сагибао главу и плакао. Ми смо сели у полукруг и слушали речи Старца. Он нам је говорио како Господ силно жели наше спасење и да је све то учинио за то, и да се његова Милост и благодатна помоћ простире и на праведника и на грешника и да је потребан само мали напор с наше стране за спасење душе. Трпеза вере је преизобилна, али људи не маре за спасење душе, док саме речи „спасење" и „спасти се" значе једино избећи овоземаљске опасности и невоље,

као на пример „спасти се од пожара", „спасти се од погибије у време рата" итд, јер људи мисле да је реалан само земаљски свет који се види на нашим очима; а не знају да је духовни свет управо суштина ствари. Сав земни, материјални свет, обухваћен појмовима висине, ширине, дубине и тежине, налази се у власти времена које опет све води уништењу, јер време је слуга смрти. Међутим, духовни свет стоји ван тих ограничења, изван тих ланаца и рамова меривости, јер је он бесконачно богат, вечан и неуништив. Зато је „природа ствари" (rerum natura) у духовности.

Блажени старац је говорио и о том да се приближава страшно време. Непријатељи Господа нашег Исуса Христа поробиће нашу земљу и Велика Црква (Света Софија) престаће да буде храм Божији. Велике невоље сручиће се на земљу Ромеја (Грка) и она ће престати да постоји по великом суду Божијем. Умиру поједини људи, умиру градови, умиру и цели народи: зато што нема ничега вечног под сунцем, сем вечне душе човекове, створене по лику и подобију вечнога Бога.

Не чекајте помоћи од западних хришћана, надајући се да ће они устати на оружје ради заштите опште хришћанског наслеђа. Не чекајте. Западни хришћани, на жалост, нису хришћани. Они су многобошци. И код нас, православних, такође има много незнабожачког. Брате, немој бити огорчен овим мојим речима, него испитај своју душу. Погледај само колико је у њој кумира (идола) : Ту је Меркурије – бог похлепе; ту је Афродита, богиња телесне похоте; ту је Арej – бог гнева и рата... – а у средини неки Зевс (Див) – то си ти сам, у своме самољубљу и самоугађању. Да, брате, има много незнабожачког у нама, јер смо ми православни, грешни и као појединци и као народ. Ипак, ми смо многобошци и не докрштени само на површини, а у дубини душе ми смо хришћани; зато што у смирењу нашем ми имамо у срцу Христа. И зато, без обзира на наше грехе, „у смирењу нашем помену нас Господ."

А западни народи само су на површини хришћани; а у срцу, души они су многобошци (пагани). Ми, православни, тугујемо што у нашој души живе идоли, но у понизности својој падамо ничице пред Христом, свим срцем желимо да будемо Његови. Међутим, код западних, хришћанство постоји као танка позлата на бронзи, а и даље

изнутра је потпуно многобоштво; зато је се они клањају својим кумирима у души, а ти идоли владају над њима јер су они горди и у њиховом срцу нема Христа. Дакле, ми, православни, смо многобошци на површини, а у дубини хришћани; док су западни, латини хришћани на површини, а у дубини многобошци. Зато не чекај од њих помоћи за нас. Ми, православни, њима смо туђи.

Но ово још неће бити крај света. Крај света ће наступити касније, и последње време налази се у рукама Божијим, а заједно с тим – и у рукама човечијим. Бог ће послати Свој срп за свемирну жетву тек тада, када човеково зло сазри до крајњих граница; јер докле год на земљи буду живели заједно са злима и праведници, и све докле год постоји Црква Христова у чистоти „не укаљавши своје хаљине" (Отк. 3; 4) дотле зло у свету неће моћи да сазри. Али када већ не буде било праведника и када океан зла потопи целу васељену, тада наступа крај света, који ће бити сажежен и нестаће у небитију ради поновног рођења као нови и свевремени свет, у коме правда живи (2. Петр. 3, 9–12).

Пред сам крај света наступиће такве невоље које се не могу упоредити са онима из прошлости, наступиће време туге на целу васељену, и човек ће омрзнути човека, свако ће се бојати свакога, и нико неће веровати никоме... Али људи се неће уразумити, нити ће се окренути Богу који може да их спасе, него та општа туга угасиће сваки духовни живот: човек ће бити тако озлојеђен, тако окамењен, и опседнут једном бригом само како да преживи, да за духовни живот неће бити у човеку ни воље ни места у срцу, а неће тада бити ни учитеља духовног живота, јер ће се и они повести за овим светом. А Божије цркве или ће опустети или ће бити срушене, или духовно окаљане својим недостојним архипастирима и пастирима. И усред тог лома и хаоса у свету јавиће се антихрист. Он ће наступити као тобожни миротворац и успокојитељ, као добар домаћин који може да заведе ред у свету, но у ствари он ће бити непријатељ свима и ненавидник (мрзитељ) свакога добра, а биће тиранин и злотвор каквога никада није било нити ће бити. Сваки ће човек бити надгледан; не само свако његово дело него и свака реч, чак и унутрашњи покрет душе, биће под непрестаним надзором и казном, тако да ће се човек одвикнути да мисли на бојазни, да случајно његово лице и

нехотице не би изразило нешто што није у складу са влашћу светског владара, антихриста.

Сваки рад и свака пед земље биће у власти антихриста; наступиће ужасне природне непогоде, страшни вихори, вулканске експлозије, земљотреси, болести и само онај који носи на себи знак Звери, то јест сатане имаће право на живот, мада и у најгорим ропским условима крајњег сиромаштва и згажености човечијег достојанства. Све ће имати за циљ да име Христово буде потпуно исечено из срца човековог... Наступиће царство ада на земљи. Невоље неће обузети само земљу него и свемир, јер све мора да умре, да би све било обновљено васкрсењем, по речима апостола: „Трулежно треба да се обуче у нетрулеживост!" (1. Кор. 15, 53)...

Овај свет је остарео и овештао због свога греха. А нови свет управљаће се по правди Божијој, и зато ће он бити вечан и прекрасан: „Ево све творим ново" (Откр. 21, 1–5). Но, док се то не јави Црква Христова биће гоњена по целом свету до истребљења. Јер док се буде служила божанска Литургија од стране благодатног свештенства православног, власт ђавола не може се остварити на земљи. Свака божанска Литургија – то је присуство Божије на земљи и прослава победе Христове над ђаволом и смрћу... Међу гоњенима биће велики број мученика, али биће много и отпадника, који ће примити на себе обележје Звери. Те отпаднике, те слабиће, те невољалце већ одавно је припремала зла сила... Али знај, да и најмоћније силе ада не могу савладати Цркву (Мат. 16, 18), с којом Господ Христос пребива до кончине века (Мат. 28, 20). Упркос гоњењу, Бог неће допустити да сатана уништи малобројне вернике последњих дана. Браћо, пазите на знаке наступајућег краја света, које нам је открио Господ наш Исус Христос и Његови пророци и апостоли, и не слабите у вашој нади на Бога.

(Весник (Париз), број 144/1985.)
йревео: ейископ будимски Данило

Пророштва Светог Козме Етолског (упокојио се 1779. године)

1. Доћи ће време кад ће вам непријатељи узети и пепео са огњишта, али ви немојте издати и променити веру вашу, као што ће то (неки) да ураде.

2. Покушаће да реше ствари пером, али неће успети; 29 пута решаваће ратом, а једним пером.

3. С једнима ћете заноћити, а са другима осванути.

4. Ићи ћете да живите на друго место, а други ће доћи на ваше место.

5. Видећете 40 коња свезаних за један колац.

6. Многи ће умрети од глади, богаташи ће постати сиромашни, а сиромашни ће умрети од глади. Шака брашна – шака злата.

7. Доћи ће време да ће се хришћани клати између себе, препоручујем слогу и љубав.

8. Доћи ће време када ће светом управљати алала и балала (безгласне жице и машине).

9. Све што траже дајите, само душу спасавајте.

10. Доћи ће време кад неће бити ове слоге између свештеника и народа.

11. Зло ће вам доћи од начитаних.

12. Свештеници ће постати гори и безбожнији од свих.

13. Крв ће се пролити у Цариграду да заплива у њој трогодишња јуница.

14. Тако страшне ствари ће се догодити, да ће мајке превремено рађати од страха свога.

15. Наметнуће порез на кокошке и прозоре.

16. Доћи ће време кад ће ђаво свуда стизати с тиквом својом.

17. Папу да проклињете јер он ће бити кривац.

18. Људи ће постати сиромашни због недостатка љубави према дрвећу.

19. Ви ћете друге спасити, а други вас.

20. Много шта ће се догодити. Градови ће постати бараке!

21. Доћи ће време кад ће проклети демон изићи из јазбине своје.

22. Појавиће се у неко доба лажни пророк, не вјерујте му и не радујте му се. Поново ће се изгубити и више се неће вратити.

23. Доћи ће време кад ће хришћани устати једни против других.

24. Имајте крст на челу да би вас познали да сте хришћани.

25. Школа ће дати такве ствари какве вам ни на памет не могу доћи.

26. Видећете кола која јуре по пољани брже од зеца.

27. Доћи ће време кад ће људи разговарати са једног удаљеног места на друго, као у две суседне собе, као из Цариграда у Русију.

28. Видећете људе како лете по небу као црне птице и како бацају огањ на земљу. Они који у то време буду живели, трчаће на гробље и викати: „Изиђите ви мртви да легнемо ми живи."

Пророчанства Светог Серафима Вирицког, руског свеца 20. века, чијим молитвама је Бог спасавао Русију у другом светском рату

Старац је говорио да ће доћи време (већ долази!) када ће разврат и морални пад младих достићи крајње границе. Буквално нико неће остати неупрљан. Видећи своју некажњеност, млади ће сматрати да им је све дозвољено за задовољење својих хирова и похота. Почеће да се окупљају у групе и банде пљачкајући и разврађајући се.

Али доћи ће време када ће се чути глас Божији, када ће млади схватити да није могуће наставити живот на такав начин. Доћи ће до вере на различите начине, вучени још снажније према аскетском животу. Они, који су пре били грешници и пијанице, испуниће цркве и имаће велику жеђ ка духовном животу. Многи од њих ће постати монаси. Манастири ће се отварати, цркве ће бити испуњене вернима. Тада ће омладина ићи на поклоничка путовања.

Биће то славно време! Покајање оних који греше сада биће све ватреније...

Олуја ће проћи Руском земљом,
Господ ће опростити Руском народу његове грехе
И у Божанској и Светој лепоти,
Крст ће сијати јасно изнад Цркве Божије још једном.
Звоњава звона пробудиће

Читаву нашу Свету Русију за спасење из окова греха.

Свети Манастири ће се опет отворити,

И вера у Бога сјединиће све.

Спасење света је из Русије. Петроград ће постати духовни центар земље. Биће још великих догађаја у Русији – отварање и прослављање светих Моштију у Петрограду – велике радости за читав свет. Далеки исток ће бити крштен у Русији. Читав небески свет се моли за просветљење Оријента.

Доћи ће време када ће бити духовног цветања у Русији. Многе цркве и манастири ће се отворити, чак они из других вера ће долазити код нас бродовима, да би били крштени. Али ово неће трајати дуго – неких петнаест година, а тада ће доћи Антихрист...

Доћи ће време када неће бити прогона, већ ће новац и привлачности овог света одвлачити људе од Бога и много више душа ће тада погинути, него у периоду отвореног милитантног атеизма. Са једне стране, подизаће крстове и позлаћене куполе, а са друге стране, доћи ће царство лажи и зла. Истинска Црква ће увек бити прогоњена. Спасење ће бити могуће само кроз жалости и болести, прогони ће добити врло префињени и неочекивани карактер. Биће ужасно живети у та времена.

Доћи ће време када ће Русија бити раскомадана. Прво ће је поделити, а онда ће почети да разносе њено богатство. Запад ће на сваки начин покушавати да потпомогне уништење Русије и предају њеног источног дела Кини. Далеки Исток ће пасти у руке Јапанцима. Сибир ће доспети у руке Кинезима, који ће почети да се насељавају у Русији, женити се Рускињама и коначно, кроз лукавост и вештину, окупирати сав Сибир до Урала. Када Кина буде покушала да крене даље, Запад ће се супротставити.

Многе земље ће кренути на Русију, али ће она преживети кроз велики губитак својих територија. Тај рат, проречен Светим Писмом, донеће јединство човечанства. Људи ће схватити да ће бити немогуће да се настави, јер ће другачије погинути свака жива твар. Изабраће једну владу – она ће бити увод за владавину Антихриста. Тада ће прогони Хришћана почети...

Међу ученицима Светог Серафима биле су две старице, Пулхерија и Александра. Обе су имале дар виђења (прозорљивости

– дар да се провиде догађаји у будућности) и исти дар пророштва као и њихов духовни отац. О будућем, рекле су следеће:

Много крви ће бити проливено у нашој земљи, током рата са народима Кавказа. Доћи ће време када ће одненти црвене заставе... владавина Дома Романових неће доћи одједном, постојаће прелазни период... Тада ће Русија бити неукротива, постојаће борба за моћ у Русији. У тешко време у Русији, неко, ко је био чудесно спасен из Дома Романових, доћи ће на власт...

Гласови савремених духовника о апокалипси

Архиепископ Аверкије

Дух антихристов и његове претече

Учење о Антихристу улазило је у првобитну апостолску благовест, како се види из друге главе Друге посланице Светога Апостола Павла Солуњанима. Након што је у трећем и четвртом стиху навео Антихристове особине, Св, Апостол даље пише Солуњанима: Не памтите ли да сам вам ово казивао још кад сам био код вас? (пети стих). Не може се не сматрати веома значајним то што свети Апостол Павле током свога кратког боравка у Солуну не само да није ћутке прешао преко учења о Антихристу, као преко нечега од мањег значаја, него је нашао за важно да га подробно изложи. У овој својој посланици он само понавља оно што им је раније усмено изложио.

Због чега је толико важно познавати то учење?

Због тога што, како нас опомињу Свети Оци, ко пренебрегне то учење, сматрајући га неважним за хришћанство, неће препознати Антихриста и поклониће му се.

Да, могуће је. Ево како о томе говори епископ Игњатије Брјанчанинов који је сабрао на једно место све шта су о Антихристу рекли стари Свети Оци:

„Антихрист ће се назвати проповедником и обновитељем истинског богопознања – они који не разумеју хришћанство видеће у њему представника и поборника истинске религије и присајединиће му се. Антихрист ће се представљати као кротак, милостив, испуњен љубављу и сваком врлином: као таквога признаће га и покорити му се због узвишене врлине они који палу људску природу

признају за праву. Антихрист ће човечанству понудити највеће земно благостање, почасти, богатство, раскош, плотске насладе – искетељи земног примиће Антихриста и назваће га својим господарем. Приказаће Антихрист пред човечанством невиђена чуда, слична онима из бесрамних позоришних представа. Изазиваће страх чудесима својим, повлађујући плотском мудровању и сујеверју и доводиће у недоумицу човекову ученост: сви људи, који се руководе светлошћу своје пале природе и који су се одвикли од тога да их води Божја светлост, покориће се прелеснику" (4. том, стр. 297). Антихриста ће са усхићењем примити одступници од хришћанства, али највеће пажње и плача достојно је, како примећују Свети Оци, то што ће и сами изабраници бити двоједушни у вези са Антихристовом личношћу – толико ће вешто он умети да сакрије од туђих очију сатанско зло које се у њему угнездило.

„Противници Антихристови сматраће се непријатељима друштвене добрбити и поретка, подвргнуће се сакривеном и отвореном гоњењу, мучењу и казнама. Сви који одбију да се поклоне Антихристу, доспеће у веома тежак положај: њихон мали број показаће се ништавним пред целим човечанством и до њиховога мишљења савршено нико неће држати– општи презир, мржња, клевета, тлачење и насилна смрт постаће њихов удео" (исто).

Благочестиви читаоче, не налазиш ли да ова слика у извесној мери наликује ономе што се данас догађа у свету?

Да! Али где је Антихрист? Зар је већ стигао?

Самога Антихриста ми још не видимо, али дух његов јавља се и почиње да господари светом. Многобројне претече Антихристве са огромном енергијом припремају његов долазак, његов тријумф и зацарење над човечанством. Да би хришћански део човечанства прихватио Антихриста, потребне су, разуме се, веома дуготрајне и брижљиве припреме. Оне се са растућим интензитетом спроведе све од апостолских времена. Тако је још Свети Апостом Јован Богослов писао у својој Првој саборној посланици: *Сваки дух који не признаје да је Исус Христос у телу дошао, није од Бога, то је дух Антихриста за кога сте чули да долази и сада је већ у свету (4, 3). Ко је лажљивац, ако не онај који пориче да је Исус – Христос? Тај је антихрист који одриче Оца и Сина* (2, 22) И коначно: *чусте да*

Антихрист долази и сада су се појавили многи антихристи (2, 18). Учени тумач Светога Писма епископ Михаил примећује да у грчком изворнику име „Антихрист" стоји са одређеним чланом, који издваја то име као име познате и одређене личности, док други „антихристи" не стоје са одређеним чланом, те се, као „многи", разликују од њега. Ови „многи антихристи" тек су претече онога Антихриста који ће се појавити уочи Другог Доласка Христова и краја света; они су попут праслика овога– конкретног долазећег Антихриста. Они су носиоци духа антихристовог и њихов задатак је да припреме услове за његов долазак у свет.

Управо ове „претече" Антихристове и руководе оним светским процесом који је свети Апостол Павле назвао отпадништвом (2. Сол. 2, 3). Суштина овога процеса је у све већем удаљавању хришћанскога човечанства од изворног, неисквареног еванђељског учења и у замени еванђелских завета другим идеалима. Погубност тих идеала које човечанству нуде „претече" Антихристове састоје се у томе што се они неки пут чине прихватљивим за хришћане, сагласним са Хришћанством, а у ствари су му дубоко противни, будући да повлађују људским страстима и похотама и утврђују човекову природу у њеној палости.

Може ли се тај процес отпадништва препознати у историји и у животу?

И може и треба! Потребно је стога да човек заштити и себе и ближње, како не би био увучен у овај процес, и како не би био заражен духом антихристовим који је све присутнији у свету.

Ђаво, разуме се, није могао да се помири са појавом хришћанства у свету и зато видимо где „дух антихристов" дејствује у хришћанском човечанству још од апостолских времена. Прве претече Антихриста били су Симон маг, николаити и други са којима су морали да се боре Свети Апостоли. Потом „гностици" и гомиле сваковрсних јеретика, са којима су се током векова борили Свети Оци и учитељи Цркве. У првих десет векова хришћанске епохе дух изворне вере и благочешћа још је био толико силан међу хришћанима да је сваки пут светковао блиставу победу над „духом антихриста" и Црква Христова, без обзира на сва искушења која су је сустизала, увек је торжествовала над својим непријатељима.

Али око средине 11. века тај се дух толико осилио на Западу, да је успео да од јединства са Васељенском Црквом отргне читаву половину хришћанскога човечанства. Резултат тога била је појава папизма са његовим различитим одступањима од истинског хришћанског учења о вери и благочешћу – са новоизмишљеним догматима, искваренim моралом, индуленцијама, „светом инквизицијом" и сличним изопачењима.

То је била прва велика победа коју су извојевале претече Антихристове.

За њом су убрзо следиле друге.

Да би потпуно искорењио хришћанство, исти тај дух Антихриста је током средње века из крила папизма, који се отргао од истинске православне вере, изродио покрете који су већ потпуно противни хришћанству– ничим обуздано слободоумље, хуманизам, који је самога човека поставио на место Божје, и, коначно, атеизам односно потпуно безбожје. Ови покрети нису били без великога утицаја на раскол који се током 16. века догодио унутар саме папске организације, добивши назив „протестантизам", и који је узео на себе да наводно „реформише" Цркву, отишавши, у стварности, још даље на путу отпадништва и одбацивши саму суштину Цркве.

Протестантизам је са своје стране почео све више да се распада на секте од којих су многе данас отишле толико далеко од хришћанства, да су одбациле и његове главне догмате, па чак и веру у Божаство Утемељитеља хришћанства, Господа Исуса Христа. Тај непрестани процес ницања секти, веома фанатичних и мрачних, ни данас се не обуставља. Веома је симптоматично то како се дух антихриста откривено пројављује у свим тим сектама. Ако не све, а оно већина њих много говори о Другом Доласку Христовом, чека га са великим нестрпљењем и еуфоријом (на пример, адвентисти), али прећуткује претходни Антихристов долазак или тврди да је Антихрист већ ту у личности... римског папе. Каректеристична је у том смислу и недавно одржана Еванстонска конференција коју су организовали протестанти и секташи и која је протекла под слоганом: „Христос је нада света." Веома много говорило се на тој конференцији о Другом Доласку Христовом и о томе колико то добра обећава човечанству на земљи (! ?), али– ни речи о Антихристу! Не

наводи ли то природно на помисао да протестанте и секташе њихове вође постепено припремају на то да приме Антихриста, када се појави, као Самога Христа?

Истовремено, на Западу се појављује и упорно се пропагирају већ отворено антихришћанска учења материјализма, социјализма, марксизма и комунизма и све више распињу своје мреже друштвено-политичке организације мрачног сатанистичког култа. Дејствујући сасвим онако како ће дејствовати сам Антихрист, „са адским лукавством и лицемерјем" (по речима епископа Игњатија), главе тих организација, те истинске „лисице у срцу и вукови у души" (како их је назвао преп. Нил Мириточиви Атонски), поступно ће освајати у свету не само друштвену и политичку, него и власт над верским животом људи, усмеравајући све ка једном циљу – стварању повољних услова да човечанство прими Антихриста и поклони му се као своме цару и богу.

Главну препреку на путу постизања тога циља представљала је Православна Русија – једини моћни бедем истинске православне вере у свету – са својим Господарем, државним заштитником и Покровитељем целе Православне Цркве. Током више од два века претече Антихристове систематски и упорно радиле су на томе да се од православне руске царевине начини безбожни Савез Совјетских Социјалистичких Република. Када је то постигнуто, окренули су уништењу саме Православне Цркве, делајући истовремено у два смера: започевши са страшним и нечувеним прогонима који готово да су превазилазили гоњења из првих векова хришћанства, и радећи на унутарњем разарању уз помоћ „живе цркве" и обновљенства, и на стварању сваковрсних либералних идејних новотарија у духу протестантизма. Коначно, у већини православхих држава остаци преживелих помесних цркава постали су жалосна оруђа богоборне власти. Обилне плодове, ипак, дух антихриста посабрао је и у другим православним црквама које су остале у слободи. Оне су силно заражене идејним либерализмом и модернизмом, које их води стапању са протестантизмом. Слава Богу, међу њима је и мали остатак оних које нису преклониле колена пред све моћнијим духом антихриста! Држи се још и наша Руска Заграничка Црква у којој су поклоници долазећег Антихриста узроковали

погубни раскол, а сада настоје и да је сасвим униште и збришу са лица земље, користећи се притом свим могућим средствима и најважнијим међу њима клеветом и лажју, што је природно оружје оца лажи и клевете од искона – ђавола.

Стање је у свету невесело и имали бисмо разлога да паднемо и духом и очајавамо, да не знамо да „тако је писано" у Слову Бижјем и да све то тако треба да буде.

Шта нам је чинити и какви треба да смо?

„Богом допуштено отпадништво – како нас поучава један од великих учитеља духовнога живота наших дана, владика Игњатије Брјанчанинов– не покушавај да зауставиш немоћном руком својом. Уклони се, чувај се сам од њега и то је са твоје стране довољно. Упознај дух времена, изучи га како би, колико можеш, избегао његов утицај. Отпадништво је од пре некога времена почело да се шири брзо, слободно и отворено. Последице морају бити ужасне. Нека буде воља Божја! Може да се призна да се православна вера ближи крају... Једино посебна милост Божја може да заустави свепогубну епидемију неморала и да је одложи на неко време, будући да треба да се испуни све што је прорекло Свето Писмо.

Судећи по духу времена и неспокоју који влада, ваља претпоставити да ће се здање Цркве, које се одавно потреса, срушити брзо и страшно. Нема никога ко би то зауставио и томе се супротставио. Подршка се прима од стихија овога света који је непријатељ Цркве и који ће само убрзати њен пад, а никако га неће зауставити. Нема од кога да се очекује обнова хришћанства. Сасуди Светога Духа коначно су пресушили свугде, па чак и у манастирима, тим скривницама благочешћа и благодати. Со бљутави.

У највишим пастирима Цркве остало је тек слабо, мрачно, збркано и неправилно разумевање речи, које убија духовни живот у хришћанском друштву и уништава хришћанство, које је дело, а не реч. Тешко је гледати коме су поверене овце Христове, коме је дато да их води и спасава. Али то је – допуштење Божје. Милосрдно дуготрпљење Божје продужава и одлаже коначни расплет ради малога остатка оних који се спасавају, док они који гњиле или угњилише достижу крајњи степен трулежи. Они који се спасавају треба да схвате то и да користе време које им је дато за спасење. Нека

милосрдни Господ саклони остатак оних који верују у Њега! Но тај је остатак мали, а све ће мањи бити. Спасавај се да спасеш своју душу, речено је остатку хришћана Духом Светим" (из 4. тома и Отачника).

Од времена када је епископ Игњатије ово писао, стање у свету се није поправило него се само погоршало. „Будући да ће Антихристово главно дело бити да одвуче све од Христа – говори други велики духоносни учитељ нашега времена, епископ Теофан Затворник– он се неће јавити док буде деловала царска власт. Она му неће дати да се осили и ометаће га да дејствује. Управо то је оно што задржава (2. Сол. 2, 7). А када царска власт падне и народи свугде заведу самоуправу (републуке, демократије), тада ће Антихрист моћи слободно да дела. Сатани неће бити тешко да нађе гласове који ће се одрећи Христа како је показало искуство из француске револуције. Нико неће имати власт да каже: „Вето." И тако, када се свугде заведе такав поредак, који одговара остварењу Антихристових стремљења, тада ће се Антихрист и појавити" (тумачење Друге посланице св, Апостола Павла Солуњанима, главе 2–6, стр. 504).

Оно што је прорекао епископ Теофан испунило се: претече Антихристове су учиниле своје – дух антихриста је свугде; свуда је установио такав поредак какав је епископ описао. Сећајући се речи епископа Игњатија да ће: „Антихрист бити логична, исправна, природна последица општег моралног и духовног настројења човечанства" (том 4), препуштамо читаоцима који пазе на живот око себе да сами изведу закључке из овога што је речено, а са своје стране само можемо да поновимо:

Спасајај да спасет своју душу!

Старац Пајсије о антихристу, о броју 666, пасошима и жиговима

Келија Панагуда, Атонска гора

Старац Пајсије: Сада, у ово тешко време, сви ми полажемо испит… И ја видим много тога… Ми не желимо да знамо да ће се догодити Други долазак, зато што нас то огорчује: видите ли шта се догађа? Раније, рецимо, када би људи чули за приближавање некакве комете, сви би западали у стање велике узбуђености. Тада би рекли: а можда ћемо умрети? Дајте да се припремимо: покајмо се, чинимо добра дела… А сада ће све учинити само да не слушају о Другом Доласку, као да не знају да ће пре тога доћи антихрист. И све то, да би смо се предали забавама. Зато не желимо да чујемо о оном што се припрема…

Питање: Како ви, оче, гледате на све те промене у Европи?

Старац Пајсије: Чуј! Промене… Господ ће неке ствари преокренути на корист… Ево, на пример, Европска економска заједница. Иза ње се крије ционистичка диктатура. Али, Господ ће и то преобратити у добро. Они неће остварити своје циљеве. Комунисти су толико година били на власти – и нису се одржали. Владали су Русијом седамдесет и две године. А ционисти, знаш ли колико већ година раде на том плану? Двеста педесет! А неће се одржати ни седам година.

Питање: Ако бисмо се, ми, верујући, тврдо држали Православног Предања, да ли бисмо могли да утичемо на те токове?

Старац Пајсије: Зар не видиш шта се догађа… Неће те они тек тако оставити на миру, исувише је ствар компликована. Они ће ти рећи: „Веруј у шта хоћеш", али ће те положити у своју корпу и понеће те тамо куда желе. Баш тако: стрпаће те са собом и понети куда им

драго, а ти веруј у шта хоћеш. То и јесте њихов сатански систем, а иза њега се скрива диктатура јудејских ционista. Ционисти су годинама радили да би завладали светом, масони и остали…

Сада су им потребне шестице, три шестице. А зар Свети јеванђелист Јован не говори да је то број антихриста? Сваки верујући који има савести, схвата шта се догађа. А за њих је број 666 – симбол економије. О томе постоји запис у Старом Завету: „А злата што дохођаше Соломону сваке године бјеше шест стотина и шездесет и шест талената. Осим онога што доношаху трговци и они који продаваху мирисе; и сви цареви арапски и главари земаљски доношаху Соломону злато и сребро. ” (Друга књига дневника, 9, 13–14).

И ето сада се они припремају да зграбе сву економију у своје руке. За те циљеве служи и компјутер у Бриселу звани ”Звер”. Они га сами називају тим именом. Он може да скупи информације о шест милијарди људи. Сада у свету има 4–5 милијарди људи, тако да у компјутеру још има резерви.

Имајући досије сваког човека, читаву економију у својим рукама, уз помоћ жигова узеће нас под контролу. Већ сада они могу са сателита да сниме и рибицу од тридесетак сантиметара, ма у каквој се реци она налазила. Тим пре могу да прате сваког човека, знајући све његове податке, знајући његов економски положај. Зар ниси схватио шта се догађа? На такву диктатуру могао је само ђаво да их наговори. На крају крајева: или добиј ћушку, или иди до краја. Три и по године ће бити тешке, а три и по године ће бити лаке. И биће тако: што је с воза пало, то је и пропало…

Питање: Хоће ли те три и по године доћи после 1992. године, оче?

Старац Пајсије: Није нам дато да знамо рокове… Али, три и по године биће тешке. У Америци сада већ ударају жигове на псе и могу увек да их прате, јер ти жигови су истовремено базе података. Увек може да се одреди место где се дотични пас налази, тако да га увек могу и убити. Исто ће бити с људима! А шта си ти мислио? Кад ти ударе жиг на руку или на чело, знаће о сваком све: и где се налазиш, и остале твоје податке, и све приходе и расходе… Таквој диктатури могао их је научити једино ђаво…

Систем кредитне картице је ђаволски. Не можеш, као што говори Јеванђелист Јован, ни да продајеш, ни да купујеш. Мењају и новац.

Радиш? Ево ти картица, ево ти рачун. Затим ће престати и са тим картицама. Рећи ће да кредитну картицу можеш да изгубиш, да ти је могу украсти… Много је лакше утиснути податак у главу или на руку!

Питање: Простије говорећи, оче, нису ли сви ови механизми сведочанство о доласку антихриста?

Старац Пајсије: Видиш, они користе те механизме да угуше читав свет. Желе да утисну жиг антихриста, да би све људе свели на бројке. Као што су у време рата уписивали све муле и коње, жигошући их растопљеним гвожђем.

Питање: Жиг им олакшава напор да увек могу кога зажеле узети на нишан?

Старац Пајсије: Овде је реч о одрицању. Примајући жиг, човек се одриче Бога. Исто је и са пасошима. Да се не захтева мој потпис, да је у питању некакав папир, да кажу – ево твог пасоша, да је то све, онда би то била друга ствар. Али, када пасош има симбол ђавола, а ја потписујем да је мој лични – то већ није ситница. Ја, дакле, одобравам одрицање.

Оне, кажу Јеванђелист Јован и Свети Оци, оне који не приме жиг, не могу да траже, не могу да пронађу.

Питање: Зар некакав број може да има тако важно значење за спасење човеково?

Старац Пајсије: Ех, дете моје. Ако је то симбол ђаволов, као што говори Јеванђелист Јован, чему онда расправа! Ми томе раније можда и нисмо придавали конкретно значење. Али, сада, када видимо шта се догађа… Шта се припрема… Пре две-три године сам разговарао са једним професором универзитета из Америке… Понешто сам му говорио, понешто писао. И ево, он ми сада отписује: „Вратио сам се са неког конгреса у Европи и тек што сам стигао у Торонто, сетио сам се шта сте ми говорили пре две-три године. Сада код нас агитују против кредитних картица, захтевају да жигове утисну на чело и руку"… Зар не схватате шта се догађа?

Ех, дете моје. То је ђаволи печат! Примајући га, ти се одричеш Печата Светог Крштења и стављаш други печат: одричеш се Христа и примаш печат ђавола.

Извод из магнетофонског записа беседе одржане 1992. године.

Апокалипса овде и сада

Алексеј Јаковљев–Козирјев

Шеста труба

„И шести анђео затруби... и бише одријешена четири анђела припремљена за час, и дан, и мјесец, и годину, да побију трећину људи" (Отк. 9, 13, 15).

Дубока ноћ. Опрезно излазим из келије. Меко корачајући, бешумно идем ходником према пламичку кандила. Скрећем на балкон, приближавам се огради и... остајем пун страхопоштовања и запањен лепотом очаравајућег Атоса. Благословено царство нетакнуте, првосаздане природе.

Планински ваздух засићен је животворном свежином, лаганом аромом пролећа и тек наслућеним мирисом мора. Право преда мном процветао врт попут беле пене, а иза њега несагледиви простори, окупани месечевим светлом. Десно је тамна, шумовита падина, а лево, у даљини, кроз беличасту сумаглицу струји растопљено сребро залива. Изнад те величанствене панораме уздиже се царски трозуби врх снежног Атоса одевен у блештави оклоп бисерне месечине. А још више, негде тамо иза границе пролазности, где нема времена ни простора, у неизрецивим метафизичким дубинама – а упоредо са нама, над сваким од нас, кроз сва времена и рокове – невидљиво се шири благодатни Омофор Царице Небеске!

Нестварни снови о новим животним хоризонтима одолевају несавладивом времену и пред очима постају јава. Преображена твар презасићена је светоносном животном енергијом. Сунце Правде сагорева остатке оптерећујућих страхова, кужних сумњи, тајних мислених магли. Унутрашња Реалност, која се открива, неизмерно превазилази сва надања. То је – тајанствени дубински прелаз, који

осваја сладосном, недостижном, неизрецивом новином! Оно што је остало позади, на смртно опасним путевима доњег палог света, зачућује раније несхваћеним смислом, пламти новим егзистенцијалним међама. А оно што се наслућује испред нас обећава неизрециво блаженство у Горњем Јерусалиму. Кроз благодатно озарење духа искуствено разумеваш виши, непроменљиви, спасоносни закон у јеванђелским речима Божаственог Искупитеља: „Ја сам пут, истина и живот..." (Јн. 14, 6). Још се дубље погружујеш у созерцање и примећујеш у себи лековите промене. Просвећени човек се лако ослобађа од шарених, наметљивих и погубних опсена фамозног прогреса. Ишчезава, попут дима, отровна обмана посрнуле, у агонију запале цивилизације. Нестаје густи мрак техногеног Вавилона, као злослутно привиђење у песку Сахаре. Ишчезава разорни немир 21. века. Раздробљени, уситњени свет поново налази првобитну целовитост. И у теби самом се збива узвишена мистичка синтеза. Дотад раздвојени, ум, срце и тело уједињују се у јединствени духовни организам. У души је тихо, прозрачно, блажено. И ти више не размишљаш како живети, већ живиш у стварном смислу те дивне речи. Смрти онтолошки више нема. Она је погажена, разбијена и уништена. Осванула је јава Бесмртности. Ваистину Христос васкрсе! „Живот живује!" (св. Јован Златоусти, Пасхално слово). И созерцајући први удео Пресвете Богородице, кидаш окове пролазне земље, ослобађаш границе времена. Свим срцем предосећаш своје сопствено духовно оживљавање. Тајанствено и непојмљиво постајеш причасник вечног Живота и нетљене Љубави... Тријумф ћутања које неће нестати. Пир смирене лепоте и покоја, пунота преображеног Бића. Заносна моћ свеобухватне Хармоније. Молитвено узношење духа. Лучезарна радост Богоопштења. Тајанствено дисање Вечности...

Атос – теократска република на територији грчке државе и истовремено цветна оаза у узаврелој пустињи трећег миленијума. На Светој Гори се са продорном јасноћом види: „Сада је касније него што мислимо. Апокалипса већ траје!" (јеромонах Серафим Роуз). Заслепљено човечанство се избезумило и навукло на себе гнев Божји. Глад, епидемије, поплаве, земљотреси, рушилачке олује, урагани, дуготрајни ратови, бесни изливи усавршеног насиља

запљуснули су грешну планету. Под лукавим изговором борбе против тероризма тајна светска влада уводи нечувену технотрону диктатуру за будући глобални свет. На свим нивоима организује светски антихришћански компјутерски систем тоталног обезличења и контроле. Безбројно мноштво наивних људи обмањују виртуалним „универзалним вредностима", претварају их у послушне био-роботе и нагоне у електронски конц-логор. После увођења компјутерских бројева (ИНН, ЛИК и др.) и електронских докумената, наступа завршна етапа – микрочип под кожу чела (десне руке) или неизбрисиви ласерски печат на те исте делове тела. Најновије био–компјутерске и ласерске технологије – упркос чудном мишљењу грчког митрополита Мелетија Никопољског и неких других! – већ данас омогућују практично остварење тих паклених планова. На тај начин испуњава се апокалиптично пророчанство о ужасавајућем „лику звери" (уп. Отк. 13, 16–18). Смртоносна испарења „постхришћанске ере" прогутала су некада хришћанске народе Запада. Ратоборно антихришћанство незадрживо стреми к светској власти. Градитељи „новог светског поретка" успешно проводе почетну фазу Трећег светског рата. Окултно-зомбирајућа средства јавног информисања „ненаметљиво" припремају „међународну заједницу" на могућу примену нуклеарног, неутронског, вакуумског, хемијског, бактериолошког оружја...

Америка је, између осталог, одредила три главна циља: Авганистан, Ирак, Иран. Истовремено, према саопштењу поузданих извора, Американци мисле да се „жаришта тероризма", на која је уперена широко рекламирана операција одмазде „Несаломљива слобода", налазе у 60 земаља света. То сасвим јасно говори о размерама планираних крвопролића. Водеће специјалне службе Америке – Агенција националне безбедности (обавештајни електронски центар), Централна обавештајна управа, Обавештајна управа Министарства одбране, Федерални истражни биро (за борбу против организованог криминала и контрашпијунажу) – грозничаво сакупљају и обрађују огромну количину информација, да би благовремено открили и најмању промену геополитичке ситуације, да би изабрали најбољу могућу варијанту дуготрајне антитерористичке кампање и дали најтачније препоруке за вођење

борбених дејстава. Ипак, човек снује а Бог одлучује. Зар се сада не испуњавају пророчанске речи богопросвећеног подвижника изречене у страшно послереволуционарно време, када се немилосрдна секира црвеног терора обрушила на измучену Русију: „Почело је код нас, а завршиће у Америци"? Даљни развој судбоносних догађаја потпуно зависи од непогрешивог вођења свеблагог и свесавршеног Промисла Божијег. На Атосу су се откриле запањујуће чињенице. У августу 1999. године турска војска је била спремна за рат са Грчком. Већ су издане борбене заповести изабраним дивизијама и специјалним јединицама...

Последњи дани пред почетак рата. Парадна смотра елитне десантно-јуришне бригаде. Неочекивано из строја излази војник, тајни хришћанин, и храбро изјављује: „Ја не могу проливати крв своје једноверне браће!" Тренутни замах официрском сабљом – и обезглављени јунак паде на земљу. И тада се догодило нешто запањујуће. Талас неземаљског мириса преплави скамењену бригаду. Сви су били захваћени мистичним страхом. Хиљаде војника муслимана збијених у круг изненађено је гледало у благоухано тело хришћанског новомученика, но нису могли прекорачити невидљиву црту. Нико није могао прићи мртвом војнику. Њега је невидљиво штитила посебна Божја сила!

Кажу да је у том периоду било још неколико случајева да турски војници, потајни православци, храбро исповеде своју веру, откажу послушност команди, пострадају за Христа и приме венац мучeништва.

Прошло је 36 сати. Изненада, јак земљотрес нанео је серију разорних „прецизних удара" на војне базе, штабове, центре везе, компјутерске центре руковођења и друге турске стратешке објекте и у великој мери оштетио њену војно-индустријску инфраструктуру. Тако је пропао лукави план светске завере којим је помоћу турске инвазије требало жестоко казнити Грчку за братску помоћ Србима током НАТО-агресије.

Масонско-луциферска елита активно припрема тријумфални долазак и планирано зацарење „човјека безакоња" и „сина погибли", (2. Сол. 2, 3), „васељенског миротворца" и глобалног диктатора. По светоотачком учењу, лажни Месија – Антихрист

– бесомучник из јудејског племена Данова – прво ће се појавити у атмосфери свеопште крваве анархије, седам година пре краја светске историје (Данилова седмина), и као на чудесан начин успоставити „мир, сигурност и благостање." Тајне воће беспоштедне борбе с „терористичком интернационалом" жуде за тим да се изазове глобални циљани хаос, Русија увуче у исцрпљујући рат на неколико фронтова, а исламске земље оборе на колена. Разделивши нашу ослабљену отаџбину, разбивши Арапе и уништивши њихову вољу за отпор, они би заузели Храмовну гору, разорили Омарову џамију и Ал-Аксу те тако рашчистили то место за градњу огромног Антихристовог храма. Следи свечано крунисање „звери" у трећем „Соломоновом храму", на Храмовној гори у Јерусалиму. У последње три и по године (други део Данилове седмине) крунисана „звер", чинећи лажна знамења и чудеса и издајући се за Бога (2. Сол. 2, 4), основаће светско царство и светску владу, а затим ће бити тренутно уништена при другом и славном Доласку Господа нашега Исуса Христа.

На духовном плану, пред долазећим тиранином стоји неосвојива тврђава – Свето Православље. На материјалном плану, задржава га понижена, изнемогла, али још увек непокорена, Богом чувана Русија. Будући рат однеће милијарде живота, коренито изменити светску геополитику и извршити одлучујући утицај на коначну судбину планете. Руска армија – на Светој Гори то знају! – извојеваће низ блиставих победа у великим и страшним биткама. Богомудри оци, а међу њима и духоносни атонски старац Пајсије (Езнепидис, 1924–1994), предсказују да ће Руси заузети Цариград и предати га Грчкој. На величанственом храму Свете Софије, поруганом већ више од 548 година, поново ће засијати православни крст! Према пророчанству преподобног Серафима Вирицког, после величанствених ватрених удара на Западу и Истоку, када Кина дође минимално до Урала (постоји мишљење да ће се многи Кинези обратити Христу; поменућемо око 400 кинеских православних мученика и исповедника који пострадаше у време „боксерског" устанка у јуну 1900.), наша измучена отаџбина препородиће се у великој духовној слави и током 10–15 година сијаће свима благодатним светлом. Овај невиђени духовни процват продужиће се до почетка последње Антихристове епохе.

Чудесни препород многострадалне Русије предсказивали су преподобни Серафим Саровски, Нектарије Оптински и велики чудотворац 20. века, свети Јован Шангајски (Максимовић).

„Треба много молити Господа да нам опрости", учи нас јеросхимонах Аристоклије Атонски, „кајати се за грехе и бојати се да чинимо и најмањи грех, а трудити се да чинимо добро, макар и оно најмање. Знамо да и крило муве има тежину, а у Бога је све тачно измерено. И када најмање добро претегне на теразијама, тада ће Бог излити милост Своју на Русију" (август 1918. године).

Последње време је крајње убрзано, згуснуто, „пресовано." Ми смо у епицентру наглог нарастања апокалипсе. Падају и експлодирају супермодерни путнички авиони. С адским шкргутом руше се горди небодери. Ватрене олује у прах сагоревају луциферске симболе масонске моћи. Есхатолошка битка Добра и зла, Истине и лажи, Светла и таме, Живота и смрти, ближи се своме завршетку!

Каква необична слика... Где сам ја? Зар сам се вратио поново у Незаборавно и пијем из безданог пехара младости пролећни нектар романтичких осећања? На некакав знак, када лагано излазиш из созерцања и спознајеш готово неприметно кретање временског потока, пред унутрашњим погледом оживљавају испуњени призори прошлости: блажени тренуци, од којих је сваки сликовити путоказ на путу к Атосу и мистични мостић из временог у Надвремено...

Усамљени делић бајковитог Кавказа. Сладосна милина баршунастог лета. Окамењени таласи озеленелих брегова. Расути плодови дрвећа у запуштеном бресквињаку. Нејасан шапат мирисних трава. Тихи говор кристалног потока. Заносна слика ускраћене младости. Смели пробој к новим животним границама и... снажно предосећање чудесног Сусрета.

Гјаурска клисура у дивљим горама Копет–дага, у близини туркменско-иранске границе. Уска вијугава стаза кроз процветао шипраг тамариса. Подневна спарина. Пламти сунце на безоблачном небу. Бронзане литице усијаних стена. Бескрајно плаветнило небеског пространства и... кружење царског орла.

Западни Памир. Чворновате Гармо. Московска пољана. Алпинистички логор. Висина око 4200 метара. Иза ледењака Валтерса, под сеном белоснежно-дијамантских поља – слично океанском

таласу незамисливих размера – страшно се уздигао ребрасти бок гигантског седамхиљадника (7495 м). Месечева поноћ. Фантастично спајање светла и таме. Хировити обриси киклопског планинског ланца. Заиста, марсовски пејзаж. Негде далеко кроз јантарно-прозрачну тишину разлеже се равномерна тутњава: спушта се лавина, 20–30 секунди, и опет – посвуда завлада многозвучна тишина и... потпуно одсуство свега земнога.

И поново се преносиш из прошлога у садашње. Заустављаш необичан тренутак, обухваћен растојањем хиљадугодишта. Изван овдашњег откриваш Завршеност и... сагледаваш, без мисли и слика, полупрозрачне обрисе лаких, седефастих облака... Нежна сета опоре јесени. Времена више нема. Истопило се, испарило, поништило. Открило се металогичко Инобитије. Сребрenаста колона ваздушних ледењака тихо плови к неприступном врху Атоса...

Тешко је замислити да ће овај величанствени врх, на којем је преподобни Максим Капсокаливит созерцавао Свепречисту Дјеву са Богомладенцем, заједно са целим атонским полуострвом неповратно ишчезнути у морској дубини. Но таква је неприкосновена воља Творца. По светогорском предању, нога злочестивог Антихриста никада неће стати на свету Атонску земљу. Благословени Атос, несаломљива тврђава Светога Православља, остаће нетакнут у будућем хаосу. Тек што започне последња техногено-сатанска ера лажног месије, када целом свету позната Иверска чудотворна икона Мајке Божје напусти атонски манастир Ивирон, Света Гора – да би избегла скрнављење – заувек ће отићи под воду!

(Москва, 30. септембра 2001.)

Апокалипса и жиг звери

Јерођакон Авељ Семјонов

Идентификациони број и печат антихриста

Основни и најважнији аргумент присталица идентификационог броја, који је и богословски озбиљан, али и тесно повезан са духовним животом свакога човека јесте став да печата антихриста не може бити све док се он не зацари. Поново се враћамо на чињеницу да су корени схватања и реаговања на проблем идентификационог броја у различитом тумачењу појма „свршетка света"? Какав је смисао овог појма код Светих Отаца? То је разлог што овај аргумент излажемо као засебну тему.

Преп. Јефрем Сирин пише: „Уколико неко не буде запечаћен печатом звери, неће моћи да буде обманут лажним знамењима." Ове речи Светога упозоравају да ће и пре конкретног зацарења антихриста његов печат већ бити у употреби, а стављаће га, према Откривењу, претеча антихристов, *„звер из земље*" (Откр. 13, 11, 15–17). Сврха тог печата ће бити управо у томе да се човек преласти обећањима мамоновим и да не препозна у будућем цару (владару) оличење пакла. Овде се говори не о самом печату који ће ставити антихрист, већ о његовом предобразу, који ће му претходити, као што ће и доласку самог антихриста претходити јављење његовога духа, *„који долази и сада је већ у свету*" (1. Јован. 4, 3).

Преподобни Јустин Ћелијски овако објашњава ово место љубљеног ученика Спаситељевог: „'Дух' може бити или личност, или учење, или идеја, или мисао. Тако да свако учење, свака идеја, свака мисао која не признаје да је Исус Бог и Спаситељ, ваплоћени Бог и Богочовек, долази од антихриста и јесте антихристова. Такве

личности, и учења, и идеје су постојале још од Христовог ваплоћења у овом свету. Зато Свети Тајновидац и говори о духу антихристовом: *'И сада је већ у свету'...* Антихрист је директно или индиректно творац сваке антихришћанске идеологије.

У стварности, постоје само две врсте идеологија: Христова и антихристове. Човек у овом свету треба да разреши дилему: да ли ће да буде са Христом, или ће да буде против Њега. И сваки човек, желео то или не, мора да лично реши овај проблем. Дакле, или ће бити христољубац или ће бити христомрзац. Треће решење не постоји."

И Блажени Теофилакт Бугарски пише: ."... Антихрист је већ у свету, подразумева се, не он лично, већ оличен у лажним пророцима, лажним апостолима и јеретицима, који претходе и припремају његов долазак."

Дух антихристов – било да се ради о личностима као што су Маркс, Стаљин, Мао Це Тунг и Лењин, било да се ради о идеологијама, као што су комунизам, нихилизам, фашизам, глобализам – увек оставља свој траг на онима, који га признају, који му се клањају и исповедају га. Његов печат се одражава и у начину размишљања, и у уму, и у речима, и у карактеру, и у човековом духу, у његовим погледима на свет. Печат духа антихристовог се испољава и у отвореном поклоњењу, као што су се, на пример, људи клањали Лењину или Стаљину (тзв. „култ личности")... Ово клањање и чланство у комунистичкој партији је свесно одрицање од Христа, зато што су комунизам и Хришћанство неспојиви.

Св. Игњатије Брјанчанинов је управо о оваквима говорио: „Они су одбацили Христа и прихватили антихриста, јер су прихватили његов дух, убројавши се у оне, који су га прихватили, иако се њихов замаљски живот завршио много стотина година пре његовог доласка."

И у саопштењу Светог Синода Руске Православне Цркве од 7. марта 2000. године потпуно исправно стоји управо у том погледу да се „у светоотачком Предању под печатом антихристовим подразумевао знак, који је потврђивао свесно одрицање од Христа."

Свети Оци су у још ширем смислу говорили о печату антихристовом као о печату греха, јер је грех од ђавола *„а ђаво греши од почетка"* (1. Јован. 3, 8). Тако, Преподобни Нил Мироточиви каже, да је

„злопамћење печат антихриста", а „гомилање богатства – предображење за које кажемо да је дух антихристов. Јер антихрист тек треба да се појави у телу, али мислено је он већ у свету." Св. Игњатије Брјанчанинов даље пише, да „када смртни грех, поразивши човека, одступи од њега, он оставља траг и печат пораза", тј. печат греха.

Потпуно је у праву о. Јован Крестјанкин, када говори о постојању „печата нашег личног греха." Међутим, управо тим печатом антихристове стихије и дела задобијају власт над човеком, и тај печат је предображење оног печата од кога се заиста треба бојати!

У вези са речима о. Јована Крестјанкина додали бисмо само да се, у складу са учењем Светих Отаца, треба такође бојати и гнушати и духа свих претеча антихристовог печата, као и самог антихриста и броја његовог имена, који је већ утиснут на свој роби, документима и који се данас среће свуда. Сви ови симболи и јесу већ предобрази печата који ће водити у вечну погибао.

С обзиром да је дух антихристов увек присутан у свету, и његов печат – знак привржености њему или његовој идеологији је, такође, увек присутан у свету. Пре су то биле партијске књижице, а сада су то електронски бројеви „Новог светског поретка." И сасвим је очигледно да печат антихристов, по свом карактеру, има особину сталности, односно постојаности, да стално постоји у свету заједно са постојањем духа антихристовог. Уколико постоји дух антихристов, било да се ради о личности или идеологији, онда постоји и знак–печат припадности антихристу. Зато овај аргумент не само да није основан, већ је и у супротности са светоотачким учењем о последњим временима. Зато, тврдити да печат антихристов не може да постоји до зацарења самог антихриста значи исто што и тврдити да не могу постојати антихристова дела у свету до зацарења самог антихриста. Али, то већ свакако није тачно. Св. Апостол Јован Богослов нас поучава: „*А сваки дух који не признаје да је Исус Христос у телу дошао, није од Бога; и то је дух антихриста, за којега сте чули да долази, и сада је већ у свету*" (1. Јован. 4, 3).

Навешћемо опет речи великог Светитеља наше Цркве у вези са стварањем глобалног земаљског „раја": „Везаност за материјалне успехе лако може да преокупира целог човека, и његов ум, и његово срце, и украде му све време и све снаге... Таква везаност

одвлачи човека од Божије Речи... убија га вечном смрћу." Ове речи Светитељеве, али не само оне, већ и сам данашњи живот, сведоче нам о погубности новог светског друштва са свим његовим чиниоцима: једном државом, једном над–културом, једном лаж–религијом, тачније анти-религијом, једном идеологијом, једном популацијом, општом компјутерском евиденцијом... које не обједињује Христос нити Црква, већ грех и мамон. Једном и заувек је Господ у лицу Свога једнородног Сина даровао човечанству мир и јединство, призвавши све *„да буду једно*." Сада пак, ђаво, по Божијем допуштењу, ствара такво лажно јединство у коме ће се чути захтев читавог људског друштва за генијем над генијима, који би могао да материјални развој и успехе човечанства подигне на највиши могући ступањ, и који би тиме допринео благостању на земљи, тако да и Рај и Небо постану непотребни човеку.

Дакле, печат греха у човеку јесте предображење печата антихристовог, само што је разлика у томе што се човек од тог предобраза печата антихристовог још увек може одрећи, а од печата који буде стављао сам антихрист неће моћи. Јер ће антихрист на десну руку или на чело ставити печат, „како се човек не би могао крстити десном руком, а на челу – како не би могао у мислима имати свето Име Господње или славни и часни Крст Христа и Спаситеља нашег", пише Преп. Јефрем Сирин. Печат антихристов постоји у својим прасликама (предображењима), и треба га схватати као печат антихристовог духа, који је присутан у свету у виду идеологија, учења и личности, које се супротстављају Христу, и које воде човека, у случају да се не покаје, у вечну погибао.

Сада размотримо схватање примања печата антихристовог као „свесног одрицања од Христа." Овај став је изнео Св. Синод наше Цркве у Саопштењу од 7. марта 2000. г, тај став је потом био потврђен и у закључку скупа Богословске комисије, одржаног 19–20. фебруара 2001. Шта то уствари значи?

Два-три протекла руска поколења су се васпитавала у духу атеизма. Из државне идеологије биле су избачене речи као што су „Бог", „Вера" и „Црква", које су се, у најбољем случају, сматрале архаизмом или трагом прошлости. Милиони људи су умирали или гинули у ратовима, за „светлу будућност" и за комунизам, као чланови Партије

или Комсомола. Нека би их Господ помиловао бар за то што су волели своју Отаџбину. Али, какву? Ону, која је одбацила Бога. Чији су по духу били ти људи и њихова некрштена деца: да ли Божији или, пак, антихристови? Каква је била њихова свест? Већина њих је била до безумља помрачена идеологијом и у истом таквом помрачењу су васпитавали своју децу.

Али, ако је воља хришћанских родитеља да Црква крсти њихову децу и да их Господ прими за Своје синове у Царству Вечне Славе, онда ће деца, која са сагласношћу родитеља добијају електронско име, бити иницирани као грађани светског антихристовог поретка. Где је, онда, овде свесно одрицање? И уколико одрастао човек из незнања или уопште неверја или нецрквености прихвати идентификациони број – да ли је то, онда, одрицање од Христа у корист глобалног „раја"?

Наравно да је такво одрицање уследило као последица нехришћанског живота човековог, и можда оно и није свесно, али је ипак, у суштини, добровољно. Зато нас Господ у Јеванђељу и упозорава: *„А онај слуга који је знао вољу господара својега и није приправио, нити учинио по вољи његовој, биће много бијен; а који није знао, па је учинио што заслужују батине, биће мало бијен.*" (Лк. 12, 47–48). Блажени Теофилакт Бугарски објашњава ово место: „Зашто се кажњава и онај који не зна? Зато што је и он могао да сазна, али није зажелео, а услед немарности је и сам постао крив због незнања. Дакле, он је достојан казне за то што није добровољно хтео да сазна." О томе како су свесно Јудејци разапели свога Цара, сведочи само Јеванђеље. Тако, Преп. Максим Исповедник пише: „Господ, на Кога су хулили, били Га по лицу и Који је трпео друга страдања од Јевреја, подносио је све ове невоље, састрадавајући са онима који су Га вређали, као са онима који живе у незнању или су у заблуди. Зато је и на Крсту рекао: *Оче! Опрости им, јер не знају шта чине* (Лк. 23, 34)."

Отуда је јасно да нас неће погубити несвесно одбацивање Христа, већ управо добровољно. А оно може да буде и из незнања, и из малодушности, и из маловерја, али свршетак одрицања је увек један те исти: *„А страшљивима и невернима и нечистима и убицама и блудницима и врачарима и идолопоклоницима и свима лажама,*

њима је удео у језеру које гори огњем и сумпором, што је друга смрт" (Откр. 21, 8). И више од тога. Уосталом, свесног одбацивања Христа као таквог и неће бити! Доћи ће антихрист и рећи: „Ја сам Христос!" и људи се неће одрећи од њега, већ ће му поверовати! „Људи ће веровати ономе што ће антихрист говорити, јер ће он деловати као аутократа и самодржац... Људи ће имати крајње поверење у антихриста... мислиће, да је он Христос Спаситељ" – каже Преподобни Нил. Неће га признати само они који буду знали да он није Христос, јер ће антихрист доћи *„у име своје"* (Јн. 5, 43).

Зато је, у вези са принципом „добровољности", потребно да се задржимо на два, по нашем мишљењу, нетачна податка у Саопштењу Светог Синода Руске Православне Цркве од 7. марта 2000. У Саопштењу се каже да се у светоотачком Предању такав печат (тј. печат антихристов) схватао као знак који потврђује човеково свесно одрицање од Христа. Према речима Св. Иполита Римског овај печат ће гласити: „Одричем се Твога неба и земље; одричем се Крштења; одричем се служења моме Богу и сједињујем се са тобом и верујем у тебе." Исто то говори и Преп. Нил Мироточиви: „На печату ће бити написано следеће: 'Ја сам твој' – 'Да, ти си мој'." Даље, у Саопштењу се каже у вези са идентификационим бројем: „Супротно Предању, понекад се тврди да технолошка достигнућа тобоже могу сама по себи да учине преокрет у тајним дубинама душе, доводећи до заборављања на Христа. Такво сујеверје није у складу са православним тумачењем Откривења Светог Јована Богослова, према коме се 'печат звери' даје онима који свесно поверују у њега 'само због његових лажних чудеса' (Св. Јован Златоуст). Никакав спољашњи знак неће нарушити духовно здравље. човека, ако не постане последица свесне издаје Христа и срамоћења вере."

Прва нетачност у овој изјави је у томе да се под печатом подразумева свесно одбацивање Христа. У горњем тексту смо објаснили неистинитост ове тврдње. Не може се рећи да ће сви који су примили или који ће примити печат антихриста то учинити свесно. Свесно ће то учинити они који су већ једном одбацили Христа, и према Св. Јовану Златоустом „поверовање у другога из саме мржње према Христу." Они, који су одбацили Онога Који је дошао по Божијој вољи, нема сумње да ће прихватити Божијег противника.

То ће свесно учинити и они који се отворено клањају сатани или који припадају некој од деструктивних секти, култова или ложа. Рећи за друге, који су му поверовали и који му се клањају да ће то учинити свесно у правом смислу те речи јесте нетачно. Јер, рећи да ће они то учинити „свесно", значи исто што и рећи да ће то учинити „при здравој памети", међутим, тада – како пише Св. Јован Златоуст – они сами себи противрече. Јер уколико човек не верује Христу, тим пре неће веровати ни антихристу." Зато ће вера у антихриста и поклоњење антихристу код ових људи бити као у стању неког безумља, али ипак добровољно, а ово безумље ће бити последица потпуног окретања људи потребама светског живота, у коме ће лаж самога начина живота постати нормална. „Такво безакоње, наравно подразумева и моралну распуштеност" – пише Св. Теофан Затворник – „и господарење безакоња у последњим временима приказано је у Откривењу као жена 'велика блудница', која има на челу натпис 'тајна' (Откр. 17, 5)." Нема потребе да даље наводимо цитате из Светих Отаца, који потврђују пад морала до кога ће доћи у то време, али суштина је да ће у свести људи доћи до развратне промене која ће имати за последицу да људи зло почну да сматрају добром, пороке – нормом, бешчашће – врлином.

Плод измене свести ће, пре свега, бити заборављање Бога, јачање одступништва од Бога, и, на крају крајева, супротстављање Богу, које ће ићи чак и до мржње. И противљење Богу, које се огледа у телесном животу, ће прећи у реално признање антихриста и поклоњење њему као ономе који је потпуно супротан Богочовеку. Најјаснији пример тога шта од човека може да учини промењена свест и до чега га може довести јесу Јудејци који не само да су одбацили, већ и распели Христа, свога цара. Већ сама та чињеница треба да буде поражавајућа: Јудејци су веома поштовали Бога, и одлазили у храм, и молили се, трудили се да се најстроже придржавају Закона, али су при свему томе ипак распели на Крст Самог Бога и Творца васељене.

Бог ће у последња времена допустити борбу у умовима и срцима људи, као што је то већ сада допустио код многих: *„и зато ће им Бог послати силу обмане, да верују лажи; да буду осуђени сви који не вероваше истини, него заволеше неправду"* (2. Сол. 2, 11–12), односно онима који су поверовали у антихриста и који су му се поклонили.

Зато ми не треба себе да умирујемо помислима да, с обзиром да идемо у храм и молимо се и учествујемо у Светим Тајнама, и чувамо веру, нас не може да се дотакне овај тешки грех ума, који може да доведе до богоборства. Таква самоуљуљканост је већ предзнак почетка греховне промене свести: *„Зашто који мисли да стоји нека пази да не падне"* (1. Кор. 10, 12), тј. у њему се већ појавио почетак прелашћивања духом антихристовим, чиме антихрист већ постиже свој циљ, јер је почетак поклоњења њему управо у уму човековом, а довршење тог поклоњења је телесно поклоњење. И зато ће му веровати људи „само због лажних чудеса", добровољно их прихвативши, и у том смислу и треба схватити речи Св. Иполита Римског горе наведене из Саопштења Светог Синода.

Уз то, одмах даље у истом Саопштењу се наводи пророчко сведочанство Преп. Нила Мироточивог, које каже да ће на печату бити написано: „Ја сам твој," – „Да, ти си мој." Међутим, зашто у Саопштењу нису наведене и следеће речи Преп. Нила: „Примам својом вољом, а не насилно." „И ја тебе примам по твојој вољи, а не насилно" Као потврда тога, и у Саопштењу Богословске комисије наводи се овакво мишљење Св. Синода, а ниже наводимо исправно схватање смисла печата из Посланице Св. Синода Грчке Цркве, по коме се примање печата не састоји у његовом несвесном, већ у добровољном примању.

Дакле, покушаћемо да тачније формулишемо смисао печата антихристовог. Он се састоји у ***добровољном поклоњењу антихристу***. Вера у антихриста ће се базирати на његовој обмани, јер ће он као личност бити потпуно супротан Христу, односно биће антитип, како га оштро назива Преп. Нил.

Зашто је толико важно скренути пажњу православних верника наше земље на неправилност формулације о „свесном одрицању" (од Христа)? Зато што формулација о „свесном одрицању" доводи до неправилног схватања деловања будућег лажног месије, до заборављања најглавнијег оружја „оца лажи", а то је обмана, тј. подметање лажи, не директно и отворено, већ подмукло и лукаво. И као светски лидер, као поглавар држава, антихрист ће своје обмањивање спроводити лукаво и подмукло, и у политичком деловању, и у економским мерама, и у култури, и у сфери моралних вредности.

Све ће бити усмерено на то, да се у свести људи целог света изгради уверење у то да је он заиста Христос. Зато поменуто неправилно тврђење (о „свесном одрицању" од Христа, тј. „свесном прихватању" антихриста) доводи до умртвљавања хришћанске пажње и будности, и фактички означава прихватање става о свршетку света као о једном одређеном историјском тренутку, а на основу кога људи у својој животној пракси почињу да доносе лажне закључке: немамо се још увек чега бојати, нити збуњивати, јер никакве политичке и економске мере не могу да науде духовном животу човека, а антихриста још увек нема, он се још увек није зацарио и, отуда, још увек не може ни бити ни његовог печата. Односно, у овом моменту то би значило, да наметање целом свету богоборачке антихришћанске идеологије не може да науди ни животу Цркве, ни њеним чедима; то јест да електронске легитимације, укључујући и прихватање идентификационог броја као чин признавања и добровољног ступања у апокалиптички антихристов систем тоталитарне компјутерске контроле, не могу да науде души човековој. Међутим, већ је очигледно, да није тако, тј. да је такав однос према схватању смисла печата антихристовог и свршетка света пут самообмане и духовне погибије. Ако будемо тако расуђивали, ми и нећемо знати да смо дочекали антихриста, јер он ће доћи, али неће рећи: „Ја сам антихрист", већ ће рећи: „Ја сам Христос!"

Не смеју се, дакле, поистовећивати, као што је то учињено у Завршном документу Богословске комисије, појмови „свесно" и „добровољно" одрицање од Христа. Зато изнесени став о „свесном одрицању од Христа", у овом контексту, није догматички исправан и истинит, јер не одговара учењу Светих Отаца.

Горе смо већ навели, да идентификациони број има религијски смисао, а како би се то сакрило од целог света, кодификацији грађана се лукаво приписује статус пуке економске мере, и на тај начин, онај ко прихвата идентификациони број добровољно постаје противник Христа. Зато тврђење да ће печат антихриста бити „свесно одрицање од Христа" може да доведе до обмане и погибије милиона душа Хришћана! Јер дух антихриста делује и управо преко Светске владе ствара глобални трговинско-финансијски систем са апокалиптичким печатима, а са повлачењем из оптицаја готовог

новца директно ће се остварити пророчанство из Откривења (Откр. 13, 16–18). И ова реалност ће довести до зацарења антихриста, јер ће све већ за то бити припремљено по Божијем допуштењу. И јако је важно да се подвуче да се то збива управо по Божијем допуштењу, јер и таква политика, и такав светски економски систем, и успостављање таквог „Новог светског поретка" који је извртање Богом установљеног поретка човечанства, могуће је само јер је то Бог допустио. Он је то допустио, очигледно, са одређеним коначним циљем.

Како да онда препознамо обману антихристовску? *Уместо Божанског поретка силом и преваром се успоставља „Нови светски поредак", уместо Хришћанства – нова ера, „Њу Ејџ."* То је суштина свега што се догађа! И уколико ми све то прихватимо, то ће значити да је свест код нас већ преобликована, и да ћемо ми, иако и даље идемо у храм и сматрамо да смо одани Христу и Његовој Цркви, у ствари да се удаљимо од Њега, од Цркве Мученика и Исповедника, саблазниши се економским и политичким мерама Новог светског поретка које су у суштини „религијске", тј. антихришћанске, што значи да ћемо у стварности постати веома слични онима који су разапели Христа.

А сада да размотримо другу неправилност у Саопштењу Св. Синода, коју је такође поновила и Богословска комисија. То је изјава, да никаква „технолошка" средства, никакви „спољашњи" знаци, односно ни идентификациони број, ни друге електронске легитимације не могу да нанесу штету духовном здрављу човека, да они немају утицај на духовни живот човека, и да, услед тога, њихова примена неће представљати грех.

С обзиром да смо већ објаснили да идентификациони број има религијски смисао, тј. да његово прихватање или неприхватање стоји у вези са тим да ли човек има вере или не, као и да је циљ његовог дејствовања да човек своје здраво расуђивање, а и своју вољу принесе на жртву глобалном идолу – Светској влади, онда је очигледно да је увођење ове мере погубно по душу човекову.

Да ли, пак, постоје услови када овај механизам не делује овако? Идентификациони број и други нехришћански симболи не наносе штету души **само и искључиво онда када нам се натурају**

против наше воље, на пример, када нам додељују бројеве у концентрационим логорима, или их користе без нашег пристанка. Зато што тамо где је примењено насиље, човек не може да одговара за оно што се догађа. Међутим, уколико је прихватање броја добровољно, онда дејствује горе наведени механизам трансформације свести човекове, гушења воље и прелести човекове. Зато је друга изјава Св. Синода РПЦ и Богословске комисије некако расплинута и неодређена. Не наносе штету души сами знаци, у случају да нам их додељују насилно. Ти знаци наносе штету онда када их људи добровољно прихватају и користе. Уопште, симбол је материјализована идеологија у знаку или деловању. Не бива симбол без идеје, идеологије, он је увек знак који представља израз нечега. Идентификациони број је документ о личности човека, то је документ који је легитимација припадности идеологији глобализма. Господари светског трговинско-финансијског система издају човеку документ са његовим именом, израженим цифрама, уз добровољну сагласност човекову да ће бити потчињен овом систему. Специфичност идентификационог броја је у томе што је он неодвојив од личности човекове, без конкретног човека он губи сврху. Стога је погубност добровољног коришћења идентификационих бројева очигледна...

Сами по себи, нехришћански симболи, као што су, на пример, пентаграм, изврнути крст (користи се у свим сатанистичким ритуалима), симболи мухамеданства, будизма или хиндуизма немају никакву силу. Тако на пример, Св. Јован Златоуст објашњавајући место у Посланици Коринћанима где пише да *„оно што назнабошци жртвују, демонима жртвују, а не Богу; а ја нећу да сте ви заједничари са демонима”* (1. Кор. 10, 20), каже следеће: „Говорим и одвраћам вас од идола не зато што би они могли да вам нанесу неку штету, или зато што имају неку силу; они не представљају ништа; међутим, желим да их ви презрете... њихове жртве се не приносе Господу (тј. оне су посвећене другоме). Не чини оно што је Богу мрско, јер ти преко тога ступаш у општење са Божијим непријатељима. То је главни разлог што те одвраћам од тога! Циљ и особине оних који приносе жртве и опште са демонима чине то што се приноси на жртву нечистим.”

Дакле, нехришћански симболи су безначајни сами по себи, они не представљају ништа и по себи немају никакве снаге. И тврђење да таква симболика има у себи неку силу, демонску енергију није тачно. На пример, у многим житијима Светих се наводи да су у киповима– идолима живели сами демони и да је душа имала штету од њиховог непосредног утицаја. У каквим условима се то дешавало? Који грех омогућава да се у срце човеково усељавају човекови исконски непријатељи? Овај механизам је врло једноставан, његов корен је у самој суштини духовног живота. Спољашњи знак, симбол – то је само мамац. Човек је прво погледао на симбол, затим је обратио пажњу, заинтересовао се, да би затим томе почео да придаје некакво значење, што већ значи да је тиме признао да симбол јесте нешто. Грех у мислима је већ учињен и почело је прелашћивање. Човек је придао важност ономе што је Богу противно, шта би требало да презире као Хришћанин. Тада демони већ имају непосредан приступ таквом човеку, јер је он сам већ одступио од Бога и окренуо се лицем према лажном идолу. Овде се показује као истинит светоотачки увид: ономе коме посвећујеш своју пажњу, њему постајеш и роб.

Исто важи и за идентификациони број. Прихватајући идентификациони број, човек признаје „нови" глобални систем и његовог поглавара – глобалног идола, односно Светску владу, са њеним богомрским замислима потчињавања целог света. И чинећи тако, људи приносе на жртву свој ум и своју веру у Бога, њихова савест се прља, поробљава се њихова воља и њиховом свешћу почињу да господаре нехришћанске вредности.

Да се поново вратимо на тему промене свести: овде се разоткрива веома важан механизам деловања једног од основних оруђа ђавола на разум човеков, а то је деловање средстава масовног информисања, посебно телевизије, као и рок–културе и компјутера. Човек уместо Богу њима посвећује најпре сву своју пажњу и наклоност, затим – своје мишљење, а напокон – и свој поглед на свет. И мала техничка справица, са електронским дугмићима, постаје за човека прави идол.

Познато чудо Светог Великомученика Теодора Тирона, којег Црква празнује у прву недељу Великог Поста, када је Божији угодник

помогао да народ остане неоскрнављен од хране попрскане крвљу идолопоклоничких жртава, Свети Јован Златоуст објашњава речима да она није била посвећена Богу.

Дакле, да сумирамо оно што смо рекли. Из објашњења смисла печата антихристовог, које је изнесено у Саопштењу Светог Синода од 7. 03. 2000. као и у саопштењу Богословске комисије РПЦ од 19–20. фебруара 2001. г. произлази да, иако суочени са предобразима антихристовог печата, треба да сматрамо да сам тај печат не може да постоји пре антихристовог зацарења, што, пак, није исправан став, како смо то већ доказали. Овакав став, са своје стране, доприноси да се у свести Хришћана уврежује став да се према антихристовским печатима односе као према пуким „спољашњим знацима", симболима који, наводно, не могу да утичу на духовни живот. У ствари, овакви „спољашњи знаци" и симболи и јесу предобрази печата антихристовог, и када се добровољно примају и користе они скрнаве савест Хришћанинову, утичу на промену његове свести и лишавају га благодатних дарова вере, а пре свега страха Божијег.

Површно схватање смисла печата антихристовог и нехришћанских симбола погубно делује на трезвеност ума и хришћанску будност, и може да доведе до погибије милиона хришћанских душа!

Пут ка истини је у светоотачком предању

Потребно је обратити пажњу на следећи моменат у Саопштењу Богословске Комисије РПЦ, који, иако се не односи директно на проблеме кодификације, ипак може да се посматра као један од аргумената присталица идентификационог броја.

На самом крају Саопштења каже се следеће: „Потребно је напоменути савременим 'ревнитељима не по разуму', да је Господ поверио епископима посебну мисију: да буду носиоци Христових Тајни и чувари непромењеног вероучења Цркве. Одступање од Богом постављеног првосвештеника (епископа) је одступање од Духа Светога, од Самога Христа, као што и каже Свештеномученик Игњатије Богоносац: „Потчињавајте се сви епископу, као што се Исус Христос потчињавао Оцу, а свештеницима – као Апостолима. Поштујете ђаконе као Божију заповест. Без благослова епископа не чините

ништа, што се односи на Цркву... Тамо где је епископ, тамо треба да буде и народ, исто тако, тамо где је Исус Христос, тамо је и Саборна (Католичанска) Црква" (Св. Игњатије Антиохијски, Смир. гл. 8).

Смисао ових речи је у следећем. Епископима (првосвештеницима) је дата од Бога обавеза да чувају поредак црквеног живота, који су установили Св. Апостоли, као и непроменљивост црквеног вероучења. Зато је послушност првосвештеницима једна од основних обавеза свих чланова Цркве, јер је само епископима дата од Бога власт да „разрешују и да везују."

Ову изјаву присталица идентификационог броја о неопходној потреби послушности првосвештеницима (епископима) могли бисмо и да не разматрамо, али горе наведени доказ о нетачности става изнетог у саопштењу Св. Синода и Богословске комисије РПЦ, који се директно односи на наше спасење, утиче на то да не можемо да се беспоговорно сагласимо са овим ставом, као и да се обратимо Његовој Светости Патријарху Алексеју и Св. Синоду да поново темељно и дубински размотри проблем глобализације и кодификације са тачке гледишта православне вере. Ради разматрања овог проблема треба да се позове не само јавност, научници и интелигенција, већ и представници других Помесних Цркава, јер се ради не само о сверуском проблему, већ о проблему светских размера, који се у целини односи на животну активност Васељенске Цркве.

Карактер све актуелнијих питања у вези са односом Цркве према савременом животу друштва такав је да би убудуће требало све православне вернике да подстакне да се, са још већом пажњом, односимо према вероучењу и личном спасењу, јер је то обавеза сваког члана Цркве. И не би требало да, попут римокатолика, све проблеме који се односе на духовни живот пребацујемо на епископа, као што они пребацују на папу. Чињеница да је дошло до грешке у ставу изнесеном у саопштењима Св. Синода и Богословске комисије није за осуду, јер нико није унапред осигуран против промашаја и заблуда, тим пре када се ради о овако сложеним и несвакидашњим питањима. Осим тога, ово је први пут у историји Русије да Црква разматра општедржавну меру политичког и економског карактера са религијске и богословске тачке гледишта. То говори о чињеници да есхатологија није више само предмет богословских разматрања,

већ да је на постала сам живот, реалан однос Цркве према судбини света, јер сам живот и проблеми које он пред нама поставља сведоче о близини свршетка света. Зато треба схватити да је једино важно и потребно: пребивати у Истини, сазнавати Истину, а сасвим је нормално да се понекад у нечему мишљења не слажу, и да долази до спорова. Међутим, недопустива је и неприродна само једна ствар, а то је да се не држимо учења Светих Отаца.

Зато, није сам аргумент у корист идентификационог броја тај који изазива недоумицу, већ образложење тога аргумента. **Јер нису само епископи и свештеници одговорни за очување и неизмењивост вероучења Цркве, већ и верни народ, тј. сва Пунота Цркве.** А у наведеном одломку текста закључног документа скупа Богословске комисије потврђује се само оно што је карактеристично за римокатоличко вероучење. Карактер римокатоличког учења о улози свештенства у Цркви произлази из основног лажног догмата о папизму: о врховној власти папе и његовој непогрешивости. Тако у „Догматским поставкама о Цркви", које су донете на Другом Ватиканском концилу (чл. 25) стоји: „Бискупе који су под јурисдикцијом римског првосвештеника (понтифекса), треба поштовати као сведоке Божанске и католичке истине; верници треба да се слажу са служењем свога бискупа у моралном погледу и вероучењу, које он изражава у име Христа, и треба да му буду потчињени. Ово религијско потчињавање воље и разума треба посебно да се испољава у односу на аутентичност учења римског првосвештеника, чак и када он не говори ex cathedra, те његово врховно учење треба да се слуша са побожношћу, а његове речи да се прихватају чистим срцем као воља и мисли онога кога он изражава... Иако појединачни бискупи немају прерогатив непогрешивости, они – премда расејани по целој земаљској кугли, ако су у општењу са другим бискупима и са наследником апостола Петра (тј. са римским папом – Ј. А.), и ако аутентично уче о вери и моралу и сагласни су у расуђивању, на основу кога доносе одлука – тада непогрешиво изражавају Христово учење... Ову непогрешивост поседује због свог положаја, римски првосвештеник, глава Колегија бискупа. Његови ставови се сами по себи сматрају непогрешивим, јер су изречени при дејству благодати Духа Светога Који му је дарован преко блаженога Петра, и према

томе, нема потребе да се поново разматрају и не подлежу оцени никаквог другог суда. Јер тада римски првосвештеник не доноси одлуку као појединац, већ као врховни учитељ васељенске Цркве, у коме непосредно делује благодатни дар непогрешивости саме Цркве."

Овако обиман цитат је наведен ради тога да би се јасније сагледала огромна разлика између римокатоличког и православног вероучења о свештенству. Корени разумевања ових разлика су у различитом схватању појма Цркве, и горе наведени документ јасно показује да је за римокатолике Црква пре свега папа, јер је у њему сва пунота њених дарова и пунота саме Цркве.

У Православљу је Црква Богочовечански организам, „у коме не може бити никакав спољашњи ауторитет, спољашњи судија, у коме су се чак и сами Васељенски Сабори признавали за Васељенске само онда када је сва пунота Цркве прихватала њихове одлуке." У Православљу је „једини и потпуно непогрешиви чувар истине у Цркви – Сама Црква, тј. сва Пунота црквеног народа, од верника до епископа и васељенског патријарха; и зато (у Православљу) нема и не може да буде никаквих (ексклузивних) поседника истине..."

Зато је смисао текста који је наведен у Саопштењу Богословске комисије недопустив. Ми нисмо римокатолици, и нека би нас Господ сачувао да не пођемо путем римокатоличке вере! Носилац вере и чувар побожности је код нас само Тело Цркве, тј. пунота народа Божијег Цркве, који увек тежи да сачува веру непроменљивом, у духу вере Светих Отаца. И по сведочењу Св. Фотија, цариградског патријарха: „Чување истинитих канона је дужност сваког човека који се пажљиво односи према својим (црквеним) обавезама; али, пре свега оних који су Божијим Промислом призвани да руководе другима."

У „Приручнику за свештенослужитеље" јако добро је објашњена и улога и узајамна веза делатности свештенства и верника: „*Иако не поседују дар управљања 'људи Господњи'* (из 39. Апостолског правила) имају дар расуђивања и испитивања, (дар) који налаже посебан облик служења, који није поверен појединцима Цркве, већ целокупном народу Божијем, тј. свим члановима Цркве у њиховој свеукупној делатности. *А пророци два или три нека говоре, а други нека расуђују* (1. Кор. 14, 29). *Све испитујте, добра се држите*" (1. Сол. 5, 21).

Дакле, и народ Цркве је меродаван да расуђује и испитује све што се ради у Цркви. Епископ управља Божијим народом заједно са другим презвитерима, али не у своје име, као онај ко је добио власт од људи, или кроз људе, већ управља у име Бога, као Богом постављени служитељ на службу управљања. Имајући благодатни дар расуђивања и испитивања, народ Цркве сведочи да је све што се збива у Цркви под руководством пастира у потпуности сагласно са вољом Божијом, а по откривењу Светога Духа.

У древној Цркви све свештене радње, било да је то обављање Свете Тајне, пријем у Цркву оглашених, или оних који се кају, одлучивање јеретика и слично, обављале су се уз учешће читавог сабрања народа Цркве. Сведочанство сабрања народа Цркве о откривању Божије воље у древној Цркви је носило карактер сагласности (consensus) у погледу свега што је требало да се обави у Цркви, као и прихватања (receptio) онога што се у њој догађало, као нечега што одговара Божијој вољи. Ипак, сагласност и прихватање народа Цркве нису значили да је свако од представника свештенства или верника изражавао своје лично мишљење или жељу за спровођење ове или оне црквене одлуке. Црквена власт у лицу епископа није зависила од воље верника, исто као што ни воља верног народа Цркве није зависила искључиво од воље надлежних црквених власти. Воља верника није утицала на црквену власт оличену у епископу, исто као што ни воља епископа, као претпостављеног, није непорециво опредељивала вољу верног народа Цркве. Овим поводом можемо да наведемо познате речи Светог Кипријана Картагинског (упокојио се 258. године) : „Од самог почетка преузимања мога епископства ја сам почео да примењујем обичај да ништа не предузимам само по свом нахођењу, без ваших (тј. презвитерских) савета и без сагласности верног народа.".. „Ни воља епископа, ни воља верника нису довољни сами по себи за делање у Цркви. Црква не живи и не делује по вољи човечијој, већ по вољи Божијој. Сагласност и прихватање су означавали сведочанство целокупне Цркве да су црквене власти деловале и управљале у складу са вољом Божијом."

То онда значи да решавање овога питања треба да се одвија у сагласности са свом пунотом Цркве и да треба да му претходи пажљиво испитивање и обавезно упознавање црквене јавности са

резулатима испитивања (а тога, нажалост до сада није било), а не да се на брзину доносе одлуке, као што је био случај са Богословском комисијом. При томе је само објашњење проблема идентификационих бројева у црквеној штампи и на радију готово увек било једнострано представљано, без објашњавања саме суштине глобализма. А управо схватање суштине глобализма омогућава да се добије објективна представа о смислу кодификације.

Ако за некога појам „мондијализам" није схватљив, нећемо погрешити, ако га (ради јасноће) заменимо, свима познатим, појмом – „фашизам." И заиста, глобализам је фашизам у новом издању, у новом руху лукавог духа времена, духа антихристовог. Сви знамо до чега је довео фашизам у целом свету.

Међутим, уколико су народи заборавили ту историјску лекцију, може се десити да Бог допусти да поново осетимо његове ужасе. И тада ће управо Русија, као и пре пола столећа, поново морати да ступи у борбу на живот и смрт за овом кугом, и то ће бити рат пре свега супротних погледа на свет: Хришћанства и антихришћанства.

Знајући све то, где треба тражити истину? Како да откријемо где је Истина, а где лаж, када чак и Богословска конференција у својим закључцима допушта грешке, које могу да имају за последицу прелешћивање људи духом антихристовим и њихову духовну погибао?

Одговор на ово можемо наћи у самом вероучењу Цркве, у делима Светих Отаца. Неопходно је да сваки православни Хришћанин зна да је неоспорни и апсолутни ауторитет у Цркви управо њено вероисповедање, њено Свето Предање. „Једини непогрешиви пут ка спасењу" – пише Св. Игњатије Брјанчанинов, „јесте апсолутно следовање учењу Светих Отаца, уклањајући се од сваког другог учења и сопственога умовања." А у другом писму он каже: „Исти тај Дух Божији, Који је деловао у Пророцима и Апостолима, деловао је и у светим Учитељима и црквеним Пастирима: сведок овога догмата је Свети Апостол: *И ове поставии Бог у Цркви – каже он – прво Апостоле, друго Пророке, треће Учитеље*" (1. Кор. 12, 28). Богонадахнутост Отачких текстова је потврђена на 7. Васељенском Сабору. Тако се у догмату „О поштовању икона" указује: „Ово следи из богонадахнутог учења Светих Отаца наших и Предања Саборне Цркве (јер у Њој обитава Дух Свети)..." На пример, речи Св. апостола

Павла: *„Све испитујте, добра се држите. Од зла у сваком виду уклањајте се"* (1. Сол. 5, 5, 21, 22), Св. Теофан Затворник објашњава на следећи начин: „У првобитној Цркви је постојао посебан дар разликовања духова (1. Кор. 12, 10). У наше време ради препознавања, да ли су неке речи, које су на изглед привлачне и надахнуте, заиста у духу истине, служи учење Цркве. То је камен темељац свих вероучења. Оно што се са њим слаже, можеш прихватити, а што се не слаже, не прихватај." Преподобни Јустин Ћелијски још изражајније тумачи ово место код Апостола: „Све испитујте Духом Цркве, учењем Цркве. Што није од Ње, биће штетно по наше душе, по наше спасење. Испитујте пророштва, учења, духове. *„Љубљени, не вјерујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога; јер многи су лажни пророци изишли у свет"* (1. Кор. 4. 1.). Испитујте људе, учитеље, каквог се духа придржавају. Сам по себи људски дух није у стању да јасно разликује духове, зато је Цркви дан Дух Свети, Који *све испитује, и дубине Божије* (1. Кор. 2, 10), дубине људске душе (1. Кор. 2, 11). Онда, када човек кроз Свете Тајне и врлине постаје истинити члан духовног тела Цркве, пребива са њом у заједници душе и ума (постижући, на тај начин, јединство душе и ума са Њом), само тада он може да разликује Божије и Христово од безбожног и антихристовог и да позна *шта нам је даровано од Бога* (1. Кор. 2, 12). Само имајући *ум Христов* (1. Кор. 2, 16), који јесте у саборном уму Цркве, ми можемо да тачно одредимо, које је учење од Христа, јер нас тада дух зла и лажи не може преварити... Само људи који су очистили своја срца могу да угледају Бога и са Божијом помоћју да разликују добро од зла, да чине добро и да се уклањају од зла... Дакле, само Свети знају, шта је добро и зло... Руковођени Светима ви увек можете да остварите у вашем земаљском животу свако божанско добро..."

О апсолутном ауторитету учења Цркве сведочи и сам Апостол Павле, говорећи: *„Али ако вам и ми или анђео са неба проповеда јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде! Као што само већ рекли, и сада опет велим: ако вам неко проповеда јеванђеље друкчије него што примисте, анатема да буде!"* (Гал. 1, 8–9).

Наравно, природно је да је послушање јерархији и архипастирима неопходан услов за спасење – *„Ко вас слуша, Мене слуша"* (Лк. 10, 16) – и без тога Црква уопште не може да буде Црква.

Међутим, и архипастири су дужни да уче народ Божији у складу са вером Цркве, „јер суштину јерархије чине Богом предане речи, односно истинско знање Светога Писма, као што је рекао Дионисије Велики." И ово истинско знање је незамисливо без познавања списа Светих Отаца, без учења и живота по Светим Оцима.

Шенген – испуњење пророчанства

У закључку треба да се зауставимо на још једном знаку последњих времена. Већ је очигледно активно стварање „јединствене европске куће": престаће да постоје границе у целој Европи, завладаће и већ је завладао јединствени трговинско–финансијски систем евиденције свих и свега са антихристовим симболима. Ближи се остварење још једног пророчанства Светог Писма – о томе да ће антихрист бити „римски цар." О томе први пут говори Мученик с почетка III века Св. Иполит Римски. Св. Иполит у своме делу „О Христу и антихристу" тумачи виђења, која је имао Навуходоносар и сам пророк Данило (Дан. 2, 31–35 и 7, 2–14) и објашњава, да се ова виђења односе на последња времена у свету. Објашњавајући сан цару сам пророк Данило каже да ће *царство тврдо као гвожђе, помешано са калом лончарским* (Дан. 2, 44) бити последње пред долазак Вечног Царства Св. Иполит објашњава, да је ово последње земаљско царство – „римско царство", и тумачећи виђења и самога пророка Данила и Навуходоносора, он пише: „'Страшна и ужасна звер са голенима од гвожђа' су Римљани, који и данас владају. 'Стопала, које од гвожђа, које од земље', као и 'десет рогова' су (царства), која треба да се појаве у будућности. Рог сасвим посебан, мали, али који се повећава је – антихрист (који се појављује) међу њима. 'Камен без руку, који се одвали од горе и сатре идола и испуни земљу' је – Христос, Који ће доћи са Небеса да суди свему свету."

То значи да последње земаљско царство пред долазак Христа Спаситеља треба да буде „римско царство." И Св. Андреј Кесаријски у тумачењу Откривења такође указује на то да ће антихрист доћи као римски цар. Ми већ сада видимо, али на потпуно другом нивоу – технолошком, научно–техничком, трговинско-финансијском – да Шенгенска зона која се ствара није ништа друго него покушај успостављања некадашње Римске империје али сада, у квалитативно

новом, технотронском облику. И какав је „дух" ове будуће империје јасно показују три шестице на бар-коду. Било је покушаја стварања Римске империје већ од времена Карла Великог: били су то „сакрални" крсташки походи, као и реформаторски покрети у Немачкој и Француској против папизма. И Наполеон је објавио да је император Свете Римске Империје за време крунисања у Лувру 1804. год. Св. Игњатије Брјанчанинов је у једном од писама назвао Наполеона „прасликом безаконика", тј. антихриста. Серија европских револуција у XIX веку, која се завршила страшном катастрофом 1917. у Русији, са претензијама на „светску револуцију", и, при томе, стални покушаји покатоличења Истока од стране Рима јесу само различите стране једног те истог процеса. Могуће је да садашње успостављање „Новог светског поретка" у Европи, али и у целом свету, јесте заправо иста револуција обнављања Римске Империје у светским размерама, али сада већ на технотронском нивоу, на нивоу промене свести људи и дехришћанизације друштва. И зато са ове тачке гледишта, функционисање Шенгенске зоне треба да се оконча испуњењем „тајне безакоња" и зацарењем антихриста. Међутим, видећемо шта ће Господ допустити, јер је Он једини истински Господар историје и судбине народа. Остаћемо му верни и када се суочимо „лицем у лице" са овом тајном, јер је истинско безакоње – признање антихриста и одбацивање Онога Који нам је даровао живот. „Царство Твоје, Христе Боже, јесте Царство у све векове векова и владавина Твоја у сваком роду и нараштају!"

Закључак

Дух антихристов је стално присутан у свету и увек је изазивао немир у срцима верника Христове Цркве, узнемиреност и бригу за чистоту Цркве и за њену судбину. Све мале и велике катаклизме у животу народа обавезно су, у својој основи, религијске, и све су оне свој главни удар усмеравале на Цркву, са циљем да је поколебају, разруше и униште. Тако су се све веће јереси и њихови оснивачи сматрали претечама антихриста; све револуционарне промене стоје у директној вези са доласком антихриста, и рушење последњег православног царства у Русији је заиста већ почело да открива *„тајну безакоња"* (2. Сол. 2, 7) свету и представљало је „уклањање оног који сад задржава."

Веома добро резимирајући тумачења овога места о *„тајни безакоња”* и „ономе који задржава” код Светих Отаца, Св. Теофан Затворник указује на то да то не представља само рушење царске власти, већ и, после тога, почетак дубоког моралног пада људи, безбожја и преласка у друге, антихришћанске вере. У даљем тексту, Светитељ обраћа пажњу на то, шта ће задржавати појаву антихриста у свету. „Свет постоји зато да би сила спасења коју је Господ даровао нашем роду, као што се ставља квасац у тесто, учинила своје. Сила спасења је Божанска Реч и благодат која се прима вером и примењује у животу пожртвованом ревношћу за угађање Богу. Реч Божија се проповеда по земљи, буди заспале и доводи их на изворе благодати... Свуда око нас су овакве појаве, и међу неверницима, и међу заблуделима, и међу правим верницима; јер и сви звани нису изабрани, као што ни све рибе које су ухваћене у мрежу нису погодне за трпезу... Свет још постоји зато што сви позвани у Царство Небеско још увек нису ступили у Њега... Када се то догоди, тада ће доћи крај; тада ће се и појавити антихрист. Отуда ће оно што спречава његову појаву у свету бити чињеница да сила спасења, коју је Господ дао нашем роду још није у потпуности обавила своје дело спасења.”

И тада ће се, по богоодступништву у настројењу ума и нарави, појавити и прави одступник, који ће унутрашње одступништво окончати видљивим одступништвом.” Међутим, речи Апостола – *„јер неће доћи док најпре не дође отпадништво и не појави се човек безакоња”* (2. Сол. 2, 3–4) код Светих Отаца не означавају два периода, већ једно последње време, у које ће се догодити и једно и друго, односно унутрашње одступништво које ће се завршити спољашњим, антихристовим – представља *један период*. А то значи, да се вратимо на раније постављено питање о разлозима двојаког односа према идентификационим бројевима, да „једно последње време” јесте процес деловања *„тајне безакоња”* (2. Сол. 2, 7), и, може се, чак, рећи процес „материјализације” духа антихристовог током историјског живота човечанства у конкретну личност, у „човека греха.” И овај процес су у Духу јасно видели Свети Божији Угодници. Зато није нимало погрешио Преп. Амвросије Оптински, када је говорио: „Сада се антихрист родио у свету”, предвиђајући

овај страшни период. И Св. Јован Кронштадски је пророковао о Страшном суду, који треба да наступи убрзо, као и о крају света и већ је Л. Толстоја називао богохулником и одступником, што и јесу особине антихристовске. И ако је већ безбожни гроф био такав по духу, какви ли су тек онда били Маркс, Лењин и други? Није погрешио ни Преп. Теодор Студит, повезујући иконоборачку јерес са последњим временима и разобличујући „звероликог" Михајла, јер су се сва пророчанства изговарала у Духу, за Кога је *хиљада година као један дан* (1. Петр. 3, 8). Није погрешио ни Св. Атанасије Велики говорећи да је безбожни император Констанције припремио пут антихристу, и Св. Антоније Велики, који је, узнемирен страшном јереси аријанства, дошао из скита у пустињи у Александрију и пророковао, да је „аријанство последња јерес и претеча антихриста", и није погрешио, јер је у аријанству била не само пунота атеистичког погледа на свет, већ и сатанизма. И Св. Јован Златоуст није погрешио, када је исправно веровао да ће 400. година бити крај, а и по Апостолу *„испуњење времена"* (Еф. 1, 10). Говорити да је Св. Јован Златоуст погрешио исто је што и тврдити да је и Св. ап. Павле погрешио, као и да је Св. ап. Јован Богослов, не размисливши написао: *„Децо, последњи је час, и као што чусте да Антихрист долази, и сада су се појавили многи антихристи; отуда знамо да је последњи час"* (1. Јован. 2, 18).

Али, у чему је био потпуно у праву Св. Јован Златоуст? Ради се о томе, да је 400. годину Светитељ рачунао од момента писања посланице Апостолима 51. године, јер је рачунање година од Рођења нашег Спаситеља у телу увео 532. године учени монах Дионисије Мали, а Св. Јован Златоуст се упокојио 407. године. Дакле, према Св. Јовану Златоустом под 400. годином се подразумева 451. година, односно година одржавања Халкидонског сабора, на коме је била осуђена страшна јерес монофизитства, која је отргла од васељенског Православља велики део Хришћана у Африци и Јерменији; и година 451. коју је Светитељ прорекао јесте година антихристовог знака и његовог зацарења у условима отпадника од јединства Цркве. Онај ко одбацује Христа неизбежно одлази код Његовог противника. „Истина је очигледна, али схвата је тек један од хиљаде," – говорио је Преп. Теодор Студит. Зашто је онда мишљење о

свршетку света као о одређеном хронолошом тренутку, које само по себи не противречи учењу Цркве, довело до тога да многи у идентификационом броју не примећују ништа страшно, видећи у њему тек обичну економску меру? Ради се о томе да однос према свршетку света као одређеном тренутку у времену раслабљује хришћанску свест, због чега се јавља опасност слабљења трезвеноумља и бдења, о чему је Господ говорио овако: *„Стражите, дакле, јер не знате у који ће час доћи Господ ваш"* (Мт. 24, 42). Кроз такво настројење ума у човека улазе греховне помисли о некаквој „слободи" и трајности живота, и услед тога људи престају да очекују долазак Христов са Небеса, јер су за то „одредили" одређени тренутак у будућности (управо ту је грешка!). Људи своју веру у Христа ограничавају само на земаљске ствари, духовни живот се затвара искључиво у оквире материјалног света и људи више не теже вечном животу. И ми смо већ спремни да још хиљаду година поживимо на овој земљи; уређујемо свој живот, јачамо, ширимо се, али сада не више у духу.

Шта нам о овоме говоре Свети Оци, који су сматрали, као и ап. Павле да *„дође свршетак векова"* (1. Кор. 10, 11) ? Свети Теофан Затворник тумачи ово место на следећи начин: „До нас је стигао крај векова. Као што некаква стаза иде и, најзад, стиже до стене или планине, и даље се нема где ићи, тако су исто и претходни векови трајали, трајали, и стигли до нас, на којима треба да се оствари све што се у њима одигравало. Ми смо циљ будућих догађаја, на нама ће се испунити шта је тамо предсказано... Нема се куд, последња су времена, Страшни Суд је близу."

Исти такав смисао има и тумачење речи Апостола: *„И ово тим пре што знате време, да је већ час да устанемо од сна, јер нам је сада спасење ближе него кад поверовасмо"* (Римљ. 13, 11). „Апостол", пише Св. Јован Златоусти, прописавши све што је неопходно, подстиче Римљане да чине добра дела због краткоће времена, јер „Време Суда", каже он, „већ је пред вратима." Тако је писао он Коринћанима: *„остало је мало времена"* (1. Кор. 7, 29), као и Јеврејима: *„још мало, врло мало, па ће доћи Онај Који треба да дође и неће одоцнити"* (Јев. 10, 37). Такво је схватање „свршетка векова" код Светих Отаца и у многим причама Спаситељевим.

Тако, у причи о Посленицима у винограду (Мт. 20, 1–16) под „даном" Блаж. Теофилакт Бугарски подразумева „садашњи век, у коме, као по дану, чинимо одређена дела. Господ је у први час дана призвао Еноха, његове савременике и Ноја, у трећем – Авраама, у шестом –Мојсеја и оне који су живели у његово време, у деветом – Пророке, у једанаестом, тј пред крај векова нас – незнабошце, који не учинисмо ни једно добро дело, јер незнабошце није узимао ни у најам, јер њима није био послан ни један Пророк."

У причи о свадби царева сина (Мт. 22, 1–4 и Лк. 14, 15–24) Спаситељ у целини упоређује живот човечанства са последњим тренуцима пред Велику Свадбену Вечеру. Слуга, који је био послан да зове званице је Сам Христос. „Време, када су гости позвани је вече" – објашњава Св. Игњатије Брјанчанинов. „Значи, да је Господ наш Исус Христос сишао на земљу у последњим тренуцима живота створеног света. Прошло је деветнаест векова од времена овог најсрећнијег догађаја; живот света још увек траје; *„јер је пред Госпо̄дом један дан као хиљаду го̄дина, и хиљаду го̄дина као један дан."* Према томе, под свршетком света правилније би било да се схвати не одређени моменат у историји човечанства, већ цели период последњих времена, односно јединствен процес у коме Господ и „призива" и „унајмљује" и „убеђује" да дођу на свадбу (Лк. 14, 23), „кад устане домаћин, и затвори врата" (Лк. 13, 25). И одступање од истинског хришћанског живота и појава човека греха и „сина погибељи", која ће уследити јесте јединствен недељив период и процес, у коме ће од безбожног света одступити благодат Светог Духа... „и јавиће се антихристов дух, који већ сада делује у свету... Материјализоваће се зло"– пророкује Преп. Нил Миротичиви.

Зато је неопходно обратити пажњу на нетачно мишљење оца Јована (Крестјанкина), изложено у његовој беседи, да је и Св. Јован Златоусти „погрешио", назвавши 400. годину крајем света. Није велики Светитељ погрешио, већ баш супротно, био је потпуно у праву, говорећи у духу учења Јеванђеља и свих Отаца Цркве о крају света као о јединственом процесу недељивом по временским периодима, процесу који је започео од времена доласка Христа на земљу, јер ни Суда још нема, а Божије Царство већ делује у нама у сили Духа Светога; оно је већ унутра у члановима Цркве (Лк. 17, 21). Цитирамо

место из XXIV беседе Св. Јована Златоустог на Јеванђеље по Јовану: „Још је мало остало времена до краја; свет се већ приближава крају. На то указују ратови, невоље, земљотреси, хлађење љубави. Као што за тело на последњем издисају пред смрт наступају безбројне невоље, тако и у кући која треба да се ускоро сруши, обично много што–шта пада и са кревета, и са зидова. Пред вратима је крај васељене, и зато се свуда дешавају безбројне невоље... Откуда ти можеш да знаш, човече, да свршетак света већ није близу и да се све речено неће ускоро догодити? Када говоримо о крају године, ми мислимо не само на њен последњи дан, већ и на последњи месец, иако он има 30 дана; тако да ја нећу погрешити, ако у низу година будем сматрао 400. годину за крајњу. На тај начин Апостол је већ у своје време пророковао о крају."

Речи Св. Јована Златоустог су, дакле, сасвим јасне, о каквом крају он говори и који је смисао његових речи.

Из тог разлога у садашња, заиста последња и зла времена више је недопустиво да се према схватању свршетка света односимо као према одређеном историјском моменту, јер је дух антихристов који се приближава – дух преваре, лукавства и прелашћивања. Он и сада предлаже нашем уму исто оно што је некада предлагао и Адаму: *„Је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту?"* (Пост. 3, 1). И као што је једна од највећих „победа" ђавола била у томе, да је успео да убеди многе да њега уопште и нема, тако је и данас, на нашу срамоту, захваљујући хронолошком схватању „свршетка света", успео да убеди већ многе Хришћане у то да је проблем идентификационих бројева уствари измишљен проблем и да је глобализам са пратећом кодификацијом заправо нешто сасвим добро. Као што су раније против парних машина људи протестовали у литијама, а сада се у возовима навелико возе, тако се и сада – кажу они – многи управо из незнања ужасавају од тоталне компјутерске контроле, али ће се касније ипак користити добрима и погодностима глобалног раја.

„Треба приметити" – пише Св. Игњатије Брјанчанинов – „да је Бог, како пише у Библији, помешао језике и разделио народе једне од других са циљем да лиши људе могућности да сва греховна дела спроводе заједничким снагама удруженог човечанства, а парне локомотиве управо враћају ову могућност људима."

Већ сада свеопшта компјутеризација човечанства и информативно-комуникациона технологија омогућавају да се створи такво глобално друштво, у коме ће престати да постоје просторно-временски параметри. Знања и идеје ће се моментално оваплоћивати, што ће омогућити људима да „прошире коришћење свога потенцијала и реализују своје циљеве", а то ће бити у функцији достизања „економског раста, повећаног благостања друштва, социјалне једнакости и потпуне реализације социјалног потенцијала у области јачања демократије, транспарентног и одговорног управљања, права човека, јачања међународног мира и стабилности..."

А шта после тога? Онда ће наступити „близу час – наставља Свети Игњатије – „у који ће Бог опет доћи да погледа на дела човечија, и окончаће их, али сад не више мешањем језика, већ тако што ће да свет који је сазрео и огрезао у безакоњу замени новим и непорочним светом." И сада је већ јасно, да сам прогрес човечанства са његовом кулминацијом – свеопштом компјутеризацијом – претендује на то да у потпуности одвоји свест људи од Бога, како би човек своју пажњу и своје срце усредсредио само на земаљско битисање, и да би људи помислили да су већ постали „*као богови и знати што је добро што ли зло*" (Пост. 3, 5). Управо у том смислу и треба схватити пророчанство Преп. Козме Етолског: „Све зло ће вам доћи од учених."

Сада се у свету догађаји одвијају таквом брзином да људи више не успевају да схвате све што се догађа. Отуда је јасно да више готово и да нема времена за покајање, и да је једино што можемо да чинимо да се правилно определимо, да се не бисмо и ми, Хришћани, убројали у оне, који су прелашћени.

Сви догађаји у свету за протеклих 10–15 година показују као да се човечанство приближило некој крајњој црти, од које почиње апокалиптичко одбројавање времена. По Божијем допуштењу свет почиње да прелази у стање безумног јединства, које се не темељи на Божанској љубави, већ на греху. И као што се некада као ваплоћење Љубави на земљи појавио Јединородни Син Божији – јер је „*велика тајна побожности: Бог се јави у тијелу*" (1. Тим. 3, 16), тако данас грех и лаж отворено најављују скори долазак свога порода – антихриста. Ђаво је имитатор који опонаша Бога, и као што је „*печату дара Духа Светога*" претходило Јованово крштење, тако и

антихристовом пречату данас претходи „предобраз" (праслика) у виду глобалног система и рекламирања корисности и потребе за једним таквим системом. Исто као што је Господ од Својих ученика створио Цркву тако је и ђаво од Светске владе створио своју антихристову ложу, да би свако ко ступа у њу имао потврду припадности будућем царству зла, из кога ће човек моћи да изађе само по цену крви, односно мучеништва за Христа.

„Ево долазим као лопов; благо ономе који бди и који чува хаљине своје, да не ходи наг и не виде срамоту његову" (Откр. 16, 15). Сада је време сведочења Христа и сведочења о Христу. Ево већ две хиљаде година како пали свет диже глас против Цркве, захтевајући да она буде „са светом", и „од света", као што је дизао глас и против Самога Спаситеља, оптужујући Га да он разврата народ и забрањује давати „ћесару данак", називајући Себе Царем, а не ћесара (Лк. 23, 3). Јудејци су измислили ову клевету зато што су се бојали Христа, завидели Му, мрзели Га, зато што је народ ишао за Њим. Тако је и сада, као и увек, „овај свет" се боји Цркве и мрзи Је, јер је у Њој сила Божија, у њој је Дух Свети, за Њом иде народ.

Да! Црква управља светом, а не Светска влада! Цркви је дата власт од Бога да „разрешава и свезује" људске душе, и нико неће одузети овај дар од ње, јер јој је та власт дата од Христа. Нека свет поново оптужи Цркву, као што је некада оптужио и Спаситеља, али Црква никада неће бити *„од овоїа света"* (Јн. 18, 36), јер је Њена Глава и Њен Ум – Сам Бог. „Ти си страшан и ко ће Ти се супротставити? " (Пс. 75, 8). И ми, добивши од Бога дар вере, испунимо наша срца радошћу и љубављу, да би снага наше вере, дата нам по обећању Христовом, *„скршила їлаве неūријаūеља Њеїових"* (Пс. 67, 22) и да бисмо, поставши већ овде на земљи, причасници вечног живота, рекли у лице безумном свету: *„Ко је Бої велик као Бої наш?"* (Пс. 76, 14). И уплашиће се од Господа сва земља, *„и уūлашиће се народи Имена Госūодњеї, и сви цареви земаљски славе Твоје"* (Пс. 101, 16). *„Завеūујūе се и исūуниūе (завеūе) Госūоду Боїу нашем; сви који су око Њеїа донеће дарове, (Њему) Сūрашноме, Који одузима духове кнезова, Сūрашноме мимо царева земаљских"* (Пс. 75, 12–13).

Не треба се бојати искушења која предстоје целој васељени, већ треба бити испуњен духовном радошћу због приближавања

Узданице наше Вере, Онога Који долази. Господ се прославља кроз исповедништво, јер нам је то од Бога дано: „Јер је вама даровано за Христа, не само да верујете у Њега, него и да страдате за Њега" (Фил. 1, 29). Зато је данас, као никада до сада, свима потребно да јачају у вери и љубави док још има времена, како би следили пример Светих *„који вјером побједише царства, чинише правду, добише обећања, затворише уста лавовима, угасише силу огњену, утекоше од оштрице мача, од немоћних постадоше јаки, бијаху силни у рату, поразише војске туђинске*" (Јевр. 11, 33–34).

Светост живота свакога Хришћанина, одбацивање нове антирелигије – мондијализма, одбацивање кодирања душа, живљење вером и љубављу – само ово даје снагу која је у стању да разруши нове глобалне замисли „господара" овог света. Сви зли дуси и кнезови таме дрхте пред њом и плаше је се, сви народи је уважавају, јер је у њој будућност, у њој је Сам Христос! *„Да, дођи, Господе Исусе*!" (Откр. 22, 20).

Зато приступимо са „вером" и „љубављу" наслеђу вечнога живота, јер је за нас Хришћане смрт већ побеђена, Христос је претворио њен жалац у прах. И што је реалније деловање зла у свету и његов тријумф, то је за нас реалније приближавање „тријумфа вере." Све методе Светске владе и ђавола који иза ње стоји само су „немоћна дрскост", која једино може да застраши људе, али ми *„нисмо од оних који одступају на пропаст, него од оних који верују на спасење душе*" (Јевр. 10, 39). Господ се брине о нама више него што се ми бринемо о себи: *„А вама је и коса на глави сва избројана*" (Мт. 10, 30). *„Јер смо ми Божији сарадници*" (1. Кор. 3, 9), и зато треба да се највише бринемо о томе како да умножимо *„плодове праведности*" (2. Кор. 9, 10) наше, односно основни плод вере, а то је – љубав. Јер је и наш Подвигоположник вере (Христос) био, по наговору ђавола, искушаван од стране фарисеја и садукеја само са једним циљем: да Га натерају да преступи заповест о љубави. Знајући то, сви Мученици Христови су се испуњавали љубављу према онима који су их мрзели и гонили, и тако је ђаво полагао оружје, а они су кроз мучења задобијали мир. И наша победа, због растуће мржње према Цркви и према Христу, јесте у љубави: љубављу су Апостоли освојили свет својим проповедима, на љубави се свет држи већ две хиљаде године,

и љубављу ће „овај свет" бити уништен у свом безумљу, у својим безакоњима, заједно са својим адским породом – антихристом. Ми се припремамо за вечни живот и *„оружје нашеī војевања није телесно"*, као код света, *„неīо силно Боīом за рушење утврђења, одбарајући ūомисли, и сваку охолост која устаје ūротив ūознања Божија"* (2. Кор. 10, 4–5), и зато ће Света Црква срушити ово преузношење и гордост спрам Бога, и нова глобална идеологија – мондијализам ће пропасти и нестати, као што је нестала са лица земље и Вавилонска кула, јер је била утемељена на лажи. А Хришћане који сачувају веру да удостоји Бог, Коме је име – Љубав, да виде *„Свети īрад, Јерусалим нови, īде силази са неба од Боīа, ūрūремљен као невеста украшена мужу својему"* и чујемо речи неисказане радости и наде, које нам упућује Онај, за Кога и полажемо душу, као и Он за нас: *„Ево Скиније Божије међу људима, и Он ће становати с њима, и они ће бити народ Њеīов, и сам Боī биће с њима; И Боī ће отрти сваку сузу из очију њихових, и смрти неће бити више, ни жалости ни јаука, ни бола неће бити више; јер ūрво ūрође... Ја сам Алфа и Омеīа, Почетак и Свршетак. Ја ћу жедноме на дар дати са извора воде живота. Који ūобеди наследиће све ово, и биħу му Боī, и он ће Ми бити син"* (Откр. 21, 2–4, 6–7).

Сажетак

1. Глобализација или мондијализам је богоборачка антихришћанска идеологија стварања јединствене, планетарне и унифициране заједнице људи, у којој више неће бити поделе на државе, нације, вероисповести, а са јединственим наднационалним центром управљања – Светском владом и њеном јединственом „религијом."

2. „Нови светски поредак", који је већ почео да се остварује, је принудно потчињавање држава и народа са циљем успостављања диктатуре „изабране" елите човечанства над читавим светом.

3. Средства спровођења глобализације су: мундијалистичка политика, потчињавање извршне и законодавне власти свих држава Светској Влади, економска дестабилизација, финансијски криминал и уцене, економска „интеграција" заснована на неправедном освајању, научно-технички прогрес, посебно у области информационо-комуникационих веза, као и примена војне силе.

4. Главна карактеристика процеса глобализације са тачке гледишта његовог супротстављања Богу је то да Светска Влада даје себи за право: да по сопственој жељи поступа са народима и државама (агресија НАТО на Југославију и Ирак), да их лишава права на самоопредељење и независност, да принудно намеће своју богоборачку идеологију, да лишава сваког човека права на религијско опредељење и права да по сопственој жељи уреди свој живот, да насилно управља животом и смрћу човека, и да остварује тоталну глобалну контролу личности. Мондијализам све то оправдава у име свог циља.

Другим речима, Светска Влада себи даје за право да контролише физичко и духовно постојање личности човекове, што је само у Божијим рукама. Тиме она практично присваја себи божанска права. Зато је Светска влада савремени политичко–религијски идол, иза кога стоји ђаво. Због тога учешће у глобалном компјутерском систему јесте чин поклоњења овом светском идолу, а преко њега и ђаволу. Са своје стране прихватање идентификационих бројева и електронских легитимација треба сматрати за добровољно приношење жртве овом идолу.

5. Учешће Русије у стварању јединствене светске наддржаве не доликује историјској мисији Русије. Руска Православна Црква и руска држава су увек биле основна препрека на путу тежњи за стварање светске државе. Зато главни циљ „Новог светског поретка", у погледу Русије, јесте уништење Православља и руске државности заједно са физичким уништењем руске нације.

6. Главни циљ мондијализма је промена стања свести људи ради гушења воље, уништавања у човеку благодатних дарова Свете Вере, Крштења, скрнављење Божијег лика у човеку, ради чега се на свим нивоима – политичком, културном и моралном – врши се, кроз утицај средстава масовног информисања, замена хришћанских вредности и погледа на свет западним хуманитарно-богоборачким вредностима и погледом на свет, као и разарање националне културе и хришћанског морала. Циљ промене свести је да се у човека усади мржња према Истини, према Христу.

7. Систем „Новог светског поретка", који се ствара, није само „атеистички", или неутрално-социјални, већ отворено богоборачки,

антихристовски. Задатак тог система је да припреми долазак лажног месије, што ће се остварити стварањем јединственог трговинско-финансијског система у коме неће моћи ништа ни да се купи, ни да прода без „знака звери" (идентификационог броја). Зато је, за Хришћане, недопустив било какав компромис са таквим системом.

8. Глобализам намеће своју јединствену светску „религију" према принципима функционисања масонске ложе, са хијерархијом која се састоји од изабране светске елите, својим „религијски" (антирелигијски) утемељеним погледом на свет, са једне, као и преко свесног или несвесног, али у сваком случају добровољног примања електронског имена броја човека, који ступа у ту глобалну ложу, са друге стране. Ова ложа и њен „религијски" поглед на свет су непријатељски према Христовој Цркви, и зато је ступање у њу, свесно или несвесно, али увек добровољно одрицање од Христа. „Религија" коју целом свету покушава да наметне Светска влада, је у суштини антирелигија, и има за циљ сједињење не са Богом, већ са ђаволом.

9. Један од главних задатака новог светског система који нам се намеће јесте подривање Цркве изнутра, замена њене јерархије чиновничким апаратом, који стоји изнад ње и потчињавања живота Цркве масонским структурама, мондијалистичким законима и идеологији. У вези са тим, Црква треба да отворено разобличи масонство и све његове међународне, мондијалистичке структуре као оно што је потпуно супротно Цркви и хришћанском вероучењу.

10. Идентификациони број је праслика (предобраз) печата антихристовог и нарушава Богом дату слободу личности и њено право избора, и као такав представља најважнији чинилац глобализације, јер уводи човека у систем тоталне светске компјутерске контроле. Мере законодавног и извршног карактера, које влада Русије спроводи, не служе за оптимизацију и олакшање наплате пореза, већ за усавршавање управљања друштвом, јачање власти и контроле над друштвом, као и за формирање социјалног система новог типа, у коме се човек упрошћава до пуког елемента који не представља личност, већ само објекат користи и инструмент производње материјалних добара.

11. У светоотачком Предању се под печатом антихриста, као што смо већ навели у горњем тексту, не подразумева свесно одрицање

од Христа, већ добровољно поклоњење антихристу, без обзира на то да ли човек схвата о каквом поступку се ради или то, пак, чини из незнања, заблуде или обмане. То значи да спољашњи знаци и симболи не могу да утичу на духовно здравље човека уколико их човек није добровољно примио и користио.

12. Идентификациони број, као и електронски пасош, јесте легитимација, доживотни и посмртни лични број (име изражено цифрама). Пријављивањем пореској инспекцији човек уствари добровољно прима ту легитимацију. Зато тврђење да ни идентификациони бројеви, ни електронски пасоши, ни чипови не могу да утичу на духовни живот јесте потпуно неосновано. За сваког човека појединачно идентификациони број је документ припадности богоборачком антихристовом систему „Новог светског поретка."

13. Увлачење Цркве и њених чеда у глобални компјутерски систем „Новог светског поретка" јесте пут „прилагођавања" и конформизма. При таквом конформизму сачуваће се само спољашњи облик активности Цркве, који се манифестује у Светим Тајнама, обредима, богослужењима, свештенорадњама, док ће се њен унутрашњи Садржај – Дух Божији, повући од ње. Таква Црква ће, авај, постати одступничка. Од ње ће остати само празан омотач, насупрот оном малом верном стаду, које је одбацило безумну идеологију мундијализма, о чијој вери Господ говори овако: *„И на ѿоме камену сазидаће Цркву своју, и врата ѿакла неће је надвладаѿи"* (Мт. 16, 18), а мисли се – на камену вере у Христа Који ће доћи с Небеса, а не лажне вере у „глобални рај" са Светском владом на челу.

Фебруар – марѿ 2001. ї., Велики Посѿ

Због чега православни не могу прихватити „Посланицу Оца Јована (Крестјанкин) о ИНН”

Петог фебруара навршило се шест година од упокојења оца Јована (Крестјанкина) – старца поштованог од многих православних, духовника Свето-Успенског Псково-Печерског манастира. Поводом тог догађаја објављујемо критичку анализу „Посланице Старца”, коју је он написао (или чак само потписао – прим. ред. „Православни Апологет”) под притиском са стране, супротно позицији коју је раније исказивао, мудро упозоравајући братију на време које долази. Ставови изнети у „Посланици” имали су велики, ако не и пресудан утицај на однос православних према ИНН (лични идентификациони порески број) и електронским личним документима.

Сада, пошто је прошло више од десет година од писања поменуте „Посланице” и када су се открили сви детаљи глобализације као антихумане појаве, чији саставни део јесте и ИНН – име човека у глобалног систему рачуноводства и контроле, – усмерене на промену ума и свести човека и његове природе, јасније поимамо заблуде исказане у њој. /.../

Убрзана секуларизација црквене свести, превласт чисто светских и материјалних интереса, промена начина живота клирика и епископата – очигледно су сведочанство промене свести. То се догађа када човек учини озбиљан преступ у области вероучења. Такав преступ јесте изумевање лукавог учења о наводној безопасности примања ИНН, а сада и електронских пасоша. /.../

Објављујемо анализу тзв. „Посланице оца Јована" како бисмо показали да је она погрешна и да је вргла нашу Помесну Цркву (Руску – прим. прир.) у стање раздора и озбиљне дезорганизованости.

1. ДА ЛИ ЈЕ КРИТИКА СВЕШТЕНОНАЧАЛИЈА РАСКОЛНИЧКА ДЕЛАТНОСТ

Основна идеја која провејава у „Посланици оца Јована" – по сваку цену сачувати послушање црквеном свештеноначалију.

Послушање, по учењу преп. Јована Лествичника, јесте највећа добродетељ. И у светоотачким делима говори се о послушању у духовном животу, које треба да се пројави пре свега у односу према духовнику-старцу. Суштина живота у послушању састоји се:

– у одрицању од своје греховне и страсне воље;
– кроз праксу учити се испуњавању воље Божије.

/.../ Послушање свештеноначалију спада у домен канонског живота Цркве. То се пре свега тиче узајамних односа свештеника и епископа. Свима су добро познате изреке Свештеномученика Игњатија Богоносца: „Где је епископ – тамо је и Црква", „епископ – то је икона Христа, а свештеници – иконе апостола"; „ништа не радити без приволе епископа" итд. Али, по учењу Цркве, чак ни овде епископ, као „домостројитељ тајни Христових", нема право да пројави ауторитарност своје власти – власти која му је Богом дана ради изграђивања Цркве Христове. Епископ – то је отац, а не немилосрдан администратор с неограниченом влашћу.

Он не дејствује просто с позиције власти, но с љубављу и кротошћу; он не долази са жезлом за мучење. Ради разрешавања спорних догматских питања, епископи су свагда сазивали саборе. Ти су се сабори бавили темељним разматрањем насталих проблема. Такви су, на пример, били Сабори у трећем веку у Картагини, који су разматрали питања крштавања деце и новацијанског раскола. Детаљном разматрању од стране два Александријска Помесна Сабора било је подвргнуто учење, касније проглашено јересју, презвитера Арија. Саборност црквених одлука не пројављује се у беспоговорном прихватању раније усвојених инструкција, већ у томе да се спозна истина.

Осим тога, животност Цркве састоји се у томе да у разматрању питања учествују не само епископи, већ и монаси, а такође и мирјани.

У Православној Цркви чувари вере нису само епископи, већ сав народ Божији, пунота клира и мирјана – Тело Христово. У случају да епископ греши у вери, обавезни су да га критикују и клирици и мирјани, на којима такође лежи одговорност са очување чистоте Православне вере. /.../

Свети Тихон, Патријарх Сверуски, писао је: „По учењу Православне Цркве, чувари чистоте вере и отачких предања нису само поглавари Цркве, и није само црквена јерархија у својој пуноти, већ сво Тело Цркве, следствено – и верујући народ, коме такође припадају и одређена права и глас у црквеним пословима. Предстојатељ појединачне Православне Цркве и Патријарх Сверуски, на пример, није римски папа који располаже неограниченом влашћу. Он не може тирански управљати народом Божијим, не питајући га за сагласност и не узимајући у обзир његову религиозну свест, његова веровања, обичаје и навике/.../."

Ми смо послушни јерархији – свештеноначалију само онда када оно управља и делује у духу Свештеног Предања. Но, када они кваре веру – ми их не слушамо, већ слушамо Свете Оце. Наравно, од сваког од нас се притом тражи страх Божији и дубоко познавање Свештеног Предања, Свештених Канона Цркве – одлука Васељенских и Помесних Сабора, канонских светоотачких текстова. /.../

Зато, ако сматрамо критику свештеноначалија, које одступа од чистоте вере, за расколничку делатност, онда суштински противречимо црквеној самосвести. /.../

А сада, хајде да још једном покушамо да размотримо да ли је питање примања ИНН и другог цифарског идентификатора питање вере, или је реч о безопасној технологији која олакшава обраду информација.

2. ДА ЛИ ЈЕ ПИТАЊЕ ПРИМАЊА ИНН-А ПИТАЊЕ ВЕРЕ

У писму које се приписује оцу Јовану (Крестјанкину) тврди се да је питање примања ИНН повезано једино с проблемом плаћања пореза држави.

> Драги моји, и ко данас дрско предаје управљање светом мрачним силама? Ко опет, као у време Спаситеља прилази Њему са лукавим питањем: „Кажи нам, дакле, шта ти мислиш: треба ли дати порез ћесару или не?" (Мт. 22: 17; Мк. 12: 14; Лк. 20: 22). А на савременом језику то звучи: „Да ли примити нови систем пореског плаћања или не?"

Но, ако би се радило једино о начину плаћања пореза, онда нико не би протествовао. Преп. Јован Дамаскин, истакнути апологет Православља, указао је свима нама на веома важан принцип за правилну оцену проблема који се јављају: гледати на циљ оног што се дешава. *По плодовима њиховим познаћете их* (Мт. 7, 20).

Како би се разумело с којим циљем се уводе ИНН и други административни лични цифарски идентификатори, неопходно је упознати се с владиним документом „ФЦП Електронска Русија", и документима на међународном нивоу – „Окинавском повељом" и др. Сви они сведоче о једном циљу идентификације: стварању јединственог планетарног система глобалне контроле и праћења целокупног човековог живота. Иако у овоме састављачи „писма оца Јована" не виде ништа апокалиптично и духовно опасно, према том проблему се сасвим другачије односе у братској Грчкој – на Светој Гори Атос и у манастиру Велики Метеори.

Увођење међународног информационог система „чини прилично јасним и реално испуњивим узнемирујуће редове из Откривења евангелисте Јована Богослова", подвлачи се у Обраћању Свештеног Кинота Свете Горе Атос поводом пројекта закона „О заштити човека од прикупљања и коришћења података личног карактера", Европског информационог система „Шенген", а такође поводом ратификације и почетка примене у Грчкој Шенгенског споразума.

Цифарски идентификатори, поновимо још једанпут, јесу главна карика тог информационог система. Такође, тај систем је преко бар-кода непосредно повезан са бројем 666, што је било доказано, и то више пута, у експертизи спроведеној у Грчкој Цркви, на Светој Гори, од стране наших стручњака у Русији. У односу на оне који одричу и сумњају у то, може се рећи толико, да они не верују зато што не желе да верују и зато што је то неугодно. Зато аутор „Посланице оца Јована" греши против истине када каже:

Државни проблем у вези са пореским индивидуалним бројевима, трудом непријатеља Божијег, лажним гласинама о увођењу три шестице у ИНН, изазвао је у духовном свету силну смутњу и постао за нас искушење, које је у верујућима пројавило одсуство вере у Бога и поверења у Мајку-Цркву…/.../

Драги моји, управо то је циљ непријатеља, увођење у бар-код броја „666", а не неког другог. Али, како је лако и безболно тај фатални број удаљен када је постигао свој циљ! Број је уклоњен, изјава о додељивању бројева повучена, а смутња и раскол у Цркви све су дубљи. И разговори о печату антихриста, о безблагодатности наше Цркве, о блиском крају света узнемиравају умове. И секташка и антицрквена осећања и речи одзвањају и с црквених амвона. У историји Цркве таква су се осећања појављивала више пута, посебно у прериодима политичких потреса, катастрофа, ратова и разноврсних „перестројки." Чак и велики стубови Цркве су грешили.

Како су ове речи дијаметрално супротне истанчаним упозорењима о великој опасности које читамо у посланици Свештеног Кинота Свете Горе:

„Такође, с чисто православне тачке гледишта, постоји озбиљна узнемиреност и страх поводом могућег угрожавања верских слобода и вређања хришћанских осећања, што се управо и догодило услед бескомпромисног наметања нашој земљи Светског Кодирања Производа (UPC) с коришћењем злогласног броја 666.

Према једном ауторитетном мишљењу, опасност од скорог појављивања светског информационог система, сличног европском „Шенгену", није плод нечије маште, већ, напротив, и реална могућност да у будућности тај систем буде искоришћен од стране антихришћанских снага за наметање светске политичко-економске, а затим и духовне диктатуре, као што је то описано у 13 глави Јовановог Откривења. На крају крајева, савремени развој информационих технологија, заједно с наметањем међународног информационог система, чине у потпуности разумљивим и реално испуњивим узнемирујуће редове из Откривења Јована Богослова."

Неки од наших богослова поново ће изјавити да су Света Гора и Грчка Црква устале против електронских пасоша, али не и против ИНН. На то одговарамо још једанпут: ми се не противимо ИНН као

таквом, већ се противимо читавом систему у коме ИНН представља само почетни корак и неопходну карику. ИНН – то је почетна карика у систему глобалне контроле.

Данас, када је већ обнародован председнички Указ „О увођењу нове генерације пасоша" с биометријским подацима и микрочипом, када ове пасоше узимају наше дипломате и грађани, ИНН је већ ствар прошлости. Ми смо ушли у нову фазу реализације „Електронске Русије", фазу отвореног одрицања од Христа, на шта је упозоравао блажене успомене старац Пајсије Светогорац: „Примање електронских личних карти с бројем 666 – равно је одрицању од Христа."

Све горе речено сасвим јасно говори о томе да је питање примања ИНН, што значи и ступање у међународни информациони систем, – питање исповедања вере.

Пошто се данас већ говори о увођењу пасоша „нове генерације", то ћемо поводом тога невести резиме саопштења монаха обитељи Велики Метеори:

„Примање нових пасоша представља примање аутоматске идентификације, са којом се не може сагласити савест православног хришћанина, зато што ће бити препознатљив по броју 666. /.../ Употреба броја 666 на личним картама представља почетну фазу његовог давања на руку или на чело" (Фалсификовање учења о печату антихриста, Свети Метеори, 1997, Перм: Манагија, 2004. стр. 68).

Мишљење аутора „Посланице оца Јована" о томе да је број 666 наводно уклоњен из ИНН, апослутно је нетачно. Из захтева за добијање ИНН у Москви био је повучен само бар-код, али не и број 666. Како не би било забуне понављамо да цифарски идентификатори (ради се о комбинацији бројева од десет или дванаест цифара које пореска инспекција додељује људима у Русији – прим. аут.) немају број 666. Он се у виду машински читљивих трака налази само на бар коду EAN 13 – UPC 1. То је несумњиво, јер је Грчка Црква, пре него што прогласила присуство броја антихриста у систему електронске евиденције, спровела детаљну анализу, која се заснива на осам независних стручних закључака. Тај број као системски не може се одбацити, што је власт званично саопштила Грчкој Цркви.

3. ДА ЛИ СУ ЈЕДНАКИ ПО ЗНАЧАЈУ БРОЈЕВИ ДОДЕЉИВАНИ У КОНЦ-ЛОГОРИМА И ИНН

> Драги моји, како смо се то препустили паници – да не изгубимо своје хришћанско име, замениви га бројем? Али, зар се то може догодити у очима Божијим? Зар ће у Чаши Живота неко заборавити себе и свог небеског покровитеља, датог у тренутку крштења? Зар се не сећамо свих оних свештенослужитеља, мирјана–хришћана, који су током дугог периода живота морали да забораве своја имена, породице, које је заменио број, и многи су се и тако ушли у вечност с бројем. И Бог их је примио у Своје Очинско наручје као свештеномученике и мученике, и беле победничке ризе сакриле су под собом затвореничку одећу. Није било имена, али је Бог био близу, и Његово руковођење водило је затворенике кроз сенку смрти свакога дана. У Господа не постоји појам о човеку као о броју, број је потребан само савременој рачунарској техници, за Господа нема ништа скупље од живе човекове душе, ради које је Он послао Сина Свог Јединородног Христа Спаситеља. И Сам Спаситељ је дошао у свет у време пописа становништва.

Дакле, по речима аутора „Посланице оца Јована", примање ИНН и учествовање у светском попису становништва не представља чин за осуду. И то, наводно, због тога што се додељивање ИНН човеку ни по чему не разликује од додељивања броја затворенику у концентрационом логору, а глобални попис се не разликује од пописа у Римској империји у време Императора Августа.

Међутим, ови закључци су површни и крајње штетни. Пођимо макар од чињенице да попис у време Рођења Христовог:

– није био светски, већ искључиво унутардржавни;
– овим пописом човеку није уместо имена додељиван било какав број, а нарочито не доживотни лични код.

А последњи Сверуски попис извршен је у оквиру Светског пописа, по налогу ОУН, у циљу додељивања јединственог личног кода свакој особи.

Између човековог броја у конц-логору и садашњег јединственог доживотног цифарског идентификационог броја, такође је велика разлика:

– број у конц-логору додељиван је присилно;
– то није био универзални број, већ један од неколико стотина унутарзатворских;
– конц-логорски број није био доживотан.

Приморани смо да закључимо, да све горе наведене речи из „Посланице оца Јована" немају никакве реалне основе и у самој ствари нису ништа друго до, на жалост, леп и богато опремљен емотивни патос.

4. КАКО СЕ ОДНОСИТИ ПРЕМА БРОЈУ „666"? ДА ЛИ ЈЕ ЊЕГОВА ПОЈАВА ЗНАМЕЊЕ ВРЕМЕНА?

> Сад, пак, многи говоре само о броју 666 као жигу антихриста. Али, зар је антихрист већ освојио власт у свету? Зар су већ избрисане државне границе... И зар се антихрист већ зацарио, и зар су га признали сви као владара читавога света, чиме је задобио право на свој печат? Али, још апостол и јеванђелиста Јован Богослов говори да се у његово време појавило много антихриста. Много их је било – различитих невера, смутљиваца, саблазнитеља, расколника и кваритеља, али то још није био онај јединствени антихрист који ће по допуштењу Божијем добити власт над светом, и онима који живе у њему на три и по године. Сви треба да се сећамо, да сада још живимо у спасоносно време, у време благодатно, када је Спаситељ света Христос спреман да прими и спасе свакога грешника који уздахне Богу за своје спасење. Спасавамо се и спасаваћемо се у Цркви, ограђујући се страхом Божијим од сваког греха, од лукавства, лажи и притворности и самовоље. Добро је сада, када се у народу буди хришћанско самосазнање, да сви схватимо коме су и зашто су баш сада потребни такви нехришћански методи борбе за „слободу." А и питање је од чега треба да будемо „слободни"?

– каже се у „Посланици оца Јована.

Као прво, неопходно је приметити да богонадахнути текст Откривења говори о томе да ће печат–жиг бити даван на десну руку или на чело не од стране антихриста, већ од његовог претече – лажног пророка. Као друго, циљ претече–лажног пророка и свих „антихриста" у свету (како се у Јеванђељима и Саборним апостолским посланицама називају не само конкретне личности у будућности,

као што знамо, већ и њихове претече: јеретици, одвратитељи од спасоносног пута и свака богопротивна сила (ср.: Мт., 715; 24, 11, 24; Мк. 13, 22; 2. Петр. 2, 1; 1. Јн. 4, 1)), тајно или јавно, за њих саме свесно или несвесно, јесте учествовање у остварењу „тајне безакоња" – у припреми зацарења последњег антихриста. Као треће, и у самом Откривењу апостола Јована Богослова, и код његових тумача – Светих Отаца, број „666" истовремено се тумачи и као лични број антихриста и као његов погани печат-жиг. Штавише, Свети Андреј Кесаријски учи да ће лажни пророк покушати да рашири тај број посвуда, „и у куповини и у продаји." Свети Андреј Кесаријски наглашава да ће појављивање тог броја „онима који су будни и трезвени открити време искушења." То јест, број „666" је знамење које указује на наступајућа времена свеопштег одступништва – апостасије (ср. 2. Сол. 2, 3). За састављаче „писма оца Јована", супротно учењу Цркве, појављивање и активно коришћење тог броја у сфери трговинско-економских односа, ништа не значи. Безусловно, свако од нас се налази у опасности, али то не значи да треба да газимо своју хришћанску савест и прећутно се саглашавамо са системом који се уводи. Напротив, ми треба да бранимо веру и тражимо од државе алтернативу, што је и речено у Посланици Свештеног Синода Руске Православне Цркве из 2000. године.

Сам број „666" – није само симбол мамона, већ и симбол апостасије, антихриста, супротност Крсту – симболу Христа Спаситеља. И ако симбол Христа – Крст – освештава, симбол антихриста – „666" – оскрнављује.

„Посланица оца Јована" позива да се „спасавамо ограђујући себе страхом Божијим." Али спасење у наше време лежи управо у чињеници да се „не саображавамо духу овог света" и, у овом случају, следствено, да не примамо симбол ђавола и антихриста, који ће се, као што знамо, појавити у време свеопште отпадије на земљи. Тешко да ћемо данас пронаћи човека духовног живота, приближног оном какав је имао, рецимо, Свети Антоније Велики, који може игнорисати реалност непрекидних замки и пакости духова злобе у поднебесју. Није случајно Ап. Павле сматрао хришћански живот за непрестано приношење жртве Богу (ср. Флп. 2, 17) и борбу с духовима злобе у поднебесју (ср. Еф. 6, 16). Управо тако су и поступали хришћани у

свако време, живећи у подвигу унутрашњем и спољашњем, не примајући туђу веру и обичаје, не бацајући тамјан на задимљене жртвенике паганским идолима ради очувања сопственог живота, већ су устима исповедали Христа за спасење (ср. Рим. 10, 10).

Фактички, аутори „Посланице" одбацују сваку неопходност будности како би се избегло не само јавно, већ и тајно – прикривено зло. Непротивљење злу није својствено хришћанима. Ап. Павле потпуно јасно формулише неопходност супротстављања њему: „Испитујте шта је угодно Господу, и не учествујте у бесплодним делима таме, него их разобличавајте /.../Гледајте дакле да уредно живите не као немудри, него као мудри; пазите на вријеме, јер су дани зли" (Еф. 5, 10–11, 15–16).

5. ДА ЛИ ЈЕ СВЕТИ ЈОВАН ЗЛАТОУСТ ОЧЕКИВАО КРАЈ СВЕТА 400. ГОДИНЕ?

У „Посланици оца Јована" тврди се да је Св. Јован Златоуст сматрао да ће крај света бити 400. године и да је у томе погрешио, јер су „чак и велики стубови Цркве грешили."

Пре свега, приступајући разматрању речи Јована Златоуста, најпре ћемо указати на извор, одакле су аутори „Посланице оца Јована" преузели ту информацију: то је 34. беседа Св. Јована на Јеванђеље по Јовану. Ради јасноће доносимо овај одломак:

> Још је мало остало времена до краја; свет се већ приближава крају. На то указују ратови, невоље, земљотреси, хлађење љубави. Као што за тело на последњем издисају пред смрт наступају безбројне невоље, тако и у кући која треба да се ускоро сруши, обично много што-шта пада и са кревета, и са зидова. Пред вратима је крај васељене, и зато се свуда дешавају безбројне невоље... Откуда ти можеш да знаш, човече, да свршетак света већ није близу и да се све речено неће ускоро догодити? Када говоримо о крају године, ми мислимо не само на њен последњи дан, већ и на последњи месец, иако он има 30 дана; тако да ја нећу погрешити, ако у низу година будем сматрао 400. годину за крајњу. На тај начин Апостол је већ у своје време пророковао о крају. Смиримо се и живимо у страху Божијем. А ако ми живомо у лењости и немарности и ништа не очекујемо, онда ће Долазак наступити изненада.

Пажљивим читањем речи Св. Јована Златоуста савршено је немогуће извести закључак какав је изведен у „Посланици оца Јована." Свети Јован нигде не тврди да очекује крај света 400. године. Он само констатује као чињеницу, да је његово време далеко ближе крају, него што је било време у коме је живео Ап. Павле, иако је он још у години писања своје посланце Цркви у Филипима назвао то време испуњењем времена, тј. последњим временом (ср. Флп. 4, 6). И то подсећање на последња времена Ап. Павле није учинио случајно, већ с циљем да подстакне хришћане, који знају да ће дати одговор за своја дела и мисли, да живот не проведе у похотама и страстима, већ у непрекидној будности. Свети Јован упоређује наш живот са животом вредне жене: као што се од ње тражи стална брижност и будност, тако и ми треба да будемо будни (ср. Св. Јован Златоусти, исто).

Друго, Св. Јован Златоуст говори, у складу с учењем Цркве, о непознатости тачног датума краја света. О томе он даје сасвим јасне доказе у својој беседи на 24. главу Јеванђеља по Матеју. У 77. беседи, Св. Јован, поводом питања које су апостоли упутили Спаситељу о дану краја света, пише:

> О дану томе и часу нико не зна, ни ангели небески, ни Син, до отац мој Сам ([Мт. 24], 36). Речима: „ни ангели" Христос задржава Своје ученике како они не би покушавали да сазнају оно што не знају ни сами ангели; речима: „ни Син" – забрањује им не само да знају, већ и да питају о томе." Неизвесност у погледу краја света принуђава, како пише Свети, на будност: «/.../Како је спасительна неизвесност дана, – приморава нас да непрестано стражимо. Предмет Његове бриге је да ми будемо стално будни; и пошто се ми свагда раслабљавамо у време срећног и спокојног живота, а од несрећног већином укрепљавамо, Он нас зато непрестано и опомиње на то, да увек када смо спокојни и немарни, тада и наступају невоље. И у време Христовог доласка, говори Свети, позивајући се на јеванђељско сведочанство (ср. Мт. 24, 37–39), и на Св. Ап. Павла (ср. 1. Сол. 5, 3), цео свет ће бити погружен у живот у немарности и задовољствима.

Стога, и у овом случају можемо директно да одговоримо састављачима „Посланице оца Јована": Св. Јован Златоуст није погрешио.

Погрешили сте ви, не разумевши оно о чему је говорио велики Васељенски Учитељ.

6. ДА ЛИ ТРЕБА ДА ЗНАМО ЗНАКЕ И ЗНАМЕЊА ДРУГОГ ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

Из речи „Посланице оца Јована" произилази да ми у нашим животима не треба да се смућујемо, не треба да обраћамо пажњу на број „666", на стварање система електронског надзора и контроле човека. То јест, неопходно је само да живимо добродетељно и положимо потпуно наду у Господа.

У чему је заблуда таквог приступа? У томе што се хришћанину предлаже живот у блаженом незнању. И онда се, следствено, поставља питање: с којим циљем је Господ дао сасвим јасан опис знакова краја света и Свог Другог Доласка?

Св. Јован Златоуст, у својој 76. беседи на Јеванђеље по Матеју, говори о користи знања тих знакова не само за Апостоле који су то чули, већ и за нас: „Христос пре Свога страдања говори ученицима о знамењима, корисним не само за њих, већ и за нас и за све који ће доћи после нас" (Беседа 76, 2). У ове знаке спада и проповед Јеванђеља по читавом свету, долазак антихриста и његових слугу, који ће обмањивати људе, итд. Они ће указати на крај света и Долазак Христов. О томе Константинопољски Светитељ говори у 77. беседи, тумачећи речи Спаситеља: Заиста вам кажем: овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде. (Мт. 24, 34).

Св. Кирил Јерусалимски чак и у својим поукама за оглашене – обраћенима који се спремају да приме свето Крштење и прију у крило Цркве – напомиње о неопходности познавања тих знамења:

„И не усуђујте се да назначујете времена када ће се све догодити. Али, немојте заспати од немарности: „Бдите, говори Христос, јер у који час не мислите, доћиће Син Човечији (Мт. 24, 42). Пошто ми треба да знамо знаке краја света, и пошто ми Христа чекамо, а како не бисмо умрли у заблуди и били обманути од лажљивца антихриста, апостоли, покренути божанском вољом, ради назидања нешега, приступају Истинитом Учитељу и говоре: „Реци нам, када ће то бити и који ће бити знак твога доласка и краја века" (тамо, 3). Ми се надамо да ћеш Ти поново доћи; али, сатана се преображава

у ангела светлости (ср. 2. Кор. 11, 14). Ради тога, научи нас како се не бисмо поклонили другом уместо Теби Једином. Он, отворивши Своја божанска и света уста, говори: „Чувајте се да вас ко не превари" (тамо, 4). И ви, слушаоци, созерцавајте Га сада очима ума својега и слушајте Га, јер и вама то исто сада говори: „Чувајте се да вас ко не превари." Речи ове упозоравају све вас да пазите на то што је речено. Јер то није историја дела прошлих, већ пророчанство о будућем и онога што ће тек да се деси. Ми не проричемо, јер нисмо достојни; но, знаке, наведене у Писму, откривамо и објашњавамо. Пази на оно што се већ догодило и што треба да се догоди, и опомињи самог себе."

Потребно је, такође, навести главни разлог због ког је под сумњом ауторство Посланице – Обраћање „О ИНН": до 2000. године архимандрит Јован (Крестјанкин) је имао потпуно супротно мишљење од изреченог у Посланици. Он се негативно односио према новом систему опорезивања и није давао својој духовној деци савете сличне исказаним у Посланици.

По материјалу са сајта „Православни Апологет"

Судбина Цркве у доба апокалипсе

Татјана Васиљевна Грачова

Ко спрема Осми васељенски сабор?

Данас постоји озбиљна опасност и чак узнемиреност у вези са тим што се Православној Цркви вештачки намеће дух рушилачког либерализма.

За ту бојазан постоје озбиљни разлози, јер иде активна припрема такозваног великог Свештеног сабора Православне Цркве.

Поборници екуменизма се поново залажу за сазивање Осмог васељенског сабора.

Није тајна да се припрема за тај сабор већ одавно води.

Још је 1961. године на острву Родос, на иницијативу Лењиградског митрополита Никодима, који је тада предводио Одељење спољних црквених односа Московске Патријаршије, било сазвано такозвано Свеправославно саветовање, на коме су присуствовали екуменистички настројени представници Помесних Цркава

Свеправославно предсаборско саветовање други пут је одржано 1976. године и већ није скривало да је његов циљ припрема Осмог васељенског сабора.

Али, ваплотити у живот своју машту сазива Осмог Васељенског, који је у првом реду неопходан екуменистима за утврђење своје јереси, није пошло за руком епископу Никодиму због његове изненадне смрти 5. септембра 1978, приликом посете римском папи Јовану Павлу I. По екуменистичкој традицији, папа је прочитао посмртно слово митрополиту Никодиму и одржали су му опело у католичком храму.

Околности смрти митрополита Никодима били су дубоко симболични – он је био велики поштовалац католичке „цркве", своју докторску дисертацију посветио је Јовану XXIII а свако своје путовање у Рим доживљавао је као „поклоњење апостолском престолу."

По својим религиозним погледима митрополит Никодим је јавно нагињао католицизму. На пример, он се отворено усхићавао католичким храмовима, тврдећи да су они, као бајаги уистину велики, за разлику од наших, мање пространих, православних храмова. Публиковано је доста личних сведочења о служењу митроплоита Никодима „приватних миса" по латинском обреду.

Заслугама митрополита Никодима 1969. године, одлуком Светог Синода РПЦ МП, католицима је дозвољено да приступају Светим Тајнама. Али је ускоро та скандалозна одлука укинута.

Треба рећи да са симболичном смрћу митрополита Никодима није престала да постоји јерес екуменизма у РПЦ, коју је он проповедао и наметао, пошто је он иза себе оставио плејаду својих ученика, које је успео рукоположити у свештенички чин и поставити их на руководеће положаје.

А идеал и главна машта митрополита је било „уједињење са великом црквом Запада" путем провођења Осмог васељенског сабора.

А септембра 1991. године на швајцарском саветовању „Православне цркве и Светски Савет Цркава," цариградски патријарх Вартоломеј (Архондонис) заједно са руководством Одељења за спољне односе РПЦ донели су заједничку изјаву о томе да је за „православно учешће у екуменистичком тражењу јединства хришћана неопходно постојано очишћење Православља." Опростите, од чега то треба „очистити" свето, непогрешиво Православље? У шестој глави своје масонске дисертације Вартоломеј директно говори о неопходности стварања „нових канона."..

До средине XIX века у Православној Цркви није се чак ни спомињао Осми васељенски сабор, иако је и до тада положај Цркве био веома озбиљан (пад Латина у јерес – 1054 године), Флорентинска унија (1453. године), Лутерове реформе (1521. године) и слично. Тек са продором протестантских погледа у православно вероучење, изникла је мисао о његовом сазивању... Православни богослови тога времена су говорили не о немогућности већ о одсуству

неопходности тога сазива, пошто је задатак Васељенских Сабора – разобличавање изниклих јереси. А пошто су Латини, протестанти и слични секташи осуђени одредбама седам Васељенских сабора, онда за сазивање Осмог сабора нема никакве неопходности.

Слично и сада, екуменистички настројена јерархија је одлучила да је наступио погодан моменат за обнову неуспешног покушаја да се сазове и проведе Осми васељенски сабор.

Његова припрема данас тече пуном паром. Активно се воде предизборни сусрети и преговори. Васељенски патријарх Вартоломеј је издвојио десет тема за разматрање.

1) Православна дијаспора. Одређење јурисдикције православних заједница ван националних граница.
2) Процедура признања статуса црквене аутокефалије.
3) Процедура признања црквене аутономије.
4) Диптих. Правила узајамног канонског признавања Православних Цркава.
5) Успостављање заједничког календара празника.
6) Правила и препреке за вршење Свете Тајне Брака.
7) Питање поста у савременом свету.
8) Веза са другим хришћанским конфесијама.
9) Екуменистички покрет
10) Допринос Православља у учвршћењу хришћанских идеала мира, братства и слободе.

Одмах изниче питање: а зар све то није решено на претходних седам Васељенских сабора и треба ли због њиховог решавања сазивати нови Осми васељенски сабор?

Поводом тога можемо навести речи Светог преподобног Јустина Поповића: „Историјска реалност је очигледна: свети и Богом сазивани Сабори светих отаца увек су имали пред собом један или највише два–три питања, оштро постављена због јереси и раскола, које су извраћале Православну веру, раздирале Цркву и озбиљно претиле спасењу људских душа, спасењу православног народа Божијег и све Божије творевине. Зато су Васељенски сабори увек имали христолошки карактер, то јест њихова централна тема – једина тема и главна благовест – је увек био Богочовек Исус Христос и наше спасење у Њему."

Тако су Васељенски сабори чували чистоту и исправност вере, зато су и питања на њима разматрана, била догматска. Предстојећи Осми васељенски сабор на дневном реду нема догматских питања која нису решена на предходним саборима.

Провођење Осмог васељенског сабора било би корисно за православне само у једном случају: кад би на њему била донета правилна еклисиолошка оцена и осуда јереси екуменизма, која спрема долазак антихриста.

Али таква тема се неће покретати зато што је циљ таквог сабора – озакоњење те јереси, свејереси, како ју је назвао Преподобни Јустин Поповић. И спремају га екуменисти да би оправдали своје вероодступништво, своја издајничка дејства у односу на православну веру.

Они се надају да на том „сабору" већином гласова промене каноне који сметају да се поруши преграда између учења Православне Цркве и псеудохришћанских конфесија. А затим, опирући се на ауторитет Осмог Васељенског сабора, православни натерају да под изговором послушања потчине и испуне њихову вољу, која ће бити усмерена на уједињење свих религија у једну религију Новог светског поретка.

Што се тиче прве четири тачке, све оне су разматране на Седам Васељенских сабора и Свети Оци су донели одлуке које ми треба само да испуњавамо. Упркос томе, претензије Константинопољског Патријархата да управља православним народима по шаблончићу латинске конфесије су више него очигледне.

Пета тачка је такође била разматрана још на Првом васељенском сабору у Никеји; расправа око датума Васкрса послужила је као указивање и свим православнима да се држе месецослова у складу са јулијанским календаром. Међутим, екуменисти теже да уведу нови календар, истоветан са латинским.

Шесту тачку Вартоломеј је унео због „модернизације": женидбе епископа и двоженство код свештеника.

Седма тачка има за циљ „реформу" поста, упркос одредбама Седам Васељенских сабора.

Последње три тачке нису ништа друго него учвршћење јереси екуменизма.

Из горе набројаних тачака апсолутно је јасно да за православне нема никакве потребе за сазивањем сабора, али тај сабор је

неопходан екуменистима због утврђења њихових јеретичких погледа и задобијања њиховог ауторитативног статуса.

Екуменизам је нова религија у којој се потиру све границе у вероисповедању, што је неопходно због зацарења антихриста. Можемо рећи да је екуменизам антихришћанска вера. Као што о њој пише преподобни Јустин: „Екуменизам је заједнички назив за лажну цркву Западне Европе. Њено заједничко име је – свејерес."

Испада да је главни циљ „сабора" озакоњење, а не осуда раширене јереси екуменизма. Зато су присталице тог лажног учења тако активирале своју делатност и журе да спроведу такозвани свеправославни сабор.

Од 9. до 17. децембра 2009. године у православном центру Константинопољског Патријархата у Шамбезију (Швајцарска) протекло је заседање Међуправославне припремне комисије, која је сазвана са циљем даље разраде питања дневног реда Осмог васељенског сабора. Окупљени јерарси су известили о томе да они већ разматрају последње питање (http://sobor8.ru/23dec–09–telegramma.html). Но при том, подаци о „Осмом васељенском" су доста оскудни и ствара се утисак да то они пажљиво прећуткују. Зато многи чак и не претпостављају да ће врло брзо бити принуђени да устану пред грубом чињеницом изругивања Православне Вере, издаје предања, Светоотачког учења, рушења канона. Хајде да се обратимо пророчанствима Светих Отаца о долазећем Осмом Васељенском сабору:

Преподобни Кукша (Величко): „Последња времена наступају. Ускоро ће бити екуменистички сабор под називом 'свети'. Али то ће бити тај фамозни 'осми сабор који ће бити збориште безбожника'. На њему ће се све вере сјединити у једну. Затим ће бити укинути сви постови, монаштво ће бити потпуно уништено, епископи ће се женити. Нови календар ће бити уведен у Васељенској цркви. Будите пажљиви. Трудите се да посећујете Божије храмове док су они још наши. Ускоро се туда неће моћи ићи, све ће се изменити. Само изабрани то виде. Људи ће бити натерани да иду у цркву, али ми не треба да идемо тамо ни у ком случају. Молим вас, стојте у Православној вери до краја ваших дана и спасавајте се!"

Архиепископ Теофан Полтавски: „О Осмом васељенском сабору ја још ништа не знам. Могу само поновити речи Светог Теодора

Студита: 'Није свако сабрање епископа сабор, него само сабрање епископа у Истини'. Истински Васељенски сабор не зависи од броја на њему окупљених епископа, већ од тога да ли ће он мудровати или учити православно. Ако одступи од Истине он неће бити Васељенски, без обзира што он себе зове Васељенским. Познати 'разбојнички сабор' био је својевремено многобројнији од многих Васељенских сабора, па ипак није био признат за Васељенски већ је добио назив разбојничког сабора!.".. (Служба светим оцима Седмог Васељенског сабора, октобар, 11 дан, Богородичин по шестој песми канонима светим оцима).

Архимандрит Јован Крестјанкин, Псково-Печерски манастир: „Чувајте завете који су били дати претходницима сада узведеног на патријаршијски престо патријарха Алексеја. Прво. Да код нас буде стари календар! Други ми не можемо прихватити. Друго. Да ми будемо строго Православни. Ми се никада према инославним нисмо односили непријатно. У нас је савест чиста по том питању. Али ми смо ишли по строго зацртаном путу! Како су наши претходници тако и ми, који сада из дан у дан улазимо у надземаљски свет, позивамо вас да чувате пуноту Православља. Треће. Да се свето чува црквенословенски језик. Четврто. Неке сада страшно плаши Осми васељенски сабор. Немојте се толико тиме оптерећивати, само спокојно верујте у Бога, јер је блаженопочивши патријарх (Пимен) рекао у личном разговору са мном да, ако буде на очекиваном Осмом Васељенском сабору било шта несагласно са осталих седам сабора, ми та правила не прихватамо. То је његово завештање и мада речено мени насамо, ја вам га већ понављам други или трећи пут ради мирне савести, јер ја сам задавао та питања и ја сам добио одговор на њих. И зато мене сада то не оптерећује: ни брзина времена, ни избори, ни то што је било. Све се то може обухватити једним појмом: ми живимо у апокалиптичним временима. И зато „Пазите, стојте у вери, мушки се држите, утврђујте се. Све да вам буде у љубави" (1 Кор. 16, 13–14).

Преподобни Серафим Саровски: „Доћи ће време кад ће се под изговором црквеног и хришћанског прогреса, да би се угодило потребама овога света изменити и изврнути канони и догмати (учења) Свете Цркве, заборављајући да они имају начела Самог

Господа Исуса Христа, који је научио и давно указао Својим ученицима, Светим Апостолима, о стварању Цркве Христове и њеним правилима...

Тешко ономе који једну реч избаци или придода. Наша Црква нема никаквих порока; тешко ономе ко се дрзне да унесе било какве промене у Богослужења и каноне те Цркве, која јесте „стуб и тврђава Истине" и о којој је Сам Спаситељ рекао да јој чак ни врата пакла неће одолети; то јест да ће она остати неизмењена до краја – до другог доласка. Свака жеља да се унесу као бајаги усавршене измене и правила и учења Свете Цркве, јесте јерес, жеља да се створи посебна црква по измишљању разума људског, одступање од заповести Духа Светога и то и јесте хула на Духа Светога, која се никада неће опростити."

Правило 2. Шестог васељенског сабора гласи: „Никоме да не буде дозвољено да горе назначена правила Апостола, Васељенских и помесних сабора и Светих Отаца мења или замењује или осим предложених правила примењује друге, са лажним насловима, састављања неких људи који су се дрзнули трговати истином." А саборско дело тог истог сабора гласи: „Трипут анатема за свако новотарство и рад против црквеног Предања и учења и правила Светих и блажене памјати Отаца. Анатема ако ко наруши било које записано или незаписано Предање Цркве."

„Овде је ум који има мудрост. Седам глава то је седам гора (то је седам Васељенских сабора) на којима жена седи (то је света Православна Црква) (Откр. 17, 9). Она нема нужде у прибављању или одбацивању, јер број седам јесте број пуноте" (јеромонах Павел Лебедев).

На тај начин, ми треба да знамо да ће провођење Осмог васељенског сабора чинити део специјалне операције на успостављању Новог светског поретка, овог пута у области вере.

Супротстављати се треба свакој злој намери, да би истинску и предату од Светих Отаца Православну веру нашу сачували у чистоћи, ништа не додајући и ништа не одузимајући.

Одломак из књиге Т. В. Грачове: „Када власт није од Бога"

Апокалипса
у мом животу

Зашто крај света?

(Ауобиоīрафске белешке сīароī аīокалиīīичара)

„Матори злогук се исповеда”

Аутобиографска апокалиптичка белешка следи. Зашто?

Зато што сам, ето, од свог приласка Цркви, злогук који верује да овај привид неће још дуго да траје.

Понекад сам покушавао да се надам. Бар кад је Србија у питању. Рецимо, кад је с власти отишао Милошевић (ех, да сам знао да може бити горе него под Милошевићем, ја, који сам бунтовао стално, од 9. марта 1991. до 5. октобра 2000. године...).

Неколико пута сам покушавао да пишем „аутобиографију о другима” (Михиз), то јест записе православног хришћанина, публицисте и предавача, о људима и догађајима од почетка деведесетих до, рецимо, године 2002, када су се срушиле све наше илузије да ће Србији **кренути** кад са власти оде Слободан Милошевић. Били би то записи бола и страдања (које, ево, још увек траје.) Тада сам написао и прво поглавље те немогуће књиге.

Ево мог неуспелог „аутобиографско-апокалиптичног” записа из 2003. године:

> **ПРВО ПОГЛАВЉЕ АУТОБИОГРАФИЈЕ,**
> **У КОЈОЈ СЕ ЧИТАЛАЦ УПОЗНАЈЕ СА ПИСЦЕМ;**
> **И КОЛИКО СЕ ПИСАЦ СТАРИМ ОСЕЋА**
>
> Рођен сам 1969. године, и сад, кад ово пишем, стар сам тридесет три године и девет месеци. Међутим, ја се осећам као педесетогодишњак, и то не само зато што сам почео да седим, и што се све више умарам кад треба да радим ноћу. Наиме, по ономе што је преко моје главе прешло (и твоје, читаоче, наравно), заиста сам

педесетогодишњак. Зар је то онај дечак који је читао гомиле књига и живео у свету уобразиље? Зар је то онај унук, који је лежао грлећи деду, док пред иконом његове славе, Ђурђица, гори кандило и трепетни сјај смирује душу? Зар је то онај мали коме су „Седморица младих" у некој дечјој емисији певали: „У двехиљадитој години/ сви ћемо бити господини,/ јешћемо бомбоне и чоколаде,/ а роботи ће да раде"? Док ово пишем, до мене допиру звуци песме Дарка Рундека, „Куба": „Купит ћу си трубу, и отић ћу на Кубу...//Тамо нема бајних дама,/ с огромних реклама,/ Нитко круха гладан није,/ И нема демократије..." Види ти њега, згрстила му се, што рекли Хрвати, демократија! Рундек мора да се осећа као Хемингвејев Сантјаго, старац чију су рибу, оне сетне, али пуне наде осамдесете, појеле ајкуле деведесетих година XX века. Претпостављам да је читаоцу чудан овај увод: од Ђурђица до Дарка Рундека. Признајем,и мени је. Нисам никад веровао до ћу овако почети, а нисам ни мислио да ћу уопште почињати.

Ја само знам да имам педесет година, и да бих могао, као Хелдерлин у лудилу, да антидатирам ово што пишем (а можда и да се потпишем као Скарданели?) Коме ови моји редови иду, ни то не знам... Теби, читаоче, чим их читаш, и чим си их са поверењем примио као адресат... Или све пишем самом себи? Зар није Алексис де Токвил рекао да су у демократији сви обузети најситнијим предметом интересовања – самим собом? А сад, као што ће бити на крају многих поглавља овога што почињем, једно „научно тумачење" мог осећаја да сам старији него што јесам и да време протиче огромном брзиином. Реч ћу препуштати другама, онима који то умеју да кажу боље и лепше од мене, уморног од покушаја да своју мисао пренесем у речи:

„Пре пола века, 1948. године, Данијел Алеви /.../ издао је /.../ 'Есеј о убрзању историје', у њему је навео велике историјске перспективе, после Хирошиме: 'Једна Земља, а били смо срећни, у XVIII веку, када смо могаи да је измеримо, да је цртамо, да цртамо њену фауну и њену флору; једна Земља, колико смо били одушевљени када смо успели у XIX веку да је опашемо таласима, оживела је, треперила је, као живо биће, биће са душом! Једно човечанство, прогањано деспотским визијама, са оружјем које је ковано да би саме визије биле делотворније!' /.../ На крају, мондијализација, више од географије, условљава историју у садашњости и будућности. УБРЗАЊЕ СТВАРНОГ ВРЕМЕНА, убрзање које се грани-

чи са брзином светлости, распршује не само геофизички простор, 'природну величину' земљине кугле, већ нарочито важност дужег локалног временског трајања у регионима, у државама, и код потпуно територијализованих древних народа. /.../ Сунчеви зраци и њихове сенке су надмашени зрачењем електромагнетних таласа, до те мере да дан у ЛОКАЛНОМ календарском времену губи своју историјску важност, у корист дана у ГЛОБАЛНОМ универзалном времену" (Пол Вирилио, Информатичка бомба, Светови, Нови Сад, 2000.).

Или, како би рекао савремени руски мислилац А. Кољев (А. Н. Савељев), у својој књизи „Мит о масама и магија вођа" (РАН, Москва, 1998.): „Савремено друштво је прожето осећањем кризе јер историја протиче брже но што делују адаптациони механизми човекове психе. Ако је сасвим недавно, пре само 200–300 година, историјско време текло тако да је огромна маса становништва окружење примала као нешто непроменљиво и задато за сав живот /.../ савременост је повезана са муњевитим променама, које често превазилазе све што се може замислити. Физичка и митолошка стварност се мешају, предосећање неке нове перспективе постаје стална непроменљива психичка позадина, а несклад промена са оним што је замишљено води неопходности да се, једна за другом, праве нове слике света."..

Тако Вирилио и Кољев. Дакле, и мени, и теби, читаоче, и Дарку Рундеку (који узалуд бежи на Кубу; нема више Кубе, очито је), предстоји да покушамо да похватамо конце онога што се дешава...

А само Бог зна хоћемо ли у томе успети...

Тако сам писао 2003. године.

А сада питање – зашто? Зашто крај света?

Нико не жели крај света. Скоро нико. Зашто да дође крај света кад смо открили електричну енергију, енергију атома, прочитали хумани геном, возимо се удобним аутомобилима?

Ко НОРМАЛАН жели крај света? Чак ни хришћани. Ни они га не желе. Желели су га некад – својевремено су говорили: „Маран ата!", то јест „Господе, дођи!" Али, то су били рани хришћани, који нису имали струју, нити су сурфовали по Интернету.

Данас је друго, и другачије.

Живи се **опуштеније.** У јесен 1999. године одржан је међународни еколошки, верско-научни симпосион, „Дунав – река живота",

започет 15. октобра те године у Минхену, а завршен 25.истог месеца у Констанци („Светигора", 91–93/1999.) Скуп је организован на броду, који је пловио од извора до ушћа Дунава, и на њему се нашло око 399 представника православља, римокатолицизма, протестантизма, јудаизма и ислама. А 22. октобра, луксузни теолошки брод се задржао у Новом Саду. Док је Србија видала ране од 30 хиљада бомби са осиромашеним ураном које је НАТО бацио на ову убогу балканску земљу да би се домогао Косова, и код Урошевца створио базу Бондстил (капацитет: 70 хиљада војника), цариградски патријарх Вартоломеј и његови познаници и сарадници, разних конфесија и религија, созерцавали су еколошке проблеме Дунава из различитих богословско-научних перспектива.

И ко би, на таквом једном броду, мислио о смаку света?

Наравно да је теологија на таквом једном броду другачија од теологије настале после бомбардовања воза у Сићевачкој клисури, те исте, 1999. године. (Знам, звучим као вулгарни марксиста; али другачије се свет види из колибе, а другачије из палате.) Тамо где се једу најбоља јела и пију најбоља пића, а све то плаћа Друг Нови светски поредак, тамо је апокалипсу непристојно помињати.

Али, шта ћемо ми, који немамо перспективу патријарха Вартоломеја и његових пулена у Помесним Црквама?

Додуше, ја сам увек био „сумњив" и самом себи, и другама. Још у војсци (служио сам је у Карловцу, данас у Хрватској, 1988–1989), слутио сам да се свет примиче свом крају, да је „истрошен", да се живи по инерцији...

Касније сам схватио о чему је реч, читајући ђакона Андреја Курајева („У сенци вавилонске куле", Београд, 2005, стр. 209–216):

> Некада ми није давало мира питање: Зашто се историја завршава? Зашто – упркос свим нашим гресима – Творац не да шансу још једном, неупрљаном поколењу?
>
> Затим сам увидео: Историја је потребна све док човек има слободу. Када се слобода последњег избора одузме, корице историје се склапају. Кретање је немогуће.
>
> Равничарска река може на окуци да нанесе брану: најпре ће на тој окуци потонути нешлико брвана, а на њих ће се загим наталожити муљ и песак... Појавиће се пешчани спруд, а затим рт. А за-

тим је могућа и појава бране. Зато ће река мората да пробија друго корито.

Иста таква је и река историје. Поколење за поколењем оставља све више блата у њеном кориту. И небо је све даље. Све је теже чути одговор на питање: Господе, шта треба да чиним да наследим живот вечни? (Мр, 10, 17). Још је теже извршити одговор који је уследио... Крај историје: више се ништа не збива... Не испуњава се. И ништа не улази у вечност.

Ево једне од најчуднијих мисли хришћанства: због наших грехова се могу угасити звезде.

Наше бестидности ће скренути путању Млечног Пута. Апокалипса је радикалан антропоцентризам. Свет се неће завршити због тога што су у њему исцрпљене физичке енергије. Човек ће докрајчити свет, а не ентропија.

Не слажете се? Али обратите пажњу: Црква не понижава човека већ га невероватно уздиже.

За физичку есхатологију историја човека је само једна мала страница у историји космоса: космос је био и биће без човека.

За теологију је историја космоса само епизода у историји човека: човек ће постојати и када васиона нестане. Човек ће надживети космос.

Слагање или неслагање са овом тврдњом означава постављање питања: да ли се морални или физички закони налазе у основи васионе.

Хришћанство је убеђено да етика има космичко значење. Само ако се сматра да је човеков значај у васиони истоветан значају масе материје коју човечанство троши – те се онда чини безумним повезивати судбину метагалаксија с понашањем разумне плесни која у виду танког слоја покрива трећу планету звезданог система који лебди на самом крају Млечног Пута.

Али постоји и другачије гледиште. Према Ивану Ильину: „Не можемо да се начудимо томе да оавремено човечанство уопште и у целини живи још увек тако добро, чак сувише добро у поређењу са оним несрећама које могу настати из ове кризе"

Хришћанско убеђење да ће свет имати крај јесте последица хијерархијске свести.

Свет није Бог. Али та формула није статична. То није просто констатација. Ако свет није Бог то значи да је далеко од вечности, па да је, према томе, он историчан. Он није постојао и могуће је да

опет неће постојати. Тако размишља свака религозна философија која је дошла до представе о Богу као Апсолуту и која је покушала већ одатле, са врхунца јединственог истинског и спознатавог Бића да погледа наш мали свет. У сјају Божанства бледи значај света...

Али у хришћанству се открива нешто друго. Хоћете ли да погледате свет очима Бога? И ево: „Јер Бог тако заволе свет да је Сина свога Јединородног дао..." (Јн. 3, 16). Дакле, свет је реалан у очима Бога. И у исто време свет је тако далек од Бога да је ради попуњавања провалије између Бога и света потребна Жртва. Али свет је драг Богу до те мере да Он Сам жртвује Себе ради спасења света од распада. Паганске религије причају о томе какве жртве човек треба да приноси боговима. Еванђеље прича о томе какву је Жртву Бог принео људима.

Свет је драг Богу. Али, Бог је вечан, а свет није. Управо зато у хришћанству формула „свет није Бог" није статична. Та разлика мора бити превазиђена. Свет мора бити обожен. Свет не сме да остане само свет, само твар. Из околности да свет није Бог следи да се свет мора кретати, он је призван кретању, промени свог онтолошког статуса. Зато је хијерархичност бића у хришћанству динамична: „Свет није Бог, али мора да постане Бог!"

Сам свет не може да прескочи границу времена и вечности. Али Бог му излази у сусрет: Бог је постао човек да би човек постао бог, то јест, да не би остао на нивоу животиње. Али постати бог значи нешто стећи и нешто изгубити. „Пролази обличје овога света" (1. Кор. 7, 31). Односно: пролази обличје, то јест, начин постојања овога света, али не сам свет. Пролазе модуси тварног битија: време и простор (простор као неспојивост једног и мноштва, а време као неизбежност губљења и уништења).

Време може да оде из света зато што му оно није неопходно. Када би свет настао путем несвесних исијавања (еманација) из Божанске Суштине, када би свет настајао не по слободној вољи Творца већ био некакав неопходни ступањ деградације духовне енергије која се одваја од свог Праизвора (овако се настанак света замишља у гностицизму, неоплатонизму и хиндуизму) – онда свет не би могао постојати без времена. Тада би време настајало као неопходна и неизбежна последица удаљености од вечног Прабитија. А повратак Извору значио би не само уклањање времена него и света заједно с њим. Ако постоји свет који се разликује од Бога, онда постоји и време.

Ако нема времена онда нема ни света. Свет који је сједињен с временом не би могао а да не нестане, да се не раствори тамо где времена нема, у божанској вечности.

Али Бог Библије је слободно обдарио свет временитошћу. Време није претходило стварању света. Свет није растворен у времену. И зато може бити тако да времена више бити неће (Откр. 10, 6), а света ће бити.

Бог Библије ствара свет свесно и слободно. За разлику од Брахме, Он не спава. Он види своју творевину и благосиља је (види Пост. 1, 31). Пошто свет не проистиче из Божанства неслободно, неконтролисано и непрестано у хришћанству нема идеје непрестаног обнављања света, идеје вечног враћања и цикличне историје.

Свет не мора да постоји упоредо са Богом. Бог може да бивствује без стварања света. Бог није осуђен на то да непрестано ствара светове, да их излива из Својих дубина.

Пошто Бог ствара свет не несвесно, већ свесно, Он зна какав циљ, ставља пред светом. Бог познаје смисао историје.

Али смисао је оно што се налази ван граница догађаја. Смисао је увек „ван." Ако историја има смисао значи да историја мора имати своју крајњу границу: у противном она неће имати оно „ван", онај циљ који би оправдавао читав историјски ток.

Ако историја ничему не служи то значи да нема такве Вредности која би је учинила вредном.

Покушај стварања теорије историјског прогреса без хришћанства јесте покушај да се у Европу пренесе паганска идеја „точка самсаре" који се бесмислено окреће а при том још и без идеје множтвености живота: свако од нас има један једини живот и он мора просто да постане „ђубриво" за срећу будућих нараштаја.

Размишљања о томе како треба да живимо ради добра будућих нараштаја јесу размишљања која приличе само штали са кравама. Тамо се такође смисао постојања појединачне краве обезбеђује тиме што се производња млека целог стада временом повећава. У том случају философија историје се претвара у философију сточарства.

Сматрати после Достојевског с његовом „сузом детета" да сва историја и нестајање хиљада нараштаја није ништа друго до отпаци који ђубре комфор далеких потомака јесте просто срамно.

Смисао историје и живота може бити само онај смисао који је достижан и дарован свакоме нараштају, свакоме човеку. Тај смисао

мора бити и ван историје и у исто време мора бита схватљив и достижан из било које њене тачке.

Само ако кажемо да циљ човековог живота и, у складу са тим, историје јесте овечностење живота сваког човека, само тада ће наш погпед на историју бити истински и људски. Смисао живота није у томе да једном моји потомци могу да са максималним комфором проживе додељених им 70 или 90 година, већ у томе да живот сваког може бити примљен у добру вечност.

Смисао живота је у томе да се живи.

Питање је само – каквота живота.

Разуме се да се ту тешко може говорити о материјалном комфору. Да ли ће човек пристати ако му предложимо: даћемо ти милионче, али ћемо те након једног часа стрељати?

И умножавање света културе и научних сазнања такође не испуњава смислом сав људски живот. Сетите се код Тургењева: „А у томе се, по мом мишљењу, и састоји највеће блаженство! – У поседовању Истине? – Наравно – Дозволите; можете ли да замислите следећу сцену? Скупило се неколико младића који међусобно расправљају... И наједном утрчава један њихов друг: очи му блистају необичним сјајем, сав је задихан од узбуђења, једва може да говори. 'Шта се десило? Шта се десило?' – 'Другови моји, послушајте шта сам сазнао, какву истину! Упадни угао је једнак одбојном углу! Или рецимо: Између двеју тачака најкраћи пут је права линија' – 'Ма немојте! О, какво блаженство!' – вичу сви младићи и с ганутошћу се бацају једни другима у наручја!... Смејете се... Па у томе и јесте сгвар: истина не може пружити блаженство!..."

За људску срећу потребан је додир са том Истином која представља наджиботињску, надприродну суштину човека.

Циљ живота је у томе да се прида животу такво својство које би помогло да се живи без обзира на та што је чак већ и време истекло. Живети вечно. Та вечност није уграђена у човека исконски. Али она се тако ниско спушта према земљи да је човек може примити у себе. Човек не поседује вечност. Али она му може бити подарена.

Дакле, историја има идеју, има смисао. Али ако свет чини себе за твореним за идеју – историја се завршава. Престаје кретање према смислу, кретање ван својих граница (трансцендирање). Свет престаје да надраста самога себе. Ако свет не тежи ван својих граница он труне и ишчезава. Исто као што ајкула тоне када се заустави.

Још један парадокс хришћанства: свет ће се завршити зато што он мора бити преображен у Божијој љубави – и свет ће се завршити што ће умножити безакоње, охладнеће љубав многих (Мт. 24, 12). Свет је призван Љубављу у вечност, али ако се он не одазива на тај позив он се распада. Према томе, крај је деоба. Са Богом ће остати оно што не може а да не постоји. Остало ће потонути у небитије. Када се оно што је хијерархијски ниже наметне оном средњем само одозго ће моћи да дође спасење. Дакле, проблем есхатологије је у нама, у нашој хијерархији вредности. Од нас зависи будућност Русије – Православља – хришћанства – човечанства – васионе. То је реализам Кантовог категоричног императива (ради тако као да твоја воља постане закон за цео свет чија историја почиње од тог тренутка.). Есхатолошко прецизирање Кантове формуле је следеће: Ако твоја воља, будући зла, заиста постане закон за цео свет, историја света ће се тим тренутком завршити...

Андреј Курајев нам каже и како ћемо опстати и остати као хришћани у тим данима, кад нећемо имати ништа друго, осим трпљења невоља:

Од хришћана у „ери Водолије" пре свега се захтева да једноставно издрже. Упркос свему не одрећи се Христа речју, делом, мишљу и не учествовати у окултним играма. Мученик није само онај који иде на губилиште. Ако хришћанин има рак и лекари су немоћни, а рођаци га наговарају да оде код „невероватне исцелитељке", у случају одрицања од таквог „исцелења" следи му мученички венац. Ако се директор фабрике занео сајентологијом и приморава све своје потчињене да ујутро медитирају, напуштање таквог посла је такође исповедање Христа. Када преко свих канала Евровизије буду приказивали „дошљаке" који спуштају огањ с неба и тумаче Еванђеље с гледишта „космичке философије", а хришћанин буде упорно понављао у свом срцу „Символ вере" – то ће такође бити исповедништво. Ако кришнаист нуди са осмехом хришћанину „прасадам" (то јест, храну коју је пре тога принео на жртву Кришни) и хришћанин нађе у себи снаге да се, упркос негодовању околине, одрекне од једења идолске жртве (в.: Д. Ап. 15, 29) – и то ће бити чин супротстављања „господарима таме."

Тако ће се збити предсказање древних преподобних отаца о последњим временима: „Они људи неће творити наша дела, али доћи ће на њих искушење и они који су се показали достојним у таквом

искушењу биће виши од нас и отаца наших" (древни Патерик). Посту и молитви првих хришћанских подвижника неће моћи више да подражавају хришћани последњих времена. Па ипак сви ти не-посници, не-молитвеници, не-аскети – по предсказању старих – биће награђени у Царству Небеском већим венцима него монаси других времена само ако једноставно сачувају веру и не упрљају душе идолима.

Дакле, Библија се завршава Апокалипсом, а Апокалипса на граници људске историје сагледава не Царство Христово (овде, на земљи: у животу, у политици, у култури, у међуљудским односима) већ царство антихриста. Говорећи о знацима Свог Другог доласка, о знацима краја историје и краја света, Христос за апостоле налази само једну утеху: да, биће тешко, али утешите се тиме што је то крај. То неће дуго трајати.

Сада је хришћанима прешло у навику да се моле за одлагање краја. Али Апокалипса и цела Библија се завршавају позивом: „Да, дођи, Господе Исусе!" (Откр. 22, 20). У Божијем доласку главно је да је Он дошао а не оно што се срушило Његовим доласком. Јер Христос је рекао о знацима краја: „А када се почне ово збивати усправите се и подигните главе своје, јер се ближи избављење ваше, (Лк. 21, 28). Усправите се то јест, ви који сте сада притиснути према земљи, који сте уморни од уобичајене богоостављености, усправите се, ободрите се, подигните се. „Све наше уздисање је да буде крај овога века", говорио је о нади хришћанаТертулијан (Апологија 39). „Молимо се дадође Господ и да престане свет" – сведочи о истом Ориген.

У прошлом веку је светитељ Филарет подсећајући на апостолске речи: „Сад ме чека венац правде који ће ми у онај Дан даги Господ, праведни судија; али не само мени него и свима који с љубављу очекују долазак Његов" (2. Тим. 4, 8) говорио: „Достојно је приметити, хршићани, да апостол обећава венац правде свима који су заволели јављање Господње. Преко овога нас поучава да је међу осталим спасоносним подвизима за добијање венца од Господа потребно то да ми заволимо Његово јављање, то јест, да марљиво размишљамо о доласку Христовом, да Га очекујемо непрестано, желимо свим срцем, спремамо се за Њега делатно."

И преподобни Јефрем Сиријски је сматрао да Христос није рекао тачно време свог повратка ради тога да би Га хришћани свих поколења чекали и надали се у то да ће њихове очи а не очи другог у својој плоти угледати Бога: „И сада сваки који верује жели да Га прими у своје време."

Да ли је много данас међу православним хришћанима оних који свим срцем и непрестано желе да доживе Христов долазак (што значи и да прођу кроз огањ искушења антихристове владавине)?

У закључку бих хтео да скренем пажњу читаоца на то да се ја практично нисам бавио „тумачењем" Апокалипсе. Како ће се остваривати догађаји Апокалипсе ми не знамо. Али слажем се са Алексејем Лосевом који сматра да нам је важније да схватамо смисао онога о чему говори књига Откривења него да покушавамо да нађемо тумачење за сваку њену слику. Говорећи о оним сликама која пружа књига Откривења, философ пише: „Разумевајући њихов истински смисао, ми не знамо како ће се он остваривати, али верујемо да ће имати управо тај смисао а не неки други. Другим речима, судити о томе кад треба да се испуни пророчанство могуће је тек након наступања оног догађаја који је проречен. У потпуности се о пророчанству може судити, на тај начин, тек након његовог испуњења. Неки ће рећи: Зашто онда постоји пророчанство? Пророчанство постоји да би установио смисао будућих времена, а не њихове чињенице. Зато сва тумачења морају да се своде само на установљавање тачног смисла догађаја, а не њиховог чињеничног протицања. Управо то и јесте пророчансхво, а не астрономско израчунавање помрачења Сунца." /.../

Можда се из нашег столећа ни једна од нити које сам ја претпоставио неће пружити у ону апокалиптичну будућност. Али тумачити Апокалипсу, полазећи од искуства будућности, немогуће је (таквог искуства још нема). Тумачити га пак, само полазећи од искуства прошлости (искуства Средњег века и Антике) такође је недовољно јер су људи Византаје или Московске Русије у сваком случају живели даље од антихристовог света него ми, што значи да су га видели и са мањим подробностима. Тако да приликом суочавања са Апокалипсом неизбежно човек мора да је посматра из света савремености. А након хиљаду година та тумачења ће се чинити исто тако извештаченим и чудним као и она тумачења Антике која су у „броју звери" (Откр. 13. 18) видела име императора Нерона, Но, овако није само у богословљу. Наивнима изгледају и новине из прошлих времена. Наивнима се чине чак и научници прошлих епоха. Али страх да се човек покаже наивним у очима будућих поколења не треба да нас приморава да се одрекнемо грађења теорија и мисаоних напора.

У сваком случају барем једна од теза које су овде изнесене нешто је више од просте претпоставке. У перспективи оне теме о којој се овде говорило, смисао Алокалипсе је потпуно јасан: повративши

контролу над полугама државне власти и потчинивши информативно-рекламне мреже, паганство ће ступити у одсудну битку са Црквом Христовом. Бићемо разбијени ми. Али не и Христос који ће опет доћи са славом да суди живима и мртвима и Његовом Царству неће бити краја. И онај који се не одрекне Њега у сумраку последњих дана уледаће ново небо и нову земљу.

Пророчанства се испуњавају

У целој причи о Апокалипси има нешто важно: пророчанства се испуњавају на наше очи. Увек сам пратио знаке времена, и писао о њима; дочекао сам да се пророчанства о којима сам писао испуњавају на моје очи.

Године 1996, добио сам, од пријатеља из Америке, књигу „Жиг Новог светског поретка", аутора Терија Кука. Тада сам написао приказ ове књиге.

ЖИГ ЗВЕРИ ЈЕ СПРЕМАН

У Откривењу Јовановом, Апокалипси, књизи без које не можемо разумети савременост, пише да ће антихрист имати контролу над целокупном светском привредом, као и над сваким појединцем који, на овај или онај начин, може бити укључен у процес привређивања и куповања робе. Ево шта каже тајновиделац Јован Богослов: „И учини све, мале и велике, богате и сиромашие, слободњаке и робове, да им даду жиг на десној руци њиховој или на челима њиховим, да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг, име звјери или број имена њезина. Овдје је мудрост. Ко има ум нека израчуна број звјери (Антихриста); јер је број човјека и број њезин шест стотина шездесет и шест" (Откр. 13, 16–18). Једном речју, антихрист ће господарити тирански, принуђавајући своје поданике да приме печат којим исповедају његову апсолугну власт и одричу се Господа Исуса Христа, Бога Сведржитеља. Они ће се тако, кажу Оци Цркве, одрећи и самог печата крштења и дара Духа Светога, и себе осудити на вечну муку –пакао.

Столећима су људа мислили о томе – шта би могао да буде жиг аитихриста. Свако зло које се чини, а нарочито злопамћење и мржња према ближњем (каже Свети Нил Атонски), духовни су жиг звери паклене – то је јасно. Али, кад човечанство уђе у такву фазу свог постојања у којој ће се већина људи испунити злом и мржњом,

тада ће се наћи и техничке могућности за жигосање, неку врсту анти-крштења у име сатане. На несрећу, људи су до тог стања дошли и материјални жиг звери већ је спреман. О томе желимо да обавестимо православног читаоца, позивајући га да отвори четворе очи и да се молитвено спрема за невоље које предстоје, молећиГоспода и Његове Угоднике, Светитеље, да му помогну у одолевању искушењима.

Она информација намењена је онима који желе да је чују и приме к срцу, а не онима који „имају обличје побожности, а силе њене су се одрекли" (2. Тим. 3,5), па свако сведочење о близини антихристове власти сматрају „претеривањем" и „фанатизмом."

Сатана, непријатељ Бога и човека, ништа не може да створи: он само имитара дело Божје и квари га својом имитацијом. Желећи да господари светом, он настоји да себе учини „свудаприсутним" преко својих слугу, демона, који „проходе земљу и обилазе" (Књига о Јову 1,7), кушајући слуге Божје и ратујући против њих. Пошто му у последња, наша времена људи дају довољно простора у свом срцу, он жели да и оне који му из синова човекових усрдно и предано служе учини – „свудаприсутним", кадрим да контролишу читаво човечанство, држећи га у страху пред сатаном.

Донедавно то није било могуће; од када су откривени и усавршени компјутери, „интелигентне машине", које у себе могу да сместе милионе и милијарде информација на најмањем простору, „свудаприсуство" контролора људског понашања постало је, на известан начин, могуће. Надзирати да ништа не промакне, чак ни мисао – о тој жељи тоталитарних господара у својој „Легенди о Великом Инквизитору" писао је, у православних, Достојевски, а на Западу, у XX веку, нарочито аутор књиге „1984" Џорџ Орвел. Међутим, ни у најсмелијим сновима писаца није се појавила стварност о којој ћемо рећи неколико речи.

Данас се у свету на сав гаас објављује тзв. „Нови светски поредак" који подразумева:

1. Једну светску владу (Уједињене Нације су припрема за то);
2. Једну светску војску и полицију (за то су припрема НАТО и „плави шлемови");
3. Једну светску привреду и новчани систем: за то су припремни кораци Светска банка, Међународни монетарни фонд, новац Европске уније – тзв. „еки" (онда још није било евра, нап. В. Д.);

4. Контролу светске популације (која подразумева примену абортуса, еутаназије, и сличних злодела у име „човечности");
5. Једну светску лажну религију (за то су припрема многобројне секте и екуменистичко лажно Хришћансгво).

На челу ове глобалне лажи стајаће лажни месија, то јест антихрист.

Слугама ђавољим је јасно да сс ово неће моћи спровести тек тако, јер ће се многи одупирати поробљавању. Зато су измислили разне начине за успостављање свог поретка – почев од изазивања енономских криза и светских ратова, до насилног наметања безбожничких идеологија земљама хришћанске традицпје (комунизма, на пример).

Ради спровођења своје идеје, они су одабрали моћ једне земље, Сједињених Америчких Држава, да се њоме послуже у освајању света. САД су, у исти мах, и земља у којој се експериментише са оним што ће касније бити примењивано у целом свсту. Зато и ми треба да погледамо шта се то збива у Америци јер многи од нас, заведени пропагандом, мисле да тамо теку „мед и млеко."

Контрола телефона

Према писању Била Мекхроуна у часопису „PC–Magazine" од 14. јуна 1994. године, америчке власти кажњавају са 10.000 долара по дану сваку телефонску компанију која им онемогућује да контролишу телефонске разговоре грађана. Такозвана, „клипер чип" технологија омогућује праћење готово свих разговора по жељи, и то без икаквог упозорења. Наводно, циљ свега овога је спречавање деловања мафије и терориста, али је очито да је циљ много опакији – надзирање приватности грађана.

Праћење кретања

14. маја 1994. године. „Лос Анђелес Тајмс" донео је текст „Неко можда посматра", у коме се описује начин праћења грађана од јутра до вечери. Ево како то изгледа:

1. На ауто-путевима су постављене камере које прате возача што жури на посао;
2. Кад стиже на посао, видео-камера у гаражи за паркирање бележи време приспећа и друштво у аутомобилу;
3. На радном месту, прати се понашање запосленог преко компјутерских послова које обавља;

4. За време ручка, кредитна картица којом се ручак плаћа компјутеру преноси информације о рачуну и ресторану чији је посећен;
5. После радног времена, куповина кредитном картицом обавештава компјутер о месту куповања и врсти набављене робе;
6. При повратку кући, камере и скенери на за то одређеним местима опет прате возача.

Праћење радника

Часопис „U.S. and World Report" од 8. августа 1994. године доноси белешку о тротомном извештају Међународне организације рада, која обавештава јавност да је 80% запослених у САД стално праћено на радном месту: послодавци прислушкују њихове телефоне, читају тзв. електронску пошту, опремају радне просторије камерама.

Клинтоново обећање

У часопису „New American" од 25. јула 1994. објављен је текст „Електронски фашизам" у коме се упозорава на изјаву председиика Била Клинтона, дату у претходној предизборној кампањи, да ће до 2015. године национална информациона мрежа повезивати сваку кућу, радно место, лабораторију, библиотеку и учионицу, што ће најразличитије могуће информације учинити доступним најширем кругу корисника. Истовремено, све те информације биће доступне држави и полицији, наравно.

Уједињене нације и светска влада

Уједињене нације већ поодавно уништавају суверенитет земаља које одбијају да им се покоре (довољно је само навести пример страдања Ирака, Сомалије, Срба из Србских Крајина и Херцеговиие и Босне итд.) Оне, међутим, подстичу још дубљу централизацију светске моћи и стварање праве светске владе. Једна од организација коју подржавају је и „Организација за светску федерацију" и сгаарање „светског парламента." Њихови представници, угледни политички, економски и културни активисти целог света, залажу се за „светску федерацију" због многих проблема који се, тобож, могу решити само на „светском нивоу": нуклеарно наоружање, еколошка криза, недостатак природних сировина (нафта), глад, јаловост земљишта и ширење пустиње, недостатак воде за пиће, сечење шума, загађење мора, ширење озонских рупа, пренасељеност,

миграције, незапосленост, урбанизација, подела на богате и сиромашне државе, заштита људских права, спречавање нетолеранције на религијском и националном нивоу, ширење демократије – све су то бриге које ће бити „пребринуте" чим се свет уједини.

Звучи врло лепо, кад се не би знало да иза тога стоје антихристове силе које желе да свет потчине лажном Месији, наводном „усрећитељу" свих људи.

Шта је то „Метронет"?

„Метронет" је име за извор компјутерски обрађених информација о 111 милиона људи и 80 милиона домова у САД, и могу га користити како владине организације и установе, тако и приватне компаније, али и поједина заинтересована лица (слично телефонском именику, само много савршеније). На тај се начин дају сазнати информације о поштанском броју, адреси и променама адресе, начину становања породице, броју укућана, њиховом животном добу, занимању, школама у којима деца уче, суседству (могуће је добити имена чак 30 суседа траженога, са свим подацима о њима, такође). Ту је читав низ других података, од којих су неки најинтимнији. У државним компјутерима, кључ за добијање свих информација о дотичној особи је број социјалног осигурања, без чега не може ни један грађанин.

Новац и кредитне картице

У САД, Канади, Аустралији, већем делу Европе, итд, готов новац, скоро да се уопште ни не користи; уместо њега, у употреби су кредитне картице. (Недавно је Рокфелерова „Чејс Менхетн Банка" произвела кредитне картице чак и за ситниш.)

Шта је циљ овога?

Апсолутна контрола џепа свих грађана. Без стварног новца, човек зависи од онога који му издаје кредитну картицу; картица је картица, а новац је новац.

И код нас, и у Русији, као и у земљама Источне Европе које су дуго биле под комунизмом, људи се навикавају да се што мање срећу са готовином, као и на то да се, честим и планираним инфлацијама, новац обезвреди, да би се људи и психолошки припремили за доба кад им новац неће бити потребан, јер ће неопходну робу добијати само они који имају жиг светског диктатора, антихриста.

Картице у Америци

Од када је Клинтон на власти, у САД је почела навала свих могућих картица – поред новчаних, кредитних, ту су и картице – возачке дозволе, картице здравственог осигурања, итд. На њима су, компјутерском техником, уписани подаци о власнику. Рецимо, на картицама налазе се на хиљаде информација о здравственом стању пацијената. Полицијска кола неких држава САД имају читаче повезане са великим полицијским терминалима: довољно је да убаце картацу – возачку дозволу, па да о човеку знају све, почев од личних података, преко тога да ли је осуђиван, до односа према држави.

Здравственим картонима обезбеђен је увид у здравствено стање пацијената. Влада САД намерава да до 2000. године, све ове картице сабере у једну – такозвану „smart card" („паметну" компјутерску картицу) на коју ће моћи да се смести преко 2000 страна информација о сваком грађанину. Ту ће бити дигитализована фотографија власника, подаци о боји гласа, отисцима прстију, термална слика лица, заснована на топлотном зрачењу коже, стању очне рожњаче (све оно што је посебно за сваког човека на овом свету); на „паметној картици" ће се налазити и чињенице о понашању власника у саобраћају, о хапшењима и осуђивању на затвор, стању на банковном рачуну, брачности или безбрачности, броју деце, разводима, здравственом стању, власништву над покретним и непокретним имањем, власништву аутомобила. Знаће се, чим се картица компјутерски „очита", шта њен власник купује, где узима кредите, где је запослен, каква су му верска интересовања и опредељеност, Ту ће бити изјаве његових пријатеља и непријатеља о њему, изјаве послодаваца – једном речју, шта душа (пре свега, полицајчева душа!) пожели. Нарочито је важна чињеница да ће ова картица моћи да замени чак и пасош, то јест да ће моћи да се примењује међународно (засад се у Америци експериментише са новим пасошима.) Ово ће омогућити да се подаци о свим људима света централизовано компјутеризују, и да буду доступни будућој светској полицији. Занимљивоје и увођење на „паметну картицу" тзв. „биометричких" података: почев од стања рожњаче, преко термофотографије лица, до података о генетском материјалу човекове ћелије. „Паметне картице" се уводе постепено: међу студенте, којима служе свуда, од универзитетских библиотека до испита, и међу војнике (у војску САД уведена је тзв. „Мултитехнолошка аутоматска картица за очитавање", са скраћеницом MARC, што значи Жиг).

„Бар-код"

Једна од припрема за жигосање је и тзв. бар-код, низ уздужних, дебљих и тањих, линија, које се налазе на свим новијим производима. Преко компјутера снабдевеног екраном овај бар-код обавештава очитавача о количини и врсти робе, цени, залихама, итд. За сада се бар кодови састоје од једне или две групе са по шест цифара, а у будућности, кад буду коришћени за обележавање људи, биће три групе по шест цифара (666). О томе да је и такав план за жигосање могућ, говоре поједини филмови научне фантастике, снимљени на Западу (филм „Тврђава", о затвору из кога се не може побећи, приказује људе који на десној руци имају утетовиран бар-код; полиција га очитава помоћу компјутера.) Сва светска привреда биће подведена под један стандард, који се сад у Европи зове ISO-9000, и фирме које своје производе не стандардизују тако, не могу се наћи на европском тржишту.

Контрола путева

У САД се, на улицама и путевима, посвуда уводе камере које прате кретање аутомобила, камиона, итд. Циљ је, кажу, котрола прекорачења брзине, али прави циљ је праћење кретања свих грађана. Такозвани „паметни путеви" примењивани су обилато у току Олимпијских игара у Атланти 1996. године. 26. октобра 1993. године, „Њујорк Пост" је објавио текст „Смешите се, возачи! Снима вас скривена камера" у коме обавештава да је Њујоршки савез за грађанска права упозорио да би нови систем контроле путем камера и компјутера могао имати трагичне последице по људска права – једном речју, човек ће, док је у кретању, бити стално надзираваи. Фирма „Тирис" из Тексаса нуди и уграђивање компјутерских чипова у возила, који ће емитовањем радио-сигнала стално давати знак о томе где се возило налази. (Што се теме праћења и надзирања код нас тиче, треба рећи да је једна угледна београдска фирма јула месеца 1996. потписала споразум са чувеном израелском NEXNET компанијом о сарадњи која предвиђа да се у Србији, као првој земљи изван Америке и Аустралије, почев од 1997, успостави систем компјутерског надзирања људи у најшире сврхе. Вест о том објавила је уједном од својих јулских бројева београдска „Политика.")

Системи за глобално одређивање ноложаја

У праћењу и надзирању човечанства све се више користе и сателити који круже у орбити око земље. Вин Швартау, у књизи

„Информативна борба", каже: „На питање: 'Где си?' одговараће се притиском на дугме. Сателити за глобално одређивање положаја ће знати, са прецизношћу од неколико метара, ваш тачан положај." Направицом која се може носити уз себе, и која сада кошта свега 500 долара, човек може да одреди свој положај било где на планети по геотрафској ширини и дужини у оквиру 100 метара. О овоме пише Џорџ Вартабедијан у свом чланку „Технологаја одбрамбених сателита спремна за комерцијални бум" (орегонски „Билтен", 8. мај 1994.) Он такође најављује доба у коме ће „све што се креће у душтву САД – сваки брод, летелица, ауто, камион, воз, аутобус, трактор и булдожер – имати микрочип који ће бележити и, у многим случајевима, јављати о положају дотичног саобраћајног средства." Систем за сателитско праћење кретања састоји се, према Дејвиду Спрегју и Артуру Ву, од 24 сателита – 21 главних и 3 помоћна. Над сваком тачком на планети у сваком тренутку налазе се бар четири сателита. Висина на којој се крећу је 11.000 миља, а око земље се обрћу 2 пута дневно. Методом тријанигулације, они одређују положај који се затражи. Однедавно их, успешно, користе амерички скаути, а могу да служе за: тражење и налажење, радио аматеризам, јавну употребу, планинарсгво, географију, навигацију, лов, рударство, шумарске послове, биологију, геолошка истраживања, јавну безбедност, археолошка ископавања, ТВ преносе – и, наравно, мада се то не помиње, за праћење људи.

Најбизарнија машина за надзирање и контролу људи јесте она за „скрозирање до голе коже" у најбуквалнијем смислу речи: конструисана, наводно, за борбу против терориста и кријумчара наркотика, ова машина људе „претражује" тако што на екрану пројектује јасно обрисе њихове наготе! Ниске дозе рентгенских зрака могу да продру кроз одећу, али се делимично одбијају од коже. Детектор хвата одбијене зраке који се, потом, користе да би се добила детаљна слика тако електронски обнаженог тела. Овај апарат већ се користи у неким америчким затворима, а ускоро ће се наћи у употреби на аеродромима широм света, како најављују извештаји Федералне администрације за авијацију (FAA). Ову справу која пружа могућност за перверзне насладе разних изопачника, произвела је фирма „American Science and Engineering." Питања заштите приватности која се у вези са њом већ постављају и у западној јавности, њене власнике много не брине. Иначе, већ је јавна тајна да се снимци ових „безбедносних" електронских камера продају као забавна штива!

Жиг звери је спреман!

Иде време када ће се, после тзв. „паметних картица", људима понудити нешто што се не може ни украсти, ни изгубити, јер ће бити уграђивано директно у тело – преносни био-чип, моји ће садржати све податке о власнику, а убризгаваће се, неком врстом инјекције, под кожу. Чип је силицијумска плочица с мноштвом интегрисаних елемената (неки служе за меморисање, неки за рачунске операције, итд.) Иста се може снабдети и минијатурним радио-предајником, што се и користи у био-чип технологији. У чип се може убацити и читав програм, база података, итд. Пошто ће ова направица, за сада мања од зрна пиринча, ускоро, веле, бити још мања, емитовати радио-таласе, она ће бити изванредна за праћење људи без икаквог труда: почев од ручних скенера до сателита, свако заинтересован ће моћи да проверава локацију и податке о праћеној личности. Све то, наравно, почиње практично и безазлено, сасвим наивно и прогресивно.

„Popular Science", октобарски број за 1994, доноси текст у коме Бернард Камбу, из једне компјутерске фирме у граду Фениксу, најављује да ће у наредних десет година минијатурни компјутери моћи да се уграђују у тело ради праћења крвног притиска, холестерола и рада срца. Познати „Вол Стрит журнал", гласник америчког банкарства, 1. фебруара 1994. донео је текст са насловом „Неуролози се крећу према спајању живих можданих ћелија са микрочиповима."

Амерчка војска већ интензивно ради на „компјутеризованим војницима" који ће бити нека врста „живих робота." Пошто ће поткожно убризгавање биочипова, које је већ могуће, изазвати бурне реакције код људи, кренуло се постепено. Пре свега, убризгавају се у животиње – кућне љубимце (око 2 милиона паса, мачака, папагаја, корњача итд. у САД се не може изгубити захваљујући чипу снабдевеном њиховим идентификационим бројем).

Такође, био-чипови се имплантирају и под кожу дивљих животиња, нарочито такозваних угрожених врста; на основу био-чипа који емитује радио-сигнале прати се и кретање риба у сланим и слатким водама. На људе се примењују наруквице са чиповима убаченим у округла сместишта, која личе на часовник. Педесет хиљада избеглица са Кубе и Хаитија добило је наруквице које их надзиру као „дар" од Министарства одбране САД. Ове наруквице почеле су да се примењују у Гвантанамо заливу, поморској бази Морнарице САД, где су се избеглице нашле. Оне никуд не могу без тих наруквица, и њихово кретање је апсолутно надзирано.

У часопису „Тће Futurist" („Будућњак") за јули-август 1993. године Макс Винклер пише на тему „Ходајући затвори – Развој технологија електронске контроле." Уместо све скупљих и тежих за чување затвора, у САД се планира развој тзв. „Електронског система за надзор." Затвореник ће моћи да се налази у својој кући, и да се креће у најближој околини, али неће моћи да побегне – на руци ће имати наруквицу са микро радиоодашиљачем, која ће обавештавати полицију о његовом кретању. Биће „слободан" и ван зидова ћелије, али нигде неће моћи да мрдне! У будућности, вели писац чланка, полицајци ће моћи да уграде биочипове и мини-мониторе који ће бити смештени, рецимо. у руку криминалца. Примете ли његово чудно понашање, они ће активирати, такође под кожу смештен, малени резервоар са дрогом, који ће на лицу места успавати криминалца. Неки желе уградњу сличних направица и у кору великог мозга – тобож, ради контроле душевних болесника и злочинаца. (Хитлер би им позавидео!) Да су такве ствари могуће, најављује се већ увелико:

– филм „Џони Мнемоник" описује једног курира коме је порука, помоћу био-чипа, уграђена у мозак;
– Роберт Ладлам, писац крими-романа, у свом новом делу, такође описује уграђивање таквог био-чипа у мозак једног тајног агента;
– у MTV серији „Мртав у 21-ој", главном јунаку су у мозак убризгали чип који треба да га убије кад буде имао двадесет и једну годину;
– у серији, „Дивље палме" ТВ-куће АВС вођа једне секте покушава да достигае бесмртност убацивањем био-чипа у свој мозак:
– Колин Фергасон, осуђен због убистава на Лонг Ајленду 1993, оптужио јс СІА за уграђивање мини-чипа у његов мозак.

Тако и пише у Откривењу: жиг звери ће бити на десној руци или на челу!

Свети Андреј Кесаријски вели да ће то бита стога да човек не би могао да се прекрсти десном руком нити да се у уму сећа Имена Христовог!

Уместо закључка

На крају, шта се збива?

Збива се оно што је Господ прорекао Духом Светам још пре две хиљаде година. Ђаво, осећајући да времена мало има, жели да га искористи за покоравање човечанства и последњи прогон Цркве

пре но што коначно буде бачен, са свим својим слугама, у пакао. Води се коначна борба између Христа и антихриста, у којој ће свако, хтео то или не, морати да учествује на једној или другој страни.

Предстоје велике невоље, ратови и економске кризе, после којих ће се антихрист домоћи власти. Тада ће и овај систем жигосања бити понуђен као изврсна алтернатива: у десној руци ће бити био–чип са свим подацима о човеку, и служиће уместо личне карте, здравствене књижице, пасоша, возачке дозволе, војне буквице, итд. И, наравно, уместо новца! Ко тај жиг буде примио, мислиће да је друштвено признат и да ће имати хране, али ће се, веле Свети Оци, грдно преварити, јер ће Господ послати велике суше и временске непогоде, па земља неће ништа рађати, а антихрист неће моћи да храни своје следбенике. Помоћу компјутера и телевизије, он ће их обмањивати, али не задуго: ускоро ће се показати сва његова обмана и немоћ и беда. Они који не приме жиг звери, биће гоњени, али ће им Сам Бог помагати да издрже, кријући их на неприступачним местима.

Но никоме, чак ни у те претешке дане, вођа ђавоља неће моћи да се намеће: свако ће, ипак, имати могућност да бира с киме ће – са Творцем или са сатаном, са Христом, Преблагим и Човекољубивим, или са човекоубицом од искони. Само се треба определита чврсто решити – са Христом ћу, па шта буде! У стадо ћу Доброга Пастира запечаћен Светим Крштењем и Миропомазањем, а не у крдо вука –душегупца, жигосано његовим жигом!

Треба, такође, без сумње знати и ово: ако се људи сада, док им времена, покају и врате Христу планови слугу ђавољих пропашће, и Бог ће одложити рок појаве антихриста. Кроз покајање ствари су, хвала Господу милостивом, и даље у рукама православних народа. Зато завапимо: помилуј нас, Спасе, и опрости нам грехе наше!

Њему, Искупитељу и Добротвору свих људи, са Оцем и Духом Светим, слава сила и величанство, сада и свагда и у векове векова. Амин.

Није дуго требало да гледамо како се пророчанство испуњава. Године 2002, у јесен, појавио се у „Блиц њузу" следећи текст:

ПЛАТИТЕ 200 ДОЛАРА ДА БИ МОГЛИ ДА ВАС ШТО БОЉЕ И ПОТПУНИЈЕ КОНТРОЛИШУ

Америчка компанија, „Applied Digital Solutions" започела је рекламну кампању којом промовише своје чипове за идентификацију – циљ је привући што више муштерија које би купиле чип и

уградиле га у своје тело. За првих 100.000 предвиђен је попуст, тако да ће производ под именом VeriChip добити за 200 долара. У остале трошкове спадају цена инјекције која претходи уградњи и 10 долара месечно за одржавање базе података. Сваки чип има свој идентификациони број који се очитава помоћу скенера, а затим се помоћу њега добија приступ бази података са личним подацима особе која чип носи.

Уређај VeriChip, величине зрна пиринча, имплантира се у надлактицу или раме под локалном анестезијом и не оставља никакве трагове. Сличан је уређају који се користи у Сједињеним Државама за лоцирање и идентификацију кућних љубимаца. Компанија истиче да је коришћење чипа посебно погодно за запослене у установама или фирмама са строго контролисаним приступом, где би скенери лако откривале оне који чип немају или ефикасно контролисали кретање и активности запослених. Чип може да се употребљава и за подизање новца, уместо „паметне" картице, при чему би банкомати издавали новац само ако је особа са чипом присутна, што би смањило злоупотребе. Такође, чип бе могао да послужи за активирање различитих уређаја, попут компјутера, при чему, осим власника или овлашћеног, нико други не би могао да користи уређај.

Одговарајући на интересовање фирми за безбедност из неколико држава Латинске Америке компанија је одлучила да своје производе понуди и на овом тржишту. Државе Јужне Америке последњих година постале су познате по бројним отмицама: само у Колумбији, која је решрдер на листи ризичних земаља, годишње буде отето око 3000 људи.

Они нуде систем који комбинује GPS технологају и сервис занадзор и праћење, пре свега настао са циљем контролисања оболелих од Алцхајмерове болести, који се лако губе, и затвореника на условној слободи. Комплет се састоји од сата који се носи на руци и уређаја величине пакле цигарета који се носи о појасу као пејџер. Овакав систем ће у три државе Јужне Америке почети да се користи за лоцирање и проналажење отетих. У комбинацији са претходним системом, помоћу којег је могуће утврдити позицију особе, уграђен VeriChip давао би информације о стању киднапованог: да ли је жив, дрогиран или је у несвести.

Уређај VeriChip има и медицинску намену – чип може да омогући лекарима приступ медицинској историји пацијента. Помоћу импланта, који садржи све значајне медицинске податке, и ручног

компјутера кога поседује медицинско особље могуће је ишчитати јединствени број носиоца импланта и, контактирањем базе података на интернету, доћи до свих неопходних података о пацијенту.

Промоција овог производа изазвала је бројне негативне реакције, као и забринутост због могућих злоупотреба уређаја и кршења људских права и слобода помоћу њега. Неки правници већ очекују да ће поједине компаније од радника почети да траже уградњу чипа, па се припремају за будуће судске процесе у којима би бранили право на приватност својих клијената.

А 2003, без икакве јавне расправе, Душан Михајловић, министар полиције у Влади ДОС–а, купио је од америчке „Моторола", опрему у вредности од 100 милиона динара – за нове личне документе. Наравно, са чипом. Српска Црква је тражила право на алтернативу – да личне карте не морају имати чип, ако грађанин то неће. То право, за сада, постоји, али сви пасоши морају имати чип. (Знам да су многи теолошки мргуди у СПЦ мрштили носеве кад се о томе писало и говорили: „Теорија завере!" Данас, кад се „пророчанство" испунило, нешто их не чујем. Вероватно веле: „Тако мора!") И остало се испунило: ветеринари уграђују чипове у наше кућне љубимце, градови у којима живимо су под видео-надзором (само у мом градском парку има 20 камера!)

Дакле, „много је касније него што мислиш – пожури на дело Божје!" (о. Серафим Роуз) Волео бих да је моје дело – право дело Божје, јер „ако стекнеш унутрашњи мир – хиљаде људи око тебе ће се спасити" (Св. Серафим Саровски). А тај мир се стиче знојем подвига и сузама покајања, по благодати Духа Светога. Међутим, уместо тога, ја вичем у тексту и раздражујем људе својим стилом, аргументима, темама... Једина ми је утеха да сам ово писао од срца, макар и без главе, и да је то прилог плачу свију нас што нисмо достојни имена хришћанског. Али, Христос је „дошао у свет да спасе трешнике од којих сам први ја" (Молитва пред Св. Причешће)...

О овом тексту

Овог текста не би било без чланка јеромонаха Никодима (Богосављевића), који се, под насловом „Откривање Откривења", појавио на сајту „Видовдан" крајем 2008. године! Отац Никодим,

сабрат Цетињског манастира, налази се на докторским студијама у Грчкој. Човек је високе културе (магистрирао је на богословљу студеничке пластике), писац изврсних огледа о хришћанској уметности, на трагу др Жарка Видовића. Побожност му је, очито, светогорска: своје време слободно од студија у Солуну користи да борави на Светој Гори, где бележи духовне поуке атонских отаца. Трезвен је и одмерен. Никада га лично нисам срео, али. из текстова које сам читао, закључио сам да је реч о озбиљном српском хришћанском иителектуалцу.

Такав човек објавио је, дакле, свој текст на сајту „vidovdan.org" и тражио о њему јавну и аргументовану хришћанску расправу. Било је лепих реакција, али, и напада. Нарочито су били снажни напади извених теолошких кругова („неопатристичко-синтетичких", на први погаед), који су оца Никодима прогласили за фанатика секташког менталитета. То ме је раздражило. Признајем! Био сам љут због чињенице да постоје људи који сам помен „потоњих времена" доживљавају као нешто „сељачки", што није „cool" из перспекгаве најновијих теолошких „агенди." И онда сам сајту, „Видовдан" понудио свој текст „Стиропорска теологија у доба апокалипсе." На текст је било реаговања, а прочитан је преко 1500 пута. Прегледао сам реаговања, и наставио да реагујем – јер, ја сам стари православни реакционар, који непрестано реагује на надражаје. Колико успешно – нека суди читалац!

Уочи Крстопоклоне недеље 2009.

P. S.

Ово је само за једног од коментатора мог текста, на сајту – за г. Александра Милојкова, који се нашао погођеним, сматрајући да је Владимир Димитријевић напао све школоване теологе. Г. Милојков је пристојан господин, начитан, учтив, потписао се својим именом и презименом, и зато му с поштовањем одговарам:

Господине и брате у Христу;

Нисам борац против теологије. Напротив, волим је, искрено, само кад је права. Не једино светоотачка, него и савремена! Уживао сам читајући архимандрита Василија (Гондикакиса),

Панајотиса Неласа, Димитрија Станилојеа, Владимира Лосског, Георгија Флоровског, и многе, многе друге. Ценим и хришћанске философе, чак и кад нису сасвим „на линији" (Флоренског, Јанараса, Берђајева, Леонтјева). Читао сам – гутао, словенофиле, Франка, кнеза Трубецкоја, Сергеја Хоружија, Курајева... Читам и западне мислиоце – Луиса, Честертона, Антанаса Мацејну.

Сваку храбру, одлучну, витешку мисао пратим и славим Бога, Који је људима дао да мисле. Једино што не волим је, већ рекох, сувопарно стиропорство, прежвакавање „агенди" и туђих мисли, лишених логоса и ероса.

Дакле, будите без бриге! Вас и Вама сличне, не рачунам у стиропорске умове, и желим Вам свако добро од Господа, као и много радости од богословља и философије у Христу.

Наравно, овај чланак оца Никодима настао је сасвим у складу са духом православне апокалиптике: антихрист је близу, али, ако се покајемо, Бог ће одложити његов долазак, и дати свету још времена. Отац Никодим није рекао: антихрист ће сигурно доћи 2012. или 2018. Он је рекао: „Ова хронологија, међутим, умногоме зависи од нас, православних хришћана. Само ми имамо од Бога дату силу да задржавамо потапање света у море зла."

Ево текста оца Никодима:

> Симболички и алегоријски језик виђења, које је Св. Јован Богослов записао у Откривењу, полако али сигурно биш растумачиван стварношћу и догађајима око нас, и могућност да се „тајна безакоња" у њему описана, разоткрије и покаже у потпуности управо пред нашим очима, постаје све извеснија.
>
> Ово се одиоси на глобални политички систем Новог светског поретка (НСП), чије се уобличавање приводи крају, чини се да је позната и хронологија последњих догађаја – непознаница остаје једино још идентитет „сина безакоња" – антихриста. На овом су се послу „откривања" Откривења заједнички удружила пророчанства и тумачења древних православних и нарочиго новијих, руских светитеља, сабрана у књизи „Русија пред Другим доласком" (С. Фомин, Россиа перед Вторим Пришествием, Москва 1998), и рад савремених хришћанских посленика на Западу, чија су филмска разобличавања тајних друштава и владара света доступна на интернет галаксији. Њима смо за разматрање теме „последњих

догађаја" прикључили још и књигу м. Максима, игумана ман. Св. Козме Етолског у Коринту, „Антихрист је стигао – 1983–2013" (Атина 2006), заснованој на делима Светих Огаца.

Летимичним пределом интернет галаксије може се свако уверити да свет живи у предапокалиптичкој грозници. На свим језицима све врви од сајтова, чланака, видео клипова, расправа на форумима о катаклизми која је најављена за 21. 12. 2012. годину. Повезује се са крајем света који је најављен у календару Маја, као и другам религијама и култовима, затим се помиње приближавање планете из друге галаксије, а неки астрономи говоре да за тај дан, због највећег приближавања Сунцу, постоји велика могућност измене магнетних полова на земљи, па чак и њеног искакања из система. Очигледне су две чињенице: 1. да је главна намера власника интернет галаксије да на читавој земљи посеју страх; 2. да је његов врхунац везан за датум који није случајно изабран. Ширење страха по планети, које је почело још од рушења Светског трговачког центра у Њујорку, везано је за кључну тему нашег чланка – за неопходност читавог човечананства да има један глобални систем управљања и заштите, оличен у једној Светској влади и једном председнику, који ће уједно бити и избавитељ – месија, христос, бог, тј. антихрист.

Пет видео клипова, делови педесет петоминутног филма „Апокалипса 2012: Илуминати и тајни план НСП" говоре о мотивима, циљевима и роковима илумината у вези стварања НСП. У њима се најпре може сазнати да илуминати (просветљени) за основу свог култа имају обожавање планете Венере, односно древних божанстава – Иштар у Вавилону, Изиде у Египту и Венере у Риму. То су биле богиње љубави и рата. Венера је „Јутарња звезда", „Вечерња звезда", на словенском Деница, наша звезда Даница, односно, Луцифер, Светлоносац – Сатана. Датуме за објављивање етапа стварања НСП илуминати узимају астрономске циклусе везане за Сунце, Земљу и Венеру. У вези Сунца још прате циклус тзв. сунчаног максимума, појаве највећег броја сунчаних пега, који се јавља сваке 11-те године. Тако је Џорџ Буш старији објавио почетак стварања НСП управо на дан сунчаног максимума 11. 09. 1990. Тачно 11 година касније, поново на дан сунчаног максимума, срушене су Куле близнакиње у Њујорку – 11. 09. 2001., као чин симболичног рушења старог и почетак зидања Новог поретка (Д. А. Пастор, Чудније од фантазије). Тада је отпочело ширење стра-

ха по читавој планети чувеном објавом рата тероризму, заправо, установљавањем институционализованог, државног тероризма. Тачно 11 година касније, 2012. најављен је завршетак зидања НСП – Нове Вавилонске Куле, али овога пута заказаног за 22. 12., дан који по календару Маја представља крај света. У преносном значењу тај дан је изабран као крај старог и почетак новог света, и то на дан после зимске краткодневице, као симболични почетак уношења светлости Новог поретка у мрак пређашњег беспоретка. (Као помоћ у одгонетању ко је тај „светлоносац" могу нам послужити речи сатанисте Алберта Пајка, писца књиге „Морал и догма", 1871.: „Луцифер, Светлоносац! Чудно и тајанствено име за духа таме! Луцифер, Син јутра! Да ли он носи светлост? Не сумњајте у то!"; Р. Петерсон, Масонерија, Завера против хришћанства, Београд 2005, 124). Сложеном комбинацијом датума изласка Венере и календара Маја добијају се датуми на које су темпирана рушења Кула близнакиња у Њујорку, почетак рата у Ираку, бомбашких акција у Мадриду и Лондону, претњи Бин Ладена Европи и референдум о ЕУ у Ирској...

Претпоставља се, дакле, да ће 22. 12. 2012. године бити формирано и уведено ново уређено човечанство састављено од 10 унија, са Светском владом, светском војском (НАТО), могуће светским председником и главним градом Јерусалимом, како је то још 1973. године у Римском клубу зацртано.

Овде долази до подударања есхатологије илумината са јудејском, кабалистичком месијанском есхатологијом. Према овој последњој након 6.000 година насгупиће месијанска ера. Пошто јеврејски календар тренутно броји 5769. годину, та значи да њихова 6000. пада по нашем календару 2240. године. Међутим, према А. Дугину кабалистичка месијанска ера је започела већ 1990. године (Мессианство каббали). Јудејски месија треба да ослободи Јевреје из ропства и да створи хиљадугодишње царство овде на земљи, у коме ће им бити подређене све гоје.

Не треба да чуди да се задњовременски поступци политичке окултне (сатанистичке) олигархије поклапају са јудејском есхатологијом, јер су први, заједно са свим другим тајним организацијама, светским банкарским системом и медијима у служби других још од 18. века па на овамо. Велика је вероватноћа, дакле, да ће од 2012. године свет ући у последњу фазу свога постојања. Остаје нејасно само да ли ће тада бита изабран и устоличен први и

последњи председник УН, или ће тада почета кампања за његов избор. Ово је врло битна сгвар јер је са доласком антихриста, према сведочанствима Отаца, повезано избијање Трећег светског рата. Познато је, наиме, да ће тај рат и бити изазван ради тога да се читаво човечанство принуди да завапи за једним светским владаром. Преп. Лаврентије Черниговски о томе говори овако: „У последње време у аду више неће бити демона. Сви ће бити на земљи и у људима. Биће страшне невоље на земљи, чак ни воде неће бити. Затим ће избити светски рат. Биће тако снажних бомби да ће гвожђе горети, камење ће се топити. Огањ и дим ће се дизати до неба. И земља ће изгорети. Остаће врло мало људи, и тада ће почети да вичу: 'Доле рат!' И 'Хоћемо једног цара!'" (Свети Лаврентије Черниговски, На дверима вечности, Образ светачки, Београд 2004, 130). Познато је такође да ће владавина антихриста трајати седам година и биће подељена на два дела од по 3,5 година: прва фаза ће бити његова кампања за председништво над целим светом, а друга следи одмах по избору за председника света, односно, зацарењу у обновљеном храму у Јерусалиму, где ће се он прогласити за бога, како је то описано у Откривењу. Дакле, ако је намера кројача судбине света да већ 2012. НСП има председника онда треба рачунати са јавном миротворачком активношћу антихриста већ од следеће, 2009. године, а полугодишњи рат у коме треба да погине 2/3 човечанства, негде у периоду 2009–2012. године. Онда би у том случају крај света, тј. Други долазак Христов могао бити 2016. године. Уколико је планирано да се од 2012. године отпочне са кампањом за избор председника УН, тј. НСП, онда се све помера за 3–3,5 године.

Са овим су сагласне савремене Божије објаве у Русији. Најпре је још 1939. године преп. Серафим Вирицки говорио да ће обнова православља у Русији трајати око 15 година и да ће након тога доћи антихрист: „Наступиће такво време када ће у Русији бити необични процват. Отвориће се многи храмови и манастири. да ће и странци долазити к нама и примити крштење. Но, то неће бити задуго, за 15 година, а потом ће доћи антихрист" (Россиа перед Вториим Пришествием II, 334). Почетак обнове православне Русије је повезан са виђењем једне побожне Рускиње којој се на празник Покрова 1998. године јавила Мајка Божија и показала јој икону каква треба да се наслика. Икона је насликана у Сретењском манастиру, названа је Васкрсавајуће Православље, и када је донесена у Дивеје-

во, монахиње су рекле: „Атонски старци су предсказали: 'Када се појави Пресвета Богородица у белом, тада ће почети обновљење Русије'." Дакле: 1998/9 + 15= 2013/4. година.

О. Максима је заинтересовала једна ТВ расправа под насловом „Шта се крије у вези деце '83", приказане 10. 12. 2005. године на грчком тв каналу Алтер. Ту је изнесено да су у вези деце рођене у априлу 1983. у Грчкој извршене три анкете: 1983, 1990. и 2000. год., и слична испитивања су вршена у Енглеској, Данској и Финској, у склопу програма који је назван „Биолошка, клиничка и генетичка својства која унапређују телесно и психичко здравље." Претпоставку да је у питању датум рађања антихриста о. Максим је потврдио резултатима сложених рачунања које за основу има поређење Навуходоносора са антихристом, које је овде немогуће изложити, али оставља утисак уверљивости. Овоме прикључује тумачење Господњих речи о томе да се треба учити од смокве: „А од смокве научите поуку: Када се гране њене већ подмладе и олистају. знате да је близу лето. Тако и ви кад видите све ово знајте да је близу пред вратима" (Мт. 24, 32–33). Пошто је реч о истој оној смокви на којој Господ није нашао плода и проклео је и она се осушила (Мт. 19, 21), а која се тумачи као јеврејски народ, онда, по о. Максиму, поновно пуштање пупољака ове смокве треба повезати са поновним оснивањем јеврејске државе 1948., а њено олиставање са заузимањем Јерусалима 1967. године. Коначно, своје тврдње да је антихрист рођен априла 1983, за јеврејску Пасху, да ће се, подражавајући Христа, јавно појавити са око 30 година, 2012/3. године, да ће владати до 2018/9., он потврђује тумачењем пророштва Св. Козме Етолског: „Дођи ће жућени када дођу два лета и две Пасхе заједно." О. Максим сматра да се ово пророштво светог односи на Христа, и да су „два лета" поремећена клима задњих година, када ће Св. Илија поново са Енохом (по о. Максиму, са Св. Јованом Богословом) доћи да разобличава антихриста од самог почетка његове појаве, и када ће пророк затворити небо и киша неће падати задњих седам година. Две Пасхе су када Благовести падну на Васкрс. То ће се догодити, рачунајући наравно по старом календару, управо 2018. године, када Благовеста падају на Велику Суботу и по типику се пребацују на Васкрс.

Видимо, дакле, да су се три разнородна извора поклопила у наговештавању могуће хронологаје последње етапе постојања човечанства: видео филмови сајта Св. Бригите указују на 22. 12. 2012.

као датум објаве НСП, пророчанства савремених руских светитеља говоре о процвату православља у Русији које ће трајаш до времена појављивања антихриста 2012/3. године, а о. Максим у Грчкој говори о појави антихриста отприлике у исто то време, да би након 7 година уследио и Други долазак Христов –2018/9. године.

Са доласком антихриста везана је обнова храма у Јерусалиму и вероватно проглашавање овог града за престоницу света. Код јудејаца ионово влада месијанска грозница каква је владала уочи Оваплоћења Сина Божијег, што потврђују одговарајући сајтови. Извршене су све припреме за обнављање јерусалимског храма: положен камен темељац, исклесано сво камење, припремљени предмети за обред, обновљено свештенство, почело се са васпитавањем деце која ће кад одрасту прислуживати *храму* – чека се само онај који ће храм за три дана обновити и засести у њега као цар и бог – лажни месија – антихрист, о чему Христос говори као „гнусоби опустошења" (Мт. 24, 15). Дакле, у лажни храм треба да заседне лажни месија, тј. у сатанску зборницу треба да се зацари сатана, који ће се претходно уселити у антихриста.

Једино се посматрана из овог угла могу објаснити тренутна повезивања свих светских територијалних, економских, имформационих, религијских и контролних система у свету. Када читав свет буде повезан, уједињен и умрежен у чврсте и непокидиве нити ових мрежа, тада ће, према пророштвима Светих Отаца, избити Трећи светски рат, у чијем јеку ће се предложити уједињење човечанства под једним владаром, а као једино решење и једини кандидат биће понуђен „човек безакоња" – антихрист, који ће себе приликом зацарења у Јерусалиму објавити као месију, тј. прогласити се за бога.

Са јерусалимским објављивањем антихриста за месију, тј. за бога, везано је пуштања сатане из бездана на кратко време, и његово усељавање у антихриста. По некима оно ће се извршити још приликом зачећа или одмах по рођењу, међутим, ми сматрамо да ће се оно извршити у време око самог зацарења антихриста. Само је смирени Син Божији могао толико да се унизи и да буде зачет у утроби Дјеве, да буде положен у јасле и повијен у пелене, да дозволи обрезање, да расте као дечак и младић итд, итд. Горди сатана ништа од тога не може да истрпи, нити да дозволи. Он не може ни да лицемерно глуми миротворца и хуманисту током три и по године, када ће антихрист угађати и додворавати се човечанству, не би

ли га оно прихватило за свог владара. Горди сатана може само да прихвати да му се поклоне као богу. И управо ће тада, после зала Трећег светског рата и највећег греха одрицања хришћана (међу њима и великог броја православних) од Христа и прихватање антихриста за месију и бога, сатана задобити власт над човечанством, и од стране Свемоћног, али праведног Бога, биће пуштен на кратко време и уселиће се у антихриста, чиме ће отпочети три и по годишња страховлада „каква није била од постанка света до сада, нити ће бити" (Мт. 24, 21). Дакле, када се обнови „сатанско зборище", које, по веровању јудејаца може обновити само месија, јер они пре очишћења не могу ступити на Гору храма, тада ће у њега засести аитихрист и у њему сатана

Са овим је сагласно и пророчанство преп. Лаврентија Черниговског, који је о усељавању сатане у антихриста говорио два пута: 1. „Антихрист ће бити син блудне девојке – Јеврејке из дванаестог колена блудника. Већ као дете биће веома паметан и способан, а нарочито од тренутка када као дванаестогодишњи дечак, шетајући са мајком по врту, сретне сатану, који ће подћи из самог бездана и настанити се у њему. Дечак ће уздрхтата од схраха, а сатана ће рећи: 'Не бој се, ја ћу ти помагати'. И од тог детета ће у људском обличју израсти ангихрист"; 2. „Када се у царском плашту [антихрист] буде возио у кочијама и дође до врта, изићи ће да прошета по врту размишљајући како да уреди своје царство. Одједном, отвориће се бездан, појавиће се вода, из воде ће неко изронити и њему ће се учинити да је стао иза њега. Осврнуће се и угледаће страшну наказу и од страха ће вриснути. У тај мах у њега ће се уселити демон и он ће од тада постати антихрист. Још раније, бађушка је говорио: 'Антихрист ће се устоличити у Јерусалиму, тамо ће сести на престо. Сада је Денница [сатана] свезан у аду; Господ ће га одвезати и он ће се уселити у цара – антихриста', Јереји о. Никифор, о. Григорије и протој. Василије (Гагоин) приметише даје бађушка другачије о томе говорио једном другом приликом. Он им одговори: 'Оци и браћо, ви једно не знате и не разумете: ја не говорим само о Русији, него о читавом свету. Моје речи су истините и открио ми их је Дух Свети по благодати"' (Свети Лаврентије Чернитовски, На дверима вечности, Образ светачки. Београд 2004, 105, 130). Дакле, још су тада јереји приметили да је о усељавању сатане у антихриста преп. Лаврентије говорио два пута, и њима је било нелогично да се сатана два пута усељава у

једног истог човека. Сматрамо да се из претходно наведених разлога ова два, на први поглед противречна места могу схватити на начин да ће се у дванаестогодишњег антихриста уселити неки од виших демона, који ће му својом силом помоћи да чини чудеса и тако дође до светске власти, а у Јерусалиму, у већ зацареног антихриста сами сатана, који ће му дати још већу силу зла.

Хронологија свега горе реченог нам се чини сасвим вероватиом. Наша намера је да их широј јавности изнесемо на увид као једао опште, начелно упозорење, са молбом да се о њима трезвено расуди, да би се донело саборно мишљење Православне цркве, јер је још у Старом Завету речено да је мудрост у савету многих, тј. свако појединачно мишљење се проверава у сабору и од њега добија печат пуноважности. Ова хронологија, међутим, умногоме зависи од нас православних хришћана. Само ми имамо од Бога дату силу да задржавамо потапање свега у море зла. Та сила се зове благодат Св. Духа, која борави у Православној Цркви и која се стиче и увећава путем молитве, поста, покајања, исповедања и Св. Причешћа. Када та брана попусти, свет ће кроз пакао, који ће из бездана изаћи на земљу, доћи свом крају – Ономе Који је за Себе рекао „Ја сам Алфа и Омега, Први и Последњи, Почетак и Свршетак" (Откр. 22, 13) – Господу, Творцу, Спасу и Судији нашем Исусу Христу.

О рушењу „јучерашњег света” и апокалиптичном убрзању историје

(аутобиографски запис уз помоћ Штефана Цвајга)

I

Спремајући се да пишем ову „аутобиографију о другоме” (јер ја никад нисам онај јучерашњи ја, мада га садржим у себи), потресено сам читао аутобиографију чувеног новелисте и још чувенијег биографа, Штефана Цвајга, „Јучерашњи свет.”

Цвајга сам, са заносом и отворених уста, читао као средњошколац – оно о Ничеу који излива вино у ноћи, позивајући демоне да га узму, и оно о Толстоју и Достојевском (поређење њихових лица), и оно о Балзаку, безумнику који за месец дана пише „Чича Гориоа” и умире у 47-ој години живота, баш кад се оженио Евелином Ханском и кад има изгледа да ће отплатити дугове. Цвајг је био, свим својим бићем, инкарнација оног најбољег у европском хуманизму деветнаестог и почетка двадесетог века, кад се веровало да је Европа заиста једна, и да ће се Шилер – Бетовеново „Сви ће људи браћа бити” остварити колико сутра.

Наравно, затим сам заборавио Штефана Цвајга, и поново га узео у руке као четрдесетогодишњак, над чијим се постојањем надвила ледена сенка новог (и последњег, армагедонског) рата, апокалипсе која је неизбежна, слома свих вредности, блиског доба антицарства сатаниног... „Јучерашњи свет” Цвајгов узео сам у руке, и, опивши се поново бујним, али аристократски одмереним, стилом старог мајстора, схватао сам да су ове моје слутње и стрепње већ много

пута проживљене и доживљене у двадесетом веку, од умнијих и способнијих да их саопште. Зато сам решио да и себе и читаоца подсетим на оно што је Цвајг преживео – из света једне и јединствене Европе његове младости, он се суновратио у ужасе Првог и Другог светског рата (у коме се, не могав да издржи притисак слома својих нада, сломио и дигао руку на себе) и после кога је Европа, она стара, од Дантеа до Рилкеа, нестала, да би, из омамљујућих, опијумских, испарењења Маршаловог плана, изронио нови континент – америчка Европа, Европа евроунијатска, скрхана у крхотине своје првотне целовитости и опасана бодљикавом жицом разних „шенгена" и бриселских ултиматума.

II

Да кренемо од предговора за „Јучерашњи свет." Цвајг у њему пише:

> Нисам својој личности никад придавао толику важност да бих пао у искушење да другима испричам повест свога живота. Требало је да се догоди много, и бескрајно много више него што иначе једној јединој генерацији припадне, збивања, катастрофа и искушења, па да се охрабрим да отпочнем књигу која има за главну личност – или боље речено за средиште – моје сопствено ја. Ништа није даље од мене него помисао да се тиме ставим у први план, сем у смислу објашњивача на предавању са пројекцијама; време пружа слике, ја само додајем речи, и то што приповедам, неће у ствари бити у толикој мери моја судбина, већ судбина једне целе генерације – наше некадашње генерације, која је била оптерећена судбином као мало која у току историје. Сваког од нас, па и најмањега, најнезнатнијега, узбуркавали су скоро непрекидно у његовој најинтимнијој егзистенцији вулкански потреси нашег европског тла; и ја бих, међу небројеним, себи могао да припишем само једно једино преимућство: што сам као Аустријанац, као Јеврej, као књижевник, као хуманист и пацифист, увек стајао баш онде где су се земљотреси испољавали најљуће. Они су ми три пута срушили дом и егзистенцију, одвојивши ме од свега некадашњег и прошлог, и бацајући ме својом драматичном жестином у празнину, у мени већ добро познато,, не знам куда ћу." Али ја се због тога не жалим; управо човек без завичаја постаје слободан у једном новом смислу, и само ко није ни за шта везан, не мора се ни обазирати ни на шта. Стога

се надам да ћу моћи испунити бар један од главних услова сваког ваљаног приказа једне епохе: искреност и непристрасност.

Јер зацело сам као мало ко откако је света и века отргнут од својих корена, па и од саме земље која је те корене хранила. Рођен сам 1881. уједној великој и моћној царевини, у монархији Хабзбурга, али њу не вреди тражити на мапи: збрисана је без трага. Одрастао сам у Бечу, метрополи која је стара две хиљаде година и која је превазишла оквире националнога, и морао сам да је напустим као злочинац, пре него што је била деградирана у једну од немачких провинцијских вароши. Моје литерарно дело на језику на коме сам га писао спаљено је у пепео баш у земљи где су моје књиге стекле пријатељство милиона читалаца. Те тако никуд више не припадам, свугде сам странац, а у најбољем случају гост, чак и своју праву отаџбину што ју је моје срце изабрало, Европу, изгубио сам откако се она по други пут самоубилачки сакати у братоубилачком рату. Против сопствене воље постао сам сведок најужаснијег пораза разума и најсуровијег тријумфа бруталности у границама хронике времена. Никад још једна генерација – ово не бележим са поносом већ посрамљен – није претрпела толики морални пад са толике висине духа, као наша. У једном малом интервалу откада ми је брада почела ницати па до времена откако почиње да ми седи, у тој једној половини столећа одиграло се више преображаја и промена него иначе за десет људских генерација, скоро и превише! – тако осећа сваки од нас. Толико је различито моје данас од сваког мога јуче, моји успони и моји падови, да ми се понекад чини да сам живео не једну само, већ више егзистенција, које су међусобно потпуно различите. Јер дешава ми се често да споменувши немарно „мој живот", нехотице поставим себи питање: „Који живот?" Онај пре светског рата, онај пре Првога или онај пре Другога, или живот од данас? Онда опет затекнем себе где говорим: „моја кућа", а нисам одмах свестан на коју сам од некадашњих мислио, да ли на ону у Бату или у Салцбургу, или на родитељски дом у Бечу. Или, да рекнем „код нас", па се морам сетити, престрашен, како људима мога краја припадам исто толико мало колико и Енглезима или Американцима, јер онамо више нисам органски везан, а овде опет никада нисам потпуно урастао; осећам како се свет у коме сам одрастао, и овај данашњи и онај међу обима, све више разилазе у потпуно различите светове. Сваком приликом када, разговарајући с младим пријатељима, приповедам епизоде из времена пре Пр-

вога рата, опажам по њиховим зачуђеним питањима колико се од онога што за мене значи само по себи разумљиву реалност за њих већ претворило у историју или у нешто што не могу себи да представе. И неки скривени инстинкт у мени даје им за право: између нашега данас, нашега јуче и прекјуче сви су мостови срушени. Ни сам не могу друкчије него да се ишчуђавам обиљу и разноликости онога што смо сабили у нашу – наравно крајње непријатну и угрожавану – егзистенцију, а већ поготово ако је упоредим са начином живота мојих предака. Мој отац, мој дед, шта су они видели? Свак је одживео свој живот једнолико. Један јединствен живот од почетка до краја, без успона, без падова, без потреса и опасности, живот с малим напетостима, неприметним прелазима у подједнаком ритму, удобно и тихо носио их је талас времена од колевке до гроба. Живели су у истој земљи, у једном истом граду, а готово увек чак и у истој кући; догађаји у свету, ван њиховога, дешаваху се у ствари само у новинама, не закуцавши на кућна врата. Неки се рат истина десио негде у њихове дане, али ипак само ратић када се упореди са данашњим димензијама, а одигравао се далеко на границама, топови се нису чули, и после пола године се угасио, бивао заборављен, сува страница историје, и опет је почињао стари, онај исти живот. Ми смо, међутим, све проживљавали неповратно, ништа од ранијега није остајало, ништа се није враћало; било нам је суђено да у највишој мери проживимо оно што би иначе историја с времена на време штедљиво распоређивала на поједину земљу, на појединo столеће. Једна генерација проживела је можда револуцију, друга пуч, трећа рат, четврта глад, пета слом државе – а понеке благословене земље, благословене генерације, чак уопште ништа од свега тога. Ми, пак, који данас имамо шездесет година, па бисмо de jure у ствари још имали парче времена пред собом – шта ми нисмо видели, шта нисмо препатили, шта нисмо преживели? Прерили смо с краја на крај каталога свих катастрофа што се даду замислити (а још увек нисмо дошли до последње странице). Ја сам био сам савременик обају највећих ратова човечанства и чак доживео сваки на другом једном фронту, један на немачком, други на противнемачком. Упознао сам уочи рата највиши ступањ и форму индивидуалне слободе, а затим њен најдубљи пад за стотине година, био сам слављен и прогоњен, слободан и неслободан, богат и сиромашан. Сви риђи парипи Апокалипсе протутњали су мојим животом, револуција и глад, инфлација и терор, епидемије

и емиграција; видео сам велике масовне идеологије како се пред мојим очима рађају и шире, фашизам у Италији, националсоцијализам у Немачкој, бољшевизам у Русији, а пре свега ону кугу над кугама, национал-социјализам, која је затровала цвет наше цвропске културе. Морао сам да будем беспомоћни и немоћни сведок незамисливога пада човечанства у већ давно заборављено варварство са његовом свесном и програматском догмом антихуманости. Било нам је суђено да после векова опет видимо ратове без објаве рата, концентрационе логоре, мучења, масовне пљачке и бомбардовања беспомоћних градова, бестијалности, дакле, што их последњих педесет генерација нису више познавале, и будуће, надајмо се, више неће подносити. Али ја сам, парадоксално, у истом моме времену када је наш свет у погледу морала пао унатраг за хиљаду година, видео где се исто то човечанство у техничком и духовном погледу подиже до неслућених дела, престижући једним замахом крила све што беше створено током милиона година: освајање етера авионом, пренос људског гласа у истој секунди преко земљиног шара, чиме је побеђен васионски простор, разбијање атома, побеђивање најподмуклијих болести, готово свакодневно омогућавање онога што је јуче још било немогућно. Никада се до наших дана човечанство као свеукупност није својим држањем више приближило Сатани, нити по својим остварењима Богу.

Сматрам за своју дужност да посведочим тај наш напети, изненађењима драматично богати живот, јер – понављам – свак је био сведок тих страховитих преокрета, свак је био принуђен да им буде сведок. За нашу генерацију није било измицања, бежања у страну, као ранијима; ми смо, захваљујући нашој новој организацији истодобности, били увек укључени у време. Ако су бомбе разарале куће у Шангају, ми смо то у Европи и својим собама знали пре него што су рањенике изнели из њихових кућа. Што се одигравало на хиљаде миља преко мора, искакало је живо пред нас у сликама. Није било заштизе није било обезбеђења против сталне обавештености и принудног учествовања. Није било земље у коју би се дало побећи, мира који би се могао купити увек и на сваком месту грабила нас је рука судбине и потезала нас поново у своју незаситу игру.

Стално смо морали да се потчињавамо захтевима државе, да се бацамо на жртвеник најступидније политике, да се прилагођавамо најфантастичнијим променама, увек смо били оковани у заједнич-

ку судбину, ма колико се огорчено опирали; она би нас одвлачила неодољивом снагом. Ко је год кроз то доба пролазио, или боље речено лутао и бежао – јер предаха је било мало – тај је доживео више историје него икоји од његових предака. И данас наново стојимо на прекретници, на једном завршетку и једном новом почетку. Стога, ако сам овом осврту на свој живот привремено назначио завршетак једним одређеним датумом, ја то уопште не чиним ненамерно. Јер онај септембарски дан 1939. повлачи дефинитивну завршну црту под епоху која је формирала и васпитала наше шездесетогодишњаке. Али ако смо из њенога склопа, који је у распадању, својим сведочанством предали будућим поколењима макар само трунку истине, онда наша делатност није била потпуно узалудна.

Свестан сам неповољних, али за наше време надасве карактеристичних околности под којима покушавам да уобличим ове своје успомене. Пишем их усред рата, пишем их у туђини и без икаквог помагала памћењу. У својој хотелској соби немам при руци ни један примерак својих књига, ни једну забелешку, ни једно писмо пријатеља. Ниоткуд не могу да затражим обавештења, јер пошта између земље и земље пресечена је и закочена цензуром у целоме свету. Сви живимо издвојени као пре стотина година, пре него што беше пронађен пароброд и железница и авион и пошта. Од читаве прошлости, дакле, имам уза се само оно што носим иза чела. Све је друго за мене у овом часу недостижно или изгубљено. Али наша генерација се добро научила вештини да не тугује за изгубљеним, а мањак у документованости и детаљима можда ће чак бити од користи овој мојој књизи. Јер ја у нашем памћењу не гледам елемент који једну ствар само случајно задржава а другу случајно губи, већ снагу која свесно средује и мудро искључује. Све што човек заборави из свога живота, то је неки унутрашњи инстинкт у ствари већ одавно осудио на заборав. Само оно што себе хоће да сачува има права да буде сачувано за друге. Зборите, дакле, и одабирајте место мене, успомене моје, и дајте макар један одблесак мога живота, пре него што потоне у таму!

Ево, дакле, онога основнога чега смо лишени: ПОСТОЈАНОСТИ УСЛОВА ПОСТОЈАЊА. Промене које смо видели и доживели (видимо и доживљавамо) огромне су, и стално, и краја им нема. Кад сам био средњошколац (1984–1988.), појавио се први персонални рачунар – чувени „Комодор.” Сад оно што је могао „Комодор” раде

дигитрони. Као о највећем чуду читали смо у рок часописима о томе како је Елвис Присли у свом, скоро од злата, авиону имао телефон којим је могао да се јавља „земљанима" – а данас свако дете има мобилни телефон са GPS-ом. Почетком деведесетих, гледао сам код неких пословних људи умрежене рачунаре који су општили један с другим, а није их било више од 30–40 у мрежи. А онда се, 1995, појавио Интернет, у чије смо море потонули, не схватајући како је било могуће живети без e-mail, yahoo.com, google, итд.

И, наравно, рођен сам у Великој Југославији, од Вардара па до Триглава, од Ђердапа па до Јадрана, да бих данас живео у Србији којој секу руке и ноге, и коју ће, по свему судећи, збрисати са лица земље.

Но, да се вратимо Цвајгу.

III

Писац „Јучерашњег света" нам описује реалне исходе прогреса који је, средином деветнаестог века, понео човечанство ка звездама – када је изгледало да ништа не може да заустави ход Победника, homo sapiensa, бившег мајмуна који се заувек усправио:

> У нашој готово хиљадугодишњој аустријској монархији изгледало је да је све засновано на темељима трајним, а сама држава да је највиши гарант постојаности. Право што је она пружала својим грађанима писмено је потврдио парламент, слободно бирани заступник народа, а свака дужност беше тачно одређена. Наша монета, аустријска круна, колала је у виду сјајних златника, јемчећи на тај начин за своју постојаност. Свак је знао колико поседује или колико му припада, шта је дозвољено а шта забрањено. Све је имало своју норму, своју одређену меру и тежину. Ко је поседовао неки иметак могао је тачно установити колико ће он годишње камате донети, а чиновник и официр поуздано су налазили у календару годину у којој ће аванзовати, и ону у којој ће отићи у пензију. Свака породица имала је свој одређени буџет, знала је колико има да потроши за стан и храну, за летње путовање и репрезентацију, а осим тога би један мали износ безусловно држала у приправности, за непредвиђене случајеве, за болести и лекаре. Ко је имао кућу, тај је у њој гледао сигурно уточиште за своју децу и унуке, двор и радња прелазили су као наследство са поколења на поколење; док је одојче

још лежало у колевци, у шкрињу или штедну касу већ су спремали први обол за његов животни пут, малу „резерву" за будућност. Све је у тој пространој држави стајало чврсто и непомерљиво на своме месту, на највишему пак седи цар; али уколико би он умро, људи су знали (или сматрали) да ће доћи један други и да се у добро прорачунатоме поретку ништа неће изменити. Све радикално, све насилно изгледаше већ немогућно у једном добу разума.

То осећање безбедности беше најдрагоценија својина милиона, заједнички идеал живота. Само у тој безбедности изгледао је живот вредан да се живи, и све шири кругови тражили су свој део тога драгоценога добра. Најпре су ову штедрост уживали само они који су нешто поседовали, али постепено се до ње пробијаху широке масе: век безбедности постао је златним добом осигурања. Људи су осигуравали кућу против пожара и провале, земљу против града и штете од непогоде, тело против несреће и болести, куповали су доживотне ренте за старост и девојчицама у колевку стављали полису за будући мираз. Најзад су се чак и радници организовали, освојили номинализовану плату и болесничку благајну, а службенице су штеделе за осигурање против старости и унапред уплаћивале у погребну касу за сопствени спровод. У садашњости је радосно уживао само онај ко је могао безбрижно гледати у будућност.

У том дирљивом уверењу да је могућно до последње рупице оградити палисадама свој живот од провале судбине, лежала је, упркос своју солидарности и смотрености схватања живота, једна велика и опасна сујета. У свом либералистичком идеализму, деветнаести век је био искрено убеђен да се налази на правом и непогрешивом путу ка „најбољем од свију светова." На раније епохе, са њиховим ратовима, гладима и револтима, гледало се с висине и са презрењем, као на време када је човечанство још било, ето, малолетно и недовољно просвећено. Сада је, међутим, само питање деценија па да се коначно надвладају и последњи остаци зла и насиља, и та вера у непрекидни неодољиви „прогрес" одиста је имала за онај временски период снагу једне религије; већ се у тај „прогрес" веровало више него у Свето писмо, и његово јеванђеље изгледаше да је необориво доказано свакодневним новим чудима науке и технике. Одиста је крајем тога мирољубивога века општи напредак био све видљивији, све бржи, све многострукији. Ноћу су се на улицама наместо тмурних светиљака жариле електричне лампе, радње су свој заводљиви нови сјај преносиле из главних улица

> у предграђа, већ је, захваљујући телефону, могао да говори човек са човеком на даљину, већ је новим брзинама јездио у колима без коња, већ се извијао у небеса у испуњеноме Икаровом сну. Комфор је продирао из отмених кућа у грађанске, воду више није требало доносити са бунара или из ходника, нити ватру с муком палити у огњишту, хигијена се ширила, прљавштина нестајала. Људи постајаху лепши, снажнији, здравији откако им је спорт челичио тела, све ређе је човек могао на улицама видети богаље, гушавце, сакате, а сва та чуда остварила је наука, тај анђео напретка. И на социјалном пољу ишло се напред; из године у годину појединац је добијао нова права, правда се примењивала блаже и човечније, па се чак чинило да ни онај најкрупнији проблем, сиромаштво широких маса, није више непобедив. Све шири слојеви добијали су право гласа и тиме могућност да легално бране своје интересе, социолози и професори утркивали су се проналазећи средства за здравији и чак срећнији живот пролетаријата – зар је онда чудно што се то столеће наслађивало својим сопственим остварењима, сматрајући сваку завршену тада још градио. Спустио сам се онамо пловећи преко Бермуда и Хаитија на једном малом броду – та Верхарен је нашу песничку генерацију васпитао да се чудима савремене технике диви с истим одушевљењем као наши преци римској антици. Незабораван призор беше већ сам Панамски канал, то речно корито избагерисано машинама, што својом окержутом бојом жари чак и кроз тамне наочаре, паклени ваздух по коме зује милиони и милијарде москита, чије се жртве виде у бескрајним редовима на гробљу. Колики су пали за то дело што га је почела Европа, а имала да оконча Америка! И тек тада, после тридесет година катастрофа и разочарења, оно је добило свој облик. Још неколико месеци завршних радова на уставама, па онда притисак прстом на дирку, и два мора ће се после столећа и столећа заувек слити; ја сам их међутим, као један од последњих у овој епохи, видео још растављена, обузет пуним и будним осећањем историје. Био је то ваљан растанак са Америком, тај поглед на њено велико стваралачко дело.

Да, па такво је било и моје детињство и рана младост – до осамнаесте године. Отац је био бравар, а мајка домаћица. Живели смо скромно и нисмо имали паре за путовање на годишње одморе – али је могло да се живи. Сваке године су ми куповали нову лектиру и нове уџбенике, иако сам, примајући дечији додатак, имао право на

половне. Када сам имао седам година, отац је од фирме добио стан, у коме сам имао своју собу. Дружио сам се с друговима и бољег и слабијег имовног стања – али, све је то било ту негде, и нико није штрчао. Читали смо, ишли у биоскоп, позориште; није се оскудевало у храни. Излети, екскурзије, лет авионом у Пулу, у четвртом разреду Гимназије... Људи око нас правили су викендице, узимали кредите – Чачак је био пун лепих породичних кућа и стамбених зграда зиданих за раднике великих предузећа. „ЦЕР", „Слобода", „Хидроградња", „ФРА", „Ремонт." Тиктакало је као швајцарски сат. Терени у иностарнству, земље Трећег света... Свадбе са раскошним поклонима: од веш-машине, преко фрижидера, до телевизора...

IV

Ево како су људи себе ослобађали у Цвајгово доба:

> Проживео сам, дакле, десет година новога столећа, видео Индију, парче Америке и Африке; почео на Европу гледати с новом радошћу у којој је било више знања. Никада нисам нашу стару земљу волео више него у тим последњим годинама пред Први светски рат, никада се више надао уједињењу Европе, никад више веровао у њену будућност него у то време када мишљасмо да смо угледали ново праскозорје. Али то је уистину већ било црвенило од ватре светскога пожара који се приближавао.
>
> Можда је тешко описати данашњим генерацијама, које су одрасле у катастрофама, сломовима и кризама, за које рат представља сталну могућност и скоро свакодневно ишчекивање, онај оптимизам и поверење у свет што надахњиваху нас младе људе после настанка новог столећа. Четрдесет година мира оснажили су били привредни организам земаља, техника је окрилатила ритам живота, научна открића прожимала су поносом дух те генерације; почињао је узлет који се у свим земљама наше Европе осећао готово једнако. Градови постајаху из године у годину лепши и многољуднији, Берлин из 1905. није више личио на онај што сам га знао 1901, престоница се претворила у светски град кога је опет силно престигао Берлин из 1910. Беч, Милано, Париз, Лондон, Амстердам – када бисте год у њих опет свратили, осетили бисте се зачуђени и срећни; шире и раскошније постајале су улице, моћније јавне зграде, луксузније и укусније радње. Осећало се на свим ствари-

ма како богатство расте и како се шири; чак и ми књижевници осећасмо то по тиражима, који су се у размаку од десет година утростручили, упетостручили, удесетостручили. На све стране ницаху нова позоришта, библиотеке, музеји; удобности као купатило и телефон, које су раније биле привилегија уских кругова, продираху у малограђанске кругове, а откако је радно време скраћено, успињао се са дна пролетаријат, да узме удела бар у малим радостима и удобностима живота. Посвуда се ишло напред. Ко је имао смелости, побеђивао је. Ко је купио кућу, ретку књигу, слику, могао је посматрати како њихова вредност расте, што је неко предузеће било смелије и шире постављено, тим се сигурније исплаћивало. Чудесна је безбрижност од тога завладала светом, јер шта би могло прекинути тај успон, шта ограничити тај елан који из сопственога замаха црпе све нове снаге? Никад Европа није била јача, богатија, лепша, никад она није искреније веровала у једну још бољу будућност; нико сем неколицине збрчканих стараца није као раније кукао за „добрим старим временима."

Али нису само градови, већ су и људи постајали лепши и здравији захваљујући спорту, бољој исхрани, скраћеном радном времену, приснијој везаности за природу. Зима, раније доба пустоши, коју би људи зловољно убијали у картању по биртијама, или досађујући се у прегрејаним собама, беше откривена у брдима као цедиља филтрираног сунца, као нектар за плућа, као наслада за крвљу простројану кожу. А брда, језера, мора не беху више удаљена као некад. Бицикл, аутомобил и трамвај смањили су дистанцу и дали свету ново осећање простора. Недељом би хиљаде и десетине хиљада људи у живописним спортским капутићима јурили на скијама и саоницама низ снежне обронке, на све стране дизаху се спортске палате и купалишта. И баш у купалишту могао се јасно сагледати преображај: док би у доба моје младости неки заиста лепо грађен човек падао у очи међу вратовима зараслим у сало, међу трбушинама и упалим прсима, сада су се, у антички ведром надметању, такмичиле прилике гипке од гимнастисања, опаљене од сунца, витке и усправне од спорта. Осим најсиромашнијих, нико више недељом није остајао код куће, сва је омладина, извежбана у свим гранама спорта, путовала, пентрала се и борила; људи више не би као у дане мојих родитеља, одлазили о феријама у близину града или у најбољем случају у Салцбуцрг, они су постали радознали да виде свет, да ли је он свуда тако леп или је леп

још и на други начин; док су раније иностранство видели само привилеговани, сада су банковни чиновници и занатлије путовали у Италију и Француску. Путовање је појевтинило, постало удобније, али пре свега је у људима било нове храбрости, нове одважности, која им је уливала и више смелости за странствовање, чинила их мање бојажљивима и штедљивима у животу – они би се, чак, стидели да буду бојажљиви. Читава генерација беше одлучила да се подмлади, свако се, супротно свету мојих родитеља, поносио својом младошћу; одједном ишчезоше браде, најпре у младих, па им затим следоваху и старији, да се не би сматрало да су стари. Бити млад, бити свеж и више не изигравати достојанство – то је постало парола. Жене су одбацивале корзете, који су им стешњавали груди, одрицале се сунцобрана и велова, јер их више не беше страх од ваздуха и сунца; скраћивале су сукње да би код тениса лакше кретале ногама, и није их више било стид да их показују ако су лепо грађене. Мода постајаше све природнија, мушкарци су носили бричес, жене смело седале у мушка седла, мушкарци се више нису замотавали нити се крили једни пред другим. Свет је био постао не само лепши, постао је и слободнији.

А на пољу морала је ту исту слободу освојило здравље и самопоуздање поколења које је дошло за нама. Први пут сте могли већ видети младе девојке без гувернанте с младим пријатељима, на излету и за време спорта, како се друже отворено и самопоуздано; оне више нису биле бојажљиве и притворне, знале су шта хоће а шта неће. Ослобођене контроле страха, коју су над њима вршили родитељи, зарађујући саме за живот као секретарице и чиновнице, оне су себи узеле право да саме обликују свој живот. Проституција, једино дозвољена љубавна институција старога света, видно је опадала захваљујући тој новој и здравијој слободи, свака форма пренемагања постала је старомодна. У купалиштима су све чешће рушене дрвене преграде које су дотле неумољиво делиле мушко купатило од женског, жене и мушкарци нису се више стидели да покажу како су грађени; у тих десет година поново је освојено више слободе, неусиљености и природности него пре тога за читаво столеће.

Јер нов је ритам био завладао светом. Једна година, шта се сад све дешавало у једној години!

Да, па то је...

И ми смо били слободни.

„Безбрижни, лаки и нежни", рекао би Црњански.

„– Хоћете лепо време?

– Хоћемо лепо време!

– Хоћете лепе жене?

– Хоћемо лепе жене!

Волимо исте ствари, волимо фине ствари" певали су онда „Лаки пингвини." И живот је био леп, лак, пингвински. „Vamos a la playa", или „No need to run and hide / its so wonderfull, wonderfull life", како је певао Black.

Журке, дружења, девојке, „Град."... Пило се, али релативно умерено. Наркомана је, у Чачку, било, али мало – сви су знали ко су наркомани.

На клупама у парковима седели су млади људи и певали, уз гитару...

Додуше било је повремених наступа језе, коју је је отпевавао, да је отера, стари шмекер Ђока Балашевић („Само да рата не буде."..) И умиривао нас је: „Америка је дивна, предивна чак, / чим у њој живи Паја Патак, звани Доналд Дак, / ал нису сви као Доналд, / мене плаши онај Роналд (Реган, нап. аут.) – тај је опасан. " Или, поводом Русије: „Ал нису сви ко Достојевски, / мене плаши Сибиревски, тај је прохладан." И закључивао је: „И ја ћу остати ту... " У Југи, Југовини, на концерту у Вировитици... Да испијемо још по једну за „уморне ливце."

V

У тој и таквој Европи је изгледало да се ништа не може и неће мењати. Ево како је, по Цвајгу, у Аустрији изгледао увод у општи рат 1914. године:

> То лето 1914. остало би за нас незаборавно и да не беше судбине коју је донело европској земљи. Јер ретко сам доживео иједно бујније, лепше, и чак бих могао рећи, летњије. Данима и данима небо је било свилено плаво, зрак мек али не и спаран, поља мирисна и топла, шуме са својим младим зеленилом тамне и бујне; и данас још, када изговорим реч лето, морам нехотице помислити на оне зрачне јулске дане које сам тада провео у Бадену крај Беча. Бејах се повукао да у том малом романтичном градићу, у коме је Бетовен лети тако

радо боравио, тих месец дана посветим крајње концентрисаном раду, па да затим остатак лета проведем код Верхарена, свога цењеног пријатеља, у његовом летњиковцу у Белгији. У Бадену није потребно напустити варошицу да би се уживало у природи. Лепа, бреговита шума неприметно продире међу ниске бидермајерске куће, које су очувале једноставност и љупкост бетовенских дана. У кафанама и ресторанима човек седи увек у природи, може, према расположењу, да се помеша у весело друштво бањских гостију који онде у парку одржавају корзо, или да се изгуби на самотним путањама.

Већ увече пред онај 29. јун што га католичка Аустрија празнује као Петра и Павла, стигли су из Беча многи гости. У светлим летњим хаљинама, весело и безбрижно таласало се мноштво по бањском парку пред музиком. Дан беше благ; небо над широким кестеновима лежаше без облака – био је то дан створен да човека учини срећним и задовољним. Ускоро ће за људе и децу доћи ферије, и са овим првим летњим празником они као да су већ унапред доживљавали читаво лето са његовим блаженим ваздухом, пуним зеленилом, и његовим заборавом свих дневних брига. Ја сам тада седео по страни од метежа бањског парка и читао једну књигу – знам још и данас коју: „Толстоја и Достојевског" од Мерешковског – читао је пажљиво и с напетошћу. Па ипак је у мојој свести истовремено био присутан и ветар међу дрвећем, цвркут птица и музика што је долетала из парка. Јасно сам чуо мелодију а да ми она при том није сметала, јер наше је ухо. зна се, толико прилагодљиво да ће се сваки трајнији звук, бука улице или жубор потока, после мало минута потпуно уградити у свест, па ће нас само неочекиван прекид приморати да ослушнемо.

Стога сам нехотице запео у читању када се музика одједном усред такта прекинула. Нисам знао који је музички комад свирала бањска капела. Осетих само да је музика наједанпут изостала. Инстинктивно дигох поглед са књиге. И друштво што се међу дрвећем шетало попут једне једине светле набујале масе, као да се изменило; и оно је изненада застало у своме равномерном кретању. Морало се нешто догодити. Устао сам и видео да свирачи напуштају музички павиљон. И то је било чудно, јер бањски концерт би иначе трајао по сат или дуже. Нешто је морало проузроковати тај нагли прекид; пришавши ближе, приметио сам да се људи пред музичким павиљоном збијају у усплахирене групе, око неког очигледно тек приспелог саопштења. То беше, као што сам сазнао после неколико минута, депеша да су његова царска висост престолонаследник

Франц Фердинанд и његова супруга, који се беху упутили на маневре у Босну, пали онде као жртве политичког атентата.

Све се више људи скупљало око овог гласа. Преносили су једни другима неочекивану вест. Али истини за вољу: са лица се није могла прочитати нека нарочита потресеност или огорчење. Престолонаследник, наиме, нипошто није био омиљен. Ја се још из најранијег детињства сећам оног другога дана када је крон–принц Рудолф, царев син јединац, нађен мртав у Мајерлингу. Тада је град био сав ускомешан од узбуђења и ганутости, непрегледне масе тискале су се да присуствују полагању на одар; неодољиво силно беше се испољило саучешће према цару и ужасавање због смрти његовог јединца сина и наследника у доба пуне мушке снаге, према коме су као напредном и необично симпатичном Хабзбургу, сви гајили највећа очекивања. Францу Фердинанду, напротив, недостајало је баш оно што је у Аустрији било неизмерно важно за истинску популарност: лична предусретљивост, шарм човека и пријатан начин опхођења. Често сам га посматрао у позоришту. Седео би у својој ложи снажан и широк, са хладним укоченим очима, и не би публици упутио ни један једини љубазан поглед, нити би уметнике охрабрио срдачним пљескањем. Нико га није видео да се смешка, ниједна фотографија није га приказивала у неком слободнијем ставу. Није имао смисла за музику, није имао смисла за хумор, а исто тако непријазно изгледаше и његова жена. Око овог двора ваздух је био леден; знало се да немају пријатеља, знало да га стари цар мрзи од срца зато што своје престолонаследничко нестрпљење за владањем не уме тактично да прикрива. Моје готово мистично предосећање да ће тај човек са вратом булдога и са укоченим, хладним очима проузроковати некакву несрећу, није, према томе, било нимало лично, већ је било раширено у целом народу; зато вест о његовом убиству није изазвала дубоко саучешће. Људи су брбљали и смејали се, касно увече музика је у локалима опет свирала. Многи су тих дана у Аустрији потајно одахнули што је овај наследник старога цара ликвидиран у корист несразмерно омиљенијега надвојводе Карла.

Тако је било и код нас, уочи распада СФРЈ.

Напетости, наравно, али зар је рат могућ?

Парадирање Туђмановог Збора националне гарде у Загребу, одевени у Тренкове пандуре и опрему сињских алкара – зар не беше смешно?

Чак и они пуцњеви у гомилу која у Сарајеву 1992. године протестује против рата изгледали су некако оперетски, као скеч из „Топ листе надреалиста." Сад ће све проћи – пробудићемо се, опет у СФРЈ.

Без ружних снова, наравно.

Но, лепа села су лепо изгорела. Свуда...

VI

А онда је на ред дошао Други светски рат. Њега не би било да Запад није попуштао Хитлеру, чак и кад је било јасно ко је Хитлер и шта хоће. Прво су му попустили око Аустрије. Цвајг је вест о томе запазио у једном издању „Evening Standarda." Знао је шта се спрема.

Ево његовог записа:

> Колико је стварне истине или неистине било у тој белешци тога једнога издања „Evening Standarda" – коју велике масе вероватно нису ни запазиле – то ја не знам да оценим. Знам само колико сам се ја лично неизмерно престрашио од помисли да се већ воде преговори о Аустрији између Хитлера и Енглеза; не стидим се рећи да су ми се новине тресле у руци. Лажна или истинита, ова вест ме је узбудила као већ годинама ниједна, јер сам знао: ако се она обистини само једним делићем, онда је то почетак краја, онда ће камен пасти из зида, а са њим заједно и зид. Сместа сам се окренуо, скочио на први аутобус што стаје на Victoria Station и одвезао се у Imperial Airwaves, да упитам има ли још које слободно место у сутрашњем јутарњем авиону. Хтео сам још једном да видим своју стару мајку, своју породицу, своју домовину. Случајно сам још добио једну карту, убацио нешио ствари у кофер и одлетео у Беч.
>
> Моји пријатељи се зачудише што се враћам тако брзо и тако изненадно. А колико су ме тек исмејали када сам им споменуо своју бригу; још увек сам онај стари „јеремија", тако су ми се ругали. Да ли ја, значи, не знам да цело аустријско становништво сада стоји стопроцентно иза Шушнига? Подробно су уздизали величанствене демонстрације „Отаџбинског фронта", док сам ја у Салцбургу био запазио како ти демонстранти, у већини, носе прописану значку организације само споља на реверима капута, а да су се истовремено, опрезности ради, већ одавно у Минхену уписали у национал–социјалисте – превише сам учио и писао ис-

торију, а да не бих знао како се велике масе увек одмах претумбају на ону страну где лежи тежа моменталне силе. Знао сам да ће исти гласови који данас вичу „хајл Шушниг", сутра брујати „хајл Хитлер." Али у Бечу су сви са којима сам говорио показивали искрену безбрижност. Позивали су једни друге на седељке у смокингу и фраку (не слутећи да ће ускоро носити кажњеничке одеће концентрационих логора), преплављивали трговине божићним куповинама за своје лепе куће (не слутећи да ће им их неколико месеца касније одузети или опљачкати). И та вечита безбрижност старога Беча, коју сам раније тако силно волео и о којој сам у ствари сањао целога свог живота, та безбрижност што ју је бечки национални песник Анценгрубер једном обухватио у сажети аксиом: „Ништа ти се не може десити", она ме је сад први пут болела. Али можда су у крајњој линији они били мудрији од мене, сви ти моји бечки пријатељи, јер су због сваке ствари патили тек онда када би до ње стварно дошло, док сам ја несрећу подносио већ унапред у машти а затим по други пут у стварности. Било како било – ја их више нисам схватао и нисам од њих могао бити схваћен. После два дана нисам више никог опомињао. Чему збуњивати људе који не желе да им се смета?

Нека се, међутим, ово што ћу рећи не сматра накнадним украшавањем, већ чистом истином: за та последња два дана у Бечу ја сам сваку поједину блиску улицу, сваку цркву, сваки врт, сваки стари кутак града у коме сам се родио, посматрао са једним безнадежним, немим „никад више." И своју мајку сам загрлио мислећи потајно: „Ово је последњи пут." Све у том граду и у тој земљи осећао сам кроз то „никад више!" свестан да се растајем, да се растајем заувек. Поред Салцбурга, града где је стајала кућа у којој сам радио двадесет година, прошао сам а да се ни на железничкој станици нисам искрцао. Могао сам, додуше, са прозора вагона видети своју кућу на брежуљку, са свима успоменама проживљених година. Али ја је нисам погледао. Па и чему? – и онако, знао сам, нећу више у њој становати. А оног тренутка кадаје воз затутњао преко границе, ја сам, као праотац Лот у Староме завету, знао да је све иза мене прах и пепео, прошлост скамењена у чемерну со.

Мишљах да сам предосетио сву страхоту која ће се десити кад се Хитлеров злобни сан буде испунио, када он буде тријумфално заузео Беч, тај град који га је одгурнуо као млада човека без средстава и успеха. Али како се бојажљивом, како младом, како јадном

показала моја и свака људска фантазија према нечовештву које се било излило оног тринаестог марта 1938, дана када је Аустрија, а са њоме и Европа, пала у плен голоме насиљу!

И ја знам шта се спрема Србији: пустош и затирање. После Косова, отцепиће Војводину, Рашку област, Неготинску крајину, Ниш, Пирот и Врање, а Београдски пашалук ће „регионализовати" и подвластити олошу „левих либерала", духовних синова и кћери Брозових лумена попут Латинке Перовић, Богдана Богдановића, Живорада Ковачевића и иних... То може спречити само Бог – ако будемо достојни његове помоћи... Републику Српску ће, наравно, укинути, а Црна Гора ће трајно постати „Црвена Хрватска."..

Волео бих да не будем злогук. Међутим, ко је слутио, оне 1989. да ће Крајишници отићи из Крајине у „Бљеску" и „Олуји", да ће победити идеје маргиналног „Либералног савеза Црне Горе", да ће Косово окупирати Американци, да ће Војводина кренути пут Беча и Загреба, да ће Србијом опет владати титоисти, маскирани жутом ЕУ петокраком?

Историјске свести, каже Жарко Видовић, нема без свести о злу. А Срби, углавном се још нису освестили. Све им се чини да је ово ружан сан, из кога ће се пробудити уз звуке „Хеј Словени" и пар патика из Трста.

И Цвајговим савременицима се причињаваху сличне ствари...

VII

Живимо у доба кад смо са свих страна снимани, прислушкивани, праћени, доба када је приватност немилосрдно укинута. За сада, у наше псе убризгавају чипове, али ми смо им коначни циљ. И то се зове „слободна" и „уједињена Европа." А како је стварно изгледала слободна Европа Цвајговог доба и шта се после десило? Да га чујемо!

Пад Аустрије унео је у моју приватну егзистенцију једну промену коју сам испрва сматрао безначајном и чисто формалном: изгубио сам тиме свој аустријски пасош, и морао сам, за накнаду, код енглеских власти затражити једну белу хартију, пасош за људе без држављанства. Често сам у својим космополитским сањаријама потајно замишљао како би дивно било и како би у ствари одговарало

мом интимном осећању када бих био без поданства, необавезан ниједној земљи и на тај начин припадник сваке без разлике. Могао сам, међутим, још једном да се уверим колико су наше овоземаљске маште оскудне, и како човек управо најважнија осећања разуме тек онда када мора да их сам пропати. Десет година раније, када сам се једном у Паризу нашао са Дмитријем Мерешковским, и он ми се потужио да су му књиге у Русији забрањене, ја сам, онако неискусан, још прилично непромишљено покушао да га тешим како то у ствари не значи много у поређењу са интернационалном распрострањеношћу у целоме свету. Али када су моје сопствене књиге нестале из подручја немачког језика, како сам онда јасно схватио његово јадање што остварену реч може да обелодани само у преводу, у разређеном измењеном медијуму! Такође сам тек у часу када су ме, после дужег чекања на клупи молилаца у предсобљу, пустили у енглеско звање, схватио шта значи што сам пасош заменио за емигрантску исправу. Јер на свој аустријски пасош имао сам неоспорно право. Сваки аустријски конзуларни чиновник или полицијски чиновник био је дужан да ми га, као пуноправном грађанину, одмах истави. За добијену енглеску емигрантску исправу, пак, морао сам да молим. Била је то љубазност постигнута мољењем, а сем тога љубазност које су ме сваког часа могли лишити. Преко ноћи сам склизнуо још једну степеницу ниже. Јуче још инострани гост и нека врста џентлмена који троши свој интернационални приход и плаћа порез, постао сам емигрант, refugee. Спао сам у једну нижу, мада не и нечасну категорију. Требало је, осим тога, на белом листу хартије посебно молити за сваку иностране визу, пошто је у свим земљама владало подозрење према „врсти" људи којој сам одједном припао, према човеку без права, без отаџбине, кога не можеш, као остале људе, у случају нужде, када ти постане неугодан и предуго се задржава, протерати и вратити у његову земљу. И морао сам стално да помишљам на речи што ми их је годинама раније казао један изгнани Рус: „Пре је човек имао само тело и душу. Данас му је уз то потребан и пасош, иначе се са њим неће поступати као са човеком."

И заиста: можда ништа на тако чулно схватљив начин не приказује назадак у који је свет запао после Првог светског рата, колико ограничавања личне слободе човекова кретања и смењивање његових права на слободу. Пре 1914, земља је припадала свима људима. Свако је ишао куда је хтео и остајао колико је хтео. Није било

дозвола ни одобрења, и мене сваки пут изнова развесели чуђење младих људи када им причам како сам пре 1914. путовао у Индију и Америку, а да пасош нисам имао нити га уопште икада видео. Човек се укрцавао и искрцавао не питајући никога и непитан ни од кога, није морао да испуњава ниједну од стотина хартија које се данас од њега траже. Није било пермита ни виза, ни досађивања; исте те границе што их данас цариници, полицајци и жандармеријска стража, захваљујући патолошком неповерењу према свима, претварају у праве жичане преграде, представљају само симболичне линије које су људи прекорачивали са истом безбрижношћу као меридијан у Гриничу. Тек после рата почело је смућивање света национализмом, и та духовна епидемија нашега века узроковала је, као први видљиви феномен, ксенофобију: мржњу према странцима или у најмању руку страх од странаца. Свугде се свет хранио од странаца, свугде их је одбацивао. Сва понижења која су раније проналажена искључиво за злочинце, наметана су сада пре и за време путовања сваком путнику. Човек је имао да се фотографише с десна и с лева, из профила и an face, са косом подрезаном тако кратко да уши буду видљиве, морао је дати отиске прстију, најпре само палца, а затим свих десет прстију, морао је осим тога да поднесе уверења, потврде о здравственом стању, потврде о цепљењу, полицијска уверења о владању и препоруке, морао је бити у стању да прикаже позиве и адресе рођака, морао је да приложи моралне и финансијске гаранције, да испуни и испотписује формуларе са троструким и четвороструким копијама, и ако је из те хрпе листова недостајао само један, био би изгубљен.

Све ове ствари изгледају као ситнице. И може на први поглед изгледати као ситничарење с моје стране што их уопште спомињем. Али с тим „ситницама" је наша генерација прождрала ненадокнадиво драгоцено време. Када срачунам колико сам у тим годинама испунио формулара и изјава на сваком путовању, пореских изјава, девизних потврда, граничних пропусница, одобрења боравка, одобрења одласка, пријава и одјава, колике сам часове престајао у предсобљима конзулата и власти, пред колико сам чиновника, љубазних и нељубазних, мрзовољних и раздражених седео, кроз колико сам пограничних претреса и испитивања прошао, онда тек видим колико је људског достојанства пропало у овоме веку, о коме смо као млади људи, пуни вере, сањали као о веку слободе, будућој ери светског јединства. Колико је отето нашој продукцији,

нашем стварању, нашем размишљању, услед тог непродуктивног сећања, којим се истовремено понижавала и наша душа! Јер сваки од нас је током тих година проучавао више службене прописе него књиге из области духа, први корак у страном граду, у страној земљи није више као некад водио у музеје, у лепоте природе, већ у неки конзулат, у неку полицијску просторију, ради добијања „дозволе." Када бисмо седели на окупу, исти они што смо раније говорили Бодлерове стихове и са страшћу духа разматрали проблеме, хватали смо себе да причамо о афидавитима и пермитима и о томе треба ли затражити трајну или туристичку визу; познанство са неком малом чиновницом у неком конзулату, која ће човеку скратити чекање, беше у последњој деценији од веће животне важности него пријатељство једног Тосканинија или једног Ролана. Човек је стално имао да осећа, са душом рођеном у слободи, да представља објект а не субјект, да не постоји никакво његово право, већ само милост државних органа. Човека су стално саслушавали, регистровали, нумерисали, цензурисали, печатили, и ја, као непоправљиви човек једног слободнијег времена и грађанин једне сневане светске републике, још и данас сваки од тих печата у своме пасошу осећам као жиг срамоте, свако од тих испитивања и претреса као понижење. Ситнице су то, увек само ситнице, мени је то јасно, ситнице у једном времену када је вредност људског живота опадала још рапидније него вредност новца. Али само ако фиксирамо те мале симптоме, моћи ће једно касније време да забележи прави клинички налаз духовних односа и духовне пометње што беху захватили наш свет између два рата.

Можда сам ја од раније био превећ размажен. Можда се моја осетљивост услед грубих заокрета последњих година сувише раздражила. Сваки облик емиграције већ сам по себи неминовно узрокује неку врсту поремећаја равнотеже. Човек, када нема под ногама сопствено тле – и ово мора да се доживи па да постане разумљиво – губи од свог усправног држања, постаје несигурнији, неповерљивији према себи самоме. И ја се не устежем од признања да од дана када сам морао живети са стварно туђим папирима и пасошима, никад више нисам у потпуности осећао да припадам сам себи. Нешто од природног идентитета са својим првобитним и стварним ја остало је заувек разорено. Постао сам уздржљивији него што би мојој природи стварно одговарало, и данас ја, некадашњи космополит, имам непрекидно осећање као да сада треба

нарочито да се захваљујем за сваки гутљај ваздуха што га удишући отимам једном другом народу. Разуме се да је непомућена мисао свесна апсурдности ових бубица, али када је разум могао да се супротстави сопственом осећању! Није ми помогло што сам кроз пола века васпитавао своје срце да куца космополитски, као срце једног citoyen du monde. Не, онога дана када сам изгубио пасош, ја сам са 58 година открио да човек са својом домовином губи више него парче омеђене земље.

VIII

Наравно, свима се чини (сви желе да им се чини!) да се црне слутње неће остварити. Ипак, решиће се то! Има још паметних људи! Зар нуклеарни рат? Не, то је немогуће!

И то је Цвајг преживео.

Ево како је изгледало у доба Чемберлена и Даладјеа:

Али ја нисам био усамљен са тим осећањем несигурности. Узнемиреност се постепено почела ширити по целој Европи. Од дана када је Хитлер извршио препад на Аустрију, политички хоризонт остао је смрачен, и они исти људи у Енглеској који су ми потајно крчили пут, надајући се да ће тиме искупити мир за своју сопствену земљу, сада се замислише. Почев од 1938, ни у Лондону, ни у Паризу, ни у Риму, ни у Бриселу, ни у једном граду или селу није више било разговора, па ма како предмет спочетка био удаљен, који не би коначно увирао у неизбежно питање: да ли се и како рат још може избећи или у најмању руку одгодити. Ако погледам на све те месеце сталне и све веће бојазни од рата у Европи, могу да се сетим у свему двају или трију дана истинскога поуздања, двају или трију дана када смо још једном, последњи пут, имали осећање да ће се облак распршити, и да ћемо опет моћи да дишемо спокојно и слободно као некад. На неки перверзан начин, та два или три дана беху управо она која се данас бележе као најкобнија у новој историји: дани виђења Чемберлена и Хитлера у Минхену.

Знам да је данас неугодно подсећање на тај састанак када су Чемберлен и Даладије, немоћно притиснути уза зид, капитулирали пред Хитлером и Мусолинијем. Али пошто ја овде хоћу да служим документарној истини, морам признати да је свако ко је та три дана доживео у Енглеској, имао осећање да су то дани чудесни. Ситуација је тих последњих дана септембра 1938. била очајна. Чем-

берлен се управо вратио са свог другога лета Хитлеру, и неколико дана касније људи су сазнали шта се догодило. Чемберлен је дошао с циљем да у Годсбергу без остатка пристане на све оно што је Хитлер од њега тражио у Берхтесгадену. Али Хитлеровој хистеричној препотентности више није достајало оно што је неколико недеља раније сматрао довољним. Политика appeasementa и try and try again бедно је пропала, доба вере у добар исход било се у Енглеској преко ноћи завршило. Енглеска, Француска, Чехословачка и цела Европа стојаху пред једним избором: да се или понизе пред Хитлеровом претераном вољом за моћ или да му препрече пут оружјем. Изгледало је да је Енглеска решена на крајње мере. Ратне припреме више нису прећуткиване, него су откриване отворено и демонстративно. Одједном се појавише радници и почеше усред лондонских вртова, у Хајд Парку, Рецент Парку, а нарочито преко пута немачкога изасланства, копати склоништа за случај ваздушних напада. Мобилисана је флота, официри генералштаба летели су непрекидно тамо–амо између Париза и Лондона, вршећи заједничке последње припреме, на бродове за Америку јуришали су странци који су хтели да се благовремено склоне на сигурно место; од 1914. Енглеску још није захватило такво буђење. Људи су ходали озбиљнији и замишљенији. Гледајући куће и претрпане улице, сви смо потајно мислили неће ли се на њих већ сутра сручити бомбе? А иза врата су људи у време емисија вести стајали или седели око радија. Широм целе земље лежала је, невидљива али осетна у сваком човеку и у свакој секунди, нека силна напетост.

Онда је дошло до оног историјског заседања парламента, када је Чемберлен саопштио како је још једном покушао да са Хитлером постигне неки споразум, предложивши му још једном, по трећи пут, да га посети у Немачкој на коме му драго месту, ради спасавања тешко угроженога мира. Одговор на његов предлог још није стигао. Онда је усред заседања – одвећ драматично удешено – стигла она депеша која је јављала Хитлеров и Мусолинијев пристанак на заједничку конференцију у Минхену, и у том тренутку – што опет представља скоро јединствен случај у историји Енглеске – енглески парламент је изгубио живце. Посланици су поскакали на ноге, завикали и затапшали, галерије су забрујале клицањем. Већ годинама и годинама високи дом није тако задрхтао од излива радости као у том тренутку. Са људског гледишта представљало је чаробан призор како искрено одушевљење што мир још може да буде спасен

надјачава држање и уздржавање што га Енглези иначе тако виртуозно упражњавају. Политички је, напротив, овај излив представљао ужасно велику грешку, јер су парламент и читава земља одали тим лудим ликовањем колико им је рат силно мрзак, колико су за вољу мира спремни на сваку жртву, на свако напуштање својих интереса, па чак и свога престижа. Чемберлен је на тај начин био унапред обележен као човек који иде у Минхен не да би се за мир борио, већ да би га измолио. Али тада још нико није слутио каква капитулација предстоји. Сви су веровали – па и ја сам, не поричем – да Чемберлен иде у Минхен да преговара, а не да капитулира. Онда су следила још два, још три дана пакленог чекања, за време којих цео свет као да беше задржао дах. У парковима се копало, у ратној индустрији радило, постављало се оруђе за одбрану, разматрало се отпремање деце из Лондона и чињене су тајанствене припреме које појединац није схватао, али о којима је ипак свако знао чему служе. Опет су јутро, подне, вече и ноћ пролазили у ишчекивању новина, у ослушкивању радија. Опет су се поновили они тренуци јула 1914, са страшним, по живце разорним чекањем на да или не.

А онда се наједанпут, као од неког силног налета ветра, тмурни облаци распршише, са срдаца паде терет, душе се ослободише. Стигла је вест да су Хитлер и Чемберлен, Даладје и Мусолини дошли до потпуне сагласности, и више још – да је Чемберлену успело да са Немачком склопи такав споразум који за сва времена обезбеђује мирољубиво рашчишћавање свих конфликата могућих међу овим земљама. Чинило се да је то одлучујућа победа упорне воље за миром једног по себи незнатног и тупавог државника, и у том првом часу сва су срца куцала за њега пуна захвалности. Најпре смо преко радија примили поруку peace for our time, која објављиваше нашој толико кушаној генерацији да можемо још једном поживети у миру, још једном бити безбрижни, још једном припомоћи изградњи једног новог, бољег света, и лаже свако ко покуша накнадно да порекне колико нас је опила та магична реч. Јер ко је могао помислити да се на тријумфалан повратак припрема један потучени човек? Да су широке лондонске масе, оног јутра када се Чемберлен вратио из Минхена, знале тачан сат његовог доласка, стотине хиљада би се сјуриле на лондонски аеродром да кличу човеку који је, како смо у том часу сви веровали, спасао мир за Европу и част за Енглеску. Затим су дошле новине. Приказивале су на слици како Чемберлен, чије је оштро лице иначе имало фаталне

сличности са главом неке раздражене птице, поносно и насмејано маше са врата авиона оним историјским документом који објављује peace for our time и који је донео кући као најдрагоценији поклон своме народу. Увече се сцена приказивала у биоскопима; људи су скакали са седишта кличући и вичући – мало је недостајало па да се почну међусобно грлити, онако обузети осећањем нове збратимљености која у свету треба да отпочне. Беше то незабораван дан смелих узлета душе за сваког ко је тада био у Лондону, у Енглеској.

У такве историјске дане волим да кружим улицама, да бих атмосферу осетио јаче, чулније, да бих у најистинскијем смислу удисао дах времена. У парковима су радници били обуставили копање склоништа, људи су их окружавали насмејани и распричани, јер је peace for our time склоништа од ваздушних напада учинио сувишнима; чуо сам два дечака како се на најбољем соспеу наречју ругају да ће од тих склоништа по свој прилици направити подземне нужнике, којих у Лондону и онако нема доста. Свако је радо учествовао у општем смеху, сви људи изгледаху свежији, живљи, као биљке после олује. Ходали су усправније него дан раније, и са неком лакоћом у раменима, у њиховим иначе тако хладним енглеским очима треп тао је весео сјај. Куће изгледаху блиставије откако се знало да им више не прете бомбе, аутобуси гиздавији, сунце светлије, живот хиљада и хиљада интензивнији и ојачан том једном опојном речи. Осећао сам како она и мене подиже сама. Ишао сам неуморно, и све брже и слободније, и мене је вал нове вере понео собом снажно и радосно. На углу Пикадилија неко ми изненада журно приступи. Беше то неки чиновник енглеске владе, кога сам у ствари познавао само површно, један скроз неемоционалан, врло уздржан човек. Под обичним околностима били бисмо се само учтиво поздравили, и њему никад не би пало на памет да са мном заподене разговор. Али сада ми је пришао успламтелих очију. „Шта велите на Чемберлена", рекао је блистајући од радости. „Нико му није веровао, а он је ипак учинио оно што треба. Није попустио и на тај начин је спасао мир."

IX

А о чему нам причају сада?

О томе да ћемо, кад уђемо у ЕУ, решити све своје проблеме.

О печеним ЕУ шевама које падају са плавог ЕУ неба пошкропљеног жутим ЕУ звездама.

О потреби да се цивилизујемо и европеизујемо тако што ће пси луталице у ЕУ Србији бити боље заштићени од деце која се, у школама, онесвешћују од глади јер су им родитељи остали без посла и немају да им дају пара да купе ужину...

У то доба, кад ми се утроба преврће од лажи у коју нас, као у сумпорну киселину, потапају, да скину с наших костију месо и да нас претворе у ЕУ скелете, спремне за њихове ормаре пуне доказа о ЕУ злочинима, посегао сам за Цвајгом – да и себе и читаоца подсетим.

Пре свега, да га подсетим на апокалиптично убрзање историје, које је Цвајг, истински Европљанин и грађанин света, већ осетио на својој кожи, и које смо ми, што смо се смејали читајући „Алана Форда" („Зар је то било чија стварност, тај 'Алан Форд'?" питали смо се, не слутећи да ће нас ММФ-ови Суперхикови у Влади Србије крваво пљачкати и да ћемо се лечити у „Болници без наде") такође осетили у виду врелог жига историје који су нам утиснули у душу.

Наш свет, Богом устројен, мења се не из часа у час, него из секунде у секунду.

И то нагоре, наравно.

Ових неколико одломака из Цвајга показују нам и како су се срушиле најплеменитије илузије европског човека деветнаестог века. После Јасеновца, Кочевског рога и Голог отока, Срби нису имали право на илузије. Али, они су, у својој пубертетској занесености, пристали на њих, и дошао је рат 1991–1995. и НАТО бомбе 1999. године. Нова ЕУтопијска наивност може нас стајати скупље од свега. Јер, Европа је, много више но у доба Владике Николаја, Бела Демонија, лишена Христа и благодати Његове.

Колико ће коштати Србе ново затварање очију пред ЕУ стварношћу, видећемо.

Ко преживи, причаће. Ако буде имао коме да прича.

2010.

Апокалипса
и три религије

Политика и мистика: блискоисточни сукоб и есхатологија монотеистичких религија

Ново доба и свеопшти покољ

Одавно су мислећи људи уочили да време убрзава; што је мање песка у горњој посуди клепсидре, то брже истиче ка дну. Они који су остали без Бога (а, како рече блажени Августин, без Бога нико не остаје никад, осим оног ко се Бога одриче)и устали против Бога, почињу да дрхте: савест их подсећа на чињеницу да живе без Онога Који је извор живота. Богоборачке силе су све јаче, и оне стреме успостављању Новог поретка, који је отац Јустин звао добом „атомске технике и прашумске етике." Том поретку треба да претходи велики покољ зарад ослобођења од „сувишних." Најпознатији сатаниста 20. века, Алистер Кроули, који је радио и за британску обавештајну службу, у својој „Књизи закона", насталој 1904, тврдио је да је завршено хришћанско доба, и да наступа доба Хоруса, победничког божанског детета, пре чијег се доласка свет мора купати „у мору крви." Иницијација у Нови еон, по Кроулију, значи рат и масакре каквих до тада није било. Представници покрета Њу Ејџ, који у себи спаја елементе либералног хришћанства, оријенталних религија и окултизма, тврде да је свет изашао из патријархалне епохе Рибе и ушао у ослобађајуће Доба Водолије, али, да би био потпуно складан (једна светска држава, једна светска војска, једна полиција, једно судство, један парламент, и, наравно, једна, универзална

синкретистичка религија), морају бити уклоњени они који спречавају интеграцију. Њу Ејџ пророчица, Рут Монтогмери, још 1986. је изјавила: „Милиони ће преживети, а милиони неће." О свеопштем масакру, пре свега хришћана који се не одричу своје „рибље" вере, писала је и Алиса Бејли, која је стајала на почецима покрета (1).

Испуњавање Њу Ејџ „пророчанстава"

Творци глобалног „човечника" (израз Александра Зиновјева), који су до сада и радили на стварању синкретистичких Њу Ејџ папазјанија, да би што више разградили традиционалне хришћанске вредности Запада, више се уопште ни не крију: решили су да „пророчке" најаве „водолијаша" спроведу у дело. Осећају се тако моћни да се већ и поигравају са својим жртвама, људима –мравима „глобалног човечника." Рецимо, средином деведесетих година 20. века у САД појавиле су се тзв. „карте илумината", за једну врсту стратешке игре. На њима су се, пола деценије пре 11. септембра 2001. године, појавиле слике рушења кула близнакиња и напада на Пентагон. Они који прате ову проблематику, већ су уочили на тим картама нешто што личи на рушење Биг Бена у Лондону, и панику која настаје. На Интернету се поодавно појавиле спекулације да ће антиелита на Олимпијским играма у Лондону 2012. инсценирати неки терористички чин, сличан оном од пре 11 година, који би могао да буде увод у Трећи светски рат, рат за истребљење човечанства и свођење истог на „златну милијарду." Сасвим је могуће да су ове спекулације плод размишљања уплашених умова; али, после недавне тврдње израелског челника, Ехуда Барака, да је Хезболах, иза кога наводно стоји Иран, напао израелске туристе у Бугарској, Мосад и Шин Бет су се размилели по Великој Британији, а најављено је и присуство преко 20 хиљада британских војника који ће обезбеђивати Олимпијске игре, уз тврдњу да ће Иран „сигурно напасти" (као што је Садам Хусеин „сигурно" имао „оружје за масовно уништавање"). Оволика концетрација британске војске на Острву није уочена од доба Другог светског рата. Уосталом, ствар се ни не мора десити у току Олимпијаде; може то бити и касније, са истим ефектима. Отварање Олимпијских игара, пуно окултне симболике, вештаца и вештица (плус незаоблазни Лорд Волдеморт, господар зла из „Харија Потера"), свакако је деловало злокобно. Трећи светски рат

јесте могућност, али не због Хезболаха (они су само пиони на „великој шаховској табли" Бжежинског), него због унутрашње логике терминалног капитализма, званог глобализам. То је знао и Александар Панарин (умро 2003.), генијални руски социолог и философ, који је, у свом огледу, „Агенти глобализма", записао: „Шта може бити архаичније, супротстављеније просветитељском идеалу новог светског поретка, него што је то нови светски рат? Али, изгледа да баш он данас улази у систем тајни глобалног езотеризма. Једнополарни свет, уместо обећаног полицентричног, заснованог на праведном усаглашавању интереса Истока и Запада, неумитно срља у нови светски рат. Доследна једнополарност, у којој САД добијају монопол на управљање светом, неускладива је са постојањем великих суверених држава, ма где се оне налазиле. Постепена демонтажа тих држава очигледно је део замисли архитеката једнополарног света." (2) Овој демонтажи свакако се може приступити и коришћењем многобројних религијских противречја, поготову на Блиском Истоку, где се сређу три велике монотеистичке религије, од којих свака има свој поглед на апокалиптичке битке уочи Судњег дана и своја виђења есхатолошких збивања.

Без црно-белих слика

Тематика овог текста је превише сложена да би се на њене изазове могло одговорити једним новинарским (као и увек, летимичним и неизбежно недовољно научним)погледом. Улога религија у свету у коме живимо, па и у питањима рата и мира, иако веома важна, ипак је мања од улоге банкстера, глобалистичких гангстера маскираних у банкаре, чији је једини бог „златно теле." Такође, у оквиру сваке религије постоје разни правци, ставови, конфесије: рецимо, многи ортодоксни јудаисти, тзв. „харедим", изразити су противници концепта циониста, и сматрају да је Израел држава која није настала с Божјим благословом, јер је створена пре доласка месијанског доба. Многи Јевреји се уопште не слажу с неоконзервативцима, и припадници су левичарског антиглобалистичког покрета (Ноам Чомски и Наоми Клајн свакако нису исто што и Џошуа Муравејчик и њему слични). У исламу сунити и шиити имају различите погледе на апокалиптику, као и на улогу Махдија, а православни, римокатолици и

протестанти се такође јасно разликују у тумачењу „краја историје" (да и не говоримо о разликама у оквиру самог протестантизма, од либералног до фунадаменталистичког; уосталом, и либерално–екуменистички православци Откровење Јованово доживљавају само као сагу о еколошким проблемима). Зато се овај чланак може читати као скица, мада утемељена, за анализу значајног проблема савременог света, који је нашој јавности углавном непознат.

Долазак имама Махдија

Недавно је ирански духовни вођа, ајатолах Али Хамнеи, позвао свој народ да се припрема за велики рат пред крај света. У посланици коју је упутио вернима истакао је да је дошло време да се појави последњи, дванаести, „скривени" имам, Махди, који долази пре Страшног суда да би спасао муслимане и обезбедио светску победу ислама. Али Хамнеи је истакао да је дужност свих верних да се дисциплинују за долазак великог вође, и додао: „Ако себе сматрамо ратницима дванаестог имама, онда морамо бити спремни за рат. Под руководством Алаха, и уз његову невидљиву помоћ, учинићемо да исламска цивлизација тријумфује на светској позорници. То је наша судбина", рекао је Хамнеи. Ирански медији су, са своје стране, изјавили да претпостављени војницима деле брошуру „Последњих шест месеци", која говори о потоњој, апокалиптичној бици, и о томе како се треба спремати за Махдијев долазак и борбу против Запада (3). Све је пропраћено претњом исламске револуционарне гарде Америци и Израелу – послата им је порука да погађају какве ће бојеве главе носити иранске ракете усмерене ка њима. Мецлис (парламент Ирана) гласао је да се Ормуздски теснац затвори за бродове држава које су Ирану увеле санкције. Опасни догађаји који су на видику нису без религиозне усмерености, бар кад је њихово осмишљавање у земљама – актерима могућег Трећег светског рата у питању. Кренимо редом.

Месијанство у јудаизму

Савремени јудаизам је, наставши као реакција на новозаветно хришћанство, дубоко загледан у месијанску будућност својих следбеника, али и човечанства. Ова монотеистичка религија не признаје

за Спаситеља Исуса из Назарета, зато што није остварио очекивања фарисеја, који су уобличили савремени јудаизам. По Јулији Кош, ауторки књиге „Алеф бет жидовства", месија ће бити велики владар, не божанске природе, који ће „донети коначни мир свима/.../ Наступит ће нови свјетски поредак, олам ха–баа, будући свијет, у коме ће бити уништено и само начело зла, а они што су за живота били праведни, уживат ће заувијек заједно са Месијом. /.../Трећи, посљедњи и вјечни Храм у Јерузалему спустит ће се с неба на мјесто првога и другога Храма, посве довршен и савршен" (4). Дванаеста тачка Мајмонидовог исповедање вере гласи: „Месија ће доћи, а ја ћу се свакога дана припремати за његов долазак." По Јулији Кош, јудаисти не прихватају Исуса из више резлога: допуштао је да га сматрају Месијом, па је, самим тим, „лажни месија"; није остварио рај на земљи (да лав мирно лежи са јагњетом и да се мачеви прекују у плугове), трпео је бол и патио (а Месија, иако човек, биће изнад патње и бола), па је неприхватљив као спаситељска фигура. Месијанизам јудаизма је другачији.

Догодине у Јерусалиму

Арије Каплан, јеврејски научник и теолог, у својој књизи „Јерусалим – зеница васељене", каже да изрека „Следеће године у Јерусалиму" не значи само вековну жељу за повратком у Свети Град, него је реч „о молитви за почетак месијанског доба" (5). Месијин долазак, по Каплану, може се десити или чудом (ако га Јевреји заслуже) или, пак, људским напорима. Каплан каже да је месијански оптимизам био велика покретачка сила Јевреја: „Управо тај месијански оптимизам довео је до успона ционизма, покрета за национално ослобођење – првог таквог покрета у свету. Јевреји су знали да ће ствари морати да се побољшају и да ће избављење обавезно доћи. Сам Бог је то обећао, а ако не дође помоћу чуда доћи ће захваљујући људским напорима. Сви који су били на челу препорода Свете земље, можда су и несвесно учествовали у првим чиновима месијанске драме која је обухватала поновну изградњу земље/.../Постоји предање које каже да ће окупљање изгнаних и поновна изградња Јерусалима ићи као два најважнија знака која наговештавају долазак Месије. Предање говори да ће се најпре мали број изгнаних вратити у Свету земљу, а да ће

потом Јевреји преузети управу над Јерусалимом и изнова га изградити." (6) Или, како би рекао Гершом Шолем, изучавалац кабалистичког мистицизма: „Јудаизам је увек остао одан поимању искупљења као догађаја које ће се очито извршити на историјској сцени, унутар саме заједнице – речју, збиће се у видљивом свету и незамислив је без те појаве" (7). Занети месијанском идејом, следбеници јудаизма су се у историји суочавали с низом појава лажних спаситеља – од вође устаника против Римљана, Бар Кохбе, до Шабатаја Цвија, који се у 17. веку јавио у Смирни у Малој Азији, и за којим су кренули следбеници чак из Шкотске и Пољске, верујући да ће Цви успоставити хиљадугодишње царство и преузети власт од султана. Међутим, кад је био утамничен у Цариграду, Цви се пред власт имајућима одрекао своје титуле, потурчио се и био запослен као чувар амама; сахрањен је у на црногорском приморју, у Улцињу (8).

Знамења златног доба

Арије Каплан каже да ће се, пре доласка Месије, обновити Санхедрин (Синедрион)који треба да крунише Месију. (То се десило 2005. године, када се седамдесетак рабина разних токова јудаизма – ортодоксног, реформисаног и либералног крила – удружило и формирало ово кључно управно – судско тело своје религије.) По њему, две су главне идеје будућег „златног доба": Месија ће довести Јевреје у савршено духовно стање, а затим ће они друге народе учити да се повинују божанским законима, док ће Јерусалим бити духовно средиште целог света. У књизи предсмртних интервјуа, оснивач Израела, Давид Бен Гурион, истакао је да ће савет дванаесторице мудраца, у „постисторији", управљати светом из Јерусалима. Пре блаженства месијанског доба, биће велики рат, у коме ће, по талмудским предањима, изгинути трећина човечанства. Победиће следбеници месије, који ће седам година спаљивати оружје побеђених народа. Побеђени ће признати његову власт, и донеће дарове, а богатство месијиних следбеника биће неограничено, па ће и они најсиромашнији имати по 2.800 робова. Они који не признају есхатолошког цара биће уништени, а остали ће се обратити у јудаизам, и настаће рај на земљи: њиве ће, без обраде, давати медењаке, вунену одећу и пшеницу чије ће свако зрно бити као два бубрега највећег бика.

Израел и древна пророчанства

Традиционална религиозност веома је утицала на формирање државе Израел. Патрик де Лобе, у својој студији „Есхатологија", пише: „У Декларацији независности 1948. године говори се о расејању и непосредно се каже да се „јеврејски народ непрестано молио за свој повратак, и увек се надао на васпостављање своје политичке слободе", de facto изгубљене после римског освајања Палестине (63. године пре Христа). Формула припадности јеврејском народу, неопходна за репатријацију у Израел, гласи да се Јеврејин мора родити од мајке Јеврејке, и „да не може да припада другој вероисповести" (измењено после исправки 1970.), због чега 1962. године, пољском Јеврејину, који је постао римокатолички монах (брат Данијел), није дозвољена репатријација. Право закључивања и раскидања брака у Израелу имају само верске власти, а око 1/6 бирача гласа за партије које заговарају теократство устројство живота/.../" (9) Није случајно да је, како каже руски путописац Сергеј Путилов, рат у суседном Ираку у Израелу био схваћен као почетак древних пророчанстава и знак скорог месијанског доба, и то зато што се у древности на територији Ирака налазило Вавилонско царство, у коме су Јевреји, под Навуходоносором, робовали 70 година, при чему је Садам Хусеин себе замишљао као наследника вавилонских царева (што су и његови непријатељи радо прихватали као праву бит Хусеинове историјске појаве) (10). Што се тиче Ирана, ова држава је древна Персија, а зна се да су и персијски цареви поробљавали Јевреје, због чега се и са њима, јер данас опет угрожавају Израел, мора повести бој. Изралески тумачи древних пророштава у светлу наших дана сећали су се да је речено да ће се од буке при заузећу Вавилона потрести земља (авиони америчке војске на Багдад су бацали бомбе ГБУ 28, тежине две тоне, са ласерским навођењем), и да ће се чути јаук међу народима (бура протеста у многим земљама против овог рата, која, узгред буди речено, рат није спречила).

Западно хришћанство: римокатолицизам и либерални протестантизам

Иако у римокатолицизму и протестантизму постоји низ заједничких веровања, која су, као и код православних, наслеђена из

времена ране Цркве, ипак се њихов поглед на последње дане у извесној, често пресудној за политичку активност, мери разликује. Традиционални римокатолички поглед на историју, који је био прожет апокалиптичким страховима (о чему је, у „Греху и страху" и „Страху на Западу", писао Жан Делимо), због чега су ломаче инквизитора схватане као средство за очишћење света од антихристових слугу, после Другог ватиканског концила доживео је својеврсну „модернизацију." Наиме, папа Павао Шести је тврдио да ће, пре Армагедона, на свету наступити „цивилизација љубави", када ће човечанство, на челу с римокатолицима и следбеницима Авраама (Јеврејима и муслиманима), живети у слози и миру. Идеју „цивилизације љубави" заговарао је и Иван Павао Други, а папа Бенедикт Шеснаести се, у својој енциклики „Љубав у истини" заложио за стварање јединственог центра светске финансијске моћи, који ће „праведније" делити планетарна богатства. По Патрику де Лобеу, појам о коме говоримо „означава историјски идеал хришћанства, насликан у социјалној доктрини Католичке цркве. Тај идеал се може реализовати у том смислу што је у овој или оној мери цивилизација љубави остварива у овом свету" (11). Либерални протестанти, попут Јиргена Молтмана, верују да ће тријумфовати тзв. „теологија наде": доћи ће, како је говорио Молтман, до „хуманизације човека, социјализације човечанства, мира свему што је створено" (12). Дакле, својеврсна секуларна утопија са „хришћанским премазом." Либерално мислећи потомци Лутера су усвојили секуларне моделе „пермисивног друштва", постављајући бискупине и пасторине, „венчавајући" хомосексуалце и верујући да се ближи ружичаста будућност човечанства, оличена у екуменизму свих боја и праваца.

Амерички месијанизам

Но, за „армагедонску причу" најбитнији су амерички протестантски фундаменталисти, тзв. хришћански ционисти, који верују у месијанско значење државе Израел, месијанство Америке као такве, и неопходност борбе против „антихриста" оличених у исламским државама, као и Русији и Кини. Утицај протестантског фундаментализма на самопоимање америчких политичара, па и значајног дела народа, не сме се занемарити. Још у 19. веку

протестантски проповедници су истицали да је Бог изабрао следбенике Џорџа Вашингтона да донесу благослов демократије читавом свету. Смештајући Америку с оне стране океана и одвајајући је од европских верских ратова и апсолутизма, Бог ју је учинио најпогоднијим тлом за изградњу грађанских и верских слобода. Невиђени природни ресурси и библијски утемељена предузимљивост, као и технологије које се развијају на опште добро, треба да помогну просветљењу свих људи на свету (13). Председници САД, попут Роналда Регана, чврсто су се држали овог „наратива." Уосталом, познато је да је Џими Картер изгубио изборе зато што је преко двадесет милиона протестантских фундаменталиста гласало против њега јер је подржао право Палестинаца на независну државу. Реган је тврдио да је Америка на посебан начин изабрана, и да људи нису у њу стизали у потрагу за златом, него за Богом. Њени држављани су „слободан народ, који живи под влашћу закона, верује у свог Творца и своју будућност" (14). Они су добри и племенити људи, говорио је Реган, „на много начина благословени, јер су нација под влашћу Бога, живог и пуног љубави" (15). Године 1987. изјавио је да америчка нација није саздана себе ради, него да је њена узвишена дужност „очување и ширење свештеног огња људског живота" (16). На Регановој страни били су протестантски фундаменталисти, попут Тимоти Ле Хаја, који је проповедао својој пастви: „Америка је људска нада за свет, а Исус Христ је нада за Америку... Ово је највећа нација под влашћу Божјом коју је свет икада упознао" (17). Експлозивна мешавина древних библијских пророштава и савремене политике довела је Регана до отвореног проглашавања Совјетског Савеза „империјом зла" и позива на „крсташки поход." Зато је његова изјава да „бранити Америку значи бранити Бога који је благословио нашу земљу" (а она је „последња највећа нада човечанства") плод веровања да ће са Совјетским Савезом морати да се коначно, „армагедонски" зарати, да би се зло изагнало из овог света. Говори Џорџа Буша Млађег после 11. септембра 2001. сасвим су се уклапали и регановску схему: објављен је свети рат против исламског тероризма, јер Америка, земља суштог добра, бива нападнута због своје апсолутне вредности, засноване на ширењу слобода и демократије.

Хришћански ционисти

„Хришћански ционисти" су протестантски фундаменталисти који припадају тзв. покрету „диспензационалиста" (од латинског „disþensatio", што значи „Божји промисао"). По њиховом учењу, Божји Промисао је двострук – за хришћане и за следбенике јудаизма. (18) При том, хришћани су пре свега Англосаксонци, који су, можда, једно од изгубљених јеврејских племена, док су народи попут Руса, Кинеза и муслимана „ниже врсте", зато што не познају „праву веру", и с њима је рат неминован. Рат ће се окончати у долини Мегидо у данашњем Израелу (библијски „Армагедон"), и на једној страни ће бити Јевреји и амерички протестанти, а на другој лоше нације, које се називају „Гог и Магог", при чему их води, по старозаветним пророштвима, „кнез Рош" (Рус), у чијој земљи су области „Мешех и Тувал" (амерички фундаменталисти су тврдили да су то Москва и Тоболск.) Један од кључних диспензационалиста, Хал Линдзи, објавио је 1970. године књигу под насловом „Велика покојница Земља" (продата у 20 милиона примерака!), у којој је изложио будућност армагедонских бојева. У тој књизи, Језекиљево пророчанство се испуњава тако што удружена двестамилионска совјетско-арапска војска напада Израел, претходно побивши трећину човачанства. Међутим, приликом битке, ову војску уништава „атомски удар", који „организује" „Цизус Крајст" лично. После тога, остаје 144 хиљаде Јевреја који се обраћају у хришћанство и проповедају Еванђеље широм света. Ипак, пре свих ових збивања протестанти – фундаменталисти доживљавају „rapture", чудесно узношење на небо, и преживљавају Трећи светски рат. (19) Линдзи је био саветник Роналда Регана, док је још један значајан проповедник фундаментализма, пастор Џери Фолвел, вођа покрета тзв. „моралне већине", постао толики пријатељ државе Израел да је једини нејеврејин који је добио престижни „Орден Жаботинског." Фундаменталисти су углавном републиканци. (20) Александар Дугин о „хришћанским ционистима" у својој „Конспирологији" каже: „Резултат пропаганде хришћанства у англосаксонском свету, нарочито у САД, аутоматски носе у себи компоненту „патриотског" америчког васпитања у духу очекивања последње битке „империје добра" (САД) против

„империје зла" чију улогу играју час Русија, час њени новији суртогати/.../исламски фундаменталисти, Осама бин Ладен, Садам Хусеин" (21). Данас је „империја зла" – Иран. То је оно што Дугин зове „атомски диспензационализам", „разматрање атомског оружја као саставног елемента апокалипсе." Одатле и опседнутост иранским атомским програмом. По руском геополитичару, „хришћански ционизам" није безазлена појава: „Диспензационалисти циљано тумаче збивања савременог света из библијске перспективе. Они који су непријатељи САД улазе у „војске сатане" и то директно. Циничном реализму америчке геополитике диспензационалисти додају фанатичну увереност да су „морално исправни"/.../Оно што највише запањује у диспензационализму – то је буквално испуњавање његових пророштава. У њиховим пророчанствима 19. века говорило се „о скорој изградњи израелске државе у Палестини" и „враћању свих Јевреја у земљу обећану" (испунило се 1947.), о изградњи „Трећег храма" и узласку „вође Јевреја" на Брдо храма (после пењања председника Израела, Аријела Шарона, на Брдо храма 2001. године почела је ескалација палестинско-израелског сукоба), о збивањима у Европи, Русији, на Блиском и Далеком Истоку, од којих су се нека буквално испунила кроз 50–100 година/.../Како год невероватно звучало, али митолошка протестантско – фундаменталистичка интерпретација историје показује се заиста блиска фактичком стању ствари" (22).

Утицај хришћанског ционизма на политику САД

Године 1980. објављена је декларација Међународног хришћанског ционистичког посланства у Израелу, у којој пише: „Хришћански ционизам је теолошка позиција која будућност Изабраног народа види у земљи његових праотаца. Хришћански ционизам се држи буквалног тумачења Библије и одбацује доктрину замене (Старог Завета Новим, нап. В. Д.), која је одиграла централну улогу у вишевековном прогону Јевреја и дала основу за Холокауст. Хришћански Месија, кажу фундаменталисти, рођен је у јеврејском народу, који је због тога постао „царска породица" и заслужује сваку, а нарочито политичку, помоћ (23). Амерички неоконзервативци, међу којима је

приличан број Јевреја, одушевљено су (зарад својих геополитичких интереса)решили да подрже овај покрет. У часопису „Foreign Policy", у броју за новембар–децембар 2005, Џошуа Муравејчик објавио је текст „Повратак", постављајући реторско питање: „Ко би, пре само шест година, могао да претпостави да ће „неукусни" разговори о нашем утицају на спољну политику САД доћи до најудаљенијих крајева света? Нас, узајамно мало повезаних, које су настраности политике 60-их навели да скренемо с лева на десно, било је мање од стотине/.../Појам 'неокон' сад се повезује с појмом 'ултраконзервативац', а неки га повезују с појмом 'Јеврејин'" (24). У Америци њих, ауторе „Пројекта за нови амерички век", зову „Клика", и међу њима су Ричард Чејни, Доналд Рамсфелд, Ричард Перл, вођа „хришћанске деснице" Гери Бауер, члан Савета за политику одбране Елиот Коен, итд. Сви су они следбеници што јеврејског, што „хришћанског" ционизма. За време протестантског фундаменталисте Џорџа Буша Млађег донет је, 16. октобра 2004, Закон о праћењу глобалног антисемитизма, по коме је антисемитизам свака тврдња да „јеврејска заједница контролише владу, медије, међународни бизнис и свет финансија"; свако „снажно антиизраелско осећање"; „оштра критика" израелских лидера;критика јеверских религијских књига; критиковање Владе и Конгреса САД да су под снажним утицајем израелског лобија; критиковање јеврејских кругова због ширења глобализма;порицање да је шест милиона Јевреја страдало у холокаусту;називање Израела „расистичком" државом; тврдња да су бољшевичку револуцију изазвали Јевреји; тврдња да су јеврејски свештеници с Римљанима разапели Христа... (25) Дакле, да поновимо: по америчким фундаменталистима, САД и Израел су Богом изабране земље чији су главни непријатељи арапске државе на Блиском Истоку и Русија (плус све јача Кина). Ове потоње силе ујединиће се ради напада на Израел, али ће, иако моћне, бити побеђене у атомском рату (који ће однети трећину човечанства), после чега ће наступити миленијумско царство „Џизуса Крајста." У чланку „Неокон значи Јеврејин", објављеном у часопису „Јеврејски свет", Нехами Сара Шварц пише о опозицији неоконзервативцима у САД, и тврди, сасвим у духу ових америчких радикала: „Пораст антисемитизма у јеку борбе против муслиманског тероризма је

узнемиравајући симптом, који наговештава судбину Запада, који се повлачи пред исламом. Ако се Запад повлачи, ислам диже главу, а антисемитизам у САД и иностранству је у порасту/.../Мир ће наступити кад ислам буде укрођен, и пут ка миру води само кроз Јерусалим." (26)

Исламско виђење последње битке

У уводу смо већ истакли да ајатолах Али Хамнеи позива муслимане Ирана (углавном шиите)да се спреме за последњу битку оличену у западним силама зла, у чему ће им помоћи скривени имам, Махди, који ће успоставити правду у целом свету. У исламу, и сунити и шиити верују у појаву Махдија, али шиити верују да је он дванаести имам из дома пророка Мухамеда, који треба да царује седам година, док га сунити доживљавају нешто апстрактније. У хадисима (исламско предање) каже да ће, пре краја света, доћи Дацал, антихрист, кога ће удруженим снагама победити Иса, син Мерјемин (Исус Христос, кога муслимани сматрају за пророка) и Махди. Дацал ће се појавити после великих ратова и глади који ће људе навести да му се поклоне. Пре његове појаве, на земљи ће бити страшна суша, а он ће свима понудити воду и храну. Прогласиће себе за бога. Ибн Масуд, у 144. хадису, овако излаже последњу битку: „Приликом појаве антихриста људи ће се поделити на три групе: једни ће поћи за њим, други ће се сакрити у земљу, где расте пелен, а трећи ће се скупити у табор на обали Ирака и сукобиће се са њим. На крају ће се сви верни скупити на пољу у близини Шама (Дамаска) и послаће одред на чијем челу ће бити коњаник на ријем коњу, на црном и на белом; они ће се потући са антихристом, и нико се жив вратити неће" (27). Дамаск је, дакле, веома важан топоним есхатолошке географије ислама; у њему се налази џамија у којој се, јер је некад била хришћанска црква, налази глава Светог Јована Крститеља. Још једно знамење краја је најезда Гога и Магога, варвара које ислам поистовећује са Монголима. Појавиће се и звер, која ће, по хадисима, бити чудовишна змија која пузи око Ћабе у Меки. Сунце ће залазити на Западу. Биће то доба свеопштег одбацивања вере, када ће, по Гудхаифи бен ал–Јаману (хадис 204), људи за једну ноћ заборавити Коран. Што се тиче Махдија, идеја о његовој месијанској фигури много пута је

утицала на историју муслиманских народа. Династије Фатимида у Северној Африци (909–1171) и Алмохада у Северној Африци и Шпанији (1130–1269) настале су на тој идеји. Персијски религиозни реформатор, Баб, 1848. објавио је себе за Махдија, после чега је стрељан, али га и данас секта бахајаца сматра својим пророком. Крајем 19. века, Мухамед Ахмед је себе прогласио Махдијем, и повео устанак чије је резултат био одвајање Судана од Египта. Ајатолах Рухолах Хомеини извео је иранску исламску револуцију чији је циљ био стварање бескласног друштва на темељима изворног шиизма управо на основу народног чекања појаве Махдија. Исламска револуција је почела од препорода вере и свргавања западњачког режима шаха Резе Пахлавија. Одушевљеници су Хомеинија хтели да прогласе за Махдија и да с њим крену на Јерусалим, али пораз у рату против Ирака развејао је месијанска очекивања (28).

Исламизам versus ционизам

Борбеност савременог Ирана у односу према Западу заснована је на идеологији есхатолошког рата против идолопоклонства, која не оптужује толико Јевреје, колико исламомрзитељски Запад који против муслимана војује још од доба Карла Мартела. Хришћани су, као људи Књиге (ислам, не заборавимо, и Стари и Нови Завет сматра делимичним изворима Алаховог откровења), одбацили своју веру и подржали ционизам, зарад остваривања империјалних циљева на Блиском Истоку. Председник Ирана, Махмуд Ахмадинеџад, говорећи 2005. у граду Заседану, изјавио је да је „Запад измислио мит о масовном убијању Јевреја и ставио тај мит изнад Бога, религије и народа/.../Европљани су се користили тим митом да створе јеврејску државу у срцу исламског света/.../Какве везе са холокаустом имамо ми? Ми, муслимани, ми, који живимо на Блиском Истоку, ми, земља солидарна с Палестинцима? Холокауст, као што је познато, нема никакве везе с арапском и блискоисточном историографијом, ми немамо везе с чудовишним покољем у коме су нацисти убили шест милиона људи" (29). Пошто се злочин десио у Европи, Европљани Јеврејима треба да дају своју земљу за државу, рекао је ирански политички лидер. Треба напоменути да је Иран 2006. организовао скуп о ревизији Холокауста, позивајући европске

и светске ревизионисте да на њему учествују. На скупу су говорили и поједини јудаистички фундаменталисти, који или поричу број од 6 милиона јеврејских жртава у Другом светском рату или оптужују ционисте да су Хитлеру препустили јеврејски народ Европе на милост и немилост, да би могли да створе државу у Палестини. Британски рабин Арон Коен је рекао да је чињеница холокауста неоспорна, али да то не може да оправда „израелске злочине против Палестинаца" (30). Кад се свему овоме дода порука Али Хамнеиа да је близу апокалиптични рат, јасно је да се уобличила експлозивна смеса која би Блиски Исток могла да дигне у ваздух. Поготову кад је у питању Јерусалим, „пупак света", град који све три монотеистичке религије сматрају својом светињом: јудаисти због Трећег храма, хришћани због Христа, а муслимани зато што се, по њиховом предању, Мухамед одатле уздигао на небо. Трећи храм, за чију обнову се залажу следбеници јудаизма и хришћанског ционизма, налазио се на месту где су сада Ал Акса и Омарова џамија, и било какав покушај да се те џамије уклоне водио би у најкрвавији рат. Слаба је утеха да муслимани верују да ће, после свих догађаја на измаку историје, доћи Иса, син Мерјемин, који ће обновити исламску веру и успоставити царство правде... Да не заборавимо: у свим ратовима на Блиском Истоку најгоре пролазе хришћани: рецимо, на територији Израела и Палестине нема их више од 3%, јер православни Арапи страдају и од своје муслиманске браће по крви, али и од Јевреја, који их третирају као Арапе. Света земља, којом је Христос ходио, све је празнија од Његових следбеника.

Шта каже православно предање?

Учење Православне Цркве о потоњим временима древно је наслеђе записано у Новом Завету и Светом Предању. Ево основних елемената истог (30):

1. Многи ће доћи у име Христово и обмануће многе (Мт. 24, 5 ; Мк. 13, 6; Лк. 21, 8). У том периоду појавиће се лажни пророци, лажне месије, оснивачи нових секти и јереси, и многи ће поћи за њима, често у смрт (сетимо се само вођа секте „Храм народа" Џима Џонса, који је, 1979. године, навео своје следбенике да изврше колективно самоубиство у џунглама Гвајане).

2. Биће ратови и гласови о ратовима између народа и царстава (Мт. 24, 6–7); наравно, то неће бити неки мали и безначајни ратови, него догађаји од светско – историјског значаја. Први и Други светски рат, са својим милионским жртвама и коришћењем оружја за масовно уништење, таква су знамења. Глобалистичка елита светских сатаниста, како већ рекосмо, спрема Трећи светски рат, јер је њихов циљ да човечанство сведу на тзв. „златну милијарду." Остале треба побити.

3. Биће велике невоље по свету: глади, помори, земљотреси, различита небеска знамења (Лк. 21, 11); у наше дане, умножење разних природних катастрофа (од којих су неке, можда, изазване људском руком, помоћу система какав је HAARP и сличних) такође је јасан сигнал онога што се збива.

4. Православни хришћани ће бити гоњени и убијани, а сви ће их народи мрзети (Мк. 13, 12–13); довољно је сетити се изгона преко милион православних Грка из Мале Азије двадесетих година прошлог века, ужасних покоља над Србима у Јасеновцу и другде (само зато што су православни), крвавих жртава бољшевичког терора (по званичним подацима руска државне комисије, објављеним 1995, богоборци су у доба Совјетског Савеза убили преко двеста хиљада само свештених и монашких лица Руске Цркве).

5. Људи ће мрзети и издавати једни друге (Мт. 24, 10); грађански ратови, терор нацизма, комунизма и либералног капитализма, оличеног у империји САД и Европске Уније, довели су до невиђеног бујања мржње и насиља у свим видовима, и свуда у свету.

6. Због пораста безакоња, љубав многих ће охладнети, а спасиће се само они који претрпе до краја (Мк, 13, 13); то се пре свега односи на умножење неморала, које води масовног ширења грехова попут утробног чедоморства (абортуса)и содомије (хомосексуализма). Због таквих греха, човечанство се озверава и не може да нађе пут из мрака у који је зашло, јер га не обасјава благодат Божја.

7. Јеванђеље ће бити проповедано широм света, за сведочанство свима (Мк. 13, 10). Сви су крајеви света чули православну проповед: од Јапана до Аустралије, од Аљаске до Аргентине. То не значи да ће сви прихватити Богом откривену веру – само значи да ће она бити проповедана и посведочена.

8. После великих ратова и несрећа, свет ће се ујединити у једну државу, којом ће владати сатанин лажни месија, антихрист, који ће за себе тврдити да је „христос." Он ће, помоћу технологије и магије, чинити лажна чуда, каква никад до тада нису била виђена. Тражиће од свих да му се клањају као богу и буду жигосани његовим жигом (многи мисле да је то биочип, који се већ, за сада на добровољној бази, имплантира у људе широм света). Ко то одбије, биће гоњен. Обновиће храм у Јерусалиму, одакле ће владати (Мт. 24, 15–24; Сол. 3, 11; Прва Јов. 2, 18; Откр. 13, 1–8). Неки од његових вековних следбеника ће га прво примити, а затим ће се разочарати и пригрлиће Христа Истинитог, због чега ће бити гоњени (Рим. 11, 25–28).

9. Велики знаци биће на небу и на земљи: сунце и месец ће се помрачити, звезде ће падати, биће хука мора и океана, и покретање небеских сила (Лк. 21, 25–26).

10. На небу ће се појавити Крст Господњи, и Господ ће у великој сили и слави доћи да суди живима и мртвима. Сама Његова појава уништиће антихриста (Мт. 24, 30–31). Руски светац наших дана, Лаврентије Черниговски, родом са Украјине (упокојио се 1950. године), у доба најжешћег комунизма у Русији пророковао је да ће комунизам пасти, и да ће се православно хришћанство обновити, али до то неће дуго трајати. Ево његових речи: „Долази време кад ће и затворене храмове обновити, и то не само споља, него и изнутра. Позлаћиваће куполе храмова и звоника. А кад све већ буде завршено, доћи ће време кад ће се зацарити антихрист. Молите се да нам Господ продужи још дана за укрепљење, јер нас страшна времена чекају. /.../Антихрист ће бити јако извежбан у свакој сатанској вештини и чиниће лажна знамења. Њега ће чути и видети силу његову сав свет истовремено (у то доба, још није било телевизије, ни интернета, нап. В. Д.) Своје људе печатиће жиговима. Мрзеће хришћане. Почеће последње гоњење хришћанских душа које одбију да приме печат сатане. Одмах ће настати прогони на територији Јерусалима, а затим ће се по свим местима земаљске кугле пролити последња крв за име нашег Искупитеља, Исуса Христа. /.../Хришћанин неће моћи ништа ни да купи, ни да прода. Али не очајавајте! Господ чеда Своја неће оставити... Не треба се бојати!" Свему овоме претходиће велики покољ: „Биће рат. Куда он прође, тамо људи неће бити. Пре

тога, Господ ће слабијима послати невелике болести и они ће умрети. /.../Трећи светски рат неће бити ради покајања, него ради истребљења" (31). Ратоваће док не остану само две или три државе, које ће рећи да треба изабрати једног цара над свима, који ће донети лажни мир последњег тоталитаризма. Ипак, Бог Своје неће оставити... Многи савремени православни Оци, попут Старца Пајсија Светигорца, такође су говорили слично Светом Лаврентију, али су препоручивали и трезвеност, да се не упадне у секташку панику, попут јеховистичке или адвентистичке. Они су поручивали – знаке времена треба гледати, и о свему размишљати, али се, изнад свега, молитвено спремати за доба које долази. Јер, историја има смисла само док је у њој могуће наћи вечност, и док у њој има оних који траже Бога и живот непролазни. Кад тога не буде било, историја престаје да буде сврховита, и онда долази крај. Једина могућност њеног продужетка људима се даје кроз покајање, као свецелосно обраћање личности Ономе Који је извор живота. Зато је патријарх Павле говорио да ће Бог помоћи ако буде имао коме да помогне.

Судбина Русије

У свом познатом тексту, „Будућност Русије и крај света", православни амерички подвижник Серафим Роуз изнео је погледе познатих руских духовника на будућност која чека Русију у доба Армагедона. Он прво подсећа на пророштва руских светих 19. века, који су упозоравили да ће Русија, ако изгуби веру, потонути у мрак ропства. Свети Јован Кронштатски је, 1905. године, говорио: „Ако се не покаје руски народ, крај света је близу. Бог ће одузети побожног цара и послаће бич у виду безбожних, сурових, самозваних владара који ће сву земљу залити крвљу и сузама." (32) Ипак, они су и тешили људе обновом Свете Русије;старац Алексеј из Зосимовског манастира је 1917. рекао: „Ко то говори да је Русија пропала и нестала? Не, није она нестала, није пропала, али ће руски народ морати да прође кроз тешке муке да би се очистио од греха." (33) Старац Варнава из Гетсиманског скита био је јасан: „Кад више не будемо могли да трпимо, наступиће ослобођење. Поново ће се градити храмови. Пре краја биће процват" (34), Свети епископ Теофан Нови Затворник је 1930. говорио да се антихристово доба приближава, и

да није далеко, али да ће се Русија пре тога ослободити безбожништва и духовно обновити, а ако се руски народ покаје, Бог ће им послати цара „огњене вере, великог ума и гвоздене воље." За време Другог светског рата, Владика Теофан је говорио: „Какав је ово рат? Прави рат ће бити кад цео свет устане против Русије, јер ће само она сачувати православну веру." (Обратимо пажњу: Трећи светски рат је, у виђењу овог прозорљивца, глобални рат против Русије.) Деведесетих година 20. века, у Русији је било много крвоточења и мироточења разних икона, што се доживљавало као најава доба великих искушења. Очито је да у врху руске државе има људи који религиозно размишљају, и који знају да највећа држава на свету неће моћи да опстане без велике Божје заштите. Већ две деценије обнављају се храмови и олтари, подижу крстови на границама Русије, а авиони обилазе границе ове земље, носећи чудотворне иконе ради благослова пограничних простора. Сећају се Руси Божје помоћи и 1812, кад су победили Наполеона, и 1941–1945., када је Стаљин био приморан да позове Цркву да молитвено подржи Отаџбински рат. Војно свештенство је уведено у јединице данашње руске војске. У јесен 2011, окружење Владимира Путина организовало је долазак Појаса Пресвете Богородице из светогорског манастира Ватопеда у Русију. Овој светињи, познатој по благодатној сили заштите, поклонили су се сви државотворно мислећи људи Трећег Рима – од Путина до Зјуганова. Свима је било јасно да силе зла припремају рат против највеће православне државе на свету. Русија, коју зову Домом Пресвете Богородице (са преко двеста чудотворних икона Мајке Божје), спрема се да дочека тешко време које иде. Са судбином Русије, мистички је повезана и судбина Србије. Владика Николај је говорио да Србија треба да учини све да би остварила идеју свог вожда, Карађорђа, да се створи православни балкански савез с наслоном на Трећи Рим. Недавно упокојени српски геополитичар, др Марко С. Марковић, сматрао је да је Савез православних народа једина реална шанса да се Трећи светски рат избегне (35). Од свега тога, на жалост, није било ништа; па ипак, важно је да свест о дубини наше мистичке – а не само политичке повезаности – треба да остане будна и у ово доба. Нико нормалан не жели рат, поготову онај какав спремају мрачни творци новог светског хаоса.

Ниједан нормалан припадник јудаизма, хришћанства, ислама не жели Армагедон. Религије, упркос свему, не покрећу ратове, него често бивају искоришћене за туђе интересе у доба свеопштег слома духовно–моралних вредности, када се и метафизика политизује до крајњих граница. Православни хришћани, на свакој Литургији, слушају молитву „за мир у свету" и „хришћански крај живота нешаг, без бола, непостидан, миран." Том молитвом завршавамо и овај текст. Да Бог да мира Јерусалиму, и целом свету који је створен по љубави Творца и Спаситеља човечанства.

ЛИТЕРАТУРА:

1. О Кроулијевим идејама више у књизи Владимира Димитријевића: Пут којим се чешће иде/Окултизам, магија, вештичарство, Легенда, Чачак, 2005.
2. Александар Панарин: Агенти глобализма, у „Летопис Матице српске", јануар–фебруар 2012, стр. 127
3. Ирански духовни вођа позвао народ да се припрема за рат и крај света, http: /borbazaveru. info/index2. php? option=com
4. Јулија Кош: Алеф бет жидовства, издање аутора, Загреб 1999., стр. 69
5. Арије Каплан: Јерусалим – зеница васељене, Књижевно друштво Писмо, Земун, 5760/2000, стр. 77
6. Исто, стр. 77–78
7. Gershom Scholem: Le messianisme juif, Agora, 1971, стр. 23
8. О Шабатају Цвију више у: Рене Филеп Милер: Човек који ће доћи, у зборнику Ишчекивање месије, прир. Бојан Јовановић, Панпублик, Београд, 1988, стр. 28–30
9. Патрик де Лобе: Есхатологија (на руском), АСТ Астрел, Москва 2004, стр. 42
10. О томе, као и о тешком положају хришћана у Светој земљи, у занимљивом путопису Сергеја Путилова: Молите се за мир Јерусалиму, у књизи „Небо и земља ће проћи", ПМШ Београд, 2006.
11. Патрик де Лобе, исто, стр. 156
12. Исто, стр. 58
13. О овоме више у књизи Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard: The New Millenium Manual/ A Once and Future Guide, Baker Books, 1999., стр. 140–143.

14. Исто, стр. 141.
15. Исто
16. Исто
17. Исто, стр. 142.
18. Владимир Карпец: Круг се затвара (на руском), са сајта pravaya.ru
19. О Халу Линдзију видети у Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard, исто, стр. 124–130.
20. Владимир Карпец, исто.
21. Исто
22. Исто
23. Исто
24. Исто
25. Видети више у E. Michael Jones: Jewish Revolutionary Spirit, Fidelity Press, South Band, Indiana, 2008, стр. 1063–1064.
26. Владимир Карпец, исто
27. Патрик де Лобе, исто, стр. 60
28. Види: Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard, исто, стр. 157–158.
29. Владимир Карпец, исто.
30. Исто.
31. Поуке старца Лаврентија Черниговског у књизи „Небо и земља ће проћи", Чачанско огледало, Чачак 1992., стр. 62–66.
32. Светлост са Запада/ Живот и учење оца Серафима Роуза, ПМШ, Београд 2006, стр. 514.
33. Исто.
34. Исто, стр. 515.
35. О овом савезу више у књизи: Марко С. Марковић: На развалинама Јутопије/ Срби од стварања Југославије до Сребренице и Косова, Легенда, Чачак, 2007. стр. 248–264.

Знамења апокалипсе

Крај историје и убрзање времена

Догађаји у свету смењују се мућевитом брзином; о стварима о којима су до јуче бунцали само јуродиви, сада се, као да су сасвим нормалне, пише у новинама и прича на телевизији. Одједном, евроентузијасти постају евроочајници, а они који су до јуче маштали о хиљадугодишњем царству среће саморегулишућег тржишта сада почињу да досадашњу економију проглашавају мртвацем за кога нема васкрсења. Долар и евро тону у црну рупу економске кризе, и изгледа да рупи нема дна. На хоризонту се промаљају крвави обриси Трећег светског рата...

Мрачни господари из сенке, лихварске њушке канцер-капитализма сада се више не крију– постављају своје гаулајтере на власт, не питајући народе (погледајмо Италију и Грчку). Разни билдерберзи, трилатералци, чланови подземних ложа излазе из својих рупа, и говоре: „Дајте нама, који смо вас довде довели, још власти, светску власт, и доказаћемо вам да умемо да вас коначно усрећимо!" Како је недавно рекла руска геополитичарка, Олга Четверикова: „Ствар је у томе што, изгледа, светско лихварство улази у последњу фазу своје перманентне светске револуције, у којој планира да заврши концентрацију у својим рукама и националних богатстава и власти над човечанством. Ради тога је неопходан светски хаос, свеопшти грађански рат, чија се жаришта сада праве у различитим деловима света. /.../ Тотална дестабилизација је потребна да би се свет приморао да добровољно прихвати власт наднационалног „арбитра" који ће све довести у ред" („Геополитика", новембар 2011.). Али, брзина, брзина је оно што плаши у свему томе – брзина разарања свега људског, која, попут некаквог пакленог пса, већ режи у близини

наших прагова и огњишта: „Тол' ко сам мали да ме је страх / Живим са'рањен као у ноћи", певао је, својевремено, видилац нирваниног свепрождируђег ока, Владислав Петковић Дис. Тај стих би, данас и овде, могао бити мото многих наших живота.

А слутило се, одавно, да је усковитлавање времена нешто злокобно. Фауст је, потписујући пакт са Мефистом, тражио да га ђаво води огромном брзином кроз свет чулних задовољстава, и обећао да ће свом сауговорнику сасвим дати душу у оном тренутку за који он, човек, пожели да никад не прође. Творац „Фауста", Гете, забринуто је говорио: „Све је велоцифарски!" (од латинске речи за брзину, „velocitas"). Модерна епоха је друго име за брзину; воз је постао авион, авион је постао ракета; глас се улио у мобилне телефоне; компјутери величине зрна грашка носе знања хиљадугодишњих цивилизација; сада их смањују до атома... Године 1948, Данијел Алеви, у свом „Огледу о убрзању историје", писао је: „Једна Земља, а били смо срећни, у 18. веку, кад смо могли да је измеримо, да је цртамо, да цртамо њену фауну и њену флору; једна Земља, колико смо били одушевљени кад смо успели у 19. веку да је опашемо таласима, оживела је, треперила је, као живо биће, биће са душом! Једно човечанство, прогањано деспотским визијама, са оружјем које је ковано да би саме визије биле делотворније!" Или, како би рекао руски мислилац А. Н. Савељев: „Савремено друштво је прожето осећањем кризе јер историја протиче брже него што делују адаптивни механизми човекове психе. Ако је сасвим недавно, пре само двестра–триста година, историјско време текло тако да је огромна маса становништва окружење примала као нешто непроменљиво и задато за сав живот/.../ савременост је повезана са мућевитим променама, које често превазилазе све што се може замислити." (Рођен сам 1969; у мом детињству, „Комодор 64" је био чудо – ноутбук на коме куцам овај текст чини сећање на „Комодор" сентиментално смешним). Пол Вирилио, у својој „Информатичкој бомби", немилосрдно је јасан: „УБРЗАЊЕ СТВАРНОГ ВРЕМЕНА, убрзање које се граничи са брзином светлости, распршује не само геофизички простор, „природну величину" земљине кугле, већ нарочито важност дужег локалног временског трајања у регионима, у државама, и код потпуно територијализованих древних народа. Управо је то

LIVE, стварно време мондијализације где светлост брзине истискује светлост сунца и смењивања дана и ноћи."

О чему говоримо кад говоримо о овој брзини? Постоји ли њена „онтологија", а не само „феноменологија"? Чега се подсвесно плашимо вођени том брзином, као дете на санкама које незаустављиво јуре са брда у долину, када му се чини да се никад неће зауставити, осим неким падом који ће га тешко озледити?

У ствари, ми у убрзању историје видимо нешто противприродно, демонско. Човек није створен да живи на тај начин: као што онај кога удари струја умире зато што његов срчани мишић покушава да трепери на фреквенцији струјног тока (а то је немогуће), тако и ми венемо и гасимо се због ритма живљења за који нисмо саздани. У јутарњем молитвеном правилу православних хришћана на једном месту пише: „Сачувај ме, Боже, од ђаволске брзоплетости." Христос је само Јуди рекао: „Што чиниш, чини брже" (Јн. 13, 27). Да у брзини као начину живљења има нечег смртоносног знао је и „бунтовник без разлога", Џемс Дин: „Живи брзо, умри млад, буди леп леш.".. Као што разне врсте отпада загађују простор, тако брзина загађује време; зато се осећамо овако прљаво и сможднено гледајући како се свет нормалне свакодневице руши, и како од нас неко отима породицу, пријатеље, дуге шетње поред реке, читање добрих књига, оно Данојлићево „О, где си лепа дангубице, / да отпутујем до Жагубице!" И као што у пешчаном сату песак из горње половине протиче брже што га мање има, тако и ми слутимо да се овакав свет каквог знамо, ђаволски убрзан, ближи својој тачки омега, некаквом, за нас незамисливом, крају. И заиста, 20. век, век највећег прогреса (убрзања историје за које се оптимистички веровало да ће свима донети срећу), имао је, по истраживањима Уједињених нација, следеће исходе: уништена је половина светских обрадивих површина, 50% светских шума, 80% пашњака; 40% површине Земље трпело је због дегенерације тла, а уништено је 70% морских извора рибе. Том Хартман, у предговору за своју књигу „Последњи дани планете Земље", каже: „У задњих 24 сата уништено је више од 100.000 хектара тропских шума. Пуних 13 милиона тона отровних хемикалија испуштено је у нашу животну средину. Више од 45.000 људи је умрло од глади, од којих је 38.000 деце; више од 130 врста биљака и

животиња изумрло је деловањем човека. И све то у задњих 24 сата." Да и не говоримо о ГУЛАГ-у, Аушвицу и Хирошими, и оним стотинама милиона људских живота несталих у крвавим ковитлацима историје 20. века.

Однедавно, после збивања на Северу Африке, док се свуда виде припреме за напад на Иран и док Русија тврди да ће бити спремна за нуклеарни удар Запада, брзина којом стремимо ка нечем непоправиљиво ужасном као да се утростручила. Очито, рационална тумачења (која све објашњавају, а никог ни у шта не уверавају) о „кризи капитализма" нису више довољна да нам протумаче стварност нестварних догађаја којима присуствујемо.

Тако долазимо до пророчанстава. Древних, а као да су сад писана. Старац Пајсије Светогорац, велики грчки духовник (упокојио се средином деведесетих година прошлог века), рекао је: „Данас пророчанства читаш као новине – толико је све јасно." А шта кажу та древна, библијска пророчанства?

1. Биће многи и ужасавајући ратови и гласови о ратовима између народа и царстава (Мт. 24, 6–7).

2. Биће несрећа: глади, помора, земљотреса на разним местима, страшних знамења с небеса (Мт. 24, 7–8).

3. Православни хришћани ће бити гоњени, убијани и омрзнути од народа света (Мт. 24, 9) – кад гледате судбину Срба и Руса у 20. и 21. веку, зар вам то не падне на памет?

4. Зла дела, неморал и грех умножиће се толико да ће љубав људска охладнети. Људи ће мрзети једни друге и бити спремни да једни друге издају (Мт. 24, 12–13).

5. Свет ће се, на крају историје, после многих мука и ратова ујединити под влашћу антихриста, последњег лажног месије несрећног човечанства. Он ће владати из Јерусалима (Мт. 24, 15–24).

6. Пошто ће људи бити немоћни да победе зло, сам Бог ће, Својим Другим доласком, победити антихриста и окончати историју, уводећи у вечност све што је вечности достојно (Мт. 24, 30–31).

У свом делу „Жетве Господње", писаном пред смрт, српски пророк, Владика Николај, овако је сликао наше доба, чији творци, по њему, желе да створе „Један Свет, са једним Представништвом, једним језиком, есперантом, једном војском и полицијом, једним

календаром, са уједначеним васпитањем, уједначеном етиком, уједначеним уређењем": „Грађани те евентуалне Светске универзалне државе биће гори од грађана римске империје, много гори. Место оглашеног мира и спокојства и благостања, људи ће се осећати неспокојнији и несрећнији него икад. Кад нису могли уредити своје мале државе на своју срећу, како ће ти исти страсни људи уредити сав свет? НАСТАЋЕ НЕРЕДИ, ПОБУНЕ И РЕВОЛТИ НА СВЕ СТРАНЕ КУГЛЕ ЗЕМАЉСКЕ. ПАРЛАМЕНТИ ЋЕ БИТИ НЕМОЋНИ ДА ТО СПРЕЧЕ СВОЈИМ БЕСКРАЈНИМ ПРЕПИРКАМА, УЗАЈАМНИМ ОПТУЖБАМА И ТОБОЖЊИМ ЗАКОНИМА /.../ ТРАЖИЋЕ ЉУДИ СПАСЕЊА САМО У ПОЛИТИЧКИМ И ДРУШТВЕНИМ ПРОМЕНАМА. ПРОБАЋЕ ПОНОВО СВЕ БИВШЕ ПОЛИТИЧКЕ ЕКСПЕРИМЕНТЕ У ИСТОРИЈИ СВЕТА /.../ НАЈЗАД ЋЕ, У СУМРАКУ ИСТОРИЈЕ, ДОЋИ ДИКТАТОР СВЕТА /.../ Она Светска држава водиће најогорченију битку против Христа и Цркве Његове. Јер, уједначитељима људи, народа и вера, највише ће сметати Христос, Неуједначитељ и Неуједначиви." А Срби и Руси су, више од осталих народа, неспремни да се равнају по тоталитарним обрасцима антихриста које им намеће лихварска охлократија Новог поретка. И зато на њих иде зло, корача у гвозденим чизмама од седам миља, усковитлавајући свет у луди ковитлац. А узрок те брзине? У Откровењу Јовановом, Књизи апокалипсе, јасно стоји: „Тешко житељима земље и мора, јер сиђе к вама ђаво у јарости великој, знајући да мало времена има" (Отк. 12, 12). И зато му се жури. И зато убрзава историју.

Али, то не значи да ће успети. Јер, како је говорио Владика Николај, лагано корача Христос; и додавао је: „Богу нису потребне брзе, него ТРАЈНЕ победе." На нама је, као и увек, да будемо на Божјој страни; а Бог ће, како рече патријарх Павле, помоћи – ако буде имао коме да помогне. Борећи се против зла у себи и свету, а волећи правду и истину, којима је извор и увир у Богу Љубави, бићемо кадри да на време „прикочимо", и ослободимо се „ђаволске брзоплетости." Зато је Христос и рекао: „Гледајте да се не уплашите!" (Мт. 24, 6).

2012.

Пресушивање Еуфрата

Ових дана, цео свет дрхти од економске кризе, али и од најава светског рата, и то нуклеарног. Чак је и начелник руског генералштаба Макаров најавио да је могућ нуклеарни рат. Спремају и напад на Иран – ако га освоје, руска граница је одмах ту. Наравно, Господ може да спречи све несреће – али, хоће ли? То јест, има ли покајања међу народима – пре свега православним народима? И позивају ли духовне вође православних народа било кога на покајање, или су потпуно огрезли у екуменизам и припреме некаквог квазивасељенског сабора, који треба да се бави ублажавањем постова, другобрачјем свештенства и екологијом?

Народ Божји нема скоро ни од кога да чује пастирски глас који га зове да се каје. Али, зато не изостају друга знамења Божја. Додуше, и њих вешто скривају, да људи не би бринули и падали у „апокалиптичну панику." „Пиће за младиће, банку за игранку", чује се и са оних страна с којих би требало да се чује вапајно „Господе, помилуј!"

Наравно, ми не треба да затварамо очи и да певамо веселе песме самозаборава. Знамења нам се дају да бисмо о њима мислили.

Рецимо, од 2009. пресушује библијска река Еуфрат, која протиче кроз четири државе и на чијим обалама људи вековима живе и од које се хране. Наравно, у 16. глави Откровења Јовановог (браћо „есхатологичари", Откровење се другачије зове Апокалипса) пише о анђелу који шести излива чашу гнева Божјег на земљу: „И шести изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресахну вода њезина, да се приправи пут царева са истока сунчанога" (Отк. 16, 12). У овој, 16. глави Апокалипсе, пише да се цареви сабирају ради последње битке на Армагедону (Отк. 16, 16) : то је место Мегидо у данашњем Израелу. Мало ли је знамење пресушивање Еуфрата? И на шта хришћанину личи блискоисточна криза у чијем средишту би се могао наћи Мегидо?

„И шести изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресахну вода њезина, да се приправи пут царева са истока сунчаноја” (Отк. 16, 12).

И још нешто: руски сајт „Апологет”, пренео је, са једног грчког сајта, фотографије крајње необичног знамења: кроз малтер, којим су Турци, још у 15. веку прекречили фреске у Светој Софији, претварајући је у џамију, промаљају се, сами од себе, православни крстови. Цариград, град старе православне славе, Другог Рима, средиште Ромејског царства, шта нам поручује? „Спремајте се, хришћани, наилазе зли дани”, рекла би богомолничка песма.

Дакле, као што је говорио руски духовник, игуман Никон: „Остало нам је само покајање.” Нека се Господ смилује и нама, и деци нашој, у данима који долазе!

2012.

Вода црвена као крв у многим земљама света

И други анђео затруби; и као велика гора огњем запаљена паде у море; и трећина мора поста крв. (Откр. 8, 8)

Пророчанства Светог Писма се испуњавају

У Светом Писму се говори о томе да ће реке постати црвене као крв (Откр. 8, 6–13), а сада као да је то време наступило. Од 2010. године у многим земљама широм света вода се квари, на неким местима нестаје, црвени се као крв. Овај процес је забележен у Тексасу и другим областима САД, Антарктику, Аустралији, Ираку, Кини, Ирану, Русији, итд. Топе се глечери и из њих тече вода црвене боје; прелепа шума, а у њој тече страшна – као крв река. На телевизији се о томе ништа не говори како људи не би знали шта се догађа, и како не би разумели да су догађаји описани у Откровењу Јовановом заиста почели. Многи духоносни људи сматрају да је остало мало времена које не треба трошити у празно, већ га треба употребити на покајање пред Господом, а такође и на укрепљење вере пред дане који долазе. Већина не зна истину о ономе што се управо догађа. Јер, шта повезује универзалне личне карте с чипом и друге облике чиповања људи, изградњу електронског концлогора, црвену воду, чудне звуке с неба широм планете, Моргелонсову и сличне болести, застрашујући ГМО сатанизам, одступање од истините вере, стварање једне, екуменистичке, антихристове религије, кемтрејлс, HAARP, и слично?

Повезује их чињеница да су описане у Светом Писму као будуће дело слугу лажног месије у злу уједињеног човечанства, којег и Писмо и Предање Цркве зове антихристом. А Предање је јасно: пре но што дође лажни месија, биће велики рат и свеопшта катастрофа, после које ће људи вапијати за избавитељем. И „глобална елита" господара новца ће им понудити њега, маскираног у „хуманисту" који има „решење за све проблеме" човечанства. Кад би људи знали шта се догађа, могуће је да би се многи замислили, обратили вери и покајали; овако ништа не знају и настављају и даље да живе спокојно и доконо. А учење Цркве ја јасно: да ли ће доћи смак света, зависи од тога колико се људи спасава у Христу. Кад буде много више оних који су потонули у егоманијаштво греха, тада је близу крај. Зато смо читаоцима решили да понудимо сведочанства о ономе што се збива – да бисмо се замислили и обратили Сведржитељу и Спаситељу. Јер, док год Земља зове покајањем, Небо се одазива благодаћу. Захваљујемо сајту „Борба за веру" који нам је много помогао у састављању овог прегледа.

Река Сарата на Украјини

Житељи окружног центра Сарата, у Одеској области, на Украјини, били су недавно озбиљно забринути „ћудима" локалне реке Сарата. Два пута, у јесен 2011. и пролеће 2012. године, вода у њој је постала крваво-црвене боје. „Оба пута то је било после кише, – изјавила је порталу „Думскаја" локална житељка Ирина Стојкова. – Људи су убрзо почели да говоре да се догодила еколошка катастрофа – кажу да је нека компанија испустила у воду токсичне отпаде. А неко је чак претпоставио да су у реку доспеле компоненте ракетног горива, јер су узводно, у време Совјетског Савеза, постојале ракетне базе. Стога, није искључено да је војска ускладиштила нешто слично." Локалне власти су тражиле узрок аномалије, али узалуд. „Овим проблемом су се бавили и стручњаци за канализације и еколози, али ни до чега нису дошли, – жали се председник окружног већа Виктор Черемис. – Сумњали смо да је фабрика прехрамбених производа испустила у воду неке боје за храну. Фабрика је проверена пажљиво неколико пута, али није било могуће ништа доказати. Дакле, мистерија остаје нерешена."

„Крвава" киша у Индији

Интернет портал *The Times of India* известио је 29. јуна 2012. да је у неким областима града Канур, на северу индијске државе Керал, пала киша црвене боје, изазвавши панику међу локалним становништвом. Непозната појава је почела у 6: 50 h изјутра и трајала је 15 минута. Људи су се успаничили када су видели да су после кише њихова дворишта постала црвена. Очевици који су узели узорке кишнице рекли су да је вода имала тамну боју и мирис сирове цвекле.

Језеро у Француској црвено као крв

Прошле, 2012, стручњаци нису могли да објасне због чега је језеро у Француској поцрвенело, називајући догађај „необичним природним феноменом." Иако је све изгледало као сцена из хорор филма, то је била стварност у Камаргу, на југу Француске. Камарг (фр. Camargue) је мочварно подручје на југу Француске, у делти Роне, где постоји неколико природних резервата. Његова укупна површина је 930 км^2. Пејзаж чине солане, трсковите мочваре, морске лагуне и алувијална пешчана острва. Проценат соли у води је скочио, стварајући неизрецив контраст белих кристала и црвене воде.

Река Јангце у Кини

Вода реке Јангце у централном кинеском граду Чонгцинг у јесен прошле, 2012, неочекивано је постала црвена. Инцидент су забележили фотографи на месту на којем Јангце заобилази пристаниште и докове града. Крваво црвена мрља се ширила на неколико стотина метара. Многи мештани су одлучили да сачувају примерак те воде у флаши. Званичници нису могли да објасне овај догађај.

Аустралијско црвено море

Обалске воде око популарне сиднејске плаже Бонди добиле су крвавоцрвену боју која је растерала купаче. У питању је, кажу, био безазлени природни феномен – цветање једне врсте алги, но посетиоци су то протумачили на свој начин. Врста алги *Noctturnal Scintillans* није отровна, али су пливачи, ипак, упозорени да не улазе у воду.

Но, појединци нису одолели, иако је било позно пролеће те 2012, на најудаљенијем континенту.

Река Соленаја на Украјини

Како је известила ТВ „Донбас", почетком фебруара 2013. године, житељи Селидова, у Доњецкој области на Украјини, страховали су од еколошке катастрофе. „Река Соленаја, која протиче кроз град, добила је црвену боју. Сва риба у њој је угинула. За катастрофу људи окривљују локалне индустријске гиганте, који се налазе у близини града, а при градској влади већ је формирана специјална комисија", наводи се у извештају поменутог ТВ канала. По речима локалних становника, вода је поцрвенела пре отприлике месец дана. Житељи града плаше се хемијских испарења после отопљавања. Шта је заправо загадило воду и зашто су рибе угинуле, житељима је било непознато. „Изван града се налази затворен рудник 'Коротченко' и Централна фабрика за прераду руде 'Селидовскаја', која тренутно ради. Све отпадне воде из рудника 'Коротченко' и фабрике 'Селидовскаја' испуштају се у ову речицу", изјавио је ловац Алексеј Павленко. Руководство рудника порекло је све оптужбе и изјавило да рудник не ради, већ да се само испумпава вода и испушта у реку. „Вода је чиста и назагађена. Постоји потврда научно–техничког завода „Стандард." Вода је узоркована и све је у дозвољеним границама", рекао је главни инжењер рудника Василиј Давидов. У фабрици за обогаћивање руде такође не знају узроке због којих је вода променила боју. Тамо изјављују да се индустријски отпад одлаже у резервоаре и да никако не може доспети у реку. Притом, у градском већу уверавају да здравље житеља није угрожено, јер се градски водовод не снабдева из реке Соленаја. Узроке загађења реке истражиће посебна комисија. Председник Доњецке регионалне државне управе, Андреј Шишацкиј, изјавио је да је упознат са проблемом у Селидову. „Узроци се још увек не знају, али сам обавештен о том догађају", рекао је шеф регионалне управе. Пре две године слична ситуација догодила се и у Луганској области. Тамо је изненада поцрвенела река Миусик. Резултати анализа показивали су да је садржај мангана у речној води био већи неколико пута од дозвољеног, а да је садржај гвожђа био повећан 44 пута.

Размишљање за крај

Тумачећи Књигу пророка Јоне, који је отишао у Ниневију и рекао Ниневљанима да ће, ако се за четрдесет дана не покају, Господ затрти њихов град (и они се уплаше, и покају се, па буду поштеђени), Свети Јован Златоусти каже да Господ таква пророштва шаље људима на уразумљење – ако се покају, она се неће остварити. Тако је и сада: ове велике опомене Божје су послате целом човечанству, а нарочито православним хришћанима, на уразумљење. Ако покајања не буде, крај света је близу: јер, понављамо, постојање света и трајање у времену имају смисла само ако људи преко њих долазе до вечног живота у Богу. Близу је Велики пост, доба нарочито дато за покајање, исповест и Свето Причешће Христом, доба када се у храмовима наше Цркве пева: „Не одврати лице Своје од чеда Свога, јер сам тужан, скоро ме услиши, почуј душу моју и избави је." Обратимо се, дакле, свом Небеском Оцу као грешна, али покајничка, деца, и судбина нас и човечанства може бити сасвим другачија него што сада, када гледамо крваве воде, изгледа. Или, како рече патријарх Павле – Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.

2013.

Апокалипса
и живот у Цркви

Објекат је под видео-надзором

Где год изађеш или уђеш, налазиш се под видео – надзором. Неограниченим, свеприсутним, свеобухватним. На градском си тргу – снимају те; на раскрсници – снимају те; на радном месту – снимају те... Уђеш у продавницу – снимају те, и још пише „Објекат је под видео-надзором" (ти си, читаоче, тај објекат; постао си предмет изложен леденим погледима камера.) У библиотекама, домовима културе, на сваком месту и сваком кораку стављају ти до знања да си у затвору, и да те будно око Великог Брата нигде не оставља. Никакве законске регулативе, никаквог надзора над надзорницима... Сви су људи сумњиви, а највише су сумњиви они који нису сумњиви. Борба против криминала? Мало сутра – убиства и пљачке се дешавају као и увек. Борба против тероризма? Мало морген – терористи су углавом плаћеници Империје, који „одрађују" прљаве послове за исту, кад треба и где треба. Талибане су финансирали Американци да би из Авганистана истерали Совјете. После 11. септембра 2001, који Тјери Мејсан зове „велика превара", освојили су Авганистан и Ирак, а у САД увели законе о наводној безбедности који су државу претворили у концлогор. Камере немају везе с тероризмом. Оне су ту због вас, драги читаоци. Да вам ставе до знања да сте стално предмет посматрања и да „око у троуглу", оно с доларске новчанице, зна куда се крећете (рецимо, сваки ваш улазак на ауто–пут и излазака с њега се снимају; то ли је та „слобода кретања"?) Тоталитаризам је у питању, господо: јер, како каже руски мислилац Иван Ильин, он се не састоји у ОБЛИКУ, него у ОБИМУ власти. Од вртића, преко школе, до градског гробља – свуда су камере које краду ваше слике, без вашег одобрења, и негде их, некоме, због нечега,

шаљу и преносе... Донедавно си од свеобухватног надзора могао да, са улице, побегнеш на једно место – у храм Божји. Однедавно – не можеш. Јер, и у храму Божјем су, скоро свуда, камере. Наравно, због безбедности, и да лопови не би крали... Наравно... Али, није ту ништа наравно! Камера у храму – шта је она? Тамо, где улазим на Свету Литургију да се са браћом молим Богу, тамо где се кајем и исповедам, тамо где иконе целивам, где удишем мирис тамјана, где примам Свето Причешће, тамо, где каткад корачам да будем сам пред Богом, да клечим и плачем због грехова својих, и да ме нико, сем Бога, не види – тамо су камере које ме снимају, које ми одузимају приватност, које моје слике шаљу некој безбедоносној служби, државној или приватној, свеједно – и цео Интернет МОЖЕ да зна да сам ја отишао Богу мојему, и зашто сам отишао. Да су комунисти за време Тита имали камере, о, колико би им то значило! Овако су морали да шаљу шпијуне и да их плаћају – али, да су све објекте држали под видео-надзором, ништа од тога им не би требало... Камере свуда: на улици, у продавници, на радном месту и, најзад, у храму – да ти кажу да си нико и ништа, да си шраф у механизму, да у сваком трену можеш постати окривљени, јер си, за сада, осумњичени... И цркве и манастири уводе видео – надзор... Видео сам то и у Русији, видео и код нас. Нема више потребе за покровом Свевидећег Ока пуног љубави и бриге за родом људским, оног Ока које је плакало за Лазаром Четвородневним и Јерусалимом. Нас сад брани око камере, које не плаче, ледено као сваки објективни објектив, око камере које наше слике испоручује неком и негде... Знам да тај Неко не воли нас, православне, да се боји наше молитве, и да жели да нас нема... Да би могао да доведе антихриста и смести га у Трећи Храм Соломонов, уздајући се у победу која ће, авај по њега и оца му лажи, трајати свега три и по године... Гинтер Андерс је, у „Застарелости човека", говорио о том рашчовечујућем насртају на нас, којима се, непитани, приближавају „лопови слика" и узимају их да би их негде предали. Покрадени смо, а да то и не знамо. Али, крађа нас може коштати. Једног, веома блиског дана, кад нас буду бацали у тамнице јер нећемо да се поклонимо Звери чије су очи милиони и милиони камера. Једно само није јасно: зашто несрећни и смућени православни хришћани воле толико да се сликају; и не само себе, него и Светињу

над светињама, православни олтар, у коме Бог Дух Свети силази на Свете Дарове и претвара их у Тело и Крв Господњу. Већ двадесет година ћутимо и трпимо кад камера улази у Свети Путир, кад се камермани (од којих неки сигурно ни крштени нису) мувају по олтару, да би тамо снимили ове и оне сцене. Свештеник Тимотеј Сељски, у свом тексту „Духовно целомудрије и општење с инославнима", истиче да је духовна чедност основна особина православног хришћанина, која свему зна меру и границу. Кад се та мера и граница прекорачи, ето несреће – и та несрећа се испољава, поред екуменизма и општења с јеретицима, и као снимање Часне Трпезе на којој се обавља Светиња над светињама. То је, по Сељском, духовни стриптиз. Оно од чега анђели поглед скривају сад је свима видљиво и доступно. Свако зазјавало у свом дому пуши и псује пред оним пред чиме (Киме)небеске војске лица заклањају. И ово настојање савремених модерниста и обновљенаца, експериментатора Светом Литургијом, није ништа друго до нецеломудреност: трудећи се да све преведу на савремени, сиромашни језик, да уклоне иконостасе и завесе са олтара, да наглас читају епиклетичке молитве, они нам, као и браћа им паписти и протестанти, веле: „Ничег нема овамо у олтару. ТО СМО САМО МИ, ВАШИ ПРЕДСТОЈАТЕЉИ, И ТО СТЕ САМО ВИ, СВАКОЛИТУРГИЈСКИ ПРИЧЕШЋИВАЧИ. МИ СМО ЈЕДНО – ЗАЈЕДНИЦА, ЉУБАВ, СЛОБОДА... ГЛЕДАЈТЕ НАС – МИ СМО ЦРКВА, И СВЕ ТО ШТО ЈЕ ВЕКОВИМА БИЛО СКРИВЕНО, МИ ОТКРИВАМО И СВИМА НА УВИД СТАВЉАМО.".. Одатле толико сликања и снимања камером, и ликова монаха и монахиња који играју фудбал, карневалски се понашају, показују се као да су Свети Серафим Саровски на врхунцу подвижничког живота, после хиљаду дана молитве на стени (иако се возе скупим џиповима, посте на ананас – пиреу и снимају, снимају, себе и све око себе, да се ништа не пропусти и ништа не остане незапамћено у леденом оку објектива.) Објектива мртвачки објективног, који се на крају претворио у видео-надзор сваког храма и сваког олтара... Дакле, између нас и Бога у црквама сада су камере. Сви смо постали објекти под видео-надзором... У времену које предстоји, свака тајна биће сатрвена, и све ће, како је говорио Бодријар, постати опсцено – а изворно значење речи „опсцен" јесте злослутан. Зато су (често и данас)

велики подвижници Светогорци склањали себе од фотографисања... Они су знали оно што је, у свом огледу „Уметничко дело у доба техничке репродукције", знао Валтер Бенијамин – технички репродуковање и умножавање уништава ауру непоновљивости уметничког дела: опседнутост фотографисањем и снимањем међу данашњим православнима није ништа друго до егзибиционизам, непотребан сваком ко жели да живи животом вере... Узалудне су ове моје мисли и записи, осим за понеку сродну душу... Па ипак, нека остане траг... Тим трагом се, у зло доба, препознајемо...

2012.

Екуменизам као мистички блуд

(Оглед из еклисиолошке етике)

Политички некоректно објашњење

У тексту који предстоји биће речи о содомији и содомитима, а не о хомосексуализму и хомосексуалцима. Као верујући човек, имам право да користим светопредањску терминологију своје вере која једну врсту људског полног понашања назива содомијом, по граду Содому, који је, скупа с Гомором, упражњавао такву „сексуалну оријентацију", и о чему се може читати у библијској Књизи Постања.

Црква Божја, основана Христом, јасно разликује грех од грешника, и содомију од содомита. Содомит који се покаје, и одступи од свог неблагословеног пута, дражи је Богу од сваког самодовољног фарисеја. Престависши да упражњава грех, овај човек постаје пуноправни члан Цркве Божје и наследник вечнога живота, кога Отац Небески, као сваког покајника, прима у загрљај.

Непокајани содомит, као и сваки непокајани грешник, остаје без благодати Божје, а нарочито ако покушава да свој грех другима наметне као нешто „природно" и „прихватљиво."

Пишући оглед који читалац има у рукама, упражњавао сам своје право на слободу говора. Ни више, ни мање.

Шта Црква каже о содомском греху?

Црква се увек борила против сваког греха, па и против содомизма. Њено званично учење по том питању изнето је у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве", усвојеном на СА Сабору РПЦ 2000. године. Да га чујемо:

Свето Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне полне везе, будући да у њима виде порочно изопачење од Бога створене човекове природе. *Ко би мушкарца облежао као жену, учинише їадну ствар обоїица* (3. Мојс. 20; 13). Библија сведочи о тешкој казни коју је, како тумаче Свети Оци, управо због греха мужелоштва Бог послао на житеље Содома (в. 1. Мојс. 19; 1–29). Карактеришући морално стање паганског света, апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти" и „развратности" које скрнаве људско тело: *И жене њихове йреїворише йриродно уйоїребљавање у йроїивйриродно. А исїо їако и мушкарци осїавивши йриродно уйоїребљавање жена, расйалише се жељом својом један на друїоїа, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, йримајући на себи одїоварајућу йлаїу за своју заблуду* (Римљ. 1; 26–27). *Не варајїе се... ни рукоблудници ни мужеложници... неће наследиїи Царсїво Божије,* писао је апостол житељима развратног Коринта (1. Кор. 6; 9–10). Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола", дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30. правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој наслади предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсмрадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га изопачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пропасти."

У савременом друштву, дискусије о положају такозваних „сексуалних мањина" показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација", која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди

с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молитвом, постом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела, као и хришћанским општењем с верујућим људима, спремнима да пруже духовну подршку.

Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма", а утолико пре да се представи као предмет поноса и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Не оспоравајући никоме лична права на живот, на уважавање личног достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међутим, сматра да лицима, која пропагирају хомосексуални начин живота, не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким сличним послом везаним за децу и омладину (адолесценте), као што не би требало ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним установама.

Дакле, Црква има разумевање за хомосексуалца као грешника који се каје и тражи лек за свој порок. Она га прима као Мајка и упућује ка Богу Који је Отац свију, а нарочито покајника. Црква међутим, не прихвата покушај правдања било ког греха, па ни содомије, а пототову уздизање исте у норму (тзв. „сексуалну оријентацију"). Амерички хришћани, Џон Анкерберг и Џон Велдон, у својој књизи „Чињенице о хомосексуализму", јасно излажу библијске разлоге због којих је содомија недопустива:

Прво, прихватање хомосексуалности нарушава ред који је Бог задао и саму суштину стварања људи.

Бог је рекао да није добро за човека да буде сам. Да би исправио ову ситуацију, Бог је створио жену као божанску допуну и супротност мушкости. Једино човек и жена треба да имају интимне сексуалне односе. Ово значи да хомосексуалност искривљује и ремети Божје намере у стварању, па се упражњавање хомосексуалности супротставља схеми хетеросексуалности на најосновнијем нивоу. Начин живота хомосексуалаца негира супротност полова, и у исто

време јој се супротставља, на начин на који то не чини чак ни грешно хетеросексуално понашање, односно блуд и прељуба.

Друго, хомосексуалии не могу да испуне Божју наредбу о размножавању.

У Постању 1, 28, Бог је наредио Адаму и Еви и њиховим потомцима: „рађајте се и множите се и напуните земљу." Да је Адам одлучио да буде хомосексуалац, нико више не би био рођен.

Треће, хомосексуалност представља свесну побуну против реда који је Господ створио.

Према Римљанима 1, 23 и другим библијским књигама, хомосексуалци знају да је њихово понашање грешно. Према томе, њихова одлука да наставе такво понашање представља намерну побуну против Бога и против поретка стварања.

Четврто, Библија је препуна позивања на причу о стварању света.

Да је хомосексуалност на било који начин исправна, Свето Писмо не би искључивало хомосексуалце, већ би укључило и хомосексуалну „оријентацију." Да је Бог намеравао да човек буде бисексуалац или хомосексуалац, или да је створио андрогиног човека, та чињеница би била јасна кроз остале изреке у Светом Писму које се односе на природу човека. Али једини стандард који се одобрава јесте хетеросексуалност. Од првог поглавља Постања до Откривења сасвим је очигледно двоструко значење сексуално – генитална експресије – размножавање и јединство... Јахве се приказује као верни младожења, а Израиљ као невеста верног човека, што указује на то да хетеросексуална љубав може бити основа за исказивање тајне Божје љубави према људском роду... Штавише, аутор Посланице Ефесцима понавља исту откривену истину о људској сексуалности у контексту суптилног поређења у коме је муж упоређен са Христом, а жена са Црквом. Када жели да искаже љубав коју Христос осећа према Својој Цркви, он се окреће хетеросексуалној љубави мужа и жене (Ефесцима 5, 25, 28).

Другим речима, читаво Свето Писмо је богато референцама које се тичу исправности хетеросексуалности; у поређењу с тим, хомосексуалност је упадљиво одсутна, осим у случајевима када се осуђује.

Пето, хомосексуалност искривљује лик Господњи.

Постање 1, 27 нас јасно учи да лик Господњи чине мушкарац и жена – та комплементарност је вечита и заувек ће постојати. Тврд-

дње да је хомосексуалност библијска и нормална искривљују лик Божији и представљају увреду природе и самог Бића Господњег

Све је ово очито, и заснивано на здравом разуму религиозног погледа на свет.

Но, данас више није тако, чак ни међу хришћанима.

Вести из Новог Содома

Почећемо од две вести које су, у 21. веку, вероватно последњем веку људске историје, постале уобичајене. Обе су из протестантског mainstream-а.

ДЕКЛАРИСАНИ ХОМОСЕКСУАЛАЦ СВЕШТЕНИК

24. мај 2009. | 15: 26 | Извор: ФоНет

Глазгов – Шкотска црква одобрила је да један отворени хомосексуалац буде рукоположен за свештеника.

Руководеће тело цркве је са 326 против 267 подржало поновно рукоположење оца Скота Ренијеа (37), који је раније био венчан са једном женом, а сада живи с једним мушкарцем и то не крије.

Он је рукоположен био још пре десет година, а толерисан је и после промене животног партнера све до прошле године, кад је прешао у једну цркву у Абердину, где је наишао на отпор, па и захтев да буде распопљен.

Противници су вршили притисак на Кирк, извршну власт у цркви Шкотске, да одбаци Ренијеа, јер његово рукоположење није у складу са учењем Библије.

„Апсолутно смо против тога на основи онога што је Господ имао да у Библији каже о хомосексуализму", рекао је један од њих, пастор Џек Бел из Баптистичке цркве Циона у Глазгову.

Случај је стварно био поделио шкотске религиозне угледнике и изазвао тензију у англиканској заједници која широм света броји око 77 милиона чланова. У дебати о случају Ренијеа учествовало је око 900 црквених одборника, али доста њих је одлучило да се уздржи од гласања.

Англиканци су почели дуге дебате о проблемима сексуалности кад је 2003. Епископална црква, англикански огранак у САД, рукоположила првог декларисаног хомосексуалца, Џина Робинсона, за бискупа у Њу Хемпшајру.

Ренијe каже да су конзервативци и иза покушаја да он буде уклоњен са свог места: „Исти разговор је вођен кад су у службу увођене жене. Мислим да такви аргументи служе онима који су против промена", рекао је он јуче за британски Скај њуз ТВ.

После подршке Ренијеу, шкотска Комисија за једнакост и људска права, саопштила је да је шкотска црква „модерна црква за модерну Шкотску."

(http: //borbazaveru. info/content/view/1076/33/)

ЛЕЗБЕЈКА ИЗ ШВЕДСКЕ ПОСТАЛА БИСКУП

Швеђанка Ева Бруне је прва лезбејка која је постала бискуп. Ова 55-годишња жена, мајка трогодишњег детета, именована је за бискупа лутеранске цркве у Стокхолму.

Свечаност постављења одржана је у недељу у катедрали у Упсали, у присуству шведског краљевског пара. Већина становника Шведске, око 78 одсто, припада Шведској лутеранској цркви, једној од најотворенијих на свету по питању сексуалности. Прошлог месеца, ова црква одобрила је верско склапање хомосексуалних бракова.

Вести, 09. 11. 2009.

(http: //borbazaveru. info/content/view/1633/33/)

Џон Анкерберг и Џон Велдон, у својој студији „Чињенице о хомосексуалности" говоре о утицају содомитства на mainstream протестантских конфесија у САД:

> У делу „Хомосексуална мрежа", Енрике Руеда открива:
>
> „'Ослобођени' хомосексуалци у оквиру разних органа црквене власти праве велике напоре... да промене учења и обичаје ових организација у корист покрета... Главне протестантске конфесије су познате по својој спремности да праве компромисе са хомосексуалним покретом... Већина конфесија има одборе хомосексуалаца или сличне организације које заступају хомосексуалне интересе у оквиру конфесије."
>
> Мел Вајт је један од примера утицаја који хомосексуалци имају у цркви. Вајт је био предани хомосексуалац, а у исто време је продавао хришћанске бестселере и био продуцент награђиваних евангелистичких филмова. Како се присећа у својој аутобиографији, „Странац на капији," као анонимни писац писао је књиге за Џерија

Фалвела, Пета Робертсона, В. А. Крисвела и Билија Грејема. Такође је био продуцент филмова са покојним др Францисом Шефером и др Џејмсом Кенедијем.

Тек у јуну 1992, када је Вајт постављен за поглавара највеће деноминације за хомосексуалце и лезбејке на свету, Катедрале наде у Даласу, Тексас, чињеница да је он хомосексуалац је привукла пажњу нације и највећи део евангелиста је сазнао за његову сексуалну оријентацију.

На жалост, Вајтово одбацивање поглавља из Библије, и напад на оне евангелисте који уче да је хомосексуалност грех, изазвали су збуњеност и неред у животима неких хришћана који се боре да одреде сопствени сексуални идентитет. Лични ставови овог типа, који покушавају да оправдају хомосексуални начин живота за хришћане и за оне који то нису, довели су једино до тога да хиљаде људи умиру од СИДЕ. Без обзира на то, утицај таквих „евангелиста", као што су Вајт или Ралф Блер, оснивач „Забринутих евангелиста", доказује да хришћанство озбиљно мора да се позабави читавим овим подручјем – са саосећањем према онима који су заробљеници хомосексуалности, али и пратећи у потпуности библијска учења.

Последњих година хомосексуална заједница се успротивила предањским црквеним учењима. У Европи, ово је предводио Хришћански покрет хомосексуалаца, у Америци Забринути евангелисти, Цркве метрополитанске заједнице, и друге хомосексуалне групе повезане са овима.

У дебати, која се водила у емисији „Шоу Џона Анкеберга", у новембру 1989, епископалац Џон Спонг је тврдио да „ (се) о хомосексуалности расправља у свим најважнијим одборима хришћанског света – у свима њима – док се пре сто година о томе није расправљало. Није се о томе расправљало јер је владала општа сагласност да је хомосексуалност сама по себи очигледно зло... сада се о томе расправља чак и у Јужнобаптистичкој деноминацији. Данас се о томе расправља јер више нисмо толико сигурни. Када нисте сигурни, браћо и сестре, не осуђујте." Али, станите на тренутак. Који су скривени разлози овог расправљања? Да ли је разлог то што прави хришћани имају неке сумње, или је разлог чињеница да су либерални елементи у оквиру готово свих конфесија морално збуњени, па прихватају неосноване аргументе секуларних наука и „хришћанске" заједнице хомосексуалаца? Мислимо да после објективног вредновања више нема места за сумњу.

Заиста, чак су и неки евангелистички хришћани збуњени по овом питању, а збуњени су због тога што су их завели лажни аргументи, или њихова сопствена сексуална збуњеност.

Следе неки од тих лажних аргумената, уз које смо ми додали кратке одговоре: 1) хомосексуалност је превише честа појава да би је друштво осуђивало (а шта је са силовањима, прељубом и другим честим радњама које су морално погрешне?); 2) хомосексуалац има право да са својим телом ради шта хоће (а шта је са СИДОМ?); 3) хомосексуалност је грађанско право (неморална радња никада не може бити грађанско право); 4) критичари хомосексуализма су пуни предрасуда, или су и сами латентни хомосексуалци који потискују сопствене страхове (згодна етикета); 5) хомосексуалност је нормална за хомосексуалце; према томе исправна је за хомосексуалце (исто се може рећи и за окореле криминалце); 6) када друштво осуђује хомосексуалност само себи наноси штету, јер хомосексуалци представљају продуктивне чланове друштва (напротив); 7) хришћански став о хомосексуалности је застарео поред модерних истраживања (напротив); 8) љубав је једино о чему треба расправљати (Ко одређује љубав и њене границе? Да ли грешно понашање може да буде пуно љубави?); 9) сам Христос никада није осудио хомосексуалност (није тачно – Христос је посведочио богонадахнутост из Старог Завета у Еванђељу по Јовану 17. 17; и у Еванђељу по Матеју 19, 4, 5) : и 11) барем хришћани треба да буду ти који праве разлику између промискуитетног хомосексуалног чина (грешног) и хомосексуалног стања (које није грешно) – стога хомосексуална моногамија није грешна (није тачно – Христос је посведочио богонадахнутост Старог Завета који забрањује било какве хомосексуалне везе) и 11) барем хришћани треба да буду ти који праве разлику између промискуитетног хомосексуалног чина (грешног) и хомосексуалног стања (које није грешно) – стога хомосексуална моногамија није грешна (није тачно).

Када се збуњеним хришћанима пруже чињенице, они поново прихватају библијски став. Оно мало самопрокламованих „хомо–хришћана" који остају збуњени по овом питању не чине то због библијских учења, већ упркос њима. Њихови разлози за прихватање хомосексуалности немају никакве везе са Светим Писмом, већ само са њиховим избором.

Али, без обзира на то, и саме главне деноминације су у великој мери одговорне за садашње стање ствари, за прихватање хомосексуалности, као и за ширење СИДЕ. Хришћанске конфесије,

конгреси и/или студије погрешно тумаче Свето Писмо и активно подржавају хомосексуалност, те у исти мах подстичу и грех и Божју осуду греха. Заиста је тужно то што има деноминација, чија је мисија да подржавају живот и побожност, на челу оних који пропагирају грех и смрт.

Једна од најбитнијих екуменистичких организација, Светски савет „цркава" (World Council of Churches) 1998. године имала је заседање у Зимбабвеу. Тиме је претходила молба зимбабвеанских „сексуалних мањина" да се скуп не држи у главном граду земље, Харареу, јер председник Роберт Мугабе прогони „сексуалне мањине." Па ипак, скуп је одржан, јер је Мугабе обећао генсеку ССЦ, Конраду Рајзеру, да ССЦ може изразити своју подршку „сексуалним мањинама."

Најугледнији припадници World Council of Churches већ одавно подржавају содомите. Још 1989. англикански бискуп Спонг је „рукоположио" за „свештеника" познатог хомосексуалца Роберта Виљемса, а затим је, у једној од својих књига, тврдио да је (Боже, прости!) Св. Павле био изопаченик. Уосталом, то је један од кључних метода у пропаганди „прихватљивости" содомског греха у Цркви: претумачивање Св. Писма и Св. Предања. На већ поменутом „сабрању нечестивих" у Харареу, „пасторина" Берлис Вуд из „Уједињене цркве Христа" (САД) тврдила је да је дискриминација према содомиткињама „грех", јер она није у складу „са узором Исуса, који је одлазио људима одбаченим од друштва;" „пасторине" Манчела (Индија) и Бисаима (Конго) изјавиле су да лезбејке „имају право да живе на начин који им изгледа ваљан," док је Даглас Тор, англиканац из Јужне Африке, истицао да „Црква треба да чује да хомосексуалци и лезбејке воле Исуса."

Шта се заиста дешава са светом, поготову негда хришћанским светом? Зар је могуће да су, макар и инославни – али, ипак, до јуче какви – такви хришћани, признали содомски грех за нешто нормално? Куда то води? И какав „екуменски дијалог" је могућ са онима који су издали основна начела Благе Вести?

Ипак, ово је, пре свега, текст о томе како је екуменизам, лаж свих лажи, већ почео да киселински разједа самосвест православних – почев од догматике, дошав до етике.

„AXIOS”

Године 1980. у Лос Анђелесу основана је организација „AXIOS” („Eastern and Orthodox Gay and Lesbian Christians”, то јест, „Источно–православни хришћани, хомосексуалци и лезбејке”).

Сам назив организације у себи садржи нешто изазивачко, јер „аксиос” на грчком значи „достојан” и поје се приликом сваког рукоположења у свештенички чин. Припадника ове организације има широм САД (од Њујорка до Бостона, и од Сан Франциска до Вашингтнона), али и у Канади и Аустралији. Главни циљ друштва је, пише им у статуту, „подизање мостова између црквене заједнице и заједнице хомосексуалаца, у духу љубави, кроз дијалог, заједничко служење и образовање.”

Циљ им није конфликт и изазивање раскола, него добијање права да се буде члан Цркве и јавни содомит. Припадати друштву може се тајно и јавно. У броју за фебруар – март 1995, листа овог друштва „AXIOS NEWSLETTER” (1/1995, стр. 3) каже се да међу православним епископима у Америци има много оних који подржавају AXIOS и деле мишљење његових оснивача.

На Интернет страници AXIOS-а нуде се услуге „православним” содомитима – почев од слања истих код „толерантних” свештеника које треба да бирају за духовнике. Године 1995, хор содомита издао је касете с црквеним појањем намењене продаји у Грчкој архиепископији и Православној Цркви у Америци. Организација има и своју иконописачку радионицу, а сарађује и са неканонском „Western Orthodox Church of America”, која званично признаје содомију. Содомити у мантијама тајно „венчавају” своју „браћу”, користећи стари и из употребе избачени Чин побратимства (то јест, содомити верују да је побратимство некад било оно што је содомија данас).

Содомити су активни екуменисти, које подржава Национални савет цркава САД. За време содомитских парада, чланова друштва AXIOS учествују у њима, представљајући „православне.” Трудећи се да „теолошки” оправдају своје понашање, содомити тврде да су сви свети који су били пријатељи у ствари имали содомитске везе. Саставили су и међуконфесионални „календар светаца – хомосексуалаца.”

У свом часопису, оштро нападају „православне фундаменталисте" а хвале „толерантне" архијереје, од којих један (Axios Newsletter 2/1995, стр. 5) каже: „Парохијани хомосексуалци су побожни верници одани својој вери, који помажу обнову храма":

Коначни циљ ове НВО је да Православна Црква постане „**gay-friendly church.**" Што Господ неће дозволити. Наравно.

О Финској Цркви и содомитима

Финска аутономна православна црква (ФПЦ) налази се у јурисдикцији Цариградске Патријаршије. Двадесетих година 20. века Цариград је искористио бољшевичке прогоне Руске Цркве, и отргао Финску Цркву од ње, направивши раскол упркос противљењу Св. Тихона Исповедника, патријарха московског, и свег сонма православних руских архијереја. Под утицајем цариградског модернисте, патријарха Мелетија (Метаксакиса) и под притиском власти Финске, ФПЦ не само да усваја нови календар, него и анатемисану папистичку Пасхалију, и постаје перјаница екуменизма и модернизма међу православнима. Послушност секуларним властима „награђена" је признавањем ФПЦ, скупа с лутеранском конфесијом, за државно повлашћену верску заједницу.

Лудило екуменизма и модернизма довело је врх Финске Цркве, до краја – до „уважавања права" содомита. Процес овог гажења закона Божјег нарочито је појачан кад је Првојерарх ФПЦ постао архиепископ Лав (Маконен) 2001. године. Следеће године, власт у Финској одобрила је „бракове" полних изопачених, што су угледни клирици и мирјани модернисти ФПЦ поздравили, да би се 2003. активно укључили у стварање екуменистичке организације, чији је циљ давање права содомитима у Цркви све до уласка у јерархију.

Међу учесницима овог покрета су и свештеници: Хеики Хутунен (секретар Финског екуменског савета и литургијски реформатор), Тимо Лемукоски, Марку Салминен (члан управе ФПЦ), протођакон Харконен (секретар за богословска питања при поглавару Финске Православне Цркве), уредник теолошког часописа „Логос," Т. Пија Валконен, уредник главног часописа ФПЦ „Aamun Koitto," итд.

Циљ покрета је да: куће „брачних" парова содомита могу добити црквено освештање; да содомити – мирјани имају право ступања у „заједнице признате законом" и, као такви, да буду сарадници у Цркви; да Црква „благосиља" заједницу содомита.

Православни учесници екуменистичко–содомитског покрета „Заједница" потписали су документ у коме изјављују: „Ми, долепотписани чланови Православне Цркве, прихватамо вредности покрета „Заједница" и штитићемо их у нашој Цркви у оквиру Св. Предања и канона. Надамо се да ће представници сексуалних мањина наћи свој духовни дом у својим парохијама и да ће отворена и активна дискусија помоћи развијању толеранције и љубави према људима у нашем црквеном окружењу."

Иако је Руска Црква прекинула екуменске контакте са шведским лутеранима, јер су они 2006. године почели да „благосиљају" содомитске „бракове", архиепископ фински и све Карелије Лав је изјавио да то неће утицати на екуменску сарадњу између ФПЦ и шведских лутерана.

Издавачки савет ФПЦ је, 2007. године, објавио уџбеник веронауке чији је аутор секретар архиепископа Лава, Харконен. У уџбенику пише да је људско тело (у свом палом стању) нешто „божаствено", при чему је учење Св. Отаца о моралу усовљено друштвеним моралом њиховог доба (дакле, није апсолутно!). Харконен пише: „Православно учење о љубави и сексуалности садржи мноштво разноликих путева."

Синод ФПЦ крајем 2007. у Цариград упућује писмо у коме каже да учење покрета „Заједница" не противуречи Св. Предању, па свештеници могу да учествују у њему.

Године 2008, 13. новембра, архиепископ Лав изјављује да нема ништа против „законитих" заједница „православних" содомита: „Кад човека пуштају да учествује у богослужењима Православне Цркве, не питају га о његовом породичном животу. Човек који је ступио у регистровану брачну заједницу с човеком истог пола не може бити свештеник. Пред црквеним сарадницима – мирјанима ми не постављамо такве препреке."

У мају 2009. „православно" „Друштво Дуге" учествује у организовању Европског форума „хришћана" содомита „Храброст је ићи

за законом љубави" у граду Јарвенпјаја код Хелсинкија. Клирици ФПЦ су активно учествовали у раду тог форума. А 21. маја су читали „акатист" „Хвала Богу за сву твар" (дириговао је „православац" Томас Сидоров.) Хеики Хутунен је читао рад „Људска сексуалност у православном богословљу."

Учеснике форума поздравио је локални православни свештеник Јоханес Кархусаари.

А све је почело безазлено, када се у броју 3 часописа „Логос", намењеног омладини, појавио текст „Реците ми шта да чиним са својим телом", у коме се тврдило да стандардизација сексуалног понашања („ово сме – ово не сме") представља кршење заповести Христове о љубави према ближњем (јер, ко „стандардизује" сексуално понашање, осуђује „нестандардне.")

У истом броју „Логоса", налазио се и интервју с анонимним „православним" содомитом, који је рекао: „Осећам да моја сексуална оријентација није битна за моје односе са Богом и Црквом. Моја хомосексуалност нема везе са духовном борбом и спасењем, то јест могла би се описати као нешто неутрално. По мени, сексуална оријентација је неважна за спасење као и леворукост." Интервјуисани је тврдио да старозаветна забрана хомосексуалности не значи ништа, јер ми живимо у доба Новог Завета, и да се речи Св. Павла о содомитима не односе на содомију, него на проституцију, а чак и да се односе на содомију, то нема никакве везе: „Било како било, ја себе не препознајем у слици коју је насликао Св. Павле. Не верујем да је он причао о врсти хомосексуалности каква је присутна у мом животу, на пример. Могуће је да напросто Св. Павле није знао о чему говори." Интервјуисани се хвалио да његов „духовни отац" толерише његову хомосексуалност.

Године 2001, у 3. броју „Логоса" појавио се чланак професора Ерки Терха „Православна Црква и хомосексуализам", у коме дотични каже: „Изучавајући Библију, видео сам да Исус није рекао ништа о хомосексуалности. У Библији, осуда од Бога се помиње у Старом Завету, чија је културна ситуација била сасвим другачија од данашње. Тумачећи осуђујуће речи у посланицама Св. Павла, не смемо губити из вида да је Павле био образовани јеврејски ерудита који је сматрао својом дужношћу да се, поред

ширења Еванђеља, бори и против свих паганских утицаја Јелина. Свети Оци Цркве су углавном били монаси – подвижници, и нису поседовали некакве предоснове за разумевање човековог полног идентитета."

Друштво „Заједница" је 25. маја 2003. године држало свој семинар у цркви Св. Германа Аљаског у области главног града Финске. Том приликом, чланови овог друштва, свештеници Хутунен и Лехмускоски држали су предавања. Хутунен је рекао да Свети Оци нису обраћали нарочиту пажњу према хомосексуалности, док је Лехмускоски изговорио богохулне речи: „Хомосексуална орјентација није добровољни избор човеков, па ја мислим да је она дело Божје" (sic!). Иако Црква не благосиља везе содомита, они се могу „волети" и „узрастати", идући „ка Богу."

Године 2006, у Финској је основана НВО „правосавних" содомита „Дуга", пошто је Синод ФПЦ ипак решио да ступи у везу с Цариградом и изгради исправан став кад је у питању положај содомита у Цркви. „Православно друштво Дуга" је истакло да му је циљ да „сексуалне мањине учини видљивима у Цркви/.../; да разјасни погледе на хомосексуалност у Цркви у складу са савременим сазнањима, да општи и сарађује с другим хришћанским LBGT групама и подржава их у Финској и иностранству."

Наравно, у Финској је било озбиљних православних свештеника и верника, који су одлучно дигли глас против содомизма.

Братство Светог Козме Етолског, које су основали богослови и студенти богословља с благословом Цркве 2001. године, објавило је читаву књигу о хомосексуализму по учењу Цркве, доказујући да је реч о греху, а не „биолошкој предодређености." Следбеници „Дуге" су их напали за „нечовечност", тврдећи да они „православне" хомосексуалце хоће да „наведу на самоубиство."

Претходни кораци

Све ово не би било могуће да Финска Црква није огрезла у трулежи екуменизма. Људмила Перепјолкина, у својој књизи „Гнусоба опустошења /Екуменизам и црквени либерализам" (Сант Петербург, 1998.) каже: „'Православни' епископи у Финској одавно су одучили своје парохијане да се исповедају пред Причешће. У њиховим

храмовима Светој Чаши може да приђе ко било, не само неприпремљени – међу причасницима се могу наћи и инославни, и секташи, и хомосексуалци; уз то, жене могу да се причешћују у било ком стању (дакле, и у доба месечног цилуса, нап. В. Д.) Дозвољава се и венчање у непрописне дане.

Уз то „православни" Финци су, да би се додоворили лутеранима, изменили богослужбене текстове.

У њиховми молебанима често се испушта прозба „Пресвета Богородице, спаси нас!" Архијереји ФПЦ, међу којима се нарочито истицали архиепископ Герман Аав (+1961.) и Павле Гусев (+1988), научили су своје вернике непрекидним изменама богослужбеног поретка и нечувеном скраћивању истих. Архиепископ Павле се известио чак и малу јектенију да сведе на једну (!) прозбу: „Опет и опет..." То је омогућило једном страном посматрачу да Финску Православну Цркву назове „Fast church" („Брза Црква", по аналогији са амриканизованом „Fast Food" [„брза храна"]).

Више не нико не чуди томе што у ФПЦ лутерани обучени у стихаре могу да чтецирају и прислужују у олтару. А један „свештеник" – жестоки екумениста и учесник свих екуменистичких зборишта – чак је обукао у стихаре и увео у олтар девојчице.

У ФПЦ има епископа, какав је извесни Амвросије, који наглас размишљају о „женском свештенству" и одржавају одличне везе с масонеријом, док је велики број свештеника, без икаквог зазора, у Ротари клубовима, итд.

Богословље у Финској већ одавно превазилази сваки либерализам, и претвара се у огледни полигон свих могућих новотарија.

Дакле, теологија која је напустила светоотачке темеље: то је извор сваке несреће у Цркви. Није нимало случајно да је свештеник Хутунен, пре но што је почео да се бори за права содомита, био дугогодишњи активиста Светског савета „цркава" и активни литургијски рефоматор, који је сарађивао са најопакијим руским „обновљенцем", свештеником Георгијем Кочетковом у разарању православног богослужења (Кочеткова је патријарх Алексеј II годинама држао под забраном свештенодејства, управо због обновљенашког насиља над члановима Цркве Божје).

Митрополит Јован (Зизјулас) о хомосексуализму

Један од кључних идеолога екуменизма, митрополит Јован (Зизјулас) је, под утицајем својих дружења са јеретицима, већ одавно почео да мења хришћанско схватање морала. Његов однос (у најмању руку – чудан) кад је хомосексуализам у питању, описао је Родољуб Лазић у књизи „Нов(аторско)о богословље митрополита Зизиуласа" (Београд, 2002, стр. 70–75) :

> На питање: *„Поменули сте малочас да не би требало да смо моралисти, да црквена заједница треба да прихвата људе који греше и да буде уз њих, очекујући да се промене. Шта, дакле мислите о грешницима који су често одбачени? На пример, хомосексуалци. За многе пуританске умове врло је саблажњиво да неко отворено износи своју хомосексуалну оријентацију; они не желе да заједно са таквима буду у Цркви, не могу да поднесу њихово присуство. Шта ћемо са тим проблемом, са таквим људима?"* – Митрополит одговара: *„Мислим да је то погрешан став. Ако се хомосексуалност сматра грехом, онда је опет Црква та која мора да прихвати такве грешника, исто као што прихвата и хетеросексуалног грешника. Јер нема разлике међу њима: ако је код првог у питању грех, онда је и код другог. То би била нека врста расизма: да одређени грех сматрате неприхватљивим, а неки други прихватљивим. Одговор је дакле јасан:* ***Црква мора прихватити хомосексуалце****. Наравно, тада ће код њих доћи до преображаја, у оној мери у којој се он може одиграти. Јер постоје границе,* ***неке природне границе које се можда не могу премостити****"* (стр. 28–29).
>
> Навешћемо и део претходног Митрополитовог одговора, који чини јаснијим овај, управо цитирани, његов став о хомосексуалцима. Тај део гласи: *„Црква мора прихватити све, нарочито грешника. И, постепено, Црква ће преобразити ту личност од момента њеног уласка у црквену заједницу. Против сам моралистичког учења. Верујем да је најважније да неко постане члан заједнице и онда ће се све природно одвијати"* (стр. 28).
>
> Дакле, Митрополит тврди да Црква мора да прихвати хомосексуалце тако што ће их примити у црквену заједницу и постепено их преображавати. У црквену заједницу неко се прима, знамо, кроз свету тајну Крштења и Миропомазања, а у заједници узра-

ста кроз светотајински и световрлински живот, чији је савршетак Св. Литургија и Причешће. Крштење (и Миропомазање) и Причешће су опредељујуће тачке да би се неко могао бити сматран чланом црквене заједнице. Митрополит нам каже да се хомосексуалац може крстити и причешћивати у Цркви. Међутим, Црква не мисли као Митрополит. Крштење подразумева покајање (преумљење) и нови живот у Христу: *„Покајте се, и да се крсти сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење грехова"* (Дап 2, 38); *„Знајући ово, да се стари наш човек разапе са Њиме, да би се уништило тело греховно, да више не робујемо греху... Тако и ви сматрајте себе да сте мртви греху, а живи Богу у Христу Исусу, Господу нашем"* (Рим 6, 6, 11); *„А блуд и свака нечистота и лакомство да се и не спомињу међу вама"* (Еф 5, 3); *„Не варајте се: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници... неће наследити Царство Божје. И такви бејасте неки, али се опраste и посветисте и оправдасте именом Господа Исуса Христа и Духом Бога нашега"* (1 Кор 6, 9, 11). Значи, били су, али више нису.

Треба подсетити да је у Старом Завету мужеложништво сматрано једним од најтежих грехова и кажњавано је по Мојсијевом закону – смрћу (Лев 20, 13). Оно је било и узрок што је Господ уништио Содом и Гомор (Пост 19, 1–25). Нормално је да се и у Новом Завету овај грех схвата као веома тежак и противприродан (Рим 1, 27–32). Како онда неко може бити примљен у црквену заједницу ако се није покајао и одрекао таквог греха (питање на оглашењу: „Одричеш ли се Сатане, и свих дела његових, и свих анђела (=ђавола) његових, и сваког служења њему?"), него ће га се тек касније, постепено, одрећи? И како таквог човека одмах по крштењу причестити Телом и Крвљу Христовим? Какву заједницу има светлост са тамом? Не може се пити чаша Господња и чаша демонска (1 Кор 10, 21). Не, хомосексуалац не може бити прихваћен од Цркве пре него што се покаје и умре за тај грех. Ако, пак, неко ко је већ крштен падне у такав грех, бива одвојен од заједнице верних, као што је одредио и Апостол Павле за коринтског инцестуозног блудника, пишући тим поводом: *„Да се не мешате са неким који се брат зове, ако је блудник, или идолопоклоник, или користољубац... са таквим заједно ни да не једете... и избаците злога између вас самих"* (1 Кор 5, 11, 13). И на другом месту: *„Заповедам вам... да се клоните сваког брата који живи неуредно, а не*

по предању које примише од нас... тога обележите и не дружите се са њим, да би се посрамио; али га не сматрајте непријатељем, него га уразумљујте као брата" (2 Сол 3, 6, 14, 15).

Нешто слично налазимо и у Учењу Дванаесторице Апостола: *„А са сваким оним који греши против другога, нека нико не разговара, нити га слушајте, док се не покаје"* (15, 3). Поред ових општих принципа, постоје и конкретне епитимије за сваки појединн грех, предвиђене свештеним Канонима Цркве. Што се тиче хомосексуалаца, 62. канон Св. Василија Великог предвиђа одлучење од заједнице (=од Причешћа) у трајању од 15 година, а Св. Григорије Ниски у трајању од 21 годину, исто као и за прељубнике. Ми смо данас склони да у овако дугим епитимијама видимо само (неоправдану, мисле неки) строгост појединих Светих Отаца. У ствари, ове епитимије су само разрада јеванђелских принципа, и говоре о двема стварима: о схватању да се ради о веома тешком греху, са једне стране, и о озбиљности са којом су Оци приступали делу спасења у Цркви, са друге стране.

Све што смо до сада навели показује да је Црква, овако поступајући, постизала свеопшту корист: грешника је спасавала, наводећи га да се покаје и напусти грех, а заједници, односно свима осталима је јасно указивала да је одређено понашање – грех, и да води у пропаст. Међутим, Митрополитова логика о овој ствари не постиже ни једно ни друго. Захтевом да заједница прихвати хомосексуалца и да га постепено преображава, он хомосексуалца уствари оставља у уверењу да нема потребе да се преумљује (пошто је већ прихваћен у заједницу), а осталим Хришћанима практично сугерише да хомосексуализам и није грех, те да га и они могу незазорно упражњавати. Безнадежно је очекивати да ће се трула јабука очистити од трулежи тако што ће бити стављена у гомилу здравих јабука. Неће. Само ће и све остале јабуке, једна за другом, иструлити.

Осим овог неувиђеног Митрополитовог става о неопходности прихватања хомосексуалаца, у напред наведеном одломку из интервјуа постоји још један прикривени, а ништа мање опасан став. Митрополит најпре каже: *„Ако се хомосексуалност сматра грехом...,"* дозвољавајући могућност да то и није грех. Па шта би онда било, ако не грех? Разрешење загонетке налазимо на крају одговора, где Митрополит говори о *„извесном преображају у мери у којој се може одиграти"*, јер *„постоје природне границе које се можда*

не моīу ѿремостиѿи." И поред „квантне" неодређености и неухватљивости Митрополитове мисли, препознаје се његово схватање да је хомосексуалност болест, и то вероватно неизлечива, јер се неке границе *„можда не моīу ѿремостиѿи."* Још ћемо поверовати да је хомосексуалност нешто попут заосталог душевног развоја, дакле крст који сам по себи већ спасава. Можда тако на ово гледају неки савремени психијатри (и Митрополит), али Свето Писмо и Свети Оци – не. Хомосексуалност није болест, него грех, и хомосексуалци не могу бити прихваћени од Цркве пре него што се покају и одрекну таквог начина живота.

Но, ваља запазити да је овај Митрополитов став о хомосексуалцима само један од видова у којима се пројављује иста мисаона матрица – остварење заједништва „свеобухватном" (у ствари лажном) љубављу без обзира на истину. Другу пројаву ове матрице налазимо на општијем еклисиолошком плану, **у екуменистичком покрету. Православни су у тај покрет ушли да би, наводно, сведочили истину Православне вере другим хришћанима. Прихватили су друге хришћане најпре кроз дијалог, а временом и кроз заједничке молитве, па чак и заједничка богослужења са њима. Благочестиви циљ је био да се оствари њихов преображај, да се одрекну погрешних учења. Међутим, то се није десило, али се десило нешто друго: Православни су изгубили свест о томе да је Православна Црква она Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква.** То смо већ видели на примеру митрополита Зизиуласа са почетка овог написа, а то потврђују и речи данашњег патријарха Цариградског Вартоломеја из интервјуа америчком часопису Хришћанска историја: *„Мисао о ѿоме да је члансѿво наше у видљивој Цркви неоīходно ради наслеђивања раја, заснована је на лажном ѿврђењу да смо ми некако аналоīни Царсѿву Божјем у овом свеѿу... Дефиницијом Православне Цркве као Цркве коју је основао Госīод... īреко Својих свеѿих Аīосѿола, ми безусловно оīраничавамо Царсѿво Божје"* (Свети кнез Лазар, часопис Епархије рашко-призренске, бр. 21, стр. 14).

А све је почело наводном (кажемо наводном, јер је екуменистички пројекат био и остао масонски, дакле антихришћански), жељом да се неправославни хришћани преобрате у Православље. Треба бити свестан да је принцип инклузивности (друго име за лажну свеобухватну љубав), за који се залажу сви екуменисти, мешање светлости и таме, помрачивање ока које је „светиљка телу", услед

чега и цело тело, уместо да светли, постаје тамно (Мт 6, 22–23). Не принцип инклузивности, него ексклузивности, схваћене на прави начин. Ексклузивност је избор Израиља, народа који има праву веру у Бога. Ексклузивност је избор Дванаесторице и Седамдесеторице, који „нису од света" и зато што нису од света, могу да просвећују свет и приводе га Богу. Ексклузивност је избор тројице која су удостојена да буду сведоци Преображења Господњег. Ексклузивност је чувати своју Православност, у којој је спасење, да би и други могли постати православни. То је права љубав.

Тако Родољуб Лазић указује на оно што знамо: митрополит Зизјулас је, захваљујући свом вишедеценијском активном учешћу у екуменистичком покрету, примио дух инославних – дух догматског минимализма и (пост)модернистичког релативизма. Наравно, правдајући то савременом „науком." Јер, у подтексту његовог наговештаја да је хомосексуализам можда биолошки условљен, па, самим тим и несавладив, налази се веровање да је то „наука доказала." На ту „науку" позивају се и евроунијати који содомизам намећу као норму у свим земљама Беле Демоније, како је Св. Николај Жички звао Европу отпалу од Христа. А каква је „наука" у питању?

Џон Анкерберг и Џон Велдон, у својој књизи „Чињенице о хомосексуализму", пажљиво истражују каква то „наука" оправдава хомосексуализам:

> Хомосексуални активисти често тврде да су рођени као хомосексуалци и да је њихова сексуална оријентација попут боје очију или леворукости. Троје Пери, некадашњи пентекосталац, оснивач Цркве метрополитанске заједнице хомосексуалаца, каже о сопственој хомосексуалности: „Ја сам једноставно такав од рођења." Другим речима, због биолошких фактора, многи хомосексуалци тврде да је њихова сексуална склоност неминовна и непроменљива, те стога друштво мора да прихвати хомосексуални начин живота као нешто нормално – заиста, он треба да буде заштићен кроз законе о грађанским правима да би се спречила неправедна дискриминација против хомосексуалаца.
>
> Погледајте како се ова идеја о биолошком детерминизму последњих година све више користи. 1940. само 9 процената хомосексуалаца је тврдило да су „такви од рођења." До 1983. тај број је порастао на 22 процента. 1990, износио је преко 35 процената.

Али ово исто тако значи и то да, чак и данас, готово две трећине хомосексуалаца не верује да су „такви од рођења." Ако већина хомосексуалаца не верује да су „такви од рођења", зашто би у то онда веровала већина хетеросексуалаца?

А, без обзира на то, ако је хомосексуалац заиста хомосексуалац од рођења, следи аргумент да друштво од њега не може рационално да очекује да прекине такво понашање или да постане хетеросексуалац. Није праведно очекивати од било кога да промени оно што биолошки јесте. Ово значи да је хомосексуалност нормално, па чак и морално понашање за једног хомосексуалца.

Размотрите снагу овог аргумента. Ако је особа хомосексуалац због урођеног биолошког стања, онда своју хомосексуалност може да промени само ако нађе начина да промени своју биолошку природу. Али ни дан данас не постоји доказ да је таква дубока физичка промена могућа. Из овога следи да хомосексуалац нема никакве шансе да се промени.

Импликације оваквог става су следеће: хомосексуалац не може да се промени, стога морају да се промене сви аспекти друштва, укључујући образовање, религију и законе. Биолошки детерминизам не само што утиче на наш генерални став према хомосексуалности, већ и на наш приступ саветовању и лечењу – оно је бескорисно зато што је промена немогућа.

Ово логично води до легализације хомосексуалних чинова. Они не само што морају бити прихваћени као социјално легални за хомосексуалце, већ се, кроз образовање, они морају промовисати као „опција нормалног начина живота", јер ће увек постојати један проценат деце која ће бити „таква од рођења."

Неки су тврдили да и сама Црква мора законски да буде принуђена, уколико то буде потребно, да напусти своју „неморалну" дискриминацију против хомосексуалног понашања и да прихвати позицију која је у складу са научном „чињеницом."

Али да ли је заиста истина да су хомосексуални мушкарци и жене биолошки предодређени за одређену врсту сексуалности?

Истраживања која су покушавала да покажу биолошку или генетичку узрочно – последичну везу када је у питању хомосексуалност датирају још из прошлог века. Али током година, ниједно истраживање никада није доказало физичку основу хомосексуалности. Јасно је да неки научни истраживачи верују да је хомосексуалност урођена. Често се њихови резултати могу наћи спремно уврштени у

хомосексуалну литературу. Али понекад, чак и хомосексуалци имају разлога да сумњају у овај закључак. На пример, у свом делу „Хомосексуализација Америке," хомосексуални активиста Денис Алтман примећује у вези велике студије Кинзи института: „Они су импресионирани великим напорима биолога, ендокринолога и психолога да докажу ову заснованост; мене више импресионира то што се током многих година истраживања није постигло ништа сем 'наговештаја'."

Морамо такође признати и свој скептицизам у вези једног, ако не и великог, дела данашњих истраживања. Питамо се колико је оних истраживача који су и сами под утицајем широко распрострањене, али лажне идеје да хомосексуалци не могу да промене своје понашање, те стога, ненамерно, трагају за биолошком основом која би „објаснила" њихове претпоставке. Другим речима, да ли се модерна наука користи у објективној потрази за истином или је можда, што је вероватније, прихваћена због „политичке коректности"?

Ако је наше читалачко искуство икаква индикација, чини се да је већина популарних чланака написаних у вези скорашњих студија закључила да су истраживачи пронашли чврсте научне доказе да је хомосексуалност, бар донекле, биолошке природе. Али ово једноставно није истина. Размотримо најсугестивније скорашње студије:

1) Истраживање др Симона ЛеВеја на Салк Институту. Др ЛеВеј је проучавао одређену групу неурона у хипоталамусној структури мозга (званој ИНАХ3, или интерстицијални нуклеуси антериорног хипоталамуса). Проучавао је 41 леш, од којих су 19 наводно били хомосексуалци, 16 су наводно били хетеросексуални мушкарци, а 6 су наводно биле хетеросексуалне жене.

Др ЛеВеј је пронашао да су неки од неурона у хипоталамусној регији мозга хетеросексуалних мушкараца већи од оних које је пронашао код хомосексуалаца. Пошто су хомосексуалци имали мање неуроне, његова теорија је била да су ти мали неурони вероватно одговорни за хомосексуалност ових мушкараца. Исто тако, како су хетеросексуални мушкарци имали веће неуроне, онда је вероватно да су ови већи неурони одговорни за хетеросексуалност ових мушкараца.

ЛеВеј је претпоставио да уколико буде могуће доказати разлику у величини неурона у 100% случајева, онда би се ово могло узети као доказ да хомосексуалност има биолошку основу.

Ипак, критичари који одбацују ову теорију изнели су најмање седам научних разлога, разлога које већина људи никад није чула.

Прво, табела самог доктора ЛеВеја, објављена у Сајенс магазину, открила је да има грешака у његовој хипотези. Она чак и противречи његовој теорији. Др Анкерберг је имао привилегију да др ЛеВеја интервјуише на Салк Институту у Ла Џоли, Калифорнија, тако да на касети имамо снимак његових коментара. Анкеберг је рекао: „Видите, имате три нуклеуса хомосексуалних мушкараца који су заправо већи од нуклеуса хетеросексуалаца. Ако је ваша теорија исправна, онда не би требало да буде тако. Друго, три хетеросексуална мушкарца имају мање нуклеусе од нуклеуса хомосексуалаца." Анкеберг је упитао: „Да ли је то истина?" А он је рекао: „Да, истина је." Тада је др Анкеберг упитао: „Како је онда Асошиејтед прес објавио да 'су у свим случајевима нуклеуси хетеросексуалних мушкараца били већи, а нуклеуси хомосексуалних мушкараца мањи?" Др ЛеВеј је признао да ово није тачно. Популарна штампа је искривила његове налазе.

Друго, ниједан научник никада није доказао да баш овај део хипоталамуса одређује сексуалну оријентацију. Размотримо коментар др Џозефа Николосија, који је специјалиста за рад са мушким хомосексуалцима. Својом књигом, „Репаративна терапија мушке хомосексуалности," широм света је стекао признање као ауторитет за проучавање односа између истих полова.

Др Николоси наглашава: „Причамо о генералној можданој регији која има везе са емоцијама, укључујући и сексуалност; али, у овом тренутку немамо никакву јасну представу о томе коју функцију врше баш ови нуклеуси."

Према томе не само што величина неурона није поуздан индикатор, већ нико поуздано не зна да ли су ови неурони уопште повезани са сексуалном оријентацијом.

Др Чарлс Сокаридес, професор психијатрије на Алберт Ајнштајн медицинском колеџу у Њу Јорку, такође је приметио да је „идеја о томе да је један мајушни део мозга – готово субмикроскопски – ... део који одређује избор сексуалног објекта заиста бесмислена...Сигурно... комадић мозга не може да одреди избор сексуалног објекта. То поуздано знамо."

Треће, чак и кад би се могло доказати да је предео антериорног хипоталамуса мозга повезан са сексуалним понашањем, то још увек не представља одговор на питања о узроку и последици.

Другим речима, шта ако само хомосексуално понашање изазива мајушне промене у телу, за које се само a posteriori сматра да представљају утицај који изазива хомосексуалност? Научне студије су показале да понашање само по себи може изазвати флуктуацију у величини неурона. Ово је вероватније од претпоставке да су неурони изазвали одређено хомосексуално или хетеросексуално понашање.

Др Кенет Кливингтон, помоћник председника Салк Института где је др ЛеВеј обавио своју студију, истакао је да постоји „велики број доказа који показују да се мреже неурона у мозгу реконфигуришу реагујући на одређена искуства."

Тако да веза између узрока и последице – шта утиче на шта – није јасна. Стога, разлика у структури мозга хомосексуалаца – ако претпоставимо да ће следеће студије потврдити „проналаске" ЛеВеја – може бити резултат одређеног понашања и/или срединских услова.

Четврто, сексуална оријентација људи које је др ЛеВеј проучавао не може се проверити. Када су др Анкеберг и др Ле Веј разговарали о чињеници да су три хетеросексуална мушкарца имали мање нуклеусе од хомосексуалних мушкараца, ЛеВеј је рекао: „Па, можда су неки од тих појединаца били бисексуалци." Анкеберг је одговорио: „Па ако кажете 'можда' онда Ви нисте сигурни", и заиста, др ЛеВеј је признао да стварно није сигуран. Неки су можда били „скривени" хомосексуалци који су се правили да су хетеросексуалци. Јер сви проучавани били су мртви, и ми једноставно нисмо сигурни.

Пети проблем у вези студије ЛеВеја је могућност да је истраживање било необјективно. Др ЛеВеј је хомосексуалац и то је јавно признао. Такође је забележено како изјављује да је одлучио да докаже генетски узрок хомосексуалности пошто је његов хомосексуални партнер умро од СИДЕ. У једном издању „Њузвика" био је чак цитиран како тврди да ће, ако не пронађе генетски узрок хомосексуалности, потпуно престати да се бави науком. Њузвик даље цитира: он се труди да ."... (прометне) идеју да је хомосексуалност ствар судбине, а не избора", јер је „важно да се друштво образује" у складу са идејом о биолошком утицају. У ствари, ЛеВеј је сада отворио сопствену школу за хомосексуалце и лезбејке у Лос Анђелесу да би помогао да ова порука допре до што већег броја људи. Поштено говорећи, зар није могуће да истраживач са таквом личном прошлошћу буде необјективан у истраживању?

Шесто, интерпретација података и методологија које је користио ЛеВеј такође се могу довести у питање. Остали научници су показали да чак и мерна јединица коју је др ЛеВеј користио може бити сумњива. Да ли се тај наводни утицај нуклеуса може процењивати само на основу величине – или, уместо тога, на основу запремине, стварног броја ћелија, густине, или неког другог (а можда и сва три) критеријума? Даље, шта научници треба да раде са сваким од ових критеријума и шта они значе? Истина је да ово нико не зна.

Најзад, ЛеВејова студија се суочава са проблемом готово свих студија које покушавају да докажу биолошки детерминизам: са немогућношћу репликације. Ово као да је Ахилова пета свих таквих настојања, јер изгледа да, готово увек, други научници откривају да не могу да понове проналаске почетне студије, што значи да почетна студија није ништа доказала. Без обзира на то колико широко се ови резултати објављују као „научни докази", открива се да се тај „доказ" или не може постићи, или је, уколико се понови, подложан другачијим интерпретацијама које подривају биолошку теорију „детерминације генима"

Што се тиче рада др ЛеВеја, ниједна друга научна студија није поновила његове проналаске. У ствари, барем једна од студија др Тваба у Холандији јој директно противуречи.

2) Студија Бејлија и Пиларда о идентичним близанцима. Друга научна студија коју су медији користили да рашире идеју да је хомосексуалност генетички условљена је проналазак хомосексуалног психијатра Ричарда Пиларда и психолога/активисте за права хомосексуалаца Мајкла Бејлија да је хомосексуалност превалентна међу браћом близанцима и међу усвојеном браћом. Ови истраживачи су субјекте за своју студију одабрали кроз хомосексуалне публикације које се брину о потребама искључиво хомосексуалне популације. Стога, селекција за њихову студију није била ни случајна ни објективна.

Било како било, пронашли су да су, од браће која су се одазвала, 52 процента идентичних близанаца, 22 процента једнојајчаних близанаца, 11 процената усвојене браће, и 9 процената браће који нису били близанци, били хомосексуалци. Бејли и Пилард су поставили теорију по којој је разлог за тако висок проценат хомосексуалности међу идентичним близанцима управо идентични генетски састав.

Али и овде наилазимо на проблеме. Половина идентичних близанаца нису били хомосексуалци; били су чисти хетеросексуалци. Како је ово могуће, ако деле исте гене који, наводно, одређују хомосексуалност? У делу „Овековечење хомосексуалних митова," Ричард А. Коен је приметио: 'Ако је хомосексуална оријентација генетска, онда би 100 процената свих идентичних близанаца требало да буду хомосексуалци, али је то само половина. Стога, лако је закључити да фактори средине, а не гени, изазивају хомосексуалност."

Чак је и др Симон ЛеВеј признао да ни Бејлијева и Пилардова студија о близанцима ни његова сопствена проучавања мозга нису доказали да је хомосексуалност генетички одређена. „У овом тренутку то је још увек једна веома велика мистерија. Чак ни мој рад нити било који други рад који је урађен до сада не разјашњавају заиста до краја шта је то што људе чини хомосексуалцима или хетеросексуалцима. У ствари, ове студије о близанцима, на пример, указују на то да ово није потпуно урођено, јер чак ни идентични близанци нису увек исте сексуалне оријентације."

И опет, морамо размотрити могућност необјективног истраживања. Као и др ЛеВеј, и др Пилард је хомосексуалац. Он признаје да је његов циљ да пропагира идеју о томе да је хомосексуалност урођена и да, према томе, представља нормално сексуално понашање.

Закључак уредника престижног Британског медицинског журнала, 7. августа 1993. пригодно сумира проблеме свих студија попут Бејлијеве и Пилардове:

„Има много студија о мушкој хомосексуалности код близанаца... Већина тих резултата се не може интерпретирати због малих узорака или нерешених питања о фенотипској класификацији, избору случајева, и дијагнози близаначких зигота..." Дефинитивне студије о мушкој хомосексуалности код близанаца и усвојене браће тек треба да се спроведу.

3) Истраживање др Дина Хамера и других, на Националном онколошком институту. Др Дин Хамер и његови истраживачи на Националном онколошком институту тврде да су пронашли да је „хомосексуална оријентација код мушкараца генетски условљена." У почетку су открили да у породицама 76 хомосексуалаца постоји већа стопа појаве хомосексуалности по мајчиној, али не и по очевој линији. Ово је указало на могућност да мајка преноси хомосексуалност путем Х хромозома. Тим је проучио 22 региона или „локу-

са" који се налазе на Х хромозомима код 40 парова хомосексуалне браће која су се преко огласа у хомосексуалним публикацијама добровољно пријавила да буду подвргнута истраживању.

Истраживачи су пронашли да 33 од 40 парова браће деле идентичне генетске маркере у локусу пет у q28 региону Х хромозома. На основу овога, закључили су да један ген или гени у овом региону утичу на појаву хомосексуалности код најмање 64 процента тестиране браће.

Али и у ове закључке се може посумњати, као и у претходна истраживања. На пример, „било је неопходно прилично много статистичког подешавања да би се ствари 'уклопиле'."

Даље, научни ауторитети у овој области нису убеђени да је успостављена било каква веза. На пример, Рут Хабард, почасни професор биологије на Харвардском универзитету у пензији и коаутор дела „Разбијање мита о генима," коментарише:

„Ова студија, као и слични ранији проналасци, је погрешна. Она је заснована на симплификованим претпоставкама и отежана је тиме што је готово немогуће успоставити везу између гена и понашања... Од релативно малог броја браће у овом истраживању, готово четвртина није имала (адекватне) маркере. Такође, истраживачи нису извршили очигледни контролни експеримент или проверу у циљу проналажења ових маркера код хетеросексуалне браће хомосексуалаца које су проучавали."

Поред овога, уводни чланак у престижном „Британском медицинском журналу" прокоментарисао је Хамерово истраживање на следећи начин: „Резултати ове повезаности су двосмислени... У својој оригиналној анализи, Хамер и остали поставили су хомосексуални ген осам центиморграна дистално од најтеломернијег маркера. Та кратка физичка дистанца између овог маркера и теломере, међутим, чини овај налаз дискутабилним."

На крају уводног чланка се каже: „Тврдња да је хромозом Xq28 повезан са хомосексуалношћу код мушкараца има широке друштвене и политичке импликације. Ипак, научно питање је веома сложено, и интерпретацију резултата ометају методолошке непознанице. Неопходне су даље студије да би се потврдили или оповргли ови проналасци."

Најзад, др Пол Камерон и колеге, после пажљивог проучавања ове студије и консултација са разним експертима, такође су одбацили Хамерове закључке. Истакли су:

„Повезаност одређених генетичких маркера не имплицира да је неки ген изазвао хомосексуалност браће, нити да је то учинила група гена. Резултати би могли да укажу и на друге одлике које сви ови субјекти имају, а које су диспропорционално честе код хомосексуалаца, као што су промискуитет, егзибиционизам, или друге личне карактеристике за које се зна да су повезане са мушком хомосексуалношћу."

Необјективно истраживање је очигледно оперативни фактор у многим од ових студија. На пример: „Хамер је занемарио информације које су се супротстављале његовој хипотези, иако је пријавио да је међу сестрама ове браће постојала већа инциденција лезбијанизма, што се уклапа у традиционални психијатријски модел по коме 'поремећене породице производе више хомосексуалаца', Хамер је игнорисао ово откриће да би следио своју генетичку интерпретацију."

Размотрите и следеће:

Што је још важније, потпуно је занемарено широко распрострањено веровање да је хомосексуалност пре свега резултат инцеста и врбовања... (Даље) биолошки детерминизам не може да објасни промену оријентације. Две студије на овом пољу, које су обухватиле највеће популације, а које су спровели Кинзи Институт и Институт за породична истраживања, независно један од другог, показале су да је већина хомосексуалаца имала и хетеросексуална искуства, а да је знатна мањина хетеросексуалаца имала хомосексуална искуства.

У светлу претпоставке да је барем једна од кључних особа укључених у Хамерову студију такође хомосексуалног опредељења, можемо се запитати колики је проценат истраживача, које толико занима проналазак биолошке основе хомосексуалности, хомосексуалног опредељења? Ако је у питању велики број, сасвим је рационално помислити да је њихов начин живота и веровања можда утицао на методе и закључке истраживања.

Даље, колики је број истраживача у овој области који можда намерно крију своје сексуално опредељење да би дали привид научне објективности сопственим закључцима? Чарлс Силверштајн, доктор медицине, аутор је књиге „Хомосексуалци, лезбејке и њихови терапеути." Сексолог је већ 25 година. Он тврди да су покушаји да се хомосексуалци излече бескорисни, јер је хомосексуалност „биолошки предетерминисана."

У телевизијској емисији „Џералдо", 11. јуна 1991, он је у ствари тврдио следеће:

„Џералдо, ја сам већ четвртину века психолог и сексолог. У последњих десет година, неке ствари смо научили – постоји једна изјава са којом ће се сложити сви сексолози овога света које ја познајем: сексуална оријентација је биолошки одређена."

Ако узмемо у обзир ову тврдњу, можемо се запитати пре свега колико сексолога др Силверштајн познаје. Али ово није поента. Милиони телевизијских гледалаца једноставно су чули једну „чињеницу" – да се сви сексолози слажу у томе да је хомосексуалност биолошки заснована, што је изјавио наводно објективан ауторитет који говори о људској хомосексуалности. На жалост, најава др Силверштајна из неког разлога није била потпуна. Није речено да је он хомосексуални терапеут и истраживач. Претпостављамо да то не би ни било речено да неко из публике није поставио то питање, приморавши др Силверштајна на признање /.../

Већ више од 30 година пажљиви научници одбијају да изјаве да је хомосексуалност биолошки заснована из једног једноставног разлога: због недостатка доказа који би ту тврдњу подржали. У наставку текста цитираћемо велики број ауторитета, у покушају да се успротивимо мишљењу које, по овом питању, преовладава у нашем друштву.

В. Б. Померој, сарадник Алфреда Кинзија у истраживању, цитира како чак и тако велики ауторитет као што је Кинзи, каже: „Сам сам закључио да је хомосексуалност у великој мери ствар условљавања." Можда ово објашњава зашто сексолози Мастерс и Џонсон наглашавају: „Од велике је важности да сви професионалци у пољу менталних болести имају у виду да је хомосексуални мушкарац или жена, у суштини, по генетичкој одређености мушкарац или жена, а да је хомосексуална оријентација стечена склоност."

Мастерс и Џонсон су приметили и следеће:

„Генетичка теорија хомосексуалности је данас генерално одбачена... ниједан озбиљни научник не претпоставља да овде важи једноставна узрочно – последична веза."

Др Џо Мани, водећи сексолог на Џонс Хопкинс универзитету, изјавио је: „Нису пронађене хромозомске разлике између хомосексуалних субјеката и хетеросексуалних контролних примерака" и „на бази садашњег знања, нема се на основу чега оправдати

хипотеза да су хомосексуалци или бисексуалци, било ког степена или типа, другачије хромозомске структуре од хетеросексуалаца."

Чак и Џон ДеЧеко, уредник „Журнала хомосексуалности," каже: „Идеја да су људи рођени са одређеним типом сексуалног понашања је бесмислена."

У истом издању Архива опште психијатрије у којима се појавио чланак Бејлија/Пиларда о близнакињама лезбејкама, два висококвалификована истраживача на Државном психијатријском институту у Њу Јорку закључују: „Тренутно нема доказа који би подржали биолошку теорију сексуалне оријентације." У ствари, водећи научни часописи константно наглашавају „недостатак доказа који би поткрепили" идеју о биолошкој основи хомосексуалности – што и није толико зачуђујуће јер би „генетички детерминисана хомосексуалност већ давно била угашена због смањене репродукције."

Четврто издање „Речника психијатрије" примећује да је начин на који се дете одгаја много важнији од генетике у одређивању сексуалности: „Многи псеудохермафродити и субјекти са гонадалном агенезом били су одгајани као жене, док је њихов хромозомални пол био мушки (и обратно); ипак, у свим случајевима, полна улога и оријентација биле су у складу са приписаним полом и одгајањем."

Професор Вилиам П. Вилсон – начелник одсека за биолошку психијатрију у медицинском центру Џјук универзитета – тврди: „Не може се доказати да је хомосексуално понашање директно изазивано преносом генетички детерминисаног понашања или појавом ексцесивног или дефицитног броја сексуалних хромозома."

Др Клифорд Ален закључује: „Ниједно истраживање, ни у једној сфери, не указује на органску основу хомосексуалности, била она физичка, хемијска, ћелијска, микроскопска или макроскопска." /.../

Ако хомосексуалност нема биолошку основу, онда мора да је у питању стечено понашање. Како Вејнрајт Черчил примећује у делу Хомосексуално понашање код мушкараца:" „Не постоје сексуални инстинкти код мушкараца... Људска сексуалност потпуно зависи од учења и условљавања. Шема сексуалног понашања појединца стиче се у контексту његових јединствених искустава, и (није) ни у ком погледу урођена или наслеђена."

Бел, Вејнберг и Хамерсмит у делу „Сексуална оријентација" убедљиво образлажу да „доживљавање хомосексуалног узбуђења

током детињства или адолесценције, и учествовање у хомосексуалним активностима гениталног типа представљају снажне индикаторе одрасле хомосексуалности у будућности."

Овај закључак подржава и Институт за породична истраживања из Вашингтона, који је спровео националну анкету по принципу случајног узорка, која је обухватила 4 340 одраслих. У тој анкети, 96 процената хетеросексуалних мушкараца и 97 процената хетеросексуалних жена је назначило да је њихово прво сексуално искуство било хетеросексуално. Али, 85 процената хомосексуалних мушкараца и 29 процента лезбејки изјавило је да им је прво искуство било бисексуално или хомосексуално.

Због свега овога др Ван ден Ардвег, аутор књиге „Хомосексуалност и нада," примећујући да је биолошко виђење „данас неоправдано, више него икад", закључује: „По мом мишљењу, било ко ко покуша да непристрасно приступи проучавању доступне литературе о физиолошким и психолошким истраживањима, мораће да призна да је најпогоднија интерпретација хомосексуалности управо идеја о неуротичној варијанти (односно о психолошком и емотивном поремећају)."

И даље, наводна биолошка основа хомосексуалности није чак ни право питање:

„Да ли треба да мислимо да је нешто нормално или „природно" зато што је генетско по пореклу? Шта онда да мислимо о генетским деформитетима или урођеним манама? ... Чак и кад би могло да се докаже да генетски или биолошки утицаји предиспонирају људе за хомосексуалност, то никада неће доказати да је хомосексуалност сама по себи нормална."

Кад се све ово зна, бива јасно да је Зизјуласово позивање на „науку" кад је содомија у питању више него проблематично. Још једном понављамо: православни став по овом питању, јасан као Сунце, у његовим очима је потамнео само зато што „зли разговори кваре добре обичаје", по речи Апостола: предуго је разговарао са јеретицима и изгубио критеријуме црквене свести и савести.

Шта нас чека?

Евроунијати на власти у Србији ће (да би доказали своју спремност да се „евроинтегришу") вршити тоталитарно насиље над свима који не прихватају тобожње ЕУ вредности, међу којима је содомија на једном од првих места. Српска Црква је једина организована снага

кадра да се супротстави наметању богомрских безакоња српском народу, једном од народа Божјих и припадника Новог Израиља. Да би се Црква супротставила евроунијатима, она мора бити снажна и јединствена.

Колико је наша Црква данас снажна и јединствена, само Бог зна. Међутим, силе зла, маскиране у евроунијатске силе, настојаће, пре свега путем медија, да разграђују православну самосвест у нас. Биће све више скандала и провокација. Метод је испробан у Русији. Наиме, 1. септембра 2003. године, превариви старешину једног од храмова у Њижњем Новгороду, новинарка антицрквене „Комсомолске правде" се представила као млада којој родитељи не дају да се венча, па мора то да учини ван своје парохије. Њој и њеном „младожењи" свештеник Михаил Кабанов је дао кључеве, а затим се у храму десило богохуљење – свештеник Владимир Енерт обавио је „венчање" двојице содомита, од којих је добио 15 хиљада рубаља, што је снимила новинарка Марина Булгакова. Фотографија „венчања" содомита обишла је свет, наносећи срамоту угледу Руске Цркве и руског народа. Новинар Василиј Ансимов показује да је један од циљева ове „операције" подривање народног поверења у Цркву, јер је „Комсомолска правда" показала „свим Русима" лик „попа Јуде" спремног да за паре обави обред и над црним ђаволом. Прљава тема полних изопачености, ипак, скандалу даје још негативнију боју, по замисли непознатог политичког технолога. Истополни секс, „лова" и молитве Христу – има ли теме подобније за „пљувачину"?

Св. Синод Руске Цркве је одмах реаговао: оно што се десило названо је „изругивањем Св. Тајни, гажењем основа морала, учења Св. Писма и канонских норми живота православног хришћанина, због чега нема благодатну ни законску силу." Свештеник Владимир Енерт лишен је свештенства, а Михаилу Кабанову је забрањено свештенослужење, због учешћа у „светотатству."

Паству је Синод подсетио на неопходност чувања „светости и нераскидивости брака" и „недопустивости истополне 'љубави', блуда и прељубе."

Па ипак, слика „православног" венчања содомита обишла је свет: медијски рат се наставио несмањеном жестином.

Извесни Владимир Миличић, Cd Западног Универзитета у Вашингтону, у часопису „Република" (171/1997.) је својевремено изразио своје дубоко жаљење што СПЦ хоће да напусти Светски савет цркава. Миличић је критиковао митрополита Амфилохија који је рекао да СПЦ напушта ССЦ, имеђу осталог зато што поједине чланице ССЦ, допуштају содомитске „бракове." Миличић је овај став митрополита осудио као лицемерје, јер и чланови СА Сабора СПЦ су монаси који, ето, живе „противприродно" (нису жењени), а, додаје он, „историјска је тенденција да међу монасима свуда у свету постоји врло високи проценат хомосексуалаца." Професор је молио све Србе да утичу на СА Сабор СПЦ: „да задржи СПЦ у Светском Савету Цркава, да изједначи жене са мушкарцима у руковођењу Црквом и да заузме хришћански однос према припадницима свих полних оријентација – јер је све од Бога!"

Миличићево писмо је било најава другосрбијанских јуриша на Христа и Цркву Његову, вођених у име „људских права" и „демократије." На радост Миличићеву, СПЦ **није** напустила Светски савет цркава, и наставила је да се раслабљује у лажима екуменизма.

На питање: „Шта нас чека?" одговор је једноставан: „Оно што смо заслужили." Ако врх Српске Цркве не буде имао снаге да напусти срамне стазе савременог екуменизма – содомизма, и нас чека судбина Финске Цркве; раслабићемо се до ишчезнућа. А ко буде био веран Христу, мораће, попут Лота с породицом, да из Содома и Гомора бежи, и тражи прибежиште у пустињи Божјој, чекајући Спасов Други долазак и Царство Божје у сили. Ако СПЦ опет крене путем Светог Саве и свих светих Срба, за нас, макар и у сумраку света, има наде и спасења. За то – Господу се помолимо!

Репаганизација академске теологије

Како је било могуће да се уопште појави мисао о содомији као нормалној „полној орјентацији"? То се десило због репаганизације – пагани су били веома склони полним изопаченостима, често у ритуалном облику. Ево шта о томе каже ђакон Андреј Курајев:

> Све у свему, антика је пошла врло чудним путем.
>
> Реч је о хомосексуализму. Могло би се помислити да би култура, која за свој идеал проглашава храброст и природност, умереност и

хармонију, могла да избегне управо ову крајност. Али се култура, која је величала Херакла и Одисеја, веома чврсто – вековима – заглавила на управо овој крајности.

Платон цени љубав између мушкараца знатно више него љубав према жени. Платонов мит о андрогинима садржи у себи подробност, која се такође често испушта у популарним препричавањима.

Испоставља се да су андрогини били у три пола: мушког, женског и мушко-женског (у правом смислу речи андрогини). Кад је Зевс, уплашивши се њихове снаге, расекао прве људе, онда је свака половина почела да тражи своју пређашњу половину. А то значи да само трећина људи тражи зближавање са супротним полом, а две трећине привлачи сопствени. Додуше, и ове две трећине такође могу да ступе у однос са супротним полом, али само из осећања грађанске дужности, „да би се при спајању мушкарца и жене рађала деца и продужавао се род, а кад се мушкарац састане са мушкарцем – ипак се постизало задовољење од сношаја, после чега би они могли да предахну, лате се посла и побрину се о другим својим потребама... Мушкарце, који представљају половину ранијег мушкарца, привлаче све што је мушко: већ у детињству они воле мушкарце и свиђа им се да леже и грле се са мушкарцима. Ово су најбољи дечаци и младићи" (Платон. Гозба. 191c–192a).

Тако је „заједно са божанском филозофијом процветала и љубав према дечацима" (Лукијан. Две љубави. 35). Сексуалне услуге младића су се сматрале за нормалан облик плаћања услуга учитељу, који обучава адолесцента некој професији. Кад је Алкибиад пожелео да постане ученик Сократа, он је „решио да уради све што год Сократ буде захтевао. Претпостављајући да ће се полакомити на моју процветалу лепоту, сматрао сам је срећним даром и великим својим успехом: па захваљујући њој ја бих могао, уступивши је Сократу, да од њега чујем све што он зна. С таквим мислима сам једном и отпустио пратиоца, без којег се дотад нисам сретао са Сократом, и остао сам с њим у четири ока... и чекао сам да он одмах почне да говори са мном као што говоре заљубљени без сведока, и радовао сам се унапред. Али ништа слично се није десило. Решио сам да кренем у напад... Легао сам испод његовог излизаног огртача и, са обе руке загрливши овог човека, лежао тако целе ноћи. И тако ето, без обзира на све моје напоре, он је победио, презревши моју процветалу лепоту... Био сам беспомоћан и изгубљен" (Платон. Гозба. 217a–219e).

Као што видимо, уздржљивост Сократа је изазивала чуђење. Додуше, Сократ никад није осуђивао педерастију, никад није позивао на окретање женама – он је само позивао на то да се воле не само тела дечака, већ и њихове душе и да се душевна блискост цени више од телесне (Ксенофонт. Гозба. 8).

Опис идеалне љубави код Платона је дат у „Федру" (255–256). Онај, ко га макар једном прочита, заувек ће се већ уздржати од узвишене употребе израза „платонска љубав."..

Тако су Грци подражавали своје богове. На Олимпу је увек било довољно „чудних љубави": љубавник Зевса је био дечак Ганимед (у наведеном фрагменту „Федра" Платон се директно позива на овај пар); љубавник Херакла – Хилас; Посејдона – Пелоп. Према Овидију, нико други до Орфеј „није постао кривац, што за њим такође и трачки народи, преносећи на недозреле младиће љубавно осећање, кидају прво цвеће" (Овидије. Метаморфозе. 10, 83–84).

И одједном над овим светом су одјекнуле речи апостола Павла: „Не варајте се... мужеложници... неће наслиједити Царство Божије" (I Кор, 6, 9–10).

Мушка љубав је враћена женама и освештана Светом Тајном Цркве... Хришћанство је вратило мушкарце женама – између осталог, и у знак захвалности за то што за време јеванђељских догађаја ниједна жена није учинила ништа нажао Христу – ни речју, ни поступком (чак се и жена Понтија Пилата заузима за Исуса).

Али данас се и овај дар хришћанства оспорава и исмејава. Данас је поново престижно и модерно припадати специфичној „мањини."

Ограничићу се само на једну новинску вест: „Министар правде Француске Елизабет Гигу се радовала као дете. Скочила је с места, смејала се, аплаудирала. Заједно са свим депутатима левих фракција Националне скупштине. Заправо, леви су имали зашто да се веселе. Ипак им је пошло за руком да донесу закон, који дозвољава бракове између хомосексуалаца у Француској. Овај закон се назива „Пакт грађанске солидарности" или PACS. Они, који су потписали овај споразум, одсада се по закону налазе у међусобним односима, који одговарају брачним. Они могу један другом да преносе имовину – као супружници. Да плаћају мањи порез – као ожењени људи. Да живе под истим кровом. Да воде домаћинство. Да добијају један за другог пензију. Они, који су ступили у PACS већ кроз годину дана могу да дају изјаву о натурализацији у Француској (обичан брак не даје такво право). Одсада ће хиљаде мушкараца

и жена – странци-хомосексуалци, који живе са Французима или Францускињама, – претендовати на француско држављанство. Да би се донео сличан закон, левима је било потребно годину дана. И 120 сати заседања парламента. Десни су се жестоко супротстављали доношењу PACS. Па ипак, 13. октобра закон је донела Национална скупштина. Већина од 315 гласова социјалиста, комуниста и „зелених" против 245 десних посланика. Леви, нарочито социјалисти, су испуњавали предизборна обећања, дата још 1997. године. Подршка бирача–хомосексуалаца, је била, иако не пресудан, а оно битан фактор, који је нагнуо тас ваге у корист леве коалиције на тим изборима. Још је значајнија била помоћ левима од стране одговарајућег лобија у круговима предузимача и интелектуалаца. Ето, следбеници идеја Карла Маркса и Владимира Лењина нису изневерили своју улогу. Они су већ много пута доказали да нема таквог закона, који они не би могли да донесу, да би се дуже задржали на власти... Није случајно прва против закона иступила француска Католичка црква. „После овог гласања", каже се у обраћању бискупа Француске, „све важније постаје питање да ли желимо у будућности да сачувамо институцију брака. Да ли желимо да припремамо омладину за стварање правих породица? Да ли желимо да обезбедимо овим породицама могућност да преживе, да изврше своју мисију у васпитању човека – своју незаменљиву улогу?." Досад свештеници нису добили одговор од политичара" (Е. Гусејнов).

Ни ми нећемо чекати одговор. Просто ћемо бити свесни које се управо „хришћанско наслеђе" проглашава за преживело и застарело у односу на „нови светски поредак", које громко декларише своје претензије на приватизацију трећег миленијума. У школама Сан Франциска прваци већ пишу диктате, у којима је уместо традиционалног почетка „Били једном деда и баба" постављен нови модел „породичних" односа: „Били једном Џон и Џек..."

Да ли Вам је већ мука? Значи, у Вама је још жива хришћанска култура. Значи да сте родом из хришћанског Средњег века. Значи да ћете у „новом светском поретку" XXI века имати проблеме.

Али, како је било могуће да се ове идеје јаве у Православној Цркви? Видели смо да извесни „православни" теолози у Финској допуштају могућност „благословености" содомитских веза.

Све се десило захваљујући постепеном претумачивању основа светоотачког богословља. У свом огледу о философији Њу Ејџа која

упливише... на модернистичку богословску мисао Цркве од Истока, архимандрит Лука је записао:

> Током неколико протеклих година повећао се број чланака и књига које су објавили православни писци на тему брака и брачних односа. Идеје које су изражене у тим радовима нису увек сагласне са православним предањем. Суштина тих идеја је обоготворење телесних односа или, како се неки изражавају, освештање еротских жеља. Аутори тврде да те жеље човека могу одвести Богу – остварењу Бога у нама – и да је такво јединство одраз Божанске природе.
>
> Те идеје нису оригиналне. Оне се налезе у паганским списима и делима гностика. Врло су популарне у филозофији покрета Новог доба („New Age"-а). Филозофија „New Age"-а („Новог доба") верује да се свет налази пред ступањем у нови период постојања, у нови поредак у свим животним сферама/.../
>
> На први поглед чини се да је свеукупна атмосфера филозофије „New Age"-а атмосфера толеранције и отворености, али подробнија истраживања откривају нешто друго. С једне стране, иако је свака религиозна пракса или уверење прихватљиво за покрет „New Age", с друге стране се „New Age" строго противи сваком покушају да се једно верско убеђење или филозофија прикаже као једина истинска вера, а посебно хришћанство које исповеда да је једини пут спасења. Покрет „New Age" верује да је хришћанство само један од многих унутрашњих духовних путева од којих сви воде ка истом циљу. Следбеници „New Age"-а покушавају да нас убеде да узрок свих проблема двадесетог века (као и прошлости уопште) лежи у несигурним вредностима старих верских, друштвених и политичких система. Трагање за одговорима мора се, како они верују, одвијати изван традиционалне религиозне мисли („Нови век", Православна Русија, Бр. 24, 1996, стр. 8). Ти одговори су, тврде они, нађени у хуманијем и мање строгом приступу питањима која се тичу човека, Бога, живота и смрти. У суштини је човек, према учењима „New Age"-а, бољи и способнији за савршенство него што ми претпостављамо; Бог се може пронаћи свуда, у свим религијама и (верским) праксама; кроз разумевање нашег мистичког потенцијала путем самореализације и достизања више свести, живот би могао бити пријатно духовно искуство; смрт је чудесан улазак у „светлост", у јединство са Богом који од нас захтева много мање него што смо склони да верујемо. Следбеници „New Age"-а тврде да човек не напредује про-

цесом разликовања, „испитивања духова" и моралном борбом, него путем интуитивне „спознаје" и „креативности."

Да бисмо илустровали везу између „New Age"-а и нетрадиционалннх идеја различитих православних писаца модерниста, нудимо следеће одломке из различитих дела са коментарима.

У есеју Лоре Џонс, названом „Начињен по лику Св. Тројице; како се полност уклапа у ту слику?," који се може пронаћи у Журналу Московске патријаршије, „One church," vol. XLVIII, No. 5, 1995, у уводном делу пише: „Можемо рећи да је живот Тројединог Бога живот вечите екстазе три божанске Личности, јер екстаза означава излазак из самога себе... Како онда ми можемо одразити Божанску екстазу Тројице у Јединици? У полној екстази човек излази из самога себе да би се физички изгубио у другој особи. Код духовних писаца често се користе еротске метафоре, а такође и у Светом Писму, да би се описала мистичка екстаза изгубљености у Богу. Таква веза често се налази у традицијама нехришћанских религија, где нема веровања у Свету Тројицу. На који начин мора постојати наша посебна тринитарна духовност? Како, шта више, таква духовност преображава наше разумевање сопствене, сасвим људске, полности?" (стр. 166).

Да би објаснила своју теорију, ауторка у великој мери користи мисли америчког „мистика", Херберта Шварца. Она тврди да уз одговарајућу спознају љубави, полности и Тројединог Бога, човек може доспети до вишег духовног стања. Она пише да нас „... када на прави начин користимо свој ум, спознаја одводи ка љубави", а у продужетку: „Та спознаја није нешто што можемо достићи искључиво разумевањем. Оно што можемо учинити са нашим разумевањем јесте да трагамо за оним што ће нас присније сјединити са Богом, јер нам Бог унутар тог јединства открива Себе." Она нас учи да морамо исправити своје схватање љубави да би се оно сложило са новом дефиницијом, коју сумира на следећи начин: „Истинска љубав према другој особи није само осећање, него осећање које потиче од Бога, и испуњено је врло рационалним убеђењем да нас Бог воли. Радост коју оно надахњује јесте рационална екстаза оне непобедиве вере која има снаге да помера планине" (Мк. 11; 23) (Џонс, стр. 169).

Да би објаснила своју замисао, она цитира свој узор, мистика Шварца: „Исто као што у тренутку када је човек обузет полном чежњом све друго може бити поништено, тако ће и када се вра-

тите Исусу на овај начин постојати натприродно поништење свега осталог, и уколико то будете више чинили, утолико ћете више осећати ову радост..." На овом месту она исправно поставља питање: „Можемо се запитати како се то доводи у везу са полним сједињењем?" Занемаривши њен одговор, довољно је да овде наведемо њен закључак: „Исправно схваћено, истинско и свето брачно јединство одражава Дух Вишег Логоса. То је као тајинствена љубав Оца према тајинствено рођеној Речи."

У књизи New Age Lies to Woman, Wanda Marrs, Austin, Living Truth Publishers, 1989, писац цитира Миријам Стархок, која учи да је „полност сакрална јер она представља размену енергије..." Предавања, семинари и курсеви на ову тему одржавају се широм Америке и читавог света. Мисао да телесно јединство има очишћујуће или ослобађајуће дејство и да може водити духовном стању, па чак и духовном јединству са божаством („енергија која је страст Божија") представља добро познат аспект паганских култова (В. Марс, стр. 58). Аутор ове информативне књиге исправно закључује да, док су древни пагани „мешали телесну жељу са духовним достигнућем", модерни учитељи New Age-а такође уздижу чин телесног јединства „са световног на више нивое узвишене духовности" (В. Марс, стр. 65).

За разлику од горенаведених учења, Св. Оци нас доследно упозоравају да не мешамо телесно са духовним јер то спречава духовно узрастање. Епископ Игнатије Брјанчанинов пише следеће о јединству ума и срца (циља духовног живота и услов истинске молитве Богу): „Не само да свако грешно осећање и свака грешна мисао нарушава то осећање, него чак и свака природна мисао и осећање, ма како префињени и замаскирани били привидом праведности, уништавају јединство духа и срца и супротстављају их једно другом" („Арена", Џорданвил, манастир Свете Тројице, 1991, стр. 87). Св. Марко Подвижник саветује: „Ако више не удовољавамо жељама тела, онда ће, уз помоћ Господњу, зла која су унутар нас лако бити уклоњена" („Philokalia" /Добротољубље, vol. 1, London, Faber & Faber 1983, стр. 122). Св. Нил Синајски поучава: „Ако желиш да се молиш у Духу, немој зависити ни од чега телесног" (М. А. Новоселов., Мистика цркви и мистика западних исповедании, Москва, 1995. г, стр. 59).

Покрет New Agea-а („Новог доба"), потпуно супротан православној мисли, испуњен је учењима о „продуховљеној чулности."

Још један пример тог учења, тако страног традиционалној православној мисли је књига „Брак, полност и целибат, грчка православна перспектива" („Marriage, Sexuality and Celibacy, a Greek Orthodox Perspective," Minneapolis, Light and Life Publishing Company, 1975), коју је написао свештеник Димитриос Константелос. Димитриос описује физичку везу у браку на скоро литургијски начин:

„Полност, присни загрљаји између мужа и жене и њихово сједињење у једно тело које отуда следи јесте свети олтар. Тренутак када љубав води мужа и жену у остварење њихових бића је свети тренутак и освештен догађај. Полни однос у браку је чин опуштања, обнављања човечанства у микрокосмичком облику, поновног остварења човековог јединства" (стр. 23).

За необавештеног читаоца, наведени цитат у најбољем случају може изгледати као претерано поетско маштање о. Димитриоса у вези са брачним односима. С друге стране, читалац би, чак и ако није много упознат са светоотачком књижевношћу, кроз здрав разум и осећање поштовања могао бити уврећен неодговарајућом употребом израза „свети олтар" да би се описала та радња. Они, упознати са паганским и сатанистичким култовима који у своје ритуале укључују и телесни „олтар", овде ће видети сличност са њима. По чему се Свети Оци разликују од о. Димитриоса у свом погледу на брачне односе? /.../

Чувени византијски коментатор Псалама, Зигабен, каже: „Да Адам није згрешио, он никада не би имао потребе да ступи у телесни однос са Евом, јер грех рађа тај облик сједињења... Иако законити бракови због рађања постају достојни поштовања пред Богом, они су, ипак, по својој суштини, изданак греха... Зато не изненађује да се и сам Давид осећао несрећним због греха, у смислу потчињавања природној потреби" (Евгеније Зигабен, Толковаја Псалтир, Монреал, 1986, стр. 401).

Св. Атанасије Велики у истом духу даје коментар на 51. псалам: „Првобитна Божија замисао није била да рађамо путем брака и телесности; кршење заповести увело је брак као исход Адамовог сагрешења, тј. као исход отпадања од заповести коју му је дао Бог" (Собрание сочиненија, т. 4. стр. 175).

Претпоставка да је Бог створио човека и жену са намером да буду у телесним, полним односима је погрешна и може водити опасним закључцима. Бог је људску врсту створио у непосрнулом, безгрешном, чистом, ангелском стању. Телесни односи су се, као

што можемо видети из горенаведених светоотачких цитата, појавили као резултат пада. Коначно, у животу старозаветне Цркве наступило је време да буде замењена новозаветном, коју је открио ваплоћени Логос Божији, у Коме је људска природа најзад постала целовита. Човекова целовитост није остварена кроз телесно сједињење у благословеним браковима какви се појављују у читавом Старом Завету, него је човекова целовитост остварена у Христу, до Чијег је оваплоћења дошло без телесних односа.

Погрешно схватање да је Бог од почетка дао полне односе може неке одвести ка оправдању греха прељубништва јер је, тобож, Бог од самог почетка створио човека са том „склоношћу": то затим може довести до тога да се Бог оптужује за грех – у који пада прељубник. /.../

Неки од савремених православних писаца би нам рекли да се горенаведено тумачење односи на човеково стање под Старим Заветом и да је сада благодат дала браку ново значење. Сада слушамо о „освештаним еротским жељама" које се испуњавају на „светом олтару." Могло би се очекивати да ће деца рођена у таквим освећеним сједињењима бити духовно јача (Нови Завет) и мање склона греху него што је цар Давид (Стари Завет). Да ли је заиста тако?

Отац Димитриос наставља са тврдњом да је у Православној Цркви полни однос описан као „синоусиа," чиме се означава заједништво суштина, једносушност. Василије Велики користи управо тај термин да би означио односе између три Личности Св. Тројице. Атанасије и Ориген примењују исту реч да би означили да Исусово рођење није било резултат „синусије", тј. полног односа, иако он учествује у „синусији" Св. Тројице/.../

Користећи тај термин везано за Св. Тројицу, ни на који начин се његово узвишено значење не може пренети на, на пример, брачне односе. Напротив, сасвим је чудан чак и покушај да се пронађе типолошка аналогија између брачних односа створених људских бића и божанске егзистенције Св. Тројице. Та употреба људских атрибута да би се дефинисао Бог више је у складу са евномијанском јереси која је покушала да одреди Божију суштину приписујући јој својство „нерођености." У садашњем случају савремени богослови покушавају да одреде суштину Божију примењујући на њу својство „копулације."

О. Димитриос завршава своју књигу следећим речима: „Теологија, као став или као институција, мора одговорити текућим потребама и искуствима ако жели да као конструктивна и ути-

цајна настави да постоји кроз генерације." Иако су његове речи у складу са савременом филозофијом коју подржава у својој књизи, оне су противне црквеном ставу у односу на Предање. Она неће мењати своје ставове у складу са „савременошћу." Црква је вековима верне позивала на покајање и обнављање, али само у складу са стазом коју су утабали Апостоли и Оци Цркве.

Идеје сличне некима од горенаведених могу се наћи и у чланку Џона Перкинса „Снисхођење до Бога" (The Descent to God) објављеном у St. Vladimir's Theological Quarterly, vol. 4, бр. 4 / 1996. Писац излаже своју тему на следећи начин: „Модерни људи често морају да сиђу доле – да се врате земљи, до богатог чулног искуства – да би се поново спојили са својом анималном природом, пре него што постану погодни кандидати за хришћански преображај." Он саветује: „Ми најпре морамо доћи до стварног искуства и прихватања наших „прљавих" порива и осећања која их прате... не смемо се... повести за искушењем да било шта одбацимо преурањено... Са љубављу морамо пригрлити своју анималну природу уместо да је оптужимо... Треба да схватимо да нас сексуална енергија, уместо да буде непријатељска према божанском, заиста може спојити са Богом" (стр. 315). /.../

Изостављен је сваки покушај да оспори или да подвргне сумњи горенаведено становиште овог писца: „Гледиште – свуда присутно у историји теологије – да се наша анимална природа, укључујући наш пол и нашу сексуалност, појавила или била накнадно додата као резултат пада, јесте кукољ који мора бити просејан из жита светоотачког предања" (Перкинс, стр. 310). Он овај израз који се тиче „светоотачког жита" и „кукоља" пребацује на епископа Калиста Вера. Код Перкинса бисмо се могли обавестити о томе од ког бисмо Светог Оца започели „просејавање" да бисмо, по овом писцу, дошли до исправног схватања живота. Можда бисмо требало да започнемо од св. Атанасија који је раније цитиран и чија дела нису у складу са савременим ауторима? Зар није гордост и надменост када неко за себе тврди да зна више од Светих Отаца? Какву поруку он преноси православним верницима? Зар то не води протестантском приступу где свако тумачи по својој вољи када га некакав „дух" на то покрене?

Не постоји ништа јединствсно у теолошким новинама које изражавају ови 'православни писци'. Таоизам, тантристички будизам, хиндуизам и њихови огранци у савременој филозофији Новог

доба (New Age-а) препуни су информација и упутстава како да се постане продуховљенији кроз „осећени секс." У реклами за нову књигу Ричарда Крејза „Духовна традиција полности" (The Spiritual Tradition of Sex), овај наслов је објашњен као „начин да се развије и истражи духовност." Један течај New Age-а (Новог доба) је понуђен посредством Интернета, са насловом „Истраживање полности: философска перспектива", где нам извесни професор каже да је „током читаве људске историје постојала веза између полности и духовности. Зашто? Зато што се нешто у суштини духовно налази у сржи полног чина." Инструктор Новог доба за духовно просветљење, Крис Гриском, тврди да је „наша сексуална енергија енергија која је најближа духу. То је енергија која је најближа божанској сили..." (цитирано са Интернета). Појавила се поплава књига под насловима који одражавају теме и дух тих писаца и којима се архиепископ Аверкије обраћа као „либералима и авангардним богословима." Следе наслови само неколицине примера: Гилсон: Eros Breaking Free: Interpreting Sexual Theo – ethics / Гилсон: Ерос се ослобађа: тумачења сексуалне теоетике; Nelson: Body Theology / Нелсон: Телесна теологија; Graham: Making The Difference: Gender, Personhood and Theology / Грејем: Разликовање пола, личности и теологије; White: Eros Redeemed: Breaking the Stranglehold of Sexual Sin / Вајт: Искупљени Ерос: прекидање потиснутости сексуалног греха, и многе друге.

Са поменутом темом сучељавамо се поново у поглављу „Тајинство љубави" у недавно објављеној књизи Кларка Карлтона: Вера, разумевање православног хришћанства; православни катихизис/ Clark Carlton, The Faith, Understanding Orthodox Christianity, An Orthodox Catechism. Г. Карлтон изјављује следеће: „У Христу је откривена истинска природа брака; брак је испуњење по себи и за себе. Међутим, да би се то схватило, ми најпре морамо разумети природу и сврху човековог полног нагона. Рекли смо да човекова природа поседује извесне способности или енергије. Једна од њих је еротска снага, снага сексуалне жеље. У животињском царству та жеља је гаранција опстанка врсте. У људским бићима, међутим, та жеља је непосредно повезана са остварењем лика Божијегу нама." (The Faith, Salisbury, Regina Orthodox Press. 1977, стр. 228).

Изрази слични овима сасвим су уобичајени међу следбеницима New Age-а. Вештица New Age-а, Ајрина Твидл је рекла: „Сексуална енергија је од највеће важности. Без сексуалне енер-

гије, личност никада не би постала свесна јаства" (Self, Selbst). Израз „јаство" (self, selbst) често користе следбеници New Age-а да би „указали на остварење бога или богиње унутар нас" (New Ages Lies to Women. стр. 68). /.../

„Остварење" лика Божијег онако како га је схватио Карлтон у ствари нас одводи далеко од спасоносног крсног пута, који је Сам Господ Својом промишљу одредио за нас. Св. ава Доротеј тумачи један одломак из текста св. Григорија Богослова: „Према томе, поштујмо праобраз, схватимо снагу тајинства и за кога је Христос умро", док св. Доротеј објашњава: „Снага тајинства смрти Христове је следећа: по много чему изгубили смо лик Божији у нама и кроз грехове и преступе били смо умртвљени, као што каже Апостол (Еф. 2; 1), а Бог нас је створио по Свом лику, био милостив према Свом створењу и Свом лику и ради нас постао човек... Дајмо Лику оно што смо дужни као они који су по лику створени. Како ћемо то учинити? Научимо се од Апостола, који каже: Очистимо себе од сваке нечистоте тела и духа (2. Кор. 7; 1) (Ава Доротеј, Душекорисне поуке и посланице, Поука 20, Тумачење неких изрека св. Григорија које се на Васкрс певају са тропарима/ Тројице – Сергејева лавра, 1900, стр. 195 – 96).

Никаква „полна жеља" није била присутна у људској природи пре пада, као што објашњава св. Јован Дамаскин: „Заповест *рађајте се и множите* не мора се неминовно односити на (рађање) путем брачног сједињења. Бог би и на друге начине могао умножити људску врсту, ако би људи до краја неокрњено очували заповест" (преп. Иоанн Дамаскин, „Точное изложение православнои вери", гл. 24, стр. 337, Собрание сочиненија, Санкт Петербург, 1913).

Чувени отшелник, Георгије Задонски написао је духовној кћери која се распитивала о Адаму и Еви и брачним односима: ."".. Нека те света истина просветли да исправно схватиш речи Св. Писма. Имам задовољство да ти поводом твоје (за мене неочекиване) тврдње, наведем један пример из 18. беседе св. Јована Златоустог на 1. књигу (тј. Књигу постања) у којој Светитељ износи следеће речи: 'И Адам позна Еву, своју жену. Сети се, када се то догодило? После непослушности, након изгнанства из раја; тек онда је започело полно општење; пре непослушности, они су живели као ангели и нигде нема помена о полном општењу. Будући да раније нисмо били потчињени физичким потребама, девственост је од почетка имала превласт. Када се, међутим, услед њихове слабости појавила

непослушност, грех је почео да напада и девственост се склонила у страну (повукла се), као од оних који су недостојни тако велике врлине." Тек тада се појавило упражњавање полног општења. Молим те, обрати пажњу на велики дар девствености и колико је то узвишено и велико дело, које је уздигнуто изнад људске природе и потреба. У књизи ових беседа даље можеш прочитати правилна објашњења наведених речи и схватити да се људска раса не умножава телесним сједињењем нити полним општењем него недокучивом силом Божијег благослова. Да ли ти је сада јасно да није било заповести о телесном сједињењу него да је оно заузело место након преступа и непослушности који су могли и да се не појаве (тј. који су се могли избећи) ?

Са љубављу те упозоравам на важне сгвари: не упуштај се у разговор са онима који нису способни да објасне на одговарајући начин. Боље је избећи чућење и не слушати оне са чијег језика речи испадају као зрна из вреће" (Писма, Санкт Петербург, бр. 115, стр. 110).

Погледи изражени у одломку „Тајинство љубави" у истој књизи, The Faith / „Вера", и радовима сличног карактера, поново враћају личност у стање пада, поткопавајући хришћански идеал који је дефинисао св. Павле за све хришћане (будући да тада није био установљен манастирски облик живота): „А ово кажем, браћо, даје остало мало времена; од сада и они који имају жене да буду као да их немају... А ја хоћу да сте безбрижни. Ко је неожењен брине за Господње, како ће угодити Господу" (1. Кор. 7; 29; 32). /.../

Поменули смо утицај философије „New Age-а" и неразумевање светоотачке терминологије као чиниоце који су допринели развоју наведених учења. Постоји још један могућ извор надахнућа за те нове идеје, односно јеретичко софиолошко учењс. Постоје извесне сличности између софиологије и продора философије New Age-а које се појављују у верској литератури. У тексту који следи испитаћемо те сличности.

Основна поставка софиологије јесте да постоји и четврта „личност" у Св. Тројици, женски ентитет – Софија. Једна од најизопаченијих идеја у софиолошком учењу, које је раширио протојерej Сергеј Булгаков, била је подела недељиве суштине Божије на два принципа – мушки и женски. Булгаков је начинио аналогију између овог двојног принципа и лика Божијег у човеку. У свом Указу из 1935. године Московска патријаршија износи следеће запажање: „Опасност од таквих размишлања о Богу и њихов крајње погубан

утицај наглашен је Булгаковљевом жељом да види двојност полова у лику Божијем у човеку. То није далеко од обоготворења пола, како су то схватали поједини гностици или такозвани „продуховљени" хришћани, или пак неки од световних писаца, какав је В. В. Розанов. Ми нипошто не кажемо да тако учи Булгаков, али се из свега тога може развити мисао, и све што учитељ није окончао ученик или студент може окончати, може извести закључке који би престрашили учитеља" (Указ Московске патријаршије Митрополиту литовском и виљенском Елефтерију, цитирано по архиепископу Серафиму Собољеву, Булгаковљева одбрана софијанске јереси / Зашчита софианскои ереси прот. С. Булгаковим. 2. изд. Џорданвил, Св. Тројицки манастир 1993. Прилог III, стр. 4).

Јеретички концепт о „дуализму полова у лику Божијем у човеку" може одвести „обоготворењу пола", јер ако у Богу постоји мушко и женско и ако у Његовом лику у човеку такође постоји мушко и женско, може се закључити да ће мушко и женско, сједињење телесним односима, одражавати Божаство. Те идеје је зачео сам Булгаков желећи да у Божанској и људској суштини открије мушки и женски принцип. То је противно апостолском учењу које тврди да у Исусу Христу нема више мушког ни женског. (Гал. 3; 28). Булгаковљево учење наводи на мисао да се одговорност за Адамов и Евин пад може пренети на Бога, у тој мери да је Бог вероватно желео да човек ступи у телесне односе и да је, према томе, човек морао да падне да би ступио у тај однос, јер у Рају телесно општење није постојало.

Московска патријаршија у свом Указу из 1935. објашњава да допуштајући помисао да се одговорност за грех може пребацити на Створитеља, то учење у личности слаби свест о греху, тј. потреса саме темеље духовног живота... (Указ, стр. 11).

Први пример тог слабљења свести о греху десио се када је Адам, након нада, покушао да пренесе одговорност за грех на Бога, рекавши: *Жена коју си удружио са мном, она ми даде с дрвета, те једох* (Пост. 3; 12).

Други концепт, популаран међу 'богословима' New Age-а, онај о „остварењу" лика Божијег у нама, тј. о томе да је тај лик нешто као делић Божанског који је Створитељ од самог почетка положио у нас, доводи до истог закључка као и софиологија. Гроф Грабе у свом делу којим се супротставља том учењу резимира: „На тај начин, следи да смо ми (вероватно) створени не само по лику и обличју Божијем,

него и да смо делимично идентични са Њим. Делић Божанства и сада обитава у нама, не само кроз благодат и безграничну милост Божију /.../ него и у суштини, независно од нашег личног односа према Богу и Његовом учењу (Гр. Павел Грабе, О париским „богословима' / „О Парижских „богословах", цит. по арх. Серафиму Собољеву, Зашчита софијанској ереси прот. С. Булгаковим, 2. издање, Џорданвил, манастир Св. Тројице, прилог V, стр. 7).

Из горенаведене теорије, у коју многи верују, а која се односи на делић Бога унутар нас (и разоткрива се процесом „аутореализације"), што је у супротности са учењем о судбини непокајаних грешника у будућем животу, можемо схватити један од разлога за широко распрострањену распојаност савременог друштва. Заснивајући се на том концепту о делићу Бога унутар нас, распојасаност се може оправдати и може се рећи да смо такви створени, чиме ће се наше пало стање оправдати грешком Створитеља. Гроф Грабе закључује: „Како да помиримо наведено гледиште са учењем Цркве о вечној пропасти грешника, када се може исправно закључити да се тај део Божаства не може послати у пакао. Најзад, сасвим је несхватљиво како грех уопште може надвладати биће које у себи има део Божаства" (Грабе, стр. 7).

Ако грех не може „надвладати биће које у себи има део Божаства", онда се може закључити да свим радњама таквог бића, које се могу оправдати на овај или онај начин, управља тај део Божаства који се налази унутар природе тог бића.

Да закључимо, сви чланови Руске Заграничне Православне Цркве, као и сви православни хришћани који желе да спасу своје душе и да се удаље од мудрости овога света би требало да препознају и одбаце сва таква гледишта као супротна Светом Предању и подвижничком духу Еванђеља. Ми не заступамо мишљење које се непријатељски односи према браку, како би неки могли закључити, али верујемо да није потребно да само у црквеној управи и пракси, него и у свим видовима православног живота све бива богообразно и уредно (1. Кор. 14: 40). Поседујемо жалосно сведочанство о различитим хришћанским сектама око нас које су омађијане „теологијом ослобођења." Куда их је она одвела? У каквом су се моралном и духовном хаосу оне нашле зато што нису провериле опсег идеја непријатељских и туђих традиционалном хришћанству, док су још имале прилику да то учине? Будући да су послушале дух овога света, сада су изгубљене. Архиепископ Хризостом Орејски је записао:

„Ново поколење православних научника, подстакнуто безумном жељом да измири живот Бога са животом оних који су заробљени у тело, започело је да искривљује природу хришћанске љубави. Одступајући од Отаца и пригрливши дух софизма који смо раније поменули, ти исти појединци – срећом, незнатна мањина – желели би да верују да је људска љубав, са свим својим психолошким и телесним елементима, на неки начин одраз духовне љубави" (Themes in Orthodox Patristic Psychology / Теме из православне светоотачке психологије, стр. 64).

Двадесети век је посведочио чињеницу да се неслагања нису појавила због оних који су остали верни Предању и бранили Веру од новотарија, него да су се она (неслагања) појавила због оних који су били под утицајем савремених токова и политике, који су у њиховом широком загрљају изгубили свој пут и многе довели до пропасти, потресајући и само срце Православља.

Незаборавни игуман манастира Св. Тројице, архиепископ Аверкије је записао: „Да ли наша Црква такође мора да се спушта том помодном стазом и да „иде у корак са временом" да не би „заостала"? Каква ће то Црква бити ако све то себи допусти или бар на све то буде гледала са свеопраштајућом снисходљивошћу? Без обзира шта учине отпадници, који су напустили истинско Православље, подвижничку Веру и Веру борбе, нећемо допустити модернизацију наше Цркве и нећемо ићи у корак са временом!" (Архиепископ Аверкије, Нећемо ићи у корак с временом, Беседе и говори, Џорданвил, манастнр Св. Тројице, 1967, стр. 459).

Напуштање светоотачког погледа на свет срушило је православну етику у срцима и умовима многих православних. А све се то излило у праву реку идеолошког екуменизма, која у овом часу прети да потопи свет. Модернисти обоготворују полност, да би, на крају, бар неки од њих, правдали содомију.

Екуменизам је блуд

Екуменизам је – увек када иде путем заједничких молитава са инославнима и признавања њихове благодатности – својеврсни духовни блуд. Зашто? Одговор се може наћи у Светом Писму.

Однос Бога и Израиља у Старом Завету представљен је сликом брачног савеза, у коме другим, лажним боговима нема места, и у

коме Бог остаје веран Својој Невести и „љубоморан" ако Га она напушта. Он је увек спреман да за блуд суди и кажњава Израиљ, непокорну и развратну невесту. У тешким речима упућеним Својим људима због идолопоклонства, Господ указује на понашање њихово као на прељубу – још гору од проституције, јер проститутка бар узима новац за оно што ради, а Израиљци се клањају туђим боговима без ичег заузврат. У 23. глави пророчке књиге Језекиљеве дата је слика Самарије и Јудеје, као Оле и Оливе, које су чиниле блуд са Асирцима, и клањале се њиховим боговима, приносећи им на жртву своју децу.

Тајна антихристовог безакоња представљена је у Светом Писму сликама блуднице вавилонске, жене обучене у скерлет. Њу ће Бог, због блуда и убистава о којима се наслађивала најстрашније казнити – казна ће јој доћи изненада (Откр. 17).

Доносимо одломке из ових редова Светог Писма да би се видело колико је Богу мрзак грех духовног блуда, и колико је опасно бити му, ма у чему, причастан. Речи библијских пророка су невероватно оштре, испуњене одлучним прекорима, изречене без зазора, без устезања и замуцкивања, онако како само Господ уме.

Књига пророка Језекиља, гл. 23:

„Опет ми дође ријеч Господња говорећи:

2. Сине човјечји, бијаху двије жене, кћери једне матере.

3. Оне се курваху у Мисиру, у младости својој курваху се, ондје им пипаше груди, и ондје им згњечише дојке дјевојачке.

4. А имена им бијаху, старијој Ола а сестри јој Олива; оне посташе моје, и родише синове и кћери. Имена им бијаху Ола Самарији, а Олива Јерусалиму.

5. И Ола кад бијаше моја курваше се, и упаљиваше се за својим милосницама, Асирцима сусједима.

6. Који ношаху порфиру, и бијаху кнезови и властељи, све лијепи младићи, витезови, који јахаху на коњима.

7. И удари у курвање с њима, који сви бијаху најљепши између синова Асирских, и за којима се год упаљиваше, скврњаше се о све гадне богове њихове.

8. А ни с Мисирцима не окани се курвања својега, јер спаваху с њом од младости њезине и они јој гњечише дјевојачке дојке, а с њом се курваше.

9. Зато је дадох у руке милосницима њезинијем, у руке Асирцима, за којима се упаљиваше.

10. Они открише голотињу њезину, узеше јој синове и кћери, а њу мачем убише; и она изађе на глас међу женама кад судове извршише на њој.

11. А сестра њезина Олива, видећи то, упаљиваше се још горе него она, и курварство њезино бијаше горе од курварства сестре јој.

12. Упаљиваше се за Асирцима, кнезовима и властељима, сусједима, красно одјевенијем, витезовима који јахаху на коњима и сви бијаху лијепи младићи.

13. И видјех гдје се оскврни, и гдје обје иду једнијем путем.

14. И ова се још више курваше; јер кад би видјела људе написане на зиду, ликове Халдејске написане црвенилом,

15. Опасане појасима по бедрима, са шаренијем капама на глави, који сви бијаху на очи као војводе налик на синове Вавилонске из земље Халдејске своје постојбине,

16. Упаљиваше се за њима чим их виђаше очима својима, и слаше посланике к њима у Халдејску.

17. И Вавилоњани долажаху к њој, на постељу љубавну, и скрвњаху је курварством својим, и пошто би се оскврнила с њима, одвраћаше се душа њезина од њих.

18. И кад откри курварства своја и откри голотињу своју, одврати се душа моја од ње као што се одврати душа моја од сестре њезине.

19. Јер умножи курварства своја спомињући се дана младости своје кад се курваше у земљи Мисирској,

20. И упаљиваше се за својим милосницима, у којих је тијело као у магарца, и течење као у коња.

21. И тако си се вратила на неваљалство младости своје кад ти пипаху груди у Мисиру ради дјевојачких дојака твојих.

22. Зато, Оливо, овако вели Господ Господ: ево, ја ћу подигнути милоснике твоје на те, оне од којих се одвратила душа твоја, и довешћу их на те отсвуда,

23. Вавилоњане и све Халдејце, Фекођане и Сојане и Којане, све Асирце с њима, лијепе младиће, кнезове и властеље све, витезове и људе чувене, који сви јашу на коњима.

24. И доћи ће на те с колима и с колицима и с точковима и с мноштвом народа, и опколиће те са штитовима и штитићима и шљемовима; и њима ћу дати суд да ти суде својим судом.

25. И ставићу ревност своју теби насупрот, те ће радити с тобом гњевно, нос и уши отсјећи ће ти, и што те остане пашће од мача, и узеће синови твоје и кћери твоје, и што те остане прождријеће огањ.

26. И свући ће с тебе хаљине, и узеће красни накит твој.

27. Тако ћу учинити крај грдилу твојему и твојему курвању у земљи Мисирској, те нећеш подигнути очију својих к њима и нећеш се више сјећати Мисираца.

28. Јер овако вели Господ Господ: ево, ја ћу те дати у руке онима на које мрзиш, у руке онима од којих се одвратила душа твоја.

29. И они ће радити с тобом непријатељски, и узеће сву муку твсју, и оставиће те голу нагу, те ће се открити голотиња курварства твога, и грдило твоје и курварство твоје.

30. То ћу ти учинити што си се курвала за народима, што си се оскврнила о њихове гадне богове.

31. Путем сестре своје ишла си, зато ћу дати чашу њезину теби у руку.

32. Овако вели Господ Господ: чашу сестре своје испићеш дубоку и широку, бићеш потсмијех и руг, јер чаша много бере.

33. Напунићеш се пијанства и жалости чашом пустошења и затирања, чашом сестре своје Самарије.

34. И испићеш је и исциједити, и разбићеш је, и дојке ћеш своје покидати, јер ја рекох, говори Господ Господ.

35. Зато овако вели Господ Господ: што си ме заборавила и бацила ме за леђа своја, зато и ти носи грдило своје и курварства своја.

36. Потом рече ми Господ: сине човјечји, хоћеш ли судити Оли и Оливи? Покажи им гадове њихове,

37. Да су чиниле прељуби и да је крв на рукама њиховијем и да су чиниле прељубу с гаднијем боговима својим и водиле кроз огањ синове своје које су ми родиле, да их једу.

38. Још и ово ми чинише: скврнише светињу моју у исти дан, и суботе моје прљаше.

39. Јер заклавши синове своје гаднијем боговима својим долазише у светињу моју истога дана да је оскврне; и гле, тако чинише усред дома мојега.

40. И још слаше по људе да би дошли издалека, и они, чим посланик би послан к њима, гле, одмах долазише, и њих ради си се купала, мазала очи своје и китила си се накитом.

41. И сједала си на красан одар, пред којим бјеше сто постављен, и нађ си метала кад мој и уље моје.

42. И бијаше ондје вика веселога мноштва, и осим људи из гомиле довођаху Савеје из пустиње, који им метаху наруквице на руке и красне вијенце на главе.

43. И рекох за остарјелу у курварству: још ће се курвати.

44. И долажаху к њој као што иду к жени курви; тако долажаху к Оли и Оливи, женама неваљалијем.

45. Зато ће им праведни људи судити као што се суди женама прељубочиницама и као што се суди онима које прољевају крв; јер су прељубочинице и крв је на рукама њиховијем.

46. Зато овако говори Господ Господ: довешћу на њих људство, и даћу их да се злоставе и оплијене.

47. И људство ће их засути камењем, и исјећи ће их мачевима својим; синове ће њихове и кћери њихове побити, и куће ће њихове спалити огњем.

48. И тако ћу укинути неваљалство у земљи, и научиће се све жене да не раде по вашем неваљалству.

49. И врћи ће ваше неваљалство на вас, и носићете гријехе гаднијех богова својих, и познаћете да сам ја Господ Господ."

Таква је, дакле, библијска цена екуменизма!

Свештеник Тимотеј Сељски је, у свом тексту „Духовна целомудреност и општење са инославнима" најдубље показао природу екуменизма као мистичког блуда по преимућству:

> Сама основа и брака и обраћања човека Христу је – љубав. Љубав је замислива само тамо где до њеног обраћења у веру (и после) влада морална слобода човекова. Брак по принуди, по вољи родитеља, још некако и бива, и оправдан је, али обраћање човека Христу без човекове воље – никад. Наравно, и у једном и у другом случају могуће је да се човек притрпи и прилагоди свом положају, а кад одрасте, схватиће да су старији, који су одлучивали о његовој судбини, њему желели добро и боље од њега самог видели где је истинско добро. Али, то је, углавном, изузетак, а правило је – слободан и самосталан избор супружника (или монашког живота, или вере уопште) по своме срцу.
>
> Бирајући невесту (или идући у манастир), свако суди по спољашњости, још увек не знајући тајне, а нарочито тешке, црте карактера изабранице. Слично је и приликом избора вере, душа бива

заплењена лепотом богослужења, спољашњим видом и начином понашања верника, површним речима. Ни заљубљени, ни онај који се Христу обраћа, још нису схватили своје обавезе, будуће тегобе и одговорности.

Али, гле, венчање (монашки постриг, обраћење вери) је завршено. У сва три случаја дају се свечана обећања Господу. И пре свега – то је обећање верности, јединитости свог избора до гроба. Зато је и дивна наша слобода, јер је, у часу обећања, сам човек приноси на олтар Господњи, сам себе упреже у јарам послушања за сав преостали живот. Христос нас тако и призива: узмите јарам Мој на себе. Једино код Њега у служби јарам на себе стављају сами подјармљени, подјармљују се свесно и добровољно, само из љубави, – и тај им јарам дарује и праву слободу и спасење.

Спочетка, пре свадбе (пострига, свесног обраћења у веру), праве љубави није било; била је то само заљубљеност. Права љубав (према супругу, према чистоти девства, према Богу) дуго ће израстати из заљубљености, проверавајући се тешкоћама, снажећи се невољама, кајући се после падова. Дај Боже да се пред крај живота достигне љубав. А док се она још у нама саздава, у помоћ нам притичу правила целомудрености.

Почиње рад над собом. Најпростије правило истог, прво правило целомудрености – јесте самоограничење спољашњих утисака, чување чула (за обичну чедност), и исто такво спречавање празног лутања ума по свим човечанским учењима кад је у питању чедност духовна. Неопходно је принуђавати себе на то да душе буде близу објекта верности: породице, свог монашког послушања, нужно је и дубинско изучавање своје вере. Мора се водити стална борба против било какве лакомислености, ветропирства, бленења. Сећај се чешће датог обећања – и увек ћеш пребивати у спасоносном и богоданом за тебе поретку: у породици, у манастиру, у својој једино спасавајућој Цркви.

Нарочито се морају чувати оне стране живота које се сматрају обичном или духовном интимом. Упад у те области неког излишног је просто-напросто злочин. Шта то значи кад се примени на супружничке односе – не треба објашњавати, јер само мали део супружанских односа може бити доступан погледу са стране. Монаси, по древном правилу, ни сами не смеју да виде своје тело, осим у изузетним случајевима. Сама реч „монах" значи усамљеник, зато што већи део његовог живота мора да буде

сакривен од свих. Што се вере тиче, интима је – наше општење са Богом, то јест исповест, молитва, богослужење. И зато је разглашавање оног што си рекао или чуо на исповести (то се не тиче само духовника, него неретко и покајника), није само грех издаје ближњег, него и срамоћење самог себе, слично нарушавању супружанских тајни.

Управо тако је и молитва са неким ко није једнодушан с нама у питањима вере (јеретицима, расколницима, свесним непокајаним одступницима) – духовни блуд. За нас нема ничег што је унутарњије од нашег односа са Богом, који се изражава молитвом. Како верујемо, тако се и молимо. И ако је наша молитва саборна, она је то само због узајамне љубави и потпуне једнодушности свих који се моле, како и позивамо на Литургији: „Љубимо једни друге, да бисмо једнодушно исповедали." Молитва је централни чин духовног живота, који има за циљ да у нама рађа и узгаја духовног новог човека, у кога смо призвани да се обучемо, почевши од Св. Крштења. Заједничка молитва и, нарочито, Свете Тајне сједињују нас, по мери нашег сједињења са Господом, и једне са другима. И одједном се у тај скривени духовни чин, у то сједињавање, убацују они са којима смо разједињени по питању вероисповедања, богослужења, припадности Цркви. То је директни аналогон прељубе. А такве су све екуменистичке молитве, шта год да им је предмет. Обудови најпре духовно, престани да припадаш религији са којом си сада повезан и, умревши за лажну веру, пређи у истиниту веру, Православље, и тада ћемо се скупа помолити. Овде је свима нама Богом дата слобода. Али, остајати у једној вери, а молити се са представницима друге вере – то је издаја, и то издаја на обе стране. А како назвати оне молитве које се дешавају на великим екуменистичким скуповима и окупљају представнике многих и различитих религија? Никако другачије до духовно оргијање.

Није само заједничко учествовање у молитвено-литургијском животу оно што може бити отворено само једноверцима, него је праћење исте за стране људе допуштено само делимично. Најважнија свештенодејства Цркве се не називају случајно Тајнама. Говоримо, прилазећи Светом Путиру: „Нећу рећи Тајну непријатељима Твојим." Наравно, богослужење је у извесној мери окренуто и онима споља, чак и више од тога – помаже им да нађу пут до Цркве. А ради тога је и олтар, и символика свештенослу-

жења, ради тога је и посебан, не разговорни језик богослужења, ради тога је и удаљавање оглашених са Литургије, да би тајне вере тиме биле прекривене као неком одеждом. И слично томе као што одећа разних степена слободе увек на известан начин сведочи о чедности онога ко је носи, тако је и у Цркви – усмереност ка потпуној отворености и доступности свега свима међу којима су и они који нису ступили у веридбени савез са Христом и Православљем, већ отворена духовна бестидност. Како онда назвати „преношење" Литургије на телевизији, нарочито када ТВ-камере шарају по Светом Престолу? То није ништа друго до духовни стриптиз. Није свим православним Хришћанима корисно да до танчина знају све начине свештенослужења – то је опасно за душу која није утврђена у вери, која на тај начин ризикује губитак самих почетака побожног страхопоштовања. Али, када се цела Литургија из олтара преноси преко телевизије милионима неверујућих зазјавала – то је онда већ нешто стравично, то је својеврсна издаја.

Ниједна брачна издаја не пролази без лажи. Издаја сама по себи јесте лаж, преступање заклетве, гажење завета датог Богу. Али, та главна лаж увек за собом вуче и врећу „малих" лажи. Ове последње су двоструке: скривење греха и његово оправдање. Екуменистичка делатност, као духовно блудничење, садржи у себи и једно и друго. Организатори крију екуменистичке сусрете од верујућег народа, нарочито прећуткујући вероломничке погодбе, на пример са римокатолицима, монофизитима, јудаистима... Сами екуменисти у току своје делатности једни од других крију најбитније разлике својих религија. А свих врста „оправдања" екуменизму смишљено је више но довољно.

У прељубничкој љубави никада није могућа права срећа. Прељубничка привлачност никада није од Бога, она прогони праву љубав коју нам Господ дарује као одговор на обећање верности. Оно што није од Бога никад с нама неће прећи у вечност. Таквом прељубничком љубављу човека воли ђаво, желећи да нас отме од Бога, да би своје мучење улепшао вечним изругивањем човеку.

Супружници по разним питањима могу комуницирати са разним лицима. Они могу имати сасвим невине симпатије према особама супротног пола. У томе још увек нема греха, само ако захтев чедности постави извесне границе: то се још увек може, а ово се већ не сме. Границе ово су више унутарње него спољашње.

Целомудреност – то није само заповест Господња о неприкосновености супружанске постеље. Усвојена целомудреност помаже човеку да „прикочи" много пре опасне црте. Но то је неспојиво не само са грубом издајом, него и са лакоумним понашањем, са флертовањем.

Слично је и са нашим општењем са инославнима. У разним инослављима постоје различити степени одлуталости од истине. Свака религија има свој молитвени живот и своја духовна преживљавања. Наша духовна чедност не само да не сме да обнажује оно своје, него не сме да без потребе буде радознала о туђем. Уважавајући слободу савести инославних, немојмо продирати у њихове религиозне тајне, осим ако то не захтева заштита наше вере. Не осуђујмо „на гомилу" све неправославне на бездан паклени. Спољашњима суди Бог – тако нас учи Апостол. Важно је то да је инославље безусловно погубно за нас. Прешавши у инославље, бићу осуђен због духовне издаје, због прељубништва, због издајништва као таквог. Још више ћу бити осуђен због екуменистичког „братимљења" са инослављем, које је двоструки блуд, и против своје, и против туђе вере.

Општење са инославнима по нерелигиозним питањима није грешно, а делимично је допустиво и по питањима вере, само кад на стражи стоји наше духовно целомудрије, које је спремно да нам каже: стани, даље се не сме. Овде, такође, нема оштре граничне линије: служити Литургију и узајамно се причешћивати не сме се, а остало је, тобож, допустиво. Не! Сваки конкретни случај има своју границу општења и духовно незалутала душа је мора осећати. Духовно флертовање са инослављем исто тако је одвратно и недопустиво, као и оно уобичајено (мушко–женско) флертовање.

Када нам сада буду рекли да су и јеретици, такође, људи које треба волети, па се зато с њима скупа треба и молити, напросто им можемо одговорити овако: „Извините, ви имате једну жену? А зар друге жене, такође, нису људи?."..

Кад се говори о заједничким молитвама са јеретицима, многи су склони да се позивају на своје незнање. Али, чини се, овде није узрок незнање, него нецеломудреност и неверство.

Интимна и духовна распојасаност увек иду руку под руку. Ко је навикао да има „частан брак и постељу неокаљану", тај ће и Жртвеник Божији, подигнут и у храму и у души својој, чувати од сваког скрнављења и прекора.

Блуд је, наравно, грех, и то обичан грех, него грех који растаче име и имање човеково. Зато блудници непрестано лажу, тражећи оправдање у ономе што чине (то јест, блуд називају љубављу, као што екуменисти своју делатност називају „дугом хришћанске љубави"). И зато је екуменистичка теологија мутна и нејасна; и зато фински и други новотарци долазе до оправдања содомије. Јер, ко квари догматику, мора кварити и етику, које су у Цркви нераздвојне.

Ево још једног примера.

Црква канонима ОШТРО забрањује молитве с расколницима и јеретицима. Ево тих канона (отац Јустин је рекао да су ови канони јасни и за савест комарца):

> 1. Десети канон св. Апостола: „Ако се неко са одлученима, макар и у кући, заједно буде молио, нека такав буде одлучен."
>
> 2. Једанаести канон св. Апостола: „Ако се неко, будући клирик, буде заједно молио са свргнутим као са клириком, нека се свргне."
>
> 3. Четрдесет пети канон св. Апостола: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се с јеретиком буде само молио, нека се одлучи; а ако им је допустио као клирицима да нешто чине (= да чинодејствују), нека се свргне."
>
> 4. Шездесет четврти канон св. Апостола: „Ако који клирик, или лаик (= световњак) пође у синагогу јудејску или јеретичку да се моли, нека буде свргнут и одлучен."
>
> 5. Седамдесет први канон св. Апостола: „Ако неки хришћанин принесе уља у светилиште незнабожачко, или у јудејску синагогу, или свеће пали, када су празници њихови, нека буде одлучен."
>
> 6. Шести канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба допуштати јеретицима, који остају упорни у јереси, да улазе у дом Божији."
>
> 7. Девети канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба допустити, да они који припадају Цркви, полазе ради молитве или службе у гробља или у такозвана мученичка места ма којих јеретика; а они који то чине, ако су верни, морају бити изван заједнице неко време. Покају ли се и исповеде да су погрешили, нека се опет приме."
>
> 8. Тридесет други канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба примати благословене хлебове од јеретика, јер су њихови благослови бесмислени."

9. Тридесет трећи канон Лаодикијског помесног Сабора: „Са јеретицима или расколницима не сме се заједно молити."

10. Тридесет четврти канон Лаодикијског помесног Сабора: „Ниједан хришћанин не сме остављати мученике Христове и обраћати се лажним мученицима, тј. јеретичким, или који су пре јеретици били, јер су ови далеко од Бога. Дакле, нека су анатема који се к њима обраћају."

11. Тридесет седми канон Лаодикијског помесног Сабора: „Празничне дарове, које шаљу Јудеји или јеретици, не треба примати, нити заједно са њима празновати."

12. Девети канон Тимотеја Александријског: „Питање: Да ли може клирик да се моли у присуству аријанаца или других јеретика, или му ништа неће шкодити када се при њима моли, то јест приноси Жртву? Одговор: Током божаствене службе а пре светог узношења, ђакон каже: „Који сте ван заједнице, изиђите." То јасно значи да служби не могу присуствовати аријанци или други јеретици осим ако обећају да ће се покајати и да ће напустити јерес."

Наведеним канонима би требало додати још и ове:

13. Други канон Антиохијског помесног Сабора: „Сви они који долазе у цркву и слушају Свето Писмо, али који неће да учествују заједно са народом у молитви, или се уклањају од светог Причешћа по неком беспоретку, такви морају бити искључени из Цркве, док се не исповеде и не принесу плодове покајања и тада, кад измоле, моћи ће да добију опроштај. Не треба имати заједницу са онима који су одлучени, нити одлазити у куће и молити се са онима, који се не сабирају и не моле у цркви. Нађе ли се пак неки епископ, или презвитер, или неко други из клира, да заједничари са њима, тј. са онима који су одлучени, нека буде одлучен и он, као човек који помућује ред у цркви."

14. Први канон Четвртог Васељенског Сабора: „Признали смо за праведно, да морају важити правила која су од Светих Отаца до сада била изложена на сваком Сабору." (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског)

15. Други канон Шестог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског.)

16. Први канон Седмог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског.)

Већ на основу самих цитата из Канона, јасно је следеће:

1. За Свете Оце је, са духовног гледишта, особито пресудно питање општења са јеретицима у оквиру молитве и богослужења. То се јасно види по великом броју канона који обрађују ту тему.

2. Питање заједничке молитве са јеретицима заокупља Цркву у свим епохама. Зато канони који то забрањују временски покривају цео период у коме је настајало њено канонско право.

3. Очигледно је да су се непрестано преступале одредбе из ових канона. Црква, међутим, на њима инсистира, поново се на њих враћа и поново формулише исте забране.

4. Канонске одредбе су јасне, искључиве и категоричне у забрани саучествовања у заједничкој молитви и богослужењу са јеретицима или расколницима.

Све ове каноне јасно потврђују тумачења Светих Отаца:

Теодор Валсамон (патријарх Антиохијски):

§ „Клоните се тога да се заједно молите макар, и у самом њиховом присуству, а и да се дуже задржавате на молитви јеретика. Јер таквих се морамо гнушати као гнусобе, а никако се не смемо с њима зближавати."

§ „Канон је јасан. Јер не допушта јеретицима који упорно остају у својој јереси да црквено заједничаре са православнима."

§ „А пошто си чуо канон који каже да треба одлучити епископе и остала свештена лица која се моле са одлученима, немој рећи да мирјани нису одговорни што поступају супротно канону. Јер и они ће бити одлучени према Првом канону светих Апостола који не прави разлику између клирика и мирјана."

§ „Јеретик је... онај, дакле, који и мало застрањује од Православне вере. Како се, дакле, сви који су набројани у овом питању (Латини, Јермени, монотелити, несторијанци) нису мало, него непремостиво много отуђили од Православне Цркве, у сваком случају не заједничаре са нама ни као духовна чеда по примљеној благодати, ни посредовањем и молитвама светитеља и многим освећењима."

Јован Зонара:

§ „Јеретика и њихових обреда православни треба да се гнушају и епископи и презвитери свакако треба да их разобличују."

§ „Канон говори да је велики грех да хришћанин одлази на сабрање Јудејаца или јеретика ради молитве. Како се слаже Христос са Велијаром? Или какав удео има верни са неверником, по мишљењу великог Апостола? Сабрање јеретика је противно ономе што заступају православни, и православни не треба да га уважавају, већ треба да га се гнушају..."

Свети Никодим Светогорац:

§ „Овај канон (45. Апостолски) одређује да се епископ, презвитер, или ђакон који би се само молио, али не и чинодејствовао са јеретицима одлучује... Јер онај који се са одлученима заједно моли (будући да су такви јеретици) треба да буде заједно са њима одлучен по 10. канону светих Апостола. А ако би допустио јеретицима да чинодејствују као клирици, мора да се свргне, јер онај клирик који саслужује са свргнутима (јер такви су јеретици по 2. и 4. канону Четвртог Васељенског Сабора) исто тако се, по 11. канону светих Апостола, свргава."

Свештеник Атанасије Гоцопулос даје нам до знања зашто Црква ако строго поступа:

Да видимо, пак, из којих је разлога Црква строга и категорична када забрањује заједничко богослужење са јеретицима или расколницима, па заједничку молитву описује чак као „велики грех."

Због велике љубави према Богу: због вере. Заједничка молитва са јеретицима је литургијско, еклисиолошко и догматско изопачење

1. За Предање и живот Цркве, то јест за православно богословље, спасење је човеку доступно једино уколико је органски део „Тела Христовог", коме је глава Сам Господ, то јест ако је део Цркве. Тело Христово свакако постоји од апостолске епохе до данас и јединствено је. И оно је „Једна Света Саборна и Апостолска Црква" Православна Црква. Не постоје многа тела, јер је Глава само једна – Христос.

2. Према томе, божаственa Литургија није лична ствар верног, већ је он део органске целине удова Тела Христовог. Средиште и суштина хришћанског богослужења је свакако божанствена Литур-

гија, уз коју су везане и остале службе и Тајне наше Цркве. Другим речима, божаственa Литургија није само једна од молитви Цркве, него се поистовећује са самом Црквом: „Црква се пројављује кроз Тајне" напомиње св. Никола Кавасила, мислећи на божаствену Литургију. То значи да божаственa Литургија није средство да људи постигну јединство у Христу, него је и сама јединство, пројављивање већ постигнутог јединства у једном Телу Христовом. Зато у божаственој Литургији заједничаре искључиво и једино они који су крштењем већ постали делови Тела Христовог. Чак ни оглашени, који се припремају за крштење, нису могли да остану и да је прате. Према православној еклисиологији међусобно евхаристијско општење потпуно је незамисливо у било ком облику (intercommunio), јер су за Православну Цркву питања евхаристијског општења, еклисиолошког општења и заједнице у вери међусобно повезана.

3. Пошто је, дакле, јерес ниподаштавање и прекид, а у крајњој анализи одрицање од заједничарења у Цркви, у Телу Христовом, заједничарење у богослужењу је не само без икаквог смисла, него и незамисливо. Како могу да учествујем у богослужењу, то јест у пројављивању јединства Тела Христовог, када сам одабрао да се одвојим и да му не припадам? За онога изван – Цркве – јеретика или расколника – у најмању руку је ствар доследности да не жели да се сматра делом Тела, будући да је, у крајњој инстанци, он сам свесно изабрао да се од њега одели!

Једино кад бисмо православно богослужење схватили као призор, без икаквог суштинског личног учешћа, било би легално присуство неправославних на њему! Али, тешко нама ако храм и божаственa Литургија постане... позориште! Другим речима, саучествовање јеретика на божанственој Литургији је извртање саме њене суштине, то је литургијско изопачење.

4. Очигледно је, дакле, да, што се тиче Цркве, богослужбени простор не може да се користи као простор за сусрете и друштвену комуникацију, јер је он најсуштаственији део њене природе... .

То што се, у богослужбеном смислу, јерес признаје као нека друга „црква" која легално постоји – са еклисиолошке [црквене] тачке гледишта – упоредо са „Једном, Светом, Саборном и Апостолском Црквом" – представља основу за развој „теорије грана" која води у еклисиолошко изопачење.

5. На крају, када без икаквог оклевања и ограда примам јеретике на заједничку молитву превиђајући многобројне суштинске

разлике по питању вере, ја практично ниподаштавам све векове постојања Цркве, ниподашта вам њене Светитеље који су се борили за очување наше вере од новотарија, потцењујем вредност тачног (веро) учења и, на крају крајева, изједначавам истину са преваром. Другим речима, сматрам да је лажно учење само друга могућност тумачења јеванђелске Истине. Такав приступ еклисиолошком [црквеном] животу свакако води у догматско изопачење.

Закључак: Строг став Светих Отаца према заједничкој молитви са јеретицима је последица њиховог учења о Цркви.

Као што је догматско и еклисиолошко учење Отаца јасно, тако је и њихово морално учење јасно. Ево шта Свети Јован Златоуст, тумачећи Апостола Павла, каже о содомитима.

Зато их предаде Бог у срамне страсти. Јер и жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду (Рим. 1, 26–27).

Према томе, све страсти су срамне, но нарочито је срамна безумна љубав (мушкарца, прим. прев) према мушкарцима, зато што у тим гресима душа страда и понижава се више него тело у болестима. Погледај како Апостол и овде лишава незнабошце опроштаја, рекавши о женама слично ономе што је рекао о учењу: претворише природно употребљавање. Нико не може рећи, говори Апостол, да су оне до овога дошле будући лишене уобичајеног начина сједињења, и још да су се предале овом тако необичном беснилу зато што нису могле да задовоље своју похоту. Јер је могуће претворити само оно што имају, као што је Апостол и рекао у слову о учењу: замијенише истину Божију лажју. Такође исто, али унеколико другачије, Апостол је рекао и о мушкарцима: оставивши природно употребљавање жена. И женама и мушкарцима он подједнако одузима могућност оправдања, окривљујући их не једино зато што су они имали насладу и, оставивши то што су имали окренуше се другоме, него и због тога што презревши природни начин прибегли су противприродном. Али оно што је противприродно, већма је неумесно и непријатније, тако да се не може назвати задовољством. Знај да је истинско задовољство са-

образно са природом, а када Бог остави (нешто или некога, прим. прев), онда све долази у неред. Услед овога, код незнабожаца није само учење било сатанско, него је и њихов живот био ђаволски, када је Апостол говорио о учењу, онда је он указао на свет и човечји разум, рекавши да су људи силом разумевања, даног им од Бога, и посредством свега видљивога, могли подићи се до Творца. Но, нису ово пожелели, и остали су без оправдања. А овде уместо света, он указује на задовољство, саобразно са природом, којим су они са већом слободом и са већом пријатношћу могли да се наслађују, ослободивши се стида. Али, незнабошци не пожелевши ово и повредивши саму природу, обрели су се изван сваке могућности за оправдање. Срамније од свега је то, што су и жене стремиле таквим односима, од којих би требало да се стиде више него мушкарци. И овде је достојна дивљења Павлова благоразумност, заправо то, како је он, нападајући на два опречна дела са свом тачношћу достигао свој циљ. Знај да је он хтео и да се изрази пристојно и да троне слушатеља, али једно и друго није било могуће; једно се другоме препречивало. Изразивши се пристојно, немогуће је тронути слушатеља; а да би исти био снажније поражен, било је потребно јасније представити дело у свој његовој наготи. Но, разумна и света душа Павлова с тачношћу је савладала и једно и друго. Оснажила је оптужбу именом природе и послужила се овом речју као некаквим покровом за пристојност говора.

Према томе, поменувши најпре жене, Апостол затим говори о мушкарцима: а исто тако и мушкарци оставивиши природно употребљавање жена. Доказ крајње искварености је развраћеност оба пола, када мушкарац, који је постављен за учитеља жени, и жена, којој је заповеђено да буде помоћница мужу, једно према другоме поступају као непријатељи. Примети још, какве снажне изразе употребљава Апостол. Није рекао да су они гајили узајамну љубав и жудњу, него – распалише се жељом својом један на другога. Примећујеш ли да је све произишло од преобиља похоте, која је показала да нема снаге да остане у својим сопственим границама? Све оне који преступају Богом установљене законе, похота подстиче на оно што је необично и противзаконито. Као што многи, изгубивши потребу за уобичајеном храном, неретко једу земљу и каменчиће, а други, мучени силном жеђу често пију прљаву воду, тако су и незнабошци узаврели овом противзаконитом љубављу. Ако пак ти упиташ: откуда толика напрегнутост страсти? – Одговарам: отуда

што их је Бог оставио. А од чега је произашла ова богоостављеност? Од безакоња оних који оставише Бога. *Мушкарци са мушкарцима чинећи срам* (Ст. 27).

2. Ти пак (говори Апостол), чувши о томе да се они распалише, не помишљај да је у њих била само једна болест похоте. Све превасходно зависи од немарности, која је и распаљивала страсти. Стога он није рекао саблазнивши се, или – павши (Гал. 6. 1), како се уосталом изразио на другом месту. А како се изразио овде? Чинећи. Они нису грех сматрали занимањем простим, него таквим, да су га с ревношћу творили. Апостол такође није рекао – жудња, него првенствено – срам, зато што су они посрамили природу и нарушили законе. Погледај, каква је велика сметеност произашла од ове и друге стране? Не само да се глава изместила доле, него су и ноге горе. Људи су постали непријатељи сами себи и једни другима јер су пронашли некакву жестоку борбу, која безакоњем превазила зи сваку међусобну размирицу; борбу многоразличну и разновидну. Сви ови сујетни и преступници разделили су је на четири вида, тако да ова борба између њих није била двојна или тројна него у четири вида. Расуди сам. У двојном сукобу подразумевам учеснике жену и мужа, јер је требало саставити једно, као што је речено: *биће двоје једно тело* (Пост. 2, 24). А ово је побуђивано жељом за општењем, које је и сједињавало оба пола један са другим. Ђаво пак, истребивши ову узајамну склоност и давши јој други смер, на овај начин разделио је полове међу собом и противно закону Божијем, из једне целине начинио је два дела. Знај да је Бог рекао: и биће двоје једно тело; но ђаво је једно тело раздвојио на два. Ово је прва борба. Међутим опет, сваки од ова два дела заратили су како сами са собом, тако и један против другога. Зато што су жене почеле да наносе срамоћење не само мушкарцима него и женама. А мушкарци су устајали један на другога и против женског пола, као што се уобичајено и догађа у било каквој ноћној битки. Видиш ли другу и трећу борбу, четврту и пету? Али постоји још једна: осим овде реченога, они су устали и на саму природу. Пошто је ђаво видео да сама жеља више од свега сједињује полове, зато се и постарао да разори овај савез како би уништио људски род не само противзаконитим расипањем семена, него и узајамном борбом и побунама: *Примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду* (Ст. 27). Погледај како Апостол опет прелази на источник зала – безбожно учење, и говори да је срам био плата за оно безакоње. Апостол,

говорећи о паклу и казнама, да се не би људима нечастивим који изабраше овакав живот, показао као онај који не заслужује поверење па чак и смешан, објашњава да само ово задовољство садржи казну. Немој се чудити због тога што они ово не осећају, него још и испробавају насладу. Знај да и безумни и обузети болешћу лудила много муче сами себе и, бивајући у жалосном стању, подједнако се и смеју и радују својим делима, која код других људи изазивају плач над овим болесницима. Али ми не говоримо да су они због тога ослобођени од казне. Напротив, баш због овога они се налазе у ужасном мучењу, а то је да нису свесни свога положаја. Не треба болесни да суде о стању ствари, него здрави. Зна се да је у прошлости такво дело сматрано чак за законито. Један незнабожачки законодавац забранио је робовима да се мажу уљем по сувом телу и да имају младиће ради блуда, давши такву 'част', а боље рећи срамоту, само слободнима. Уопште, незнабошци ово дело не сматраху за бестидно, него за почасно и веома узвишено; и то у таквој мери да робовима (лишеним слободе, прим. прев.) даваху слободу само за њега. Тако је мислио 'мудри' народ атински и велики Атињанин Солон. Могуће је пронаћи и много других философских дела која су заражена овом болешћу. Међутим, ми нећемо због тога ово дело назвати законитим. Напротив, изјављујемо да су у жалосном положају и достојни многих суза људи који донеше овај закон. Оно што чине блуднице гадно је, а боље је рећи: најгадније дело чине мужеложници. Телесни однос са блудницама, премда је безакоње, али је природно. А мужелоштво је и противзаконито и противприродно. Када не би било геене, и када не би претила казна, онда би ово дело било горе од сваке казне. Ако се они наслађују, онда ово говори само о појачању казне. Ако бих видео да трчи наг човек који је сво своје тело умазао прљавштином, и не само да се не стиди него се још и хвали тиме што је учинио, ја се не бих радовао заједно са њим. Плакао бих због њега више него он сам, јер он ни не осећа бруку. Да бих вам јасније представио поругу, чујте од мене и други пример. Рецимо да се неко уверио у кривицу девице и сазнао да је у својој спаваћој соби имала спаривање са неразумним животињама. Ако и после тога настави да се наслађује таквим спаривањима, није ли тада достојна суза првенствено услед тога што није могла да се избави од ове болести, не увиђајући порок? Свакако, ово је свима јасно. Ако је ово безакоње тешко, онда и оно (мужелоштво) није мање од првога, јер жалосније је трпети поругу од својих него

од туђих. Ја тврдим да су ови (мужеложници) гори од убица, јер је боље умрети него живети после такве поруге. Убица одваја душу од тела, а овај погубљује и душу скупа са телом. Ни један од свих грехова није раван овоме безакоњу. Они који падају у њега, када би схватали шта чине, примили би безбројне смрти само да се не подвргну овоме греху.

3. Ништа, ништа није неразумније и теже од овакве поруге. Ако је Павле расуђујући о блуду, рекао: *сваки ѓрије који човјек учини ван ѿијела је, а који блудничи своме ѿијелу ѓријеши* (1. Кор. 6, 18), онда шта рећи о овом безумљу које је толико горе од блуда, да га је немогуће изразити? Не кажем да си ти само постао жена, него више од тога: ти си уништио своје постојање као мушкарац. У женску се природу ниси изменио, а ону коју си имао ниси сачувао. Постао си општи издајник и једне и друге природе, достојан изгнања и од мушкараца и од жена, и да будеш каменован јер си повредио један и други пол. Да би ти схватио како је велик овај грех, замисли следеће: ако би неко дошавши код тебе рекао ти да ће тебе човека претворити у пса, зар не би побегао од њега, као од најопаснијег човека? Али ево, ти си самога себе од човека претворио, не у пса него у животињу презренију од пса. Он је још и подесан за нешто, а онај ко се предао разврату ни за шта није употребљив. Кажи ми дакле, ако би неко запретио да ће учинити да мушкарци носе и рађају децу, зар се ми не бисмо испунили гнева? Али ево, они који се предају таквоме греху сами са собом поступају кудикамо горе. Јер они не само, као прво, претварају се у женску природу, него, као друго, остајући мушкарци постају жене, а боље је рећи не остају ни једно ни друго. Ако желиш да сазнаш прекомерност зла и у другом виду, онда упитај, зашто законодавци кажњавају оне, који ушкопљују друге, и сазнаћеш да их кажњавају ни за шта друго него за сакаћење природе. Они који шкопе друге, не наносе човеку толико поругу (колика се наноси мужелоштвом), зато што су ушкопљени и после ушкопљења у многим случајевима корисни. Међутим, ништа није непотребније од мушкарца који је постао блудница. Зато што не само душа, него и тело које је допустило такву поругу, постаје ништавно и достојно изгнања са сваког места. Какве ли су адске муке довољне за такве! Ако ти, чувши о геени, смејеш се и не верујеш, онда се присети огња содомског. Заиста и у садашњем животу видимо приличје геене. Пошто су многи били потпуно спремни да не поверују онима који се јавише по васкрсењу и објавише да

и сада постоји огањ неугасиви, онда их је Бог уразумио догађајима из садашњега живота. Такав (догађај, прим. прев.) је био сажежење Содома и истребљење овога огњем, о чему знају они који су били тамо и сопственим очима видели трагове божанске казне и небеских муња. Појми дакле како је велик био грех који је побудио пакао да се јави превремено. Са друге стране, пошто су многи презирали речи (о паклу), Бог им је на делу показао његову слику у неком новом виду; киша она била је необична, као што је и спаривање Содомљана било противприродно. Она је натопила земљу као што је и похота наводњавала њихове душе. Ова киша била је, по своме дејству, супротна обичној киши; јер не само да није покренула земљу да даје плодове, него је исту учинила неспособном да прима семена. Такво је било и спаривање мушкараца Содомљана, које је њихова тела чинило још бесплоднијим. Шта је гнусније, шта је одвратније од таквога мушкарца који је постао блудница? Каква јарост, какво безумље? Откуда је продрла ова похота која је повредила људску природу чак толико, колико је ни њени непријатељи не би повредили? Боље је рећи да је толико ужаснија ова похота од непријатеља, колико је душа превасходнија од тела. О, ви, који сте бесловеснији и од бесловесних, који сте бестиднији и од паса! Јер код ових никада не бива такво спаривање јер природа зна за границе. А ви, срамотећи свој род, учинили сте га бешчаснијим и од неразумних створења. Стога, откуда је произашло ово зло? Од раскошнога живота, од незнања Бога. Увек када људи одбацују страх Божији остављa их и свако добро.

4. Зато, да тога не би било, имајмо пред очима истински страх Божији. Ништа тако не погубљује човека ако се одвеже од сидра; ништа га толико не спасава, као ако се држи за њега. Ако ми, имајући пред очима човека, са мањом решеношћу приступамо гресима, а често не чинимо ништа неумесно стидећи се више од поштованих слугу, онда расуди, каквом ћемо бити безбедни тада, када пред очима будемо имали Бога. Ваистину, при таквом нашем настројењу нигде ђаво неће напасти на нас јер би његов труд био бескористан. Када ђаво примети да ми блудимо којекуда и пловимо без крме, онда он, послуживши се нашим немаром, на крају задобија могућност и да нас сасвим одвоји од стада. Немарне слуге, које, оставивши неопходна дела на која су их господари послали на тргове, и без потребе и узалуд почну да се задржавају са пролазницима, трошећи овде слободно време, претрпеће штету. Оваквој штети и

ми ћемо бити подвргнути када будемо одступили од заповести Божијих. Ево и ми стојимо и дивимо се богатству, лепоти тела и осталоме што се нас не тиче. Исто као ове слуге које гледају представе маџионичара, а затим вративши се кући касно, трпе тамо жестоке батине. А многи, поводећи се за другима који чине сличне непотрепштине, чак су оставили пут који лежи пред њима. Али немојмо тако радити, јер смо послани да учинимо много неопходнога. Ако дакле занемаримо ово и, зауставивши се, почнемо са дивљењем да посматрамо на непотребне предмете онда напрасно и узалудно изгубивши све своје време, бићемо подвргнути жестокој казни. Ако желиш да се занимаш, треба да су пред тобом ствари којима ћеш се запањено дивити и посматрати их све време, које нису достојне смеха, него дивљења и многих похвала. Међутим, ако почнеш да се дивиш ономе што је смешно, и сам ћеш постати смешан, па чак и гори од смехотвораца. Бежи брзо даље да се не би подвргао овоме.

Реци ми, дакле, зашто стојиш, са запањеношћу гледајући на богатство и спреман си да полетиш ка њему? Шта видиш на њему дивно и достојно задржавања твојих погледа? Да ли су то коњи украшени златом, и слуге – варвари, или евнуси, скупа одећа и у њој сладострасна душа, подигнуте увис обрве, или трчање и метеж? Није ваљда да је све то достојно дивљења? Чиме се ови људи разликују од бедних, који играју на трговима и свирају на свиралама? Они, обузети силном глађу због недостатка врлина играју своју игру, која је смешнија од игре бедних, тако трчући и обрћући се по раскошним гозбама, по кућама непотребних жена, затим у масу ласкаваца и беспосличара. Премда су и у злато одевени, но у жалосном су стању... Не гледај на одећу, него отвори њихову душу и пажљиво погледај није ли она пуна безбројних рана, није ли обучена у дроњке, није ли усамљена и беспомоћна? Каква је корист од ове безумне пристрасности за спољашње? Много је боље бити сиромашан али живети врлински, него бити цар, али порочан. Сиромах се сам у себи наслађује сваким душевним задовољством и, услед унутрашњег богатства не осећа спољашњу беду. А цар, наслађујући се оним што му уопште не приличи, кажњен је оним што је особито требало да му буде својствено, и мучи се у души помислима и савешћу, који га прогоне и усред задовољстава. Знајући ово, одбацимо раскошну одећу и присвојимо себи врлину и задовољство које происходи од врлине. На тај начин, и овде, и тамо, ми ћемо се наслађивати радошћу и достигнућемо обећана

> блага, благодаћу и човекољубљем Господа нашега Исуса Христа, са Којим нека је Оцу и Светоме Духу слава, част, моћ, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Али, сами содомити – „хришћани" имају сасвим друго становиште од Светог Златоуста. Као што екуменисти поричу учење Цркве о односу са иноверним, тако и содомити поричу учење Цркве о содомском греху. Џон Акнерберг и Џон Велдон овако излажу њихову аргументацију, али и контрааргументе:

> За хомосексуалце, основни аргумент је да Свето Писмо, када се схвати на „прави начин", у ствари не осуђује хомосексуалност саму по себи. Она једино осуђује хомосексуални промискуитет – који је типичан за древну храмовну проституцију. Тај аргумент је стога историјски. Пошто се библијска поглавља о хомосексуалности баве специфичним историјским ситуацијама из древне прошлости, она су „културно условљена" и нису релевантна за хришћанску сексуалну етику данашњиие.
>
> Ово значи да су све библијске референце која наводно осуђују хомосексуалност као грех биле погрешно протумачене од стране Цркве. Више од 3 500 хиљаде година Јевреји (и 2000 година хришћани) погрешно тумаче сопствено Свето Писмо, иако је Свето Писмо, наизглед, јасно у својим учењима. Модерни хомосексуалци не би били срећнији ни да су сами написали целу Библију/.../
>
> Прво, библијско одбацивање хомосексуалности заснива се пре свега на причи о Постању, која важи за све културе. Ова прича се десила пре Мојсијевог закона и израиљске теократије, и према томе, није културно ограничена.
>
> Библијско одбацивање хомосексуалности чврсто је засновано на томе што је Бог у почетку створио људски род у облику мушкарца и жене, и на томе што је Он установио хетеросексуални брак и породицу – што Христос благосиља (Мт. 19, 4, 5). Ово је учење које надилази културе, и култура га не може учинити застарелим.
>
> Друго, оно што нас Стари Завет Светог Писма учи о моралу, учи нас и Нови Завет. Ова јединственост такође показује да Свето Писмо надилази наводна културна ограничења; због тога што се свети карактер Господњи никада не мења, не мења се ни Његов морални

закон. Бог надвисује културу, а није јој подложан. То што друштво мења своје вредности не изазива промене у закону Божијем, јер он увек важи за све културе, без обзира на њихова веровања.

Заиста, када Бог жели да нагласи да је нешто пролазно или „условљено културом" он то и чини. На пример, церемонијални аспекти закона Мојсијевог, који су били успостављени у Старом Завету, укинути су у Новом Завету. Из овога можемо да закључимо да би нам, да су Божје забране против хомосексуалности биле ограничене на одређена времена или обичаје који више нису релевантни, Бог то сигурно рекао у Новом Завету.

Најзад, аргумент о култури се свети сам себи. Све културе су ограничиле хомосексуалност, и ниједна позната култура никада није допуштала одраслима да буду хомосексуалци током већег дела свог живота.

Дакле, где се оправдава духовни блуд (а то је екуменизам као издаја вере) ту се нађу оправдања и за телесни блуд. И та оправдања увек буду „теолошко-културолошка" (сад су друга времена, зар не?)

Средином деведесетих година 20. века, руски Комитет за морални препород Отаџбине, који се, с благословом патријарха Алексеја II, борио против медијског и сваког другог развраћења народа, издао је саопштење „Пут ка развраћењу и сатанизму" да би показао куда екуменизам заиста води („Светигора" 54–53/1996) :

Сумњивост такозваног екуменистичког покрета била је, из перспективе Православља, добро позната од самог почетка његовог. Учествовање православних у њему под изговором „дијалога" у „духу љубави" показало се као неосновано. Екуменизам се, у интерпретацији Екуменистичког савета „цркава", претворио у надјерес, која подразумева могућност игнорисања Истине као такве ради зближавања православних са инославнима, па чак и са нехришћанима, на основу"општељудских моралних вредности."

Екуменизам, који је јерес сам по себи, у лицу Екуменистичког савета „цркава" поприма све злокобније облике у мери у којој тзв. „општељудске вредности", неутемељене на Камену Христовоме, брзо губе не само спољашње црте Хришћанства, него и људске црте, постајући све демонскије.

О еволуцији Екуменистичког савета „цркава" на путу моралног развраћања и отвореног сатанизма сведоче следеће чињенице.

Према извештају америчког часописа „One World" („Уједињени свет") бр. 195 за 1994. годину Генерални секретар Екуменистичког савета цркава др К. Рајзер поздравио је феминистички скуп у држави Минеаполис (одржан у новембру 1993. године) назвавши га „једним од најекуменистичкијих скупова." Помоћница генералног секретара, професор Ана Лонди, која је лично руководила организовањем тог скупа, управо због истог је касније и унапређена на дужност помоћника Генералног секретара. Њена конгрегација ју је протерала из својих редова, званично жигошући тај скуп као „новопагански, јеретички, богохулни, који одбацује појам Тројичнога Бога."

И не само то: учеснице су се клањале некаквој „Божанској Софији", као „трећем лицу" Свете Тројице; ту су „Софију" представљале као „нови тип христологије"; подвлачиле су како је придавање женских својстава Божаству под именом „Софије" веома битно за жене. Не можемо отворено ни да цитирамо ужасне речи, наведене у америчком часопису, којима су жене – учеснице Екуменистичког скупа вређале Господа нашега Исуса Христа. Смисао је био у томе да њима није нужан Распети Христос.

Одслужиле су такозвану „литургију меда и млека." Такође не можемо да опишемо богомрске порнографске обреде и песме које су почињале богохулним речим: „Слатка наша Софија, ми смо створене по твоме лику."..

Лезбејке су на скупу читале реферате на сексуалне теме.

Представница Екуменистичког савета цркава Аруна Ханадазон је изјавила: „Као жене, ми осећамо да се морају тражити вредности које су изнад библијских."

Наступила је и презбитеријанка – теолог из Јужне Кореје, др Чанг Хју Конг, која је изјавила да је „Хришћанска Црква врло патријархална и потчињена мушкарцима; зато смо се овде и сабрале, да бисмо разрушиле то патријархално идолопоклонство Хришћанства." Она је сопствено „хришћанство" под знацима навода описивала према „подобију" три богиње: Кали Индуса, Кван Јин будиста и древне Ине Филипина. (Овде треба приметити да је индуска Кали, богиња чији је жрец био од индуиста пропагирани Рама Кришна, – богиња ужаса смрти и слика се са огрлицом од људских лобања.)

Пред сатанистичким скупом који је организовао Екуменски савет „цркава" у држави Минеаполис (САД) бледи чак и аустра-

лијска филијала Екуменског савета „цркава," која себе назива „Националним саветом цркава Аустралије" и у себе укључује 13 вероисповести – између осталих, православне јурисдикције Цариградске, Антиохијске и Румунске патријаршије.

Видеозапис аустралијске телевизије (програм „Компас") снимио је читаву службу отварања те филијале Екуменског савета „цркава" у јулу 1994. године. Служба у којој су учествовали православни архијереји и свештеници, била је одржана у папској катедрали Светог Христифора у Канбери. Осим заједничких молитава са инославнима и паганима, као и разних јеретичких исказа, пажњу заслужују следеће особености скупа: службе су отпочеле три незнабошкиње – урођенице, непристојно одевене, скупа са младим мушкарцима – урођеницима. Та група је пред престолом катедрале обавила паганске обреде очишћења димом лишћа и култних плесова са непристојним покретима тела.

Збила се и друга непристојна представа са плесовима и симболиком, уз учешће жена пред катедралом.

Вход са Еванђељем обавиле су, такође уз плес, три непристојно одевене младе жене – урођенице, од којих је прва носила Еванђеље.

Нешто слично десило се на Седмој генералној конференцији Екуменистичког савета цркава у Канбери.

Сваком Православном Хришћанину је јасно да учешће (пасивно или активно) у сатанистичким зборштима претвара Хришћанина (или онога, ко се тим именом назива) у отвореног поклоника култа ђавола.

На жалост, наша црква формално је члан Екуменистичког савета „цркава." Ако чак и такво формално чланство, на овај или онај начин, баца љагу на сву Цркву и може учинити објектом гнева Божијег, шта се онда може рећи за оне православне хришћане који са спремношћу и ентузијазмом, у потпуном сагласју са својом савешћу, активно и постојано учествују у зборштима оних које је забрањено чак и поздрављати, „јер ко се поздравља са њима учествује у њиховим злим делима" (II Јн, 11). /.../

Још једном позивамо све православне да обрате пажњу на смртну опасност покушаја уједињавања лажних учења и разврата са учешћем Цркве у томе. Наше питање не сме остати без одговора. Може ли се православна Црква налазити у Екуменистичком савету „цркава" скупа са јеретицима и развратитељима? Могу ли

они који такво општење подржавају да буду чланови Православне Цркве, јер „каква је сагласност Христа са Велијаром? Или какав дио има вјерни са невјерником? И какво је слагање храма Божијег са идолима?" (II Кор. 6, 15–16).

Антихристов народ – то је будућа, хиперекуменистичка антицрква, Блудница вавилонска.

Остајући верни Христу, Жениху душа наших, остаћемо Невеста Његова, Црква Православна. А за то вреди живети и, мада смо недостојни и не призивамо мучеништво на своје слаба плећа, умирати. Јер је Христос за нас умро и васкрсао, дарујући нам живот вечни и непролазни.

2010.

Полемика о апокалипси

Стиропорска теологија у доба апокалипсе

(поводом текста оца Никодима „Откривање откривеноīа")

Да ли се може јести стиропор?

Стиропор може лепо да се обоји, да изгледа као камен или дрво; претпостављам – могао би и да се ароматизира, да се зачини, да се посоли. Али, његов укус би био, увек, један исти: стиропорски шкрт, незасићујући... Одбојан...

А кад у уста узмеш хлеб, све се мења: читави светови роде се под непцем. Неки пут су ти хлеб, со и вода укуснији од најлепших ђаконија. Хлеб враћа поверење у живот, сведочи да нисмо побеђени, да житна поља још увек рађају, и да о нама брине Онај Који се у Христу открио као Отац. Као што постоји хранљиво богословље, од хлеба небеског, постоји и оно друго, нејестиво. Ово је текст о „стиропорским теолозима" који тврде даје свака прича о блиском крају света – бесмислена, и да је треба избегавати, да се људи „не плаше."

Свети Оци често говоре о „хлебу богословља", наглашавајући да теологија није обична, земаљска наука, него откривење Божје достојном човеку, човеку који се очистио, просветлио и обожио. По игуману Георгију Григоријатском, право богословље је САМО боговиђење, и реч о Богу из дубина обожености. Постоји и теологија људи који нису достигли ово стање, али, поштујући боговидце, својим ближњима излажу њихово учење. Трећа врста је „теологија" без подвижништва, оно што је Свети Максим Исповедник звао „теологијом демона." Јер, и демони су, као и апостол Петар, знали да је Исус – Син Божји (Мк. 3, 11); али, Господ им је забранио да о томе говоре, не желећи да се истина проповеда нечистим устима злог духа.

Одвајајући литургијско од подвижничког, супротстављајући евхаристијско исцелитељском, стиропорски теолози су упали у замку својеврсног утопизма гностичко-посвећеничког типа (гноза је, за њих, и „научно" знање о прошлости Цркве, коју они „реконструишу" и уносе у савремену црквену стварност.) Зато долази до раздвајања „есхатологије" од „апокалипсе" (која је својина „слабих" и „плашљивих" хришћана, неспособних да живе у њиховом теоријском есхатону.) Зато код њих претерани нагласак на „овом свету", који треба волети и спасавати (али не примајући га у подвижнички очишћеном виду, него у његовом непреображеном стању.) Није нимало случајно да је на савремену стиропорску теологију толико утицао папски јеретички мислилац, језуита Пјер Тејар де Шарден, који је, говорио о „космичком Христу" и „Тачки Омега" ка којој, као универзалном спасењу, све стреми. Зато стиропорски теолози, остајући без православне аскетике, траже нове форме – од фројдовско-јунговске психоанализе до порицања саме потребе за „душепопечитељством", јер ће све бити решено „евхаристијском еклисиологијом."

Хришћани свих поколења су, у своје доба, пратили знакове времена, да виде када ће Христос доћи. Они се нису стидели да речи Христове и апостолске примене на час у коме живе. За њих је све било упозорење на гнев љубави Божје и све је било позив на покајање. Говорећи о „Историји Франака" Светог Григорија Турског, отац Серафим Роуз нас подсећа на основно схватање хришћанских историософа свих времена: „Свака појава у свету има своје „значење." Свети Григорије је стално пратио комете, земљотресе и сличне појаве. Кад краљ учини неко зло буде земљотрес; ако убије човека или неправедно казни цело село – бива глад. И Свети Григорије подсећа да Бог све види, да свака појава има духовни смисао – било да је комета, краљева смрт или нешто друго у питању. Он увек види везу између онога што се збива у свету и моралног стања народа. Када је морално стање лоше, земљотреси, глад и слично подсећају да нису на исправном путу и дају им повода да се замисле /.../ Истински узроци су: душа и Бог; Божје деловање и деловање душе. Та два чиниоца граде историју, сви остали спољни фактори – потписани уговори, економски узроци незадовољства маса, итд. – апсолутно су другостепени." Какав је био Свети Григорије, такав је

хиљаду и по година касније, био и Свети Јован Кронштатски, прави литургијски богослов Цркве. И он је у историји свог народа гледао у Бога и душу као чиниоце. Прорекао је страдање дома Романових, и да ће се над Пермском губернијом, где су они претрпели мучеништво, уздићи ЦРНИ КРСТ. Питајући се откуд у Русији анархија, праћена штрајковима, разбојништвом и неморалом, Свети Јован је наводио само један разлог – неверје, безбожништво. Није се овај тајновидац Божји стидео да каже: „Очито, ускоро ће наступити дан Другог Доласка Христовог, јер је наступило у Писму проречено одступништво од вере (апостасија), мада се још није појавио човек греха, син погибије (антихрист), који се противи и преузноси изнад свега што се назива Богом или светињом..." За кронштатског пророка есхатологија није била одвојена од апокалиптике.

Да, стиропорска теологија је много удаљена од речи Божје! Јер, пророци Господњи су увек говорили живим, конкретним језиком, слободним од мртвачких формула. Чује ли се од стиропорских умова ова реч: „Тужиће земља и опасти, изнемоћи ће васељена и опасти; јер се земља оскврни под становницима својим, јер преступише законе, измијенише уредбе, раскидоше завјет вјечни. Зато ће проклетство прождријети земљу, и затрће се становници њезини; зато ће изгорјети становници земаљски, и мало ће људи остати" (*Ис.* 24, 4–6). *Или*: „Зато рече Господ: Што се овај народ приближује устима својима и уснама својима поштује ме, а срце им далеко стоји од Мене, и страх који Ме се боје заповијест је људска којој су научени, зато ћу ево још радити чудесно с тијем народом, и мудрост мудријех његовијех погинуће, и разума разумнијех нестаће" (Ис. 29, 13–14). Зар то није садашња српска стварност? Толико мудраца, интелектуалаца, академика – и ништа! Ништа! Наше потонуће је све дубље и страшније! А зашто? „Јер су народ непокоран, синови лажљиви, синови који неће да слушају закона Господњега; који говоре видиоцима: немојте виђати, и пророцима: немојте нам пророковати што је право, говорите нам миле ствари, пророкујте пријевару, сврните с пута, одступите од стазе, нека нестане испред нас Свеца Израиљева" (Ис. 30, 9–11). Зар нису Срби, због страшних одступништава својих, дошли до онога што Господ вели пророку Јеремији: „Не моли се за тај народ да би му било добро. Ако ће и

постити, нећу услишити вике њихове; и ако ће принијети жртве паљенице и дар, неће ми то угодити, него мачем и глађу и помором поморићу их" (Јер. 14, 11–12). Или: „И рече ми Господ: да стане Мојсије и Самуило преда Ме, не би се душа Моја обратила к томе народу, отјерај их испред Мене, нека одлазе. И ако ти реку: куда ћемо ићи? Тада им реци: овако вели Господ: ко је за смрт, на смрт; ко је за мач, под мач; ко је за глад, на глад; ко је за ропство, у ропство" (Јер. 15, 12).

Да ли се неко сетио судбине Книна и Косова читајући пророка Језекиља: „Зато ћу довести најгоре између народа да наслиједе куће њихове, и укинућу охолост силнијех, и света места њихова оскврниће се. Иде погибао, они ће тражити мира, али га неће бити" (Јез. 7, 24–25). А шта ће тек бити с народним пастирима који пасу саме себе? „Једу претилину и одевају се вуном, а стадо Господње пропада" (Јез. 34, 2–3) ? ...

Стиропорски теолози чине све да умртве Свето Писмо: Исаију тестеришу на три различита човека, утврђују утицаје вавилонске митологије на Петокњижје Мојсијево, разглабају о метафорама у Књизи о Јову... Само да се не чује глас Господњи; само да се мирно спава у савезу са Ваалovим жрецима из екуменских форума. А за то време, народ им нестаје због абортуса, умире озрачен НАТО ураном, умире од СИДЕ, од наркоманије... Наркоманија је, у Београду, окужила сваку основну и средњу школу; како је у Београду, тако је и у провинцији. Но, мудраци-стиропорци не виде ту ништа необично, ништа чудно, ништа нарочито; они праве своје „симпосионе", окупљају се око „трпеза љубави", возе се у добрим колима – „кулирају", једном речју, доживљавајући есхатологију као добар дезерт на крају обилног ручка. Србију распродају, черече, комадају – не само Косово; отима се народно богатство, продаје се оно највредније ко зна коме и због чега, а они ћуте... Они су „надполитични."... Расправљају о запети у некој схолији из 4. века, а нестаје нам тле испод ногу... И сутра, кад Србија постане права јужноамеричка банана-република, они ће се здружити са свим тајкунима и пљачкашима – новобогаташима, који ће постати (или већ сад јесу) главни ктитори, приложници и задужбинари нових храмова, гледајући да тако очисте своју тајкунску опогањену савест, обливену крвљу и

сузама упропашћеног српског народа. Обични верници ће стиропорце питати: „Имате ли коју реч утехе за нас убоге, који немамо од чега да прехранимо своју децу, који смо без посла и без наде?" А они ће им одговарати фразама о есхатолошком оптимизму. Стиропортеолози ће нас уверавати како нам је место у Европи (као даје Европа – Европска Унија), а своју новоунијатску причу правдаће неопходношћу да Европа дише на „оба плућна крила", православно и католичко (Шта су онда протестанти Европе? Њена јетра? Њени бубрези?) Говориће како екуменисти јер неком нешто сведоче, јер толеранција нема алтернативу. И дивиће се папи, кардиналима, њиховој моћи и учености, презирући српске Пилипенде који незнају ништа о новим теолошким „агендама", али знају да су спремни да гладују, а да не приме ватиканско жито. За њих, стиропорце и папирнате мудраце, нема апокалипсе и нема зиме. Јер, увек ће ту бити неки фондић типа „Pro Oriente" или „Конрад Аденауер", из кога ће дотицати парице за мало хлеба, дувана и вискија. Они ће, уз чашицу, увек моћи да расправљају о кападокијској пневматологији и оригенистичкој христологији, а народ – он је ионако „паганski", непросветљен, не зна византијски грчки и слави крсну славу, коју с презиром гледају богослови-Новосрби, без недостатака у курикулуму своје теолошке едукације. Сит гладном не верује – поготову неко ко се наситио инославним мудролијама, и поготову не верује човеку гладном речи Божје и благодати која је обасјала Светог Григорија Паламу и Светог Серафима Саровског (који беше полуписмено биће из Тамбовске губерније, без озбиљнијих научних референци.) Папирнатим теолозима Свети Николај Жички је припрости „богомољац", а Преподобни Јустин Ћелијски догматичар, који није знао да се изражава као хипернеопатристички синтетичари нове епохе. И Георгије Флоровски им је мутан – премного се позивао на богослужбену поезију, а премало читао Левинаса и Хајдегера, и још се усудио да за свој opus magnum „О смрти на Крсту", узме мото из вечерњег молитвеног правила: „Мисао моју Твојим смирењем огради", што је доказ да је читао јутарње и вечерње молитве, па чак и молитвено правило пред Причешће (дакле, није веровао у аутоматску светост која се добија кад се човек аутоматски причести на Литургији, а подвиг му је што је устао раније него обично, недељом.)

Да, то је папирната теологија наших дана. Она се намеће као мера и провера Цркве, а препознаје се највише по презирању монашке духовности. Где год су монаси „петљали", нешто је погрешно, тврде стиропорци: и у типику, и у Литургији, и у схватању духовног живота. Треба се најзад разрачунати са тим монашким „наслојавањима" првобитне хришћанске духовности, то јест оног „есхатолошког" (које нема везе ни са смртним часом појединца и проласком кроз митарства, ни са смртним часом планете оскрнављене грешним делима људским, после чега ће, кад Господ све очисти огњем Љубави Своје, доћи „ново небо и нова земља"). Откривење Јованово нема везе ни са стварањем светске тоталитарне државе, којом господари моћна „закулиса" (израз Ивана Ильина) – то је, за стиропорце, „теорија завере;" нема везе ни са општим распадом морала (инсистирање на моралу је, погађате, „монтанизам"); оно има везе само са екологијом, и то у кључу у коме о еко–проблемима расправљају Уједињене нације и „зелени глобалисти." Свети Јован Богослов није видео звер, лажног месију, чији је број 666; он је у пећини на Патмосу видео само угинуле делфине и танкере из којих се излила нафта.

Стиропорска теологија је, као и стиропор, одлична за изолацију: изолацију од правих, животних проблема, од суштинских питања на која треба одговорити, од крвавих рана савременог човечанства. Стиропорски теолози се возају луксузним бродовима, од Дунава до Амазона, и расправљају о поправкама животне средине, у доба када је планета скоро сасвим уништена; за то време, глобални загађивачи бомбардују Србију, разарају Ирак и Авганистан. Стиропорски теолози се додворавају глобалистима, причајући о васељенској мисији нечега што они зову хришћанством, док мултинационалне компаније човечанству узимају воду и ваздух. Стиропорски теолози читају јеретичке литургичаре средине 20. века и баве се „литургијском обновом," а за то време сулуди генетичари клонирају овце, убацују ген за раст пацова у салату и ген рибе иверак у кромпир (да се кромпир не би смрзавао), а од банана очекују да им прави вакцине. Стиропорски теолози се баве прежвакавањем мисли Хајдегера – Левинаса – Сартра, и осталих мртваца, у доба кад је бодријаровско-слотердајковски постмодернизам такође мртав (а они

га нису приметили; стиропорски теолози тек откривају Лакана.) И најновији им је изум – одвајање онтологије од етике (започето берђајевљевском „достојевштином", пренаглашавањем људске слободе.) И свођење љубави на трпезу љубави. И подвига на устајање ујутро да се оде на Литургију. И приче о аутоматској светости која се на евхаристијском сабрању стиче аутоматским причешћем (а шта ако је причасник претходне вечери у дискотеци узео „ексер" (екстази), или се напушио „траве"?) И придруживању Демокриту и Епикуру, „злим тирјанима душе бесамртне" (Његош), у пропагирању мртводушништва.

Стиропорски теолози су против свега националног што се појавило у историји помесних и отачаственних цркава. Они су глобалисти источног обреда, за које је мера и провера „рана Црква", коју су сами конструисали (наравно, без аскезе). Може причешће на свакој Литургији, али не могу канони Св. Василија Великог који одлучују од Тела и Крви Господње за ношење амајлије шест година, а за утробно чедоморство двадесет година – а данас има жена које „одраде" и по педесет абортуса, о чему сведоче наши угледни духовници, код којих се људи још увек исповедају.

Иако су им уста пуна „дијалога" („Дијалога") и „другог" („Другог") они су највећи монологисти и монологичари, једноумци који неком реалном другом и другачијем ни не дају да приступи у њихов круг посвећеника „неопатристичко–синтетичке" гнозе, који мрмљају себи у браду да би други морали да се напрегну да их чују, и тако, тим приклањањем, потврде њихов ауторитет.

Но, православни хришћанин треба да остави мртвима да сахрањују своје мртваце, а он да јавља Царство Божје, не дозвољавајући себи нецеловит приступ Предању. Да, заиста: апокалиптични страхови руше душу, и не дају јој да виде светлост Господњу; да, претворити себе у злогука који само најављује смак света – срамно је и недостојно вере у Онога Који је рекао да о том часу зна само Отац небески; да, брига за душу своју и својих ближњих мора да буде изнад бриге за то да ли се, где и када родио антихрист; да, Свето Причешће је циљ и смисао нашег живота, а на Литургији је све, осим Причешћа, које је живи Живот, иконични предокушај Царства; да, ми не чекамо антихриста, него Христа, да, ми нисмо паничари,

него трезвеноумници... Али, учење о последњим временима део је Светог Предања, и Свети Кирило Јерусалимски каже: „Знаш знаке антихриста; сећај их се не само ти, него их свима саопштавај нештедимице." Јер, ко зна за те знаке, неће веровати у евроунијатске бајке и глобалистичке басне, као што није веровао у марксистичку причу о „скоку из царства нужности у царство слободе" и Титову утопију „братства–јединства." Неће јурити у екуменске загрљаје, засноване на вери у масонског Великог Архитекту Универзума, коме су све религије подједнако драге, пошто су све лажне, јер је и он, Архитекта, лажов и отац лажи. Учење о последњим данима је, за све те лажи, противотров; зато се и боре против њега стиропорски теолози, јер им се не уклапа у „агенду."

Али, хлеб богословља је бескрајно укуснији од стиропора квази–теологије, и привремена земаљска моћ којом стиропорци намећу своја мнења расејаће се као прах пред ветром. Драг нам је Платон, али нам је дража Истина; јер је Истина најлепши од синова људских, Господ наш Исус Христос, Слово и Премудрост Божја.

Post scriptum

Не, овај текст није плод каприциозности или ресантимана. Он је плод бола, страшног бола, онога: „Помагај, Господе, јер неста светих!" како је и цар Давид вапијао. А о свему овоме можемо учити од светоотачких умова наших дана, попут Јована Романидиса, који у свом делу „Светоотачко богословље" разобличава светлошћу науке Божје свако теолошко стиропорисање.

Ево шта он каже о томе ко је истински теолог, као и о томе да ли причешћивање неког аутоматски чини светим. „Ко је, дакле истинити теолог? Да ли је теолог само онај ко чита много теолошких књига и који је упућен у релевантну библиографију? Такав пре наликује неком, примера ради, микробиологу који је о тој науци читао у многим књигама, али који никада није користио микроскоп, нити је вршио било какве анализе. У свим позитивним наукама, онај ко представља ауторитет у својој науци свагда је онај који има искуства са предметом или феноменом којим се бави и који изучава, дакле онај ко има искуства у проучавању и који разуме феномене

које проучава. У светоотачкој терминологији овај опит спознавања енергија Духа Светога назива се созерцање. Прва степеница на путу созерцања јесте опит самоделатне молитве Духа Светога унутар човековог срца, односно искуство молитве. Молитвом, када је она плод делатности благодати Духа Светога, почиње да се утврђује унутрашња вера у човеку. Кроз опит ове благодати Духа Светога хришћанин почиње да созерцава Бога, да спознаје Бога.

Хришћанин сада, имајући помоћ – благодат Духа Светога, заједно са путеводитељима Старог и Новог Завета, тј. са пророцима и апостолима, као и са оцима Цркве који су у Духу Светоме протумачили Стари и Нови Завет, може и сам исправно да тумачи Свето писмо и да се удуби у израз и мисао Светог писма и списа светих отаца Цркве.

У неким случајевима, овај хришћанин може повремено да се вине до виших стадијума созерцања, на пример, да просветљења или, када то Бог жели, до учествовања у нестворено светлости, дакле, до обожења. Са светоотачког становишта, теолог је онај ко је досегао обожење, јер тада постаје непрелестив, може да богословствује без страха да ће запасти у прелест. Будући да су према светим оцима теолози само они који су боговидци, Црква је назив теолога дала само врло малом броју отаца, иако је много више светих богословствовало. Богословствујући, за разлику од теолога, јесу сви они који су достигли само просветљење, дакле непрестану молитву срца, и просветљени благодаћу Духа Светога могу да богословствују на основу опита обожених, али сами не дају ништа ново теологији. Постоје, наравно, и они који богословствују на основу размишљања, јер су, напросто прочитали неке теолошке књиге, али такво богословствовање оци Цркве забрањују. /.../

/.../ О обожењу је у православљу много написано, а неки који су о томе писали, сматрају да је обожење сједињење са божаственим које се збива у тајнама Цркве. Неки сматрају да тајне Цркве постоје, како би православни хришћани примили Божаство када у њима узму учешће.

Тако, на пример, свети Симеон Нови Богослов, говорећи о молитви пре Божанског Причешћа, каже да нас оно „обожује и храни." Неки благочестиви сматрају да примањем Страшних Тајни примају

јединство са Богом и да тако, на неки начин, као да узимају улазницу за рај, и да тако имају рај у џепу!

Али то што говори, свети Симеон говори за себе. Хоће да каже да је он, након Светог Причешћа, често задобијао нестворену благодат Божију, тј. имао је искуство обожења које му је Бог даровао. Имамо ли пак ми удео у Богу након сваког Светог Причешћа? Можемо да нагласимо да смо имали учешћа у божаству, једноставно зато што смо се причестили Страшним Тајнама, а да нисмо спознали осећање благодати Божије? На жалост, ово се разуме на овако погрешан начин на основу онога што неки благочестиви људи у Грчкој данас пишу. Али у светоотачком предању, обожење није вакцинисање божаством, него боговиђење, прослављење. Када, дакле, човек досегне просветљење којим Дух Свети долази и моли се у њему, тада постоји претпоставка да достигне боговиђење. Када то Бог жели, води га боговиђењу, тј. обожењу, и тада он и види Христа у слави."

Post post scriptum

Свети људи наших дана, боговидци и богоносци, они који се нису причешћивали механичко-магијским начином, нису се стидели да људе упозоравају на опасности последњих времена. Рецимо, отац Пајсије Светогорац, он је говорио да се нећемо бојати антихриста ако смо са Христом. Али, и додао је: „Ја, бедник, већ толико година вапим! Ово је стање страшно, незамисливо! Безумље је превазишло све границе. Наступило је време отпадништва, остало још само да дође син погибли (2. Сол. 2, 3) /.../ Екуменизам, заједничко тржиште, једна велика држава, једна религија по њиховој мери. Такви су планови ђавола. Ционисти већ припремају неког за месију. За њих је месија цар, односно владаће овде на земљи /.../ Црква треба да заузме исправан став, да говори, да објасни верницима, како би схватили да ће прихватање нових личних карти бити – пад. Истовремено, да тражи од државе да, у крајњем случају, нове личне карте не буду обавезне /.../ Нажалост, неки савремени учењаци повијају своју духовну децу попут беба; тобож, да се не би ожалостили. „То није важно, није то ништа страшно; довољно је да имате веру у себи", говоре они /.../ Чудим се: зар их све ово што се дешава не приморава

да се мало замисле над собом? И зашто не ставе бар један знак питања на тумачења свог ума? А шта ако они тако помажу антихристу у печаћењу, и увлаче у погибељ и друге душе?! када у Светом Писму каже: „Да би, ако је могуће, преварили и изабране" (Мк. 13, 22), мисли се на то да ће се преластити они који својим умом тумаче пророштва. Дакле, иза савршеног система и кредитних картица, иза компјутерске безбедности, крије се диктатура над целим светом, јарам антихриста."

Да, то је то. Овај чланак је о томе – о стиропорцима маскираним у велеуме који од народа Божјег скривају истину о добу у коме живимо. Но, срце људско зна и осећа. Оно је са старцем Пајсијем, а не са кукавицама маскираним у објективне и непристрасне трезвеноумнике некаквог „неопатристичког" правца. Зато што је и у наше дане слао праве сведоке Истине, попут старца Пајсија, Богу нашему слава у векове! Амин.

2009

Будите се, изгибосмо!

(Браћи стиропорцима у споменицу)

Примедбе

Када се текст „Стиропорска теологија у доба апокалипсе" појавио на сајту „Видовдан.орг", један од његових најжешћих критичара био је православни Србин под nickname „Аца." С њиме су полемисали многи, а полемика их је одвела подаље од „стиропорске теологије", у воде савремених тема Српске Цркве (попут литургијске обнове.)

Циљ писца „Стиропорске теологије" је да додатно одговори на реакције nickname „Аца", зато што су оне типичне за један правац мишљења у православних Срба нашег времена. Ради објективности, прво се излажу ставови дотичног „nickname"-а затим се исти коментаришу. Ево његових реакција (не свих, него оних које се тичу теме непосредно):

> Написано је црно-бело, гуд гајс – бед гајс стилом. В. Д. критикује „стиропорне" теологе, али превиђа да његова „апокалитичка" теологија није много различита од адвентистичке (у којој је оно секти В. Д. био пре него што је примио Православље? Да ли баш у Адвентистичкој)?
>
> В. Д. се служи немуштим покушајем дискриминације. Тако су за њега „стиропорни" теолози они који се баве Литургијском обновом. Само, онда је и Ава Јустин „стиропорни" теолог, јер се и он бавио Литургијском обновом. Управо је Ава Јустин „пресложио" црквенословенски Служебник када је начинио свој превод на српски. Управо је Ава Јустин тај који је „померио" тропар тећег часа и ставио га у заграде...

Да не говоримо о томе колико је смешно да се В. Д. позива на о. Флоровског, који је познат по томе што је ПРВИ критиковао болесни апокалиптизам протестаната и неких православних.

Читав текст одише гносимахијом. Оптужују се теолози (који?) што читају Левинаса или Лакана. Као да В. Д. никада није читао Житија Отаца па не види да су највећи Оци редом били не само изврсно образовани у философији, већ су философију обилато користили у теологији.

Све у свему још један текст достојан „славе" аутора... празно. плитко, срачунато на подилажење „народним масама", све у стилу (ви сте фаце, баш је „кул" што ништа не читате). /.../

И још се не бих уопште сложио да је наша теологија нарочито академска. Напротив, код нас је постало модерно да се за највеће ауторитете у теологији проглашавају они који су ту и тамо нешто прочитали. А свако ко је прочитао вшле од две књиге, сматра да има сво право да дигае пету на Владику. Ко је одпостио два поста сматра се учитељем у подвигу.

Постало је „пробитачно" да немаш никакву теолошку школу, то је предуслов да си добар познавалац теологије. Тако имамо наставнике књижевности који држе предавања епископима, али им се придружују и многи други „православни публицисти."

Читајући текст г. Димитријевића, мени падају на ум речи блаженог Теодорита Кирског из његовог *Еранистиса:*

„НЕКИ ЉУДИ КОЈИ НИСИ НАРОЧИТО ПОЗНАТИ НИ ПО РОДУ, НИ ПО ОБРАЗОВАЊУ НИ ПО ДЕЛИМА, ТАКМИЧЕ СЕ ДА ПОСТАНУ СЛАВНИ НЕВАЉАНИМ ЖИВЉЕЊЕМ. ТАКО ЈЕ ОНАЈ АЛЕКСАНДАР, КОВАЧ, ПОТПУНО НЕУГЛЕДНИ ЧОВЕК, КОЈИ НИЈЕ ИМАО НИ СЛАВНОГ РОДА, НИ РЕЧИТОСТИ У ГОВОРУ, НИ ХРАБОСТИ У БОЈУ ПОСТАО ПОЗНАТ САМО ПО МАХНИТОСТИ ПРЕМА СВЕТОМ ПАВЛУ... ТАКО И САДА НЕКИ ЧИНЕ, ЈЕР СУ ОКРЕНУЛИ ЛЕЂА ЧАСНОЈ СЛАВИ ВРЛИНЕ ЗБОГ НАПОРА КОЈИ ДО ЊЕ ВОДЕ, СТЕКЛИ СУ ВЕОМА СРАМОТНУ И ПО СЕБЕ ВЕОМА НЕСРЕТНУ СЛАВУ."

Тако је говорио nickname „Аца."

О „адвентизму"

Православно учење о последњим временима, које стоји у основи чланка о „стиропорској теологији" нема никакве везе са учењем

Виљема Милера, Јелене Вајт и адвентиста, које пред апокалиптичним збивањима паралише страх и који су у сталном тражењу „датума" Другог Доласка Христовог. Уосталом, било би необично да човек који је учење адвентизма, наводећи разне изворе, детаљно разобличио у свом зборнику „Библија без Бога, хришћанство без Цркве" (Светигора, Цегиње, 1997.) има суботарске идеје о смаку света.

Какве везе има текст „Стиропорска теологија у доба апокалипсе" са адвентизмом?

Да ли се у њему говори о предности суботе као Божјег дана у односу на недељу?

Да ли има индиција да се у њему истиче Јелена Вајт као пророчица и тумач Светог Писма?

Да ли се у њему препоручују адвентистичка правила исхране?

Да ли се он бави темама какве су уздржавање од чаја и кафе?

Да ли се у њему тврди да, после човекове смрти, душа престаје да постоји до Другог Христовог доласка, када му Бог васкрсава тело и даје бесмртну душу?

Да ли у „Стиропорској теологији" постоји тврдња да ће непокајани трешници бити уништени, уместо да иду у вечну муку?

Негира ли се у истом тексту поштовање Мајке Божје и светих? Или икона?

Дакле, довођење мог текста у везу са адвентизмом је чиста клевета. Прљава клевета, боље рећи.

Зашто се „не сме" говорити о крају?

Откуда толико неприхватање учења о апокалипси у иаше дане? Очито, реч је о својеврсном нојевском забијању главе у песак. (У ствари, ној не ставља главу у песак: он је само прислања уз тле, да би чуо звуке оног што долази. Тако и нојеви академске теологије ослушкују тле, очекујући одговоре са земље, а не са Неба.)

Али и то је проречено, и то баш у Светом Писму! Нојеви, ипак, превиђају да је много горе но што они мисле.

На основу истраживања које су спровеле Уједињене нације, у прошлом 20. веку је уништена головина светских обрадивих површина, исто тако и 50% светских шума, а 80% пашњака и

40% копнене површине Земље трпи због дегенерације тла, док је 70% главних морских извора рибе затрто. И све то је само врх леденог брега...

Али, наравно, Апокалипса Јованова не говори једино о екологији. Она говори о целини проблема са којима се, као хришћани, суочавамо.

То јест, свет неће нестати приликом удара комете у нашу планету. Неће бити ни новог леденог доба. Неће бити ни још „милијарду" година космоса и Земље у њему Биће онако како је проречено у Светом Писму. А како је проречено у Светом Писму? Ево знакова потоњих времена:

1. Многи ће доћи у име Христово и обмануће многе (Мат. 24, 5; Мк. 13, 6;Лк. 21, 8).
2. Биће ратови и гласови о ратовима између народа и царстава (Мат. 24, 6–7; Мк. 13, 7–8; Лк. 21, 9–10).
3. Прве невоље ће бити у виду несрећа: гпади, помора и земљотреса на различитим местима, ужасни знаци знакова и великих знамења са небеса (Мат. 24, 7–8; Мк. 13, 8; Лк. 21, 11).
4. Православни хришћани ће бити гоњени, убијани и сви ће их народи мрзети (Мат. 24, 9;Мк. 13. 9–11; Лк. 21, 12–15).
5. Свуда ће се људи међусобно мрзети и издавати (Мат. 24, 10; Мк. 13, 12–13; Лк. 21, 16–17).
6. Многи лажни пророци ће се појавити и преварiће многе (Мат. 24, 11)
7. Због пораста безакоња (злих дела и непокајаног греха), љубав многих ће охладнети. Само они који претрпе до краја ће се спасти (Мат. 24, 12–13; Мк. 13, 13; Лк. 21, 19).
8. Јеванђеље ће бити проповедано кроз цео свет „за сведочанство народима" (Мат. 24, 14; Мк. 13, 10).
9. Након овога Јевреји ће прићи Цркви Христовој (Римљ. 11, 25–28).
10. Припреме ће бити учињенеј кроз долазак антихриста, названог сином погибли и звери. Праћен лажним пророцима и лажним знацима и чудима, антихрист ће бити мајстор обмане, страха и ужаса. Одузимаће људима слободу, али чинећи да они мисле да су слободни. Гониће истинске слуге Христове са

бесом и гневом. Храм у Јерусалиму ће бити поново изграђен за њега, да би се тамо зацарио на место Христа – пошто и само име „антихрист" значи „онај који долази уместо Христа" (Мат. 24, 15–24; Мк. 13, 14–22; 2. Сол. 3, 11;1. Јов. 2, 18; Откр. 13, 1–8).

11. Знаци ће се појавити на небу, сунце ће се помрачити и месец неће давата светлости, звезде ће пасти са небеса, море и таласи ће бучати и силе небеске ће се покренути (Мат. 24, 29; Мк, 13, 24–25; Лк. 21, 25–26).
12. Знак Сина Човечијег (Крст) ће се појавити на небу и тада ће се збити Други Долазак Христов у сили и великој слави. Анђели ће бити послати да скупе изабране са „четири стране" (Мат. 24, 30–31; Мк. 13, 26–27; Лк. 21, 27).

Што се више приближавамо крају света, то се многима све више чини да краја света неће, ни не може бити. Дошли су, како рече Апостоли, ругачи који живе по својим жељама, и који се изругују тврдњи да овакав свет, све више огрезао у злу, не може да постоји у богопротивном стању (II Петр. 3, 1–10). Зато о апокалипси треба говорити: да би нас то разбудило и да би нам помогло да се не изгубимо, да се не играмо православља, да не утонемо у заборав себе и своје душе.

Циљ оних који пишу о апокалипси је да пророштва и знамења поближе објасне; да покажу колико је Реч Божја истинита и непоколебива; да нас охрабре као православне хришћане и људе који су призвани на трпљење у Господу, да бисмо са Господом и победили, у дан Другог Доласка Његовог.

Адвентисти, јеховисти и слични неопротестански и полупротестантски аутори су често хилијасти, који свој панични страх пред садашњошћу блаже виђењем миленијумског „раја на земљи." Православни доживљај „последњих времена" је сасвим другачији: у свако доба може наступити „смак света" и свагда може доћи антихрист – ако се људи не кају и не обраћају Богу Живоме. Али, док год има покајања. Бог ће одлагати крај. Познати руски хршићански мислилац, с почетка XX века, Лав Тихомиров, о томе је говорио овако:

> У седмој глави Апокалипсе је речено: *Анђео, који имаше печаћ Бога живога, повика... Анђелима. којима бјеше дано да кваре небо и земљу, говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле*

запечатим слуге Бога нашега на челима њиховима (Отк. 7, 2–3). Колико ће времена бити потребно за то? Не каже се. Апокалипса показује општи ток историјског процеса од времена Спаситеља до краја света и указује на укупни број периода развоја, који за то време Цркви и свету прадстоје, али израчунавања времена, које је суђено свету да проживи током тог развоја, чини ми се, не налазе за себе никаквог ослонца у предсказањима Светог Писма.

У Спаситељевим речима се указује на опште знаке наступања краја свега, али се у хронолошком смислу сусреће, пре свега, врло нејасна фраза: *Овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде,* а после тога следи афирмативна изјава: *А о дану том и часу нико не зна, ни анђели небески до Отац Мој сам* (Мт. 24, 34–36). Не дефинишући рокове, Спаситељ је ипак указивао на то да увек очекујемо: *Пазите, стражите и молите се Богу, јер не знате кад ће вријеме настати* (Мк. 13, 33). Оно ће наступити неочекивано, али треба да буде предвиђено кроз посматрање зрелости света за свршетак: *А од смокве научите се причи: када се њезина грана помлади и стане листати, знате да је близу љето* (Мк. 13, 28).

Исте те поуке – да се увек очекује крај, али без указивања на „времена и рокове", постоје код апостола Павла. Апостол Петар нас подсећа да је за Господа један дан као хиљада година, и хиљада година као један дан, и понавља: *али ће доћи дан Господњи као лупеж ноћу* (II Пет. 3, 8, 10).

Сви апостоли указују, слично Спаситељу, на неке знаке појављивања антихриста и Другог Христовог Доласка, али у потпуности поричу могућност утврђивања рокова. Оно на шта указује Апокалипса дато је у веома неодређеним изразима. Они се покушавају растумачити, али, мислимо да се пророчанство не излаже из тог разлога у толико нејасном облику, да би била могућа одгонетка.

У сваком случају, ми видимо из тога да се крај света очекивао још од времена апостола. Свети Јован Богослов је писао: *Дјецо! Пошљедње је вријеме, и као што чусте да ће доћи антихрист, и сад многи антахристи посташе: по том познајемо да је пошљедњи час* (1 Јн. 2, 18). Апостол Павле је поводом бракова говорио: *А ово вам говорим, браћо. јер је остало вријеме прекраћено, да ће и они који имају жене бити као они који немају... јер пролази обличје овога свијета* (II Кор. 7, 29–31).

Очекивања краја света била су толико напето изражена код хришћана оног времена, да су сами апостоли морали да убеђују

верујуће да не преувеличавају близину краја. У том погледу апостол Павле у Посланици Солуњанима на сјајан начин указује на оне околности, под којима ће наступити крај света и које у његово време још нису биле сазреле. Може бити да је, управо ради тога да се укаже на то да је тај пут дуг, и била дата Апокалипса, која, нако је и говорила: време је близу и да, доћи ћу скоро, ипак је самим садржајем показане слике будућности објаснила и релативност те „близине." /.../

Господ Бог је у свет послао Спаситеља, Који је, деловањем Духа Светога, подигао човечанство на пут ка спасењу; снага Божанске благодати дата је човечанству ради стварања Цркве, Невесте Христове, из самог себе, у којој треба да се у току одређеног временског периода сједине са Христом сви они који могу бити спасени.

С друге стране, силе зла, „древне змије" такође улажу напор у борби против Бога, у истој тој човечјој средини, бранећи своју превласт. Због тога су силе зла и створиле неку врсту „тајне безакоња", која је почела да делује још у време апостолско.

И ето, у самом човечанству траје борба добра и зла. Она представља развојни процес, чије су поједине фазе указане у Апокалипси, али дужина трајања тих фаза, а самим тим и укупни рок трајања историје света није наведен. Ти рокови, ја мислим, нису ни предодређени Божјим промислом у смислу нечега насилног, неизбежног, него су унапред задати само у смислу предзнања Божјег.

Треба да се сетимо учења апостола Павла о „предодређености." Господ је све предодредио, али само у том смислу да је Он свезнајући и да оно што је унапред спознао – то је и предодредио.

Обични разум, који поседује човек, а у још већој мери анђели и демони, може да предвиди само оно што представља логички закључак из стања ствари и односа снага. Међутим, у погледу деловања слободне воље таквом се логиком ништа не може предвидети. Ето зашто сатана, на пример, не може знати да ли ће он упропастити оног свеца кога искушава. Када би он знао засигурно да неће успети у својим покушајима, вероватно, он тада не би узалуд трошио снагу. Али, он то не зна. Он само види да, према саставу својих душевних снага, тај човек може да посрне, и чак се понекад чини да ће неизоставно морати да посрне. Али, онај који се искушава има пориве слободне воље у правцу добра или зла, и њихово деловање сатана већ никако не може да предвиди. Само Божански Разум све то зна – не закључујући логички, него непосредним

свезнањем, созерцањем саме слике будућности, која још није ни насликана... слично као што ми посматрамо слику онога што је у прошлости...

Тако, захваљујући Својој особини свезнања, Господ зна како ће у будућности протицати борба добра и зла, и само по томе „предодређује" спасење једних и пропаст других.

У светском процесу борбе између добра и зла огромну улогу има слобода човечанства да бира добро или зло. Од ње зависи успешност деловања једног и другог, а стога и дужина трајања рокова овог или оног стадијума борбе, а услед тога, самим тим – и укупна дужина трајања развоја света.

Апостол Павле је говорио Солуњанима да дан Господњи неће наступити док не дође до отпадништва и док се не појави човек греха, син погибељи (антихрист), чије се појављивање данас нечим успорава и који ће се јавити чим то што га задржава буде узето из своје средине. Када ће се то што га задржава узети, давши могућност тајни безакоња да надвлада? Мени се чини – то се може десити увек. Још се у време апостолско сматрало да је могућ долазак антихриста, јер су „антихристи", односно противници Христови, постојали и пре 19 векова. Сам Онај Који тајне зна је сматрао да је могуће да је то већ „последње време." Па ипак, „последње време" тада још није било наступило. Времена и рокови сакривени су и од самих анђела. Чак Син Човечји, по Својој људској (а не по божанској) природи, није то могао знати. Све се то објашњава, како ми се чини, само тиме што у ствари ти рокови зависе од кретања слободне воље човека у правцу добра или зла. У вољи је Господњој – да се спасе што је могуће више људи и, ето, може бити, тежња слободне воље човекове ка Богу и јесте оно што задржава, оно што не да антихристу да се појави. Постоји објашњење да је оно што задржава –деловање Духа Светога. Али, деловање Светога Духа и неће бити уклоњено, док не дође до отпадништва слободне воље човека у односу према Богу.

Такво деловање слободне воље би могло да се деси и у време апостолско. Да се, према предвиђању Божјем, показало да спасења и живота у Богу жели само малобројна група верујућих ране Цркве, овда би оно што задржава било узето и тада би и крај света наступио без одлагања. Прави антихрист брзо би израстао из неког од ситних антихриста те епохе. Због тога су Спаситељ и апостоли упозоравали хришћане да буду сваки час спремни.

Али, само то упозорење је изазивало нове побуде слободне воље ка стварању Тела Христова и, предвиђајући још велико мноштво оних који су способни да се спасу, Господ није хтео да уклони оно што задржава.

Тако је било за време апостола, тако је било и касније, тако ће остати заувек. Антихрист је увек спреман да се појави, чим га пусте сами људи. Данашње време, на пример, има мноштво знакова краја света, и у праву су надасве они који нас упозоравају: „Децо, последња су времена...” Та времена су заиста последња по својој природи, по концетрацији сила зла и по слабљењу стремљења људског према Богу. А да ли су та времена последња по роковима, односно хронолошки? То, чини ми се, не можемо да знамо. Мислим, када би слободна воља људи добила опет полет, макар побуђена огавним призором гнусобе опустошења, и када би се опет винула ка Богу, онда би антихрист, већ сасвим спреман да закуца на наша врата, поново био бачен у своју провалију... до неких повољнијих околности.

Дакле, ја сматрам да рокови нису одређени. Они зависе од нас, људи, од слободне склоности према добру или злу, Богу или сатани. У одређивању позитивности сваког периода и целокупног рока трајања живота света учествују три елемента. Два су међу њима непроменљива и један – променљив.

Сатана је сваког тренутка спреман да узме власт над светом и да пусти у свет увек спремног за то антихриста. Други елемент је – спасоносна благодат Божја, која је исто тако увек, независно од рокова, спремна да нас заштити. Обе те снаге су супротне по својим циљевима и стремљењима, једнаке по одређености и непроменљивом интензитету у праћењу својих циљева и настојањима. Али, постоји и трећи елеменат – а то је сам човек. Напор његове слободне воље да следи Бога или сатану – велика је променљива величина. Управо њено деловање и решава питање о дужини трајања рокова. Њих је предвидео Господ Бог, и у том смислу је предодређено како Божанско деловање благодати, тако и допуштење зла. Али, све је то предвиђено и предодређено само у зависности од људске слободне воље. Господ нас не присиљава ни на једно, ни на друго.

Та околност – зависност рокова од нас самих – и јесте, како се мени чини, разлог што нам рокови нису откривени. Њихово познавање би спутавало нашу слободну вољу различитим раз-

мишљањима као што су „то неће тако брзо" или „свеједно, ништа не можеш променити.".. Међутим, потребно је да наше чињење или нечињење буде условљено другачијим размишљањима, слободним трагањем за добром или злом, слободном жељом да се буде уз Бога или, обрнуто, уз сатану.

Са те тачке гледишта за хришћанина није потребно бројчано израчунавање рокова, него разликовање духовно-моралне зрелости добра и зла, зато да бисмо се борили за добро против зла и да бисмо стварали дело Божје у складу са стањем у коме се налази свет. У том смислу разликовање лица времена је неопходно и корисно. Мени се чини да је само у том смислу на њега Спаситељ и указивао. У том истом смислу и у Апокалипси се каже: *Блаїо ономе који држи ријечи пророшшва књиїе ове* (Отк. 22, 7).

Дакле, да поновимо: прича о апокалипси не паралише православне, него их покреће на дело Божје.

Старац Пајсије, поново

Духоносни старац наших дана, Пајсије Светогорац јасно је рекао у каквом добу живимо и шта нас чека. Протојерej Максим Козлов, у свом отледу о есхатолошким представама атонских подвижника XX века, излаже Старчеве погледе на оно што се збива:

Године у којима живимо су веома тешке и веома опасне, али ће на крају крајева, Христос победити. Старац Пајсије садашњу епоху карактерише као критичну: „У свим државама се види бура, велики метеж! Несрећни свет – нека Бог простре Своју руку – кипи као експрес-лонац. А гледајте шта раде људи на власти! Кувају – кувају, све бацају у експрес-лонац, а он већ пишти! Ускоро ће вентил излетети!" Старац Пајсије нас и наше савременике позива да се замислимо о особеностима нашег времена: „Још нисмо спознали то да се ђаво упиње да упропасти творевину Божију. Направио је „панкинију" (панкинија значи „сви заједно", „заједнички" – посао у којем учествују сви становници манастира или скита) да би упропастио свет, разбеснео се зато што је у свету почело да се појављује благо старање (о души, нап. В. Д.). Разјарен је, зато што зна да му не преостаје још дуго да делује (в. Отк. 12, 12). Сад се понаша као злочинац, који кад га људи опколе каже: „Нема ми спаса, ухватиће ме!" – и ломи све унаоколо... Свет гори! Да ли то схватате? Обрушило се

велико искушење. Ђаво је распалио такав пожар да чак и ако се сви ватрогасци окупе, неће моћи да га угасе. Духовни пожар – ништа није остало цело. Преостаје нам само да се молимо да нам се Бог смилује... Цео свет иде у истом правцу, свеопштиа хаос.

Не може се рећи: „У кући је мало напукао прозор или нешто друго, дај да поправим." Читава кућа се срушила. Свет је постао разорено село. Ситуација је одавно измакла контроли. Једино ако Бог одозго нешто учини... Свет има чир, који је пожутео и само што није пукао, али још није сазрео. Зло зри, исто као онда у Јерихону (в. Ис. Нав. 6, 23), који је требало раскужити, подвргнути „дезинфекцији."

Старац Пајсије сматра да је један од главних узрока садашњег стања свега то што се променио систем вредности – грех је ушао у моду. Још је у IV веку један веома уман и проницљив човек, свети Антоније Велики, предсказао да ће наступити време кад ће људи бити безумни и ако виде некога ко није безуман, устаће против њега и говориће: „Ти си безуман", зато што неће личити на њих. Сложимо се да је то у многоме речено за наш свет иза огледала, у којем је све преврнуто и изокренуто. До савременог доба елементарни осећај самоочувања је приморавао друштво да изабере систем односа који би могао сам да се организује, систем, у којем постоји јасна хијерархија вредности, кад оно што треба да буде на првом месту није потиснуто на двадесето место, а оно што се налази на двадесетом неће бити стављено на прво, кад црно неће бити названо не само белим, већ на сивим. Постојање оваквог система се другачије назива и ред, норма, закон. Промена овог система, одрицање од њега, чини живот принципијелно ненормалним, о чему старац Пајсије и говори: „Али је најгоре што данашњи људи, масовно се одушевљавајући грехом и видећи да неко не прати дух времена, не греши, да има кап побожности – овог човека називају заосталим, назадним. Овакве људе погађа то што неко не греши. Они грех сматрају прогресом. А то је најгоре. Кад би савремени људи који живе у греху то барем признавали, Бог би им се смиловао. Али они оправдавају оно за шта нема оправдања и певају химне греху. А сматрати грех прогресом и говорити да је морал одживео свој век јесте, осим свега осталог, најстрашнија хула на Светог Духа."

Старац Пајсије наводи много примера извртања исконског моралног закона, које у савременом свету постаје све јаче, оно

јача уз помоћ рекламе, штампе, ТВ-а, људи око нас. То су и позиви да се човек одрекне свих комплекса и тврдња о релативности и необавезности сваке истине, „колико људи, толико и истина"; и позиви да се од живота узме све, пошто се једном живи, а бесмртности нема: и парола – „наслађуј се свим што ти се свиђа", и проглашавање да новац представља највећу вредност, за коју се све може купити: љубав, власт, образовање, слава, пријатељи, породична срећа, професија, слобода, спољашња привлачност; и апологија цинизма, частољубља, самоуверености у постизању својих циљева, сигурности у себе; и идеологија повлађивања својим каприцима, љубави само према себи. Људи, који живе по таквим начелима, како сведочи наше сопствено искуство, има много, али се на њиховим лицима види неизбрисив печат – незадовољство, брига, страх: а шта ако не остварим, а шта ако погубим оно што већ имам? Људима који живе у свету предмета и телесних наслада увек нешто недостаје, ош су незасити, завидљиви, несрећни, пошто срећу схватају као остварење својих жеља које су незасите. Старац Пајсије исправно истиче да такве људе неизбежно, у овом или оном облику, разобличава савест, он наводи пример који се пророчански испуњава на наше очи: „Француска није нека тамо земља у развоју, она корача испред многих. Међутим, без обзира на то, у току последњих година (ово је речено у новембру 1988. год.) осамдесет хиљада Француза је прешло у ислам. Зашто? Па зато што је код њих грех постао модеран, али их савест разобличава и они желе да је умире. Древни Грци су желећи да оправдају своје страсти, смислили за себе дванаест богова. Исто тако су се и Французи потрудили да нађу за себе такву религију која би оправдала њихове страсти, да их ово питање више не би узнемиравало. Ислам им, може се рећи, одговара: жена можеш да узмеш колико хоћеш, а у другом животу пилава колико хоћеш, павлаке – колико ти душа жели, а мед – просто само тече. И ако се мртвац после смрти опере топлом водом, он се (наводно) чисти од грехова – ма колико да их има. Они код Алаха иду чисти! А шта је ту још потребно? Све је тако згодно! Али Французи неће наћи мира. Они теже ка унутрашњем миру, али га неће наћи зато што за страсти нема оправдања." /.../

Старац Пајсије отворено пише: „Живимо у апокалиптичка времена. Шта су, по вашем, суше, време без киша, које трпимо

из године у годину? Зар је некад било суша попут данашње?... Дрвеће – једно се суши, друго је погођено болешћу... Људи се разбољевају и умиру." Али, завређује пажњу то што почињући разговор о антихристу, тачније, одговарајући на питање које му је постављено о антихристу, старац Пајсије пре свега говори о Христу: „Хајде да попричамо о Христу... Хајде да будемо што је могуће ближи Христу. А ако смо са Христом, зашто да се плашимо антихриста?" Старац Пајсије види знамење последњих времена у многим појавама процеса, који бисмо назвали гаобализацијом. С његове тачке гледишта то су и екуменизам, и заједничко тржиште, и једна велика држава, и једна религија, скројена по заједничкој мери. Он се дотиче и проблема савремених електронских докумената и личних карти, у којима као у појавама истог овог глобалистичшг процеса види несумњиву духовну опасност: „А касније онај ко не буде жигосан бројем 666 неће моћи ни да продаје, ни да купује, ни да узима у зајам, ни да се запосли. Мислим да овим системом антихрист хоће да потчини себи цео свет. Људи – без обзира да ли су црвени, црни или бели – који се буду налазили ван овог система, неће моћи да раде, постаће социјални изопштеници. Тако ће (антихрисг) бити наметнут уз помоћ система, који контролише свеопшту економију, и само ће они који буду примили печат – жиг с бројем 666 моћи да ступају у трговинске односе." Старац сматра да Црква мора да издејствује од државе то да нова лична карта барем не буде обавезна, он сматра да, ако позиција коју Црква заузме буде озбиљна, ако се према слободи верника покаже поштовање и ако ко хоће узме нову личну карту, а ко неће – остане са старом, свеједно само малобројни људи чврстих убеђења неће примити три шестице. Њих очекују искушења зато што ће остали устати против њих. Већина људи ће примити личне карте с бројем звери. Они који буду желели мир и комфор примиће нове личне карте, а побожни људи ће остати са старим документима, и зато ће њихов живот бити крајње тежак. Даља слика, коју старац даје, у извесном смислу крајње згуснуту слику, аналогну књизи „Три разговора" Владимира Соловјова, који се могу применити на реалије с краја XX века. Старац указује на то да ће три и по године бити тешке. Биће тешко онима који не пристану на нови систем. Трудиће се да човека отерају у затвор стално налазећи за то неки нови повод. Проћи ће година и одвешће га на испитивање

у други град да би предмет био разматран у другом суду. Из тог града ће га повести у трећи. А онда ће рећи: „Извини, ниси крив. Да си био жигосан, проверили бисмо те за минуг. А овако нисмо били у стању да извршимо контролу."

На питање да ли ће жиг бити стављан на силу, Старац Пајсије је одговарао: „До тога неће доћи због 'учтивости'. Јер, они ће бити коректни, као што и доликује Европљанима. Испољиће највећу племенитост! Неће мучити људе, али ако не буде имао печат, човек неће моћи да живи... Чак и ако буде имао златне дукате или доларе, неће моћи да их користи. Зато ће, навикавши се већ сад на једноставан и умерен живот; моћи да преживи ове године. Треба имати мало земљице, одгајити мало пшенице и кромпира, посадити неколико маслина, и тада ће држећи неку животињицу, козицу, неколико кокошака, хришћанин моћи да прехрани своју породицу... Али, наравно, ова ограничења неће дуго трајати: око три године, три и по. Због избраних ће се дани скратити (В., Мт. 24, 22), они чак неће ни приметити како ће ове године проћи. Бог човека неће оставити без помоћи... Сад ће се разбеснети олуја, наступаће краткорајна диктатура антихриста – сатане. А онда ће се Христос умешати, растуриће сав тај антихристов систем, згазиће зло, и Он ће га на крају крајева преокренути у добро."

Можемо да се сложимо или да се не сложимо с овим виђењем слике последњих времена, коју је насликао атонски подвижник, али она има исто толико права на постојање колико и „Три разговора" Владимира Соловјова, или пророчанска предсказања, која се приписују преподобном Серафиму или последњим Оптинским старцима. У сваком случају, речима старца Пајсија је својствен дух трезвене црквености и пастирске бриге за то да душе хришћана не пребивају у непажњи и дремежу, посебно у данашње лукаво време. Исто тако је важно указати на то да је обојици стараца (Емилијану Симонопетријском и Пајсију Атонском, нап. В. Д.), за разлику од секташке свести, својствен исконски трезвени црквени есхатолошки опхимизам. Старац Пајсије каже: „Данас, кад се човек налази у окружењу толиких опасности, Бог га чува као мајка дете које проходава. Данас нам Христос, Пресвета Богородица и Свеци помажу више него у ранија времена, али ми то не схватамо... Данас Бог допушта снажне потресе. Долазе тешка времена. Чекају нас велика искушења. Хајде да то озбиљно

схватимо и да почнемо да живимо духовно. Међутим. овај духовни рад ће вредети ако га будемо обављали с радошћу, по својој жељи... Многи Свеци би се молили да живе у наше време како би се подвизавали."

Зашто, дакле, Димитријевић и њему слични говоре о бизини „потоњих времена"?

Да тих времена не би било сада.

Да бисмо се УРАЗУМИЛИ И ПОКАЈАЛИ.

Да „помогнемо" Господу да нас спасе.

А не да се тресемо од страха, пасивно чекајући околности да нас смрве.

2009.

Светска криза
и рат истребљења

О близини другог Христовог доласка и рату истребљења

Догађаји који се у свету збивају огромном брзином сваком нормалном хришћанину указују на близину коначне борбе Христа са антихристом, и Другог и Славног доласка Господњег. Кад кажем „нормалног", мислим на хришћанина који стоји под правим углом у односу на тле, који се није поклонио ни римском папи, ни Светском савету цркава, ни самом себи, ни свом стомаку, ни свом новчанику. Таквом је јасно да убрзање светске историје није и не може бити случајно; Господ је то убрзање и нагласио као знак краја, истакавши да ће се ти дани, дани зла, СКРАТИТИ ради изабраних.

А Свети Нил Мироточиви је пророковао да ће три и по године власти антихриста проћи као три и по месеца у његово доба (он је живео пре више од два столећа). Уосталом, што је мање песка у горњем делу клепсидре, он све брже истиче. И непобожни људи данас виде, и стално о томе причају, како време лети брже но пре.

Дакле, крај света се ближи. Но, он увек зависи од покајања човечанства. Бог ће ставити тачку на реченицу људске историје онда кад више не буде оних који се спасавају. Много пута до сада се то могло десити: у шестом веку, Господ је, због умножених безакоња међу хришћанима, и појаве опаких јереси, попут монофизитизма, хтео да заврши историју, али га је Пресвета Богородица, са још тројицом светаца са земље (међу њима је био и славни авва Варсануфије из лавре Светог Саве Освештаног) умолила да народима пошаље покајање. И Господ је показао милост Своју: у Цркву ће, у вековима који следе, бити призвани Словени, и историја ће наставити да тече; као знамење да је то доба требало да буде доба антихриста, родиће се његов претеча, Мухамед, а мухамеданство ће постати

стални бич хришћанима који одступају од Христа. Дакле, антихрист може да се јави БИЛО КАДА; да ли ће се то збити, зависи од покајања човековог и, наравно, од стања једине истините Цркве: Православне. Чак и у доба последњег безаконика, лажног месије у злу уједињеног човечанства, пропашће, кажу Свети Оци, само они који би пропали и да антихрист није дошао.

Но, пошто се пред нама стално збивају страшни догађаји, од ратова, преко земљотреса, до економске кризе, требало би да се подсетимо основних чињеница о томе шта претходи потоњим догађајима. А оне су нам дате Светим Предањем. Пре но што антихрист дође, у свету мора да буде велика криза, која ће за исход имати рат. У том рату, изгинуће огроман број људи. Јер, антихрист ће бити глобални господар, владар целе планете; пред њим ће нестати границе националних држава. И Први и Други светски рат били су припрема за то: у Првом светском рату, уништене су традиционалне државе које су одржавале равнотежу старе Европе: Хабзбуршка монархија, Немачко царство, Турско царство и, оно што је имало најстрашније последице по православне, Руска империја, наследница Византије. Светска антихришћанска елита саздала је Друштво народа, као први покушај стварања светске владе. Када је тај покушај пропао (јер, после Првог светског рата јавиле су се државе са снажним националним осећањима на Истоку Европе), банкари са Вол Стрита, ти вампири савременог човечанства, изазвали су светску економску кризу 1929. године, и, финансирајући Хитлера (као што су, у Првом светском рату, финансирали Лењина, да би Русији сломили кичму преко комунизма и ГУЛАГ-а), припремили терен за Други светски рат, који је однео преко педесет милиона људских живота, донео Аушвиц, Јасеновац и Хирошиму, предао Европу под окупацију НАТО-а (читај: Вол Стрита) и безбожног Стаљиновог режима. Последица је и стварање тзв. Уједињених нација, које су још ближе једној светској држави, и чија је зграда саграђена на земљишту банкарских крволока, Рокфелера, у Њујорку. Но, то није крај... Амерички конспиролог Дес Грифин је, још седамдесетих година прошлог века, написао књигу „Четврти рајх богаташа", у којој је најавио да глобалне антихристове елите воде свет у нови понор, да би направиле своју коначну антиутопију. Њу, већ одавно, сами глобалисти зову ЗЛАТНА МИЛИЈАРДА:

по њима, на планети има места само за милијарду „надљуди", док остале треба побити. И они то деценијама раде: радијацијом, ГМО исхраном, вакцинама, стерилизацијама (у Индији), политиком „једног детета" у Кини, легализацијом педерастије и содомизма, „кемтрејлсима", вештачки произведеним вирусима (попут СИДЕ). Но, то није довољно: човечанство одбија да изумре, и, штавише, све више људи схвата ко су вампири савременог човечанства, устајући против њих. Зато је један од црних магова Вол Стрита и његових вампира, изјавио да је данас лакше побити милион људи него контролисати их. Њима се жури, јер се жури њиховом господару, сатани, за кога у Откровењу пише да је гневан, јер времена још мало има (Откр. 12, 12). Зато су снимили чак и неколико холивудских филмова о 2012, тврдећи да је то година смака света (плус прича о Мајама, које су, баш за ту годину, најавиле крај). Зато правоверни треба да знају: ближи се... Свети Лаврентије Черниговски (умро 1950, мошти му нетрулежне) јасно је рекао: „Ето, сад гласамо, то није ништа, јер још не дајемо глас за једног у свету. А кад се буде гласало за једног, то је ОН и не сме да се гласа." А шта ће бити пре тога? Ево шта: „Биће рата, и где он прође, људи више неће бити. А пре тога Господ ће слабим људима послати мале болести, и они ће умрети. А за време антихриста смрти неће бити. И Трећи светски рат више неће бити зарад покајања, него ради истребљења. /.../ Ако верујући пострадају у крви, биће прибројани мученицима, али ако нису верујући, отиће ће у ад." А шта ће, по Светом Лаврентију, бити пре рата? Биће обнова црквеног живота (он је, запамтимо, ово прорицао још у доба Стаљина, кад је црквени живот у Русији био скоро угашен): „Доћи ће време када ће се обнављати и затворени храмови, и то не само споља, него и изнутра. Куполе ће се позлаћивати и на црквама и на звоницима. А КАДА СЕ ТО ЗАВРШИ, ЗАВЛАДАЋЕ АНТИХРИСТ." Старац је прпоручивао да идемо у цркве, ДОК СУ ЈОШ НАШЕ, а нарочито на Свету Литургију, и додавао: „Молите се да нам Господ још продужи време да очврснемо, зато што нас очекује страшно доба."

Ово што се у свету збива припреме су за Трећи светски рат, рат истребљења. Светска криза биће све дубља, а онда ће сатанисти већ направити неки нови „терористички чин", бациће атомску бомбу на своју сопствену територију, оптужиће зато неку од

„отпадничких држава", и креће покољ. Њихова парола је, уосталом, РЕД ИЗ ХАОСА: они прво праве хаос и лију крв људску, а онда уводе свој, демононадахнути „ред." Јер, то једини аргумент антихристових слугу против нормалних људи који не прихватају њихов нови поредак: ако не примате оно што вам нудимо, побићемо вас. У њиховим рукама је све: од нуклеарних бомби, преко ГМО хране, до Интернета. Али, у нашим рукама је покајање, које може да продужи историју. Јер, Господ се одазива људима који Га зову. То никако не смемо заборавити, да не бисмо били изложени искушењима потоњих дана. Но, ако нас и та несрећа снађе, Господ ће бити с нама; јер, како рече блажени Августин, Бога никад никог не губи, осим онога ко се Бога одриче.

Ових дана нам је од велике користи и молитва коју је будућим поколењима оставио Свети Анатолије Оптински (Млађи), а која гласи: „Избави ме, Господе, од обмана богомрског и злог антихриста, чији је долазак близу, и заклони ме од замки његових у скривеној пустињи спасења Твога. Дај ми, Господе, снагу и храброст чврстог исповедања имена Твога светога, да не одступим од Тебе због страха ђаволског, да се не одрекнем Тебе, Спаситеља и Искупитеља свога, нити Твоје Свете Цркве. Но, дај ми, Господе, плач и сузе због грехова мојих, и поштеди ме, Господе, у дан Страшнога Суда Твога. Амин"

Ко и зашто спрема Трећи светски рат?

Недавно је, кажу, црни маг глобалистичке геополитике, Збигњев Бжежински, рекао нешто што ни Хитлер није говорио јавно: отприлике, уствpдио је овај Рокфелеров плаћеник, данас је лакше побити милион људи него контролисати их. А то значи – спремајте се за Трећи светски рат. Јер, кад Бжежински нешто каже, макар и апокрифно, знајте да се то спрема, пошто је он један од гласноговорника главног штаба светских сатаниста.

Да би читалац видео о каквом је „пророку" реч, цитираћемо одломак из његове књиге „Између два века", коју је објавио 1970. године у издању куће „Викинг" у Њујорку. По њему, власт елите која руководи светским процесима у најскоријој будућност биће заснована на „технолошком удару", и он подразумева „рађање контролисанијег и усмеренијег друштва." По њему, овим друштвом би могле управљати елите „које не спречавају спреге традиционалних вредности." Још 1968. године, пре но што се потписник ових редова родио, у листу „Encounter" за јануар, Бжежински је најављивао: „Заиста ће бити могуће захтевати скоро стални надзор над свим грађанима, и одржавати сваковремене, поуздане досијее, који, поред уобичајених података, садрже чак и најинтимније податке о здравственом и приватном понашању грађанина. Ови досијеи ће бити предмет тренутног достављања података власти." И, заиста, све се то, данас и овде, обистинило: ваше личне карте, пасоши, будуће здравствене књижице потврђују да се оно што је овај злогук најавио испунило са дословном тачношћу: не зато што је он мудар футролог, него зато што је тако ПЛАНИРАНО. Тај исти Бжежински је касније био

саветник председника САД, Џимија Картера, а затим је учествовао у склапању пакта Реган – папа Војтила (његов земљак), чији је циљ био рушење Источног блока, и, у крајњем исходишту, Русије. Године 1998, када је изјавио да је америчка Империја подржала авганистанске талибане да би срушила Совјетски Савез, изашла је у нас и његова књига „Велика шаховска табла", у којој захтева да се Русији одузме Сибир.

Ако је Трећи светски рат неминовност (а капитализам је, ушавши у терминалну кризу, себе осудио на такав исход), онда морамо наћи како његове узроке и могуће правце развоја, тако и идеолошку основу за апокалиптично лудило. А та основа постоји, и зове се „Извештај са Гвоздене планине." За тај документ ретко ко да је чуо. Рађен је 1963. године за потребе америчке владе, а у јавност је „процурео" 1966. године. Наиме, у доба жестоких криза хладног рата, власти САД су, од својих стручњака за друштвене науке, наручили једну студију о могућностима за настанак и очување трајног светског мира. Штампа је тврдила да је екипа научника који су извештај радили исти писала у једном нуклеарном склоништу за пословну америчку елиту, које се налазило у близини града Хадсона у држави Њујорк. Име склоништа је било „Гвоздена планина."

Истраживање је трајало и трајало; извештиоци су закључили не само да је трајан мир немогућ, него и непотребан. Зашто? Зато што, по петнаесторици научника који су извештај радили, „рат испуњава одређене функције неопходне за стабилност нашег друштва и, док се не развију други начини испуњавања тих функција, систем рата се мора одржати, а његова ефикасност унапредити." Извештај са Гвоздене планине почиње анализом традиционалних разлога за рат и ратовање: „1. да се држава одбрани од напада друге државе или да се такав напад спречи; 2. да се одбрани и унапреди национални интерес; 3. да се одржи и увећа војни потенцијал." Али, то су таквозване видљиве функције рата. Постоје и оне друге, невидљиве, које су много битније (како је рекао један од глобалистичких идеолога – ратови се не воде да би се победило, него да би се створили предуслови; пре свега, економски). У Извештају је писало: „Рат је, како у древним, тако и у савременим друштвима, омогућавао систем стабилизације и контроле

државних економија. Још није испробан ниједан алтернативни метод контроле који би у савременој, сложеној економији дао приближне резултате у домену ефикасности."

Да би се народи држали под контролом, претња ратом је такође веома ефикасна: „Могућност избијања рата доноси осећај без кога ниједна власт не би дуго задржала свој положај. /.../ Рат омогућава антидруштвеним елементима да нађу прихватљиву улогу у структури друштва. /.../ Регрутација се увек може одбранити као једно од најбољих средстава контроле. Ниво броја регрутних позива тежи да прати главне стопе незапослености. Људи уништавају сувишне чланове своје врсте путем организованих ратова. Рат је главна мотивациона снага за развој науке." Дакле, иако је све почело као студија о миру, завршило се закључком да је рат неопходан модерним друштвима.

Изучаваоци Извештаја тврдили су да га је урадио један од најважнијих америчких „трустова мозгова", тзв. Хадсонов институт, који је само 1968. године примио 1, 36 милиона долара (од Службе цивлине одбране САД, Службе Секретаријата одбране, Војне службе САД, као и од иностраних влада.)

Дакле, Орвелова тврдња, приписана тоталитарном систему у роману „1984", да је РАТ ИСТО ШТО И МИР, није била нимало случајна. Орвел је знао о чему говори, много пре Извештаја са Гвоздене планине. И онда нам постаје јасно да мира у свету неће, нити може бити – све док глобалистичка елита не успостави потпуни надзор над светом претвореним у мравињак. Зато су све њихове приче о миру лаж. Рат је једино што познају и признају. И зато се не треба заваравати. Спремајмо се, духовно и морално, за доба које долази, још једно доба крвавих ратова изазваних људском похлепом, и, у крајњој линији, отпадањем од Бога и Његове воље. Православним хришћанима у Србији (а и другде, углавном), на жалост, од вишег клира нема ко да објасни шта се дешава, нити да их припреми за долазеће догађаје. Али, ми знамо, из Предања Цркве, шта се спрема: Свети Оци су говорили да ће појави антихриста претходити велики рат, где ће милиони људи изгинути, и кад сви буду уморни од ужаса, завапиће за миром. Тада ће се појавити лажни месија, који ће им, после свега, понудити мир – под условом да му се поклоне.

Они који човечанство воде ка бездану не желе Христов мир. На нама је да им се супротставимо, пре свега непристајањем. А непристајање јесте МОЛИТВА И ПОКАЈАЊЕ, уздизање умно-срдачном молитвом ка Христу, Који нам је поручио: „А ви кад видите да се све ово збива, уздигните главе своје, јер се приближи избављење ваше."

О томе није лако мислити: имамо своје породице, децу која расту, послове своје, наде и жеље. Све то, ускоро, може нам бити узето, а то ће бити страшно, као кидање утробе. Али, зар смо хришћани ако заборављамо да нисмо овде да бисмо остали, него да смо хришћани ради вечности? И да нам је Небески Јерусалим отаџбина и очевина?

Један од Отаца је рекао да ће у доба антихриста душе изгубити само они који би их изгубили и да он није дошао. Размишљајмо о томе и кајмо се, кајмо, да би нам Господ опростио грехе и примио нас под Своје окриље, кад дође страшни час који се ближи...

2012.

Потребне су им глобалне Маркале

Човечанство, бар његов најумнији део, више није наивно. Свим озбиљним аналитичарима је одавно јасно да је пред нама Трећи светски рат. Недавно је руски председник, Владимир Путин, обраћајући се руским амбасадорима, рекао да моћ Запада слаби под утицајем економске кризе, па се треба спремити за опасну сутрашњицу. Додао је: „Борите се за интересе Русије где год је то потребно. Будите спремни за било какав развој ситуације, па чак и за оно најгоре." Ако знамо да нациглобалистичка врхушка има план за огроман сукоб, који би им предао власт над целим светом, једном и заувек, при чему би се број становника планете свео на „златну милијарду", док би остали били побијени, јасно нам је о чему Путин говори. Да, али како почети Трећи светски рат? Шта може да мобилише масе на такво безумље, поготову што се зна да ће у глобалном сукобу бити коришћено и оружје за масовно уништење? Потребан је један планетарни догађај, после кога ће ужас кренути, при чему ће бити заборављено ко је први почео, а поготову се нико неће сећати да би требало да се спроведе истрага о догађају који је до сукоба довео. Срби из Босне су тако нешто већ доживели: режим Алије Изетбеговића је, уз прећутно одобравање ментора са Запада, изазвао погибију на пијаци Маркале у Сарајеву, да би НАТО могао да интервенише у корист муслиманске зарађене стране. Дакле, сада су потребне „глобалне Маркале."

Претходна искуства

Тајне службе Империје имају искуства у припремању и производњи разних катастрофа, после којих почињу велике ратне операције зарад остваривања империјалних циљева. Свакако не треба

заборавити пројекат „Гладио", о коме је писао швајцарски научник Данијел Ганзер. Ганзер је, на основу докумената до којих је успео да дође, обнародовао да су тајне службе НАТО земаља у Западној Европи после Другог светског рата припремиле мрежу за терористичко – герилску борбу против војски Варшавског уговора, ако би оне успеле да освоје неку од држава америчког блока на најстаријем континенту. У овим одредима смрти, намењеним за ликвидацију левичара, као потенцијалних совјетских савезника, налазили су се нацисти и фашисти који су, после рата, своје „добре услуге" понудили англоамеричким победницима. У међувремену, припадници „Гладио" система повремено су вршили терористичке акте у Европи, али под „лажном заставом": јавности су стављали до знања да су акте извршили „леви екстремисти." У Западној Европи требало је, на све могуће начине, идеју социјализма огадити најширим слојевима становништва. Године 1962, Централна информациона агенција понудила је америчком председнику Џону Кенедију план за операцију „Northwoods", чији је смисао био да се обезбеди подршка јавности за америчку инвазију на Кубу. Требало је да агенти ЦИА изврше покољ међу кубанским избеглицама на Флориди, да се за то оптуже људи Фидела Кастра и – операција би могла да почне. Кенеди је одлучно ускратио дозволу за такав чин. Није председниковао још дуго. Наравно, нико не заборавља један од најважнијих догађаја почетка 21. века: 11. септембар 2001. године у САД, када су „арапски терористи" срушили Куле близнакиње у Њујорку и „напали", ни мање, ни више, Пентагон. После овога, Империја је објавила „рат тероризму", освојила Авганистан и Ирак, а нациглобалистичка врхушка је Американцима наметнула правила живота као у концлогору, под изговором „Homeland security" и „Patriot Act." Француски слободни мислилац и публициста, Тијери Мејсан, власник сајта „Волтер" и човек који се не мири с лажју, у својој књизи о 11. септембру, „Велика превара", потпуно је разобличио званичну верзију збивања у Њујорку и око средишта армије САД. (Ево његовог излагања империјалног „наратива" о „терористима против Пентагона": „Да рекапитулирамо званичну верзију: отети „боинг" је наводно измакао ловцима „Ф-16" који су га гонили и наводно је избегао систем противваздушне одбране Вашингтона. Наводно је

атерирао по вертикали (налик хеликопотеру)на паркинг Пентагона, оставши у хоризонталном положају. Ударио је у бочни зид у нивоу приземља. Наводно је продро само кљуном у зграду и зауставио се тачно пре него што би продрла и крила. Његов труп се, наводно, одмах распао. Гориво, које је било у крилима, горело је тек толико да изазове пожар у делу зграде, а затим се, наводно, претворило у локву која се преместила на замишљено место за које се претпоставља да је био кљун авиона." Овом причом за идиоте почели су НАТО ратови који су обележили прву деценију нашег столећа. Исте лажи се примењују и кад је у питању покоравање Блиског Истока: освајање Либије и напад на Сирију пуни су пропагандних обмана и технолошких привида. Ипак, све је то недовољно за изазивање планетарног покоља. Године 2000, у септембру, објављен је извештај америчког Савета за политику одбране „Преуређење америчке одбране: стратегија, силе и ресурси." Тамо је писало да је за национално буђење Америке потребно нешто попут „новог Перл Харбура", који је Америку увукао у Други светски рат. Џорџ Буш Млађи, вођа „антитерористичког џихада" Империје, у свом дневнику је записао да је 11. септембар „нови Перл Харбур." Девет дана после тог догађаја, активисти Пројекта за нови амерички век писали су Бушу, тражећи не само да избаци талибане из Авганистана и ухвати или убије Бин Ладена, него и да смени режим у Ираку и да „предузме одговарајуће мере одмазде према Ирану и Сирији."... Ипак, Иран и Сирија нису могли да се покрију 11. септембром: потребан је неки нови „Перл Харбур."

Олимпијске игре у Лондону?

„Теоретичари завере" кажу да се билдерберзи, трилатералци и остали нациглобалисти одавно више не крију, и да се чак ругају човечанству, откривајући му, путем масовне културе, од филмова до видео-игрица, шта га чека. Средином деведесетих година прошлог века, у Америци су се појавиле тзв. „илуминатске карте" за стратешку игру у којој „просветљени", они са врха пирамиде једнодоларске новчанице, освајају свет, између осталог – изазивањем катастрофа. Међу картама су, веровали или не, рушење Кула близнакиња и напад на Пентагон. Ту је, међутим, и карта за коју неки

тврде да представља рушење лондонског Биг Бена и људе који панично беже. Терористички акт у Лондону, зар не? Но, ако су ово тврдње „параноичних теоретичара завере", да видимо шта пише у стратешком документу Фондације Рокфелер, објављеном 2010. под насловом „Сценарији за будућност технологије и међународни развој." Очито, стари клан супребанкара, вампира савременог човечанства, није се овде бавио играма футурологије, него је наговештавао којим правцем би догађаји могли да крену ако се гради свет под њиховом влашћу, сведен на „златну милијарду." Рецимо, они деценију од 2010. до 2020. зову „деценијом пропасти": најављују епидемију која убија 20% светског становништва, што доводи до успостављања ауторитативнијих власти широм планете и масовног увођења биометријске идентификације; велики земљотрес и цунами који уништавају Индонезију, глад у Источној Кини, масовну смрт због лоших вакцина, ГМО тероризам, итд. Међутим, у овом документу, налик на холивудске „филмове катастрофе", налази се и тврдња да ће напад терориста на Олимпијади у Лондону изазвати преко 13 хиљада жртава... А после тога, логично, оптужи се нека „исламистичка" група повезана са блискоисточним земљама које треба освојити (или, рецимо, са Пакистаном), у рат се укључују једни, други, трећи – и прича о свођењу човечанства на „златну милијарду" може да почне. Наравно, сасвим је могуће да се ово неће десити: рокфелеровски футуристи све то, као у Холивуду, зову „сценаријима", и ако газде примете да је ствар превише провидна, одустаће од ње и смислити нешто друго. Слободни Интернет је већ препун прича о хаосу који ће тајне службе Запада изазвати у Лондону, лета 2012., тако да се то, понављамо, не мора десити. Али, идеја „виси у ваздуху." За сада, знамо само да ће обезбеђење Олимпијских игара бити највеће у историји ове спортске манифестације, да ће се од гледалаца узимати биометријски подаци, да ће преко 20 хиљада британских војника бити укључено у збивања, да ће авиони и хеликоптери стално надлетати. Остаје нам да се надамо да нациглобалисти неће успети са још једним „паљењем Рајхстага." Овај текст је, стога, мали прилог у правцу разоткривања намера „Четвртог Рајха богаташа" (Дес Грифин).

2012.

Рат против становништва

Шта нас чека 2012? Већ је одавно јасно свима онима који прате светску ситуацију да криза на Блиском Истоку и опкољавање Русије, притисци на Пакистан и претње Кини, као и читав низ других изазова (попут неког, намештеног као и први, новог „11. септембра" на територији САД) могу бити бременити Трећим светским ратом, и то у најскорије време. То звучи застрашујуће, али није ништа необично: ко год је читао барем књигу Ентонија Сатона „Вол Стрит и успон Хитлера" зна да је Други светски рат био кључ за решавање светске економске кризе која је настала 1929. године и која се, бар кад су САД у питању, окончала 1945. године, када је у Америци незапослено било свега 1, 2 посто радно способног становништва, захваљујући огромном успону ратне индустрије. Овога пута, међутим, није реч само о рату као средству да се изађе из економске кризе. У питању је и сурови рат против светског становништва кога је, по проценама глобалистичке елите, превише, и које се мора одстранити да би се остварила утопија такозване „златне милијарде" срећних и задовољних, којима ће бити сасвим довољно ресурса планете да живе и напредују ка неком новом човечанству, ка надљудском стању постојања „с оне стране добра и зла", о коме је маштао несрећни Ниче. Ако данас у свету има седам милијарди људи, како да се постигне „златна милијарда"? Па, убијањем, наравно, и то у масовним размерама. Овај текст је мали прилог, кроз историју и савременост, разматрању онога што су архижреци глобализма, суровији од Маја и Ацтека у жељи да богу сопственог трбуха принесу људске жртве, чинили до сада, и шта припремају за 2012. годину када је, тобож, по календару Маја, крај света каквог знамо и почетак нечег новог.

Од утопије до кошмара: Херберт Џорџ Велс

Пре но што су глобалистички вођи решили да направе свеопшти покољ, они су о томе маштали. Познати енглески писац, Херберт Џорџ Велс, аутор „Рата светова" и „Времеплова", био је маштар о стварању светске државе, заговорник еугенике и контроле популације, љубавник Маргарет Сејнџер, пионирке рада у области популационе контроле и контрацепције. У свом манифесту из 1928, „Отворена завера", био је јасан: контрола популације и уклањање „штетних" врста становништва је conditio sine qua non Новог светског поретка. Дотични је сматрао да Индија, Северна Африка, Сирија и Далеки Исток рађају безвредно становништво, „физички и ментално неразвијено, које кочи механички развој цивилизације нудећи јефтину радну снагу бескрупулозном израбљивачу, као и можда потенцијални бунтовнички материјал бескрупулозном политичком авантуристи." Велс је тврдио да је светски мир немогућ без светске државе, која ће не само оружјем, него и производњом хране, и контролом услова живота, надзирати раст популације; такође, Велс је био јасан: „Извесне ствари, океани, ваздух, ретке животињске врсте, морају постати колективна својина човечанства и не могу бити безбедни док се за такве не прогласе, и док неко конкретно тело не буде постојало да штити ова својинска права." Да би се тако нешто остварило, потребан је светски покрет, попут социјализма и комунизма, „отворена завера" која ће постати нова универзална религија. Јануара 1940, у својој књизи „Нови светски поредак", неуморни Велс био је још грлатији: „Космополитска револуција у правцу светског колективизма, која је једина алтернатива хаосу и дегенерацији човечанства, мора отићи даље од руске револуције /.../" Иако је Други светски рат већ био почео, Велс је, уз извесне ограде, похвалио нацисте због покушаја да „реконструишу живот у правцу колективизма."

Велс је био тзв. „фабијански социјалиста." Његове идеје о надзирању животне средине и исхране становништва који би били праћени и одобравани из једног центра глобалне моћи су, после

Другог светског рата, све више спровођене у живот, да би данас биле на прагу свог остварења. И то у најчистијем, социјалдарвинистичком виду.

Социјални дарвинизам, укратко

Вулгарни ничеанац Хитлер је био дарвиниста. Он је јасно рекао да „држава мора да се постара да само здрави рађају децу" – једино тако ће се створити надљуди достојни живота. У тексту Џорџа Стајна, „Биологија и корени нацизма", овај истраживач тврди да је нацизам први покушај организовања заједнице на начелима биополитике „потпуно сагласне са научним чињеницама дарвинистичке еволуције." А еволуциониста Артур Кит, у својој књизи „Еволуција и етика", тврдио је да је фирер „свесно покушавао да усагласи немачку праксу са теоријом еволуције." Нису само Јевреји и Словени то осетили; законом из 1933. године, 350.000 ментално заосталих и умно поремећених, и око 30 хиљада Рома стерилисано је разним методама – од кастрације до електричних шокова у гениталије. На другој страни, аријевци par excellence, есесовци, парили су се са девојкама, намењеним за рађање „чисте расе", колико су хтели – брак је, за „надљуде", престао да важи.

Ко год би хтео да Дарвина ослободи од одговорности за погрешну интерпретацију његовог основног става, наилази на саме Дарвинове тврдње. У својој књизи „Порекло човека" Дарвин је тврдио да ниже расе треба да ишчезну, и да бели људи немају потребе да их штите. Такође, веровао је да су домороци Африке и Аустралије исто што и гориле и сматрао је да ће те расе нестати.

Хитлер није дошао ниоткуда.

Цео Запад га је припремао. Британија је свој колонијализам правдала „борбом за опстанак." Сам Дарвин је велики део својих идеја добио од Малтуса, који се бавио растом популације, и чије су идеје нашле одјека у британском друштву под паролом „Сломи сиромашне." Деца од осам и девет година приморавана су, у 19. веку, да раде по 16 сати дневно у рудницима угља, а на хиљаде људи је умирало у беди и прљавштини – зато што је Малтус уствrдио да се

бедници брзо множе, и да на свету неће бити места за све. Дарвин је „борбу за опстанак" видео у природи тек пошто ју је, као „опстанак најспособнијих", Малтус видео у друштву.

Пре но што се прстом упре у Хитлера, сетимо се да је амерички председник Теодор Рузвелт, у свом делу „Победа Запада" социјалдарвинизам прогласио филозофијом Америке. У тој књизи тврдио је да је расни рат са Индијанцима неизбежан, и то до истребљења. Рузвелт је сматрао да америчку државу не обавезују никакви уговори према Индијанцима јер су они „примитивна раса." Хенри Ферфилд Озборн, еволуциониста, учио је да је интелигенција одраслог црнца на нивоу једанаестогодишњег детета врсте homo sapiens (белаца).

Године 1875, у јужним државама САД донети су закони о апартхејду, одвајању белих и црних свуда – по болницама, затворима, гробљима; било је апартхејда у школама и лифтовима. Од 1890. до 1901. око 1.300 црних људи било је линчовано, а амерички „научници", попут Р. Б. Бина мерили су људима лобање да би доказали савршенство беле расе.

Међутим, злочини над Аборицинима у Аустралији права су хитлеровска прича. Дарвинизам је буквално оправдао покољ ових несрећника. Социјал-дарвиниста Х. К. Рузден је 1876. тврдио да убијањем Аборицина и Маора белци испуњавају „неумољиви закон природног одабирања" док је 1890, потпредседник Краљевског друштва Тасманије Џејмс Бернард, рекао да је „процес истребљивања аксиом закона еволуције."

Аборицини су ловљени као дивље звери. Одсецане су им главе, и трована им је храна. Користили су их као експерименталне животиње. Едвард Ремзи, надзорник аустралијског музеја у Сиднеју, објавио је музејски каталог у коме су Аборицини били представљени као „аустралијске животиње", а он сам се бавио хватањем „примерака" за „научне огледе." Мисионар из Новог Јужног Велса гледао је покољ групе Аборицина, одраслих и деце, после чега је „десет најбољих лобања" послато преко океана, „научницима."

Од 1910. до седамдесетих година 20. века око сто хиљада аборицинске деце одузето је од својих родитеља; белопута деца давана су на усвајање белцима, а тамнопута су стављана у сиротишта.

Без Америке се не може нигде, па ни у области еугенике. Први еугенички закон донет је 1907. у Индијани (САД). До 1930. године 31 америчка држава имала је еугеничке законе, који су у репродукцији спречавали „умоболне, пијанице, епилептичаре, дегенерике." До јануара 1935. присилно је стерилисано 20.000 људи. На основу еугенике, стварани су тестови за имигранте, по којима је 80% имиграната из источне Европе (Пољака, Јевреја, Руса) сврстано у малоумне, па је, на основу тога, 1924. године, донет закон о ограничавању усељења Источноевропљана на основу њихове генетичке инфериорности. Закон је важио до 1965, двадесет година после Хитлерове смрти. Америка је, слободно то рецимо, могла бити узор Хитлеру. Године 1904, еволуциониста – истраживач Семјуел Вернер ухватио је у Конгу Пигмеја Ота Бенгу, ожењеног и оца двоје деце. Бенга је окован у ланце, да би на светској изложби у Сен Луису био приказан као „карика еволуције" најближа човеку. Затим је, са горилом и орангутаном, био изложен у зоо-врту Бронкса у Њујорку, као представник „најстаријих људских предака." Око 40 хиљада посетилаца зоо-врта седмично понашало се према Оту Бенги као да је мајмун. Он им је био главна атракција. Директор зоо-врта, др Виљем Хорнадај, еволуциониста, на питање новинара да ли би баш тако требало поступати с јадним Бенгом, „љупко" је одговарао: „Ако је мала особа у кавезу, то је зато што му је ту најудобније, и зато што не знамо шта друго да радимо са њим. Он није ни у каквом смислу затвореник, осим да нико не би рекао да би било мудро дозволити му да лута по граду, а да га нико не надгледа." (Проћу ли те, читаоче, жмарци кад ово читаш, и кад се сетиш „беле шенгенске листе" или „спољњег зида санкција"?)

Амерички истраживач Арктика, Роберт Пири, довео је са свог пута групу Ескима, које су изложили у Америчком природњачком музеју. Једном дечаку, Минику, умро је отац, чије су кости остале изложене као „примерак врсте." Миник је тражио посмртне остатке свог оца, да би их сахранио, али управа музеја је то одбила.

Еугенику су ценили и први „планери породице."

Маргарет Сејнџер, „мајка сексуалне револуције", залагала се за кастрирање свих ментално заосталих, али и црнаца. Америчким еугеничарима је сметало што се у Немачкој под Хитлером ипак

рађа много више деце но што то њима прија, па је челник Америчке федерације за контролу рађања упозоравао: „Ми смо такође свесни проблема изградње једне расе, али ми се бринемо о квалитету наших људи, не само о количини." То јест, ми нисмо против расистичке еугенике, него само против метода које нацисти примењују – популација у Немачкој ипак расте пребрзо.

Глобални капиталисти, они злочинци са Вол Стрита, који су својим крвавим парама помагали и хитлеровце, одавно цитирају Дарвина као своје оправдање. Својевремено је професор са Јејла, Грејем Самнер, говорио да дарвинизам у друштву значи – „да би подигли једног човека навише, гурамо другог надоле", а социјал–дарвиниста Виљем Милнер је тврдио да су милионери победници борбе за „опстанак најспособнијих."

Капитализам је у дарвинизму нашао своје оправдање. Амерички „научник" Е. А. Рос је тврдио да је и „религијски култ милосрђа" створио „склониште под којим су се идиоти и кретени скривали и множили."

Чувени богаташ Ендрју Карнеги („миротворац" – „Карнегијева фондација за светски мир") тврдио је да закон конкуренције можда јесте незгодан за појединца, али је одличан за расу, јер обезбеђује „опстанак најспособнијих", а један од Рокфелера је говорио да је капиталистичка конкуренција „закон природе који се не може избећи."

Људи су увек били и грешни и зли и немилосрдни. Али, знали су шта је грех и зло, и именовали су га. Дарвин им је дао „научно оправдање"да буду зли и спремни да убијају „инфериорну"подврсту својих ближњих – побеђују најспособнији. А најспособнији су најсуровији, најнечовечнији. И ми Срби смо осетили шта значи социјални дарвинизам у пракси.

Судбина Срба у Трећем светском рату

Где год се нађу непожељни народи, треба их уклонити. Рецимо, спровођењем либерално-капиталистичких реформи, које имају за циљ потпуни слом привреде одређене државе, на чије се чело доводе послушни гаулајтери Империје (о томе више у књизи Мајкла Чосудовског, „Нови светски поредак и глобализација сиромаштва", која се на нашем језику појавила 2010. године у Београду). У Србији

је том методом, за девет година транзиције из нечег у ништа, од пописа 2002. до пописа 2011, број становника смањен за 400 хиљада. Српски народ је, у овом тренутку, на удару глобалистичких социјалних дарвиниста, спремних на истребљење свих слабијих народа и држава, маскирано у причу о људским правима и демократији. И глобалисти опет имају „научнике", који овог пута оправдавају неопходност нестајања Срба (као што су некад оправдали лов на Аборицине).

Када је Америка са својим сателитима бомбардовала Србију 1999. године, професор социологије и философије на Универзитету државе Мериленд, др Џон Хјуер, тврдио је да је америчко друштво – друштво будућности, а српско – друштво прошлости. По Хјуеру, Американци улазе у постхумано доба, „када ће сви аспекти друштвеног живота бити сведени у предвидљиве шаблоне и рационализовани, а све нијансе међуљудских односа претворене у рутинске процедуре и препуштене плаћеним професионалцима попут адвоката, психолога и бирократа." Он каже: „Американци су прототип људи будућности, Срби атавистички остатак прошлости." Ако то не схвате, Срби ће нестати. Да, заиста, ми морамо нешто да схватимо. Али не оно о чему бунца Хјуер. У Трећем светском рату, који се сагледава на обзорју савремености, ако већ сад не будемо појмили ко га и зашто спрема, и ако се не будемо духовно оружали за ужасе који долазе, може нам се поново десити геноцид какав смо претрпели у Другом светском рату. Не заборавимо све србофобне изјаве западних политичара и јавних личности које је Зоран Петровић Пироћанац објавио у књизи „Избрисати српски вирус": такве изјаве, Хитлерове и Павелићеве, од 1941. до 1945. године значиле су, за нас, крв и смрт. Зашто то не би било и данас? Мржња обезбоженог Запада, који је родио Хитлера, кад су у питању Руси и Срби остала је иста. Они ће сваку могућност користити да нас истребе са лица земље. Јер, Западу, геополитички гледано, треба овај простор, али не и овдашње становништво. Шта ће се, дакле, овде дешавати? Очито, хаос. Империја ће, помоћу својих послушника, овде изазвати хаос, да би могла да трајно окупира и пацификује Србију. С обзиром да се спрема велики рат против Русије, а геополитика не трпи празан простор, Србија мора бити стављена под војну окупацију.

Сваки покушај отпора биће кажњаван са мање милости него што ју је према нама имао Хитлер. Свему ће, по околностима судећи, претходити нека операција типа „Олује" да се Срби протерају са Севера Косова и Метохије, а затим ће се кренути у прављење хаоса у областима попут Рашке, Прешевске долине, па можда и Војводине. Оставиће нас на миру и слободно ћемо дисати једино ако им лоше крене на осталим фронтовима. Зато, већ сада, треба размишљати о оном што се спрема. Још 2009. године, на сајту „Видовдан" објавио сам чланак „Светосавље и апокалипса." Тада сам написао да ће у будућем контролисаном хаосу у Србији један од главних циљева бити хапшење и обрачун са остацима национално оријентисане интелигенције и људи спремних да воле Србију. То мислим и данас: довољно је направити неку нову „Сабљу", и гомила похапшених, по свим могућим измишљеним критеријумима, наћи ће се у затвореном простору, са главом убаченом у најлон-кесу. Што би они да кваре планове Империје, којима жутокраки верно служе? Но, наравно, не треба се предавати. „Србија је велика тајна", рече песникиња. Све то може да се деси и другачије, а не како је планирано. „Бог ће помоћи, ако буде имао коме", рече патријарх Павле.

Из историје рата против становништва

Руске антиглобалисткиње, Ирина Медведева и Татјана Шишова, у свом тексту „Нови светски поредак и контрола прираштаја", изнеле су историју хитлерофилске противпопулационе политике Империје у другој половини 20. века. Па, да је и ми прелистамо:

> Пропагатори мита о пренасељености, поред конкретних манипулација, користе и једну, да тако кажемо, основну: они друштвено богатство приказују у виду „медењака" којих „нема за све." При том, медењаци су већ печени, спремни, и зато, што мање уста, то више медењака.
>
> То је типична тачка гледишта западног малограђанина – паразита. А у самој ствари све је обратно. Друштвено богатство, те „медењаке", неко стално треба да пече. То није манна са небеса, него производ људског рада. И што више пекара, то више медењака. Наравно, ако се производња нормално организује. Уз то, што више рођених, то већа шанса да се појаве таленти, генији, који ће открити нове начине

исхране, изворе енергије и остало, што ће обезбедити живот и нове ресурсе за „медењаке." Лаж о претњи пренасељеношћу оповргава стотине научника. Један од најугледнијих је демограф-економиста Колин Кларк. Изучивши стање ствари у мноштву земаља у развоју, открио је да је темпо раста друштвеног производа већи управо тамо где брже расте број становника. Године 1987. у Јужној Кореји густина насељеноста била је четвороструко већа него у Кини, а на Тајвану петоструко. У Кореји је национални доходак по глави становника био седам пута већи него у Кини, а на Тајвану осам пута. Уз то, Колин Кларк је анализирао могућности исхране становништва планете на основу обрадиве земље. Високотехнолошке методе обраде земље још пре више од деценију дозвољавале су да се на Земљи прехрани 35,1 милијарди људи. То би било могуће ако би се људи хранили на „амерички начин." Ако би се упражњавао јапански начин исхране, који је скромнији, било би могуће прехранити 105 милијарди уста.

Роџер Ревел, бивши директор харвардског центра за демографска истраживања, слаже се са Кларком. По његовим проценама, сеоска привреда света могла би пуновредно (2500 калорија дневно) да храни 40 милијарде људи. Уопште, мит о глади као последици пренасељености не може да издржи никакву критику. /.../

Уништење „сувишних људи" (нарочито путем абортуса, контрацепције и стерилизације) снажније од свега спроводи се у земљама чије слабљење одговара САД. У „Меморандуму о националној безбедности САД" озбиљно се разматрало колико је потребно смањити становништво Египта да би Израел (а с њим и Америка) сачували кључне позиције на Блиском Истоку, с обзиром на све већи природни прираштај Арапа. Било је изражено жаљење што је због сукоба у Источном Пакистану дошло до уласка мноштва избеглица у Индију. Шта је огорчило писце „Меморандума"? Ево: „Долазак нових девет милиона емиграната поништио је осмогодишње напоре Асоцијације за планирање породице, захваљујући којима је успело да се спречи рађање девет милиона деце."

Читаш, и по ко зна који пут си запањен „политичком коректношћу" новог нацизма. У Хитлеровој Немачкој масовно уништење људи називало се санацијом (оздрављењем). У данашњој Колумбији убијање деце-бескућника називају „социјалним чишћењем." А у Бразилу се тим „племенитим послом" баве тзв. „Комитети пажње."

У књизи Жаклин Кејзун „Рат против становништва", објављеној 1988. у САД, постоји поглавље „Међународна помоћ САД и

контрола становништва." У њој пише да је од 1965. до тада Америка уложила у смањење броја становника у разним земљама света двоструко више него све остале државе узете скупа. Управник Агенције за међународни развој др Р. Т. Равенхолт у свом интервјуу листу „Сент Луис Поуст Диспеч", од 22. априла 1977. изјавио је да је, зарад остварења економских интереса САД, потребно стерилисати четвртину жена света способних да рађају.

Међутим, у Индији (и у неким другим земљама), стерилизовали су не само жене, него и мушкарце. Још 1966. године, пре но што је Америка развила широку кампању у области „економије рађања", председник Џонсон је неколико пута одбио да пошаље зрно пшенице Индусима који су умирали од глади. Захтевао је да претходно индијска влада пристане на широко заснован програм ограничавања рађања. Када су, на крају, власти Индије пристале, Џонсон је извесно време оклевао, чекајући да види да ли се програм спроводи. За то време, Индуси су наставили да умиру од глади. На другом месту, у књизи такође америчког аутора, Едварда Полмана, „Како убијати становништво", описује се стерилизација Индуса на најразличитијим јавним местима, све до аутобуских станица. На сваком стерилизацијском пункту вршено је по 20 вазектомија (стерилизација мушкараца) на сат!

Наравно, добровољност ове акције била је веома условна. У једном индуском селу сто посто брачних парова способних за рађање сагласило се да „испланира породицу" (углавном путем вазектомије) да би село добило – нови бунар! У другим селима сиромашним сељацима давали су малу надокнаду за то што је 75% мушкараца пристајало на то да буду стерилизовани.

Али Американци су желели да „економисање децом" буде брже, па је добровољно-принудна стерилизација постала ПРИНУДНА! За шест месеци у Индији је, 1976. године, стерилисано три милиона људи. Многи су, после примене тог „најпоузданијег начина контрацепције" (како каже Руска асоцијација за „планирање породице") постали инвалиди или умрли. Шта да се ради! Нема реформи, као што ми у Русији сада знамо, без жртава. Зато су урођеници захваљујући америчким парама добили бунар по највишим стандардима цивилизованог света.

Програм стерилизације у Салвадору, који финансира Агенција за међународни развој (АМР), подразумева 20. ооо стерилизација годишње. А у Бангладешу програм АМР директно повезује

смањење рађања са „заштитом мајчинства и деце." Децу су лечили од дијареје само под условом да њихове мајке пристану на стерилизацију. Рачуница је била прецизна: бирајући између живота и смрти већ рођеног детета, жене су биле спремне да више никад не рађају.

А ево како су „развијане сеоске области" у Индонезији. Американци су тамо пробали такозвани сеоски систем, покривши земљу мрежом са 30. ооо пунктова за планирање породице. „Центар" (влада Индонезије) је постављао циљ: у том и том року толики и толики проценат грађана обухватити контрацепцијом. Активисти који су то спроводили добијали су премије за испуњену норму. А села – додатну храну, медицинску помоћ и остала добра.

Најгрђе је Америка децом „економисала" у Кини. Мисли се да Кинези све раде по својој вољи, али је то погрешно. Јавно се одричући кинеског програма „Једно дете – једна породица", који подразумева насилне абортусе, принудну стерилизацију и убијање новорођенчади, Агенција за међународни развој била је ипак главни покровитељ Међународне федерације за планирање породице и Фонда за становништво при Уједињеним нацијама, који су финансирали кинески програм.

Уз то Кинези и Американци су активно размењивали научнике – „планере породице." Кина је постала прави полигон за таква „истраживања." Новинар Кристофер Рен је у „Њујорк Тајмсу", од 16. маја 1982. писао о хиљадама Кинескиња које су хапшене и примораване да врше абортусе: „Држали су их у затворским ћелијама или јавно срамотили, пред гомилама људи, приморавајући их да абортирају. Патроле су хватале жене на улицама и у марицама их одвозили у абортерске клинике." Мајкл Винк је у „Вол Стрит Џурналу" писао о женама „везаним конопцима, које су у приколицама за стоку гонили на абортусе." А Стивен Мошер у „Пипл Рипаблик Прес" је говорио о убијању новорођених девојчица у Кини: „Могу да их закољу, утопе или просто оставе да умру од глади и хладноће." /.../

Не скрећемо пажњу на новац случајно. У „Меморандуму Асоцијације за међународни развој" (1987) јасно се указује да ће сви међународни програми за контролу раста становништва пропасти ако их Сједињене Државе не буду финансирале, и ако ДАВАЊЕ КРЕДИТА ОДРЕЂЕНИМ ЗЕМЉАМА НЕ СТАВЕ У ДИРЕКТНУ ЗАВИСНОСГ ОД ИСПУЊАВАЊА ЗАДАТАКА У ТОЈ ОБЛАСТИ!

Али нису сви пројекти америчких наследника цара Ирода ишли тако глатко. У Индији су, као „стерилизаторку", убили Ин-

диру Ганди и њеног сина Раџива, јер су они били нарочито активни у подстицању ПРИНУДНЕ СТЕРИЛИЗАЦИЈЕ. Индуси су нам причали како су представници власти долазили у села, хватали мушку децу од 15 до 17 година и у препуним камионима их возили на „малу просту операцију" (како стерилизацију зове „Асоцијација за планирање породице"), заувек лишавајући дечаке права да постану мушкарци. Убиство Раџива Гандија није решило проблем, али је мало „прикочило" реформаторе. Због тога сада Индија има преко милијарду становника.

У Никарагви ствар су решили радикално: један од првих указа сандинистичке власти после свргавања проамеричког диктатора Сомозе био је затварање свих клиника за планирање породице које финансира АМР.

Ни у Ирану „планери" нису добро прошли. Иранski шах је био велики пријатељ САД. Уз помоћ АМР, Међународне федерације за планирање породице, Сорошевог фонда и универзитета Северне Каролине и Чикага, он је развио снажну активност око планирања породице у својој земљи. Министарство образовања је у нове уџбенике убацило садржаје о сексологији и контрацепцији припремајући учитеље да се баве секс–просветом. На хиљаде добро плаћених лекара борило се против „нежељене деце.".. Али, шах је свргнут, а Хомеини је, чим је дошао на власт, растерао „планере" и њихове америчке спонзоре. /.../

Све је ово, очито, господарима ужаса било недовољно. Зато су решили да учине још један корак, и да почну да смишљају како да много брже и ефикасније, него контрацепцијом и принудним стерилизацијама, смањују број живих на планети.

Њу Ејџ и смањење становништва

Силе зла, скривене у тами тајних друштава, које данас раде на стварању Новог светског поретка, за ширу јавност су направиле синкретистички религиозни покрет Њу Ејџ (New age), покрет за остварење тзв. „НОВОГ ДОБА." У Њу Ејџ систем се уклапају све могуће секте и следбеници окултизма: од либералних протестаната, преко далекоисточних гуру–група, до вештица и сатаниста. Новодопци, који верују у астрологију, сматрају да је човечанство, које је пре две хиљаде година, заједно с планетом Земљом, ушло у астролошки

знак Рибе која, тобож, представља Хришћанство, сада спремно за нову споху – доба Водолије. То значи да је Хришћанству „одзвонило" и да почиње нова фаза „космичке еволуције." У тој фази, све религије треба да се уједине, нужно је створити једну светску државу, једно судство, једну полицију, једну војску; окултизам и магија служиће „новом човечанству" за проширење „поља свести." Сви они који одбијају да се интегришу треба да буду елиминисани кроз низ локалних ратова у разним деловима света. Ово би било сомнабулно бунцање да многи од гуруа глобализма не припадају Њу Ејџу. Алиса Бејли, један од оснивача покрета, имала је уплива на низ значајних личности мондијалистичке идеологије.

У Новом добу традиционална породица биће разорена (јер ствара „себичног појединца"), царевање промискуитет, а „духови – водичи" (очито, демони), упућиваће људе како да живе и шта да раде. Човечанство треба да постане нека врста „колективног натчовска", на чијем челу ће бити лажни цар – месија, кога Њу Ејџ зове Мајтреја, то јест, по православном предању, антихрист. Плодови окултистичке таме глобалиста већ се виде: крвави ратови, злочини, разврат, бујање сатанских секти. Циљ: уништење Цркве Божје, протеривање Бога из душа свих људи.

Све велике идеологе Њу Ејџа водили су (или их још увек воде) тзв. „ ѕpirit guides" (духови – водичи), који их саветују шта и како да чине на путу ка коначно уједињеној и „просветљеној" планети. Ли Пен, познати стручњак за Њу Ејџ духовност, упозорава: „У својој гордости, учитељи Новог Доба и њихови глобалистички савезници желе светску Утопију, која треба да буде остварена. Што је већа гордост личности или покрета, већи је гнев њихов кад наиђу на супротстављање, и још већи је њихов очај кад виде да се њихова визија срушила. Гордост, гнев и очај су духовни корени суровости и убиства. Можда изгледа чудно оптуживати теософске пророке за тако нешто. Зар то нису културни људи са добрим везама – и они и њихови следбеници; они кажу да је њихов циљ побољшање живота људске расе на Земљи. Па ипак, теософи и Њу Ејџ учитељи су уверени да су оба светска рата била неопходна да би човечанство еволуирало, и да је рађање Новог доба почело кад су бачене атомске бомбе на два јапанска града 1945. Они су пуни страха од

пренасељености – нарочито у Трећем свету. Теософски писци заговарају слање оних који одбијају да се укључе у Ново доба у „друге димензије", и свођење садашњег броја светског становништва на две милијарде, па чак и мање."

Алиса Бејли је дух Цвал Кхул говорио да уништење људских живота није нешто чега се треба плашити. Барбара Макс Хабард, популарни новодопски мисац, од свог духа је добила „откривење:" „Зло ће се појавити да би уништавало – и заиста ће уништавати. Уништиће све оне који не желе да се прилагоде новој фази, јер живот је оријентисан ка будућности. Природа се много мање брине за индивидуални опстанак него за еволуцију целине на виши ниво свести, јединства и богосвести." Нил Доналд Волш, још један од духом вођених новодобаца, од свог водича добио је овакве поруке (поред тврдњи да децу од најранијег доба треба упознавати са сексом, па чак и са хомосекуализмом, јер све то доноси „духовну радост"): „Грешке које је Хитлер учинио нису нанеле штету онима чија је смрт била проузрокована. Ове душе биле су ослобођене својих земаљских веза, као лептири који се ослобађају чауре..." Дакле, Хитлер није наудио убијенима – они су сад лептирићи, одлепршали у „друге димензије." Неки од кључних људи Новог светског поретка и мондијалистичке окупације планете су повезани са окултистима. Међу њима јесу (или су били) чувени Тед Тарнер, медијски гуру Америке, Михаил Горбачов, председник Зеленог крста, који је хтео да свету наметне тзв. „еколошку полицију" (могу да вас униште ако загадите нешто што вам они не одобре), Морис Стронг, богаташ – окултиста, годинама један од кључних људи на свим сусретима Светског економског форума у Давосу (потоњи саветник Владе НР Кине), Роберт Милер, дугогодишњи угледник УНЕСКО-а и измислитељ светског образовног програма за децу, везаног за учење окултне екологије (иначе, непосредан следбеник Алисе Бејли), чланови породица Рокфелера, Ротшилда, итд. Све се уклапа у мондијалистичку причу о „златној милијарди" срећника који могу да живе на Њу Ејџ планети, док остале, очито, треба послати у „духовну димензију", путем ратова, изгладњивања, стерилизације и сличних „хуманих" поступака (а све у име"светлије будућности" човечанства.)

Хитлер, одушевљени теософ (узео свастику, знак теософије, за своју заставу), веровао је да наступа доба више расе (чији је он фирер) и да ниже расе (Јевреји, Словени, Роми) треба да буду истребљени. То исто верују и данашњи Њу Ејџ пророци. И зато се стално чују приче о „пренасељености" (а зна се шта чека оне који се нађу у „пренасељеним зонама" света.) Роберт Милер је већ предложио тзв. „Брачни сертификат Уједињених нација": у било ком делу света, кад млади ступају у брак, треба да се обавежу пред Уједињеним нацијама да неће родити више од једног или двоје деце. Милер у свом огледу „Две хиљаде идеја и снова за бољи свет", објављеном 1997., хвали Уједињене нације зато што су, својом вешто вођеном политиком депопулације, од 1952. успеле да спрече рођење додатних две милијарде и двеста милиона беба, које би допринеле пренасељености. „Горби" је те исте, 1997, говорио да породице у земљама у транзицији треба да имају једно дете, а кад се стање на планети стабилизује – два детета. Тед Тарнер је предлагао да се садашњих шест милијарди становника смањи на две милијарде на суптилан начин. Обраћајући се „Националном савезу за планирање породице и репродуктивно здравље" 1999, Тарнер је рекао: „Можемо то урадити на веома хуман начин – ако свако усвоји политику рађања једног детета у наредних сто година." Он се није задржао на речима, него је чинио и дела: Уједињеним нацијама је поклонио стотине милиона долара за програме контроле рађања, укључујући и 21 милион долара за контрацептивну обуку девојчице широм света – од Малавија до Ел Салвадора, од Монголије до Маурицијуса. Други донатори су били Рокфелерова фондација, Бил Гејтс и, наравно, „усрећитељи" из Светске банке.

И либерални екуменисти су крикнули да се мора стати на пут заповести Божјој о рађању деце. Епископалац, бискуп Свинг, оснивач Иницијативе уједињених религија (религиозне „Уједињене нације"), Ханс Кинг, покојни римокатолички теолог „глобалне етике", бискуп англиканаца Џејмс Отли, посматрач при УН, само су нека од имена „хришћана" против „пренасељености."

Уједињене нације не штеде паре кад треба „уштедети" на рађању деце. Пакистан је добио 250 милиона долара зато што је пустио да се у школама ђацима говори о добробити малих породица. Фонд Уједињених нација финансира кинеске „едукаторе" и оперативце

акције „једна породица – једно дете." Дају се паре и за програме стерилизације у Перуу.

Наравно да је реч о хитлеровском расизму. Трећи свет, свет „обојених" (које је оснивач теософије, Јелена Блавацка, сматрала нижом расом) први треба да нестане. Роберт Милер од УН тражи да одреди колико свака нација може да „одржава" становника, при чему нарочиту пажњу „западног белог света" обраћа на „обојене" из неразвијених земаља. „Бели" изумиру, „обојени" се множе... Само се чека нови западни вођа, са брчићима или без њих, али свакако спреман на „очишћење планете."

У игри су заиста истребитељи. Још 1991. „хуманиста" Жак Ив Кусто је дао интервју „Куриру УНЕСКО-а" у коме каже шта је потребно да би се очувала планета са њеном биолошком разноврсношћу (сетимо се, овај глобалиста – ронилац је био омиљени истраживач мора и океана, кога смо са уживањем гледали на ТВ-у): „Становништво света мора бити стабилизовано, и зато сваког дана треба да се елиминише 350 хиљада људи. Тако је ужасно размишљати о томе да не би требало то ни да изговоримо. Али опште стање у коме смо се нашли је очајно." То би, дакле, значило: ако хоћемо еко-планету, морамо да убијемо милијарду и 270 милиона људи за десет година.

Да се опет вратимо Теду Тарнеру, који у интервјуу „Е Магазину" (јануар–фебруар 1999.) отворено каже: „Можемо да имамо десет милијарди људи који живе испод црте сиромаштва, или две милијарде људи који живе добро, имају колор ТВ и ауто. Планета може да поднесе тај број људи, и тако је било 1930... А како то да постигнемо – тешко је рећи. Треба много образовања и усавршавања здравствене заштите." (Дакле, Срби, сад кад вам реформишу здравствени систем тако да ће моћи да се лече само они који имају пара, знајте да је Тед Тарнер, CNN-гуру, о томе већ мислио.)

Ернест Калнбах, аутор „Екотопије" и других екобестеслера, издао је водич кроз екологију у коме каже да више од милијарде људи (управо зато што су људи склони потрошачком менталитету) ова планета не може поднети. Јан Франзен, демограф и бивши стручњак УН Фонда за становништво, говорећи пред Европарламентом 1999, тврдио је да број људи треба смањити на 700 милиона...

Схватили сте шта нас чека ако се не потрудимо да у Србији будемо своји на своме. Чека нас истребљење, и то такво после кога нема биолошке обнове. Лудаке који себе зову „светским лидерима" може да заустави само Бог Живи и Животворни, Који ће, да опет поновимо оно што је говорио блаженопочивши патријарх српски, Павле, помоћи – ако буде имао коме.

2011.

Крвава бајка о „златној милијарди”

„Ако не чујете ратне бубњеве, то значи да сте глуви”
Хенри Кисинџер (апокрифна изрека)

„Биће рата, кажу сви, / а ја ћу умријети од љубави”, певао је, својевремено, Борис Новковић, глумећи у споту гардисту краља Петра II који гине 6. априла 1941. Спот је емитован у чувеној Дуциној рок-емисији, који смо ми, рођени крајем 60-их и почетком 70-их година прошлог века гледали као мало откровење, доказ да је и соцреалистички заостала Југа на путу да достигне „the american way of life.”

Али, вара се читалац који мисли да ће ово бити још једно југоносталгично (или југонеуротично) сентиментално путовање. Ово је прича без ружичасто-слаткастих испарења сете и сентимента, прича чији је циљ да нам покаже да вероватно нећемо „умрети од љубави”, барем ако се остваре утопијски планови „усрећитеља човечанства.” Да, погодили сте: причаћемо о томе како они мисле да планету Земљу, на којој, сада и овде, живи седам милијарди људи ослободе „вишка становника” и бајку звану „Златна милијарда” заврше хепиендом („И живели су срећно...” Без нас, наравно). Уосталом, ко је читао апокрифни интервју Хенрија Кисинџера (www.dailysquib.co.uk) који је у складу са тенденцијама савременог глобализма, неко измислио, може да размишља: „Долазећи рат ће бити толико озбиљан да само једна суперсила може да победи, а то ћемо бити ми. /.../ Иран заиста нарушава равнотежу. Колико дуго ће Русија и Кина стајати по страни и посматрати како их Америка уклања? Велики руски медвед и кинески змај ће бити принуђени

да се пробуде из зимског сна. /.../ Наша омладина, у САД и на Западу, је спремна, зато што су они програмирани да буду добри војници-топовско месо, и кад им нареде да изађу на улице и боре с с тим лудим Кинезима и Русима, они ће извршити наређења. Ми ћемо из пепела изградити ново друштво, и у њему ће остати само једна суперсила. И то ће бити добитничка светска влада. Не заборавите да Америка има најбоље оружје, које нема ниједан други народ, и ми ћемо то оружје показати свету, кад буде право време за то." Апокрифни Кисинџер је уплашеним појединцима описао и како ће изгледати последице рата по обичне људе: „Ако сте обичан човек, за рат се можете припремити пресељењем у сеоску средину. Но, треба да понесете и оружје са собом, зато што ће свуда бити лутајуће хорде гладних. Иако ће елита имати сопствена склоништа и уточишта за стручњаке, и они морају бити опрезни у време рата, зато што ће и њихова склоништа бити у опасности." Рат само што није. Али, каква ће бити његова природа? Зашто се он покреће? Зашто се тврди да на свету каквом знамо може живети само „златна милијарда" срећника? О томе сазнајемо више из увида покојног генијалног руског социолога, Александра Панарина.

О глобалном грађанском рату (по Александру Панарину)

Један од најугледнијих руских философа и политиколога, шеф катедре за политикологију Московског државног универзитета, носилац награде „Солжењицин", Александар Панарин (умро 2003), видео је обрисе Трећег светског рата као глобални грађански сукоб. За њега је и Хладни рат био глобални грађански рат. О томе је писао:

> Претходно покољење још је знало да је хладни рат двеју суперсила био преображени облик грађанског рата: СССР је у том рату био на страни сиромашних, САД пак – на страни богатих. У том смислу пораз СССР-а био је пораз сиромашних у њиховој борби с богатима, а победа САД и њихово настављено општесветско наступање победа и наступање богатих. И сама чињеница да већина нас данас сматра таква одређења застарелим и да се стиди класних одређења уопште говори само о томе да је и у свету

> симбола и њихових значења победу однела партија богатих, која је умела не само да физички трујумфује над својим традиционалним противником, него и да га дискредитује интелектуално и морално.

У социјализму, без обзира на све, чак и ужасне, промашаје, постојао је елемент наде, који је људе водио ка продужењу живота и побољшању услова истог. Ево шта каже Панарин о узроцима таквог полета:

> Истраживања под руководством професора И. А. Гундарова у Сверуском државном научно – истраживачком центру превентивне медицине, открила су неочекивану чињеницу: показало се да главни деструктивни фактор, који изазива превремену смртност људи и снижавање средње дужине животног века у националним размерама, није материјална беда само по себи, него осећај безизгледности перспективе, осећај историјског безнађа. Истраживања воде на закључак о духовној детерминацији здравља нације.

Упркос чињеници да се 1945. године у Совјетском Савезу живело много горе него 1940, и да је земља била разорена ратом, број рађања био је много већи од броја умирања, а животни век становништва је порастао.

Наравно, слом друштвеног идеала није могао да прође без последица, које су планери Новог светског поретка већ израчунали у својим леденим лабораторијама социјалног инжењеринга. Намећући сурови капиталистички индивидуализма као модел живота земљама Истока, они су знали шта раде; по Панарину:

> Из онтолошког закључка да је једина права реалност савременог друштва индивидуум ослобођен од икаквих социјалних веза следи и морални: сви одбачени, понижени и унесрећени немају кога да криве за свој удес сем себе саме. Јасно је да је то класна стратегија оних који имају разлога да ретуширају и прикрију своју одговорност за проистекла социјална разарања и катастрофе „Реформаторима", виновним у организованим и управљаним катастрофама, крајње је погодно да енергија социјалног гнева у потпуности пређе у личне комплексе, а да жртве њихових нечовечних експеримената преусмере сву своју раздраженост на себе

саме, превративши социјални бунт у мазохистичко мучење самих себе. У савременој Русији тај поступак користи се у примени на цео народ, углавном на Русе.

Из свега овога је проистекло ново, „не-левичарско" (у дубљем смислу – антихришћанско) схватање глобалног поретка, смртоносно у самом свом корену:

> Прагматична свест има сасвим друге бриге за разлику од претходне, хришћанске по својим коренима: она је заокупљена не тиме како да помогне новој сиротињи, него како да се посигурније од ње заштити. Друга секуларизација, одстранивши „левичарске рецидиве" из западне културе, изгледа, одстрањује социјалну саосећајност уопште. У тих нових пагана сиромашни и људи с неким недостатком више не побуђују саосећање, него само одвратност, често помешану са страхом. Али, та нова осећања захтевају не више социјалну државу, него милитаристичку, то јест демократију нове мањине, „која ће умети да се заштити." А, пошто је реч не о националној, него о глобалној демократији", која се дефинише као екстериторијално заједништво, онда је може штити не национална, него глобална држава. На улогу таквог глобалног заштитника демократије, која је постала судбином изабране мањине човечанства, претендују Сједињење Државе.

Још нешто: епоха модерне значила је масовну урбанизацију и индустријализацију. Људи су напустили углавном самодовољни свет сеоске привреде, и осетили благодети градова: од новог начина становања до здравствене заштите. Заузврат су радили за капиталисте. Масу обичних требало је, међутим, увући не само у процес производње, него и у круг потрошње. Чувени отац аутомобилске индустрије, Форд, говорио је: „Све куповине богатих нису довољне да обезбеде продају било које гране савремене индустрије. Класа, која треба да купује наше производе, то су радници; неопходно је, према томе, да они стекну и имају довољно новца и доколице за одговарајућу потрошњу." Потрошачка демократичност масовне производње данас је нестала. Панарин је јасан: „Најновија стратегија састоји се у прелазу од остваривања добити на основу масовне јефтине продаје остваривих добити у оквирима новога економског феудализма. Услугом за богатог клијента може се остварити добит

која превазилази добит од продаје јефтиних производа стотинама сиромашних клијената, а да се притом остварују невиђена уштеда и напора и времена."

Шта то даље значи?

Панаринове дијагнозе су немилосрдне:

> Сада сиромашни не представљају никакву вредност ни у својству потрошача, они се не лепе на ласкаву рекламу, они немају кредитних картица, они не могу рачунати на текуће банковне кредите и позајмице, а роба која је њима најподеснија, доноси трговцима мизерну добит или је чак уопште и не доноси. Зато није за чуђење, што су ти људи преквалификовани у „андерклас": они више нису привремена аномалија, која може дочекати исправку, него класа изван класа, група која се налази изван граница „социјалног система", сталеж, без кога би се сви остали осећали и боље и удобније.

Некад је народ био извор јефтине радне снаге, али и услов масовне потрошње. Такође, коришћен је у империјалним ратовима као топовско месо. Сада, међутим, по увидима Панарина, долази време када је обичан народ свуда непотребан. Неприлагођене треба истребити, сасвим их уклонити из света: они ником, и ни за шта, нису потребни.

Уз све ово, хиљадама година постојање народа градило се и на мистичкој компоненти. Народи су, по тој парадигми, заједнице духа, покојних, живих и нерођених. О њима брине Бог, Отац свих људи и нација. Међутим, постмодерни инжењери глобализма више немају потребе за целим народима. По Панарину, они „монтирају њима потребне системе од материјала разних земаља и нација." С позиције глобалистичког конструкционизма, у сваком народу постоји маса сувишног (историјски „отпад" „непојмљивих традиција, неразумних обреда, свега нерационалног и неартикулисаног").

Народима који се не уклапају у „врли нови свет" треба дати суровe управљаче – компрадоре који ће сувишне сународнике уклонити са лица земље. Да ли вам је сад јасно шта се дешава са Србима? Ако Дејвид Гомперт из RAND корпорације каже, још 1994, да „српски вирус треба уништити", онда добијамо жутокраке, чији резултати се виде од пописа до пописа: намештеници Империје су, од 2002. до 2011, из Србије уклонили 400.000 носилаца опасног „српског вируса.")

По Панарину, прошла је фаза претходног, према имигрантима (јефтиној радној снази) трпељивог и социјално одговорног капитализма. Сада сиротињу, како рекосмо, треба побити.

На крају, мораће да дође до глобалног обрачуна; све што је до сада предузимала глобална елита, само су полумере:

> Посебне тајне браве, уређаји за појачавање зидова, оружје, непробојна стакла и уређаји за заштиту од потера, довитљива проналажења двоструке и троструке заштите – све су то издаци, којима се нова буржоација раскусурава око демонтаже социјалне државе и досад невиђеног дистанцирања од упропашћених сугрђана. Но ти ратови свакодневице ће пре или касније бити проглашени за безнадежни дилетантизам. Уместо да се штите понаособ, о својој бризи и на свој ризик, чланови нове класе глобалних компрадора све су ближе идеји о потреби концентрисане глобалне заштите на заиста професионалној основи.
>
> Слично као што је на исходу средњовековља концепција сепартне заштите посредством одређених сењора била напуштена у корист колективног заштитног органа у лику централизоване апслолутне монархије, данас, на исходу епохе модерне, виси у ваздуху идеја светског апсолутизма у лику недљиве империјалне власти САД као светскога жандара, који штити нове изабране од својих и туђих „варвара."

Александар Панарин је умро 2003. године. Година 2012, како је кренуло, можда ће бити прва година Трећег светског рата. Грађанског рата богатих против сиромашних, о коме је Панарин јасно и гласно говорио, онда кад је многима то изгледало као бунцање „теоретичара завере." Уосталом, рат је већ коришћен као средство изласка из светске економске кризе. Звао се Други светски.

Други светски рат: излазак из кризе?

Носилац Нобелове награде за економију за 2008. године и популарни колумниста „Њујорк Тајмса", Пол Кругман, већ годинама тврди да су САД победиле Велику депресију с почетка тридесетих година 20. века захваљујући Другом светском рату. Његова кључна мисао је: „Сада нам је неопходан финансијски еквивалент Другог светског рата." У једном свом наступу на CNN-у, тој ТВ

кући крајње "објективности," он је своју идеју изложио у виду сценарија за научнофантастични филм: „Замислимо да смо сазнали да су ванземаљци решили да нас нападну и да нам је потребна масовна мобилизација снага да бисмо одбили напад из космоса. У односу на важност таквог задатка у други план би се повукла питања попут буџетског дефицита и инфлације, и ми бисмо за 18 месеци изашли из стања садашњег економског опадања. И кад би се открило да смо погрешили и да не би дошло ни до каквог напада из космоса, открили бисмо да од економске кризе нема ни трага." Кругман каже да би економски еквивалент рата могли бити огромни јавни радови какве је тридесетих година 20. века предузимао Рузвелт, да би народ извукао из беде. Али, републиканци, оштри противници мешања државе у економију, не би подржали потенцијалног новог Рузвелта – Обаму. Тако да, изгледа, као решење остаје само и једино рат. Рат има преимућство над свим другим решењима зато што исти допушта остварење финасирања државних расхода кроз буџетски дефицит у размерама које су у мирно доба незамисливе. За време Другог светског рата, вели Кругман, федералне власти позајмиле су суму еквивалентну данашњој суми од 30 трилиона долара, а финансирање путем дефицита ударило је темеље невиђеног економског бума после рата. Уосталом, чувени Џон Мајнард Кејнз обавестио је Амерканце, још 29. јула 1940. године, у часопису „Њу Рипаблик": „Ваше припреме за рат не само да од вас не траже жртве. Напротив, оне су баш онај стимуланс за повећање индивидуалне потрошње и пораст животног стандарда, које вам не би омогућили ни победа, ни пораз „Новог курса" (реч је о Рузвелтовом „Њу Дилу", нап. В. Д.) И заиста: већ 1941. године, ниво индустријске производње достигао је онај из предкризне 1929. године, а од 1941. до 1945. раст индустријске производње био је невероватних 16,5%. Инвестиције у производњу повећале су се за 65%. Становништво заиста није трпело: реални раст зарада за време рата био је 50%, а потрошња хране, нарочито меса, порасла је 15–25%. Узрок је, свакако, био и у порасту војне индустрије: у Другом светском рату, САД производи 300.000 војних авиона, 100.000 тенкова, 124.000 бојних бродова и чамаца, 41. милијарду бојевих зрна разних врста. Године

1944. број запослених је, у односу на 1939, био већи за 10 милиона. Незапослених је 1944. било само 1, 2 посто радно способног становништва.

Прошле, 2011. године, 7. новембра, навршило се 70 година од уласка САД у Други светски рат. Повод је, наравно, био јапански напад на америчку луку Перл Харбур. Већ деценијама се зна да је врхушка САД знала да ће Јапан напасти, и да није предузела ништа да то спречи. Адмирал Ричардсон је, још 1940, опомињао председника Рузвелта да се Хавајски не могу успешно бранити из читавог низа разлога – од необучености кадра до неповољног положаја. Амерички амбасадор у Токију, Џозеф Гру, писао је Стејт Департменту 22. јануара 1941. године: „Перуански амбасадор је обавестио моје службенике да је чуо из многих извора, укључујући и јапанске, да, у случају избијања неспоразума између Јапана и САД, Јапанци намеравају да изврше изненадни напад на Перл Харбур." Као и у случају наводног напада Ал Каиде на Куле у септембру 2001, о коме је америчка елита све знала (обавештајне службе других земаља су им дојавиле да је тако нешто могуће), тако је и напад на Перл Харбур био унапред познат; али, Америци је рат био насушно потребан – како би иначе расла индустријска производња? А ево и података из чувене књиге Ентонија Сатона, „Вол Стрит и успон Хитлера." Вилем Дад, амерички амбасадор у Немачкој, писао је Рузвелту: „У овом тренутку, више од сто америчких корпорација имају овде подружнице или заједничка улагања. Ди Понови имају савезнике у Немачкој и помажу им у послу око наоружавања. Њихов главни партнер је комапнија ИГ Фарбен, блиска властима, која даје 200 хиљада марака годишње за пропаганду која делује на америчку јавност. Компанија Стандард Оил (Рокфелери, нап. В. Д.) зарађује 500 хиљада долара годишње, помажући Немцима да праве синтетичко гориво у ратне сврхе." А чувени индустријалац, Хенри Форд, добио је (тобож, због тога што је пронашао аутомобил за широке народне масе) највише цивилно одликовање Хитлерове Немачке, јер је, новчано и пословним аранжманима, директно подржавао власт нациста. Дакле, светска закулисна елита је спремна да направи још један Перл Харбур, да би остварила своје економске и остале, пре свега геополитичке, циљеве. Јасно је, наравно, да ће почети нападом на Иран (или ће Иран,

тобож, „напасти" Империју.) Али, то не искључује могућност да тајне службе Империје „појачају" ствар неком акцијом на територији САД. Не би им било први пут.

Сценарио будућег „напада" на САД

Још 19. октобра 2008, сенатор (касније потпредседник САД) Џозеф Бајден је, у ужем кругу демократа, којима припада, изјавио да ће Барака Обаму у првом периоду мандата сусрести тешка искушења (слична онима која је имао Кенеди 1961–1962), и да ће Обама можда морати да предузме сурове и непопуларне одлуке („though, and possibly unpopular, decisions"), како у спољњој, тако и у унутрашњој политици. У стилу пророчице из Делфа, Бајден је говорио о различитим „сценаријима" кризе, помињући, као потенцијалне изворе опасности, Авганистан, Северну Кореју, Русију, Пакистан (нуклеарно оружје), Ал Каиду. Треба „стегнути каишеве", рекао је тада, јер предстоји дуга и озбиљна криза. Обама је Бајденове исказе, назвао „реторским претеривањима", али је Медлин Олбрајт уствrдила да су у питању чињенице.

Обама није, бар за сада, доживео Кенедијево искушење („кубанска криза", претња нуклеарним ратом), али свесно хрли у њега; и није „одрадио" посао у првом периоду свог мандата, али – никад није касно. Јер, сценарио постоји. Глумци су, више-мање, небитни. На крају крајева, то уопште ни не мора бити Обама. Глумац – председник САД није био само Роналд Реган. Сви су они, бирани од стране мегакапитала, праве „владе у сенци", више или мање глумци.

Још 31. октобра 2008, познати антиглобалиста Мајкл Хосудовски, објавио је текст „Други 11. септембар: саставни део америчке војне доктрине." У њему је показао како припадници америчке политичке елите непрестано припремају становништво за нову „велику превару", како је крваву операту звану „11. септембар 2001." назвао независни француски новинар, Тијери Мејсан.

Рецимо, челник Одељења за унутрашњу безбедност, Мајкл Чартер, пред студентима Универзитета Јејл, изјавио је, 7. априла 2008., да савремена достигнућа науке и технике дозвољавају малој групи терориста да убијају не само хиљаде, него стотине хиљада

људи. Дик Чејни, десна рука Џорџа Буша Млађег (оног што је мешао „she" и „her"), изјавио је, на војној академији Вест Поинт, 26. маја 2008: „Нико не може да гарантује да нас неће поново напасти."

Једино што би становништво САД (већ тешко огорчено политиком разарања нормалног живота коју воде власти на повоцу Вол Стрита) могло да поново окупи око Беле куће јесте масовни (по могућству нуклеарни) „напад терориста" на „амерички сан." Још у децембру 2003, челник Централне команде (CENTCOM), генерал Томи Френк, рекао је да би још један масовни терористички удар на САД могао да допринесе прихватању ванредног стања и крају досадашње, макар и полуфарсичне, демократије (коју, очито, треба да замени нешто „ефикасније").

Хосудовски нас подсећа да су тајне службе САД одавно разрадиле стратегију напада на сопствене грађане ради постизања агресивних циљева Империје.

Још 1962, CIA је Кенедију понудила план „Northwoods", да би се оправдала агресија на Кастрову Кубу. Требало је направити покољ кубанских избеглица у Мајамију и потопити амерички брод у кубанској луци Гвантанамо, а затим оптужити Фидела и другове за тероризам. Кенеди је план одбио. Ускоро су га прецртали са списка живих.

После терористичког напада у Лондону, у јулу 2005, Дик Чејни је издао налог Стратешкој команди САД (USSTRATCOM) да припреми план деловања у случају новог 11. септембра. Августа 2007, на прорепубликанском „Фокс њуз", познати колумниста Стју Буковски изјавио је да Америци треба нови 11. септембар, јер је антиратни покрет „дигао главу", покушавајући да заустави ратне походе САД.

Неко може да каже: али, то су била времена републиканских „јастребова." Наравно да не! Поред Мекејна, републиканског „милитаристе" и Обама „миротворац", причао је, у својој предизборној кампањи, о новом 11. септембру као претњи безбедности САД.

Зашто је мини-нуклеарни удар „право" решење?

Зато што само атомска бомба омогућава да се терористички акт изврши тренутно, с огромним људским жртвама, дивљом паником и спремношћу грађана да радосно дочекају „чврсту руку" диктатуре.

Хемијско оружје за терористички напад није поуздано. Више хиљада мртвих захтева велике количине отрова, отров се шири споро, а и ветрови дувају. Биолошко оружје изазива епидемије, али оне могу бити заустављене карантинима.

Остаје атомска бомба.

Седам дана после Бајдена, у новембру 2008, шеф Пентагона Роберт Гејтс је изјавио да га „узнемиравају десетине хиљада старих атомских мина и атомских артиљеријских пуњења", за које ни сами Руси не знају где су све расејани после Хладног рата. А то њих би (зар не?) могли доћи зли исламски терористи (украли их у доба „перестројке" у Русији, или у нестабилном Пакистану). И – бум! Атомска печурка у САД! Разгорева се Трећи светски рат, а у овој „демократској" земљи најзад уводе диктатуру. „Све за фронт – све за победу!"

Диктатура у САД: законске основе постоје

Хосудовски је, у својим текстовима, показао да су у САД од 2003. године разрађене подробне процедуре за увођење ратног стања („martial law"), нарочито у случају „ванредног стања изазваног катастрофом националних размера" (National Catastrophic Emergency). Таквом ситуацијом се, по председничкој уредби NSPD51/HSPD20 сматра „сваки инцидент, без обзира на локацију, који има исход у неуобичајно високом нивоу масовних последица, оштећења, или разарања које тешко утичу на становништво САД, њихову инфраструктуру и вршење функција власти." Притом се тврди да оваква катастрофа може да се збуде у великим градовима САД.

А шта задаје ударац (у исти мах!) становништву, инфраструктури, природној средини, економији и власти?

Атомска бомба.

Одоше слободе & људска права. Почињу преки судови.

После 11. септембра 2001. увођењем тзв. „Патриотског закона", Америка је постала права полицијска држава. FBI има чак и право да у градским библиотекама испитује шта грађани читају (рецимо, тражећи књиге о прављењу атомских бомби у шупи или гаражи). Прислушкивање телефона, читање електронске поште, скенирање, до голе коже, на аеродромима, камере малтене на сваком кораку су „патриотска" свакодневица САД.

Прича се да су саграђени и концлогори за уклањање „опасних елемената." Што да не? Толики Јапанци, грађани САД, држани су у концлогорима за време Другог светског рата, само зато што су САД и Јапан били у рату. Клинтон им се после извинио, понудио одштету преживелима. И сад би могли да хапсе и бацају у логоре „сумњиве", а за педесет година да им се извињавају. Шта да се ради? Сурове околности! Није нимало случајно да најугледнији светски прогностичар трендова, Џералд Селенте, већ позива Американце да беже из САД, које се претварају у логор. У интервјуу који је имао поводом своје најновије анализе скорих догађаја, датом аустралијској медијској кући ABC, Селенте коментарише Закон о овлашћењима војске у ванредним ситуацијама, који је изгласао Сенат, а потписао Обама, и каже: „Закон /.../ председнику даје овлашћења да сваког човека назове терористом: на пример, мене. По мене ће доћи војници (војници, чак не ни полиција), развалиће врата, ухапсиће ме, навести измишљену кривицу, неће бити суда, пороте, судија... Они могу да ме муче и убију, ако хоће, а могу ме послати у неки од тајних затвора, разбацаних широм света."

Ванредно стање у САД је могуће, јер мржња сиротиње према супербогаташима постаје све већа. Обама је дошао на власт тако што је сиротињи обећао да ће бити „нови Рузвелт", да ће ударити порезе на богаташе и приходе усмерити сиротињи и средњој класи. Обећао је и велике програме у привреди и социјалној сфери које ће финансирати држава. А криза у САД и свету је системска, и не може се више решавати палијативним средствима.

Шта је САД извукло из претходне велике кризе?

Други светски рат, видели смо. После њега, Америка је загосподарила Европом (осим Истока, препуштеног Стаљиновој „обради") и створила основе за свој сателитски систем полунезависних држава, који се сада зове Европска Унија.

Трећи светски рат ће бити такав да ће сви заборавити ко је изазвао кризу, надувао спекулативне мехуре од сапунице, наштампао доларе без покрића. САД може поново да заигра улогу витеза на белом коњу, који ће Сибир, рецимо, „поклонити човечанству" (зар Сибир сме да има само једна држава која, узгред буди речено, не негује „људска права и демократију") ?

Европу треба ослободити од „енергетске уцене" Москве, Кину трајно удаљити од Далеког Истока Русије, спречавајући је да 2020. буде најјача светска сила.

Што се тиче приче о Обами као пријатељу сиротиње, Робину Худу наших дана, она је, од почетка, била само бајка. У доба избора 2008, у складу с истраживањем агенције „Prince & Associates", републиканаца Мекејна као председничког кандидата подржавали су тзв. „мали милионери" (од 1 до 10 милиона долара), а Обаму – „прави" милионери (од 30 милиона навише). Мекејна су подржавали нафташи, а Обаму (Робина Худа који се показао као Суперхик, онај из „Алана Форда" што отима сиромасима да би дао богаташима) финансијски магови, главни кривци и за садашњу кризу (председник JP Morgan, Џеми Дејмон; шеф Goldman Sachs, Џон Корзајн; председник Federal Bank of New York, Тимоти Гајтнер; о Сорошу да и не говоримо). Њима је јасно; криза је шанса да остану у игри и поново поведу Америку и свет. Опет у пропаст. САД треба да буду „борбена диктатура с неорузвелтовским курсом" (А. Горбунов).

Тако би се „амерички сан" претворио у „амерички кошмар." Али, супербогаташима би остало њихово супербогатство. И још би се увећало. Барем они тако мисле. Као што смо видели, изговор за рат може постати прича о тероризму. Тероризам одлично пали, свуда и на сваком месту где влада Империја.

Терор као средство манипулације

Још нешто о тероризму иза кога стоји Империја.

Швајцарски професор Универзитета, Данијел Ганзер, објавио је, средином прве деценије 21. века, своју студију „Тајне НАТО армије", и доказао да је НАТО Империја у току пола века Хладног рата организовала тајне операције атентата и терористичких атака, приписаних левици, да би левичарске идеје учинила непопуларним (а шта је главна идеја левице ако не идеја социјалног солидаризма, због које, а у име „људских права", недавно растргоше Гадафија?)

Реч је о тзв „стратегији затегнутости." Ево Ганзерових увида:

> Мали број људи зна шта тај израз стратегија затегнутости значи. Реч је о тактици која се састоји у томе да се изврше терористичке акције и да се оне припишу некоме другоме. Под изразом

„стратегија затегнутости" мисли се на потхрањивање страха људи према одређеној групи. Те тајне НАТО структуре је опремала, финансирала и увежбавала ЦИА у сарадњи са МІ6 (Британске тајне службе) да би се бориле против совјетских војних снага у случају рата, али исто тако, према информацијама с којима данас располажемо да би извршавали терористичке акције у различитим земљама. У мојим истраживањима дао сам доказе да су те тајне армије постојале не само у Италији, већ у читавој западној Европи: Француској, Белгији, Холандији, Норвешкој, Данској, Шведској, Финској, Турској, Шпанији, Португалији, Аустрији, Швајцарској, Грчкој, Луксембургу, Немачкој.

Било је покушаја да се уђе у траг злочина које су НАТО нацисти починили под заставом комуниста; о томе Данијел Ганзер вели:

Ако узмемо на пример случај Италије, сваки пут када је комунистичка партија тражила од владе објашњење о тајној армији која је деловала под ознаком „Гладио", није никада добила одговор, под изговором да је то државна тајна. Тек је 1990. године Ђулио Андреоти признао постојање „Гладиа" и његове директне везе с НАТО, ЦИА и М16. Управо у то време је и судија Феличе Касон могао да докаже да је аутор атентата у Петеану 1972. који је тада уздрмао Италију, био Винченцо Винцигера, који је припадао екстремној десничарској групи по имену „Ордине Нуово", а који се до тада приписивао борцима екстремне левице. Винцигера је признао да је починио злочин у Пантеану, уз помоћ тајних италијанских служби. Винцигера је такође говорио о постојању те тајне армије „Гладио."

Терор, чије је порекло нејасно, одличан је начин да се манипулише јавним мњењем. Сви циљеви Империје се тако покривају маглом хуманитарне реторике; не убијамо због нафте, него због „људских права."

Али, по Ганзеру, суштина је у следећем:

Реч је о борби за контролу енергетских ресурса, евроазијског блока који се налази у тој стратешкој елипси, која иде од Азербејџана преко Туркменистана и Казахстана до Саудијске Арабије, Ирака, Кувајта и Персијског залива. Управо ту у том региону, одвија се тај такозвани рат против тероризма, у коме су концентрисане најзначајније резерве нафте и гаса. По мом мишљењу, није реч ни о чему

> другом, него о геостратешком улогу у оквиру кога Европска унија може само да изгуби. Јер, уколико САД преузму контролу над овим ресурсима и уколико се енергетска криза погорша, они ће им рећи: „Ви желите гас, ви желите нафту, врло добро, ми у замену желимо ово или оно."

Ганзер је, као објективан научник сумњичав и поводом 11. септембра 2011. Ево шта тврди:

> Моји студенти и други људи су ме увек питали: Да ли је тај „рат против тероризма" заиста повезан са нафтом и гасом, да ли су атентати од 11. септембра такође били изманипулисани? Или је то пука коинциденција да су муслимани Осаме бин Ладена извршили нападе управо у тренутку када су западне земље почеле да схватају да је на помолу нафтна криза? Почео сам да се интересујем за све што је било написано о 11. септембру и да такође проучавам званични извештај који је објављен у јуну 2004. Када се унесете у тај предмет, одмах видите да ту постоји једна велика планетарна дебата о томе шта се заиста догодило 11. септембра 2001. Информација са којом располажемо није сасвим прецизна. Оно што је нејасно у том извештају од 600 страна, то је да се уопште не помиње трећа кула која је срушена истог дана. Комисија говори осамо о рушењу две куле, Близнакиње (Twin Towers), постоји и трећа кула, висока 170 метара која се срушила а која се назива WTC7. У њеном случају говори се о малом пожару. Разговарао сам са професорима који добро познају структуру грађевина по питању дешавања у Пентагону. На фотографијама које имамо не види се авион. Практично је несхватљиво како је неки авион могао ту да падне.

Дакле, прича о терористичком акту на територији САД, сасвим је употребљива за циљеве Империје, на чијем челу се налазе неонацисти из редова финансијске олигархије. Када ће бити испричана преко „најобјективнијих" медија света, попут CNN, остаје да се види. Страх нас је да би то могло бити ускоро.

Уместо закључка

Империја, и они који њоме владају из сенке, очито су на све спремни. То, међутим, уопште не значи да ће победити. Јер, банкари (лихварска интернационала)већ двеста година покушавају да успоставе

светску власт; први њихов освајач био је Наполеон, који је сломио зубе у Русији 1812. године. И Хитлер, кога су гојили и спремали за рат, сломио је зубе у Русији, 1941–1944. године. По оној народној: „Ал не рече Туре: 'Ако Бог да'." Туре опет није рекло: „Ако Бог да." Туре опет прави рачун без крчмара. Опет им се чини да су најјачи, најлепши, најпаметнији, и да су све то сами открили. Јер, иако сила Бога не моли, Бог силу не воли; а како је запазио велики руски математичар и философ, Игор Шафаревич, тоталитарни системи се често сламају од најобичнијих животних околности. Наравно да лихвари плаше човечанство својом свемоћи. Наравно да су спремни да користе атомске бомбе и тајна оружја. Али, такође наравно, све то кострешење може да се заврши подвијањем репа. Јер, док год постоји тајна Божјег старања о свету и људске слободе која се не мири са злом, историја није завршена. Живи били, па видели; па чак и да не будемо живи, можемо да победимо. „И кад нам мушке узмете животе/ гробови наши бориће се с вама", певао је Алекса Шантић. „Волови јарам трпе, а не људи, / Бог је слободу дао за човјека", понављамо и ми за њим.

2012.

ЛИТЕРАТУРА

1. А. Горбунов: Апокалипса по наруџбини, http: //vlasti. net. /news/2.
2. Александар Панарин: Хоризонти глобалног грађанског рата („Геополитика" 21/2007; 22/2007)
3. Данијел Ганзер: Тероризам за који НАТО није преузео одговорност „Геополитика" 22/2007)

Биоетика
и апокалипса

Либерал-канибализам

Човек је њихово највеће богатство (нарочито у резервним деловима)

Ante scriptum

Овај текст је настао во времја оно, када је Дик Марти поднео свој извештај о трговини органима косметских Срба на Космету, и када је Наташа Кандић изјавила да је извештај „неуверљив." Првобитно, чланак који читалац има пред собом је објављен у „Печату." За ову прилику је сређен и дотеран, а допуњен је и новим чињеницама. Прича о томе како су одани синови црног орла на црвеној позадини вадили жива срца живим Србима који су их преклињали да то не раде, у име Бога, нема за циљ да се бави само Хашимом Тачијем, потомком потурчењака чија је једина вера профит од србомржње; нити ће помињати Бориса Тадића, који се недавно, на милом му хрватском Јадрану, у наступу ЕУ дементности руковао са дотичним; а неће ту бити ни Вукчевића и Векарића, који лије крокодилске сузе поводом исповести једног шиптарског „извођача кардиолошких радова" (ко не верује, може да чита недељни „Прес", од 16. септембра 2012, у коме је Векарић дубоко потресен овом исповешћу, иако нам Наташа Јовановић и Миодраг Зарковић у „Печату", два дана пре тога, стављају до знања да је наше херојско, и филмом „Устаничка улица" опевано Тужилаштво, шеснаест месеци знало за ову причу шиптарског кољача, али би обелодањивање исте Тадићевом измећару Борку Стефановићу кварило преговоре с Хашим–Тачи–Танано–Баш–Је– Срба–Поклано приштинском дружином). Дакле, није ово прича о њима. Ово је о онима који стоје иза свега, и церекају се, у мраку својих глобалистичких ложа, и који отимају Косово од Србије, тражећи од нас да запевамо ЕУ „Оду радости" са

својим вековним џелатима и отимачима не само туђе земље, него и туђих телесних органа. Читаоче, ево једног извештаја из сатанског подземља Империје.

Увод

Ко је гледао Гибсонов филм **„Апокалипто",** могао је да се суочи с реалистичним приказом жртвовања људи у доба високоразвијене цивилизације Маја. Овај древни народ, познат по свом савршеном календару и пирамидама, жртвовао је боговима плодности на стотине и хиљаде заробљеника, надајући се да ће берба кукуруза бити боља.

Заробљеницима су, на каменим жртвеницима, вадили жива, пулсирајућа срца, и нудили их крволочним идолима, а међу храбрим мајанским ратницима упражњавано је и ритуално људождерство: појеш нечије мишиће, и будеш мишићавији.

Последњи ацтечки владар, Монтезума, пре доласка Кортеса и конквистадора, само у једном обреду жртвовао је 20.000 (и словима: двадесет хиљада) људи.

Но, ово није текст који ће се бавити Мајама, Астецима и другим древним јужноамеричким народима. Ово је текст о синовима Беле Демоније, како је Владика Николај звао припаднике евроамеричке цивилизације која се одрекла Христа и потонула у „културно" људождерство. Само у свету „атомске технике и прашумске етике" (Јустин Поповић) било је могуће да шиптарски терористи – канибали, удружени са НАТО канибалима, добију државу. Ту државу су, између осталог, НАТО савезу плаћали убијањем Срба чије су органе вадили и продавали својим западним савезницима – за потребе трансплантације. Ако је за Маје и Ацтеке било оправдања (нису знали за „Воли ближњег свога као самог себе"), за представнике „евроатлантске цивилизације" оправдања нема. Они су, свесно (дакле, сатанистички), ту заповест погазили.

Покушајмо да тему Мартијевог извештаја сагледамо из шире перспективе: само то ће нам помоћи да сачувамо целовит разум и душевно здравље у свету који се руши, а и да знамо зашто смо против ЕУнијаћења. То јест, за слободну, независну, човекољубиву Србију.

Из историје трансплантологије

Пре трансплантације органа била је трансфузија крви. Повесница магије и паганских култова пуна је прича о „претакању криви" животиња и људи ради подмлађивања посусталих богатих и моћних. Хипократ је, тежећи добру, сматрао да давање овчије крви злом човеку истог може да учини кротким.

Сви знају приче о вампирима и сисању течности у којој је „животна снага." Грофица **Батори** се, легенде кажу, купала у девојачкој крви зарад подмлађивања. Совјетски трансфузиолози подмлађивали су специјалним методама партијске руководиоце, а први законски акт о праву вађења крви, костију, зглобова, крвних судова и рожњача из лешева био је Одлука Совјета народних комесара из 1937. о процедури обављања медицинских операција. Подразумевало се да је свачије тело после смрти власништво државе (закон је важио до 1992.) Ко се, у нас, не сећа приче да су и дуговечног Броза одржавали крвљу младих, не тако битних, грађана наше несврстане домовине?

Историја трансплантације органа почиње у 19. веку. Године 1865. Паул Берт објавио је своју докторску дисертацију „О трансплантацији ткива код животиња." Године 1902. Улман обавља прву ксенотрансплантацију (бубрег свиње бива пресађен у човека); Рус Ворони пресађује бубрег покојника живом човеку 1931; Д. Хјум 1952. први пут успешно трансплантира бубреге живих донатора; и, најзад, К. Бернар 1967. пресађује срце. Совјети су, још пре Другог светског рата, основали прву „банку органа" на свету – Институт **Склифософског.** Совјетски трансфузиолог, Богданов, веровао је да су овакве активности својеврсни начин „братимљења" човечанства. Овај, „социјалистички" идеализам, брзо је замењен „капиталистичким" прагматизмом.

Етичка питања трансплантологије

Постоје две врсте етичких начела у активностима пресађивања – „претпоставка пристанка" (органи покојника се могу користити ако се он томе за живота није противио, и ако се сагласи његова родбина) и „прибављени пристанак" (човек се, за живота, сагласи да његове органе могу, кад он умре, употребити за помоћ болеснима). Све је то лепо, али, каже руска **биоетичарка,** др Ирина Силујанова, стање „дефицита донаторских органа" (однос, „понуда – потражња")

је хронично, због чега се прибегава трагању за „недобровољним даваоцима." Закони забрањују комерцијализацију трансплантативних активности, а поготову убијање у ту сврху.

Али, либерални капитализам је подврста канибализма. За њега су живи људи – роба. Још од Малтуса, Запад верује да су само они „златна милијарда" која треба да ужива све благодети планете Земље, а да су остали „подљуди", који треба да служе евроамеричком „иберменшу." Ирина Силујанова, с тим у вези, каже: „Ширење праксе трансплантације либерални идеолози везују за превазилажење „митолошког" односа према срцу као боравишту душе и симболу човековог идентитета/.../Они виде непосредну везу између прогресивног развоја трансплантације и превазилажења друштвене психолошке баријере у виду традиционалне религијске културе с њеним системом ритуала и односом према смрти." Простије речено: покојник је на продају, тело није светиња, него средство за преживљавање најбогатијих, извор „донаторских органа."

Либерал-капиталистичкој етици „вадисрце" типа супротставља се битијни морал древне (и вечно савремене) мудрости. Њега је, у свом документу „Основи социјалне концепције", исказала Руска Православна Црква:

> Савремена трансплантологија (теорија и пракса пресађивања органа и ткива) допушта да се укаже делотворна помоћ многим болесницима који су раније били осуђени на смрт или тешки инвалидитет. Упоредо с тим, развој дате медицинске области, увећавајући потребу за неопходним органима, ствара одређене моралне проблеме и може представљати опасност за друштво. Тако несавесна пропаганда донаторства и комерцијализација трансплантационе делатности ствара претпоставке за трговину деловима људског тела, претећи животу и здрављу људи. Црква сматра да се људски органи не могу посматрати као објекат куповине и продаје. Пресађивање органа од живог донатора може се заснивати само на добровољном самопожртвовању ради спасавања живота другог човека. У том случају, сагласност за експлантацију (вађење органа) представља пројаву љубави и састрадања. Потенцијални донатор, међутим, мора бити потпуно информисан о могућим последицама експлантације органа по његово здравље. Морално је недопустива она експлантација која непосредно угрожава живот донатора.

Најраспрострањенија је пракса узимања органа од тек преминулих људи. У таквим случајевима, мора бити искључена свака нејасноћа у одређивању тренутка смрти. Неприхватљиво је прекраћивање живота једног човека, па у том смислу и одрицање од процедура које подржавају живот, с циљем да се продужи живот другом човеку.

На основу божанског откровења, Црква исповеда веру у телесно васкрсење мртвих. У обреду хришћанског погреба Црква исказује поштовање, какво доликује телу преминулог човека. Посмртна донација органа и ткива може да буде пројава љубави, која се распростире и са оне стране смрти. Међутим, дар такве врсте или такво завештање не могу се сматрати за човекову обавезу. Због тога је добровољна сагласност донатора, коју човек даје за живота, услов за законитост и моралну прихватљивост експлантације. У случајевима кад је лекарима непозната воља потенцијалног донатора они су дужни да разјасне вољу умирућег или умрлог човека, обраћајући се, ако је то потребно, његовим рођацима. Такозвану претпоставку о сагласности потенцијалног донатора, која је утврђена у законодавству многих земаља, Црква сматра недопустивим нарушавањем човекове слободе.

Донаторске органе и ткива присваја особа која их прима (реципијент), и они се укључују у сферу његовог личносног, духовно–телесног јединства. Због тога ни у каквим околностима не може бити оправдана она трансплантација која би за собом могла да повуче претњу за идентитет реципијента, поништавајући његову јединственост као личности и као представника врсте. Тај услов се посебно мора имати на уму приликом решавања питања везаних за пресађивање ткива и органа животињског порекла.

Али, речи Цркве, у свету који је порекао Бога и згазио човека, не чује се. Евроамерички свет игра вештичје коло, ч**ији је коловођа биолошки живот и хедонизам до последњег даха; а на кецу, наравно, игра смрт са косом.** Зато ћемо сада погледати пар слика ток Dance macabre.

Масовност „недобровољног" донаторства

У свету, пре свега у сиромашним земљама, људски живот нимало не вреди. Осим ако се не схвата као роба. Они који светом управљају знају врло добро шта се дешава, али не предузимају ништа озбиљно да ову појаву спрече. Код њих су на столовима увек некакви

извештаји. Њихови медији о томе повремено пуштају информације. Међутим, систем остаје систем: људождерски систем, наравно, јер је капитализам, у својој либералној верзији, свагда противуречан: споља гладац „људских права", изнутра јадац најпрљавијег егоизма.

А да се зна – зна се.

За Конгрес САД марта 1988. припремљена је анализа светске штампе која се бавила црним тржиштем људских органа. Наведено је 77 извора података само из претходне године.

Неколико примера из извештаја.

Европски парламент је, 23. јула 1987, на основу извештаја једне од својих комисија, саопштио да су у Европи коришћени дечји трансплатати, достављени из Јужне Америке.

Те исте године, 6. октобра, представник Данске у Савету Европе, изнео је нове чињенице на ову тему.

Холандске новине „Volkskrant" 16. новембра 1987. објавиле су текст британског професора Мек Мастерса о црном тржишту дечјих органа у Индији и Централној Америци.

А 24. јануара 1988. гватемалске новине „El Grafiko" објавиле су вест о хапшењу двојице Израелаца који су куповали дечје органе за потребе америчког и израелског тржишта.

Новинар Брус Харис је, у то доба, радио документарац за BBC, који је приказао дечака из Хондураса чија отмица није успела, родитеље малих жртава, причу полицајца из Гватемале о томе колико ова активност доноси профита мафији, психијатријску клинику у Аргентини, где је извесни др Санчес вадио органе душевним болесницима (по неки орган, не баш све – пацијенти су остајали у животу, а лудацима, уосталом, нико не верује кад се жале на насиље у болници.)

Брус Харис је ушао у траг и бившем музичару, грађанину три државе Јурију Шерлингу, који је основао невладин хуманитарни фонд „Дом за сирочад." Многи познати подржали су фонд: Стинг, група „Дјуран Дјуран", песник Јевгениј Јевтушенко, итд. Председник Русије, Јељцин, својом уредбом од 24. септембра 1991. дао је фонду нарочита права. Министарству за спољну трговину наложено је да им уручи лиценцу за спољнотрговинску делатност, Министарство спољних послова морало је им понудити своје канале информисања,

а Министарство здравља је требало да достави информације о сирочади. Зашто? Па, Шеринг је био „хуманитарац"! А онда је процурила информација да је дотични покушао да једној енглеској породици помогне у потрази за дечјим бубрегом из Русије. Када га је Харис, радећи емисију за BBC, подсетио на то, „хуманиста" је све порицао. А онда му је новинар показао документи, Шеринг се, пред камерама, следио од изненађења.

Трансплантолошки *Drang nach Östen*

С падом Берлинског зида, почео је својеврсни *Drang nach Östen*. Слом привреде и уништење моралних вредности, повезани са наглим сиримашењем становништва, многе земље Истока нагло су почеле претварају у Трећи свет. То се нарочито видело у Русији.

У августу 1991. у Москви је, рецимо, потписан уговор о оснивању филијале Светског центра за дечју трансплантологију. Међу оснивачима је био и фонд дирљивог имена – „Срећно детињство." Оно што је изазивало чуђење руских аналитичара била је чињеница да је овај, тобож хуманитарни центар, имао своје испоставе у Бразилу, Костарики, Мексику и Колумбији, земљама које се налазе на „црној листи" као области у којима мафија отима децу и бави се вађењем њихових органа. У Русији је, деведесетих, на десетине хиљада деце без родитељског старања бивало пребачено у сиротишта. А тамо – „Срећно детињство."

Руски истраживач **А. Мирољенко** објавио је да је само 1990. године извесна московска кооператива БИО извадила и продала више од хиљаду очних јабучица и преко седамсто унутарњих органа покојника. **Мирољенко** је запазио чудну чињеницу: БИО је, по званичким подацима, пружио, за целу годину, услуге родбини 8.533 покојника. А хипофиза су извадили и продали 19000. Откуда разлика?

Бизнис је бизнис.

У доба јељциновске „бећарске транзиције", продајом органа нису се бавиле само медицинске установе. Године 1990. посао извоза органа у иностранство најавиле су фирме **„Воркутаугаљ"**, „Нафт химекспорт", „Спољни саобраћај Минска", итд.

Турска фирма „Догуш", упркос законодавству своје земље, склапа споразум са начелником Главне медицинске управе Московског

извршног комитета, Р. Ануфријевим, који им је омогућио да органе за своје муштерије Турци ваде у московским болницама. Био је август 1991.

Институт трансплантологије и вештачких органа у Москви 30. октобра 1990. потписао је уговор са италијанском фирмом „INTRA s. n. c" из Торина. Документ су потписали академик В. Шумаков и директор стране фирме Марконе Терцаго. Тачка 3. 11 уговора наглашава потпуну тајност „производних и комерцијалних информација." Зашто?

У фебруару 1994. министру здравља Руске федерације стиже писмо из Америчке управе за храну и лекове (FDA), која га обавештава да је FDA установила да је један од најзначајнијих извора за обезбеђивање органа и ткива за трансплантацију у САД баш Русија, па би желели да „продубе" сарадњу. Све се дешавало упркос закону који је забранио коришћење органа у комерцијалне сврхе. Али, била је јавна тајна: људе су често отимали, вадили им органе и убијали их. Или, што је било чешће, проглашавали унесрећене у саобраћају мртвима без покушаја реанимације, и приступили вађењу потребних „елемената." То је медицинска мафија углавном радила с младима. У књизи Жириновског и Давиденка, „Геноцид. Запад уништава руски народ", тих година је писало: „На станици у Химкама (а то је на путу од метроа „Аеропорт" према међународном аеродрому „Шереметјево", где се људски органи авионима испоручују странцим наручиоцима) недавно су откривене хрпе пластичних пакета са људским органима, углавном бубрезима. Они су мимоишли наручиоца. А људи су били убијени – млади, лепи, здрави руски младићи и девојке."

На Украјини је, нарочито деведесетих година 20. века, било много случајева вађења органа људима који на то нису пристали. Један од најпознатијих: Ира Јелисејева. Девојци су, наводно, оперисали слепо црево. Безазлена операција – а она пала у кому. Родбина спроводи истрагу: ултразвучни преглед показује да су јој извадили јајнике. Да не би причала, вештачки су је „комирали."

У пролеће 1995. у овој републици бившег Совјетског Савеза откривен је случај масовне продаје новорођенчади која су „извожена" на Запад ради узимања органа (то се, дуго пре тога, дешавало на Хаитију и сличним земљама „Трећег света").

Са гинеколозима – убицама сарађивали су неколики украјински министри. Многе мајке које су злочин обелоданиле убила је украјинска државна мафија.

Био је познат и случај у украјинском граду Лавову. У једном од породилишта спровођена је таква пракса: породиљи су саопштавали да је дете умрло, а предавали га тајанственим „усвојитељима." Преко 140-оро деце продато је у иностранству. Цена по детету – 50 хиљада долара.

То се звало „транзиција." Понуда – потражња. Само у Немачкој (а педантни Немци увек рачунају) годишње је потребно 2,5 хиљада бубрега, 500 срдаца, 800 јетри, 150 желудачних жлезда. Одакле? Рецимо, извоз органа са Малте у Италију – сваке године 5 до 6 хиљада. То је државица, чији главни град, Ла Валета, нема више од 350 хиљада становника. Одакле толики органи? Кажу, набављали су децу – бескућнике из Бразила.

Рат за органе

Услови за пресађивање су најбољи кад су у питању жртве „мождане смрти": функције мозга више не дејствују, али зато остали органи раде. Такве прилике су у уобичајеним медицинским ситуацијама ретке, али – ратне околности мењају све. Зар заробљеници нису потенцијални лешеви? А лешеви се, зна се, не могу бранити и бунити. Што ни заробљеницима, наравно, неће помоћи. Женевска конвенција и слични акти међународног хуманизма & ренесансе само су безвредна парчад хартије. Профит је битан. Ко рескира – профитира, одувек је био мото идеологије „слободног тржишта." Руски истраживач Јуриј Воробјовски је, у разговору са академиком Ј. Лопухином, забележио његове речи: „На почетку рата у Карабаху московским лекарима из Закавказја почеле су да стижу врло сумњиве понуде. На пример, нуђено им је срце. Пре инфлације, коштало је 50 хиљада рубаља." Један од заробљених Азербејџанаца, М. Мамедов, новинару „Криминалне хронике" објаснио је откуд тако „повољне цене": „Највише смо се плашили кад неког одвезу у болницу на операцију. Тај се никад није вратио."

У јесен 1993. у Женеви је одржана Међународна конференција о заштити жртава рата. Представник Азербејџана, Намин Абасов, говорио је о рату у области Карабаха као начину да се заробљеницима

одузимају органи. Ништа није вредело. Конференција се вербално декларисала, и осудила такву, другови, шта? – нехуманост: то је било све.

Воробјовски пише и о рату на Балкану: „Касету су ми послале колеге из Србије. Десетине лешева с карактеристичним резовима по телу. Лекар тврди: овим људима извађени су органи. Његове речи допуњава официр југословенске контраобавештајне службе. Саопштава да новцем добијеним од продаје органа хрватска страна купује оружје."

Дакле, рат се исплати још на бојном пољу! Специјалисти су израчунали: потпуно узимање органа – од срца до хипофизе – на црном тржишту доноси стотине хиљада долара од једног „донора."

„Не можемо а да не предвидимо нови тип рата – не за територије, него за људску биомасу", писао је руски публициста Воробјовски, у својој књизи „Западни пут у апокалипсу/ Од мита о Граалу до Новог светског поретка" (Издавачка кућа Романов, Београд, 2009), о скорој будућности.

Први Срби интегрисани у ЕУ

Мој пријатељ Богдан Златић био је (као и увек) у праву: први Срби који су трајно интегрисани у Европску унију били су они чије су органе Тачи & comp. повадили из њихових тела и продали на тржишту ЕУ. Додуше, ови Срби у остварену утопију нису ушли цели...

Ствари су, бар кад је бивша СФРЈ у питању, почеле пре Тачија: још у ратовима на простору Хрватске и Босне и Херцеговине, као што је записао Воробјовски.

„Наша борба" (28. мај 1996.) донела је вест о Савијеру Готјеу, новинару „Фигаора", убијеном 19. маја исте године. Готје је открио да се италијанска мафија бавила кријумчарењем људских органа из ратом захваћене Босне на Запад, и то преко једне тршћанске болнице. Људи су убијани у рату (заробљеници, жене, деца), да би њихови органи стигли богатим чудовиштима којима је било потребно „освежење" посусталих телесина. Готје је чак разговарао са једним од убица. Он каже: „Питао сам га да ли су попут свиња убијали људе којима су потом извлачили органе. Са потпуним презиром и цинизмом ми је одговорио да су их тукли до смрти, штаповима – мушкарце, жене и

децу, како не би изгубили ни кап крви.".. Због свега што је знао, а пре но што је објавио коначне податке, Готје је убијен...

Оно што су Тачи и његове „учкаше" (од УЧК) радиле на Косову и Метохији са Србима, почело је међу њиховим сународницима у Албанији. „Корисници услуга" мафије из Тиране су били из „најразвијенијих", „најпрогресивнијих", „најхуманијих" ЕУ земаља. И све се то знало, и знало. Дик Марти је „открио топлу воду." А крв није вода, наравно. Да се подсетимо вести од пре више од једне деценије...

Ево вести из „Блица" од 19. октобра 1998. „ТИРАНА (ТАНЈУГ) Скандал око продаје новорођенчади која су из Албаније тајно пребацивана у Италију, добио је нову димензију тврдњама у штампи да у Тирани постоји илегална клиника за трговину органима беба, јавља агенција ДПА. Најутицајнији албански независни лист „Коха јоне" извештава, цитирајући изјаву неименованог тужиоца, да су неки хирурзи у Тирани одстрањивали органе из тела беба и кријумчарили их у Италију. Органе су, како се тврди, италијански купци унапрел наручивали."..

„Глас јавности" је 8. августа 1999. године донео вест о томе како су „немачки војници из састава КФОР-а са Косова у Македонију илегално унели око четири тоне медицинског отпада и делова људских органа да би их, наводно, спалили у Војној болници у Скопљу. Иза тога је стајала владајућа коалиција на челу са ВМРО, која је одобрила Немцима овај илегални увоз. Фридрих Цимерман, портпарол НАТО снага смештених у Тетову, рекао је да су немачке трупе то и раније чиниле, и да нису обавештавале власти Македоније „мислећи да за то неће бити проблема." У тексту „Гласа јавности" постављено је неколико питања на која одговор нико није дао (али ће морати да га дају у дан Суда Божијег): „О каквим деловима људских органа је реч? Зашто је медицински отпад уопште одвожен са Косова, а поготову илегално у Македонију? /.../ И можда најглавније: којим несрећницима су делови тела и раскомадани, и у коју сврху?" Тим поводом др Рада Трајковић је коментарисала страхове косовских Срба да је реч о трговини људским органима. „Овде се о томе данима прича, мада нико тачно не зна о чему се заправо ради. Људи одавно сумњају, јер нико не проналази отете, нити му дају да виде убијене. Многи људи су нестали, посебно у Призрену када је

улазио КФОР. Тамо не да су само нестали одрасли људи, већ и бебице са својим мајкама о којима се данас ништа не зна. /.../Морбидни људи, којима је у глави само профит, могу да раде што год желе, а вероватно то и раде, а да то никога не брине. /.../ Плашим се да они који су изгинули нису постали жртве оваквих људи, којима је важно да се све што могу добро уновче."..

О улози немачких војника (а шта је са осталим НАТО савезницима?) тренутно се не говори. Ни са „Викиликса" нисмо много сазнали. Афера „Жута кућа" (налазила се, памтимо, на територији Албаније) заташкана је. Наташа, Соња & дружина знају само за „српске злочине." Зар Тачи није био близак са Билом, Хилари, Медлин и свим осталим НАТО хуманистима, који су га учили „демократији" и „суживоту"?

Уосталом, ја сам се плашио те, 2010, да би продаја органа могла постати озбиљан бизнис коалиционе Владе „За европску Турску" (пардон, „Србију"). Хтели су да продају „Телеком", касније ЕПС – а онда, редом, нас. Потреба за органима у ЕУ је све већа, а једини метод да се Срби трајно евроинтегришу је био тај, „на комад." На усклике чувеног либерала Прокића да ће Србија европска са Србима или без њих, могао сам, скоро са сигурношћу, да одговорим: „Без њих, наравно." Ако не рачунамо српску „биомасу."

Уместо закључка

Тачи & НАТО хуманисти већ одавно су правазишли Маје и Астеке који су, макар и наопако, веровали у некакве богове. Крвожедници Беле Демоније верују само у себе и своје трбухе, спремни да, како рече Момчило Настасијевић, због сопственог малог прста униште читав свет.

Наравно, такав је био и Рим у доба пред свој слом. Слом Запада је зато толико близу да се његов час не броји вековима, можда чак ни деценијама; јер, како рече Његош: „Крв је људска храна наопака, / на нос вам је почела скакати." Лудождерско – кровопилачка Кула вавилонска пашће у прах и пепео. Нама остаје само да се боримо да се не нађемо под рушевинама исте. Зато: РЕЦИТЕ НЕ КАНИБАЛСКОЈ УНИЈИ! То је једини начин да вас не поједу.

2012.

Осми март – Иродијадин дан / О феминизму противпородичном

„Чудна подударност”

До сада, бар колико ја знам, није уочено да се осми март, празник жене–револуционарке, који се, само у земљама Источне Европе, још увек делимично затроване комунизмом, слави као Дан жене, поклапа, сваке преступне године, са даном када Црква прославља Прво и Друго обретење главе Светог Јована Крститеља. А зна се ко је Светом Јовану одсекао главу – безакони цар Ирод Млађи, на наговор своје жене Иродијаде, коју је отео од брата му Филипа, и чија је ћерка – блудница, својим срамним плесом, опчинила Ирода и његове госте (славили су царев рођендан), па јој је Ирод обећао све, макар и пола царства; а она је, на наговор мајчин, тражила на тањиру главу пророкову, јер је Јован Ироду говорио да не може имати жену свог живог брата. Предање каже да је Иродијада, кад је џелат одсекао главу ономе кога је Христос назвао највећим рођеним од жене, пробола језик мученика иглом, и бацила му главу на нечисто место, после чега су је обрели хришћани и главу Јованову учинили светињом достојном поклонења. И Ирод, и Иродијада, и Саломија бедно су скончали своје животе, у прогонству, кажњени и одбачени од врховне римске власти... Лик Иродијаде је најмрачнији женски лик у Новом Завету;јер, уочено је да су новозаветне жене чиниле само добро Христу, а мироносице биле под Крстом чак и кад су се сви апостоли, осим Светог Јована Богослова, разбежали. Иродијада је, за разлику од других жена описаних у Новом Завету, оличење

блуда, подлости и мржње према свему што је свето. Она је оличење оног женског начела које се добровољно подвлашћује демону... И комунисти су, свакако по надахнућу оца лажи, одабрали дан, бар свакe преступне године, кад Црква спомиње часну главу Светог Јована Претече да тада позову жене да се више не угледају на часнију од херувима и неупоредиво славнију од серафима, Пресвету Богородицу, него на Иродијаду, огрезлу у таму и греховну смрт. Био је то рани, бољшевички феминизам (јер су осми март прво облежавали у Лењиновој Совјетији). Зато је крајњи час да видимо шта је смисао новог, екстремног феминизма, проистеклог из бољшевичког, који се данас намеће не само српском, него и свим, негда хришћанским, народима света, под видом борбе за права жена.

Јуриш на здрав разум

Идеје имају последице; лоше идеје имају лоше последице, јер се одмах претварају у Прокрустову постељу идеологије (а зна се шта је Прокруст радио живим људима, с циљем да их опљачка, као што данас, с људима и народима, чини лихварски глобализам Империје). Није случајно сатана, у филму „Ђавољи адвокат", поручио да ће светску власт приграбити на челу армије правника. Тако је Србија, 11. децембра 2009. добила Закон о равноправности полова. Закон захтева од послодаваца да, приликом запошљавања, дају предност „слабије заступљеном полу"; шири квоту од обавезних 30% „слабије заступљеног пола" на низ сектора политичког живота; тражи од просветних власти да прераде наставне програме у складу са „родно сензитивним приступом." Нови Закон није пао с неба; он је заснован на три, у основи лажне, идеолошке претпоставке: да у свим друштвима, па чак и најразвијенијим, каква су она у САД и Европској Унији, постоји радна „сегрегација и дискриминација" на основу пола, због чега угроженијем, женском полу треба дати што шире могућности за запослење ; да у свим друштвима, па и најразвијенијим, постоји системска блокада за жене које би хтеле да се баве политиком;да су све разлике између мушкараца и жена, које, у крајњој линији, воде дискриминацији потоњих, последице идеолошког патријархалног насиља у образовно-васпитиним процесима, због чега треба афирмисати тзв. „андрогини" концепт личности.

И тако је почело: гаулајтери жутокраких власти постављају своје поверенице за „родну равноправност" свуда и на сваком месту;оне непрестано тврде да је друго име Србије – Мизогинија, а насиље њихових истомишљеница над стварношћу врши се и у области језика. Циљ је, како рече ветеранка нашег родног феминизима, Свенка Савић, да се „мушка и женска особа учине једнако видљивима у језичком материјалу." Тако добијамо франкенштајн-текстове, са исказима типа „његови уредниц/е и аутори/ке", „међународни сусрети филозофа/киња и социолога/шкиња", итд. У доба новог, револуционарног заноса највише се заносе бивши стаљинисти, који су постали праксисовци са маоистичким отклоном, а завршили као борци за демократију, људска права и ЕУ интеграције. Један такав, Драгољуб Мићуновић, јахач на леђима српске скупштине од почетка деведесетих година 20. века, богати нас својим визијама феминстичке револуционарне будућности Србије. Он ускликује, под зидинама мушке шовинистичке Бастиље наших дана, да постоји „историјски континуитет мушког злочина према женама у свим друштвима и свим епохама", при чему га види и у „савременим, развијеним и демократски уређеним земљама." Он је свестан да је главни, миленијумима трајући, проблем у култури, која је, по самозваном оснивачу „црвених универзитета" и аутору неколико неуочљивих књижица, „ мушки злочиначки традиционална, од старих епова, преко грчких трагедија, до наших дана." Наравно, српска култура је злочиначкија од многих других, па би зато феминиста са једном ногом у гробу (а уверен да је бесмртан) да мења и лектиру: „Морамо да једну антиженску, насилничку културу не хвалимо, него напротив, да је кудимо. Ето, „Зидање Скадра на Бојани" и како су они зазидали ону несретну жену с дететом. Када објашњавамо све те епове, не треба да се хвалимо, него да кажемо да је то страшно срамно, да та песма није лепа, него ружна, одвратна." После старца-хероја андрогинизације, једна домаћа феминисткиња нас упозорава да је главна опасност за жену да се поистовети са мајком, јер то обнавља патријархалне обрасце функционисања друштва. Тако код нас, где је само почетак. А у свету се иде даље... Много даље. Жену треба претворити у оруђе револуционарног гнева и мржње према свему што је људско и нормално.

Не треба заборавити да је прву еманципацију жене извело хришћанство, дајући јој низ права кроз правни систем који се у „крштеној" Римској империји заснивао на практичном спровођењу Еванђеља у живот друштва – а да и не говоримо о томе да је у учењу Цркве Мајка Божја најузвишеније створено биће – изнад свих анђела и арханђела, јер је у Себи спојила девство и мајчинство, две најсушаственије пројаве женског човештва. Родни феминизам види мушкарце и жене као одвојене и непријатељски супротстављене класе, између који се води „класни рат", чак до истребљења. По радикалним феминисткињама, мушкост и женскост су друштвене конструкције које треба укинути, макар и генетским инжењерингом. По Шуламит Фајерстон, која је 1972. објавила манифест радикалног феминизма, књигу „Дијалектика пола: разлог за феминистичку револуцију", трудноћа, дојење и емоционална везаност за децу, као и месечни одлив, чини жене заиста биолошки слабијом од мушкараца. Зато она предлаже да се у људској врсти развије партеногенеза, као код „лисних ваши", а жене треба да схвате да је „трудноћа варварска." Завршни циљ феминистичке револуције је андрогина цивилизација. Како ће се у њој живети? То ће, по Фајерстоновој, бити друштво „природне полиморфне сексуалности", где ће деца уживати у „генеталном сексу" са другом децом и одраслима, а и „табу инцеста" био би укинут: „Ако би оно (дете, нап. В. Д.) изабрало да сексуално општи са одраслима, чак и ако би оно одабрало своју сопствену генетску мајку, не би постојали a priori разлози за њу да одбије његову сексуалну понуду, пошто би табу инцеста изгубио своју функцију." Радикална феминисткиња Дона Харавеј, са своје стране, сматра да је време да настане друштво киборга, који неће зазирати „од свог сродства са животињама и машинама."... Дакле, почиње са законима о родној равноправности и нападом на песму „Зидање Скадра", а треба да заврши друштвом у коме нема инцест – табуа и у коме је педофилија нормална, да би се окончало тријумфом киборга. Има ли, међу нашим научницима, људи спремних да разобличе овај нови нихилизам, маскиран у науку? (Јер то није наука; „женске студије" радикалног феминизма су, по самим „радикалкама", „сила која помаже остварењу феминистичких циљева", а боре се против логоцентризма, објективности и свега што је одлика тобож

„мушког научног дискурса")... Има таквих научника. Човек који је учинио пионирски корак у нас зове се Слободан Антонић, и професор је Филососфског факултета Универзитета у Београду. Књига у којој је кренуо да се суочава са радикалним нихилизмом, проглашеним за покрет који треба да штити и афирмише жену, зове се „Критика радикалног феминизма / Моћ и границе друштвеног инжењеринга" (Службени лист,. Београд, 2011). У првом поглављу своје књиге, под насловом „Критички приступ радикалном феминизму", Антонић је јасан – његова студија није критика „целог феминизма", а поготову „критика целокупног женског историјског покрета." То је критика „родног феминизма" који нема никакве везе са обичном женом (којој, како рече Честертон, не треба више права, него више привилегија), него је идеологија „дела политички активних жена из више средње класе, које су универзитетски образоване, материјално добростојеће и запослене у јавном сектору." Испоставља се да родни феминизам почива на идеолошком злостављању чињеница. Тако је својевремено Глорија Стајнем тврдила да 150 хиљада жена годишње у САД умре од анорексије, као последице држања дијете (криви су мушкарци, због којих жене, да би им биле привлачне, гладују). Испоставило се да 150 хиљада жена пате само од аноректичке нервозе, а да од праве анорексије умре годишње највише око 100 (и словима: сто) жена. Године 1993, једно истраживање о женском здрављу у САД наводно је показало да 40% жена пати од „тешке депресије." Наравно, и за то су криви зли мушкарци, узвикнуле су радикалне феминисткиње. Испоставило се да је иза приче о масовној женској депресивности стајала млађана активисткиња Луиз Хефлер, која је рекла да је истраживала на свој, „нефалоцентричан" начин... Провера резултата анкете је показала да 40% жена у Америци једном седмично ОСЕЋА НЕРАСПОЛОЖЕЊЕ, али је Хефлерова то представила као депресију – требало је, њој & истомишљеницама, да покажу како је женама психа разбуцана због мушког угњетавања. Друго поглавље Антонићеве књиге носи наслов „Жена у свету рада: роднофеминстичко објашњење" (жене су дискриминисане приликом запошљавања само зато што су жене). Озбиљна анализа, каже наш аутор, показује да у западним друштвима, а и код нас, „не постоји законска или системска дискриминација жена, односно да се не може

искључити објашњење да, у крајњем, различите зараде жена и мушкараца долазе услед њихових различитих животних избора." Уосталом, додаје он, ако се прузму методе радикалног феминизма и примене на резултате разних статистика, испоставиће се да „мушкарци краће живе, остављају мање потомака од жена, морају дуже да раде како би стекли пензију, добијају више казне за ИСТЕ злочине, ретко добијају децу након развода, слабије су образовани и мање њих студира, раде најгоре и најопасније послове, лошије су обучени, имају слабију здравствену заштиту, друштвене норме их слабије штите, чешће живот завршавају самоубиством." Да ли то значи да је време за радикални маскулинизам? (Наравно да не значи: Антонић само доводи лажне тезе „квазиучењакиња"до апсурда.) У трећем поглављу, „Жена и политика: роднофеминистички идеал"Антонић показује да се јуриш нихилистичког феминизма на политичку моћ заснива на погрешној претпоставци да су основни интереси мушкараца супротни основним интересима жене. Антонић је и овде јасан: „Наиме, да су женски интереси тако хомогени и одељени од мушких, као што представљају феминистичке теоретичарке, до сада бисмо у светској историји имали бар један пример успешне женске странке (као што смо имали успешне сељачке, радничке, етничке, религиозне, расне или друге партије)." Четврта глава се бави „полношћу и васпитањем", то јест „роднофеминистичком биополитиком." Антонић показује, на основу темељних истраживања психологије и других наука, да разлике у понашању дечака и девојчица не потичу само од васпитања, него, пре свега, од биолошких основа људског постојања. Дечаци од 8 до 11 година за своје играње радије користе штапове и камење, траже знатно већи простор за игру од девојчица, боље се сналазе на непознатом терену. Шестогодишњаци оба пола и у Кенији и у Канади, ако им се дозволи – играју се десет пута дуже са истим полом него са супротним, управо зато што им је то природно. Такође, дечаци чешће до жељене играчке долазе гуркањем, надметањем и отимањем, а девојчице вербалним убеђивањем и манипулацијом... Феминисткиње, свакако, знају где је истина, али им то смета, јер руши лажна полазишта њиховог утопизма: зато би радо посегле и за генетским инжењерингом, да би створиле „андрогинио човечанство." Кључно поглавље

књиге је „Адам и Ева: заједница срца и разума." Користећи библијску повест о првом мушкарцу и првој жени (човеку и човечици, како каже Писмо) као архетипску матрицу своје поруке, Антонић показује да политизација мушко–женских односа води разарању друштва. Јер, породица (а ње нема без мушкарца и жене, који постају отац и мајка)јесте основна ћелија заједнице. Адам и Ева имају пуноту човештва у себи, али се њихово човештво у потпуности реализује само су у заједници саможртвене љубави. Бог се Адаму и Еви обраћа као једнитом бићу све док они, кроз грехопад, не потону у таму себичности и сукоба, у живи песак промашаја на путу ка циљу, који је љубав, „да двоје једно буду", не у андрогиности киборга, него у успону ка висини боголикости. Христос изједначава жену са мушкарцем у могућности достизања те висине: „Нема више мушког ни женског, јер сте ви сви један (човек)у Христу Исусу" (Гал. 3, 28). Хришћанство уздиже Богородицу (Мајку која је и Дјева) изнад свих створених бића, и умногоме је „женска" религија (тако је говорио и женомрзац Ниче): „Саосећање са несрећним, милост према слабијим, самопожртвовање за ближње, љубав као прва вредност (а не моћ)", каже Антонић, само су језгро хришћанске вере. Зато је, у својој бити, родни феминнизам радикално антихришћански покрет. А европска цивилизација, и источна и западна, почива на хришћанству и његовим вредностима. И? Шта ће се постићи ако радикални феминизам настави да политизује мушко – женске односе и да јуриша на породицу? Антонић је јасан: „Радикални феминизам ће деконструкцијом и тог преосталог заједничког језгра, који чини љубав, узајамност и поистовећени интереси, деконструкцијом рада за заједницу, деконструкцијом самог етоса обостране пожртвованости и одрицања, деконструисати коначно и саму заједницу." А зар то није циљ оне змије из рајског врта, која ће, у Гетеовом „Фаусту", кроз уста Мефиста, јасно рећи да је смисао њеног делања у борби против свега што је живо?

Утопизам у акцији

Књиге Слободана Антонића већ годинама представљају изазов лажној науци и лажним вредностима: лажној науци зато што су засноване на темељима истинске научности, као и лажним

вредностима (које се намећу читавим друштвима кроз тзв. социјални инжењеринг), зато што нуде поуздану вредносну лествицу. А социјални инжењеринг је, у овом тренутку, највећа опасност по човечанство, јер је кључни извор насиља Империје у свим деловима света. Како каже Јакуб Карпински, то је „пројектовање и изградња друштвених структура за које као материјал служе људска бића, (...) при чему, наравно, материјал нико не пита шта он о свему томе мисли." Друштвени инжењери су уверени у то да поседују апсолутна знања и вредности, која им, по Карпинском, дају „право" да „прибегавају насилним мерама и сламају вољу оних које желе да промене." То је, у ствари, утопизам на делу; а сваки утопизам, по руском теологу Георгију Флоровском, болује од страховите бољке, коју он назива „патосом насилног даривања среће." Ако нећемо да будемо „срећни" онако како нам социјални инжењери цртају, биће „надзирани и кажњени" (Мишел Фуко). Кад је радикални феминизам у питању, његов инжењерски став је исказала Симон де Бовоар: „Ни једној жени не треба одобрити да остане код куће и подиже децу. Друштво треба да буде потпуно другачије. Жене не треба да имају такав избор, нарочито стога што ако таква могућност постоји, исувише много жена ће се одлучити управо за њу."

За крај

Дакле, кад нам намећу осми март, ту цркотину комунистичког тоталитаризма, треба да знамо: они то не чине да би женама било боље, него да би продужили свој сатански посао – посао разградње породице. Као што је показао амерички културолог Мајкл Џоунс, породица је последња одбрана малог човека пред моћницима овога света. Читава сексуална револуција је изведена зато да би била уништена породица, рајска установа Божја. „Ослобођење" жене довело је до данашње цифре од 150–200 хиљада абортуса годишње у Србији (за које, наравно, нису криве само жене, него и неморални мушкарци, мада жене ипак доносе коначну одлуку.) Не треба да се чудимо што нам је овако, и што смо живи мртваци који никако да се избаве из беде у којој нам нема зоре: ми смо, можда, убили неког ко би могао да нас поведе и спасе. Јер, сви велики Срби су били из многодетних породица, и живели у народу који је говорио: „Деце и

пара никад много." Мајчина утроба је, захваљујући култу Иродијаде, „радикалне феминисткиње" из првог века по Христу, постала рођена сестра гроба; а деца, која нису видела светлост дана Божјег, зазивају правду небеску и питају Господа до када ће трпети њихове убице на земљи. Жена није никако ослобођена: она је само избачена из куће и бачена на тржиште рада, подвргнута свим суровостима либералног капитализма који од човека жели да направи роба и робу. Јер, понављамо речи Честертона – њој не треба више права, него више привилегија. Она и дете морају бити најповлашћенија бића на свету, а мушкарац је дужан да им то омогући. Када би се свет држао заповести Светог Павла да жене поштују мужеве као Црква Христа, а да мужеви воле жене као Христос Цркву (а зна се шта је био свадбени дар Женика Цркве Својој невести – Голгота, и трнов венац као прстен верности), не би било овог лудила које, као пожар, данас прождире људе и народе... Но, тако је – како је. На нама је, ако већ ништа друго не можемо, да чувамо своје породице и да не обележавамо Иродијадин дан – осми март. Ми имамо свој „Дан жена" – то су Материце, као што имамо и „Дан мушкараца" – то су Оци. Држимо се наших дивних хришћанских обичаја, учећи се, из њих и њима, којим путем да идемо ка Небеској Србији.

2011.

Монсатанизам

Рат против поретка који је Бог успоставио главни је циљ свих револуција, од Француске наовамо: прво је требало убити краља, а затим уклонити Онога Чија је краљ био икона, Творца неба и земље. Кад се то уради, др франкенштајни су навалили на атоме (и направили атомску бомбу), па су навалили на климу (и направили климатске поремећаје невиђених размера), па су ударили на гене (и сад праве мутанте и чудовишта).

Још је Гете уочио да је најопаснија глупост у акцији. „Монсанто", једна од најпознатијих ГМО фирми на свету, која већ деценијама уништава Божји поредак и прави нови пољопривредни поредак, пронашла је суперотровни хербицид „Раундап", с циљем да уништава коров тамо где несрећни фармери засаде генетски мнодификовано „Монсанто"семе. Недавно је научни тим аргентинског молекуларног ембриолога, Андреса Караскоа, доказао да је „Раундап" штетан у много мањим количинама од оних које се користе у ГМО агробизнису. Овај убиствени хербицид утиче опасно и на људске и на животињске гене. Монсатанисти су успели да своје ГМО биљчице учине отпорним на „Раундап", па су се опустили: шта их брига за људске и животињске гене? Они своје производе сигурно ни не конзумирају. То је за ниже расе широм света.

Но, не лези, враже! Испоставило се да је коров јачи од „Монсантових" хербицида! Амерички фармери, који су своја поља соје у 87% случајева засејали ГМО семеном монсатанистичког порекла, сада чупају косу – појавили су се „суперкорови" којима хербициди не могу ништа. Познати противник ГМО лудила, доктор Мај Ван Хо из Института за науку у Лондону, упозорио је да је катастрофа неизбежна, јер је за нови, на глифосат (основни отров у „Раундапу") отпорни коров, потребно много више хербицида него

до сада. Америчка телевизија Си Би Ес недавно је снимила документарац под називом „Неуништиви суперкоров." Један од фармера, из Арканзаса, потрошио је око 400 хиљада евра у покушају да за три месеца убије коров, али... Али, овај коров је нека врста биљног Шварценегера: спречава кретање комбајна, а ручне алатке се буквално ломе кад покушају да га помоћу истих одстране. Један од нових корова (palmer pigweed) може да порасте 2,4 метра у висину, отпоран је на сушу, коренски ситем упија воду много боље од питомих биљака, а може да произведе 450 хиљада семенки. Смањује принос за 23%, а појавио се свуда: од Џорџије до Мисурија. Тако то бива кад се дира у оно што је Бог установио. Научници, они прави, кажу да је читава наша планета један „фино подешени систем"; зар у тај систем могу да се мешају они који не знају ко су, шта су и куда иду? Зар у њега смеју да се мешају слуге поганог бога Мамона, који профитирају на лажи и несрећи? Наравно да не могу... Али, очито, Творац, Кога су људи оставили и окренули се на службу његовом противнику, допустио је да човечанство жање оно што је са ђаволом сејело. Између осталог – и суперкоров...

2012.

Новац и апокалипса

Проклетство новца и пад Вавилона

Једна стара богомолничка песма, из доба Светог владике Николаја, каже: „О, Господе, дај ми хлеба, / и остало шта ми треба/ али ми никад не дај новац, / јер је новац душегубац." А шта је новац? Једна условност – парче папира или метала, а данас, чак ни то – једна компјутерска информација, за коју постоји договор да вреди толико и толико, и да се тиме може продавати и куповати. Ипак, он делује као магијска сила, која радикално мења људе и њихове односе.

О томе француски књижевник Уисманс, декадент који је постао ревносни хришћанин, у свом роману „Тамо доле" пише: „Правила новца су свеобухватна и свима јасна. Пара на пару иде, тежи да се гомила на истим местима, најрадије иде хуљама и просечњацима; а када се, по необјашњивом изузетку, згрне код каквог богаташа који у души није ни убица ни ђубре, новац постаје јалов, неспособан да се претоči у неко разумно добро; чак и у дарежљивим рукама немоћан је да оствари неки виши циљ. Рекло би се да се тако свети што је стигао на погрешно одредиште, да се намерно паралише када не припада ни последњој битанги, ни најгорем тупаџији. Још је необичнији када, сасвим ванредно, залута у кућу сиромаха; одмах га упрља ако је био чист; најскромнијег голуб претвара у расипника, истовремено делује на тело и на душу, свог власника наводи на најнижу саможивост, на срамну охолост, наговара га да свој новац троши само на себе; од понизног човека направи безочног лакеја, од најдарежљивијег, шкртицу. Новац, у секунди, мења све навике, преокрене све идеје, преобрази најтврдокорније страсти, док оком трепнеш. Новац је најкалоричнија храна за највећи број грехова, а он им је, на неки начин, и марљиви књиговођа. Ако парајлији допусти да се заборави па удели милостињу и задужи

неког сиромаха, одмах код тог сиромаха изазове мржњу према доброчинству; тврдичлук замени незахвалношћу, поново успостави равнотежу, тако рачун буде поравнат, да случајно не буде почињен један грех мање. Међутим, заиста постаје чудовиштан тек кад се, скривајући сјај свог имена под црним велом једне речи, назове капиталом. Тада се његово дејство не своди на индивидуалне подстицаје, на савете да се краде и убија, већ се протеже на читаво човечанство. Сама реч капитал одлучује о монополима, оснива банке, капарише намирнице, располаже животом, може, ако хоће, уморити глађу на хиљаде људи! Новац се, за то време, храни, гоји и сам себе оплођује у некој каси; и оба света падају пред њим на колена, умиру од жеље за њим, као за Богом. Е па онда, или је новац, који је на овакав начин господар душа, ђавоља работа, или га је немогуће објаснити."

И заиста: кад погледамо историју, колико је демонских злочина било почињено због злата и новца! Колико их се данас чини! Модерни банкари, „банкстери", гангстери маскирани у финансијске магове, већ двеста година управљају светским процесима, подижу и обарају владаре и владе, намећу своја, углавном лажна решења, и трају, трају, трају: Ротшилде помиње и Балзак у „Чича Гориоу" (гроф Д' Ажида напушта виконтесу Де Бозеан зарад девојке из куће Ротшилда) и Љуба Ненадовић у „Писмима из Италије": кад један од ових „супербанкара" пита Његоша кује ли новце у Црној Гори, овај му одговара да би то чинио када би се од камења могли ковати. Балзаковог и Његошевог света више нема, али Ротшилди су и даље ту (ко не верује, нека о њима чита волуминозну студију Нила Фергусона, која се, у издању Службеног гласника, и код нас појавила.) Ротшилди, Варбурзи, Моргани, Рокфелери и слични магијом новца мењају свет тако што за безвредан папир (то јест, папир који је само договор) купују земљу, воду, шуме, руде, нафту, отимају од народа производњу хране, пљачкају драгоцене метале. И људе, људе купују, да у њихово име обављају прљаве послове, што као политичари, што као нарко–дилери... То је оно што је амерички конспиролог Дес Грифин звао „Четврти Рајх богаташа." Још је енглески писац Честертон, борац против нечовештва капитализма, рекао да само обичан човек брани приватну својину, јер жели да се његово имање јасно граничи с имањем његовог комшије; Рокфелери и Ротшилди се не боре за приватну својину, него им

је циљ да укину преостале границе и међе, јер желе да сва имања свих људи припадну њима. Или, како би рекао Милан Брдар, описујући циљ пљачкашког капитализма: „Није довољно да ми поседујемо све. Неопходно је да и сви остали не поседују ништа."

Француска револуција, бољшевичка револуција, нацизам –не би били могући без снажног уплива скривене власти новца. О томе је, између осталог, писао Ентони Сатон у својим књигама –„Вол Стрит и успон бољшевика" и „Вол Стрит и успон Хитлера." Стотине милиона људских живота у крви је нестало због новца именованог капиталом, о чијим господарима пише у својој „Шок терапији" Наоми Клајн. Јер, како би рекао Маркс: „Капитал се гнуша одусуства профита, или врло малог профита, као што се природа гнуша празног простора. С одговарајућим профитом капитал постаје смео. Нека је 10% сигурно, па се свуда може применити; са 20% постаје живахан;са 50% позитивно вратоломан; са 100% баца под ноге све човекове законе; 300%, и нема злочина који неће ризиковати, макар претила и вешала."

Руски философ Александар Панарин, чију је студију о Трећем светском рату као рату богатих против сиротиње (тзв. Четвртог света) својевремено објавила „Геополитика", објаснио је да су данашњим супрекапиталистима умови окренути размишљању – како број људи на планети свести на тзв. „златну милијарду" (остале треба уклонити – троше, а непотребни су.) И ми управо томе присуствујемо: рат на Блиском Истоку је увод у апокалиптичне покоље иза којих стоје финансијски магнати и њихове марионете у разним владама овога света. Циљ им је да коначно успоставе светску власт и ослободе се „вишка становништва" (нас и вас, између осталих).

Па ипак, свег овог лудила не би било (или би га било много мање) да није новца, једног од главних извора опасности по човека као боголико биће. О томе кроз размишљања светских писаца (овај оглед сам чврсто засновао на раду мог професора социлогије, Небојше Нинковића, „Место и улога новца у књижевности", због чега му упућујем искрену захвалност).

Новац у античкој књижевности

Још је грчки мудрац Солон уочавао да новац има моћ да врлину претвара у порок. Говорио је: „Многи су неваљалци богаташи, а

врлински људи пука сиротиња, али ја с њима нећу мењати своју врлину за њихово богатство, јер је врлина вечна, а благо људско сваког часа воли да пређе другоме." Софокле у трагедији „Антигона" као да гледа наше доба: „Јер горег зла од новца читав нема свет, / он градове ће срушити и разорити свуд/ и због њега многи човек напушта свој дом. / У новцу лежи разлог многих дела злих, / он учитељ је лош и људи честитих/ и казује им ниске лукавости пут/ и поступак у сваком чину безбожном." И Рим је знао за ужасне последице тираније похлепе, која је завладала после доба Августа, цара који је стремио моралној обнови. Хорације је упозоравао да је јагма за богатством толико упропастила Римљане да су варвари постали часнији од њих. Гомилати злато, а бити без врлине, то је пораз за човека. Неморални богаташ је мало острво у мору мржње сиромаха. Јувенал у својим сатирама бива још оштрији: „Ако хоћеш данас да напредујеш, учини какав злочин, јер сад злочин доноси палате, богате ручкове, сребрнину, велика имања, а поштење се само речима хвали." И још додаје да је „особито покварености завладала откако се у Рим стекло богатство целог света, прљави и гадни новац."

Зато је хришћанство и у економској области донело радикалне промене у свет римске декаденције: похлепа је обуздавана законом Божјим, а хришћанима је било забрањивано да зеленаше и каматаре. Тек рана ренесанса на Западу уклања ову религиозно–моралну брану од потопа грамзивости... Почиње да се развија банкарство, које није ништа друго до маскирано зеленаштво. И тако настаје капитализам, који у 21. веку улази у своју дементно–терминалну фазу, настојећи да са собом у понор повуче и човечанство (о чему је сјајно писао Саша Гајић у својој студији „Духовне основе савремене кризе").

Шекспир о новцу

Генијалност Виљема Шекспира није могла да се не дотакне проклетства новца. Он је то проклетство осетио у свој његовој ругобности. Рецимо, у трагедији „Тимон Атињанин", писац се бави судбином човека, негда богатог и угледног, окруженог лажно оданим пријатељима, који је изненада осиромашио, и кога су сви напустили.

Постајући презиратељ људи као слабих и кварежи склоних бића, Тимон оптужује злато: „А ово, то ће направити црно белим, ружно лепим, добро рђавим, а кукавичким оно што је храбро/.../ Овај жути роб (злато, нап. В. Д.) створиће хаос од вере, давати благослов проклетима, учинити да се и сама бела губа обожава; уздићи лопове, дати им титуле, почаст и место на клупи Сената/.../ Проклети праху, ти општа блуднице човечанства, што завађаш руље народа."

Шекспир је опасност разуларене стихије новца видео јасно јер је, у његово време, Енглеска доживљавала првобитну акумулацију капитала на најстрашнији могући начин. Буржоазија, која је имала потребе за великим пашњацима због узгоја оваца од којих се добијала вука за мануфактурну производњу тканина, почела ја да сурово и без зазора отима земљу сељацима, који овом процесу нису могли да се одупру. Постајали су бедници и скитнице, и били приморавани да се пролетаризују, претварајући се у раднике мануфактура. Против опљачканих маса уводи се тзв. „крваво законодавство." Новчани капитал, створен зеленаштвом и трговином, уништава миран живот сељака и разара еснафску привреду у граду, и постаје индустријски капитал. У том и таквом свету људи се претварају у чудовишта.

Дејству новца посвећен је и „Млетачки трговац", чији су главни ликови Венецијанци: трговац на велико, Антонио, племенит и добар човек незадовољан поквареношћу доба у коме се обрео и јеврејски зеленаш Шајлок, лишен свега осим чежње за златом (наравно, није пресудно то што је он Јеврејин – Шекспир веома објективно слика понижен положај Јевреја у друштву које га тлачи; пресудно је његово зеленаштво, својствено новом типу пословних људи Шекспирове Енглеске.) Антонио је богат, али влада новцем, и не предаје му се са заносом; Шајлок новац воли више од кћери, која се удаје за вољеног човека и собом узима нешто очевих дуката. Шајлок каже: „Камо среће да је (кћи, нап. В. Д.) у мртвачком сандуку ту крај мојих ногу, а да су дукати у сандуку."

Молијер и његова епоха

У Молијерово време, Западну Европу захвата берзански менталитет и грозница шпекулисања. То је доба буржоаских друштвених реформи који стреме формално-правном ослобађању човека.

Но, како каже Небојша Нинковић: „Немирна природа капиталистичког духа, у новом широком пространству које је створио капитализам, добија неслућене могућности деловања, али човека, кога политички ослобађа, баца у простор празне слободе, која у ствари не значи ништа, јер се пред њим као понор испречава сила економске зависности, на чијој ивици, попут жонглера на жици, покушава да се одржи. Стално је у страху и стрепњи, у грозничавој активности да се задржи на тој ивици и спасе понора економске пропасти." Иако племство, тај остатак средњовековног схватања света, и даље покушава да доминира друштвом, владар апсолутне монархије пружа руку оном ко има новца – а то је буржоазија.

Као лик из таквог доба, појављује се тврдица Харпагон, огољена људска природа лишена свега узвишеног, а због шкртости лишена чак и пуне биолошке егзистенције. Својим себичњачким аскетизмом он мучи читаву околину и најближима не да довољно да једу. Обузет је страхом и свуда види лопове који му се прикрадају. Он не сумња само у себе, а новац доживљава као своју „утробу." Кад га покраду, каже да више не може да живи јер му је сав живот био у дукатима.

Оноре де Балзак и социологија новца

Године 1789. избила је Француска револуција, која је у земљи Јованке Орлеанке уништавала последње трагове хришћанског схватања друштва заснованог на сарадњи сталежа. Луј Шеснаести убијен је четири године касније у страсном заносу богоборства, које је жену-глумицу увело у Нотр Дам и прогласило је „богињом разума." Из Француске револуције појавио се лик Наполеона, који је трагове Средњег века рушио где год је стигао са својим војскама, док су иза њега, наравно, стајали водећи банкари епохе. Све се завршило доласком на престо 1830. године Луја Филипа, чији верни сарадник, Лафит, узвикује: „Од сада ће владати банкари." Племство се повлачи у провинцију да лагано умре; малограђани сиромаше и постају пролетери; сељаци доживљавају трагедију својих малих поседа. Богате се сурови и бескрупулозни, о којима пише Оноре де Балзак у циклусу романа „Људска комедија." Балзак

уочава да новац нивелише разлике, и да му сви теже: племство да би и даље живело у раскоши, буржоазија да би га претворила у капитал, а радници да би опстали. Друштвени живот се динамизује, али и хаотизује, и лишава моралних оријентира. Долази до страшних друштвених разлика, које доводе до крајњих неправди. Балзаков јунак, криминалац Вотрен, у роману „Чича Горио" истиче да се у Паризу хапсе ситни лопови, док крупни држе власт, и да криминалац може бити само онај ко иде пешке, док се оном у кочијама гледа кроз прсте. Обичан преступник весла на галији, док онај који је, лажним банкротом, уништио ко зна колико људских живота, добије само неколико месеци затвора. Балзаков адвокат Дервил говори о ужасима нечовештва на новцу заснованим: „Видео сам оца који је умро на тавану без пребијене паре, напуштен од две кћери којима је дао четрдесет хиљада ренте/.../ Видео сам мајке које пљачкају своју децу, мужеве који поткрадају своје жене/.../ Не могу вам рећи шта сам све видео, јер сам видео злочине према којима је правда немоћна." Бракови не почивају на љубави, него на голом интересу и принуди. Проституција буја. Више него икад, женско тело постаје роба. Младићи из сиромашнијих кућа, да би стекли иметак и ушли у високо друштво, траже старије љубавнице које се у том друштву крећу. И интелектуални живот се продаје. Издавач Дорит је јасан: „Моја моћ и новинарски чланци које купим доносе ми 300 хиљада франака уместо тричавих 2000." Интелектуалци постају најамни радници издавача и новинских кућа, а њихов дар, умност и знање су само роба. Новцем се све постиже и на суду. Жена пуковника Шабера не жели, због материјалног интереса, да призна да је то њен муж, и он мора судски да докаже свој идентитет. Пошто нема новца за процес доказивања, Шабер одустаје да се бори за своје право да буде човек, и постаје просјак, да би на крају, због просјачења, био ухапшен. Адвокату Дервилу је рекао: „Изненада сам оболео од једне болести – од одвратности према људском роду." Балзаков богаташ Гопсек, с друге стране, о себи каже: „Довољно сам богат да могу да купим савест оних људи који покрећу министре, од њихових слугу до њихових наложница; није ли то Власт? Могу да имам најлепше жене и њихова најнежнија миловања, није ли то Задовољство? А зар Власт и

Задовољство не сажимају сав наш друштвени поредак?" За њега је „живот машина коју покреће новац." Богаташи су постали нељуди; али су инкарнирана Моћ.

Хришћански одговор

Свето Писмо, као Реч Божја, увек је упозоравало на опасност од везаности за материјална богатства. Још је Соломон, најмоћнији и најбогатији јеврејски цар, у Књизи проповедниковој упозоравао на таштину новца: „Ко љуби новце, неће се наситити новаца; и ко љуби богатство, неће имати користи од њега" (Проп. 5, 10). Псаломпојац Давид је упозоравао: „Боље је мало у праведника, неголи велико богатство грешника" (Пс. 36, 10). Благодат Божја, дар живота и љубави, бесплатни су, знао је пророк Исаија: „Ој жедни који сте год, ходите на воду, и који немате новаца, ходите, купујте и једите; ходите, купујете без новаца и без плате вина и млијека" (Ис. 55, 1–2). Господ Исус Христос је много пута говорио да материјално благо прикива за земљу човека који треба да буде слободан: „Не можете служити Богу и мамону" (Лука 16, 13). И још: „Тешко је богатоме ући у Царство небеско" (Мт. 19, 23). Апостол Павле је тражио од хришћана: „Не будите сребролубиви, будите задовољни оним што имате, јер је Он рекао: Нећу те оставити, нити ћу од тебе одступити" (Јевр. 13, 5). У Првој посланици Тимотеју (6, 10), Свети Павле подсећа да је „КОРЕН СВИЈУ ЗАЛА СРЕБРОЉУБЉЕ" и да човека може одвести од вере и спасења. Главни пример је, наравно, Јуда, који је за тридесет средбрњака издао Учитеља, и због тога се касније обесио, не покајавши се. У почетку је Јуда кренуо од „револуционарне" идеје да би он боље од Христа делио помоћ сиротињи из касице коју су са собом носили апостоли, а онда, као чувар новца, почео да завлачи руку у благајну и краде...

Учење православног Хришћанства о својини и богатству најбоље је изражено у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве", објављеним 2000. године: „Црква не одређује право људи на својину. Међутим, ни материјална страна људског живота не изостаје из њеног видокруга/.../Црква не заборавља на потребу за хлебом насушним (Мт. 6, 11), сматрајући да би сваки човек требало да има довољно средстава за достојанствен живот. Упоредо с тим,

Црква упозорава на прекомерну привученост матријалним добрима, богатством и сластима овога живота (Лк. 8, 14) /.../ Према учењу Цркве, људи сва своја материјална добра добијају од Бога, Којем и припада искључиво право на њихово поседовање/.../Материјална добра не могу човека учинити срећним/.../ Црква позива хришћане да својину разумеју као дар Божји, који им је дат да би га користили за своје и добро својих ближњих." Дакле, Црква не осуђује богатство као такво, него његову злоупотребу и тврдичлук, уместо помагања ближњима.

Новац и апокалипса

Када се човечанство примакне свом крају, каже Откровење Јованово, последња књига Светог Писма, појавиће се лажни месија у злу уједињеног човечанства, антихрист, који ће људе као стоку жигосати својим жигом, без кога неће моћи да се изводе никакве економске операције: нико неће моћи ни купити, ни продати, без броја антихристовог, 666, на десној руци или на челу (Отк. 13, 16–18). На врхунцу моћи биће пљачкашка Империја која ће владати остатком света. Жак Атали, један од банкара – инсајдера, биограф Ротшилда и дугогодишњи челник Европске банке за обнову и развој, у својој књизи „Линије хоризонта" јо пре три деценије је описао антихристов свет: „Поредак, заснован на сили, биће замењен поретком заснованим на новцу... Новчани поредак постаће универзалан. Од Сантјага до Пекинга, од Јоханесбурга до Москве сви економски системи клањаће се пред олтаром тржишта. Никад свет није био у таквом ропству какво диктира новац... Победници те нове ере биће градитељи, а у њиховим рукама ће се наћи и власт и финансијска моћ." По Аталију, људи ће изгубити „традиционалну везаност за земљу, заједницу, породицу", и постаће „нови номади" под сталним електронским надзором. Најважније људско право ће бити право да се купује и продаје. Атали додаје: „Основа технологије будућности је микрочип/.../ Човек нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе или његов број или његово име." По њему, највећи број земаља у будућем поретку биће поражен, и њихови становници ће добити „номадску супстанцу" – наркотике

– као утеху, а многи ће, одбачени на маргину, умирати у ужасним условима глобалног загађења. У то доба, богаташи ће моћи да праве своје репликанте: „Човек ће моћи да производи самог себе као робу", вели овај жрец бога Мамона. Ако међународне институције добију власт, каже Атали, никакав отпор Новом поретку неће бити могућ. (Читаоче, обрати пажњу: ово је писано пре више од три деценије!)

Е, у та времена, против обоговореног Новца биће Бог Живи и Истинити, и трговачко–новчана Империја ће се срушити: у Откровењу је она описана као Блудница вавилонска. Ево слике: „И цареви земаљски блудничише с њом и трговци земаљски обогатише се од силе страсти њезине. /.../ Јер греси њезини достигоше до неба, и Бог се опомену неправде њезине. /.../ Зато ће у један дан доћи зла њезина: смрт и жалост и глад, и биће сажежена огњем, јер је силан Господ Бог који јој суди/.../ И трговци земаљски заплакаће и зајаукати за њом, што њихове товаре нико више не купује/.../ Трговци ових ствари, који се обогатише од ње, стаће издалека због страха од мучења њезина плачући јаучући, и говорећи: Авај, авај, граде велики, обучени у свилу и порфиру и скерлет и накићени златом и драгим камењем и бисером, јер у једном часу пропаде толико богатство!" (видети 18. главу Откровења). А Свети Јефрем Сирин је говорио да ће у доба антихриста, кога ће плашљиви и лакоми примити као бога и месију, настати такве природне катастрофе и општа глад да ће се злато ваљати по улицама, и нико га у руке неће узимати – биће безвредније од блата.

Ми, по свему судећи, живимо у предворју судбоносних догађаја. Шта год да буде, не смемо заборавити да служимо Богу, а не Мамону, идолу људске похлепе који се, као и сваки идол, пред лицем Живог Бога претвара у прах и пепео. А историја се неће завршити док год буде више оних који стреме вечном човештву од оних који стреме материјалном и пролазном. Јер, српска песма то одавно зна: „Земаљско је за малена царство, / а Небеско увек и довека."..
Оно се не задобија новцем, него христоликом љубављу која је жртва... То је пут на који смо и ми позвани. Пут Богочовека.

2012.

Ватикан, банке и антихрист

Колико је већ пута у нашој јавности било речи о томе како је Ватикан пун блага опљачканог, између осталог, и од српских жртава Независне Државе Хрватске – ни броја се не зна. У САД има адвоката, попут Џонатана Левија, који воде процесе против Ватикана са захтевом да се отето врати и да се жртве обештете. А то је само врхунац леденог брега једне пљачкашке дружине, вођене „понтифексом максимусом", која већ столећима пљачка и отима оно што њој не припада.

Кад одете у Венецију, на главном тргу Млетачке републике угледаћете тзв. „Коње Светог Марка;" ови коњи су, у доба Четвртог крижарског рата, отети са Цариградског хиподрома. Уопште, пљачка византијског наслеђа један је од кључних извора богатства ренесансног Запада, и о томе је старшина Сретењског манастира у Москви, отац Тихон (Шевкунов) снимио одличан документарни филм, „Пропаст империје", који је могао и код нас да се види. „Ватиканције" (израз владике Данила будимског) су своју моћ стицали отимањем туђег – не само византијског, српског, православног, него и других народа којима су крижари и конквистадори, огњем и мачем, наметали веру. Колико је само блага отето изх Јужне Америке! Уз све то, свакако треба поменути и банкарске вештине папине дружине – они су, упркос строгим хришћанским канонима који забрањују зеленашење, вековима у светском врху по сумњивом банкарству чији је циљ што више пара. Money makes the world goes round: то је права химна тобожњег „наследника Светог Петра" и ученика Христовог, Који беше најсиромашнији од сиромашних синова човечијих, Који, за разлику од птица и лисица, није имао где да приклони главу.

Ових дана се само необавештени чуде најави Ватикана да ће понудити свој предлог да се спречи дубља светска економска криза – а то је предлог да се створи једно централно тело, на светском нивоу, које би управљало глобалним финансијама. Зар је могуће да нешто што се представља као хришћанство има жељу да подржава глобализам, који је тако крваво супротан свему Христовом? Наравно, папизам је, за оне који знају, први антихришћански глобализам у историји човечанства: од када је решио да узме светску моћ (а то је, господо, било још крајем првог миленијума наше ере), папа је увек био тај који је све чинио да се свету наметне као глобални вођа. Срби су, ако нико други, то увек осећали на својим леђима (и под гркљаном, где је био нож папиних крижара) : не желећи да се потчине ватиканском глобализму, стално су били изложени геноцидним прогонима. Папа је, да би очувао своју моћ у вековима који су дошли, увек пратио моду: ако се човечанство бави социјалним питањима, ето њега да понуди своју социјалну доктрину, само да остане у игри; ако је на дневном реду корпоративна држава, он је опет ту (случајно ли је подржавао фашистички одговор бољшевизму?); данас, кад је на реду глобализам, папа је први глобалиста. С тим што је то, наравно, маскирано у „хуманизам и ренесансу." Још у својој „окружници" „Љубав у истини", писаној 2006. године, Бенедикт Шеснаести заложио се за глобалну власт у економији, под условом да се чује „глас сиромашних" (то јест, пљачкаши треба да владају, али да понекад, маскараде ради, баце са својих крвавих трпеза неку мрвицу гладнима). Дакле, понтифекс прати трендове: није случајно да је Достојевски, у својој бележници, оставио кратак, али прецизан, запис: „Папа – вођа комуниста."

Јер, Ватикан је пре свега политика маскирана у веру; зато је кнез Мишкин, опет јунак генијалног Руса, тврдио да је римокатолицизам гори од атеизма, јер проповеда изопачени лик Христов. Читалац би требало да зна да је ватиканско банкарство, скривено у такозвани Институт за питања религије (тако је, читаоче: Ватиканска банка се зове Институт за питања религије – ИПР) међу најјачим и, истовремено, „најнетранспарентнијим" (читај: највештије закрабуљеним) на свету. Ево шта каже угледна руска научница, Олга Четверикова, у свом тексту „Финансијско наличје

експанзије Запада у Русији: технологије Ватикана": „Крајем септембра 2009. нови шеф ИПР постао је шеф италијанског одељења Сентандер банке, Готи Тедески, који је у тесној вези са „Опус Деи" (папина масонерија; о њима више у истоименој књизи др Смиље Аврамов, нап. В. Д.) Његово именовање на ту функцију умногоме је било скопчано с тежњом Ватикана да максимално подигне репутацију банке, која је снажно пољуљана због прећашњих скандала, а нарочито после недавног објављивања у Италији књиге „ООО Ватикан", у којој је, на основу 4.000 тајних докумената Института за послове религије описано како је та банка 90-их година стварала сложени систем рачуна за прање новца." Готи Тедески је, дакле, по Четвериковој, овде дошао да опере мрље Ватиканске банке, што је дотични почео да чини причом о тзв. „етичкој глобализацији", која се уклапа у идеје папе Бенедикта Шенаестог из његове окружнице „Љубав у истини." Међути, Готи Тедески није дуго успео да глуми моралисту: у септембру 2010. године против њега је покренут кривични поступак због кршења закона о транспарентности – милиони евра, преко Института за питања религије, требало је да се нађу на рачунима непознатих лица, а у све је била умешана и немачка филијала банке Цеј Пи Морган (знате оно, из теорије завере, којој су се до јуче ругали: главне банкократе су Рокфелери, Ротшилди и Моргани). Органи гоњења су према Ватиканској банци били крајње оштри, сматрајући да се случај може карактерисати као прање новца. (Цео текст Олге Четверикове о овим и другим питањима „хришћанског банкарства" може се наћи на српском одељку сајта „Фонд стратешке културе").

Ствари су, дакле, крваво просте: папа је један од играча глобализма; наравно, овог пута је опет маскиран у хришћанску крабуљу. Наиме, Ватикан је, чим су Мусолини и Хитлер почели да губе своје позиције, и кад је постало јасно да ће изгубити рат, склопио савез са Вашингтоном (било је то 1943–1944, о чему пише у сјајној студији Ени Лакроа–Риз о ватиканској политици од краја Првог светског до почетка Хладног рата; књигу је, на српском, објавио Службени гласник.) Од тада, преко пакта Реган–Војтила, чији је циљ био рушење Источног блока, као и пакта Вашингтон–Берлин–Ватикан, у доба антисрбског рата на простору бивше СФРЈ, све до данас, кад

папа Бенедикт слави свој рођендан у друштву председника САД (био је то Џорџ Буш Млађи, године 2008.) потпуно је јасно да је ватиканска екуменска реторика само средство да се прикрије реалан циљ: потчињавање човечанства једној светској, економској и политичкој, власти. За православне, та власт ће, по учењу Светог Писма и Светог Предања, бити власт антихриста. Зато су они вековима папу римског, властољупца и човека спремног на све да би у рукама имао новац и моћ, и звали претечом антихриста.

У својој књизи „Атлантократија као језуитски идеал", Предраг Р. Драгић Кијук, један од „патријараха" српског хришћанског антиглобализма, јасно каже: „Док је НАТО наводно штитио Европу од комунистичке диктаторске идеологије, Група Билдерберг и потом Трилатерала ће у свој програм глобалистичке банкократије уградити моделе (Међународни монетарни фонд, Светска банка, и сл.) за остваривање планетарне моћи. Група Билдерберг изнова спроводи Функов план за стварање европске уније а Трилатерална комисија план за усмеревање светске политике." Ту, и само ту, треба тражити узроке ватиканског предлога да се сагради јединствени центар светске моћи у области финансија. (Функ је, иначе, био Хитлерова „десна рука")

Истовремено, ту и само ту, треба тражити праве узроке љубави домаћих и иних екумениста према папи: кад љубе руку архијеретику, они љубе руку која финансира њихов лагодни живот, њихова путовања и уживања, њихове студије и докторате. Један наш богослов, причаху ми, рече свом познанику: „Шта сам ја добио од своје Цркве? А од Ватикана сам имао месечну стипендију за постдипломске студије на страни!" Човек је, из своје перспективе, у праву. Али, та је перспектива жабља. Јер, новац којим су финасиране његове студије, између осталог, потиче и од покланих Срба, чије су благо усташе пребациле у своју родну кућу – Ватикан. Све је то просто, просто до бола: рецимо, Фондација „Конрад Аденауер" (својевремено, нацистички градоначелник Келна, па онда вођа „демократске" Западне Немачке), коју музу многи домаћи теолози дијалога и толеранције, непосредно је повезана са Хришћанско–демократском унијом, немачком партијом која је у најтешњим односима са папом Бенедиктом, правим германским идеологом Уједињене

Европе (и уједињеног света, наравно)... Узрок екуменизма треба тражити само у лови. Лова = ALL YOU NEED IS LOVE... То је та „љубав" која превиђа и теологију и историју, само да би била на извору материјалне добити...

А апостол Петар, иза чијег се славног имена крије срамни папа, већ је рекао Симону гатару: „Новци твоји с тобом у погибао, јер си помислио да се благодат Божја може добити за новце." Паметном доста; а похлепном – никад доста. Но, то је већ питање свачије слободе.

2012.

Апокалипса Маја или банкстерска пропаст

Већ годинама се, путем медија и популарне културе, шири прича како ће 21. 12. 2012. године, по тобожњем календару Маја, наступити смак света. Озбиљни научници су доказивали да је реч о још једној мистификацији, али не вреди: „трећа ока", „шеста чула", „тринаеста прасад" раде своје, а о Холивуду да и не говоримо (урађено је неколико филмова с темом 2012. године као године смака; нарочито је значењски бременит, иначе до бола наиван, филм који је режирао стари „катастрофичар", Роналд Емерих, о мегацунамију који потапа свет). Прича о Мајама и њиховој судбини најбоље је испричана у филму Мела Гибсона, „Апокалипто." Он је средствима седме уметности показао да је ова високоразвијена јужноамеричка цивилизација пропала на врхунцу своје моћи управо због империјалних циљева, и, сасвим у складу с Гибсоновим антиимперијализмом (и „Апокалипто" и „Страдање Христово" нису снимани на енглеском, језику садашње Империје), због тога што су боговима у које су веровали били спремни да жртвују живе људе, чија су срца на олтарима била приношена злим бићима жедним крви. Гибсон је свесно поручио гледаоцима да судбина Маја чека и нас: ако озбиљно сагледамо оно што се збива, постаје нам јасно да је узрок садашње кризе лудачка похлепа која је спремна да жртвује све и свакога зарад бога Мамона или Златног телета, око кога плешу магови са Вол Стрита и њихови ученици, или, како их зову, „банкстери", банкарски гангстери, у чијим рукама је новчана моћ, моћ покретања рата и наметања мира. Дакле, Маје о смаку

свету 21. 12. 2012. нису писале ништа поуздано. Њихова цивилизација нестала је хиљаду година раније... Па ипак, овај датум није случајан. Има ту нешто.

Руски аналитичар Игор Игнатченко, у свом чланку „Борба блискоисточних центара моћи", који је недавно изашао на Мрежи, јасан је: по њему, САД се суочавају са претњом распада која може да почне сваког часа. Зна се и датум. И нема ту никакве чунга-лунга и абракадабра магије. Ствари су, штоно реч, „крваво просте." Наиме, по Игнатченку, 21. децембра 2012. истиче 99-годишњи уговор система Федералних резерви о изнајмљивању машина за штампање новца, које им је Конгрес САД дао 1913. године. Да би се закуп продужио, Федералне резерве морају да обезбеде не само већину гласова у Конгресу и Сенату САД, већ и пристанак три четвртине законодаваца из свих федералних држава. А то неће бити лако – још од доба председника Никсона, долар нема златну подлогу, и злата у Федералним резервама нема, што Американци, па и они који треба да гласају за продужетак уговора, добро знају. И зато су сви веома сумњичави. Немачка и Швајцарска би, по Игнатченку, могле да траже своје злато натраг из Америке, а долар би могао да престане да буде средство плаћања. Зато је потребно направити хаос: рат на Блиском Истоку и у Африци (под изговором „хапшења Конија"), али и нека унутрашња криза у САД, која би „миротворцу" Обами и његовим банкстерским шефовима омогућила да прогласе ванредно стање и неистомишљенике баце у концлогоре. (Солжењицин је, у изгнанству, Американцима говорио да они ништа неће схватити док им не вежу руке на леђима, построје их у потиљак и маршевским корацима поведу ка логорима, које је америчко министарство за ванредне ситуације у наше дана заиста и изградило, као што је спремило и на десетине хиљада мртвачких сандука за сахрањивање жртава масовне катастрофе, вероватно неке нове мистификације – са реалним погибијама – типа 11. септембра; вежбали су они не само на њујоршким кулама близнакињама, него и на Маркалама и у Рачку). Дакле, 21. 12. 2012. није апокалипса Маја, него апокалипса банкстера. Њима треба Трећи светски рат. И они ће учинити све да га буде, да земље БРИКС-а, у сарадњи с остатком човечанства, не би почеле да граде други и

другачији свет. Свет у коме ће долар бити само успомена. Веома, веома ружна успомена на лудило неолиберализма и идеологије тржишта.

За оне који не знају: Федералне резерве, које надзиру долар, нити су федералне, нити су резерве. Наиме, године 1910. на острву Џекил у Џорџији састали су се „мистер Хајдови", корумпирани политичари и банкари, чији је циљ био успостављање надзора над финансијама САД. Један од кључних играча био је сенатор Нелсон Олдрих, деда Нелсона Олдриха Рокфелера, који је четири пута био градоначелник Њујорка и потпредседник САД у доба председника Форда. Олдрихова ћерка Еби удала се за Џона Д. Рокфелера Млађег, а екипи су се придружили и други банкари: Пол Варбург, који је радио за интересе Ротшилда, као и људи банке „Кун, Леб и компанија." И тако, после успешног лобирања у Конгресу и Сенату, 1913. основаше се Федералне резерве, као картел приватних банака. На челу Резерви се увек нађу ликови повезани са кључним центрима моћи, попут Алана Гринспена, који је био члан Рокфелерових организација какве су Трилатерална комисија, Савет за иностране односе и, наравно, светске врхушке оличене у Билдерберг групи. Шта се ту дешава? Како све функционише? Просто, да простије не може бити. Влада САД од приватних банака у систему Федералних резерви позајмљује паре, а порески обвезници плаћају камату банкама које су у том истом систему Федералних резерви, чиме профит приватних лица, чланова банкарских династија, расте. На долару пише да је пред нама „новчаница Федералних резерви – легално средство плаћања свих дугова, јавних и приватних." Привид вредности долара чуван је док је долар имао златну подлогу – а онда ју је председник Никсон укинуо. И кренуло је штампање без покрића, које ових година улази у фазу усијања. Зато је један амерички финансијски маг поручио, још давно, остатку света који своје трансакције обрачунава у доларима: „Долар је наш новац, али ваш проблем." Сећате ли се оне епизоде „Алана Форда", кад шеф групе ТНТ, Број Један, прича још једну од својих метузалемских повести, овог пута о свом дружењу с гусаром Лафитом, који се, неписмен, борио за идеале Америчке револуције? После неке пљачке, Број Један и гусар Лафит деле плен. Са гомиле дуката, Број Један узима и дели – „праведно", у

свом стилу: „Један мени – један теби; један, два мени – два теби, један, два, три мени– три теби." На крају, испред старца је огромна гомила, а испред гусара – гомилица. Коментар Лафитов је прост: „Та математика је нека грдна превара. Научићу и ја математику." Е, то је суштина приче о Федералним резервама, заснованим на начелу које је, пре двеста година, истакао Мајер Амшел Ротшилд: „Дозволите ми да штампам и контролишем новац једног народа, и није ме брига ко пише законе." Пре Федералних резерви, била је Банка САД, заснована на сличним принципима. Сенатор Томас Харт Бентон је у то доба упозоравао своје земљаке: „Сама влада престаје да буде независна, престаје да буде сигурна онда када национална валута зависи од добре воље компанија /.../ Људи нису безбедни када таква компанија има толику моћ. Изазов је превелик, превише су лаке прилике да се цене повећају или смање, да се стекне или изгуби богатство, да се читава заједница баци на колена пред богом који одређује токове новца. Сва имовина зависи од њихове милости; цене некретнина или сваког усева, сваке намирнице на тржишту – све зависи од њихове одлуке. Берзе су њихова игралишта и коцкарнице где се они свакодневно коцкају..." Овог сенатора амерички политичари нису слушали. Направили су Федералне резерве, и предали своју земљу банкарима. Банкари су се коцкали и коцкали... А онда наступа криза. Ближи се 21. 12. 2012. Долар ће можда нестати. И шта друго учинити него изазвати Трећи светски рат, после кога ће остати златна милијарда банкстера и њихових помоћника? У већ поменутом филму Роналда Емериха то је речено прикривено, али јасно: после мегацунамија (који неће преживети ни председник САД, иначе црнац – филм је снимљен пре избора Хусеина Барака Обаме за шефа државе), на пет огромних бродова, нових Нојевих лађа, спасиће се 500 хиљада људи – како научници и мудраци потребни за „нови почетак", тако и сви они који имају 2 милијарде долара да плате карту. И сви ови срећници на крају Емерихове „2012" плове ка еколошки чистој Африци, где свет опет настаје. Наравно, неће бити мегацунамија. Али, нуклеарне бомбе постоје, зар не? А седам милијарди људи је непотребно... Банкстери, којима прети апокалипса, су они који мрзе људе, и желе да их сведу на „златну милијарду." Поготову што је планета СХВАТИЛА. И кренула на Вол Стрит, да

га заузме. Но, пре сваке приче о коначном тријумфу мамонопоклоника, треба победити Русију, Кину, Индију и остатак човечанства. Хоће ли подухват успети – остаје да се види... Већ су покушавали Наполеон и Хитлер, па је испало да је „много мачку телећа глава.".. То јест, „не рече Туре: ако Бог да.".. Дакле, мајанске апокалипсе неће бити. А хоће ли бити банкстерске – остаје да се види.

2012.

Глобална елита или глобалистички олош?

Као и сваке, тако и ове, 2012. године, тајно друштво Билдерберга састајало се да одлучује о судбини човечанства у наредном периоду. Место састанка: хотел Вестфилд Мериот у Шантијиу, Вирџинија, САД.

Учесници, између осталих: сенатор из Масачусетса Џим Кери, 2004. противкандидат Џорџу Бушу Млађем, гувернер Индијане Мич Денијелс, амерички спољнополитички могул Хенри Кисинџер, кључни људи многих светских банака, попут Роберта Зелика, на челу Светске банке... И, наравно, као и сваке године, багра које је себе прогласила за елиту разматрала је како да и даље пролива крв невиних људи, ширећи „људска права и демократију": на скупу је била присутна колумнисткиња кључне новине Новог поретка, „Њујорк Тајмса", Басма Кодмани, шефица спољнополитичког одсека Сиријског националног прелазног савета, смештеног у америчко – турском Стамболу на Босфору, која се залаже за НАТО интервенцију у сопственој отаџбини, да би Башар Ал Асад био уклоњен и, наравно, да би прошао као Гадафи. (Билдерберзи су 2011. донели одлуку да се Либија нападне свим силама и – остварили је, тако да је сад јасно шта је на реду). Имао је ко да је саветује: с њом су били и јастребови попут републиканског милитариста Ричарда Перла и Томаса Е. Донилона, саветника Барака Обаме за националну безбедност. Шта су праве намере глобалистичке врхушке, види се и по присуству америчког пиона на „великој шаховској табли" Бжежинског, Гарија Каспарова, који је дошао да се са својим менторима саветује о даљој борби против Владимира Путина... Расправљало се о мерама за очување евра (које подразумевају даље

одржавање људождерског капитализма), о чипизацији људи на планети, која постаје концлогор, итд.

Али, главни јунаци овог текста нису они који се крију, да у тами врше пљачку планете и масовна убиства која им пљачку омогућавају. Главни јунаци су борци против глобализма, који на састанке Билдерберга већ више од деценију бацају рефлекторска светла.

Ове године, на челу дружине неустрашивих (њих неколико стотина), који су, јасно и гласно, протестовали испред хотела у Шантији био је славни Алекс Џоунс, челник интернет портала Infowars и интернет телевизије Prison Planet, аутор низа текстова и филмова о Новом светском поретку и улози тајних друштава, који је већ неколико пута успео да сними и раскринка тајне састанке светске багре маскиране у светску елиту. Овај човек, са мегафоном у руци, путује с краја на крај Америке, организује протестне скупове, обавештава људе, интервјуише антиглобалисте и сарађује са свима који су спремни да се боре. Сада је, скупа с њим, у одбрану основне људскости, а против Билдерберга, стао низ различитих појединаца и група: почев од подржавалаца републиканског кандидата Рона Пола, који се залаже за повратак Америке кући из светских ратова и укидање лихварске Банке федералних резерви, преко оних из екипе „Окупирајмо Вол Стрит" до покрета Чајанка, духовних потомака Американаца који су устали против Британске империје. Сви су, сложно, постали део покрета који се зове „Окупирајмо Билдербергере."

Алекс Џоунс је своју поруку засновао на позивању на Логанов закон, који је донет 1799. и који забрањује неовлашћеним грађанима САД преговоре са страним властима. Билдербершку квазиелиту за ту врсту криптополитике није бирао нико, и они немају права да одлучују о будућности слободних људи. Полицајци су хапсили појединце који су се превише приближили аутомобилима припадника тајне светске владе, али су, са своје стране, демонстранти тражили хапшење сабраних у хотелу. Курт Нимо, слободни новинар и аналитичар, истакао је: „Сви они крше закон и треба да одмах буду похапшени." По Нимоу, „билдербергери" су криви за ратове, масовна убиства, крађе трилиона долара, итд.

Како године пролазе, све више људи је свесно мрачне улоге коју, овде и данас, имају тајна друштва моћника. Поред Алекса

Џоунса, Билдербершку заверу осветљавали су и, и до сада, људи попут Данијела Естулина, руског публицисте који се, да га не би убили, крије у Шпанији, екипе „Глобалних истраживања" Мајкла Хосудовског; однедавно, тема је постала таква да је више не могу заобићи ни званични медији, па се и они усуђују да поставе питање јавности рада тајних друштава. И то није мала ствар: пошто се вампири (а банкарска мафија су вампири савременог човечанства) највише боје светлости, рефлекторско обасјање њихових активности је изванредно средство за борбу. Борба се, дакле, наставља. И у њој треба учествовати.

2012.

Европска унија и апокалипса

Исповест једног евроскептика

Непосредан повод за настанак овог текста је поглавље књиге Слободана Антонића *Лоша бесконачност / Прилози социологији српског друштва* (Службени гласник, Досије, Београд, 2013) под насловом „Евроскептицизам у Србији", у коме овај наш угледни социолог разматра појаву евроскептицизма у српском друштву на почетку 21. века.

Он разликује три става пре ЕУ интеграцијама – евроентузијазам, који заговара тезу да је улазак Србије у ЕУ и нужност и благодет; еврореализам, који стоји иза тезе да Србија и може и не мора ући у ЕУ јер за то постоје озбиљне препреке; и евроскептицизам, као *„залагање за то да Србија не уђе у ЕУ, односно експлицитан или имплицитан став да је интеграција Србије у ЕУ непожељан процес који има алтернативу (тј. процес који може бити избегнут")* (1, 143).

Антонић је уочио да је подршка уласку Србије у ЕУ спала са 75 одсто у години 2008. на 28 одсто у години 2011. По њему, кључни узрок је отимање Косова Србији, што је већина држава под влашћу Брисела поздравила, као и наметање става да Србија треба да призна „независно Косово" и да са њим живи као са суседном државом. У истраживању спроведеном 2011. више од 75 одсто грађана сматрало је, сасвим „евроскептички", да одрицање од Косова ради уласка у ЕУ представља нешто што треба одбити.

Антонић се подробно осврнуо на односе политичких странака према ЕУ, уочивши да се и Српска радикална странка и Демократска странка Србије до 2011. нису противиле уласку у ЕУ, али да је, после притисака да се призна независно Косово, дошло до

промене њиховог става, па су обе сасвим промениле оријентацију. Евроскептицизма је било и у публицистици: Мирослав Јовановић, стручњак у Економској комисији за Европу при УН у Женеви, објавио је на сајту Нове српске политичке мисли 2006. године текст у коме је упозорио Србе да нова проширења нису приоритет за ЕУ јер она и сама улази у кризу. Еврореалистичке текстове у то време пишу и Слободан Антонић и Ђорђе Вукадиновић, у НИН-у се оглашавају новинари попут Зорана Ћирјаковића, а НВО „Двери српске" 2008. године објављују специјални темат *ЕУ – мит или стварност*. Бошко Мијатовић у *Политици* 2009. указује на то да се Брисел вара ако мисли да ће се Србија одрећи Косова ради уласка у ЕУ. Синиша Љепојевић у истим новинама указује на недостатак демократије у ЕУ, то јест на чињеницу да се 70 одсто одлука доноси на затвореним седницама око три стотине радних група Савета ЕУ, 15 одсто одлука доноси Комитет сталних представника чланица ЕУ и преосталих 15 одсто решења су плод договора Савета министара. Европски парламент се ту у суштини ништа и не пита. По Ненаду Вукићевићу, који је на сајту *Српски националисти* објавио неколико текстова о привиду демократије у ЕУ, бриселска творевина је бирократско чудовиште чијих 170 хиљада чиновника годишње „прождире" око осам милијарди евра, при чему су плаћени да обаве, упркос декларативној причи о децентрализацији, највећу централизацију државне моћи у историји Европе.

Иако су ЕУ интеграције у великом делу академске елите доживљене као неминовност (а државни издавач *Службени гласник*, чак је покренуо и часопис *Изазови европских интеграција* да ту неупитност докаже), ипак се и у научним круговима јављају критички гласови: Радмила Накарада, Богдана Кољевић, Слободан Самарџић, Срђа Трифковић, Мирослав Ивановић, Милош Кнежевић, Зоран Милошевић, Миломир Степић, Момчило Суботић, Миша Ђурковић и други указују на низ мањкавости у аргуменатцији да је ЕУ својеврсна „остварена утопија" у коју се треба утопити.

Појављују се и књиге, попут студије Дејана Мировића, посланика Српске радикалне странке, *Аргументи против Европске уније*, у којима се подробно разобличавају ЕУ митови у нас. Основни аргументи Дејана Мировића, како их излаже Антонић, су следећи:

1. *„Европском унијом не владају демократске институције, већ богата и отуђена бирократија, која доноси све најважније одлуке”* (1, 175);
2. *„Други Мировићев аргумент против ЕУ јесте управо величина, неконтролисаност и паразитизам бирократије ЕУ”* (1, исто). Само посланици ЕУ парламента, који ни о чему суштински не одлучују, потроше на заседања преко 200 милиона евра годишње;
3. Бирократизација води нормирању свега и свачега, па и сасвим суманутим решењима, попут одлуке да на фармама које се баве узгојем свиња морају да постоје „играчке за свиње.” Уредбом 2257/94 наређује се да банане које се продају у ЕУ морају бити 13,97 центиментара дугачке и 2,69 центиметара дебеле, без „ненормалних девијација.” Постоји и уредба која дефинише ноћну кошуљу, уз тврдњу да се ноћна кошуља сме носити само ноћу и само у кревету. Бриселска бирократија наређује земљама ЕУ чиме се и како могу бавити у области пољопривредне производње, па је Бугарска, некад највећи источноевропски произвођач поврћа, постала увозник краставаца и кромпира. Споразум о стабилизацији и придруживању Србије ЕУ донео је страховите штете српској пољопривреди, која је сасвим незаштићена изложена моћној ЕУ конкуренцији. (Што се тиче субвенција ЕУ за пољопривреду, само 20 одсто иде малим произвођачима, а 80 одсто концернима, типа Нестле и Унилевер);
4. И стране инвестиције као извор напретка државе подвлашћене Бриселу су мит. Јер странци купују домаће фирме и онда се збива следеће: *„Тако преузето предузеће бива затим сурово истргнуто из мреже националне привреде чији је саставни део, те постаје део репродуктивног ланца мултинационалне компаније која је то предузеће купила. Оно тада више не даје посао привреди око себе, већ другим деловима матичне мултинационалке. Национална држава сада служи само томе да узима кредите како би домаће становништво имало какву-такву куповну моћ и могло да троши страну робу”* (1, 180);
5. Излазак домаће робе на ЕУ тржиште опет је мит; то тржиште је већ одавно запоседнуто: *„Зато се предузећа из Словеније,*

Чешке или Пољске, уместо ка немачком или француском, окрећу ка српском, руском или украјинском тржишту" (1, исто).

6. Повећање плата у ЕУ је мит. Године 1996. Фолксваген је купио Шкоду и почео да зарађује од продаје чешких аутомобила 100 милиона евра годишње. Радницима из Чешке су плате остале исте – три пута мање него Немцима. Повећане су после серије штрајкова, али и даље су мање него Фолксвагеновим произвођачима у Немачкој.
7. Улазак у ЕУ не смањује, него повећава емиграцију. Из Пољске је емигрирало после уласка у ЕУ два милиона људи, као и из Румуније, а из Бугарске – милион.
8. Помоћ Европске уније је такође мит: *„Мировић објашњава да се помоћ из ЕУ мери пре милионима него милијардама евра те да је помоћ намењена пре свега јачању 'пријатељских' институција, медија, организација. Када је, међутим, реч о привреди, највећи део помоћи Европске уније на крају заврши зарад на рачунима европских фирми. (...) Европска комисија је Хрватској доделила 227 уговора за консултантске услуге у вредности од 86 милиона евра, а више од 97 одсто тог износа опет су добиле фирме из Европске уније (...)"* (1, 182)
9. У ЕУ тобож нема корупције. То је лаж: 1999. цела Европска комисија је због корупције поднела оставку. Европска агенција за борбу против корупције открила је у првих пет година свог рада преваре ЕУ бирократије у вредности од пет милијарди евра.

Антонић је, као значајан прилог домаћем евроскептицизму, указао и на рад правника и политиколога Милоша Кнежевића, који је против ЕУ употребио низ *„културно-политичких аргумената."* Основна тврдња Милоша Кнежевића могла би се свести на став да управо љубав према целини Европе спречава човека да постане ЕУ поклоник, јер Европска Унија није целина Европе. ЕУ није демократска, него империјална творевина, сматра Кнежевић, чији став Антонић овако излаже: *„По том концепту, проширење се не схвата као плуралистичко богаћење Федерације новим самосвојним народима већ као пуко проширење Царства новим културно унификованим и хомогенизованим поданицима, потрошачима*

– пореским главама. Отуда проширење ЕУ има облик унутрашњег колонијализма, тачније, културно-цивилизацијског унификовања сваке различитости и самосвојности. За бриселске културтрегере, источноевропске нације јесу једно велико ништа, пука сировина која тек треба да буде прерађена у некакав културни фабрикат. За Брисел, источну Европу чине дивљаци који се тек дуготрајним процесом 'култивизације' могу претворити, најпре, у 'полу–Европљане' (тј. у 'кандидате' и 'нове чланове' ЕУ) да би тек у неодређеној будућности могли постати „прави" и „истински" Европљани. И, као што се колонијализам 19. века одиграваo под кринком ширења 'цивилизације', 'трговине' и 'хришћанства', тако се и овај унутрашњи колонијализам 21. века одиграва под маском ширења 'европских стандарда', 'слободног тржишта' и 'људских права'" (1, 188). Према Кнежевићу, домаће издајничке елите, које једине имају озбиљну материјалну корист од чекања Годоа званог ЕУ, покушавају да свом народу наметну осећај да припада полуљудској врсти *„још-не-ЕУропејаца"*, што их ставља у непосредну улогу извршавања расистичких налога ЕУ олигархије. Еврорасизам има за циљ промену српског идентитета (православног по вери и балканског по историјском искуству, при чему је јелинско–ромејски Балкан колевка Европе), јер, *„Европа Уније"* (израз Милоша Кнежевића) *„подразумева слободу само за капитал и радну снагу, а не за слободе и уверења"* (1, 192).

Тако смо, захваљујући књизи Слободана Антонића *Лоша бесконачност*, добили на једном месту попис аргументације домаћих евроскептика, ојачан стварношћу коју сваког дана видимо у ЕУ.

Где је ту Димитријевић?

Антонић у својој студији напомиње да су у специјалном броју *Двери српских* (*ЕУ: мит или стварност*) већина текстова били евроореалистички, а да су *„само двојица аутора изразила отворено противљење уласку Србије у Европску унију"*, при чему су *„обојица долазила из покрета хришћанских традиционалиста"* (1, 151). Антонић излаже њихове ставове: *„Јеромонах Петар (Драгојловић) у тексту 'Богочовек Христос или Европска унија' (...) тврдио је да тзв. ЕУ почетком ове 2008. године Србији и српском народу не*

нуди ништа друго до оно што је и сам Сатана нуди Богочовеку Христу на Гори кушања. Бриселска унија нуди нам да се, због тренутних економских проблема (...) одрекнемо Живога Бога и уђемо у 'Big Deal' са новим светским поретком и његовим идејним творцем Луцифером (...) А Владимир Димитријевић је упозоравао да је 'Европска унија глобалистичка творевина, у којој Србе чека несрећа и пораз', оптужујући Унију да је 'српску индустрију уназадила за четрдесет година', да 'допушта Шиптарима да некажњено спаљују цркве и манастире', односно да 'тим злотворима' помаже да Косово 'етнички очисте' од Срба (...) „ (1, 152).

Прочитавши Антонићев оглед о ЕУ скептицизму у нас и постајући свестан да сам, макар и најскромније, са своје „лајаве маргине" допринео да се у Србији чују и други и другачији гласови од ЕУтопијских, каткад агресивно другосрбијанских, а понекад маскираних у бриселски новоговор са шајкачицом („И Косово и ЕУ!"), решио сам да погледам понешто од онога што сам писао на ту тему, истичући: никад нисам био ни евроентузијста ни еврореалиста, него увек и свагда евроскептик. Година отимања Косова и Метохије, 2008, коју Антонић сматра пресудном за повећање евроскептицизма у нас, мени је била само потврда онога што сам од почетка знао: Брисел је, скупа са Вашингтоном (а Брисел и Вашинтон су Империја у служби глобалистичког утопизма, који је, као и сваки утопизам, по Георгију Флоровском, заснован на *„патосу насилног даривања среће"*), непријатељ Србије и српског народа. Ево доказа из мојих текстова.

Читајући самог себе

Године 1999. у предговору за књигу *Кроз огањ апокалипсе* записао сам: *„Чињеница је да 'нови светски поредак' жели да збрише са лица земље све верске, националне и историјске разлике, и да од света направи 'међународно тржиште'. Тако је на скупу у Берлину, одржаном 3. и 4. јула 1998. године, у организацији Бертелсман фондације, Клаус Кинкел, после говора Владике рашко-призренског Артемија, истакао да Европска унија није никаква 'хришћанска заједница' (на чему је српски епископ настојавао) и да ће Срби бити губитници и у будућим догађајима. Кинкел, министар спољних послова*

Немачке, сигурно је добро знао шта говори. Уопште, у документу „Доусавршавање Европске Уније," понуђеном на овом скупу, Украјина, Русија и православно Словенство проглашени су 'Сивим зонама' неуклопивим у „Уједињену Европу." Србија је (како записује Владика Артемије у брошури „Савремена документа / Берлинска конференција," јули 1998. године) проглашена енклавом– резерватом у уједињеној Европи. Срби су париje у поретку који се саздава" (2, 7)

Године 2003, усред кампање Владе Зорана Живковића о неопходности наших ЕУ интеграција, написао сам чланак *Шта чека Србију? / Поводом кампање Кори Удовички 'Ми смо Европа' и 'Партнерства за мир'*, у коме, између осталог, стоји да је прича о новим радним местима *„бајка исто колико је бајка и пропаганда о нашем уласку у Европску унију до 2007. Ускоро ће у Србији сваки трећи радно способан човек бити незапослен. (...) Једина извесност је да ће дугови земље расти, а да их нећемо моћи отплаћивати."* (3, 352). Додао сам и ово: *„Шта, у ствари, чека Србију? Чека је епоха дивљачког неолибералног капитализма који ће људе претворити у робове. Јер неолиберални капитализам значи, између осталог (...) одбацивање могућности да држава, у складу са интересима својих грађана, одлучује о стратегији развоја; масовну незапосленост (20 одсто радно способних у Аргентини 1996); сукоб унутар једног народа, који се деле на 'успешне бизнисмене' (типа Јањушевића и Колесара, који су од 'бродоградње' и 'саветодавних активности' инкасирали милионе и пребацили их себи на рачун) и поштене, али убоге, 'проле' (сетимо се Џорџа Орвела), који претурају по 'контејнеру са пет звездица'; даље разарање породице, које је већ достигло критичну тачку (у Краљувевцу многи очајни родитељи дају децу у домове за незбринуте јер немају чиме да их хране, а новине сваки дан доносе вести о убиствима у најужем породичном кругу, углавном због беде у којој се живи.) Наравно, ту је и неизбежно изумирање народа (већ сада се налазимо на степену дубоке демографске старости и спадамо у најстарије народе на свету.) У либералном капитализму незапосленост се намерно увећава да би незапослени могли бити уцењивани послом и да би им се плате смањивале на минимум. Неће бити синдикалних протеста, неће бити радничке побуне, неће бити наде (...) Према томе, Србине,*

припремај се за јад и глад, и за велико трпљење и велико чекање. Јер, како каже народна песма: 'Жари, пали, удбински диздаре, / ред ће доћи и на твоју кулу'. Треба сачекати тренутак да се силни овог света забаве својим јадом (а биће га, тек почиње), па да слободно градимо своју државу и своју наду" (3, 353–354).

Године 2004. у 24. броју *Двери српских*, часописа за националну културу и друштвена питања, објавио сам свој зборник огледа о „другосрбијанштини" под насловом *Паланка философије или Књига о говору мржње на све што је српско*. Наравно, није могло без евроскептицизма. У тексту *Хришћански одговор глобализму*, писаном у јесен 2003, указао сам на настојање ЕУтописта да избаце сваки помен Христа и хришћанства из будућег ЕУстава; у тексту *Између тоталитаризма и демократије* говорио сам о тоталитаризму САД, ЕУ и других глобалних играча, у коме сам наводио чешког мислиоца Вацлава Бјелохрадског, који је упозорио да појам „глобализације", тако присутан међу ЕУ елитом, данас јесте оно што је у марксизму био појам „историјске нужности", и да је потенцијал таквог схватања света веома опасан (јер, према Бјелохрадском, реч је у уводу у *„тоталитарну реконструкцију друштва"*, какве су недавно биле комунистичка и нацистичка реконструкција). У чланку *Лични разлози* истакао сам: *„Господа глобалисти очито праве своје 'петогодишње планове' и верују у победу 'тржишта'. На том тржишту ми, слободни људи, треба да будемо стока која се купује и продаје, под непрестаним надзором. Зар Леонтијев није био у праву кад је просечног Европејца доживљавао као 'идеал и оруђе свеопштег разарања'? Зар је Достојевски лагао кад је видео да Европљани свет желе да уреде као мравињак?"* (4, 25).

У тексту 'Шта чека Србију?' писао сам: *„Једна од највећих лажи које нам се подмећу, исто као што је у социјализму тврђено како ће доћи комунизам, јесте прича о томе како ћемо ускоро у Европу, а до тада треба да се стрпимо. У тој причи нема ни трунке истине. (...) У Румунији и Бугарској је тако добро да у Србију, која је преживела санкције, Румуни и Бугари долазе да надниче. (...) Према подацима Бугарског завода за статистику, 40 одсто људи живи са мање од 49 долара месечно. Скоро 40 одсто деце рођене после 1989. никад није било на мору. Свако пето дете има покварене*

зубе јер родитељи немају паре да му плате зубара. По извештају УНИЦЕФ-а, трећина буџарске деце жели да оде из земље и живи у иностранству. Цене животних намирница су као у Немачкој, иде су плате 30 до 40 пута веће. Буџарску је напустило пола милиона младих у потрази за бољим животом." (4, 29) Додао сам и ово: *„Јер, ММФ и Светска банка уништавају земље које им дају своју судбину у руке. Кредите одобравају тако да се привреда 'преоријентише на тржишну', то јест да се распрода и уништи сав привредни потенцијал земље. А кад људи постану просјаци, онда морају бити и робови Великог Брата са Запада. У Србији ће се странцима продавати и природни ресурси: од руда до чистих и незагађених извора воде. Наша деца ће се суочити са судбином робова довезених у Америку из Африке или пак Индијанаца, који су сва своја 'људска права' могли да упражњавају у резерватима (сетимо се, Северна Америка је некада припадала њима). Да не говоримо о даљем распарчавању земље (Црна Гора, Војводина, Рашка област – ко зна шта су господари 'штапа и шарџарепе' смислили?). Но оно најважније ће бити рат против Христа и Светог Саве, против Цркве Божје међу Србима. И наши непријатељи ће то свим силама радити, јер народ има највише поверења у Цркву"* (4, 30).

У додатку *Паланке философије* објавио сам текст др Срђе Трифковића, један од најранијих манифеста евроскептицизма у нас *Европска унија није ни нужност ни благодет Србије (али може да јој буде усуд и проклетство).* У овом упутном чланку Трифковић је истакао: *„Током протекле три деценије Европа је метаморфозирала од Шуманове и Монеове модела Заједнице 'унутар које свака чланица остаје суверена' у бирократског монструма којим диригују неизабрани технократи и чиновници поникли на тековинама грамшијевске постмодерне. Устав ЕУ показује да је идеологија Уније до корена прожета потенцијално тоталитарним духом политичке коректности и милитантног секуларизма. Она одражава тежње и интересе постхришћанских владајућих елита кључних земаља ЕУ, али не тежње и интересе већине од садашњих 450 милиона житеља земаља чланица"* (4, 154). Када је посетио Праг уочи уласка Чешке у ЕУ, Трифковић је разговарао са једним од учесника антикомунистичко-демократског покрета Михалом

Семином, који је још као малолетник под Густавом Хусаком почео своју дисидентску каријеру и био саоснивач Грађанског института у Прагу. Семин је рекао Трифковићу: *„Више нисмо господари будућности сопствене земље, јер немамо утицаја на одлуку ко ће у њој да живи. Мораћемо да водимо исту имиграциону политику као Немачка или Француска, несумњиво са истим резултатима у току неколико година. У Француској већ сада муслимани чине десет посто становништва, а у Немачкој се ближе истом проценту, и нико не сме да се побуни јер не само што би одмах био оптужен за расизам и нетолерантост већ би дошао под удар кривичних прописа ЕУ о тзв. говору мржње. (...) За све народе Европе, а поготову за оне у источном делу континента који су успешније од западњака очували наслеђене институције породице, Цркве и традиционалног морала, ипак је најопаснија Повеља Европског устава. Она инсистира на постмодерном концепту права и антидискриминације, уз инисистирање на посебним правима расно-етничких мањина попут Циганa (Рома), хомосексуалаца, имиграната итд"* (4, 154–155). Семин је Трифковићу рекао и шта чека оне који се са овим не слажу, тврдећи да је епоха ЕУ слична епоси комунизма: *„Једина разлика у односу на комунизам је да нисмо у затвору, бар за сада. Родољубима, конзервативцима и хришћанима немогуће је да добију неку катедру или уредничко место, о стипендијама за истраживачки рад да и не говоримо. Раније смо имали поборнике Сороша као слободне стрелце, са парама додуше, али без икаквог упоришта у народу и без неког утицаја на државну политику. Сада они ликују, јер у Европској Унији виде свог савезника који ће их преко Брисела и Луксембурга довести на власт"* (4, 154).

Трифковић је био више него јасан: *„Бити за или против Србије у сатанској, смртоносној, христофобној Европској Унији може да постане литмус тест личне зрелости, културне заокружености, политичке писмености и хришћанске изграђености сваког Србина"* (4, 154).

Године 2005. објавио сам књигу *Нови школски поредак/Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања."* И у њој сам подвукао да нас чека доба разградње основних вредности нашег друштва, онога што је нешто касније Борис Тадић у интервјуу

Светиславу Басари назвао *„преобразбом"* нашег идентитета. О будућности образовног система забележио сам: *„У школству следе масовна отпуштања (...) Гасиће се сеоске, али и градске школе због недостатка деце. Насиље у школском простору биће спречавано увођењем камера и полицајаца, а не васпитањем. Разуларени психо-експериментатори добиће нашу децу као покусне куниће. Ниво знања у државним школама страховито ће опасти, а у приватним ће се школовати само деца 'нових Срба', верних слугу Вол Стрита и њихових наци-глобализма"* (5, 352).

У књизи *Оклеветани светац / Владика Николај и србофобија* бавио сам се, између осталог, и нацистичким пројектом Уједињене Европе, као и борбом Владике Николаја против тог и таквог, на антихришћанству заснованог, уједињења. Подсетио сам на кључног економског теоретичара нацизма, Хајнриха Хункеа, који је 1942. објавио студију *Европска економска заједница*, истичући неопходност стварања јединственог привредног простора Европе под вођством Немачке. Тада сам и објашњавао зашто Владика Николај смета домаћим и страним ЕУфоричарима: *„Свети Николај Жички је одбрана Срба од свих лажи овог доба, од економских, преко политичких, до религиозних. Ударио је смело и одлучно на 'картеле богаташке' (читај: мултинационалне компаније), и у свом делу 'Средњи систем' подсетио Србе да поред личне неговају и заједничку својину, не дозвољавајући капитализму да у њиховим душама убије правду и милосрђе; показао је у 'Српском народу као Теодулу' да Црква и држава треба да буду у симфонији (сагласју) зарад добра свију; у 'Речима српском народу' подсетио да је Европа без Христа – Бела Демонија; у 'Жетвама Господњим' рекао да ће последња глобализација бити антихристова обмана која ће ратовати против Богочовека, 'Неуједначитеља и Неуједначивог' (...)"* (6, 135).

У зборнику *Чувајте се да вас ко не превари / Православље на међи миленијума* објавио сам текст *Не лиши, мађарче, до зелене траве / Србија и ЕУ*, у коме наглашавам: *„У овом тренутку Србија је ближа Марсу него Европској унији (...) Једино што од евроунијатских моћника добијамо су лепа обећања и 'студије о изводљивости'. Србин може рећи, као негда Хамлет: 'Живим од ваздуха, хране ме обећањима'"* (7, 491). У истој књизи читаоцима је понуђен и разговор

са Татјаном Горичевом, руском хришћанском мислитељком која деценијама живи на Западу. Она је из непосредног искуства поручила ЕУфоричним земљацима: *„Сада се на улицама свих великих европ–ских градова може видети све више лепо одевених људи који копају по ђубриштима – то су незапослени. Транснационалне корпорације уништавају економију појединих земаља, а резултат тога постаје масовно отпуштање радника. При томе се то чини са таквим цинизмом којег никада раније није било. Човек може мирно да ради, али једног „лепог" јутра он добије поштом обавештење да више ниједе не ради зато што су његова канцеларија или фабрика затворени. Осим тога, свуда су већ двоструко смањене пензије и то се објашњава тиме да треба мислити и на будуће нараштаје, те им зато сада треба дати половину своје пензије. Укида се медицинско осигурање. А лекови и уопште медицинске услуге на Западу су ужасно скупи. Људи не могу да себи купе лекове и при томе они стално поскупљују. У Немачкој, у Француској током последње две године видим сувише много људи без зуба – то су они који немају новца да плате протезе. После увођења евра готово су сви Европљани, нарочито Немци, изгубили знатан део својих уштеђевина зато што је претварање националних валута у евро извршено страшно неправедно. А цене робе су после увођења евра порасле просечно два пута. Сиромашење народа се примећује у готово свим европским земљама. Људи почињу да протестују. У Немачкој, где више десетлећа није било демонстрација, оне су постале уобичајене. Али демонстрације, наравно, не дају ефекте"* (7, 485).

Онда је 2008. изашла књига потписника ових редова *Евроунијаћење / Православље и папизам на крају историје*. Овде је појава превођења православних на унију са Римом (очуваш спољашњи обред византијског типа, али папу признаш за врховног поглавара) употребљена између осталог ради лакшег објашњавања процеса разградње националног идентитета православних, који се на силу утерују у ЕУ тамницу. Писао сам, објашњавајући пропаганду домаћих евроунијата: *„Нисмо у Европи ако нисмо у Европској Унији. Сви злочини које је Европска Унија, скупа са САД, починила приликом распада СФРЈ, протерујући Србе са њихових вековних огњишта, заборављају се да би се 'ушло у Европу' (...) И сад,*

кад Брисел Шиптарима поклања Косово, и даље се чују покличи: 'Европа или смрт!' (...) Кад Србин чује реч 'унија', одмах му пада на памет унијаћење његових предака, које је Ватикан спроводио уз помоћ Млетака и Хабзбурга, приморавајући децу Свете Саве да признају папу римског, а нудећи им заузврат да сачувају свој 'источњачки обред'. Реч 'унија' нас подсећа на Матавуљевог Пилипенду, који неће да пређе у 'царску виру', макар умро од глади; такође, не можемо ни изговорити ову реч, а да се не сетимо свих лукавстава и подлости којима су се служили латински мисионари да би Србе преверили" (8, 35, 36).

Године 2011, са др Зораном Милошевићем у коауторству, објавио сам књигу *Европска унија, Русија и нови фашизам / Где су ту Срби?* У њој је изашао мој оглед *Хитлер се поново рађа*, у коме сам, опет и опет, подвукао сличности између неких од идеја нациста и садашњих ЕУ комесара, наглашавајући да Хитлер није био случајна појава у историји Запада, него једна од могућих последица капиталистичког развоја привреде и слабости демократије.

И тако даље и томе слично; читалац се, ако жели, може уверити у мој евроскептицизам, који није букнуо 2008, него је био присутан у ономе што сам радио од самих почетака.

Извори мог евроскептицизма

Наравно да ово не пишем у своју похвалу нити да бих остварио славу „врача-погађача", који је најмудрији, најаналитичнији, најпрецизнији у тумачењима „мегатрендова" и који је све то сам открио. Наиме, оно што сам о ЕУ знао (а знао сам да је ЕУ утварна у својој „вавилонској журби" још пре пада Милошевића, док овде није ни било захуктале ЕУфорије), нисам доконао сам, него захваљујући традицији, тој, како рече Честертон, демократији покојника (ако су древни Атињани гласали каменчићима, наши покојници гласају својим надгробним камењем, говорио је омиљени Борхесов писац). Наиме, као православни хришћанин, пред собом сам имао традицију критичког читања западноевропског покушаја да се изгради нова Вавилонска кула, свет остварене утопије (Нигдине, Недођије). Сви су ми били пред очима: од Светих, попут Игнатија Брјанчанинова, Теофана Затворника, Владике Николаја, Оца

Јустина, преко словенофила Достојевског, Данилевског, Леонтјева, до савременика, попут Александра Дугина и Александра Панарина. Још 1992. године сам у часопису Митрополије црногорско–приморске, *Светигора*, објавио свој програмски чланак *Од мита о Граалу до Новог светског поретка*, у коме сам на основу православног предања уочио континуитет између старих и нових западних „великих инквизитора", оних из папског Рима и оних из ЕУ Брисела. Једноставно, знао сам зато што сам, макар интелектуално, припадао великој хришћанској традицији коју бљесак ЕУ ђинђува није могао да заслепи јер је њено језгро древно злато битијне истинитости.

Из ризнице традиције

У књизи *Оклеветани светац / Владика Николај и србофобија* писао сам о једном од својих учитеља хришћанског евроскептицизма: *„Двадесетих година двадесетог века, руски племић, кнез Николај Трубецкој, објавио је, после ужаса Првог светског рата, књигу 'Европа и човечанство', која је и данас незаобилазна лектира за све изучаваоце сложеног и болно трагичног проблема европоцентризма, који је човечанству донео толико невоља и који још увек није разрешен. Кад се његове речи прочитају данас, оне звуче актуелно као никада. На Западу већ деценијама постоји хуманистичка дисциплина звана 'студије културе', која се углавном из левичарских перспектива бави културним парадигмама и њиховом (зло) употребом у борбама за друштвену моћ. Православни претеча 'студија културе' свакако је кнез Трубецкој, који је први открио и доказао да су западноевропски шовинизам и западноевропски космополитизам лице и наличје исте стварности: егоцентризма Романогермана, који тврде да је њихова култура највиша и универзална.*

Ево како кнез Трубецкој оцењује западноевропски космополитизам: '(...) Психолошка основа космополитизма иста је као и основа шовинизма. То је врста оне несвесне предрасуде, оне посебне психологије, коју је најбоље назвати егоцентризмом. Човек с јарко израженом егоцентричном психологијом несвесно сматра себе центром васељене, круном стварања, најбољим и најсавршенијим од свих

бића. Између два друīа бића, боље је оно које му је ближе и које више личи на њеīа, а лошије оно које му је даље. Због тоīа сваку йриродну īрушу бића којима сам йрийада овај човек смашра најсавршенијом. Њеīова йородица, њеīов сшалеж, њеīов народ, њеīово йлеме, њеīова раса – бољи су од свих осшалих, њима сличних" (6, 98–99).

А како Романогермани намећу свој колективни егоцентризам и како остварују своју премоћ у свету? Једноставно: силом. Јер силом је могуће победити сваки народ, али је читаво романогерманско племе у целини толико физички снажно да га силом не може победити нико.

Трубецкој истиче да руска и друге незападне културе нису ни боље ни горе од романогерманске; оне су просто различите. Право на *друīачијосш* је основно право људи и народа, јер, према руском кнезу философу, ниједан нормалан народ у свету, а нарочито народ с државном организацијом, не може добровољно допустити уништавање своје националне физиономије у име асимилације, па макар и са неким савршенијим народом.

Романогермани су, према кнезу Трубецком, били толико уверени да су они човечанство и да је њихова култура свеопшти модел, да су успели да, уз производе материјалне културе (*„йредмеше војне оūреме или механичке најраве за креūање"*), подметну своје „универзалне" идеје, маскирајући њихово парцијално романогерманско порекло.

Трубецкој такође истиче да објективно истраживање култура може да их групише само по сличности и разликама, а не по некаквом „еволутивном низу." Чак, и ако је представа о еволуцији култура тачна, одакле европским научницима право да тврде да је баш западноевропска култура врх еволуционог низа? То јест, *„Европљани су једноūавно за врхунац еволуције човечансūва йроīласили саме себе."*

Основна теза кнеза Николаја је јасна: ми, незападни народи, нисмо ни бољи ни гори од Романогермана. Ми смо једноставно другачији, и дужност нам је да се боримо против свеопште европеизације. Или, како је говорио Иван Ильин, један од највећих умова руског 20. века: *„Ми нисмо ни ученици ни учишељи Заūада. Ми смо ученици Хрисūови и учишељи самима себи."*

Зато је своју студију *Европа и човечанство* Николај Трубецкој завршио позивом на обрачун са, како он сматра, мајмунским подражавањем западноевропских вредности. Његови задаци дати као закључак и данас су актуелни: *„Интелигенција европеизираних народа морала би са својих очију да стрине повез који су јој наметнули Романогермани и ослободи се бунила романогерманске идеологије. Она мора да разуме сасвим јасно, чврсто и неповратно:*

– да су је до сада обмањивали;
– да европска култура није нешто апсолутно, није култура читавог човечанства, већ само творевина ограничене и одређене етничке или етнографске групе народа, обједињених заједничком историјом;
– да је само за ту одређену групу народа, који су је створили, европска култура обавезна;
– да она ни у чему није савршенија, није 'виша' од било које друге културе створене од стране друге етнографске групе, јер 'виших' и 'нижих' култура и народа уопште нема, већ има само култура и народа који су више или мање слични једни другима;
– да стога усвајање романогерманске културе од стране народа који нису учествовали у њеном стварању не представља апсолутно добро и нема никакве безусловне моралне основе;
– да је потпуно органско усвајање романогерманске културе (као и сваке туђе културе уопште), усвајање које би омогућило да се и даље твори у духу ове културе укорак с народима који су је створили, могуће само преко антрополошке мешавине с Романогерманима, штавише само при антрополошком утапању датог народа у Романогермане;
– да је без такве антрополошке мешавине с Романогерманима могућ само сурогат потпуног усвајања културе, при којем се усваја само 'статика' културе, али не и њена 'динамика', тј. народ који је усвојио савремени ступањ европске културе бива неспособан да је даље развија и сваку нову измену елемената ове културе мора изнова да преузима од Романогермана;
– да се у таквим условима овај народ мора у потпуности одрећи самосталног културног стваралаштва и живети као одраз

Европе, претворити се у мајмуна који непрестано подражава Романогермане;

– да ће услед таквог развоја дати народ увек 'заостајати' за Романогерманима, тј. усвајаће и понављати поједине етапе њихова културног развоја увек са закашњењем, те ће се у односу на природне 'Европљане' наћи у неугодном, потчињеном положају, у материјалној и духовној зависности од њих;
– да на тај начин европеизација представља апсолутно зло за сваки нероманогермански народ;
– *да се с овим злом може, а како изгледа, и треба борити свим силама. Свега тога треба постати свестан не површно већ дубински; не само постати свестан него и осетити, доживети, претрпети. Потребно је да се истина покаже у свој својој наготи, без било каквих украса, без остатака оне велике обмане, од које је треба очистити. Потребно је да јасна и очевидна постане немогућност било каквих компромиса: кад је рат нек је рат. Све ово, како смо напред истакли, претпоставља потпуни преокрет, револуцију у психологији интелигенције нероманогерманских народа."* (6, 102)

Као хришћански евроскептик, трудио сам се да дам скроман допринос тој револуцији. Можда, као и већина евроскептика, који су и даље само „лајава маргина" српске културе, у томе нисам успео. Али шта мари? Како би рекао Ростанов Сирано де Бержерак: *„Са надом у успех никад се не бије! / Не, узалуд кад је, много је дивније!"*

ЛИТЕРАТУРА:

1. Слободан Антонић: *Лоша бесконачност / Прилози социологији српског друштва*, Службени гласник, Досије студио, Београд, 2012.
2. *Кроз огањ апокалипсе* (приредили Владимир Димитријевић, Јован Рбуљ), Светило, Београд, 2000.
3. Владимир Димитријевић: *Зашто плаче Свети Сава?* , Штампа, Чачак, 2006.
4. Владимир Димитријевић: *Паланка философије или Књига о говору мржње на све што је српско*, Двери српске 4/2004.

5. Владимир Димитријевић: *Нови школски поредак / Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања”*, Легенда, Чачак, 2005.
6. Владимир Димитријевић: *Оклеветани светац / Владика Николај и србофобија*, Лио, Горњи Милановац, 2007.
7. *Чувајте се да вас ко не превари / Православље на међи миленијума* (приредили Владимир Димитријевић и Јован Србуљ), Образ светачки, Београд, 2007.
8. Владимир Димитријевић: *Евроунијаћење / Православље и папизам на крају историје*, Лио, Горњи Милановац, 2008.
9. Зоран Милошевић, Владимир Димитријевић: *Европска унија, Русија и нови фашизам / Где су ту Срби,* ЗМ и Клуб српских родољуба, Београд, 2011.

Европска унија – антихришћанска Кула вавилонска

Владика Николај нас учи

Док је, за време Другог светског рата, био под немачком стражом, у Љубостињи, Војловици и Дахау, Владика Николај је свом народу писао беседе „Кроз тамнички прозор", упозоравајући Србе на оно што их чека ако крену путем Европе без Христа, коју је он, јасно и гласно, звао Бела Демонија. Мржња према Христу као главна одлика богоотступника Старог Континента зачела је и Први и Други светски рат, у чијим вртлозима је српски народ остао у крви до колена, изранављен и измучен као никад у својој историји. Зато је Свети Николај Охридски и Жички рекао: „Србија је сусед Европе, али Србија није Европа. Нека помогне Европи, ако хоће и може, али нека се не улива у Европу и не губи у Европи. Речју: нека буде са Христом, нека се хвали Христом и ничим више, па ће се небесна светлост просути пред њом на путу. И знаће куда иде. Видеће свој прави пут." Николај је, у исто време, Србима рекао да их, ако одступе од Христа и поклоне се идолима обезбожене Европе, чека пропаст, коју је Израиљ дочекивао кад год је од Бога отпадао. И Свети Николај био је сасвим у праву. Његове речи се на наше очи збивају, и збиваће се. Нарочито кад је у питању Бела Демонија. Ево текста који то доказује.

Антихришћанство

Сваке године Европска комисија штампа и дели ђацима, широм школа Старог континента, тзв. „Европски дневник", који пропагира основне вредности ЕУтопије: демократију, људска права, толеранцију, итд.

За школску 2011/2012. године, дневник је садржао и списак празника разних религија – јудаизма, индуизма, ислама, с кратким објашњењима, као и упућивање на Дан Европе – 9. мај. Нигде, ниједном речју, није било поменуто хришћанство. Пољска и Италија, као и извесни кругови Француске, оштро су реаговали на ову пројаву антихришћанског духа бриселске бирократије. Европска комисија се преко једног од својих комесара (ах, комесари – како то познато звучи!) извинила, али је одбила да из школа повуче дневнике. И, наравно, то није била никаква случајност: врхушка Европске Уније је својевремено одбила да у преамбули свог устава, у коме је било и Грчке и Рима и просветитељства, помене религију без које Европе не би ни било, дакле – хришћанство. Недавно се видело како жене у Енглеској добијају отказе зато што нису извршиле наређење да не могу да носе крст око врата на послу. О узроку таквих испада говори десна рука патријарха московског Кирила, архиепископ Иларион (Алфејев), у интервјуу за РИА „Новости" (13. април 2012.). Истичући да су већ многи добили отказе због тога (рецимо, Нађа Евејда из „British Airways" и Ширли Чаплин, која је преко тридесет година радила као болничарка, због чега су се жалиле Европском суду за људска права), владика Иларион изражава најдубљу забринутост због тога што Велика Британија, као држава, не брани своје религиозно опредељене грађане, него послодавце који их отпуштају. Чак је и надбискуп кенетрберијски, познати либерал и екуменист, Рован Вилијамс, устврдио да ношење крстића за хришћане није обавезно. По владики Илариону: „Мислим да то сведочи о врло озбиљном моралном паду и о свесном одрицању власти Велике Британије од хришћанских корена ове земље. Мислим да је једина паралела која се може повући и која ми пада на памет – паралела са Совјетским Савезом у којем је било забрањено ношење крстића и где су они скидани с врата уколико би били примећени."

Разарање породице

Један од главних циљева лихварске мафије која пороблава човечанство зарад Новог банкарског поретка, у коме ће људи бити жигосано потрошачко крдо, без памћења и порекла, јесте разарање породице. Нови поредак је, по др Марку С. Марковићу, нашем највећем

мислиоцу у Дијаспори, атомизација човечанства: морамо остати сами пред Мамоном, јединим богом Ситија и Вол Стрита, чији господари управљају данашњим светским хаосом да би створили „из мноштва једно", како пише на новчаници од једног долара. Сексуална револуција је, до сада, кључно оруђе банкарске мафије у разградњи породице и традиционалног морала. Ипак, пошто им не иде све брзином којом су хтели, решили су да процес убрзају, намећући разврат кроз школски систем широм света. У Немачкој, по подацима из марта 2011, 53 човека се налазе у затворима зато што својој деци нису дали да похађају часове сексуалног васпитања, који подразумевају приказивање филмова са сценама полних односа, брошуре у којима се приказују сексуалне позе, подробно изучавање полних органа, праксу стављања презерватива. Такође, ту је и образовање у области плуралистичке полне „многоликости", где се директно пропагира хомосексуалност. Међу онима који су робијали због одбране традиционалног морала своје породице, у Немачкој се нашла и мајка четворо деце, Ирина Винс. А тамошње новине, „Die Welt", донеле су, 2. септембра 2010. вест да ће Савет Европе препоручити да се из језика званичних докуменета искључе речи које садрже јаку „полну обојеност", какве су, на пример, „отац" и „мајка." То је била последица расправе Парламентарне скупштине Савета Европе, која је одржана 25. јула 2010, под насловом „Борба са стеротипима пола у средствима масовног информисања." Реферат је поднела швајцарска феминисткиња Дорис Штамп, која је затражила да жене престану да буду приказиване као „пасивна бића другог реда, мајке или сексуални објекти." По мишљењу Штампове, које се да прочитати између редова, и које јесте позиција радикалног феминизма, материнство понижава жену и сматра се неком врстом сексуалне експлоатације.

Хомосексуализам је име нове Европе

Када је Литванија покушала да донесе закон који децу и омладину штити од непристојности и хомосексуалне пропаганде, Европски парламент је донео декларацију, иза које су стали социјалисти, либерали, „зелени" и комунисти (било је то 19. јануара 2011.) којом се Литванија осуђује, а тражи да се хомосексуалцима свуда обезбеди

слобода пропаганде и парадирања. А отаџбина парламентарне демократије, Велика Британија, чије је хришћанске политичаре пре Другог светског рата Владика Николај сматрао узорним, дошла је до тога да ће, по писању Lifesatnews. com, њено ново школство изгледати овако: „Програм ће укључивати указивања на хомосексуализам и транссексуалце у току часова математике, дизајна и технологије, језика, географије и природних наука. На часовима језика ученици ће бити подстицани да користе лексику коју је разрадио хомосексуални политички лоби. На часовима природних наука ученици ће учити о оним животињским врстама где мужјаци имају главну улогу у храњењу младунчади, попут краљевских пингвина и морских коњића, а размишљања би се тицала „структура различитих породица." На часовима географије ђаци би могли да изучавају како се у Сан Франциску четврт Кастро, у којој су живели радници ирског порекла, претворила у прву у свету „четврт хомосексуалаца." Дејвид Воткинс, пропагатор новог школског програма, сведочи о томе како ће све ићи преко математике: „Кад је пред тобом математички задатак, зашто у њега убацивати хетеросексуалну породицу или девојчицу и дечака? Зашто не два дечака или две девојчице?" У већ поменутој Британији, у јуну 2011. одузета је лиценца жени – психотерапеуту Лесли Пилкингтон из области Хартфордшајра зато што је покушала да промени „полну оријентацију" хомосексуалца Патрика Страдвика. Страдвик је, наиме, био педерски провокатор: пријавио се на лечење, и све време снимао разговоре с Пилкингтоновом, која је хришћанка, да би је пријавио Британској асоцијацији за консултације и психотерапију, која јој је, због „погрешних идеја", одузела дозволу за рад. Страдвик је, после свега, узвикнуо: „Ја сам срећни хомосексуалац." Циљ ове провокације геј лобија је, наравно, да се из друштвене свести уклони став о томе да је хомосексуализам, као и свака девијација, излечив. А о коначном циљу свих ових акција пише румунски хришћански делатник, Петру Молодец: „'Толерантност', борба за пропаганду 'полне идентичности' и против дискриминације због сексуалне оријентације – све је то део пантеона нових вредности Европе, вредности које се намећу помоћу европских установа и које се уносе у темељне повеље Европске Уније. Начин на који се те вредности шире

јасно указује на тоталитаризам. То је борба на свим фронтовима против традиционалних представа, установа, васпитања и морала. На пример, термин 'хомофобија'. Путем намерног бркања појмова 'homo' (човек, на латинском) и 'хомосексуалац' пропаганда хомосексуалаца успела је да друштву наметне овакав софистички закључак: од сада се свака критика хомосексуализма мора доживљавати као насртај на човештво као такво. Као што видимо, реч је о редефинисању појмова и њиховом поистовећивању – пре свега, појмова који су значајни за одређивање личносног идентитета – да би се у менталитету произвеле мутације и на тај начин преиначили социјални кодови. Мањинске групе, чији је дискурс идеолошки револуционаран /.../ на тај начин постају признати представници човечанства. Уклањање оних који се противе таквим мутацијама, а нарочито хришћана, из државне службе, а затим, на крају крајева, и из друштва – само по себи се подразумева и постаје све очитије." То јест, Европа без Христа, Бела Демонија, постаје поново колосеум у коме ће хришћане и све људе који бране традиционалне вредности бацити ad leones.

Озбиљна опомена

Све се ово четири године дешавало у жутокракој Србији, на чијем је челу била коалиција „За европску Србију", која је Косово и Метохију гурнула у фусноту, а доносила често антихришћанске и антипородичне законе (рецимо, прогурала је, у област законодавства о здравственој заштити, одредницу по којој петнаестогодишњак има право да родитељима забрани увиду у сопствени здравствени картон.) Покушали су да донесу и Закон о правима детета, који би родитеље слао у затвор за сваку ситницу, јер би свако, па и најблаже, физичко кажњавање малолетника изједначио са злостављањем. Та власт не само да је организовала геј параду и прогонила хришћански оријентисане друштвене делатнике, него је почела да брани људима да говоре оно што мисле: тако је наша повереница за заштиту равноправности, Велика Сестра Великог Брата ЕУ Империје, Невена Петрушић, почетком априла 2012. објавила мишљење да професори универзитета не смеју да пред студентима износе своје ставове кад је у питању геј покрет као друштвени феномен. Повод

је био исказ професора др Милана Брдара, који је, у октобру 2011, у слободној академској дискусији, рекао да се у његово време у уџбеницима психијатрије налазио став да је хомосексуализам болест. То је дочула једна gay активистиња, која је оцинкарила професора Брдара, да би му Велика Сестра строго запретила (и свима осталима, наравно) да је „изношење мишљења универзитетског професора студентима на предавању да је хомосексуализам болест, само по себи, акт дискриминације јер представља неприхватљиво етикетирање и вређа достајнство ових особа, стварајући у односу на њих понижавајуће и увредљиво окружење." Професор Брдар је сјајно одговорио, на тридесет страна, Невени Петрушић (текст је објављен на сајту „Нове српске политичке мисли" и „Новом Стандарду"). Куда нас, дакле, води ЕУ? Енглески православни свештеник, Ендрју Филипс, који живи у самом срцу Европске Уније, у свом предавању „Хришћанска Света Европа и секуларна Анти–Европа", одржаном 12. марта 2005. у Лондону, јасно каже: „Одбијајући да воли Бога, Европа крши прву заповест Јеванђеља и постаје Анти–Европа. Одбијајући да воли своје ближње као себе саму, Европа крши и другу заповест Јеванђеља и постаје Анти–Европа. Мржња према Богу води ка мржњи према људима, а мржња према људима води ка мржњи према себи самом." Зато је Владика Николај и говорио да Србија јесте сусед Европе, али да није и не сме постати Европа; данас она не сме постати део Европске Уније, тог новог, тоталитарног, антихришћанског чудовишта.

2012.

Апокалипса и чиповање света

Грчка и Руска Црква против електронског концлогора

Грчка и Руска Православна Црква воде одлучну борбу за право својих верника на приватност. Претходни Архијерејски сабор Руске Цркве у свом документу „О питањима унутрашње и спољашње делатности РПЦ", огласио се, између осталих, и следећим ставом:

„Поводом многобројних обраћања православних верника, Сабор сматра неопходним покретање преговора са државним органима ради омогућавања добровољности употребе средстава електронске идентификације грађана, међу којима су и универзалне електронске карте. Људи који их не примају не смеју бити дискриминисани, између осталог ни приликом примања медицинских и социјалних услуга."

Протојерej Всеволод Чаплин, председник Синодског одељења за односе Цркве и друштва, изјавио је тим поводом: „Покушаћемо да уверимо државне органе да према људима који одбијају обавезна електронска средства идентификације треба односити са одређеном пажњом и уважавањем њиховог става. Постоје људи који, из овог или оног разлога, ту картицу никако неће узети, па је сада врло важно да се ово питање постави, да људи не би били дискриминисани, а поготову да не би били стављени ван закона."

Монаси славне Почајевске лавре, на челу са својим архиепископом Владимиром, старешином манастира, обратили су, још у јануару 2011. патријарху Кирилу, тражећи да се Црква избори да се људска имена, добијена Светим Крштењем, никако не замењују идентификационим бројевима, без којих се, како пише у Откровењу Јовановом, неће моћи ни купити, ни продати (Отк. 13, 16–18). Монаси, њих 226, на челу с владиком Владимиром, кажу: „Ми смо

против стварања система тоталитарне електронске контроле, давања било коме доживотног електронског броја, увођења електронских картица и убацивања микрочипова у тело."

У Грчкој се такође води велика борба, јер грчка власт, под притиском страних зајмодаваца, покушава да народу наметне универзалну тзв. „грађанску карту." На митингу, одржаном испред грчког парламента, 6. фебруара 2011, говорили су познати грчки духовници и теолози, међу којима архимандрит Сарантис Саранду, отац Нектарије Мулациотис, отац Методије Есфигменски, итд. Митрополит гортинско–мегалопољски Јеремија и митрополит етолокарнанијски Козма, преко својих представника из редова свештенства, поздравили су овај скуп. Народ је певао грчку химну и тропаре Мајци Божјој. Следећи скуп је био одржан 27. марта 2011. Отац Саранти Саранду је, као позитиван пример, навео борбу грађана Велике Британије, који су успели да укину обавезне личне карте, као и низ база података. Занимљиво је да су се у борби против електронског концентрационог логора заједно нашли и старокалендарци и новокалендарци. Једноставно, сваки нормална православни хришћанин мора бити против ове монструозности, јер зна шта иза ње стоји и куда она води. Уосталом, зна се да светска луциферијанска врхушка разматра потпуно укидање новца и увођење плаћања електронским новцем који ће бити обезбеђеним индивидуалним ДНК отиском крви. Уговор с ђаволом се, ако се не сећате, потписивао крвљу. Но, борба се води, и не треба се унапред предавати. Резултата има: у Русији је представницима Цркве речено да ће начело ДОБРОВОЉНОСТИ бити обавезно поштовано, и да никог неће приморавати да узме електронску карту...

2011.

Руска Православна Црква и чиповање

Ове, 2013. године, почетком фебруара је одржан Свети Архијерејски Сабор Руске Православне Цркве који се, између осталог, бавио и питањем развоја нових технологија за електронску идентификацију и евиденцију грађана. После вишегодишњег праћења развоја ове области у земљама бившег Совјетског Савеза, али и у свету, руски архијереји су усвојили документ који заслужује пажњу светске православне јавности – по својој трезвености и озбиљности. Ево шта су руски епископи саопштили:

„1. У току последњих година многи људи, укључујући и духовну децу Руске Православне Цркве, испољавају озбиљну забринутост због увођења нових електронских технологија, које се користе у раду грађана с државним установама и комерцијалним организацијама. Она се испољава у различитим облицима несагласности. Оваква забринутост први пут се појавила због појединачног питања увођења идентификационог броја пореског обвезника и 19–20. фебруара 2001. године је разматрана на VII пленуму Синодалне богословске комисије Руске Православне Цркве. Пре тога је Свети синод Руске Православне Цркве у изјави од 7. марта 2000. године истакао: „Никакав спољашњи знак не наноси штету човековом духовном здрављу уколико не представља последицу свесне издаје Христа и изругивања вере."

У складу с појавом нових технологија и њиховог укључивања у различите сфере живота био је потребан и развој црквене позиције, који је између осталог, нашао свој одраз у посланицама Архијерејског сабора из 2004. године упућеним председницима Русије и Украјине, Изјави Светог синода од 6. октобра 2005.

године, Одлукама Архијерејског сабора из 2008. године „О питањима унутрашњег живота и спољашње делатности Руске Православне Цркве", Основама учења Руске Православне Цркве о достојанству, слободи и правима човека, обраћању Његове Светости Патријарха Московског и целе Русије Кирила овлашћеном за права човека у Руској Федерацији од 28. јула 2009. године, Одлуци Архијерејског сабора из 2011. године „О питањима унутрашњег живота и спољашње делатности Руске Православне Цркве." Делатност сваког свештенослужитеља или мирјанина треба да буде таква да се узима у обзир позиција изражена у овим документима.

2. Православна Црква не пориче потребу државе за евиденцијом грађана. Пречиста Дјева Марија и свети Јосиф Заручник су послушавши ћесареву заповест „пођоше сви да се препишу, сваки у свој град" (Лк. 2, 3) кренули у Витлејем, где је Спаситељ света и био рођен. Власт је од давнина вршила попис становништва и издавала је лична документа. Ове мере су потребне ради очувања правног поретка и друштвене безбедности, ради обављања економских и социјалних функција.

Црква, учествујући у дискусији о методама евиденције, не правда оне који избегавају грађанске обавезе или имају злочиначке циљеве, али брани право грађана да живе у друштву у складу са својим уверењима и принципима. Проблеми везани за електронску идентификацију личности, за евиденцију и обраду личних података и даље се умножавају и компликују. Данас треба наставити с богословским, моралним и грађанским осмишљавањем ових проблема.

3. У друштву се шири основана брига због тога да коришћење доживотног личног дигиталног идентификатора у виду кода, карте, чипа или нечег сличног, може постати обавезан услов за приступ свих људи свим материјалним и друштвеним добрима од животне важности. Коришћење идентификатора заједно са савременим техничким средствима омогућава вршење тоталне контроле над човеком без његове сагласности – праћења његовог кретања, куповине, плаћања, медицинских прегледа, примања социјалне помоћи, друге правно и друштвено значајних активности, па чак и личног живота.

Већ сад изазивају забринутост активности на прикупљању и обради личних података деце, која се школују у општеобразовним установама, јер се често врши неконтролисано прикупљање података, који су очигледно сувишни за обезбеђење процеса учења. Многи верујући изражавају принципијелну несагласност с обавезним додељивањем идентификационог кода с његовим претварањем у неизмењиви, доживотни и посмртни атрибут. Осим тога, забринутост изазива све јача тенденција пораста прикупљања биометријских података о човеку, као и појава електронских идентификационих уређаја за имплантацију.

Све прикупљене информације могу не само да се користе, већ и да се аутоматски анализирају с циљем доношења управљачких одлука у погледу конкретног човека. А увођење идентификатора за потпуни преглед личности омогућава стварање јединствене базе података у којој у режиму реалног времена могу да се прикупљају, чувају и аутоматски анализирају подаци из различитих области човековог живота.

4. Позивајући се на своја уставна права, на хиљаде људи, укључујући и православне вернике, због ових или оних разлога, укључујући и религиозно мотивисане, не желе да прихвате нови идентификациони систем, да користе документа с електронским идентификаторима личности (личним кодом, бар-кодом, идентификационим бројевима). Многи од ових људи саопштавају о кршењу њихових уставних права. Ови људи често бивају лишени медицинске помоћи, старосних пензија и других исплата, израде докумената о инвалидитету и различитих олакшица. Понекад не могу да обаве имовинске послове, да се упишу на школовање или да заснују радни однос, да обављају предузимачку делатност, да плате комуналне услуге, да купе карте за превоз. Услед тога се формира читав слој људи искључених из свих области друштвеног и државног живота.

5. У задатке Цркве не улази детаљна анализа разлога због којих свака конкретна група људи одбија коришћење сваке конкретне технолошке новине или прихватање сличних новина. Међутим, Црква је убеђена да поменуте технологије не смеју бити без алтернативе и принудне. Они који одбијају да прихвате дате технологије треба да имају алтернативу – коришћење традиционалних метода

за идентификацију личности, које се данас примењују у већини земаља канонске одговорности Московске Патријаршије. Црква сматра недопустивим све облике приморавања грађана на коришћење електронских идентификатора, аутоматизованих средстава за прикупљање, обраду и евиденцију личних података и личних поверљивих информација. Остварење права на приступ социјалним добрима без електронских докумената треба осигурати материјалним, техничким, организационим, а уколико је потребно, и правним гаранцијама. Црква сматра недопустивим принудно наношење на човеково тело било каквих видљивих или невидљивих идентификационих знакова, имплантацију идентификационих микро и нано електронских уређаја у човеково тело.

Због тога што поседовање личних информација омогућава контролу и управљање човеком кроз различите сфере живота (финансије, медицинска помоћ, породица, социјално осигурање, својина и друго), појављује се реална опасност не само од мешања у човеков свакодневни живот, већ и од саблажњавања његове душе. Црква дели бојазан грађана и сматра недопустивим ограничавање њихових права у случају да човек одбије да пристане на обраду личних података.

Пристанак грађана на коришћење средстава електронске евиденције треба да буде праћен обавезним објашњавањем свих последица одлуке која се доноси. Грађанима који желе да користе ова средства треба гарантовати приступ информацијама о садржају електронских записа, као и могућност да промене садржај датих записа или да их удаље у случају кад другачије није предвиђено захтевима о друштвеној безбедности утврђеним законом. Треба гарантовати, и уколико је потребно, појачати одговорност за разглашавање или неодговарајуће коришћење личних података. Документа, која издаје држава, не треба да садрже информације, чија су суштина и намена неразумљиви или се крију од власника документа, као и симболе светогрдног или морално сумњивог карактера или симболе који вређају осећања верника.

Црква о овим питањима води дијалог с органима власти Русије, Украјине, Белорусије, Молдавије, Казахстана, држава Средње Азије и других држава, покушавајући да издејствује узимање у обзир и

разумевање позиција верника. Сабор сматра да је од посебне важности поштовање принципа добровољности приликом прихватања било каквих идентификатора, који претпостављају могућност избора традиционалних метода за идентификацију личности. Сабор позива власти држава на канонским просторима наше Цркве да се придржавају овог принципа. Притом треба поштовати уставна права грађана и не треба дискриминисати оне који одбијају да прихвате електронска средства идентификације.

У случају приморавања грађана на прихватање сличних средстава и дискриминације везане за њихово неприхватање Сабор овим људима предлаже да се обрате суду, као и да информишу епархијско свештеноначалије, а у случају потребе, Синодално одељење за односе између Цркве и друштва.

6. Ипак, много тога нас упозорава на то да се можемо наћи пред лицем нових изазова. Уколико сужавање граница слободе, које се између осталог, врши и средствима електронске контроле, доведе до немогућности слободног исповедања Христове вере, а законодавна, политичка или идеолошка акта чије је извршење обавезно, постану неспојива са хришћанским животом – наступиће време исповедништва, о којем говори књига Откровења.

Притом Свети архијерејски сабор подсећа на неприхватљивост ситуације кад поједини мирјани, а понекад и клирици, дају себи за право да у име Цркве доносе одлуке о спојивости или неспојивости ове или оне појаве са Христовом вером и са хришћанским животом. Овакво право припада Сабору или Синоду, који се ослањају на Свето Писмо и предање Цркве и који делују једномислено са свим клиром и паством.

Клир, монаси и сва верна деца Свете Цркве се позивају на то да у овим сложеним питањима испоље духовну оштровидост и хришћанску трезвеност, да се брину за слободу и исповедање вере и одржавање хришћанског живота, имајући на уму да добре духовне плодове Богу може донети само онај ко пребива у Христу и чува верност црквеном јединству."

Све је јасно: Црква нема ништа против скупљања и обраде података о личности, али уз ограду: то не сме да утиче на људску слободу и право исповедања хришћанског погледа на свет. Људи не могу

постати крдо под било чијим надзором и са електронским жигом на себи.

Како је у Србији?

Родољуб Шабић, повереник за информације од јавног значаја, ситуацију у Србији објашњава овако: „У нашој земљи се, по грубој процени, неколико стотина хиљада субјеката јавног и приватног сектора бави обрадом података о личности. Већина располаже и са више база, па се укупан број евиденција процењује на преко милион. Реч је евиденцијама државних служби, војске, полиције, установа пензијског и здравственог осигурања, банкарског система и кредитног бироа, установа социјалне заштите, удружења, бројних кадровских служби послодаваца" („Вечерње новости", 22. фебруар 2013). За многе обраде података уопште не постоји сагласност лица о којима је реч, а у питању су чак и веома осетљиви подаци – медицински и они о социјалном статусу. Користе се, често незаконито, биометријски подаци о личности, прате се електронске комуникације, свуда су камере чије киклопско око надзире људе у кретању. Само у јануару 2013. Шабићу су на радни сто стигле 82 пријаве прекршаја закона који штити приватност. Запослени се нарочито жале на послодавце који их прате на радном месту, а многима се траже чак и отисци прстију, иако је то противзаконито. Као и у многим другим областима, у Србији се мало ко озбиљно бави овом темом.

Борба се наставља: људи и књиге

Ипак, има људи који то раде стручно и одговорно. Један од њих је свештеник др Оливер Суботић, који је завршио информатику на Факултету организационих наука и теологију на Православном богословском факултету у Београду, где је и магистрирао, да би докторирао на Катедри за социологију Филозофског факултета са темом „Информационо контролисано друштво и његове импликације" (издавачка кућа „Бернар" објавила је његов докторат као књигу 2011. године). Аутор је више студија из ове области: „Човек и информационе технологије: поглед из православне перспективе", „Биометријски системи идентификације: критичка студија", као и већ поменуте монографије „Информационо контролисано

друштво." Суботић је, у својој књизи „Црква и глобализација" у тексту „Човек, технологија и свет који нам измиче" каже: „На пољу информационих технологија, које се најбрже развијају, чини се да су два главна изазова по том питању проблем тоталног надзора и концепција виртуелног света као замене за реалност/.../Савремени свет, на жалост, све више клизи ка својеврсном Панопиткону, користећи савремене технологије за праћење позиције, асоцијације и трансакције сваког појединца, при чему се суштински јавља проблем слободе појединца у глобалном друштву под тоталним надзором. /.../ Уместо да покуша да активно делује у свету који га окружује, да га преобрази изнутра и споља и то тако што ће почети од преображаја своје личности, савремени човек бира другу могућност а то је имагинарни преображај свог идентитета из удобности кућне фотеље и пренос свог живота у виртуелни свет." Суботић сматра да се, упркос свему, вреди борити. У интервјуу објављеном у листу „Православље" 2011, и унетом у књигу „Црква и глобализација", он истиче: „Велика Британија је, рецимо, пре неколико месеци после вишегодишњих дебата, притиска једног дела академске заједнице и невладиног сектора потпуно укинула биометријске личне карте и централну базу биометријских података, иако је то био пројекат који је лабуристичка влада годинама здушно пропагирала. Немачка је такође укинула обавезу узимања биометрије од грађана још пре три године." По његовом мишљењу, СПЦ је 2006. постигла велики успех кад је покренула кампању да грађани могу да узимају личне карте без чипа (што је и остварено), али свест о приватности у нас и даље је на ниском нивоу, а у Цркви се, међу верницима, срећу две крајности – од потпуне равнодушности до својеврсне успаничености. Неопходан је трезвен приступ (додали бисмо: онакав какав има Руска Црква, која о правима верника на том пољу води дијалог са државом).

Још један озбиљан човек који се бави овим питањем у нас је Александар Арсенин из Новог Сада, који је основао Покрет за електронску приватност. Он се професионално бави Интернетом, а од 2000. године изучава његов друштвени аспект. Бори се против злоупотребе деце преко глобалне електронске мреже, а аутор је и више значајних књига: „Виртуелно детињство", „Како живети (не)

глобално", „Заштита приватности и дигнитета личности у информационом добу."

Најновију књигу Арсенина, „Приватност у 21. веку", објавиле су 2012. Двери и издавачка кућа Catena mundi (узгред да поменемо: једини политички покрет који се у Србији бори за заштиту приватности грађана јесу управо Двери; осталих се тај проблем, изгледа, ни не тиче). Арсенинова књига даје путоказе за опстанак у свету у коме живимо. Аутор је јасан и убедљив: „Боримо се против електронског праћења, злоупотребе система база података, злоупотребе биометрије, искоришћавања личих и приватних података у сврху криминала, дискриминације, па и угрожавања физичке безбедности, тоталитарне власти и ултимативног система понашања." Арсенин је навео, поред Енглеске и Немачке, Француску, Шведску, Норвешку, Финску и Аустралију као земље које су се успротивиле тоталитарном електронском надзору. Систем који се намеће је неприхватљив како зато што утиче на губљење приватности, тако и на стварање друштва опортуниста, потенцијалних робова тоталитарне државе. То јест, како каже Арсенин, „не бојимо се технолошког прогреса, већ једног ултимативног и свеобухватног електронског уређења."

Дакле, борба за приватност, а против електронског концлогора, наставља се. Руска Црква је, својим новим документом, показала како се треба борити и подржала све борце за Богом нам даровану слободу. Не само у Русији, него и у Србији.

2013.

Зашто хоће да нас чипују?

Овај чланак сам написао и објавио 2010. године, када су новине кренуле да пишу о чипованим здравственим књижицама. Идеја није престала да важи: отишли „жути", дошли ови са паролом „Напред, па у кречану!" а ствар се нимало није променила. Разлог? Па, иста је то екипа – исто схватање политике. Народ је за њих стока коју треба варати и обмањивати и, на крају, као у Домановићевој причи „Данга", свима лупити жиг на чело. Сада би хтели да нам увале чиповане здравствене књижице. Пошто се у нашој Србијици ништа није променило – иста мета, исто одстојање – ево текста на увид. Да Србија зна шта јој спремају! И да се бори!

На шта нас ово подсећа?

На кампању за жигосање стоке у Србији, спровођену од стране нове власти у јесен 2005. Ево чланка из „Вечерњих новости": „Свака крава у компјутеру":

„У Србији почело бесплатно обележавање говеда. До краја минђуше се добити 1, 2 милиона грла и направиће се база података доступна свима. Сељаци неће плаћати обележавање, а новац обезбеђује ЕУ и Влада Србије.

Пројекат финансирају Европска унија и Влада Србије и то представља увод у нову еру подршке у заштити здравља потрошача и развој пољопривреде на домаћим газдинствима. Европска агенција за реконструкцију и српска влада уложиће, у односу пола пола, око три милиона евра у ту акцију, што значи да је обележавање за власнике стоке бесплатно. Она поред обележавања подразумева и прављење базе података, што значи да ће свако грло бити у компјутеру, а подаци о њему и његовом кретању доступни свим заинтересованима."

Шта је коначни циљ чиповања свих личних докумената?

Убацивање чипа у људе (за шта постоји већ доста примера), што је до сада углавном био случај са псима и стоком. Ево о томе чланак из „Блица": Микрочип у телу сваког државника.

„Вртоглави развој науке унео је у наше животе, раније него што су многи очекивали, ствари које смо гледали само у научнофантастичним филмовима. Жеља за потпуном сигурношћу достигла је највиши ниво у Мексику, где је врховном државном тужиоцу и његовој екипи од 160 најближих сарадника уграђен микрочип помоћу којег ће моћи да прати њихово кретање 24 сата дневно.

Уз помоћ микрочипа, који није већи од зрна пиринча, њима ће бити омогућен и приступ у постројења са максималном безбедношћу.

Овај пионирски подухват из савремене технологије до сада се често примењивао на животињама, док је ово прва у јавности обелодањена примена чипа на људима.

'Мексичком савезном тужиоцу и екипи његових истражитеља микрочип је уграђен у руку још у новембру прошле године. Намера нам је била да уз његову помоћ они добију несметани приступ забрањеним деловима зграде у којој се налази штаб врховног тужиоца', рекао је Антонио Ацевес, генерални директор компаније „Солусат", која врши дистрибуцију микрочипова у Мексику.

Предност микрочипа је и у томе што ће полиција у случају отмице увек моћи да прати траг тужиоца Рафаела Маседа де ла Конча и 160 људи из његове службе. Ова безбедносна мера коштала је мексичке пореске обвезнике 150 долара по чипу.

Према плану, микрочипови ће у наредних неколико месеци бити утрађени и највишим званичницима мексичке армије, полиције и особљу из кабинета председника Винсента Фокса.

Позивајући се на 'сигурносне разлоге' из канцеларије врховног тужиоца Мексика нису желели да коментаришу наводе генералног директора компаније 'Солусат'. Међутим, сам Марседо је пред новинарима споменуо микрочип, рекавши да му је имплант утрађен у руку и да је то било неопходно како би имао неометан приступ новом информационом центру за борбу против криминала.

„То је само због приступа, због сигурности", рекао је Марседо. Чип ће надлежнима омогућити увид у то ко је од званичника и у које време имао информације о сваком посебном случају, што ће умногоме решити до сада највеће безбедносне проблеме мексичких власти, које до сада нису успеле да се обрачунају са корупцијом. („Блиц", 16. 07. 2004.)

Како се нешто такво, иротивно основним људским правима и здравом разуму, може спровести?

У часопису „Toronto Star" 12. децембра 2006. објављен је текст Кевина Хагертија „Једна генерације је све што им треба", из кога се све види:

„До времена када мој четворогодишњи син буде обложен омекшалом кожом старости, њему ће вероватно изгледати сасвим уобичајена чињеница да ће скоро свако кога буде познавао имати трајно уграђен микрочип. Аутоматски пратећи његово кретање у реалном времену, чип ће га повезивати са базама података које ће надзирати и снимати његове најситније навике у понашању. Већина људи гледа на такву могућност са осећајем ужаснуте неверице, одбацујући је као фантазију из научне фантастике. Међутим, технологија већ постоји. Већ годинама друштва за заштиту животиња уграђују у све кућне љубимце који напуштају њихове просторије један мали идентификациони микрочип. Исто тако, милиони потрошачких производа сада се прате преко минијатурних радио-таласних идентификационих (RFID) чипова који омогућују сателитима да одреде њихову тачну локацију.

Један одабран број људи је већ „чипован" уређајима који аутоматски отварају врата, пале светла и извршавају друга скромна чудеса. Један од познатијих међу њима јесте истраживач са енглеског Ридинг универзитета Кевин Ворвик; Ворвик је водећи заговорник скоро неограничених могућности употребе таквих чипова.

Међу корисницима су и муштерије Баха бич клуб у Барселони, од којих су многи платили око 150 америчких долара за привилегију да им буде уграђен микрочип који им омогућава да заобиђу дугачке редове на улазу у клуб и купују пића путем скенирања.

Ови појединици су авангарда напора да се ова технологија што више прошири. Од сада ће микрочипови постајати постепено све

мањи и све неприметнији и лакши за постављање. Према томе, свака реална препрека масовном „чиповању" грађана Запада није више технолошка већ културна. Она се заснива на нагонској реакцији против могућности личног обележавања које појединца претвара у обичан делић масовног инвентара људске расе.

Можда се ми данас чврсто држимо таквих убеђења, али се обзири могу, и вероватно хоће, мењати. Начин на који ће се такав невероватан преображај погледа на свет вероватно десити јасан је свакоме ко прати све што је везано за питања приватности у последњих четврт века. Неће бити куцања на врата у три сата ујутру од стране специјалаца који су дошли да нам на силу уграде чипове у тела. Процес ће бити суптилнији и надовезујући, обложен необоривом терминологијом прогреса и друштвеног напретка, опонашајући процесе који су већ допринели експанзији у употреби надзорних камера и у корпорацијском тржишту личних података. Биће употребљен читав низ већ проверених стратегија како би се ова технологија грађанима приближила. То ће ићи упоредо са растућим притисцима на већ прокажене друштвене групе и подстрецима остатку становништва да се чипује.

Све почиње у далеким земљама. После испробавања технологије на заморчићима, људским и животињским, прво широко распростањено уграђивање чипова у људе десиће се на обронцима западног света.

Такав развој ствари већ ће имати важност сам по себи, али ће његов међународни одјек лежати у прилици да се глобално гледалиште упозна са том технологијом и навикне на помисао да је чиповање једна могућа будућност. Све већи број разних хипотетичких сценарија за чиповање такође ће бити представљен путем забавних медија, што ће даље допринети процесу тог упознавања.

На Западу ће чипови прво бити уграђивани у чланове обележених група. Педофили су главни кандидати за ту почаст, мада би могло да започне и са терористима, нарко-дилерима или једноставно криминалцима који су на најлошијем гласу баш те године. Биће давана обећања кратког даха да ће та технологија бити примењена само на „најгоре од најгорих", а заправо ће врло брзо уследити свеобухватно чиповање свих затвореника, укључујући и оне који издржавају условне казне.

Чак ће и они који су само оптужени бити чиповани, што ће бити правдано тиме да ће то спречити њихово бежање од правде. Многи ће затвореници ово радо прихватити, пошто ће само чиповани имати могућности превременог, условног пуштања на слободу, одласка кући за викенд или кажњавања друштвено–корисним радом. Унутар затворског система развиће се нови речник који ће разликовати нечиповане од чипованих.

Мада ће употреба чипова бити правдана напорима да се смање преваре и друга кривична дела, криминалци ће скоро тренутно развити начине да симулирају кодове са туђих чипова и да манипулишу тим подацима.

Релативна малобројност затворске популације значиће, међутим, да ће затвори бити тек кратак предах на једном дужем путу. Комерцијални успех зависи од способности налажења начина да се чипује шире становништво, то јест сви они који поштују законе. Зато ће се циљати на још неке обележене групе. То ће несумњиво подразумевати надзор над примаоцима социјалне помоћи, што ће се правдати напорима да се смање злоупотребе, повећа ефикасност и спречи могућност примања „незаслужених" бенефиција.

Једном када електронска трговина постане довољно напредна, примаоци социјалне помоћи ће исту примати у виду електронске допуне својих микрочипова, што ће имати призвук праведности, обезбеђујући да корисници могу да купују само производе које је одобрила влада, и то од одобрених продаваца, смањујући ту увек узнемиравајућу могућност да ће сиромашан свет можда користити ограничена средства која су му дата на располагање за куповину алкохолних пића или дувана.

Борци за грађанске слободе ће покушати да покрену дебату на ту тему. Њихова настојања да се чиповање забрани биће ометена природним тешкоћама у анимирању саосећања јавности према криминалцима и примаоцима помоћи – групама за које би већина хтела да буду под још већом контролом. Дакако, нижи степен саосећања јавности према таквим групама заправо објашњава зашто ће присилно чиповање бити првенствено усмерено на оне који су већ на неки начин обележени.

Тада ће се у причу умешати и званични органи које се баве заштитом приватности. Поседујући мандат за оцену законитости таквих иницијатива, комесари за приватност и скупштински одбори произвешће масе извештаја који ће бити представљени на читавом архипелагу међународних скупова. Успорени дугим процесима истраживања и роковима за издавање, њихови налази ће бити изнети већ дуго након што широка примена чиповања буде постала већ готова ствар. Налази истраживања о ефикасности таквих технологија биће разнородни и отворени различитим тумачењима.

Званичници ће на сав глас пружати уверавања индустрији чипова да се они не противе самом чиповању, које је великом брзином постало растућа пословна грана. Уместо тога, они ће само настојати да се та технологија употребљава на равноправан начин, и да подаци на чиповима не буду подложни злоупотреби. Предлагаће се нове мере заштите.

Послодавци ће почети да траже микрочиповање као услов за запошљавање. Предводник ће бити америчка војска, која ће захтевати чиповање свих војника као начин побољшавања команде и контроле на терену, као и идентификације људских остатака. Од кувара до командоса, свих милион и више припадника америчких оружаних снага добиће уграђене чипове уместо досадашњих металних плочица.

Убрзо ће следити и огромни сектор безбедности. Од чувара, полицајаца и затворских чувара ће се очекивати да имају уграђени чип, што ће такође бити случај са свима који раде на осетљивим пословима.

Први знаци овог последњег већ су видљиви. Током 2004. уред мексичког државног правобраниоца почео је са уграђивањем чипова у запослене ради ограничавања приступа обезбеђеним зонама. Категорија „осетљивог занимања" биће проширена до тачке када ће свако чији посао захтева кључеве, лозинке, безбедносну проверу или идентификациону значку морати да исте замени уграђеним чипом.

Судије које буду одлучивале о уставности оваквих мера закључиће да је чиповање у оквирима закона. Танка маска „добровољности" иза које ће се већина оваквих програма крити омогућиће судству да тврди како појединци нису приморавани да ту технологију прихвате против своје воље.

У ситуацијама када чипови буду очигледно наметани људима, судови ће пресудити да то представља несумњиво кршење њиховог права на приватност. Међутим, они ће се тада позвати на небулозни и историјски променљиви стандард „разумности" да би прогласили обавезно чиповање као нужно кршење права на приватност у контексту захтева за ефикасношћу државних органа и неодложном потребом да се повећа безбедност у светлу још увек трајућих ратова против тероризма, дроге и криминала.

На овом месту, нека нажалост већ уобичајена трагична појава модерног живота ће се десити: неко мало дете, вероватно нека врло фотогенична беба, биће убијено или на ужасан начин злостављано. То ће се десити у једном од медијских центара западног света, омогућујући непрестано извештавање, без предаха. Произвођачи чипова препознаће у овоме прилику коју су годинама чекали. Пошто ће до тада већина „бубица" у њиховим производима бити „испеглана", већина грађанства са њима већ упозната, а сами производи већ релативно јефтини, произвођачи ће се удружити са полицијом ради покретања гласне јавне кампање у циљу подстицања родитеља да чипују своју децу „како би себи обезбедили мирну савест."

Биће нуђене посебне погодности. Уграђивање ће бити бесплатно, под условом да се породица пријави за услуге надзора. Пуни љубави али забринути, родитељи ће бити умирени могућношћу повезивања чиповања своје деце са другим функцијама на њиховим ручним рачунарима, како би могли да уживо посматрају своју децу, било кад и са било ког места.

Паралелно са овим развојем ствари пласираће се иницијативе са призвуком пракичности, ради подстицања све мање групе нечипованих да прихвате сада већ уобичајени поступак чиповања. Прво ће таква „практична" чиповања бити намењена највишим слојевима западног друштва, омогућавајући елити да се несметано креће физичким и међународним коридорима моћи. Таква пракса ће се ширити како користи од чиповања буду постајале све баналније. На пример, чиповани појединци ће се све лакше кретати кроз царину.

На крају ће услов коришћења система јавног превоза бити омогућавање службеницима да надзиру ваш чип. Компаније ће нудити попусте појединцима који плаћају путем свој уграђеног чипа, уз

услов, штампан ситним словима, да продавац добије право приступа великој количини ваших личних података. Ови „попусти" представљаће уствари казнену ценовну политику према нечипованим појединцима како би их подстакли да се повинују сталном надзору. Корпорације ће тражити личне податке како би могле да праве све детаљније профиле купаца за потребе маркетинга, а и како би исте личне податке продале другим институцијама.

Тада ће већ све главне организације тражити начине да искористе све могућности које нуди једна скоро универзално чипована популација. Употреба чипова ће бити све разноврснија, као и попусти који се нуде. Свака нова генерација кућних технологија биће прављена тако да може све ефикасније да суделује са чиповима уграђеним у тело.

Налажење рачунара или уређаја који ће функционисати на старомодни, „ручни" начин биће све теже и скупље. Пацијенти у болницама и на кућној нези биће већ рутински чиповани, што ће омогућити медицинском особљу – или, тачније, далеким рачунарима –да надзиру њихове биолошке функције у реалном времену.

Нестрпљиви да смање здравствене трошкове већином физички неактивног грађанства, власти ће понудити пореске олакшице појединцима који редовно вежбају. Лични чипови биће даљински надзирани ради потврде да је пулс у складу са прописаним програмом вежбања. До тог времена, за многе појединце, појам „чиповања" ће се вртети око тога које функције у уграђеном чипу евентуално треба активирати. Свака могућност евентуалног уклањања чипа биће све мање одржива, пошто ће ношење чипа бити предуслов за учешће у најбитнијој динамици савременог живота, попут куповине, гласања и вожње.

Они који још увек одолевају биће све уморнији од сталних шаљивих етикетирања да су „лудисти", као и суптилних оптужби да можда имају нешто да сакрију. Већ фрустрирани сталним призорима суседа који пролазе мимо њих у „чипованим" редовима док они чекају, разним непрактичностима и трошковима којима су „нечиповани" изложени, и они ће на крају изабрати пут најмањег отпора и дати да им се угради чип.

Дакле, у року од једне генерације, она културолошка одбојност за коју многи сматрају да је нагонска реакција на могућност да наша

тела буду обележена попут затвореника у концентрационом логору, вероватно ће се изгубити.

У годинама које долазе, неки од најмоћнијих институционалних чинилаца у друштву почеће да делују у циљу подстицања, принуђивања, па чак и присиљавања следеће генерације да прихвати уградњу чипова.

Сада је, дакле, време да се размисли о беспримерним опасностима овог сценарија, од којих је најозбиљнија међу њима везана за могућност да чак и релативно стабилна модерна друштва могу, у доба општих страховања, да прихвате варљива обећања. Како би се предрасуде једног Џоа Мекартија, Едгара Хувера (дугогодишњег директора ФБИ) или јужњачких Кју–клукс–клановаца – а сви су у неком тренутку били дубоко интегрисани у амерички политички естаблишмент одразити у једном таквом свету? Шта би један Хитлер, Мао или Милошевић постигли да су њихови грађани били чиповани, кодирани и даљински надзирани?

Ускоро ћемо бити бомбардовани хорским сведочанствима која говоре: о свим врлинама микрочиповања, праћеним умирујућим уверавањима о демократским традицијама, вла–давини права и правима на приватност. Нажалост, историја показује да ствари могу да брзо крену у катастрофалном правцу, и да се то дешава са узнемирујућом редовношћу. А међународни уговори, законитост или демократски назори се традиционално нису показали претерано способним да спрече нечију усредсређену безобзирност.

„То се овде не може десити" постала је тиха лабудова песма оних који су нестали. Зато је најбоље да размишљамо о оваквим антиутопијским могућностима пре него што понудимо нежне ручице наших синова и ћерки на чиповање. И, мада не можемо да предвидимо све предности које из ове технологије могу да произађу, њене негативне могућности су скоро и превише застрашујуће да би се о њима чак и размишљало."

Закључак писан после три године

Дакле, нека читалац сам размисли – о чему је овде реч? Какве чиповани документи имају везе с нашим бољитком? Ја, и милиони других Срба, нећемо никакве „погодности" чипованих докумената

и база података о нама и нашем животу, а поготову не о нашем здравственом стању! То нам нимало не треба! Па зашто хоће да нас „усреће" ако ми такву срећу нећемо?

Јасно је да се Србија претвара у концентрациони логор, и да многи политичари, и на власти и у „опозицији" (за коју такође „ЕУ нема алтернативу") о себи размишљају као о капоима у том концлогору. Закони који се овде, у Србији, доносе немају за циљ да буде боље нама, него њима, капоима. Ни они нису слободни људи, наравно; они су само логораши који непосредно управљају неком бараком, и зато их газде третирају мало боље од њихових сународника, логорских сапатника. Користе домаће капое, иако их презиру. Због нешто бољег третмана који капоима омогућује вашингтонско–бриселска управа логора у коме смо се обрели, они морају да буду што суровији према својим подређенима. Ако то знамо, а све више знамо – на време се треба сетити судбине јасеновачких логораша: преживели су само они који су се побунили!

Нећемо да будемо стока коју жигошу!

2010–2013.

Концлогор Србија

Ово што раде у Србији, тобож због ЕУ, само је још један доказ да нас третирају као парије Новог европског (и светског) поретка.

У овом тренутку, државне власти у осиромашеној и скоро потпуно разореној Србији намећу технологије за масовно праћење становништва: уводе се чиповане здравствене књижице, као што су уведене чиповане возачке дозволе. Тражи се да се од следеће године уведу и нове личне карте, са два чипа, иако је преко милион и триста хиљада грађана искористило своје право да узме личне карте без чипа. Све се правда (наравно!) Европском Унијом и њеним захтевима. Уместо да овај јадни народ запосле и нахране, тоталитарци га гурају у електронски концлогор. Да је намера коначно стварање полицијске државе, читамо у књизи др Слободана Р. Петровића „Полицијска информатика" (Полицијска академија, Београд 2003). Тамо дословно пише: „Неопходна је интеграција података, преко заједничке базе података, следећих субјеката: МУП-а, Републичког завода за статистику, правосудних органа, Републичког геодетског завода, Министарства за рад, борачка и социјална питања, Републичке управе јавних прихода, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Републичког завода за тржиште рада, Завода за обрачун и плаћања, општине."

Сви подаци о нама складиштиће се у централној бази података, а онда ће их неко, негде, укрштати, и читати све о нама и нашим животима.

Последице?

А шта се дешава ако подаци дођу нежељеним господарима?

Једна од најопаснијих тоталитарних секти данашњег света, сајентологија, уживала је, крајем 20. века, заштиту Владе САД. Године

1993. америчка Служба унутрашњих прихода признала је сајентологији, познатој по ставу свог оснивача Рона Хабарда: „Правите паре, паре, још више пара! ” статус религије и ослободила је плаћања пореза. Ова служба је то учинила после 25 година борбе сајентолога за статус религиозне организације. Секта је само 1997. издвојила 725 хиљада долара за лобирање у Сенату и конгресу. Сајентолози су били повезани са исто тако опасном сектом муноваца, чији је газда, „велечасни” Мун, имао огромну имовину: од фабрика (између осталог, и оружја) до новина. Обе ове у организације координирале су своју делатност у Источној Европи.

Сајентологија је крајем прошлог столећа продрла у земље бившег комунистичког Истока и иза себе оставља опасне трагове. У Албанији, за време владе Саљија Берише, било је министара у сајентолошкој секти, па су основали систем пирамидалних банака, чији је слом довео до колапса албанске привреде. У Русији су, за време Јељцина, сајентолози поставили мрежу предузећа заснованих на тзв. „хабард-технологији”, убацили се на Новинарски факултет Московског државног универзитета, продрли у металску индустрију, банке, саветодавне центре – чак 300 руских фирми плаћало је порез од 16% сајентолошком WISE центру у Америци. И у Грчкој је било опасних скандала са сектом. Грчка полиција је у њиховом атинском штабу нашла досије на хиљаде грађана који су, овако или онако, били занимљиви секти, а вођа домаћих сајентолога је ухапшен када је откривен списак људи с којима се треба обрачунати. Сви су, на челу са познатим сектологом, свештеником Антонијем Алевизопулосом, били проглашени „непријатељима” секте.

Сајентолози су велику шпијунску аферу имали кад су покушали да продру у америчке тајне службе. Због тога је својевремено Мери Сју, Хабардова жена, била на робији. Али, нагодба је касније ипак постигнута;шпијунажа, једно од главних занимања нашег доба, била је битнија од дотадашњих сукоба.

Челник „Мајкрософта”, Бил Гејтс, био је, у те дане, пословно повезан са сајентолозима. Његов званични биограф, Дејвид Ајчбаја, био је сајентолог; један од главних сарадника „Мајкрософт империје”, „EXECUTIVE SOFTWARE” био је сајентолошког усмерења. Зато су неке европске државе у администрацији својевремено престале да

користе програме „Мајкрософта." Тако је било деведесетих. Како ли је сада, после Асанжових и Сноуденових открића? Чему се данас можемо надати?

Случај Кузмановић

Шта се може десити невином човеку ако његови подаци дођу у погрешне руке?

Године 2005. је у Првом општинском суду у Београду завршен процес у коме је војни музичар Дејан Кузмановић тужио државу због невиђеног насиља над њим, почињеног у току фамозне операције „Сабља." Шта се десило? Те, 2003, неко из МУП-а Србије је извукао Кузмановићеву фотографију из возачке дозволе дотичног, и објавио је као слику убице премијера Зорана Ђинђића. Кузмановићев адвокат Арсеније Катанић изјавио је, пошто је суд пресудио да дотични није убица и да држава мора да му плати 730.000 динара одштете: „Та назови-грешка Дејану Кузмановићу и његовој породици нанела је тешке последице које, очигледно, више није могуће исправити. Сви људи у овој земљи памте његов лик као човека који је учествовао у убиству, а једва да има неког ко зна данас да он с тим није имао никакве везе. Дејану је због свега страдало и здравље, он је буквално оседео преко ноћи... По савету лекара, он више о овоме неће говорити у јавности, а исто важи и за мене" („Глас јавности", 7. април 2005.).

Замислимо сада шта ће се дешавати у држави Србији кад сви наши подаци буду у компјутеру (а већ, углавном, јесу) ! Колико ће бити грешака, немарних и намерних! Колико ће људских живота бити угрожено немаром разних позорника, инспектора, лекара, медицинских сестара... Ево шта је својевремено Кузмановић изјавио о паклу кроз који је прошао: „Данима сам био најтраженији бегунац, слушао у полицијској станици како држава организује хајку на мене, како упозоравају да сам осумњичен, убица или шта већ... " Чим је чуо да га траже, Кузмановић је отишао у полицијску станицу у Улици 29. новембра у Београду и пријавио се, али му је речено да то није он. Али, док је седео у канцеларији, кренула је слика на ТВ-у: „Одједном сам видео себе на ТВ-у и министра Михајловића који показује моју слику из возачке дозволе." У полицијској станици је био

и сутрадан: „Цело поподне сам провео у СУП док је Србија позивана да ме тражи. Није ми било ни до чега, ни до јела, ни до пића. Само сам чекао да се већ једном заврши. На крају, у полицији сам био најсигурнији. Не дај Боже да сам изашао на улицу – раскомадали би ме истог момента/.../ Увече је дошао државни тужилац и рекао ми да сам слободан. Потписао сам документ и, као, ником ништа. Питао сам зашто су ми то урадили, измалтретирали ме, направили целу фрку, а ја сам из сасвим друге приче – војно лице и музичар. Један инспектор ми је рекао: „То је комликовано. Немој да ти објашњавамо, да замараш мозак. Слободан си, иди кући и потруди се да не личиш на себе." Док није оптужен Звездан Јовановић, Дејан Кузмановић је живео затворен у својој соби, у огромном страху. Шта је све преживела његова породица? Ево шта: „Моју бившу супругу су тада вратили са службеног пута и била је испитивана и проверавана. Срећом, дете ми је било код њених родитеља. Мали је видео фотографију на ТВ, али на кратко, па су га убеђивали да то нисам ја. Међутим, препознао ме је по наочарима, никако нису могли да га убеде у супротно. Тада је имао пет и по година. Хтели су да га истерају из вртића, а супруга је добила петицију са захтевом да се исели из стана. Моја мајка је доживела нервни напад, чекала је сваке вести, а ја нисам могао да се јавим јер су ми узели телефон." („Недељни телеграф", 12. мај 2004.).

Будућност чипованих номада

У Србији се, све време после 5. октобра 2000, формира техничка основа за ТОТАЛИТАРНИ РЕЖИМ. Јер, шта је тоталитарни режим? О томе говори руски философ Иван Иљин који каже да се он не састоји у облику, већ у обиму власти. Свака власт која хоће да држи живот својих грађана под контролом јесте тоталитарна... Што се тиче „електронске контроле", господари света су је давно предвидели и сада је само, под изговором „борбе против тероризма", и слчних будалаштина, спроводе. Жак Атали, својевремено директор Европске банке за обнову и развој и близак човек Ротшилда, писао је, пре више од три деценије, у својој књизи „Линија хоризонта": „Поредак, заснован на сили, биће замењен поретком заснованим на новцу... Новчани поредак постаће универзалан. Од Сантјага

до Пекинга, од Јоханесбурга до Москве сви економски системи клањаће се пред олтаром тржишта. Никад свет није био у таквом ропству које диктира новац... Победници те нове ере биће градитељи, а у њиховим рукама ће се наћи и власт и финансијска моћ."

Људи ће бити „нови номади", који су, по Аталију, „изгубили традиционалну везаност за земљу, заједницу, породицу", чије ће најважније право бити право да продају и купују. Читав свет ће бити под електронским надзором. Атали вели: „Основа технологије будућности је микрочип, који ће бити уграђен у све предмете, који ће постати нешто попут продужетка наших чулних органа, функција нашег организма." Средство везе (а самим тим и надзора) постаће свеприсутно: „Човек нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе или његов број или његово име."

Атали јасно каже: „У будућем светском поретку биће поражених земаља. Број поражених ће, наравно, бити већи од броја победника. Они ће покушавати да стекну право на достојан живот, али, изгледа, такву шансу неће добити. Биће избачени из игре, гушиће се од отровне атмосфере, на њих нико неће обраћати пажњу, због свеопште равнодушности." Сиротиња која неће имати где да путује биће понуђена разна стимулативна средства, пре свега наркотици: „Наркотици су номадска супстанца за побеђене будућег миленијума." Победници ће имати све „рајске могућности" генетичког инжењеринга. Елита ће на тржишту куповати нове органе. Атали „прориче:" „Човек ће продавати и куповати своје сопствене двојнике, „копије" вољених људи, хибриде створене на основу нарочитих особина, изабране с тачно одређеним циљевима... Човек ће почети да прави самог себе онако како прави робу."

Зато, овде и сада, морамо устати у одбрану свог достојанства. Нећемо да будемо „чиповани номади!"

2013.

Света Гора
и апокалипса

Света Гора и електронске карте

Грчка је, захваљујући страховитом притиску Међународног монетарног фонда и сличних институција, данас земља у ропству; штрајкови, демонстрације, непрекидни притисци и претње, губљење повређа у власт и установе – то је атмосфера у којој живи Грчка. Ово је последица вишедеценијског падања у дужничко ропство, док су Грци уживали у свом високом стандарду, мислећи да је Европска унија Богом дана утопија, остварена у историји.

Као у бајци о Пинокију: прво уживаш у Дембелији, а онда радиш за зле господаре, који те претворе у магарца. Једна од последица губљења суверенитета је и настојање глобалне власти банкара да све становнике ове православне земље ставе под контролу путем тзв. универзалне „грађанске карте," која ће, на једном чипу, објединити све податке о њима. У Грчкој се, у овом тренутку, води велика борба да се ово концлогорско понижење спречи. Почетком маја 2011. огласили су се сви светогорски манастири, тражећи од власти Грчке да не намећу чиповане документе православном народу. Доносимо саопштење у целини:

> У вези са недавним представљањем пројекта закона „О електронској управи", чији ће исход бити увођење тзв. „грађанске карте," Свештени Кинот Свете Горе хтео би да подвуче следеће: „грађанска карта" идентификује личност грађанина и претвара га у неки број система електронске управе. Штавише, сви грађани се убацују у компјутерски систем који контролише и обрађује податке њиховог личног живота (економску делатност, здравствену заштиту, рад, социјално и јавно понашање, итд.), што у суштини укида њихову личну слободу. Пошто тај систем има могућност брзог

трансформисања, сматрамо да он представља стварну опасност за хришћане, нарушава слободу њихове религиозне савести, лишавајући их могућности да своју веру слободно исповедају и да проповедају Еванђеље Христово. Због тога што се власт над употребом тог система предаје неодређеним и непознатим имаоцима, како државним, тако и приватним, и даје им се могућност да уносе или бришу податке с карте, постоји вероватноћа да ће део верујућих на тај начин бити доведен до тога да несвесно и без схватања оног што чини користи антихришћанске симболе (на електронској карти). Због свега тога Свештени Кинот Свете Горе изражава своју озбиљну забринутост и усрдно моли Владу Грчке да не издаје електронску „грађанску карту" и хришћанима препоручује коришћење обичних средстава идентификације. Принудно увођење такве карте код нас ће изазвати отпор. Као православни хришћани не заборављамо да је „у нама Онај Који је већи од света" и да је „Христос победио свет," али то не значи да ћемо се сложити са изнуђеним и неслободним мерама. Свом душом молимо се Пресветој Богородици, Заштитници и Чуварки Свете Горе, да би богобојажљивом народу наше Отаџбине дала снаге да издржи све животне тегобе, чак и у претешким околностима у којима данас живимо.

За нас, православне Србе, веома је важно да Света Гора бди над слободом своје браће у Христу, и да питање приватности, као очувања Божјег лика у човеку, уздиже на религиозни ниво; јер, по учењу Цркве, слобода је један од елемената лика Божјег у човеку (поред љубави и разума). Глобалисти су, у ствари, сатанисти, који човека претварају у економску животињу, која треба да клечи пред „златним телетом," претворена у жигосану робу светског тржишта. Света Гора нам, својом молитвом и својом речју, враћа наду да историја још није завршена на начин на који банкари, вампири савременог човечанства, то желе. И ми, православни Срби, треба да услишимо глас Свете Горе, градине Богородичине, и да се и сами боримо да нам се не намеће концентрациони логор под видом „олакшица." Хоћемо да живимо теже, али као слободни људи, а не као робови концлогора маскираног у Дизниленд.

2011.

Империја на Светој Гори: хапшење ватопедског игумана

Крајем октобра и у новембру месецу 2011. се десило велико православно чудо: на иницијативу Руске Цркве и државе Русије (улога Владимира Путина ту је била одлучујућа)у Петроград и Москву из манастира Ватопеда на Светој Гори стигла је једна од највећих светиња Цркве од Истока: Појас Пресвете Богородице. Појас је донео угледни духовник, ватопедски игуман Јефрем. Поклонило му се, за кратко време, преко три милиона људи, који су овај благослов Богородичин схватили као нарочиту милост за државу која је коначни циљ Трећег светског рата, што га Империја, са срцем у Вашингтону и на Вол Стриту, припрема, опкољавајући наслеђе Светих Александра Невског, Сергија Радоњешог и Серафима Саровског ракетама и противракетним системима. Путин се, међу првима, поклонио светињи, а затим су кренуле реке побожног народа. Показало се, по ко зна који пут, да Русију не зову узалуд Домом Пресвете Богородице, и да Руси добро знају да су се цар Александар Први и маршал Кутузов прво поклонили чудотворној Казанској икони Мајке Божје пре но што су кренули да бране отаџбину од Наполеонових трупа (и заиста: Наполеон је са собом повео 600 хиљада одлично опремљених ратника, а вратио је 60 хиљада измучених и рањених). Или, како је певао Тјутчев: „Умом ти Русију схватити нећеш, / свеопшти аршин њу не прати. / Она се друкчијем циљу креће: / У њу тек можеш веровати." Игуману Ватопеда путовање ка Матушки није опроштено. Грчка је под влашћу лихварске интернационале, и чланица НАТО-а, а носити светињу у Русију, да би мистички ојачала пре напада империјалне Звери, за лихварске сатанисте грех је над гресима. Кад се вратио на

Свету Гору, тајна служба Грчке је одмах почела да саслушава игумана Јефрема – тобож, због проневере новца везаног за вишегодишњи имовински спор између манастира и државних органа. Хапшење се десило 23. децембра 2011; представник манастира Ватопеда је руској агенцији „Интерфакс" изјавио да „хапшење има искључиво политички карактер", и додао: „Пре мање од месец дана, Појас Пресвете Богородице, који се чува у манастиру Ватопед, ношен је у Русију, и ја не искључујем да је овај корак грчких власти повезан управо с тим." Грчке новине, попут атинског „Акрополиса", такође су тврдиле да је хапшење наложила Империја да би се угледном игуману осветила због одласка у Петроград и Москву. Отац Јефрем, који се после хапшења разболео, нашао се у кућном притвору у свом манастиру. На крају, званични представник Одељења за спољне послове Руске Православне Цркве, Александар Јакимчук, рекао је: „Овај случај кренуо је у новом правцу после тријумфалног повратка оца Јефрема са Појасом Мајке Божје из Русије. Може бити да је то случајност, али многи људи у томе виде неку везу – политичку позадину." Зна се да је, кад је почела криза у Сирији, патријарх московски Кирил отишао у ову блискоисточну земљу да подржи тамошњи народ у борби за независност. Зна се и да је, почетком децембра 2011, Џозеф Бајден (онај што је тражио бомбардовање Србије 1999, а десет година касније, без благослова надлежног епископа, дошао у Дечане, сматрајући их, као и Клинтонка, шиптарским „културним наслеђем"), стигао да, посетивши НАТО-љубиву Турску, обиђе главног православног екуменисту, патријарха Вартоломеја и упути му подршку. Очито је да су мистика и геополитика, као и увек, нераскидиво повезане. То је, ове године, на својој кожи осетио игуман Ватопеда, отац Јефрем, а прошле године, у Србији, један црквени делатник, владика Артемије, који се нашао на путу НАТО-ове „зелене трансверзале," одлучно тражећи од НАТО-љубаца из Београда да се Москви обрате за помоћ у заштити Косова и Метохије. Ко о томе жели нешто више да сазна, нека чита књигу Николе Врзића „Викиликс: тајне београдских депеша" (у издању „Печата"). Тамо има поглавље „Умерени гласови у Цркви могли би да дођу у први план ако реформисти буду предводили следећу коалициону владу." Паметном доста.

2011.

Путин, Света Гора и отац Јефрем Ватопедски

Недавно су руски медији пренели да су власти Грчке одбиле да удовоље молби новоизабраног преседника Русије, Путина, и издају му дозволу за боравак на Светој Гори у току последњих дана Страсне седмице, пред Васкрс. Путин је, иначе, како сазнајемо из поузданих извора, имао намеру да посети руски манастир Светог Пантелејмона на Атосу, али и српски Хиландар и грчки Ватопед, као и да да велике прилоге за ове манастире. Нарочито је хтео да посети старца Јефрема, игумана ватопедског, који се, после боравка у најстроже чуваном затвору у Атини, вратио у манастир, али се налази у кућном притвору, јер га терете за новчане малверзације у вези са манастирском имовином. Ми смо о случају оца Јефрема већ писали: наиме, он је, у позну јесен 2011, а на позив Фонда јединства православних народа (иза кога стоји руска држава, у то нема сумње) дошао са делегацијом свог манастира и донео у земље Трећег Рима једну од највећих светиња Православне Цркве – Појас Пресвете Богородице. (Делегација Ватопеда је, са Појасом, посетила и Грузију.) Међу првима се овој светињи поклонио Владимир Путин, а затим и преко три милиона руских верника. Јасно је да се тако велике светиње не износе случајно са Свете Горе, и да реликвија не би била донета да се лично Путин није заложио за то. А зашто? Зато што је Русији претила велика криза око избора за председника, криза која је могла да изазове нереде несагледивих размера и да највећу по пространству државу на свету доводе до хаоса, тако пожељног за цепање и комадање, које је описао црни маг америчке геополитике, Бжежински, у „Великој шаховској табли." И Путину је црквени врх, а вероватно и неко из његовог окружења,

посаветовао доношење Богородичиног Појаса и поклоничку молитву Богородици. Јер, Русија се назива „Дом Пресвете Богородице", и у њој има преко двеста чудотворних икона Мајке Божје, од којих су неке, попут Владимирске, Казанске и Донске, веома везане за руску историју и њену борбу за слободу од татарског ропства. Највећи руски свеци, попут Серафима Саровског, градили су култ нарочитог поштовања према Мајци Божјој. Вредело је што је Игуманија Свете Горе дошла у посету народу који је толико поштује: до грађанског рата није дошло, и Русија је одахнула. Због тога је цену платио игуман ватопедски Јефрем: одмах по повратку на Свету Гору, ухапсили су га, и, упркос бурним протестима грчке јавности, утамничили у најбоље чуваном атинском затвору. За старца Јефрема интервенисали су руски патријарх Кирил и грузијски Илија, али и Министарство спољних послова Руске Федерације. У прво време, ништа није вредело, али, постепено, под притиском домаће и стране јавности, старац је враћен у Ватопед – додуше, без права слободног кретања. Цариградска Патријаршија се, у свему, понела сасвим у складу са својим ропским положајем у НАТО Турској: издала је млако саопштење у коме је највише наглашено да друге Помесне Цркве (мислило се, наравно, на Московску Патријаршију) немају шта да се уплићу у светогорска питања, јер је Света Гора под јурисдикцијом Цариграда. Путиново опредељење за обраћање светињи у тешком тренутку Русије није било нимало случајно. Чак је и Стаљин, човек који је немилосрдно гонио веру, кад је видео да Хитлерове трупе продиру незаустављиво све до Москве, схватио да прича о комунистичком интернационализму и совјетском патриотизму не помаже много, па је народу почео да се обраћа са „Браћо и сестре", а да трупама даје имена руских светих ратника, попут Александра Невског и Димитрија Донског. Поглавар Московске патријаршије, митрополит Сергије Страгородски, је, 22. јуна 1941, кад Црква слави Сабор свих светих у земљи руској заблисталих (баш тог дана Хитлер је напао Совјетски Савез)позвао народ на борбу против туђинског освајача, а Црква је од народа скупљала и новчане прилоге и опремала артиљеријске јединице, чији се остаци чувају на улазу у Донски манастир у Москви. Стаљин је чак допустио и извесно, мада надзирано, присуство свештенства у

војсци, схватајући да ће се народ борити само за Свету Русију, и у Великом отаџбинском, а не „класном" рату. У Русији никад не заборављају да је Берлин ослобођен од хитлероваца 6. маја 1945. године, на Ђурђевдан. Маршал Жуков, који га је ослободио, звао се Георгије, по Светом великомученику и победоносцу Георгију, вољеном свецу свих православних. Истовремено, те године је и православни Васкрс пао на Ђурђевдан. Жуков је, сведочи његова ћерка Марија у књизи о оцу, потајно био православни верник, кога је, још као младог официра, благословио Свети Нектарије Оптински, и рекао му да ће постати велики војсковођа. Како је писао чувени, недавно упокојени, старац Јован Крестјанкин, Жуков је, усред борби Другог светског рата, наредио да се првим линијама фронта носи икона Казанске Богородице, а у борби против нациста повратио је чудотворну икону Богородице Гербовецке, која се данас чува у Кијеву. Велики руски вајар, Вјачеслав Кликов (умро 2006.) подигао је, на Мањежном тргу испред Историјског музеја Москве (покрај Красној плошчади, Прекрасног – код нас уобичајено названог „Црвеним" – трга), споменик Жукову, који, на коњу, гази нацистичку заставу, као што Свети Георгије убија аждају. Дакле, пошто Путин зна шта се спрема Русији, Појас Богородице и посета Светој Гори (овога пута спречена, под изговором да уочи Васкрса не ради грчка државна администрација, па нема ко да га прати на Атос)у његовом државничком делању нису случајни. У борби против ђаволских намера НАТО Империје, Бога треба имати за савезника.

2012.

Срби у доба апокалипсе

Велики пост: искушења и покајање

Долази још један Велики пост; ове, 2012. године, више него икад, треба бити спреман за искушења у њему. Март месец, доба Великог поста, за наш народ увек је био и доба искушења. Године 1941, 27. марта, у заносу антинацизма, Срби су устали против најмоћније силе света; чинило им се да ће Хитлер доживети слом у Југославији, а да ће нам „савезници" (Енглези, стари србомрсци) притећи у помоћ. По православном календару, 6. април 1941. године, када је Београд крвнички бомбардован и када су хиљаде људи изгубиле живот, такође је био у марту месецу, у великопосном добу... А новији датуми? Девети март 1991, кад на улицама престонице умало није дошло до грађанског рата између Срба... Па 24. март 1999, када је 19 држава НАТО-а почело да нас крвнички бомбардује, после чега је на нас бачено 30 хиљада тона бомби са осиромашеним уранијумом, да би НАТО окупирао светињу Косова и Метохије. А онда март 2001, кад је, по налогу НАТО-а, хапшен Слободан Милошевић; март 2003, када је убијен председник владе, Зоран Ђинђић (опет је био Велики пост); пожар у Хиландару у Великом посту 2004, и шиптарско дивљање, спаљивање наших светиња у посту те исте године... Па признавање косовске „независности" 2008, уочи Поста; па прогони у епархији рашко-призренској уочи и за време Поста 2010; и, ево, ове, 2012, уочи Великог поста, фактичко признање независности Косова од стране властодржаца Србије... И у свету има таквих догађаја: почев од НАТО напада на Ирак 2003. до Фукушиме 2011, великопосно доба је доба глобалних искушења... А зашто је све то тако? Зато што је, по Светом Предању, март месец у коме је створен свет; зато што је Велики пост доба које све православне хришћане зове на

покајање; а од покајања и побожног живота зависи колико ће дуго трајати историја света. Прво човечанство, огрезло у греху, изгибе у потопу (који је такође био у марту месецу); и потоњем човечанству се ове, 2012, спремају велике несреће на Блиском Истоку, попут напада Звери на Сирију и Иран, чији је коначни циљ напад на Русију. Шта све нас чека у ово доба? Ове, 2012, навршава се сто година од када је Србија ослободила Косово и Метохију. Сатанисти, који управљају антихристовским глобализмом, све ће учинити да нам, о стогодишњици, одузму Свету Земљу, као што су 1999. српске генерале приморали да признање пораза потпишу под шатором у Куманову, месту где се одиграла кључна битка Првог балканског рата. Наравно, издајнике ће наћи међу бившим Србима, који чекају у свом реду за издају. Такође, можемо да очекујемо и искушења у Цркви, јер се непријатељ неће смирити док СПЦ потпуно не „неутралише", то јест, изазивањем унутрање пометње, не доведе Цркву до потпуне бездејствености и лиши је сваког утицаја на српски народ. Што се Русије тиче, ове године је двестагодишњица Наполеоновог јуриша на Трећи Рим, када је претеча антихристов био поражен од побожног руског народа, предвођеног својим царем, Александром Првим. Запад ће гледати да ту годишњицу обележи „радно", то јест неким новим антируским походом. Пре 95 година, у Русији је избила тзв. „фебруарска револуција" (опет везана за Пост), када је западни плаћеник Керенски свргао цара Николаја и створио тзв. „привремену владу", која је највећу православну државу спремила за долазак бољшевичке немани. У Русији ће, на Недељу православља, дан када Црква слави победу над свим јересима, бити одржани избори за председника, после којих је Запад решио да изазове ДЕМОНстрације, ради дестабилизације земље коју желе да униште. Збивања ће се убрзати; „што чиниш, чини брже", рекао је Господ Јуди. Злокобно знамење будућег хаоса био је упад неколико ђавопоклоница из панк бенда „Pussy Riot" у Храм Христа Спаситеља у Москви, и сасвим је сродан једном догађају из 1905. године, када је неки полудели студент богословља наг ускочио у олтар једног од храмова Оптине Пустиње, попевши се на Свети Престо и раширивши руке и ноге у виду пентаграма. После тога, 1905, дошло је до тешког пораза Русије у рату против Јапана, и избила је крвава

револуција, која је једва заустављена. Дакле, како каже богомољачка песма: „Спремајте се, Хришћани, / наилазе зли дани! / Сад се треба борити, / праву веру чувати. „Од покајања правоверних зависи много – то јест, зависи све што човек може да учини. Бог је „прагматичан": свет ће постојати док буде људи који се кају и спасавају, обожујући се у Христу благодаћу Свете Тројице. Без покајника и побожних, свет нема сврхе да постоји. Али, питање је у којој смо фази историје – јер, у Откровењу пише да ће људи гристи језике своје од бола због несрећа потоњих дана, ратова и природних катастрофа, али се неће покајати. НЕПОКАЈИВОСТ од човека ствара ђавола... И нарочито се не треба чудити (бар православни не треба да се чуде)онима које је описао апостол, рекавши да ће се у потоња времена јавити ругачи који живе по својим жељама, и који ће се подсмевати самој идеји последњих времена... Таквих ругача, који имају обличје побожности лишено силе, има и у Цркви; и биће их, изгледа, још... Како било да било, на нама је да се кајемо и да Бога и ближње молимо за опроштај: „Простимо људима да Бог нама прости, /сви смо ми на земљи привремени гости." Господе, опрости и помози!

2012.

Земљотрес и покајање

... И гризли су језике своје од бола,
и хулише Бога небескога
од болова и рана својих,
и не покајаше се за дела своја.
(Откр. 6, 10–11)

Треба рећи хришћанску реч о земљотресу који нас је, дан после Светог великомученика Артемија, а на Светог Илариона Мегленског 2010. погодио. Тај земљотрес нико у Србији, и нико из Српске Цркве, није протумачио као Божју опомену. Причале су се уобичајене причице о „младим веначним планинама", и „померању тектонских плоча", Меркалијевој и Рихтеровој скали. А Краљево – опустошено. Медији крију праве размере пустоши, јер је пустош некако „неевропска", не уклапа се у „евроатлантске вредности." Шест зграда (преко 180 станова) неупотребљиво за становање. И ко зна колико кућа... Ко ће то, у овој бедној држави, обновити? Где ће ти људи да живе?

Жича – оштећена... Нови епархијски двор– напукао...

Зашто нико не позове народ на покајање, на клечање пред Богом Правде?

Изгубили смо хришћански ум и начин гледања на догађаје, о коме отац Серафим Роуз каже, у свом тексту о Светом Григорију Туруском (из града Тура у Француској), да су хришћани увек посматрали појаве у природи као Божју поруку: комете, поплаве, земљотреси – све нешто значи, све на нешто, ван себе, указује. Боље рећи: на Неког. Земља се окреће око Сунца у космосу, али је, како каже Владимир Лоски, наш поглед на свет геоцентричан, јер се овде, међу нама, Син Божји распео и васкрсао.

Дакле, прави православни хришћани су догађаје у твари повезивали са Творцем: кад људи крше закон Његов, твар се буни и негодује. Јер, она Га слуша, и не подноси непослушне.

Србија је, и сви то знају, оскрнављена парадом содомита, одржаном 10. октобра 2010. у Београду, граду кога је Свети Стефан Високи посветио Пресветој Богородици. Циљ содомита и њихових покровитеља је рушење породице: брачни пар који је погинуо у краљевачком насељу Грдица као да то наговештава, прасликујући свеопшту пропаст и погибију брака и брачника. Уз то, Краљево је, по статистикама, град са највећим бројем абортуса (у односу на број становника) у Србији. А абортус је грех против празаповести коју је Бог дао ЧИТАВОЈ ТВАРИ (не само људима) : „Рађајте се и множите се, и напуните земљу и владајте њоме..." (1. Мој. 1, 28). У земљи која има 150 хиљада абортуса годишње, чему се можемо надати? У Откровењу стоји да душе побијених за реч Божју под олтаром Храма на небесима од Господа траже да њихову невину крв освети на онима што живе на земљи (ср. Откр. 6, 10). А има ли невинијих од нерођених? Зар не чујемо њихов вапај на небесима: „Господе, ми не видесмо, ни криви ни дужни, светлост Твоју и дела Твоја на земљи. А хоће ли наше убице, несуђени родитељи, на наш рачун срећно живети?" Хоће ли Господ прећутати глас невиних, побијених на жртву молоху себичњачког „прогреса"?

Жича, задужбина Св. Саве и брата му Првовенчаног, седмоврата Жича кроз чија су врата пролазили Свети Немањићи, благо је оштећена тек да нас опомене да је Црква у кризи зато што се њен пророчки глас не чује у земљи којом владају содомољупци и србофоби. Они исти који су навлачили проклетство на Србију организовањем содомског пира у Београду, сад нуде помоћ Краљеву!

Потреса се земља због позива папи, прославитељу Степинца, да посети Србију 2013!

Потреса се Србија због свега што се дешава око Косова и Метохије и владике Артемија!

Потреса се Србија због грехова наших, јер, како рече Достојевски, сви смо криви за све!

Када би Господ свима нама дао покајање, и када би се Црква наша у Господу сјединила, и сви сукоби када би престали – о, како би то било велико, и како би нас Вишњи погледао!

Помолимо се за милост Божју, јер ни у шта друго наде више не можемо имати!

И застидимо се пред светим прецима својим, који су крвљу освештали престони Београд стотинама и хиљадама пута до сада. А да бисмо имали повод за размишљање, и разлоге за стид, прочитајмо одломак из текста Матеја Арсенијевића, „Има хероја!" објављеног 1995. године, а поводом осамдесетогодишњице одбране Београда у Првом светском рату:

> 5. октобра 1915. немилосрдни германски непријатељ под командом немачког фелдмаршала Фон Макензена напада српску Престоницу која се налазила на граници тадашње Краљевине Србије и чијом одбраном је командовао генерал Михајло Живковић (1856–1930.), звани „гвоздени генерал." (И није ли то вечна српска геополитичка ситуација од Косова до века: да као народ стално живимо, борећи се за живот и слободу – у духовном и историјском смислу – увек у некаквим Крајинама, на границама Истока и Запада, увек на рубу између царства земаљског и Царства Небеског, као и да је средиште Отаџбине увек тамо где је одбрана Отаџбине, да је за Србе увек престоница тамо где се брани граница, баш као што је то и данас у Српској?).
>
> 20 српских против 66 немачких и аустро-угарских батаљона, 80 наших против 360 њихових топова. 100.000 Макензенових војника ударају на српску престоници (више него што је она у то време имала становника) на петнаест хиљада њених бранилаца, развучених на шездесет километара широком фронту. Нови, београдски Видовдан. Само у току тродневног бомбардовања од 5–7. октобра на Београд пада више од 100 000 граната. Непријатељ сурово и германски систематично руши стопу по стопу Београда, градске четврти, школе, факултете, цркве.
>
> Три дана и ноћи непрекидно падају хиљаде тона смртоносног челика, али се српска пешадија не помера ни метра из својих преораних ровова, чекајући борбу прса у прса по којој је српски војник остао познат у војној историји Европе. Херојска борба за одбрану свакога рова, улице, куће, пијаце, кафане, за сваку барикаду београдску трајала је пет дана и пет ноћи без престанка.
>
> Међу 4000 бранилаца који су се борили у самом граду највише је било добровољаца и трећепозиваца, а било је и немало жена и голобрадих ђака. У одбрани Београда посебно се истакао својим

видовданским јунаштвом и заједничком погибијом на Дунавском Кеју легендарни Сремски добровољачки одред којим је командовао велики српски јунак и патриота, бивши четник, поручник Игњатије Кирхнер. (Од 340 светих ратника тог одреда 250 добровољаца су били шумадински дечаци, сви млађи од 18 година! У три ујутру 7. октобра Сремски одред улази у борбу на Дунавском Кеју – светом месту београдском. Сви официри Одреда гину или бивају рањени у првих десет минута борбе. Погинули и свети Сремски добровољачки одред, бесмртни стуб одбране Београда, остаје да занавек лежи на вечној мртвој straжи на обали Дунава. Четрдесетак преживелих јунака, одступају под борбом, туку се херојски на барикади код Народног позоришта. На дунавском кеју гине јуначки и скоро цео Одред београдских жандарма).

Мртви и раскомадани војници, жене и деца леже по целом херојском Дорћолу, на Теразијама, дуж улице Краља Милана (данашњих Српских владара), по врачарским и чубурским уличицама, свугде... Београђанке, наше свете Београђанке, наше свете београдске Жене у Белом кроз кишу куршума, између експлозија граната немачких „Мерзера" од 420 мм, пузе и доносе хлеб и воду, и пое српске ратнике у првим рововима који нису спавали већ четири дана и ноћи. Београдски бели орлићи Душан Вујић (14 година), Светислав Ђорђевић (14 година), Јован Станић (12 година), ученици I мушке београдске гимназије, на првој линији ватре пузећи вуку огромни сандук пешадијске муниције да би га дотурили српским добровољцима у рову код Небојшине куле. (Сва тројица, после уласка Немаца у град, стрељани су због тог свог херојског подвига, што је и забележено на фотографијама једног немачког официра!).

7. октобра нешто пре 15 часова по подне командант 2. батаљона 10. кадровског пука који је држао положај на Дунавском кеју (од данашњег Спортског центра 25. мај до иза Небојшине куле) млади мајор Драгутин Гавриловић (1882–1945.) излази пред своје војнике и издаје им заповест којом је име српског јунаштва убројано у ред са највишим именима светског јунаштва од Леониде и Термопила до краја века. Заповест је гласила: „Тачно у три часа непријатељ се има разбити вашим силним јуришем, разнети вашим бомбама и бајонетима. Образ Београда, наше престонице, мора бити светао. Војници! Јунаци! Врховна Команда избрисала је наш пук из свог бројног стања, наш пук је жртвован за част Београда и Отаџби-

не. Ви немате више да се бринете за ваше животе који више не постоје. Зато напред у славу! Живео Краљ! Живео Београд!" То је београдска заповест и молитва коју сваки Београђанин мора да зна напамет. То је видовданска лозинка његове судбине, то је заветна формула његовог спасења и његове победе. О, када би сваки од нас био само „Д" од Драгутина, српског бесмртног мајора коме се поклањамо данас и сваког 7. октобра – истински празника и дан Београда! О, када би свако осетио у темељима свога бића тај жубор видовдански, када би иступио из привида нехеројског, необразног, безпразничног, безрадосног и неслободног живота урбане свакодневице и осетио да је и он у истом пуку, исте војске, христољубиви војник, исто избрисан из бројног стања живих мртваца и окречених гробова, исто уписан у Српску Књигу Живих, исто жртвован за част и слободу Београда и Отаџбине, да је иза сваког од нас исто срам, а пред сваким од нас исто слава, и да је у тој слави наш једини и прави српски и београдски живот! Мајор Драгутин Гавриловић је имао само 33 године када је ушао у славу Небеске Србије, довољно година да уђе међу српске бесмртнике. А тог бесмртника – који је, што од болести што од муке, двадесетак дана после повратка из немачког заробљеништва умро јула 1945. у ослобођеном Београду заборављен од свију осим од Бога Живога и Небеске Србије – нема у Просветиној „Општој енциклопедији"! Има осам Гавриловића, али оног најважнијег, оног чија заповест ће блештати над Српским родом до краја времена, заједно са Лазаревим Косовом и Стевановим Чегром – на српску срамоту – нема

После издате наредбе, мајор Драгутин Гавриловић лично је са пиштољем у руци повео јуриш на пругу на Дунавском кеју и после неколико корака пао обливен крвљу, јер га је метак погодио у грло. И својим падом открио образ београдског вазнесења у Небеску Србију. Какво откривење: после онакве бесмртне наредбе – не наредбе, већ српске заветне песме! – све невидиве силе Смрти су се сјуриле на српско грло из кога је изашла таква песма, таква истина и таква лепота. Морало је да буде распето то свето грло, јер је посведочило истину Косова, истину Крста и Слободе, а сваки је Видовдан увек био и биће на Крст Часни разапет. Био је такав и Видовдан бранилаца Београда на Дунавском кеју. Српска Реч, српска Част, српска Истина, српска Слобода распета је на Крст, или пресечена мачем или пробијена метком. То је Српски Пут: пут чистога Образа, пут Златне Слободе!

И после те наредбе сви ће Срби опет знати – како пева велики београдски песник-мученик Бранко Миљковић (убијен 1961. у Загребу од усташке руке, па мртав обешен на дрво да би изгледало као да се радило о самоубиству) – да је за Србе „исто певати и умирати!." Зар нам то нису посведочили и они српски ратници из добровољачког полубатаљона Сремског одреда који су на Калемегданском Горњем граду у ноћи између 5. и 6. октобра 1915, у рововима за време најжешћег бомбардовања у надахнућу светог отаџбинског ината певали: „Свјати Боже, Свјати Крјепкиј, Свјати Бесмертниј, помилуј нас"!

Запањено невиђеним српским јунаштвом у одбрани Београда, задрхтало је дамаром европског витешког дивљења чак и сурово тевтонско срце немачког освајача који је окрутно прегазио српску престоницу, али је имао војничке части да у Кошутњаку подигне споменик мртвим непријатељима са натписом: „Овде почивају српски Јунаци 1915!", као и српско-немачко гробље на самом Дунавском Кеју са натписом: „Овде почивају сједињени у смрти 260 немачких и 240 српских војника ратника, палих у борбама око Београда 1915."

7. октобар је дан у који је мајор Драгутин дао свесрбску наредбу и повео у славу своје ратнике који су се, по сведочењу Ђорђа Роша, водника 1. чете 2. батаљона 10. кадровског пука, непосредно пред јуриш окитили белим зумбулима из оближње цвећаре: „Захватио нас је необуздани излив одушевљења; осећао сам како смо сви свесни да је лако и слатко умрети за Краља свога и Отачаство своје," каже он у својим сећањима. Тај свети дан би требало да буде проглашен за дан Београда, јер је тада – у београдском Видовдану – јавно и занавек откривен вечни Образ српског и православног Београда, као и нераскидива веза између земаљског и Небеског Београда. Одрецимо се зато несветог 20. октобра, дана комунистичког злочина над православним, српским и монархијским Београдом, дана сатанистичког братоубиства и почетка полувековне тираније крвавог мрака са пет крака над Србијом, одрецимо и поклонимо се светом октобру Београда, 7. октобру 1915. када је Београд вавек одбрањен, јер је пронашао свој небоземни Образ, своју душу и своје место на небесима у Небеској Србији. Поклонимо се мајору Драгутину Београдском и свим београдским херојима који су својом крвљу, родољубљем, младошћу, лепотом, здрављем, љубављу и јунаштвом,

окропили, осолили и учврстили београдску земљу и држе је у висини да не пропадне и поред великог зла и греха које се данас намножило на њој.

Обиђимо зато споменик браниоцима Београда на Дунавском кеју, костурницу подно Јакшићеве куле код војне цркве Ружице на Калемегдану, споменике српским јунацима – браниоцима Београда на Новом Гробљу и у Кошутњаку и друга света места широм Београда не само на октобарске годишњице херојске одбране Београда 1915, већ и на сваки Васкрс, на сваки Побусани понедељак, на сваки Видовдан и задушнице, сетимо се, помолимо се, запалимо свећу – макар у свом срцу – и поклонимо се дивној жетви Небеске Србије на рекама и брдима београдским. Свети Београђани, јунаци и мученици – они су живљи од нас живих, они нас држе у животу. Они су наш Образ и Узор: више су волели и ценили и живели живот од нас, више су чезнули за миром од нас, јер су били спремни да жртвују свој живот за оно што је бескрајно више од смртног живота – за бесмртни живот часног Крста и Златне Слободе, јер су били спремни да ратују за Мир виши од сваког пролазног земаљског мира, за мир Небеске Отаџбине. Поклонимо се светој тајни бранилаца Београда, сјединимо се са њиховом Чашћу и Слободом, и одрецимо се сатанске тајне лаж ослободилаца Београда 1944 од чијег ослобођења Српски народ умире и распада се већ педесет година и не може да се ослободи. Између светог српског октобра 1915. и несветог анти–српског октобра 1944. определимо се за онај српски и свети у коме нам је чисти Образ и златни кључ истинског београдског живота.

Деведесет пет година после заповести мајора Драгутина Гавриловића, парада срама пљунула је на жртву његову и његових витезова, и на гробове оних дечака које су Немци стрељали јер су помагали својој браћи у рововима.

Чудимо ли се онда што нас је Господ, на Св. Илариона Мегленског, два сата по поноћи, узео за рамена и продрмао?

Заиста: ако се не повратимо Њему, сви ћемо изгинути у безаконјима својим.

Спаси нас, Господе, од смрти без покајања, од вечне смрти у сну греховноме!

2010.

Убиство у Великој Иванчи: размишљање у великом посту

Шта се десило?

Један човек убио је тринаесторо људи. Ишао је од куће до куће и убијао. Били су то његови рођаци и комшије. Међу њима и дечак од две године. У једној кући, из револвера је пуцао у седморо. Све их је побио. Затро је породицу... На крају је покушао и сам да се убије. Није успео. Тешко је рањен. У болници се нашао са својом женом, у коју је пуцао пре но што је кренуо у крвави поход. Страни медији пренели су вест о чудовишном злочину, говорећи да такве ствари нису, бар до сада, биле карактеристичне за Србију. Другосрбијански велеуми ће се „качити" за чињеницу да је убица пре двадесет година био на вуковарском ратишту, и да је прошле године остао без посла. После се у новинама појавило: тукао је жену ланцима, јер је био сурове нарави. На свој лукави, кушачки начин, мајстори за ЕУ спин ће нам вероватно рећи: ето, родољуби су потенцијалне убице; ето, ако не будемо ишли ка ЕУ (а цена је одрицање од Косова, зар не?) сви ћемо остати без посла, и убиства ће постати масовна. Мушкарци у Србији туку жене и спремни су на свако непочинство, итд. Остати ван ЕУ значи упасти у крајњу беду; а то значи да ће Велика Иванча постати наша свакодневица. Сиромаштво без ЕУ једнако је масовна убиства; мушакарац ван ЕУ стандарда – зар то није вероватни злочинац? Та логика је изазовна. Изазива на повраћање. Јер, Брејвик није пуцао у убогој Србији, него у земљи са највишим стандардом на планети, у Норвешкој. Имао је више него довољно за живот, и починио је невиђени покољ. А споља је био сасвим пристојан,

углађен и ЕУропски коректан. Има индиција да је злочин у Великој Иванчи недело које је неко спремио и организовао. Зашто је тело убице спаљено? Ко стоји иза несавесне, пуне противречја, истраге? Шта власт крије? Дужни смо да, из хришћанског угла размислимо о злочину који је затро толике људске животе у селу код Младеновца, међу њима и живот двогодишњег дечака Давида. О злочину који се збио у доба покајања и духовне борбе, које се у нашој Цркви зове Велики или Часни пост.

Убица је, бар како су сутрадан после непочинства писале новине, био миран човек, који не би ни мрава згазио. Све комшије су га волеле, јер је био добар и љубазан и спреман да сваком помогне. Често је возио суседе код лекара у Младеновац. Један од преживелих каже да би таквом комшији, у свако доба дана и ноћи, био спреман да отвори врата. Пре но што је убио тринаесторо невиних, није био кажњаван ни за саобраћајни прекршај. Његове кћери – близнакиње говориле су о њему као добром родитељу, не верујући да је отац то могао да уради. Најстрашнија је његова последња фотографија на којој се види са родбином и комшијама, којима ће касније постати џелат. Па шта је узрок? Помиње се да му се отац обесио, и да је он то, у доба кад се личност обликује, видео, што га је трајно траумирало. Касније му се убио и стриц, а и један рођак је покушао самоубиство. Народ прича и о неком породичном проклетству из Другог светског рата. Уопште, прича се свашта, што новине користе за своје „монструозно" и „скандалозно" наслове. Али... Дубље је све то него што изгледа. Један мој колега са студија (живели смо у студентском дому на Карабурми), по повратку с ратишта у Хрватској причао ми је: „Нисам веровао у постојање ђавола. А онда сам се уверио. Био сам у позадини фронта, и једном сам, у чамцу, отишао да пецам рибу на Сави. До мене је допловио леш човека... Био је тако мучен и тако унакажен да сам ја схватио да ту врсту мучења и сакаћења није могао да смисли човек сам, и да је то дело неке стравично моћне и зле интелигенције, старије и искусније од човека, али пуне мржње... Тако ми је постало јасно да постоји ђаво.".. Очито је да у злочину у селу код Младеновца има нечег сатанског: ићи од куће до куће и хладнокрво убијати, ући у собу у којој је креветац и пуцати у двогодишње дете не може се тек тако. То подсећа на ратне злочине

усташа и других крволока, почињене у стању демонијаштва. Али, ко, данас, верује у ђавола, кога је Достојевски у „Легенди о Великом Инквизитору" назвао „лукавим и мудрим духом", а у „Бесима" показао као главног делатника руске нихилистичке револуције? Ако сте заборавили хришћанску азбуку, да се подсетимо. По учењу Цркве, ђаво је човекоубица од почетка, који, у рату против Творца, уништава људе, Божије иконе. Пошто Бога не може да победи, насрће на оне које је Бог створио и због којих је постао Човек, Господ наш Исус Христос, да би их Својом смрћу искупио од греха и смрти и сјединио с Оцем Небеским. А шта је главно демонско оруђе у борби против човека? Шарл Бодлер, песник „Цвећа зла", то је одлично знао: једном је истакао да се највећа обмана ђавола састоји у томе да нас увери како он не постоји. Не како Бог не постоји, него како он, крвник од искони, не постоји. Јер тада може да чини шта му је воља, а људи не знају како да се од њега бране. Одбрана је благодат небеска, живот по закону Божјем, љубав према Богу и ближњем, пост и молитва, стварна сила која је човеку дата у Цркви, кроз Свето Причешће Телом и Крвљу Христовом. Ако те силе у једном човеку или једном народу нема, дешавају се страшне ствари. Јер, човек је само „сламка међу вихорове" (Његош), незаштићена „трска која мисли" (Паскал), и коју ломи чак и јачи поветарац, а камоли ураган зла у свету у коме смо се обрели. Некада је у нашем народу питање „Да ли си нормалан?" гласило: „Јеси ли ти крштен?" Знало се да је сила крштења заштитна сила од сваког, а поготову демонијачког, лудила. Зато се и говорило: „Кога Бог хоће да казни, прво му узме памет." Јер, Божија казна је повлачење Његовог покрова са човека, кад Он види да човек тај покров неће... И онда се жање што се са ђаволом сејало...

Србија, наша отаџбина, већ одавно је престала да личи на себе негдашњу – земљу побожног, поштеног и радног света, који зна за образ и хришћанску солидарност, који светињу породице држи изнад свега, настојећи да и будућим поколењима преда исти систем вредности. Србија данас је земља изругивања свему светом и честитом, у којој се јавни делатници не либе да јавно показују своје наложнице, у којој је вулгарност најниже врсте постала свакодневица (како каже Пол Вирилио, изворно значење речи „опсцен" нема везе

са сексуалним просташтвом; „опсцен" првобитно значи „злослутан", и друштво које разврат претвори у норму мора да очекује све врсте насиља и злочина.) Људима који овде живе не нуди се смисао живота у раду и стваралаштву; код њих се не негују родољубље и солидарност; они треба да буду само „дигестивни тубуси" чија је једина свакодневица „Фарма" и „Велики брат." У том и таквом окружењу, многи губе смисао живота, и каткад постају опасни и по себе и по околину. Преко милион људи узима разне врсте „лекова за живце", јер не могу да поднесу свет у коме су, свет препун неправде, насиља, зла и медијске манипулације. Многи дижу руку на себе; неки постају убице. Ако се томе додају разне врсте веровања у врачбине, магију и сличне мрачне лудости, слика постаје потпуна. Убица из Јабуковца одузео је девет живота зато што је веровао да му је нешто „набачено." У селу Вучковици код Гуче 1994. десио се злочин страшан по монструозности: отац и мајка су, са ћерком која их је уверила да јој је баба вештица, спалиле јадну старицу, у дворишту... Разни сатанисти, који скрнаве гробља и руше надгробнике, такође нису ретка појава у овој земљи... Узрок је, понављамо, пре свега и изнад свега, заборав Бога и закона Божијег. Ако нема Бога, све је дозвољено, говорио је Достојевски. Ако нема Бога, планета постаје „тркалиште привиђења калдрмисано људским лобањама", како је говорио Свети Јустин Ћелијски. И ко зна шта нас још чека, ако се не вратимо Богу и себи да нас, како рече Владика Николај, „не покрије језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом"?

Пред човеком су увек само два пута: за Христом или за његовим противником, човекоубицом од искони. Пут за Христом је пут покајања, увиђања своје слабости и недостојности, али и љубави Божје која, благодаћу, све преображава. Пут човекоубице је пут бесмисла и човекомржње која води у братоубиство. Србија и данас бира; бира мистички, бира метафизички, бира с оне стране видљивог. То невидљиво бирање се тек касније ваплоти у видљивом и доноси плодове у овдашњици. Све је већ речено у Јеванђељу: „У то пак вријеме дођоше неки и казаше Му (Христу, нап. В. Д.) за Галилејце чију крв Пилат помијеша са жртвама њиховим. И одговарајући Исус рече им: Мислите ли да су ти Галилејци били грјешнији од свију Галилејаца, кад су тако пострадали? Нису, кажем вам, него ако

се не покајете, сви ћете тако изгинути" (Лука 13, 1–3). Пилат је, дакле, побио неке Јевреје који су дошли у Храм јерусалимски да принесу жртве. Када су Господа о томе обавестили, Он их је упозорио да убијени Јевреји нису били најгрешнији у свом роду, него им се то десило као упозорење свима – ако се не читав народ не покаје, чекају га неизбежна, и страхотна, страдања. То је поука овог незапамћеног, демонијачког злочина у Великој Иванчи: јасно нам се каже да смо „препунили мјешину гријеха" (Његош), и да нас чекају тешке последице ако се не тргнемо и не уразумимо и не покајемо, при чему је покајање промена срца и ума који се из блата уздиже ка небу. Време је за љубав према Богу и ближњем, за праштање, помирење, окретење Истини Која је Пут и Живот. То је идеал Небеске Србије – да наша земља личи на икону, а не на септичку јаму. Јер, понављамо, Божија казна настаје кад се Бог повуче и пушта људе да жању оно што су са ђаволом сејали. А Онај, Коме постимо Велики пост, увек је спреман да нас прими, јер плаче за нама кад Му окрећемо леђа: „И кад се приближи, видјевши град (Јерусалим, нап. В. Д.) заплака над њим, говорећи: Кад би и ти знао, бар у овај дан твој, оно што је за мир твој! Али је сада сакривено од очију твојих." (Лука 19, 41–42) И, за крај, оно што никад не смемо заборавити;то је реч блаженопочившег патријараха Павла: „Бог ће помоћи, ако буде имао коме да помогне." Узнастојмо да постанемо достојни помоћи Божије.

2013.

Небо плаче над Србима

Лета Господњег 2013. од рођења Христовог, 14. априла по грађанском календару, а 1. априла по богослужбеном календару Православне Цркве, на гробу старца Тадеја (навршила се, ових дана, десетогодишњица његовог упокојења), почела је да мироточи његова фотографија (о чему постоји и вишеминутни снимак). Сви истински верујући Срби су то протумачили као најаву онога што се са Косовом догодило – потписа и предаје најсветије српске земље у замену за Ништа звано „датум преговора са ЕУ." Старац Тадеј (Штрбуловић) је много волео Косово и патио за њим. Говорио је: „Косово ће бити српско. Неће бити мира на свету док Косово не постане српско. Српски народ мора да се покаје. Покајмо се и Господ нас неће оставити." Јер, то није обична земља – то је мистичка територија, на којој је читав један народ себе предао Христу борећи се за крст часни и слободу златну. Тиме се наставила велика серија Божјих опомена везаних за Космет. Крајем седамдсетих година прошлог века, игуман дечански, отац Јустин (Тасић)обавестио је епископа рашко – призренског Павла, потоњег патријарха српског, да је гром гађао крст на куполи манастира Високи Дечани, и да је пламен захватио цркву, при чему је највише пламена било око ћивота Светог Стефана Дечанског; међутим, пожар није избио, и све се окончало на чудесан начин, без последица. Била је то опомена пред насртај Шиптара на Пећку патријаршију 1981. Опомене су стизале и касније. У храму Рођења Пресвете Богородице у Старом Симонову, где почивају јунаци изгинули на руском Косову, Куликовом пољу, у бој против Татара, и на чији је гроб деведесетих година спуштена земља са Косова, заплакала је икона Светог Саве када је НАТО напао Србе. Године 1999, у доба НАТО рата за отимање наших светиња, опет у Високим Дечанима, љуљало се кандило пред иконом

Мајке Божје, што је игуман Теодосије протумачио као знамење Божје у доба великог прогона Срба. Уочи Васкрса 2004, у априлу, у Липљану, проплакала је икона Мајке Божје. Свештеник Ранђел Денић рекао је: „За нас је ово знак да останемо, јер су свеци са нама!" Крајем 2012, у доба постављања граничних прелаза према Космету (увод у бриселску издају), проплакала је икона Мајке Божје у манастиру Будисавци код Клине, из кога је био јеромонах Стефан (Пурић), кога су шиптарски зликовци убили 1999. године. Небеса плачу над Србима, чију су вођи дошли дотле да се најсветије земље своје одричу у име лажних обећања лажљивог Запада. Хоћемо ли имати снаге да ова знамења схватимо и покајемо се, присебимо и вратимо Богу и себи, или ће нас, како рече Владика Николај, „покрити језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом"? Од одговора на то питање зависи наша будућност и као појединаца и као народа.

2013.

Шта ће с нама бити до послетка?

(Будућност Србије и Русије у светлости православних пророчанстава)

О пророцима

Људи често мисле да су пророци врачи – погађачи који виде будућност. А по учењу Цркве, пророк је онај који види вољу Божју у историји. Мојсије је био пророк, али не „будућности", него „прошлости." Бог му је дао да види стварање света.

Пророци су често посећени од утробе мајчине (Јер. 1, 5; Ис. 49, 1). Осећају неодољиву силу призива и руку Божју на себи (Јез. 3, 14). Осећају да су слаби и грешни (Јер. 1, 6; Ис. 6, 5). Они имају мисао, и они су оруђа Речи Божје (Јер. 1, 9; 15, 19; Ис. 6, 9; Јез. 3, 1). Пророка има и у новозаветној Цркви (Дела 11, 27; 13, 1; 21, 10). Дар пророштва је опште наслеђе Цркве. Пророк даје утеху и поуку; њега контролишу други пророци, црквени ауторитети: он не претендује на централно место. Дар пророштва се користи на добро Цркве. „Дидахи" каже: „Није сваки који говори у Духу пророк, но ако има 'нарав Господњу'. По нарави се познаје лажни и истинити пророк."

Св. Теофило Исповедник, епископ никомидијски: „Пророци добијају пророштво од Бога, али не како они хоће, него како дејствује Дух Божји; они су били свесни и поимали пророчку реч која им је слата, али објашњавали нису. Да су пророци за време дејства на њих Духа Божјега имали свест о томе да им се шаље реч Духа Божијег, види се из тога што су се добровољно потчињавали и што су говорили оно што су хтели, а што нису – прећуткивали.

Код лажних пророка није тако. Они за време дејства нису имали свести, но, доведени у безумље, као пијани, нису знали шта се с њима дешава. Пророци Старог и Новог Завета прорицали су једним Духом."

Св. Игњатије Брјанчанинов вели: „Мада демони, јављајући се људима, најчешће примају изглед светлих ангела ради лакше преваре; мада се некад труде да увере како нису ђаволи, него људске душе; макар понекад и будућност предсказивали; мада откривају тајне; али поверовати им се не треба нипошто. Код њих је истина с лажју помешана, истина се привремено користи само ради лакшег обмањивања. „Сатана се претвара у ангела светлости и слуге његове претварају се да су слуге правде (2. Кор. 11, 14–15), рекао је апостол Павле."

Св. Нектарије Оптински пак, упозорава: „Ако се људи који се баве истраживањем знака краја света о душама својим не старају, они то чине само ради других" (сензационалистички).

ЛАЖНИ И ПРАВИ ПРОРОЦИ О БУДУЋНОСТИ СРБА И СВЕТА

Поплава „пророчанстава" у Србији

Крај 20. века у Србију, под влашћу Милошевића, донео је поплаву лажних пророка и пророчанстава, почев од новог издања „Креманског пророчанства" извесних Голубовића и Маленковића, у коме је писало да су Милош и Митар из седла Кремне као спаситеља Срба прорекли „човјека плавих очију на бјелом коњу", чији се знак добија кад се јабука пресече „попречице" (а тако се, знамо, добија петокрака). Испало је да српски месија није нико други до – Тито, од чијег ударца у срце Србство се још увек опоравља. Анализом приче о Тарабићима дошао сам до закључка да је реч о фалсификату, и то сам објавио у књизи „Човек је виши од звезда" (Светигора, Цетиње, 1998.) После тога дошла је једна дубља и озбиљнија анализа, Воје Антонића, који је у свом тексту „Креманско (не) пророчанство: тако нам је казато" („Дуга", 1971/2002.) доказао да су у питању политичке конструкције и тзв. „џокер-пророчанства", која су „неодређена и недефинисана, због чега су универзално применљива на скоро сваки

догађај" (Рецимо, долазак тешких дана у којима ће живи завидети покојнима, а затим лепо доба, у коме ће људи говорити: „Устаните, мртви, да видите како се сада живи"!).

Антонић је показао да су иза „Креманског пророчанства" стајали политички делатници Пера Тодоровић и Чеда Мијатовић. Пера Тодоровић је у свом листу „Огледало" из броја у број најављивао откривање „велике креманске тајне", да би, после Мајског преврата 1903. године, објавио да је то било „проречено." После њих двојице, импулс „креманизацији" Србије (која је сада туристички врло пробитачна) дао је др Радован Казимировић, у својој књизи „Тајанствене појаве у нашем народу", објављеној уочи Другог светског рата. Онда су дошли Голубовић и Маленковић. У међувремену, „народ" (или тајне службе?) дописивале су своје. Пронела се прича да ће Србија стати под „једну шљиву" („чињеница је да га штампа у Хрватској радо помиње", каже Антонић). Последње дописивање „креманске визије" објавио је, скупа са глумцем Бранимиром Лечићем, Душан Ковачевић, драмски писац. Циљ му је, као увек кад су „Тарабићи" у питању, био политичко–прагматичан: „Док је 'Контејнер' путовао по Србији у предизборној кампањи, Бранислав Лечић и ја смо сели и написали цео један део Креманског пророчанства. Рекли смо да на 46. страни првог издања, које је уништено и нигде не постоји ниједан примерак, пише како ће се појавити такав и такав човек, и онда сам дао опис Коштунице као фото–робот/.../ Наш народ воли мит. Било шта да сте му рекли друго, не би прихватио на тај начин. Људи воле да им се причају приче пророка и видовњака записане у неким старим књигама. Реч је о дубоко укорењеном паганском тумачењу судбине, о дешифровању тотема, петлових перушки, кривих стабала, воде које тече узводно."

Усред рата у Босни и Хрватској појавила су се пророчанства неког „Деда Милоја", „пророка из Поморавља", иза кога је стајао издавач „Нострадамусовог магазина", Павле Матић. Књига се звала „Биће тумбање по целом свету", и гутала се као алва. Сећам се колико се примерака продавало у Кнез Михајловој, уз касете с песмама „Баје Малог Книнце", опанке и кокарде. Пошто сам видео да се људи залуђују још једном верзијом „Тарабића", сео сам и приморао себе да прочитам и то... Резултат читања је био више него јасан – још

једна духовна кривотворина. Текст је изашао у „Православљу" (15. априла 1992. године), и у њему је показано како је Матић конструисао мит наводног Милоја који је прорекао појаву Милошевића („један плави, о коме Срби песме певају и који ће да се бори с Германи до последњу кап крви"). Овај фиктивни „Деда Милоје" тврдио је да се у „правој Библији" крије учење о реинкарнацији, да се иста крије у Ватикану, и да морамо да се бијемо с Ватиканом да бисмо до ње дошли.

Ко се не сећа несрећне, покојне Миље Вујановић, која је прорицала, на Трећем програму РТС-а, да је судбина Србије да се стално БИЈЕ, да Русија треба да СИЈА, да од Немачке неће остати ни МАЧКА, од Енглеске ни ЛЕСКА, а да ће Италију напустити ТАЛИЈА? А Спасоје Влајић, са својом „светлосном формулом", који је доказивао да је Титово име ЗЛАТНЕ БОЈЕ (значи, боје добра), док је Дражa Михаиловић ЗЕЛЕН (дакле, зао), и писао о парапсихолошком ратовању, сарађујући с „групом 69", у Војсци Југославије на том пољу? Па тек прича о Србима од којих потиче Господ Исус Христос, у књизи објављеној у издавачкој кући „Мирослав" (аутор Анђелија Стакић – Спајићева)... А за то време, Срби су тонули све дубље и дубље и било им је све горе и горе, јер у Писму вели да гордост долази пред пропаст (Баја Мали Книнџа је певао: „Живјеће овај народ, / и послије усташа/ јер и Бог је Србин, /небеса су наша"). И тако даље, и томе слично... Али, уместо да се нечему научимо из досадашње своје пропасти, ми и даље срљамо; не кајемо се, не живимо по закону Божјем, блудничимо, убијамо нерођене и... Опет верујемо у некаква „пророчанства."..

Једно од таквих, назови – пророчанстава, које је до 2009. доживело четири издања, на трафикама се појавило под насловом: „Опомена Св. цара Лазара / Шта ће скоро бити/ Косовски устанак/ Какве су ти мисли такав ти је живот" (издавач: „Отаџбина", Београд).

Аутори књижице рекламирају је на следећи начин (стр. 8) :

> Где се Срби налазе говори „Св. Небесна Литургија", „Не кради државу" Св. Владика Српски и све православни Николај.
>
> Ова књига даје (1) одговор на вештачки изазвану кризу; (2) поуке како преживети у 21. веку; (3) подсећање да пазимо да живимо у време Апокалипсе – Откровења Св. Апостола Јована Богослова

и старозаветног пророка Данила; (4) објашњење кад у народу нестане кеш новца, исто је као да вам из вена извлаче крв и на крају не бисте преживели. То је сад –тзв. светска економска криза вештачки изазвана у циљу припреме печатења човечанства Жигом звери 666, наметање електронског начина плаћања, што је немогуће без живог новца;

Ова књига ГОВОРИ да је време за уједињење са православнима. КРУШЕВАЦ БИЋЕ СРБСКА ПРЕСТОНИЦА. СРБИЈА ПОСТАЈЕ ЦАРЕВИНА СА КРУНОМ ОД РОДОСЛОВА СВ. ЛОЗЕ НЕМАЊИЋ, А НЕ ОД ОСКРНАВЉЕНЕ КРУНЕ ДИНАСТИЈЕ КАРАЂОРЂЕВИЋ.

Алтернативна Влада Крушевац Уједињени покрет Србства војно крило Гарда Свети Цар Лазар су задужбинари и ктитори манастира Светог Луке у Бошњанима уз велику помоћ мештана села Бошњани и свих Срба.

Али, шта је од те рекламе заиста тачно? Хајде да погледамо заједно!

О чему је реч?

Књижица је галиматијас састављен од различитих елемената, али њене основне тезе су следећа „пророчанства”:

Ово је време Светог Откровења Светог Јована Богослова и Светог Пророка Данила.

Крушевац биће Српска Престоница

Старац Гаврило је говорио имао сам визију и лично ми је Свети Владика Николај рекао:

„Централа Богомољачког Покрета да буде у манастиру Св. Лука Бошњани где ће бити и склониште од антихриста.

Ако Вас буду и милицијом изгонили врати те се опет.

Биће то најчувенији и познат манастир.

Мошти Св. Петке биће из Молдавије – Румуније пренете овде.

У манстиру Св. Лука Крушевац Бошњани старац Тадеј каже:

БИЋЕ СРБИЈИ БОЉЕ

Када Српски народ поведе Србин онај који истински држи Библију у рукама а Бога у срцу.

На земаљској кугли мира бити неће док Срби не врате Косово и Метохију.

Упамтите омркнуће Шиптари али ни један осванути неће.

Књига има и сасвим нормалних делова – понека од поука оца Тадеја је аутентична. Ту су и одломци посмртних пророчанстава Св. Нила Мироточивог, текст владике бањалучког Јефрема „Свету Литургију очувати и служити неизмењену", „Жичка беседа Светог Саве о правој вери", „Прва студеничка беседа Светог Саве." Ту је и извештај са црквено-народног сабора у Војловици 2. маја 2009. и Обраћање СА Сабору СПЦ народа на скупу присутног, са фотографијама учесника (међу којима је и слика потписника ових редова, чему се противим свим својим бићем, јер ја на том скупу нисам био да бих се појавио у контексту једне прелесне књижице). Циљ је да се лажна пророчанства повежу са аутентичним гласовима Светог Предања, што се јасно види из неписмене напомене неког од приређивача књиге (стр. 143): „Уредништво Отаџбине се одлучило за овај текст и догађај у манастиру **Војиловица** јер он најављује испуњење пророчанстава да ће доћи до побуна у Српској Православној Цркви где ће крајњи исход бити одвајање пшенице од плеве тј. да их врата пакла неће надвладати о којима говори пророчанство о пет владика" (?!?)

Дакле, све што је аутентично (од речи Св. Саве до речи владике Јефрема) дато је у књижици само да би се њене тезе (иначе, потпуно сомнабулне) нечим поткрепиле.

Књига је пуна фалсификата – рецимо, испод небулозног предговора, стоји потпис „Свети Владика Николај Српски" (стр. 15). Неписмени предговорник у тексту тврди „да је Србију волео нобеловац „Анри" Малро (иако је реч о Андреу Марлоу). „Кратко житије старца Тадеја" (стр. 14) уопште не помиње крај живота покојног духовника – он је, по житијеписцу, и даље старешина манастира Витовнице, и има игумански чин. Литература навођена на крају делује смешно: не наводе се бројеви часописа из којих је нешто узето, а називи књига и издавача наводе се погрешно („Светагора", „Два **века** у Кронштату" – иако је реч о књизи „Два дана у Кронштату"). Неки текстови су украдени без потписа (текст „Антихрист долази", на стр. 66–71 је из пера оца Николаја из манастира Св. Петке Изворске.)

Књига у себи садржи и политичку поруку – наводно, хаџи Андреј Милић, аутентични тумач речи старца Гаврила, вођа некакве Гарде цара Лазара, који се на Ђурђевдан 2007. заклео у Крушевцу,

прави је вођа Срба, који ће у том граду створити нову, свеспасоносну Владу Србије. Он и његови једномишљеници основали су „Уједињени покрет Србства" и „Уједињене послове Србства", које сачињавају „православни економски експерти" (стр. 63) Хаџи Андреј Милић тврди да је, у његову славу, и један угледни духовник, 22. 8. 2009. записао ове речи (у шта никако не верујемо!):

> Благословом мудрих стараца Тадеја и Гаврила, оснивач Српске Владе са престоницом у Крушевцу.
>
> **ЗНА ИЗЛАЗ**
>
> Кад се ослободи Свето Косово и Метохија, уједини се Србство са Русијом. Тек тада ће Србија бити светлост свету у свеопштој тами.
>
> Ако Бог да. Ко неверује видеће. АМИН.
>
> Оно што би лудо пред светом изабра Бог да посрами мудре.
>
> Духовна и световна власт хтели би га ставити у калуп спепе послушности.
>
> Већима се треба покоравати а то је Светом Цару Лазару као што чини Хаџи Андреј Милић, покретач новог Косовског боја, Трећег српског устанка објавом 5. маја 2007. године, опоменом Светог Цара Лазара.
>
> Нађе се праведник као Лот који имаде снаге и храбрости, којем због простоте Бог откри да Св. Косово и Метохију треба бранити као Св. Цар Лазар, јер другог пута нема. Мат. 11. 26; Да Оче, јер је таква била воља Твоја. Мат. 15. 26: Сакрио си од мудрих и разумних, а открио безазленима. АМИН

Последња текстуална страна књиге (157) има икону Св. цара Лазара, и његово измишљено обраћање Србима (опет неписмено):

> Где су Срби, војска, милиција, жандармерија, специјалне снаге, где су митрополити, епископи, монаштво, свештенство да сачувају свето Косово и Метохију. Где су дате главе, проливена крв и костима поплочана земља Косова и Метохије.
>
> Моја опомена је била на Ђурђевдан 2007. г. у мојој порти Свете Лазарице. Немаде Српског народа да крену у бој под мојим барјаком. Те стога следи бич што рече Небесна Литургија, а потврди Божји угодник Тадеј, *на планети Земљи мира неће бити нити ће Срби имати благослова и напретка док Свето Косово не ослободите.*

Каза ли Небеска Света Литургија *водиће српске прваке и непријатељима их предавати* није ли то Хаг где им главе секу, без права одбране, Великаши проклете вам душе, Србе у непријатељске руке дајете а на Свети дан Видовдан.

Кључ земаљског раја и Вечног небеског царства је у божјим рукама и милошћу Божјом дано ми је да га предам мојим следбеницима Крушевачкој влади моје престонице и онима који су позвали српство мојим путем у Бој на Косово.

Ове небулозе приписане су цару Лазару. Иако нико не сумња у родољубље Андреја Милића и оних који га сматрају својим лидером. Но, искреност намера не значи увек и да ће пут којим се иде довести до циља.

Старац Гаврило

Старца Гаврила нисам знао и не сумњам да је он био честит монах. Шта је говорио – не знам, али знам да је прича о манастиру Бошњане као некаквом „мистичком" срцу Србије и Крушевцу као новој престоници, у најмању руку – чудна. Поготову што се у Шумадијској епархији Света Литургија углавном служи упркос прописима Служебника и Типика и миленијумском предању Цркве Божје; колико знамо, тако се служи и у Бошњанима, па је очито да такво место, иако светиња, није баш најбољи пример како би требало да изгледа богослужење у „крушевачкој", „петовладичној" Србији.

У сваком случају, тврдња да би Милић & comp. могли бити вођи и препородитељи Србије не потиче од оца Гаврила.

Права реч старца Тадеја

Оца Тадеја сам једном срео у манастиру Витовница. Стекао сам утисак да је реч о човеку крајњег смирења и благодатности, који је потпуно усвојио молитву Исусову и светоотачко учење о чувању помисли. Разменио сам с њим и неколико писама. Једном сам га и непосредно питао шта ће бити са нашим народом. Одговор је био кратак и јасан. Доносим га у целини:

Господу омиљена племенита душо,

У нашем народу нема покајања. Скоро половина Срба некрштена, а и они који су крштени, непрекидно својим псовкама доказују

да су непријатељи и мрзе Бога.

Господ кроз Пророка старозаветног каже: Ја сам тај Који опомињем грех родитеља **на оне који мрзе на Мене**.

Сад, сам расуди, и видећеш, да има више Срба који мрзе Бога него ли оних који Му се моле и траже милост и спас Србије и Срба.

Само безгранична милост Божија може да нас избави од стања у којој (треба: коме, нап. В. Д.), због безбожништва, сами себе и један другог гурнусмо у пропаст.

Добро је што се трудите на преводу предсказања, да би, и ако и мали број, донекле сазнали у коме се времену налазимо.

Мир ти и радост и све најлепше од Господа и Пресвете Богомајке жели

Архим. Тадеј и
братија

То је то – Срби се не кају, и нема спасења. Да смо држали заповести Божје и да нисмо дизали руку на себе, кроз чедоморствени аутогеноцид, Господ никад не би дозволио да нам се ово деси. Тврди се како је отац Тадеј рекао да ће Шиптари омркнути на Косову, а неће осванути. Али, то се збива нама, Србима: омркли смо у Славонији и Крајини 1995, па нисмо осванули; омркли смо у Сарајеву и Дрвару исте те године, па нисмо осванули; 1999. тако би у Пећи и Призрену, па нисмо осванули.

А како је кренуло, омркнућемо у Новом Пазару, па нећемо осванути, и у Новом Саду ћемо заноћити, а нећемо се пробудити.

Ово не кажем да бих ширио дефетизам, него зато што је реч Божја непоткупљива – ко гази закон Оца, Творца и Судије, биће згажен, и то је јасно као 2+2. Само дубоко покајање може то да спречи, а код нас га, на жалост, нема.

Све ово, међутим, не значи да правих пророчанстава нема – између осталих, и о Србији и Русији.

Прави пророк – Св. Николај Српски

Прави српски пророк, човек који је видео судбу свог народа, Свети је Николај Жички и Свесрбски, а његово кључно пророчанство – „Небеска Литургија." Наш угледни интелектуалац, Марко С. Марковић, из Орлеана, направио је Марковићеву „пророчку рапсодију":

ПРОРОЧКА РАПСОДИЈА

Из књига и беседа Владике Николаја Велимировића

„Србија је увек некоме на пӯту."

Владика Николај, „Трагедија Србије"

У античко доба владао је обичај да грчки рапсоди певају одломке из Хомерове „Илијаде" и „Одисеје", бирајући теме које су највише интересовале њихове слушаоце. Сличну рапсодију је могуће саставити и на основу дела Владике Николаја поводом данашње српске трагедије. Њу нико није могао у свим појединостима предвидети, али Владика је дубље но ико продро у смисао наше историје и кад се Српска Голгота последњих година посматра у светлости његових открића, порука коју нам је оставио добија пророчки карактер и служи као кључ за разумевање савремених збивања. У изводима који следе – изузев поднаслова – ниједна Владичина реч није измењена. Нема бољег доказа да његов дух живи међу нама и води нас путем Христовим.

+++

„И сви ће вас омрзнути имена мојега ради", рекао је Спаситељ својим апостолима. То се наравно и збило на апостолима. Али се буквално збило и на Србима. (1)

Питамо се у чуду и у јаду нашем каква се то промена деси с нама. Какво нам беше јуче и какво је Данас! Јуче бисмо слободни и разговорни, и имасмо много пријатеља свуда око нас. Данас, ај Боже, данас ево робови смо, без речи и без разговора, без рођака и без пријатеља. Као да смо у сну пренети неком волшебном силом милион миља далеко од отаџбине наше и за милион година далеко од јучашње слободе наше. (2)

Никад Србија није била у таквим мукама као што су данашње; никад у таквом мраку. Ко ће спасти Србију? (3)

Смисао српске историје

Судба српскога народа више личи на судбу многострадалног Јова него ли судба ма кога народа у хришћанском свету. (4)

Страдање је централни факт наше историје. (5)

Што је српско тело било више мучено, српска душа се све више уздизала... (6) Страдање кад-кад слама веру. Али српско страдање јачало је веру српског народа. Са вером је долазила нада, са надом снага и тако су Срби издржали најтеже и најмрачније ропство, икад забележено у историји. (7)

Основна и непрекидна линија српске историје за последњих 800 година може се изразити са две речи –СЛУЖБА ХРИСТУ. У овом периоду времена од осам столећа, српски народ је био истински Теодул, тј Божји слуга или Христодул, тј Христов слуга, што је једно и исто. (8)

Судба свих праведних народа уопште слична је судби Христовој, но ниједног тако као српског народа. Страдао је и велики руски народ, но ни за трећину не, колико Срби. Страдали су и Грци, али много мање, јер су се вештином и концесирањем бранили. Крст Румуна и Бугара био је несравњено лакши од крста српскога. У турском царству Срб–Милет био је најомрзнутији. У Аустро–Угарској исто тако. Зашто? Зато што су Срби упорно стојали са Христом и борили се за крст часни. Зато што нису давали мира својим господарима ни живи ни мртви. Јер и крв мртвих Срба вапила је Богу и мучила савест угњетача. Ај, како су често мртви страшнији непријатељи човеку од живих. (9)

Христос је за Србе био сам смисао живота и борбе, и страдања и умирања и слободе и обнове и рада. (10) Служење Христу оплеменило је српски народ и учинило га најдушевнијим народом на свету. (11)

Шта је српски народ постигао својом Теодулијом, својим служењем Христу Богу? Постигао је све, и постизаће све до смака света, што један народ постићи не може. Постигао је то, да за 800 година није имао верски рат нити економски рат, ни туђинца за владара у време своје слободе. (12)

Пропаст Запада

Србија је сусед Европе, али Србија није Европа. Нека помогне Европи ако хоће и може, али нека се не улева у Европу и не губи у Европи. (13)

Наш је општи закључак да је Европа болесник који се прави здрав; бесомучник који се прави паметан; сиромах који се прави богат и беспомоћник који се прави силан. (14)

Европска цивилизација (је) угрожена због болести људских душа. (15)

Осиромашио је духовни живот људи, јер су остали без способних и умних вођа, који би их својим ауторитетом ујединили ка великим и заједничким циљевима. Нигде нема великог државника, способног да води и управи поглед свога народа према великим

циљевима будућности. Ово је најдубљи и највећи узрок целокупне пометње и забуне које постоје у европским земљама. (16)

Моја теза је једноставна и јасна. Ја тврдим: Европа није више центар и средиште светске цивилизације – која је изграђивана на темељима хришћанске вере преко 19 стотина година. Европа је у 18 веку престала бити центар најнапредније светске цивилизације. Она сада посрће и тетура се по самој ивици провалије сопствене пропасти, похлепно се хватајући час за ове, час за оне променљиве вредности. Европа је помрачила извор светлости, изгубила прави пут и постала несигуран водич човечанства у будућности. Европа се мора повратити своме извору светлости и надахнућа из којих су вековима проистицала највиша достигнућа њене цивилизације. У супротном, по законима историјског збивања, она се креће путем пропасти и гашења сопствене цивилизације. (17)

Као што су постојали очигледни предзнаци Светског рата пре но што су непријатељства стварно почела, тако сада имамо предзнаке моралне и материјалне пропасти и краја појединих епоха. (18)

Тешко теби, Европо, тешко теби, Гордости Бела! Да је морском песку проповедано Моје Јеванђеље хиљаду година, он би се дигао са дна на површину и засјао би дијамантским сјајем. И земља би већ постала достојна сапутница осталих звезда. А ти си Ме избацила ван као непотребног роба, и почела робовати својој мисли и својој жељи. Сама себе си осудила и не треба нико да те суди. Настају само дани извршења осуде. (19)

Послужила си се Мноме само као мостом из варварства некултурног у варварство културно, тј варварства невештог у варварство вешто. И сад си за собом мост порушила. (20)

Нови светски поредак – Вавилон Велики

Наш двадесети век почео је да личи на стару Ниниву. Тек је освануо, он се представио свету: мени је име Будућност. Он се рекламирао као век мира и културе. Међутим, на сваке три досадашње године долази по један рат. На својим капијама он је одмах показао натпис: рад и човекољубље. Међутим, најинтересантнији његов досадашњи рад односио се на човекоубиство. Зар није демантован Христос нашим веком? (21)

Вавилонска кула! Читали сте у Светом Писму Божјем о Вавилонској кули. Чир на земљи! То је био чир на послепотопском човечанству. (22)

Стару Вавилонску кулу нису зидари могли завршити. Није им дао Бог и хтео... Зар не видите, браћо, како је Бог збркао језике и зидарима нове Вавилонске куле! Нико никог не разуме. Свак само себе правда а – друге осуђује. Свак је ратник против Христа и против свога ближњега. Може ли такав град остати? Може ли таква кула досегнути до небеса? Никако. И кула се руши и град постаје пуст. Божја воља се врши а не људска. А када Бог запрети, дићи ће се сви народи света против ове нове Вавилонске куле, и доћи ће и разориће је до темеља. (23)

Ваистину вам кажем, срушиће се Вавилон Велики до испод темеља. Јер је у зидове његове ушао црв са Голготе, који га разгриза у прах и пепео.

Ваистину, напразно вас теше мудраци ваши: „Тврди су зидови Вавилона, нико их не може порушити." Гле, печат је ударен на декрет и рушење је почело. (24)

Срби напуштени и оклеветани

Западна Европа се почела показивати непријатељ наше слободе... Сви су путеви Западне Европе немилост и лаж. (25)

Ја и данас памтим једну реченицу из Нове Слободне Пресе, сутрадан по објави рата Турској од стране хришћанског Балкана: „Нека би Свемогући дао победу отоманском оружју!" (26)

Изневерише нас сви кнежеви људски и сви синови човечији! Погазише заклетву, попљуваше пријатељство. Задану реч одуваше од себе као ветром и затрубише у све трубе реч издаја! (27)

Да је европско човечанство направило савез са смрћу и уговор са папом, то је најјаснија чињеница од свих чињеница у светској историји за последњих двеста година... Европски империјалисти разносе смрт по целоме свету. Европски револуционари носе барјак смрти. Модерна Европа је синоним смрти. Неће да зна за живот после смрти. (28)

У наше дане више се виче о миру и више се народи спремају за рат него икад пре нас. Тешко да та дволичност не буде кажњена ратом... Идући рат као и прошли већ је заслужен од људи. (29)

Свет је одступио од истине. Да не говоримо о незнабожачком свету, хришћански свет је одступио од истине. А кад се за длаку одступи од Истине, за километре се одступи од правде и поштења. Хришћански свет је постао дакле неистинит, неправедан и непоштен. И то у толикој мери, да је у томе превазишао народе нехришћанске. (30)

Лаж се куне истином, и тиме признаје истину за битност а себе за сен. Лаж се не куне лажју, јер ништа се не наслања на ништа. У својој немоћи лаж тражи налон на истини. Што распространењија лаж, распространењија и заклетва. (31)

Када је Каин убио свога брата Авеља, мислио је да ће прикрити свој злочин само једном речју НЕ. Планине су од тада промениле свој облик, реке свој правац и ветрови своје путеве, али Каини нашега времена још нису променили своје методе из старине. Они још увек убијајући вичу – НЕ! (32)

Када лажов мисли да је на врхунцу свога успеха, уствари, тада стоји на граници своје пропасти. О, мудро и стрпљиво срце, дозволи лажи нека порасте до џиновског узраста, да би показао свету њен страшни пад и да тако отвориш очи онима који су слепи и који се надају успеху помоћу преваре и лажи. Божја тврђава света почива на истини, а свака сломљена цигла у њој осуђена је на пропаст. (33)

Српска Голгота

Остависмо Тебе, вечну Истину и доброту, па се полакомисмо за шареним лажима оних који су туђини и Теби и нама. Ухватили смо радознало шарену змију за реп, и она нас уједе. Склизнусмо с пута светих предака наших и упутисмо се широким путем туђинским. Зато Ти посла туђинце у нашу кућу, да би се ми ужаснули познавши их изблиза. Срце наше охладне према Теби, и ми се почесмо наклањати ка онима који Тебе одричу и мрзе. Зато си нас дао у руке безбожника и бездушника, да нас газе као мраве и кољу као овце. (34)

Ти си чуо за Сарајево. То је онај град у коме је планула прва варница, што је запалила свет у пожару прошлог светског рата... И тако Европа, кад год се добро спреми за тучу, брзо нађе варницу која даде знак за тепање... Муслимани пак сарајевски чисти су Срби по крви и језику као и по многим обичајима. Они не говоре ни турски ни арапски, него српски и то најчистији српски. И хоће што читају арапски Коран не разумеју оно што читају. То су потурчењаци. (35)

Шта то сама са собом разговараш, старице српска? Што седиш сама на тој гомили камења? Село су ти, велиш, непријатељи спалили, народ побили, цркву разорили. И ти си од целога села сама остала. Седиш на камењу од разореног олтара, јер ти је то камење свето и драго. А разговараш сама са собом, јер немаш с киме другим.

Што нам цркву разорише, питаш? Све, све, али шта им је црква крива? У тој цркви ти си се крстила, у њој венчала, у њој причешћивала, у њој покојницима подушја давала. Како то да се догоди, да ти надживиш ту милу цркву, која је надживела многа времена и покољења? Зар су бољи и Богу угоднији они који нас овако разорише и упропастише? (36)

А што питаш, старице драга, зар су бољи од нас они који нас сатрше и упропастише, и на то питање постоји стари одговор. Заиста, нису бољи него гори. Недела њихова сведоче о њима, да су гори. Никада се Срби нису показали тако бездушни и нечовечни као што су се они показали. Но такав је начин Божји од увек, да када добар човек или народ сагреши, Бог шаље на њега горега од њега. (37)

Ако ме опет питате „Шта је Србија сада?" Ја бих одговорио: „Стари вавилонски крађ, разоритељ Јерусалима, постидео би се кад би данас угледао разорену Србију, тако је било несавршено његово дело у упоређењу са злочином великог Ловца и његових паса." (38)

На прагу новог Светског рата

... Сви ратови у свету, у којима су и уколико засијали зраци милости, поштења и витештва, сви ратови који су могли дати надахнућа бар једној доброј песми –идила су према рату који свету предстоји. Јер будућим ратом неће се циљати само победа над противником него истребљење противника. Потпуно уништење не само бораца него и целе њихове породице, њихових родитеља, деце, болесника, рањеника и заробљеника, њихових села и градова, стоке и кошева, железница и друмова! Пламен који не мисли и не прави разлику! (39)

Цифра будућег рата превазићи ће у сваком погледу, осим у погледу поштећених, цифре свих осталих ратова у историји рода људског. У току самога рата биће мобилисани и дечаци од дванаест година па на више, и многе жене и девојке. (40)

Но тешко је описати људским језиком ону бурну и тамну ноћ, испуњену злочином, ужасом и хаосом, у коју Европа с Америком гредећи вуку собом сав остали свет. (41)

Пут спасења: Савез Православних Народа

Има ли онда откуд било светлости? Има ли наде, да би се овај небивали пожар могао угасити? (42)

Немојте се преварити да станете уз оне који изгледају као да су победници а који су стварно унапред побеђени. Станите одлучно уз онога који је давно рекао: „Ја победих свет"; који је дакле био

непогрешни пророк својих сукцесивних победа, који је унапред прогласио Себе победиоцем у свима борбама и биткама до краја времена. (43)

Српски народ мора чврсто стати на свој историјски пут служења Богу и, уколико је скренуо, мора се повратити на тај пут... Начело прво: одбацивање свих и еманциповање од свих неправославних идеологија и туђинских уплива на ма коју грану народног живота. Начело друго: прихватање служења Христу Богу, попут свих прошлих поколења и свих славних предака наших. (44)

Да се Срби уједине и не цепају више духом партизанства. Нису ли нас непријатељи вековима цепали и раздирали? Зар ћемо подражавати непријатеље своје а не ону браћу која се жртвоваше за јединство – чујте: за јединство а не за поцепаност – свих Срба, и не само Срба? (45)

Судбодавац Бог одредио је Балкану место изнад Истока и Запада. Да ли ће Балкан разумети и прихватити ту промисаону судбу или ће бити смрскан као орах између чекића и наковња? (46)

Срби се морају вратити на идеју свога великог Вожда: Савез свих православних народа на Балкану с наслоном на православну Русију. И то све не ради царства Земаљског, него небеског, не ради славе и величине државне него ради служења Христу Богу. (47)

Царство православних народа са царством свете Русије може донети целом човечанству срећу и остварити оно мистично хиљадугодишње царство мира на земљи, које се показало на Патмосу у визији ономе славном апостолу визионару, светом Јовану Евангелисту... Речено је српском пословицом, да на мрзану кућа остаје. А у руским народним причама увек је презрени и „глупи" Иванушка на крају морао спасавати своју браћу, која су се правила паметнијом од њега. Тако ће православни Словени са осталим православним народима, као мрзан и презрени Иванушка, спасавати обе хемисфере света, Исток и Запад. (48).

Речи охрабрења и утехе

Немојте мислити, молим вас, да је наша вера у највишу победу добра над злом поколебана нашим страдањем. (49)

Наши владари су увек говорили да се Србија мора борити за истину иако у почетку изгледа да она неће победити. (50)

Па ипак, ми се надамо. Ми се боримо за слободу и правду. Наша борба за такве идеале могла би бити потпун неуспех само ако не би

постојао Бог. Али има Бога, цела Србија верује у Бога. Наша борба не може пропасти, као што ни наш Бог није привиђење... Последњи чин велике трагедије није смрт него васкрсење. Ја не верујем да ће Србија потпуно умрети. (51)

Непријатељи су ме више гурнули Теби у наручје него пријатељи. Пријатељи су ме везивали за земљу, непријатељи су ме дрешили од земље, и рушили сва моја надања у земљу.

Ови су ме учинили странцем угземаљским царствима, и непотребним становником земље. Као што гоњена звер нађе сигурније склониште него негоњена, тако сам и ја, гоњен непријатељима, нашао најсигурније склониште, сакривши се под Твој шатор где ни пријатељи ни непријатељи не могу погубити душу моју. (52)

Заиста, гоњењем вас неправедни деле од себе; а ви треба да сте одељени од њих. Не гоне ли вас, изједначиће вас са собом.

Добро је што вас гоне. Доказују тиме, да нисте што и они, нити они што и ви.

Преслани сте им ви, ваистину. А они су навикли на бљутава јела.

Шта вреди што вас задржавају на вашем путу? Ко задржава реку, спрема поплаву.

Праведници, ви сте омрзнути не зато што говорите о правди него зато што сте ви правда. А друштвени грозд воли да слуша приповетке о правди но не воли да види правду. (53)

+++

Поштеди остатак Срба, страшни Господе!...

Ако смо ми живи недостојни Твоје милости, а Ти послушај наше мртве, који Тебе славном смрћу прославише а нас растанком ожалостише. И због њих, призри и услиши нас недостојне. Амин. (54)

Текстове изабрао Др Марко С. Марковић

Наведени изводи су узети из следећих књига, збирки и беседа владике Николаја: „Изнад греха и смрти", „Речи о свечовеку", „Молитве на језеру", „Рат и Библија", „Изнад Истока и Запада", „Индијска писма", „Говори српском народу кроз тамнички прозор", „Српски народ као Теодул", „Трагедија Србије", „Косово и Видовдан", „Божје заповести", „Духовни препород Европе", „Добровољци", „Душа Србије", „Србија у светлости и мраку", „Три авети европске цивилизације", „Све зависи од нас а ми од Бога", „Устанак робова."

НАПОМЕНЕ:

Римске бројке означавају томове Сабраних дела Владике Николаја.

(1) *Српски народ као Теодул,* V, 675
(2) *Говори сриском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 309
(3) *Устанак робова,* III, 50
(4) *Говори српском народу кроз тамнички арозор,* XIII, 264
(5) *Косово и Видовдан,* IX, 330 –
(6) *Трагедија Србије,* III, 382
(7) *Србија у светлости и мраку,* III, 613
(8) *Српски народ као Теодул,* V, 654
(9) *Српски народ као Теодул,* V, 674–675
(10) *Српски народ као Теодул,* V, 675
(11) *Српски народ као Теодул,* V, 678
(12) *Српски народ као Теодул,* V, 679
(13) *Говори српском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 246
(14) *Индијска писма,* V, 703
(15) *Божје заповести,* III, 785
(16) *Божје заповести,* III, 786
(17) *Божје заповести,* III, 744
(18) *Божје заповести,* III, 787
(19) *Речи о Свечовеку,* IV, 769
(20) *Речи о Свечовеку,* IV, 769
(21) *Изнад греха и смрти,* IV, 335
(22) *Говори српском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 337
(23) *Говори српском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 338
(24) *Речи о Свечовеку,* IV, 639
(25) *Говори српском народу кроз тамнички прозор* XIII, 287
(26) *Духовни препород Европе,* III, 37
(27) *Говори српском народу кроз тамнички Прозор,* XIII, 310
(28) *Говори сраском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 331–332
(29) *Рат и Библија,* V, 249
(30) *Говори сраском народу кроз тамнички прозор,* XIII, 287
(31) *Молитве на језеру,* V, 109
(32) *Божје заповести,* III, 778
(33) *Божје заповести,* III, 778
(34) *Добровољци,* V, 827
(35) Индијска писма V, 742
(36) *Добровољци,* V, 825
(37) *Добровољци,* V, 826

(38) *Душа Србије,* III, 377
(39) *Рат и Библија,* V, 188
(40) *Рат и Библија,* V, 189
(41) *Рат и Библија,* V, 190
(42) *Три завети европске цивилизације,* X, 624
(43) *Три завети европске цивилизације,* X, 626
(44) *Српски народ као Теодул,* V, 684
(45) *Све зависи од нас, а ми од Бога,* X
(46) *Изнад Истока и Запада,* V, 803
(47) *Српски народ као Теодул,* V, 681
(48) *Српски народ као Теодул,* V, 681
(49) *Душа Србије,* III, 383
(50) *Србија у светлости и мраку,* III, 624
(51) *Трагедија Србије,* III, 421–422
(52) *Молитве на језеру,* V, 110
(53) *Речи о Свечовеку,* IV, 735–736
(54) *Добровољци,* V, 827

СУДБИНА РУСИЈЕ И КРАЈ СВЕТА

О правом знаку краја

Наша времена су „претпоследња", али „последња", у смислу коначног престанка историје, нису. Да би времена заиста била последња – последња! треба да се појави лажни месија у злу уједињеног човечанства – антихрист кога ће Јудеји први одушевљено дочекати, а затим се разочарати и окренути Господу Исусу Христу. О антихристу је писао, још у раним данима Цркве, Св. Иполит Римски:

> У самој ствари обмањивач жели да се у свему уподоби Сину Божјем. Христос је лав, лав је и антихрист. Христос је цар – цар небеског и земног, царем ће (но само) на земљи бити и антихрист. Спаситељ је показан као јагње – и тај ће предстати као јагње, мада ће изнутра бити вук. Обрезан је био Спаситељ – и на исти начин овај ће се јавити у обрезању. Христос је послао апостоле свим народима – и на исти начин он ће послати лажне апостоле. Христос је сабрао расејане овце – а он ће, подобно Њему, сабрати расејани народ јеврејски. Христос је онима који у Њега верују дао драгоцени и животворни крст – и овај ће на исти начин давати своје знамење. Као човек се јавио Господ – и овај ће на сличан начин доћи

као човек. Из јеврејске средине произашао је Христос – и овај ће се родити међу Јудејима. Христос је Своје сопствено тело показао као храм и васпоставио га у трећи дан – и тај ће васпоставити камени храм у Јерусалиму.

А познати руски мисионар, прота Григорије Дјаченко, о обраћању Јевреја писао је 1900. године:

> Израил служи мамону и пролазним световним интересима, али у дубини душе чува наду својих предака. Ако тешка школа, коју им је одредио Господ достигне свој циљ у вези с њима, тада као да ће скрама спасти с њихових очију, и они ће схватити Кога су распели. И што су се дуже ругали Ономе, Који је био испуњење њихових очекивања, дубље ће бити њихово метанисање и истинскија њихова вера и љубав.

Тога још увек нема, а кад буде – све ћемо знати.

Пророчанства руских светаца

Пророчанства правих пророка Божјих увек и свагда су се испуњавала, за разлику од бунцања типа „Креманског пророчанства" или „Деда Милоја." Тако је и у наше дане. Ево шта су руски Св. Оци говорили о тријумфу безбожничке револуције – и све се, од 1917. на даље, испунило.

Св. Серафим Саровски:

> До рођења антихриста произаћи ће велики и дуготрајни рат и страшна револуција у Русији, која превасходи сваку уобразиљу људску, јер ће крвопролиће бити најужасније: буне какве су Рјазинова, Пугачевска и Француска револуција – ништа нису у поређењу с оним што ће бити у Русији. Многи отачаству верни људи ће бити убијени и наступиће грабљење црквених имања и манастира; осквернење церкова Господњих; уништење и пљачка имовине добрих људи; реке руске крви ће потећи. Али Господ ће помиловати Русију и путем страдања привешће је у велику славу... – На земљи руској биће велика невоља... Православна вера биће погажена, архијереји Цркве Божје и друга духовна лица отступиће од чистоте Православља, и зато ће их Господ тешко казнити.

Игуман Черменецког манастира **о. Антоније (Бочков),** Оптиним старецима 1848:

> Ако тријумфује слободна Европа и сломи последњу ограду – Русију, шта нас чека – расудите сами. Не смем да нагађам, само молим премилостивог Бога да не угледа душа моја долазеће царство таме.

Св. Игњатије Брјанчанинов

Св. Игњатије Брјанчанинов говори о болести која потреса Европу од краја 18. века:

> Из коначног светског деловања те болести мора да се јави „безаконик", геније над генијима, као што се из Француске револуције родио његов праобраз – колосални геније, Наполеон.

Бог је помешао људима језике и расејао их посвуда да би их спречио да се удружују у греху. Савремена средства комуникације то омогућују, тврдио је он.

Свети Теофан Затворник:

> Ако код нас све буде текло на тај начин, какво је чудо ако се и код нас понови крај осамнаестог века са свим његовим ужасима? Јер од сличних узрока бивају сличне последице.

Св. Варсонуфије Оптински:

> Прогони и мучења првих Хришћана ће се, можда, поновити. Ад је разрушен, али није уништен, и долази време кад ће се он огласити. Сви ће манастири бити разрушени, и Хришћани који имају власт биће свргнути... То време није далеко. Сетите се ове моје речи. Доживећете та времена...
>
> Страшна ћемо времена доживети, али благодат Божја ће нас покривати. Свуда мрзе Хришћанство. Оно им је – јарам, смета им да живе слободно, да слободно праве грехе. Разара се, трули, изрођава се најновије поколење. Хоће без Бога да живе. Али, шта? Плодови таквог живота су очити... Антихрист отворено иде у свет. Али то у свету не признају... Одавде, из манастира, очитије су мреже ђаволље. А у последња времена храмови ће бити разрушени. А на њиховом месту биће саздана идолишта и слично. Манастири ће бити врло гоњени и притешњивани. Истиски Хришћани ће се крити у црквицама.

Сав свет налази се под утицајем некакве силе, која овладава умом, вољом и свим душевним силама човековим. То је оностране, зла сила. Извор њен је – ђаво, а људи зли су само оруђе чијим посредством он делује. То антихрист иде у свет. Они су му – претече. О том Апостол говори: „Послаће им духа заблуде, да верују лажима. Јер љубав истине не примише да би се спасли." Нешто мрачно, ужасно иде у свет. Човек као да остаје без заштите. Толико их савладава та зла сила да они нису свесни шта раде.

О лажном Васељенском сабору

Чувени руски старац **Кукша** (Величко), кога је Бог прославио, а Црква канонизовала (+1964), упозоравао је правоверне на отпадију у крилу саме Цркве. Ево његовог пророчанства:

Наступају последња времена. Ускоро ће бити екуменистички Сабор под именом „Свети." Али то ће бити управо онај „осми Сабор, који ће бити збориште безбожника." На њему ће се све вере ујединити.

Затим ће бити одбачени постови, монаштво у потпуности затрто, епископи ће се женити. Нови календар ће се увести у Васељенску Цркву. Бдијте. Посећујте храмове Божије док су још наши. Ускоро се намо неће моћи одлазити, све ће се променити. Само изабрани ће то видети. Људе ће приморавати да иду у цркву, али ми не смемо да идемо тамо ни у ком случају. Молим вас, стојте у Православној вери до краја ваших дана и спасавајте се!

Св. мученици Романови О православном цару у Русији

Значај православне монархије у задржавању сила зла је непроцењив. Док год је постојао православни цар у Русији, веран начелима Еванђеља, силе зла нису могле да се размахују по својој жељи. По учењу Светог Златоуста, који тумачи речи Св. Павла о ономе који задржава појаву антихриста (2. Сол. 2, 1–4, 6–8) :

Једни претпостављају што под тим треба подразумевати благодат Светог Духа, а други – Римску државу. С овим последњима се више слажем. Зашто? Зато што ако би Апостол хтео говорити о Духу, не би се о томе изразио нејасно, него би рекао одређено, да антихристу

> благодат Светог Духа спречава да се јави, то јест дарови (Духа Светог – прим. В. Д.). Уз то, већ би требало да се антихрист јави (ако он мора да се јави кад оскудевају дарови – пошто су дарови већ одавно оскудевали). Кад се прекине постојање Римске управе, тада ће он (антихрист) доћи. И праведно је. Јер до тог часа док се буду плашили те државе, нико се неће (брзо) потчинити антихристу; но после тога, кад он буде разрушена, наступиће безвлашће и он ће стремити да угради сву – и човечанску, и Божанску власт. На тај начин су претходно била разрушена царства: Мидско – Вавилонцима, Вавилонско – Персијанцима, Персијанско – Македонцима, Македонско – Римљанима; тако ће и ово последње бити разорено и уништено антихристом; њега ће победити Исус Христос.

Руски народ је, у својој историји цареву власт тако и доживљавао: као ону која задржава појаву антихриста. Одатле идеја о translatio imperii – преношењу царске власти: од Првог Рима (који је пао у јерес папизма) Другом Риму (Цариграду), који је пао у унију с папом и под власт мухамеданаца, а затим Трећем Риму, Москви.

Зато је старац Филотеј писао цару Ивану IV Васиљевичу Силном:

> И да зна власт твоја, благочестиви царе, да сва царства православне хришћанске вере сабраће се у твоје једино царство. Једини си ти цар Хришћана у читавом поднебесју. Не преступај, царе, заповести које твоји прадедови положише: велики Константин и блажени Владимир и велики богоизабрани Јарослав и други блажени свеци.

А Патријарх Јеремија III Константинопољски у писму цару Фјодору Јовановичу:

> Доиста у теби, побожни царе, пребива Дух Свети, и од Бога ће таква мисао тобом бити у дело приведена, јер Древни Рим, Константинопољ, налази се под влашћу унука агаренских, безбожних Турака: твоје пак велико царство Руско, Трећи Рим, све је превазишло побожношћу, и сва богатства царства су се сабрала у твоје царство, и ти се једини под небеским именујеш хришћанским царем у свој васељени од свију Хришћана.

Цар Алексеј Романов био је тога свестан:

> Неки мисле да је Цар изнад Архијереја. Други расуђују да су архијерејии изнад Цара. Архијерејска власт је духовна, а власт Цара

је световна, и њој су подложне ствари временске. Господ Бог, када је створио земљу, заповедио је двама светилима да је обасјавају – сунце и месец – и кроз њих је нама показао власт архијерејску и царску.

Свест о Русији као Царевини је свест о руском народу који је, као православан, Нови Израиљ. Зато је **митрополит Антоније (Храповицки)** 1916. говорио:

> Народ признаје само оно што је у складу с црквеним предањем. За њега све друго није народно: „Реците нашем сељаку: не нападај Јевреје, Пресвета Богородица и сви Апостоли били су Јевреји. – Шта ће он одговорити? „Лаж – казаће. – Они су живели онда кад су Јевреји били Руси." Он одлично зна да Апостоли нису говорили руски, да Руса онда није ни било, али он жели да изрази истиниту мисао да су у то доба Јевреји који су у Христа веровали били у оној истинитој вери и Цркви с којом се сада слио руски народ и од које су отпали савремени Јевреји и њихови, Господу непокорни, преци.

Цела царска историја Русије била је борба за православље – од Св. Александра Невског, који туче папине крижаре до Александра I Романова, који туче Наполеона, западноевропског претечу антихриста. Повод за Севастопољски рат био је сукоб православних и паписта око храма у Витлејему. Париски надбискуп Сибур га је назвао ратом против „Фотијеве јереси", а цар Николај I је водио рат за православље. Први светски рат Руси су схватали као рат за ослобођење православних на Балкану од западних јеретика и мухамеданаца; за ослобођење Јерусалима и Цариграда, за стављање крста на свету Софију.

Зато је руски философ Сергије Булгаков, кад је западни плаћеник Керенски свргао цара Николаја II, овако осећао оно што се збило:

> Волео сам Цара. Хтео сам Русију само с Царем, и без Цара Русија за мене није Русија. Први покрет душе – чак подсвесни, толико је био дубок – кад је револуција извршена и кад су се, као и пре, чули покличи: рат до победног краја био је такав; али зашто, чему и победа без Цара. Шта ће нам Цариград, кад нема Цара. Цару је и приличио Цариград /.../ И мисао о томе да у Цариград може ући Привремена влада с Керенским, Мињуковим, била ми је тако одвратна, тако смртоносна, да сам у срцу осећао ледену мртвачку празнину.

Од када је цара у Русији нестало, свет је огромном брзином почео да тоне. И тај процес траје и до данас.

Обнова руског царства

Многи православни Срби се надају да ће се Русија обновити као царевина пред крај света и долазак антихриста. И заиста: било је светих руских стараца који су о томе говорили, и то наговештавали. Али, услов је један: да се руски народ покаје, и врати Господу Исусу Христу. Ево неколико размишљања у том правцу.

Схиархимандрит Антоније (Чернов), келејник Светог Теофана Полтавског:

> У последња времена, причао је владика, Русија ће бити монархија. То ће у целом свету изазвати непријатељску реакцију. Непријатељи ће на Русију насрнути као скакавци. „Зар је то рат? – питао је владика Теофан – Рат ће бити кад на Русију сав свет устане." И, доиста, Антихрист ће Русију представити као непријатеља света, јер ће она објавити да је Православна, кад Православље ишчезне (у другим земљама).

Иван Иљин каже:

> Велика је илузија да је „од свега лакше" узвести на Престо законитог Господара. Јер законитог Господара треба заслужити срцем, вољом и делим. Не смемо да заборавимо поуке историје: народ, који није заслужио законитог Господара неће умети да га има, неће умети да му служи вером и истином и издаће га у критичном тренутку. Монархија није најлакши и општедоступни вид државности, него најтежи, јер је то најдубље душевно устројство, који духовно од народа захтева монархистичку правну свест. Република је правни механизам, а монархија правни организам. И још увек не знамо хоће ли руски народ после револуције бити у стању да се сложи у тај организам. Предавати законитог Господара на растргнуће антимонархистички настројеној руљи било би злодело пред Русијом.

Чувени богослов Руске Заграничне Цркве **Архимандрит Константин (Зајцев):**

> Васпостављање Руске монархије није проблем политички. Можда звучи парадоксално, али у садашње време реални политичар може

> бити само онај ко је способан да проникне у мистичку суштину ствари и збивања. Само је духовно препорођена Русија може повратити свету/.../ Постоји само један вођа, који је у стању да нам врати Русију – онај, који јој је поставио почетак, у виду Свете Русије утврдивши руско великодржавље, Свети Владимир. Русију треба „крстити." Једино поново крштена Русија може да постане опет Православно Царство. Да ли је могуће то ново духовно рођење? У томе је – питање битија Русије, као Историјске Личности, која нам је позната из историје и која је окончала свој спољни, државно – организовани живот с падом Трона њених Царева. Другог пута васпостављања Историјске Русије нема. И то није само наш, руски проблем. То је и проблем светски, васељенски. Јер од тог другачијег решења његовог зависи судбина света, тачније, зависти питање о зрелости света и о близини наступања Осмог Дана.

Дакле, обнова царства је УСЛОВЉЕНА ПОКАЈАЊЕМ РУСИЈЕ. Без тога, царства неће и не може бити. И Срби правоверни то треба да знају: Господ ће се смиловати само покајницима. У супротном, никаквог руског цара неће бити, него само, и једино, гнев Божји.

О условности пророчанстава и нади за верне

Пророчанства о последњим временима су увек – условна. Ако се људи покају, последња времена се одлажу. Руски философ, Лав Тихомиров, писао је о томе 1907. године:

> Антихрист је свагда готов да се јави, само ако га пусте људи. Садашње време, на пример, има пуно предзнака краја света, и у моралном смилу имају право они који нас упозоравају: „Дечице, последња су времена." Та су времена доиста последња ако се узме у обзир карактер њихов, усиљеност снага зла и ослабљено стремљење људи Богу. А да ли су „последња" по часу, хронолошки? То се, чини ми се, знати не може. Мислимо, да ако би се слободна воља људи наново пробудила, макар и згрожена гнусним изгледом мрзости опустошења, и ако би се опет устремила Богу, антихрист, већ сасвим спреман да нам уђе на врата, био би поново одбачен у свој бездан/.../ до погоднијих услова. И тако, мислим, да рок није одређен. Он зависи од нас, људи, од слободне наклоности према добру или злу, Богу или сатани.

А **Свети Нектарије Оптински** је тешио верне:

> Над човечанством се надвило предосећање социјалне катастрофе. То сви осећају инстиктивно као мрави. Али верни не морају да се плаше; оградиће их благодат. У последња времена са верним ће се десити исто што и са апостолима пред Успење Мајке Божје: сваки верник, где год да служи, биће пренет на једно место.

Године 1910. он је имао виђење у сну:

> Видим огромно поље, и на том пољу збива се страшан бој између безбројних војника богоодступника с невеликом групом Хришћана. Сви богоодступници су јако наоружани и воде борбу по свим правилима војне науке, а Хришћани су без оружја. Ја, барем, код њих не видим никакво оружје. И већ се, на мој ужас, може предвидети исход битке: наступа моменат коначне победе богоодступничких војски, пошто од Хришћана скоро да нико није ни остао. Празнично голишаве гомиле богоодступника са женама и децом ликују и већ празнују своју победу... Одједном, по броју ништавна група Хришћана, међу којима видим и жене, и децу изненада напада своје и Божје противнике, и за један трен читаво огромно поље битке покрива се труповима антихришћанске јединице, и све неизбројно мноштво њено показује се као побијено и притом, на крајње удивљење моје, без помоћи било каквог оружја. И упитах хришћанског војника који је стајао близу мене: „Како сте могли да одолите таквој безбројној војсци? „ – „Бог је помогао!" – одговорио је он. – „А са чиме?" – упитах – „Гле, у вас оружја није било." – „Чиме смо стигли!" одговори војник. Тако се завршило моје сновиђење.

Од Св. Нектарија Оптинског остала је и молитва за последња времена:

> Господе Исусе Христе, Сине Божји, Који долазиш да судиш живима и мртвима, помилуј нас грешне, опрости падања у грех свега живота нашег, и начином који сам знаш сакриј нас од лица антихристовог у скривеној пустињи спасења Твога.

2011.

Коначне истине

О животу и смрти по православном предању

У најстаријем сачуваном делу светске књижевности, „Епу о Гилгамешу", главна тема је тема смрти: краљ Урука, Гилгамеш, саздан од божанског и људског елемента, изгубио је најбољег пријатеља, Енкидуа, који је, после свих заједничких бојева и победа, умро. Пре но што је Енкидуа срео, Гилгамеш је био сурови тиранин, од кога су трпели сви његови поданици; кроз пријатељство, он се очовечује, постаје други и другачији... А онда, Енкиду одлази у подземни свет... Болан због губитка, уплашен за своју будућност, Гилгамеш јури степама. На крају, кад љубав у њему надјача смрт, одлази до Утнапиштима, човека који је преживео потоп, и који живи на острву блаженог бесмрћа. Ту добије травку бесмртности, коју би желео да подели са остатком човечанства: Гилгамеш више није онај негдашњи, себични тиранин, него брат свих људи. Међутим, док се купао, змија му украде травку (змија из Књиге Постања је, свакако, потпуно сећање на оно чега се „Еп о Гилгамешу" сећа мутно). Вративши се у свет људи, краљ Урука се не смирује;путује ка земљи мртвих, да се сретне са Енкидуом... А кад се сретну, душа пријатељева му саопштава да, кад би Гилгамеш знао какви су закони у свету сени, он би сео и заплакао... И још му саопштава да се мучи, и да њега, Енкидуа, „црви једну као старо одело".. Лутајући при повратку на Итаку, Одисеј, по савету чаробнице Кирке, силази у подземни свет, да покуша да нађе старог пророка Тиресију, који ће му рећи хоће ли икад загрлити Пенелопу, своју супругу, и Телемаха, сина свога. У подземљу види много сени покојника... Међу њима је и славни Ахил, кога Одисеј поздравља и ласка му, као краљу подземног света. А Ахил му одговара да би радије био роб у царству

живих него краљ у подземљу... Орфеј, певач који песмом кроти дивље звери, по губитку вољене Еуридике силази у свет сени, и тамо успева да припитоми не само адског пса, Кербера, него и да гане Ада и Персефону, богове-господаре подземља, који му дају душу Еуридикину да је врати међу живе, под условом да се не осврће да би је погледао док се пењу, уз Хермесову пратњу, ка горњем свету; Орфеј не издржи, и Еуридика се заувек враћа у „душа рудник чудесан" (Рилке). Дантеова „Божаствена комедија" сва је саткана од путовања кроз свет покојника, који, у складу са средњовековним римокатоличким учењем, пребивају у паклу, чистилишту или рају. Сам водич Дантеов, римски песник Вергилије, са душама других врлинских пагана, који нису примили крштење, пребива у лимбу, царству сетних сени... Шекспиров „Хамлет", најтумачениje књижевно дело свих времена, непрестано се суочава с проблемом смрти... Монолог „Бити или не бити" изражава кључну двоумицу данског краљевића – зашто човек живу у свету зла и муке, кад би себи „могао слободу да пружи и голим ножићем."... Ко би трпео сва зла кад би знао шта га чека са оне стране гроба? Зар човек самоубиством не би могао да ослободи себе? Али, шта га чека кад оде? Само захваљујући страху од посмртне судбине, опстаје се у свету пуном неправде и зла... А онда, Хамлетов разговор са гробарима, огуглалим на свој посао, и монолог с лобањом Јорика, дворске луде, која је огледало свачије судбине. Пред сам крај, кад га Лаерт изазива на двобој, Хамлет ослушкује у себи слутњу која би, како он каже, „узнемирила једну жену"; Хорације, најбољи пријатељ, каже му да не иде на двобој, али дански краљевић, меланхоличан више но игда, тврди да „пркоси предсказањима"и да ће, кад– тад, морати да се суочи са смрћу, па није битно да ли ће то бити пре или касније... „Има промисла и у паду једног врапца", сећа се Хамлет, сумњичав и разривен двоумицама, речи из Еванђеља... У пустоши која их са свих страна окружује, Владимир и Естрагон, јунаци Бекетове драме апсурда, док чекају Годоа, размишљају о томе да ли да се обесе или да живе, и, пошто је свеједно, желе да негде оду, али се не мичу с места... Сва озбиљна светска књижевност, од самих својих почетака до данас, пита се – какав је смисао људског живота у свету пуном смрти и умирања. У својој беседи приликом добијања Нобелове награде,

Андрић је указао на чињеницу да је уметност својеврсно заваравање смрти (као у причи о Шехерезади; или, као у његовој причи „Аска и вук")... „Има сеоба. Смрти нема", теши нас Црњански. Али, само теши... Смрти има... Шта је она? Капија или зид? („А кад ми дође да прсне глава/ о тог живота хридовит крај", вели Лаза Костић у „Santa Maria della Salute")...

О чему певају песници?

Песници су о смрти певали, тражећи одговор: Његош је био хришћански сигуран да смо „искра у смртну прашину" и „луча тамом обузета", па се строго обрачунавао са материјалистима „Демокрите, и ти, Епикуре, /зли тирјани душе бесамртне", обраћао се античким мртводушницима, атеистичким философима. Ђакомо Леопарди је, са своје стране, веровао да је смрт крај, али и ослобођење од свих неизмерних патњи у овом свету. А Рилке, један од највећих песника 20. столећа, у својој збирци метафизичких сазирања, „Часловац", која је настала по доласку из Русије, вели: „Сопствену смрт, о Боже, сваком дај, / мрење што ниче из оног живота, / где му се љубав збивала, и сјај, / и смисао, и беда и страхота." Јер, не добија свако своју смрт, која треба да буде срп за пуни клас, клас спреман за жетву. Данашњи људи, обзидани делима својих руку и кријући се од Бога у мртвачком ковчегу технологије, по Рилкеу, ни не знају праву тајну смрти. Зато умиру недостојно: „Са вечношћу се курвасмо, а када/ Час порођаја дође, из нас пада/ Мртворођенче наше смрти.".. По Рилкеу, то је „заметак кржљав, и крив, и пун јада".. Горак због тога, немачки песник додаје: „И свако као дроља окончава/ од царског реза, грчева и ватре".. Да би човек умро достојно, он мора да испуни своје предназначење (да се, како рече један српски песник, пење у Бога да не би силазио у звер): „Понекад неко с вечере се дигне, / ван изађе, и кораца, кораца, /док једној цркви на Истоку стигне/ и њега деца славе ко мртваца. //А онај који умире у кући, / уз сто и чашу, оста где је био. / И деца светом морају се вући/ ка цркви што је он заборавио", дефинисао је Рилке пут из датости у задатост... Или, простије, са једног српског споменика који је у књигу преписао Радојко Николић: „А сад, децо и унуци моји, / добро знате шта вам дужност стоји: / поштуј Бога и ближњега свога, / придржте се

карактера мога" (по апостолу Павлу: „Угледајте се на мене, као и ја на Христа")... Лорка је жеђ за лепотом постојања оставио као везу између живота и смрти: „Кад умрем, оставите балкон отворен. // Дете једе наранџе. Гледам га с балкона. //Косач жито жање. / Чујем га с балкона. //Кад умрем, оставите балкон отворен."..

Има ли утехе неутешноме?

Ипак, каква је утеха, пред смрћу, књижевност? Култура? Уметност? Наука? Слаба, никаква скоро. Јуродиви руске философије, Василије Розанов, који се стално колебао између паганства („радост чулног живота", полност и брак, рађање) и хришћанства (које је, по њему, донело свест о трулежности човекових подухвата и„горким плодовима света"), пред појавом смрти је све схватао... И писао је: „Ја сам говорио о браку, о браку... А мени је долазила смрт, смрт, смрт... /.../ Двадесет сам година „жуборећи као поточић" трчкарао око гроба... И још сам се нервирао: зашто све око мене није весело и не цвета цвеће? Све сам прекасно сазнао/.../Мислио сам да је све бесмртно. И певао сам песме. Сада знам да ће се све завршти. И песма је утихнула. /.../Смрт ја апсолутно не могу да поденесем. Зар није чудно живот провести тако, као да смрти нема. Нешто најобичније и најпостојаније. Међутим, ја сам се према њој односио као да нико и ништа не треба да умре. Као да смрти није било. Нешто најобичније, нешто вечно, и ја то нисам видео. Наравно, ВИДЕО САМ ЈА ЊУ, али, значи, ЈА НИСАМ ГЛЕДАО на умируће. И не значи ли то да их ја НИСАМ ВОЛЕО? Ето, то је „лош човек у мени", лош и страшан. Када то схватим, ја мрзим себе." То, то нам се дешава: жуборимо, жуборимо, а онда, изненада, пресушимо, испаримо, утекнемо у земљу, као понорница... Смрт дође по своје, све погази или, боље рећи, све искључује, као гавран лешину... И онда нам је јасно зашто је Розанов тако одлучан: „'Умро је човек', и ми чак не знамо КОЈИ: то је већ за плакање, за очајање... док се цела цивилизација преврће у глави, ми не желимо 'Атилу и Иловајског' (руски историчар, нап. В. Д.), већ само да седнемо на ту гомилицу земље и да понизно завијамо као пси... О, ево како ГОРДОСТ пролази. Проклето својство. Нисам те узалуд одувек мрзео.".. То, то је најтачније: сести на хумку, и понизно завијати, као пас: над сваким, сваким ближњим, јер је

Момчило Настасијевић знао да смо сви род, и да кад неко умре – „и моје срце рушно је" („Труба"). Завијати и плакати, оплакивати, нарицати, као што је Гилгамеш оплакивао Енкидуа, и Давид Јонатана, проклињуће горе гелвујске које му не сачуваше најбољег пријатеља... Зато је и Бог Који је постао Човек, Господ Исус Христос, плакао над Својим пријатељем, Лазаром, који је четири дана био у гробу и чије је тело већ почело да се разлаже и да заудара. Плачући над њим, Христос је плакао над сваким човеком, створеним за бесмртност и потонулим у смрт. Плач Христов над Лазаром био је један од најочитијих доказа трагичности онога кога је Свети Јустин Ћелијски звао „мали бог у блату", потомка сверодног Адама. Па, има ли игде наде? Розанову је, иако је лудовао, викао против хришћанства у име „паганских животних радости", било јасно: „Када боли душа, тада ми није до многобоштва. Реците ми, коме је са „болном душом" уопште потребно многобоштво? /.../Мени је потребна само утеха, и треба ми само Христос... (Многобоштво и јудаизам ми ни на памет не падају)." А то, по њему, води молитви: „СУШТИНА молитве је у признању сопствене дубоке НЕМОЋИ, дубоке ограничности. Молитва постоји тамо где кажеш: "ја не могу"; тамо где је „ја могу", тамо нема молитве".. А вера у Христа страх од смрти побеђује – духовним животом, утемељеним на чињеници да је Христос васкрсао... Христос је васкрсао... Шта то значи? И шта је томе претходило?

Божје откровење о смрти и животу

Смрт је противприродна, и она је завишћу ђавола ушла у свет. Бог је саздао Адама и Еву да живе у бесмртности, која јесте заједница са Њим, Живим. Заповедио им је да раде у Едему и да га чувају: пре свега, да обделавају земљу свога срца и да се клоне издаје и неверства Богу, Источнику жизни. Пре него што су створени наши прародитељи, створени су анђели, од којих су неки, хотећи да, на силу, буду богови уместо Бога, постали зли и мржњом отровани демони. Сатана, њихов вођа, бивши светлоносац („Луцифер") због гордости (а гордост је грех самозатворености и самообоготворења, и његов најтачнији симбол је змија која непрестано гризе сопствени реп) потонуо је у вечно умирање, које се никад не може окончати као ништавило (јер, Отац не убија: Он не узима, ни најмрзнијем,

смрзнутом јер мрзи, Свој првотни дар – дар постојања). Видевши ново саздање Божје, човека, телом тварног, и тиме сродног галаксијама, минералима, биљу и животињама, а душом духовног, сродног анђелима, који је, захваљујући томе, постао средишње биће универзума (за човека је, по учењу Цркве, сав свет саздан као богојављење, да би он у космичком храму био свештеник који благодари Творцу у име свих бића, словесних и немуштих), ђаво му позавиди. Преко човечице, која је остала сама (Адам на њу, у часу искушења, није пазио), непријатељ Творца и твари – оклевета Бога. Бог је рекао прародитељима да једу са сваког дрвета у врту, осим са дрвета познања добра и зла; ова заповест о посту није значила да је дрво познања добра и зла нешто лоше – напротив! Познање добра и зла је добро само по себи. Али, Адам и Ева је требало да сазру да би кушали са њега а да им то буде на корист; духовно бебе, које је требало да се још поје благодаћу са дрвета живота, они нису били кадри да кушају тврду храну познања добра и зла. А ђаво их је „упецао" („слатка мама, но би на удицу", рекао би Његош)тврдњом да ће, ако једу са забрањеног дрвета, постати бесмртни богови („богови" без Бога, магијски самообоготворени, као ђаво што је учинио са собом). Тиме су прародитељи прекинули доток живота са Источника. Како је уочио један Свети Отац –није Господ њима рекао: „Ја ћу вас убити ако једете са дрвета познања", него „Умрећете"; пошто је Бог живот, губљење везе с Њим је смрт. Господ је, и после страхотне људске самовоље, која им није донела механичко–магијску бесмртност, него увид да су голи, то јест обнажени од благодати Божје, покушао да им помогне и да их наведе на покајање. Међутим, Адам је кривицу пребацио на Еву, Ева на змију и Творац, да не би постали заувек непокајиви као што је непокајив ђаво, шаље обоје у свет, да трпе последице своје непослушности, које Свети Оци називају „кожне хаљине" (рађање на начин на који се рађамо, растење, узимање земне, трулежне хране, учење, сазревање, терет рада у зноју лица свога, изградња државе, механичке заједнице које нема без употребе силе, култура, уметност, наука и технологија, као вештине за опстанак у „долини суза", како Свето Писмо зове наш удео на земљи;и, на крају, болести и умирање). Смрт је, понављамо, противприродна, јер је човек саздан за бесмртност, и зато се нико са

њом не мири као што се мире животиње, које, кад им дође час, оду и угину. Смрт је скандал; она саблажњава својом мрачном неминовношћу, која потире сва дела људских руку... Истовремено, смрт је и лек, јер прекида живот у греху, као стању егоцентричног промашаја циља и смисла нашег путовања, а то је заједница са Богом. У Светом Писму се непрестано повезују грех (од старосрбског „огрех", промашај циља), ђаво (наводилац на грех, смртоносац, кога црквена песма назива „кваритељем ума")и смрт (одвајање душе од тела, што је болно баш зато што је противприродно, пошто је човек психофизичка целина, и душа и тело; наравно, душа је свесна и после смрти, док тело тоне у прах земни, од кога је настало – али пуноте живота нема без тела и душе „зглобљених законом природе", како вели једна православна молитва).

Ко нас спасава?

Човек својим силама није могао себе да спасе; само барон Минхаузен је себе извукао из блата, вукући се за перчин. Требало је да га спасе Творац; али не механичко – магијски, него даровима Своје љубави, која доноси живот и слободу. Зато је Син Божји, Бог по природи, у време цара Ирода, кад је светом лудовала смрт у свим својим видовима, од паганског идолопоклонства до страшних насиља у име империјалне моћи, постао по природи Човек, да би Своје саздање спасао од греха, смрти и ђавола и сјединио га са Небеским Оцем. У личности Христовој Божанска и људска природа сјединиле су се, како каже Четврти васељенски сабор, неразделно и несливено. Учећи, проповедајући, чинећи чуда, окружен апостолима и народом који је у Њему препознао Месију, Христос је Себе спремао за највећи бој – бој са смрћу. Када су Га распели они којима је цезар био важнији од Бога Љубави, и који су веровали у месијанско царство као рај на земљи, Христос је, Својим Божаством и Својом људском душом, сишао у царство покојника, у ад (грчка реч „ад" значи „невиделица", место таме и сенке смрти, одакле је Енкиду јадиковао пред Гилгамешом и Ахил пред Одисејем), и разорио га, победивши ђавола, господара смрти, и извевши душе оних који су Га од века чекали, почев од покајаних прародитеља Адама и Еве. За то време, од Великог петка до Васкрса, тело Христово

почивало је у гробу у Гетсиманији, да би, у недељу ујутро, поново сједињено с Божаством Христовим и Његовом људском душом васкрсло, и, преображено, прошло кроз гробну плочу. Тајну овог чуда Црква опева многим химнама, које изражавају, онолико колико је човековом уму и језику могуће, надразумну и сверадосну тајну: „У гробу телесно, у аду са душом као Бог, у рају са (покајаним)разбојником и на престолу са Оцем и Духом Светим био си, Христе, Који све испуњаваш, Неограничени.".. „Васкрсења дан је, просветлимо се, народе: Пасха је Господња, Пасха. Од смрти у живот и са земље на небо, Христос Бог нас преведе, док Му победничку песму певамо.".. „Васкрсење Христово видевши, поклонимо се Светоме Господу Исусу, Јединоме Безгрешноме. Крсту Твоме клањамо се, Христе, и свето васкрсење Твоје певамо и славимо. Јер си Ти Бог наш, осим Тебе другога не знамо; Именом се Твојим именујемо. Ходите, сви верни, поклонимо се Светом Васкрсењу Христовом, јер, гле, кроз крст дође радост целом свету. Свагда благосиљајући Господа, певајмо васкрсење Његово, јер ради нас претрпевши крст, смрћу смрт разруши.".. Те, и многе друге химне, Црква пева радујући се коначном тријумфу живота над смрћу: „Победа прогута смрт", кличе Свети Јован Златоусти. Од васкрсења Христовог, људи иду ка граници постојања као да тону у сан: тело почива у земљи, а душа у Богу, чекајући свеопште васкрсење из мртвих ради коначног Суда, када ће, како рече Борис Пастернак, векови као сплавови допловити до Христа Судије. „Не плашим се смрти, нити гробне таме–ја умрет не могу, Христос умре за ме", каже Свети владика Николај... Смисаоно језгро завештајног романа Достојевског, „Браћа Карамазови", јесте сахрана малог и правдољубивог дечака Иљуше, кога на починак испраћају, поред његовог напаћеног оца, и Алексеј Карамазов, искушеник код старца Зосиме и другови из Иљушиног одељења. После сахране, од чијег се описа срце кида, Аљоша деци држи говор о најдубљој тајни људскости: тајни свеопштег васкрсења из мртвих, када ћемо се сви опет видети, загрлити једни друге и испричати све што нам се десило. Аљоша моли другове малог покојника да никад не забораве тај тренутак, кад су се од њега растали, и понавља им да ћемо се ОБАВЕЗНО ВИДЕТИ, ОБАВЕЗНО ЗАГРЛИТИ ЈЕДНИ ДРУГЕ И СВЕ ЈЕДНИ ДРУГИМА

ИСПРИЧАТИ... Јер, живот као пад у ништавило нема смисла; он га има само ако је осмишљен васкрсењем, ако, остављајући тело, пролазимо кроз капију вечности и ако ћемо, једног дана, поново оденути тело, да се од њега више не растанемо.

Посмртно путовање

Али, наравно, тамо нас чекају Царство небеско или вечне муке. Јер, Бог нам је открио да после смрти, када је стање душе још увек привремено, и молитвама Цркве и ближњих може бити промењено набоље. После Страшног суда, када времена више неће бити, свако људско биће доспева у стање рајско или стање мучења, у зависности од правца своје воље: „Где ће ко бити по смрти, /за живота ће му се касти. / Куда се нагињао док живи, / кад умре, тамо ће пасти", каже пољски песник Адам Мицкјевич. Бог ће излити Своју бескрајну љубав на сва словесна бића која је саздао, на све анђеле и људе: та љубав је огањ. Ко у себи буде имао Божје љубави, за њега ће ово бити рај; ко је не буде имао, ко буде смрзнут јер је мрзео, за њега ће ова љубав бити пакао. Пакао се састоји у томе што Бог вечно воли оне који Га вечно мрзе. Или, како би рекао Свети Исак Сиријски, „бичеви у паклу су бичеви божанске љубави." Владика будимски Данило је причао да је један усташа зарежао: „Ако је у рају Србин Свети Сава, за мене је то пакао" – такво је стање оних који су за живота ишли путем зла и мржње, засноване на гордости. Пут у пакао су људске страсти, греси који су постали навике и без којих човек не може, иако су штетне и разорне. Мучење које страсти изазивају после смрти, кад човек више нема тела којим би могао да их задовољи, Свети Теофан Затворник пореди са стањем утамниченика кога су мучитељи нахранили сланом рибом, а не дају му да пије воде. Јер, телесним страстима (преједање, пијанство, блуд, итд.) се удовољава телом, али њихов извор је у души. Душа ће, кад јој тело оде у земљу, хтети да се преједа, напија, блудничи, али неће имати чиме, и гореће жеђу коју ништа не може да утажи... Зато су рани хришћани увек, кад се сретну, говорили један другом: СЕЋАЈ СЕ СМРТИ! Ако се сећаш смрти, не можеш сагрешити. Том сећању на смрт стреми, како би отац Јустин рекао, макар сузом и уздахом, свака побожна душа.

За шта се моли Црква?

А Црква Божја нам је, у свакој својој молитви, дала свест и о једном и о другом: и о смрти и загробном уделу нашем, и о животу у Христу. Молитвени канон који се чита на исход душе и молебан Пресветој Богородици кад се душа од тела раздваја пуни су вапаја хришћанина који је свестан како је живео, и шта га чека. „О како ћу погледати на Невидљивог, како ћу поднети онај ужасни призор, како ћу се усудити да отворим очи, како смем Господа мога видети Кога од младости нисам престајао да вређам?" пита се човек који се раздваја од тела... Он вапије и позива све ближње да се моле за њега, а нарочито свете ангеле и свог ангела чувара... Потресно је кад молитвеник каже: „Бога више никад нећу поменути, јер се у аду Господ не помиње, него ћу тамом покривен седети, и чекати свеопште васкрсење".. Или Мајци Божјој: „Раширивши пречисте и свечасне руке Твоје, као света голубица крила, приме ме, Владичице, под покров и сенку њихову... Ево, Владичице, спопаде ме страх кога сам се и бојао; ево подвиг велики обузе ме, буди ми помоћница, надеждо спасења мојега".. „Неспремног ме стиже смртна ноћ, мрачна и без месечине. Предајући ме неспремног ономе страшноме путу, нека ме прати милост Твоја, Богородице".. А песме опела: „Авај мени, какав подвиг има душа кад се растаје од тела! Авај, колико тада пролива сузе и нема ко да је помилује! Ка анђелима подижући очи узалуд се моли; ка људима подижући руке не налази помоћника... „О, Господе, зар православни хришћани не читају и не певају песме своје Цркве, и не мисле о њима, него их привлачи хедонистичко мртводушништво лажних оптимиста, који кажу да смо у Царству Божјем чим се причешћујемо на свакој Литургији? А шта ти вреди причешћивање ако немаш духовних плодова? Шта ће ти то вредети кад те сретну демони на митарствима, па те питају: „Зашто по страстима личиш на нас, а не на Христа? Ти си наш, а не Његов!" Шта ћу им рећи? Шта ћемо им рећи? Само да се Господ смилује и да нас прими, као последње, у Своје присуство, да не горимо у вечном пламену својих страсти, да нам се демони вечно не ругају! Васкрсли Христе, васкрсни душе наше!

2012.

Александар Каломирос

Огњена река / Да ли је Бог створио пакао? Да ли је Бог стварно добар?

Поштовани оци, браћо и сестре,

Без сумње живимо у време одступништва, које је предвиђено за последња времена. У стварности, већина људи су атеисти, иако многи од њих теоретски и даље верују. Равнодушност и дух света преовладавају свуда.

Који је разлог за ово стање?

Разлог је захлађење љубави. Љубав према Богу не гори више у људским срцима и последично, и љубав између нас људи је мртва, такође.

Који је разлог опадања љубави људи према Богу? Одговор је, сигурно, грех. Грех је мрачни облак који не дозвољава светлости Божијој да се покаже нашим очима.

Али, грех је увек постојао. Па како смо онда доспели до ове тачке, не само једноставног игнорисања Бога, већ до стварне мржње према Богу? Човеков став према Богу данас, није стварно незнање, или стварна равнодушност. Ако испитате људе пажљиво, уочићете да су њихово незнање и равнодушност, прожети дубоком мржњом. Али нико не мрзи нешто, што не постоји.

Сумњам да људи данас верују у Бога, више него у било ком времену у људској историји. Људи познају Јеванђеље, учење Цркве, и Божију творевину боље него икада. Имају дубоку свест о Његовом постојању. Њихов атеизам није стварно неверовање. Он је пре

одвратност према Некоме, кога познајемо веома добро, али кога мрзимо из свег срца, управо као што Га и демони мрзе.

Ми мрзимо Бога, из тог разлога Га и игноришемо, превиђамо Га, као да Га не видимо и правимо се да смо атеисти. У стварности ми Га сматрамо непријатељем, par excellence. Наше негирање је наша освета, наш атеизам је наша одмазда.

Али зашто људи мрзе Бога? Мрзе Га јер су њихова дела тамна, док је Бог светлост, али такође и јер Га сматрају за претњу, за блиску и вечну опасност, за противника на суду, на парници, за јавног тужиоца и вечног прогониоца. Њима Бог више није Свемогући Лекар, Који је дошао да их спасе од болести и смрти, већ пре сурови судија и осветљиви инквизитор.

Видите, ђаво је успео да људе учини да верују да нас Бог стварно не воли, да Он стварно воли само Себе, и да нас Он прихвата, само ако се понашамо како Он жели да се понашамо; да нас Он мрзи, ако се не понашамо као што је Он заповедио да се понашамо, верујући да је он увређен нашом непослушношћу, у толиком степену да морамо платити вечним мучењима, створеним од Њега баш са тим циљем.

Ко може волети мучитеља? Чак и они који се веома труде да се спасу од гнева Божијег, не могу Га стварно волети. Они само воле себе, покушавајући да избегну Божију осветu и задобију вечна блаженства, довијајући се како да задовоље овог страховитог и изузетно опасног Творца.

Да ли опажате ђавољу клевету о нашем Свељубећем, Свеблагом и апсолутно Добром Богу? Из тог разлога се на грчком ђаво назива диаволос, „клеветник."

II

Али шта је био инструмент овог ђавољег клеветања Бога? Која средства је он користио са циљем да убеди човечанство, са циљем да изопачи људску мисао?

Користио је „богословље." Прво је увео мало прекрајање у богословљу које је, када је једном прихваћено, успео да увећа све више и више, до степена да је Хришћанство постало потпуно непрепознатљиво. Ово је оно што називамо „Западно богословље."

Да ли сте икада покушали да тачно одредите шта је главна карактеристика Западног богословља? Добро, његова главна одлика је да сматра Бога као стварни узрок свега злог.

Шта је зло? Зар зло није отуђење од Бога, Који је Живот? [1] Зар није смрт? Шта Западно богословље учи о смрти? Сви римокатолици и највећи део протестаната сматрају смрт казном Божијом. Бог је сматрао све људе кривим за Адамов грех и казнио их је смрћу, то јест, одсекао их од Себе; лишио их Своје животодавне енергије, убијајући их прво духовно, а затим и телесно, неком врстом духовног изгладњивања.

Неки протестанти сматрају смрт, не као казну, већ као нешто природно. Али, зар није Бог Творац свих ствари у природи? Тако да је у оба случаја, Бог – за њих – стваран узрок смрти.

А ово је истина, не само за смрт тела. Једнако је истинито и за душевну смрт. Зар западни богослови не сматрају пакао, вечну духовну смрт човека, као казну Божију? И зар не сматрају ђавола Божијим послаником, задуженим за вечно кажњавање човека у паклу?

„Бог" Запада је један увређени и љутити Бог, пун гнева због људске непослушности, који ужива у Својој разорној страсти да мучи сво човечанство у вечности, ради њихових грехова, сем уколико Он не добије неограничено задовољство Свог увређеног поноса.

Каква је Западна догма спасења? Зар она није спасење од гнева Божијег? [2]

Зар не видите, дакле, да западно богословље учи да је наша стварна опасност и наш стварни непријатељ, наш Творац и Бог? Спасење, за Западњаке, јесте да буду спасени из Руку Божијих!

Како неко може волети таквог Бога? Како можемо веровати у Некога кога мрзимо? Вера је у својој дубокој суштини производ љубави, према томе, наша жеља би била да онај који нам прети, чак не постоји, нарочито када је ова претња вечна.

Чак и ако постоји средство избегавања вечног гнева овог свеприсутног, али ужасног Бића (смрт Његовог Сина ради нас), било би много боље, када такво Биће не би постојало. Ово је био најлогичнији закључак ума и срца људи са Запада, јер би чак и вечни Рај био неподношљив, са тако суровим Богом. Овако је атеизам рођен, и из овог разлога је Запад његово место рођења.

Атеизам је био непознат Источном Хришћанству, док му западно богословље није било представљено. Атеизам је последица западног богословља. [3] Атеизам је порицање, негација злог Бога. Људи постају атеисти, са циљем да буду спасени од Бога, скривајући главе и затварајући очи слично ноју. Атеизам је, браћо моја, негирање римокатоличког и протестантског Бога. Атеизам није наш стварни непријатељ. Стварни непријатељ је ово кривотворено и искривљено „Хришћанство."

III

Западњаци често говоре о „Добром Богу" (т.ј. на француском Le bon Dieu, како се скоро увек користи када се говори о Богу). Западна Европа и Америка, међутим, никада нису биле уверене да је такав Добри Бог постојао.

Напротив, они су звали Бога добрим, на начин како су Грци звали проклетство великих богиња, „евлогиа," то јест блаженство, благослов, са циљем да их искорене и да их зачарају.

Из истог разлога, Црно Море је названо „гостољубиво море," иако је у стварности, било ужасно и опасно море. Дубоко унутар западне душе, Бог се доживљавао као опасни Судија, Који никада не заборавља чак ни најмању увреду нанесену Њему, приликом преступања Његових закона.

Ова јуридичка идеја Бога, ово потпуно искривљено тумачење правде Божије, било је ништа друго, него заштита људских страсти у богословљу. То је био повратак незнабожачког процеса хуманизирања Бога и обоготворења човека.

Људи су по правилу, узнемирени и разгневљени када нису узети за озбиљно, и сматрају за понижење које само освета може уклонити, било злочином или двобојем. Ово је било светско, острашћено схватање правде, које преовладава у условима такозваног „хришћанског" друштва.

Западни Хришћани мисле о правди Божијој на исти начин такође; Бог, безгранично Биће је било бесконачно увређено Адамовом непослушношћу. Одлучио је да кривица Адамовог непослушања сиђе једнако на сву Његову децу, и да су сви осуђени на смрт ради Адамовог греха, који нису починили. Правда Божија за Западњаке

функционише као крвна освета. Не само човек који те је увредио, већ такође и сва његова породица мора умрети. А оно што је било трагично за човека, до безнадежности, је било да ниједан човек, нити чак цело човечанство, није могло задовољити Божије увређено достојанство, чак и када би сви људи у историји били жртвовани. Божије достојанство би било сачувано, само ако би Он могао казнити некога ко је истог достојанства као Он.

Тако да са циљем да спаси и Божије достојанство и човечанство, није било другог решења сем оваплоћења Његовог Сина, тако да би онда човек божанског достојанства, могао бити жртвован са циљем да спаси Божију част.

IV

Ова незнабожачко схватање правде Божије која захтева неограничену жртву, са циљем умирења, јасно чини Бога нашим стварним непријатељем и узроком свих наших несрећа. Штавише, то је правда која уопште није правда, пошто кажњава и захтева задовољење од особа, које уопште нису биле одговорне за грех њихових праотаца [4]

Другим речима, оно што Западњаци зову правдом, пре би требало да се назива озлојеђеношћу и осветом најгоре врсте. Чак и љубав Христова и жртва, губе свој значај и смисао, у шизоидном схватању Бога, Који убија Бога, са циљем да задовољи такозвану правду Божију.

Да ли ово схватање правде има икакве везе са правдом, коју нам је Бог открио? Да ли израз, „правда Божија" има ово значење у Новом и Старом Завету?

Вероватно да је почетак погрешног тумачења речи правда у Светом Писму, била у преводу грчке речи „дикаиосини." Није у питању погрешан превод, већ је та реч, будући да је паганска, хуманистичка, из цивилизације древних Грка, била оптерећена људским појмовима који су могли лако да воде у погрешно схватање.

Пре свега, реч „дикаиосини", доноси у ум једнаку поделу. Из тог разлога је представљена равнотежом. Добро је награђено, а зло је кажњено људским друштвом на правичан начин. Ово је људска правда, она коју имамо на судовима.

Међутим, да ли је ово значење правде Божије?

Ова реч „дикаиосини," „правда" је преводе јеврејске речи „цедака." Ова реч значи „божанску енергију која остварује човеково спасење." То је упоредно и скоро синонимно са другом јеврејском речи, „хесед", која значи „милост", „саосећање", „љубав", и речи „емет", која значи „верност", „истину." Ово, као што видите, даје потпуно другу димензију оном што ми обично схватамо као правду. [5]

Овако Црква Божија схвата правду Божију. Овако су Оци Цркве учили о њој.

„Како можеш звати Бога праведним", пише Свети Исаак Сирин, „када читаш стих о надници даној радницима": „Пријатељу нисам ти учинио ништа лоше; даћу последњима исто као и онима који су радили за мене од првог сата. Зашто је твоје око зло, ако сам Ја добар?"

Свети Исаак наставља: „Како може човек звати Бога праведним, када наилази на причу о блудном сину, који је уништио своје богатство у раскалашном животу, а ипак је само због кајања које је показао, Отац истрчао и загрлио га, дајући му власт над свим Његовим имањем? Нико други, него Сам Син Божији, рекао је ове ствари које се тичу Њега, да не би сумњали и на овај начин, је Он Сам сведок што се тиче Њега. Где је дакле, правда Божија, пошто је, док смо још били грешници, Христос умро за нас!" [6]

Тако да видимо да Бог није праведан, у људском значењу те речи, већ видимо да Његова правда означава Његову Доброту и Љубав, која је дана на „неправичан" начин, то јест, Бог увек даје без узимања ичега заузврат, и даје особама као што смо ми, које нису достојне примања. Из тог разлога нас Свети Исаак учи: „Немој звати Бога праведним, јер се Његова правда не огледа у стварима које се тичу тебе. А ако Га Давид назива праведним и часним, Син Његов нам је открио да је Он добар и благ. „Он је добар" каже Он, „злим и безбожним" [7]

Бог је добар, љубећи, и благ према онима који су непослушни, непокорни и који Га одбацују. [8] Он никада не узвраћа злом на зло, Он се никада не свети. [9] Његове казне су средства љубави за исправљање, док год ишта може бити поправљено или исцељено у овом животу. [10] Она се никада не пружају у вечност. Он је Све створио добрим. [11]

Дивље звери препознају као своје господаре Хришћане који су кроз смирење задобили сличност са Богом. Они су Му се приближили, не са страхом, већ са радошћу, у захвалном и љубећем потчињењу; они су приклонили главе и целивали Му руку и служе Му са захвалношћу. Неразумне звери познају да њихов Господар и Бог није зао, ужасан и осветљив, већ пун љубави. (читај Светог Исаака Сирина). Он нас је заштитио и спасио када смо пали. Вечно зло нема ништа са Богом. Оно долази пре од Његових, слободних, разумних створења, а ово Он поштује. [12]

Смрт нам није била задана од Бога. [13] Ми смо се побунили против Бога, ми смо затворили врата Његовој животодавној благодати. [14] „ Јер колико се удаљио од живота", пише Свети Василије, „толико се приближио смрти. Јер Бог је живот, лишавање живота јесте смрт." [15]

„Бог није створио смрт," наставља Свети Василије, „већ смо је сами донели." „Ни у ком случају, није Он спречио напуштање… да не би тако у нама немоћ учинио вечном." [16] Као што је Свети Иринеј рекао: „Одвајање од Бога је смрт, одвајање од светлости је тама… и није светлост та, која им доноси казну слепила." [17]

„Смрт", говори Свети Максим Исповедник, „је у начелу одвајање од Бога, из чега неминовно следи смрт тела. Живот је у начелу Онај, Који је рекао „Ја сам Живот." [18] А зашто је смрт дошла на цело човечанство? Зашто су они који нису грешили са Адамом, умрли као што је Адам?

Овде је одговор Светог Анастасија Синаита: „Постали смо наследници Адамовог проклетства. Нисмо нили кажњени као да смо ми преступили божанску заповест заједно са Адамом; већ зато што је Адам постао смртан, пренео је то на своје потомство. Постали смо смртни, јер смо рођени од смртног." [19]

И Свети Григорија Палама указује на ово: (Бог) није рекао Адаму: врати се у оно одакле си створен; већ му је рекао: Земља си у земљу ћеш се вратити… Није рекао: „У који дан будеш јео од дрвета познања, умри," већ „У који дан будеш јео од дрвета познања, сигурно ћеш умрети." Нити је после рекао: „Врати се сада у земљу", већ, „Вратићеш се", на начин упозоравања, праведног дозвољавања и ненарушавања онога што ће доћи. [20] Видимо да смрт није дошла

као наредба Божија, већ као последица Адамовог прекидања његових односа са извором Живота, његовом непослушношћу; а Бог га је, у својој благости, само упозорио на то.

„Само дрво познања", каже Теофил Антиохијски, „било је добро, и његов плод је био добар. Јер није дрво, као што неки мисле, имало смрт у себи, већ је непослушност та у којој је смрт; јер у плоду није било ничега другог сем самог знања; а знање је добро када се користи правилно." [21]

Оци Цркве нас уче да забрана кушања дрвета познања, није била потпуна већ привремена. Адам је био духовно дете. Није сва храна добра за децу. Нека храна их може чак убити, иако је одрасли сматрају здравом храном. Дрво знања било је засађено од Бога, за човека. Било је добро и хранљиво. Али то је била чврста храна, док је Адам био у стању да узима само млеко.

V

Тако да у језику Светог Писма, „праведан" значи добар и љубећи. Ми говоримо о праведном човеку Старог Завета. То не значи да су они били добре судије, већ да су били благи и Богољубећи људи. Када кажемо да је Бог праведан, не мислимо да је Он добар Судија, Који зна како да казни човека правично, према тежини његових злочина, већ напротив, мислимо да је Он благ и љубећи, Који прашта све наше преступе и непослушности, и да жели да нас спаси свим средствима, Који никада не враћа зло за зло. [22] У првом тому „Добротољубља", постоји чудесни текст Светог Антонија који вам морам овде прочитати:

„Бог је добар, бестрасан и непромењив. Сада, неког ко мисли да је разумно и истинито да потврди да се Бог не мења, можемо добро питати како је, у том случају, могуће говорити о Богу, да се Он радује над онима који су добри и милостиви онима који Га поштују, а окреће се од злих и који се гневе на грешнике. Овима се мора одговорити да се Боги нити радује, нити гневи, јер радовати се и бити увређен представљају страсти; нити је Он задобијен даровима оних који Га поштују, јер би то значило да је Он уљуљкан, подмићен задовољствима.

Није тачно да Божаство осећа задовољство или незадовољство због људских прилика. Он је добар, и Он само дарује благослове и

никада не наноси штету, остајући увек исти. Ми смо људи, са друге стране, ако останемо добри кроз сличност Њему, уједињени са Њим, али ако постанемо зли кроз неналиковање Богу, онда смо одвојени од Њега. Живећи у светости, ми пријањамо Богу; постајући порочни, чинимо Га нашим непријатељем.

Не зато што Он постаје гневан на нас слично судији, већ су наши сопствени греси, ти који који спречавају Бога да сија унутар нас и излажу нас демонима, који нас муче. И ако кроз молитву и дела милосрђа, задобијемо отпуштање наших грехова, то не значи да смо задобили Бога и натерали Га да се промени, већ смо се кроз наша дела и наше окретање Божаству, исцелили од наше порочности и још једном уживамо у доброти Божијој.

Према томе, рећи да се Бог окреће од порочних, исто је као и рећи, да се сунце крије од слепих. [23]

VI

Видите сада, надам се, како је Бог оклеветан западним богословљем. Августин, Анселмо, Тома Аквински и остали њихови ученици, допринели су овој „богословској" клевети. А они представљају основ западног богословља, било папистичког или протестантског. Сигурно је да ови богослови, не говоре изрично и јасно да је Бог порочно и страсно Биће. Они Га пре сматрају везаним надмоћном силом, мрачном и неумољивом Неопходношћу, слично оној која је владала паганским боговима. Ова Неопходност Га обавезује, да врати зло за зло, и не дозвољава Му да опрости и заборави зло учињено насупрот Његове воље, сем ако Му се не понуди бесконачно задовољење.

Отворили смо овде велико питање паганског, грчког утицаја на Хришћанство.

Паганski, незнабожачки менталитет је био у основи свих јереси. Био је веома јак на Истоку, јер је Исток био раскршће свих философских и религиозних догађаја. Али као што читамо у Новом Завету, „где обилује грех, благодат обилује много више." Тако да када су јереси цветале, такође је и Православље цветало, и иако је било гоњено силама овог света, увек је победнички преживљавало. На Западу, напротив, паганski грчки менталитет је ушао ненаметљиво, не као вид јереси.

Ушао је кроз множину латинских текстова писаних од Августина. Свети Јован Касијан, који је живео на Западу, схватио је отров у његовом учењу и борио се против тога. Али чињеница да су књиге Августина биле писане на латинском и чињеница да су биле изузетно опширне, није дозволила другим Оцима Цркве да их изучавају, и тако никада нису биле осуђене, као што су Оригенова дела била осуђена на Истоку. Ова чињеница им је дозволила да изведу снажан утицај касније у западној мисли и богословљу.

На Западу, мало по мало је знање грчког језика нестало и Августинове књиге су биле једине књиге, доступне из древних времена, на језику који се тамо разумео. Тако је Запад примио као хришћанско учење, нешто што је у многим аспектим било паганско. Цезаропапистички развој у Риму није дозволио здраву реакцију на ово стање ствари, и на тај начин је Запад остао урођен у хуманистичку, паганску мисао, која преовладава до данас. [24]

Тако да имамо Исток на једној страни, који је говорећи и пишући грчким остао суштински Нови Израиљ, са израиљском мишљу и светим Предањем; и Запад на другој страни, који је заборавио грчки језик и пошто је одсечен од Истока, наследио је паганску грчку мисао и њен менталитет, и створио у њему кривотворено хришћанско учење.

У стварности, супротности између Православља и Западног Хришћанства нису ништа друго него овековечење супротности између Израиља и Грчке.

Не смемо никада заборавити да су Оци Цркве себе сматрали истинском духовном децом Авраама, да је Црква себе сматрала Новим Израиљем, и да су православни људи, било да су то Грци, Руси, Бугари, Срби, Румуни, итд., свесни да су као Натанаил, прави Израиљци, Народ Божији. А док је ово стварна свест Источног Хришћанства, Запад је све више и више постајао дете паганске, хуманистичке Грчке и Рима.

VII

Које су главне одлике ове разлике између мисли Израиља и незнаботства? Молим за вашу пажњу, за ово изузетно важно питање.

Израиљ верује у Бога.

Незнабоштво верује у творевину. Хоћу рећи, у незнабоштву, паганизму, творевина је обоготворена. За незнабошце, Бог и творевина су једна и иста ствар. Бог је безличан, оличен у мноштву богова.

Израиљ (а када говоримо о Израиљу, мислимо на истински Израиљ, духовне синове Авраама, оне који имају веру, даровану од Бога Својим изабраним људима, не онима који су напустили ову веру. Истински синови Авраама јесу Црква Христова, а не његови телесни наследници, јеврејски народ), Израиљ зна да су Бог и творевина две потпуно различите врсте постојања.

Бог је самопостојећи, Лични, Вечни, Бесмртни, Живот и Извор Живота, Постојање и Извор Постојања; Бог је једино стварно Постојање О Он, Постојећи, Једини Постојећи; то је значење члана О. [25]

Творевина напротив, нема самопостојање. Она је потпуно зависна од воље Божије. Она постоји само дотле, докле Бог жели да постоји. Није вечна. Нема постојање. Била је нула, била је потпуно ништавило. Створена је ни из чега. [26] Сама собом нема силу да постоји; чува се у постојању Божијом Енергијом. Ако ова љубећа Божија Енергија икада стане, творевина и сва створена бића, разумна или неразумна, ишчезнуће у непостојање.

Знамо да је Божија љубав према Његовој творевини вечна. Знамо од Њега, да нас никада неће пустити да паднемо у непостојање, из ког нас је довео у битје. Ово је наша нада, а Бог је истинит у Својим обећањима. Ми, створена бића, анђели и људи, живећемо у вечности, не зато што сами поседујемо у нама моћ вечности, него што је ово воља Бога, Који нас воли.

Сами собом ми смо ништа. Немамо ни најмање енергије живота и постојања у нашој природи; она коју поседујемо, долази у потпуности од Бога; ништа није наше. Ми смо блато земље, а када смо то заборавили, Бог је у Својој милости дозволио да се вратимо ономе што јесмо, са циљем да останемо смирени и да имамо тачно знање нашег ништавила. [27] „Бог", говори Свети Јован Дамаскин, „може чинити све што жели, чак иако не жели све да уради – јер Он може уништити творевину, али Он то не жели." (Ibid 1:14) [28]

У Великом Требнику, једној од основних службених књига Цркве, читамо:

„О Боже, велики и највиши, Ти који си Једини Бесмртан" (седма молитва на вечерњој служби)

„Ти Који си Сам Животодавац природом… О једини Бесмртни!" (погребни канон за лаика)

„Ти си Једини Бесмртан"

„Једини Који је Бесмртан због своје Божанске природе" (погребни канон за световњака)

Ово је вера Израиља.

Какво је учење незнабожаца? Незнабоштво је последица губитка додира са Богом. Множина грехова човечанства, учинила је људе неспособним да приме божанску светлост и да имају заједницу са Живим Богом. Последица је била да творевину сматрају за божанско биће, коју су гледали пред собом сваки дан.

Незнабоштво сматра творевину за нешто самобитно и бесмртно, нешто што је увек постојало и што ће увек постојати. У паганизму, богови су део творевине. Они је нису створили из ништавила, само су обликовали постојећу твар. Материја може узети различите облике. Облици долазе у постојање и нестају, али твар је сама по себи вечна. Анђели, демони, душе људи, су стварни богови. Вечни по својој природи, као и сама твар, материја, они су међутим, виши од ње. Они могу узимати различите облике у низу материјалног постојања, али остају суштински духовни.

Тако у паганизму видимо две основне одлике:

1. Приписивање божанских особина целој творевини, то јест: вечност, бесмртност, само-постојање.
2. Разлика између духовног и материјалног, и антагонизам између та два, као између нечег вишег и нечег нижег.

Незнабоштво и хуманизам су једно те исто. У незнабоштву, т.ј. паганизму, човек је бог, јер је вечан по природи. Из тог разлога је паганизам увек надмен. То је нарцизам. То је само-обожавање. У Грчкој, богови су имали људске особине. Религија древних Грка је била паганско обожавање човека. Душа човека сматрана је за његово стварно биће, које је бесмртно по природи.

Тако видимо да је у паганизму, ђаво успео у стварању свеопштег веровања да су људи богови и на тај начин им Бог није потребан. Зато је гордост била тако цењена у Грчкој, и зато је смиреност била непојмљива. У свом делу Никомахова етика, Аристотел је написао следеће речи: „Не вређати се кад те вређају, то је одлика ниског и ропског човека." Човек који је убеђен од ђавола да верује у заблуду, да је његова душа вечна по природи, не може никада бити смирен и не може никада стварно веровати у Бога, јер му Он није потребан, пошто је и сам бог, као што заблуда чини да верује.

Из овог разлога су од самог почетка, Оци Цркве, схватајући опасност безумне заблуде, упозорили Хришћане чињенице, коју Свети Иринеј овако излаже: „Учење да је људска душа бесмртна по природи је од ђавола" (Доказ апостолске проповеди, III, 20. 1). Налазимо исто упозорење код Светог Јустина (Дијалог са Трифоном), код Теофила Антиохијског (Писмо Автолику), код Татијана (Обраћање Грцима), итд.

Свети Јустин објашњава да је основа атеизма који постоји, у веровању о природној бесмртности и вечности људске душе. Он пише: „Постоје неки који, претпостављајући да је душа бесмртна и нематеријална, верују да иако су починили зло, неће трпети казну (јер оно што је нематеријално је и неосетљиво), и да душа последично због своје бесмртности не требује ништа од Бога" (Дијалог са Трифоном).

Паганизам је незнање Истинитог Бога, погрешно веровање да је Његова творевина божанска, у стварности бог. Овај бог, међутим, који је Природа, је безлична, слепа сила, изнад свих личних богова, и названа је Неопходност. У стварности, ова Неопходност је пројекција људског разума, као што математичка неопходност влада светом. То је пројекција рационализма у природи.

Ова рационалистичка Неопходност је истински, врховни слепи бог незнабожаца. Пагански богови су део света, и бесмртни су због бесмртности природе која је њихова суштина.

У менталитету незнабожаца, човек је такође сличан другима, јер за пагане стварни човек је његова душа, [29] и они верују да је човекова душа сама по себи бесмртна, пошто је део суштине универзума,

који се сматра бесмртним по себи и само-постојећим, Тако је такође човек бог и мера свих ствари.

Али богови нису слободни. Њима влада Неопходност, која је безлична.

VIII

Овај незнабожачки начин мишљења био је помешан са хришћанским учењем, помоћу различитих јереси. Ово се такође десило и на Западу. Почели су да праве разлику, не између Бога и Његове творевине, већ између духа и материје. [30]

Почели су да мисле о човековој души као нечем вечном по себи, и почели да сматрају стање човека после смрти, не као почивање у руци Божијој, већ као стварни живот човека, [31] коме васкрсење нема шта да дода, па је чак и сама потреба за васкрсењем доведена у сумњу.

Празник Васкрсења нашег Господа, који је врхунац свих празника у Православљу, почео је да пада на друго место, јер је потреба за њим, била несхватљива западним хришћанима, као што је била и Атињанима, када су чули проповед Апостола Павла.

Али шта је још важније за нашу тему, почели су да осећају да је Бог потчињен Неопходности, овој рационалистичкој Неопходности, која није ништа друго до људска логика. Објавили су да Он није у стању да дође у додир са нижим бићима, као што је човек, јер њихове рационалистичке, философске идеје нису дозвољавале, и управо је ово веровање било основ исихастичких спорова; већ је почело са Августином који је учио да није Бог тај Који је говорио са Мојсејем, већ анђео уместо Њега.

Баш у овој идеји Неопходности, којој се чак и богови повинују, морамо схватити западно јуридичко схватање Божије правде. Неопходно је за Бога да казни човеково непослушање. Немогуће је за Њега да опрости; супериорна Неопходност захтева освету. Чак и ако је Бог био у стварности добар и љубећи, Он није био у стању да делује љубећи. Он је обавезан да делује насупрот Своје љубави; једина ствар коју би Он могао урадити, са циљем да спасе човечанство, је да казни Свог Сина уместо људи, и овим средством је Неопходност задовољена.

IX

Ово је тријумф хеленистичке мисли у Хришћанству. Као хеленисти, Ориген је стигао до истог закључка. Бог је судија по неопходности. Он је обавезан да казни, да се освети, да пошаље људе у пакао. Пакао је био творевина Божија. То је била казна, коју је захтевала правда. Овај захтев правде је неопходност. Бог је обавезан да јој се покори. Њему није дозвољено да опрости. Постојала је надмоћна сила, Неопходност, која Му није дозвољавала да безусловно воли.

Међутим, Ориген је такође био и Хришћанин и он је знао да је Бог пун љубави. Како је могуће признати љубећег Бога, Који чува људе у вечном мучењу?

Ако је Бог узрок пакла, по неопходности, онда му једном мора бити крај, јер на други начин ми не можемо сматрати да је Бог добар и пун љубави. Ово јуридичко схватање Бога као инструмента надмоћније, безличне силе или божанства, названог Неопходност, логично води у апокатастазу, „враћање свих Богу и уништење пакла", иначе морамо признати да је Бог суров.

Незнабожачки менталитет Грка није могао да схвати, да узрок пакла није Бог, већ Његова разумна створења. Ако Бог заиста није био слободан, пошто над Њим наводно влада Неопходност, како би Његова створења могла бити слободна?

Бог није могао дати нешто, што ни Он Сам не поседује. Штавише, незнабожачки грчки менталитет, није могао да схвати непристрасну љубав. Слобода, међутим, је највиши дар који је Бог могао дати створењу, јер слобода чини разумна створења сличним Богу. Ово је био непојмљив дар за паганске, незнабожачке Грке. Они нису могли замислити створење, које би могло рећи „не" Свемогућем Богу. Ако је Бог био Свемогућ, створења Му нису могла рећи „не." Тако да ако би Бог даровао људима благодат, људи је не би могли одбити.

Иначе, Бог не би био Свемогућ. Ако признамо да је Бог Свемогућ, онда Његова благодат мора бити неодољива. Људи не могу побећи од ње. То значи да они људи који су лишени благодати Божије, лишени су јер им Бог није даровао благодат, милост.

Тако да губитак благодати Божије, који је вечна, духовна смрт, другим речима, пакао, у својој стварности јесте дело, потпуно зависно од Бога. Бог је тај Који кажњава ове људе, лишавајући их Своје благодати, не дозвољавајући им да им она сија. Тако је Бог узрок вечне, духовне смрти, оних који су проклети. Проклетство је дело Бога, дело правде Божије, дело неопходности или суровости.

Последично, Ориген је мислио да, ако ћемо остати Хришћани, ако ћемо наставити да верујемо да је Бог стварно добар, морамо веровати да пакао није вечан, већ да ће имати свој крај, упркос свему ономе што је написано у Светом Писму и ономе у шта Црква верује.

Ово је кобна, савршено логична грешка. Ако је Бог узрок пакла, пакао мора имати крај, иначе је Бог, један зао Бог.

X

Ориген и сви остали рационалисти слични њему, нису били способни да схвате да прихватање или одбијање благодати Божије, зависи у потпуности од разумних створења; да Бог, као сунце, никада не престаје да сија и на добре и на зле; да су разумна створења, међутим, у потпуности слободна, да прихвате или одбију ову благодат и љубав; и да у Бог у Својој правој љубави, не приморава Своја створења да Га прихвате, већ потпуно поштује њихову слободну одлуку. [32]

Он не повлачи Своју благодат и љубав, већ је став разумних створења према овој непрестаној благодати и љубави, тај који чини разлику између раја и пакла. Они који воле Бога, срећни су са Њим, они који Га мрзе су изузетно несрећни, будући обавезни да живе у Његовом присуству, јер не постоји место, где неко може побећи од љубеће свеприсутности Божије.

Рај или пакао зависе од тога, како ћемо прихватити љубав Божију. Да ли ћемо узвратити на љубав љубављу, или ћемо на Његову љубав одговорити мржњом? Ово је кључна разлика. И ова разлика зависи потпуно од нас, од наше слободе, од нашег најдубљег личног избора, на савршено слободном ставу, који није под утицајем спољних услова или унутрашњих фактора наше телесне и психолошке природе, јер то није спољашње дело, већ унутрашњи став, који долази са дна срца, условљавајући не наше грехе, већ начин на који ћемо да

мислимо о нашим гресима, као што се јасно види у случају царинника и фарисеја, и у случају два разбојника, распета са Христом.

Ова слобода, овај избор, овај унутрашњи став према нашем Творцу је најдубља срж наше вечне личности, најдубља наша особина, то је оно што нас чини таквима какви јесмо, то је наше вечно лице – светло или тамно, лице које љуби или које мрзи.

Не, браћо моја, на нашу жалост, рај или пакао не зависе од Бога. Да зависе од Бога, ми не би имали чега да се плашимо. Немамо чега да се бојимо од Љубави. Али то не зависи од Бога. Зависи у потпуности од нас, и то је цела несрећа. Бог жели да будемо по Његовој слици, вечно слободни.

Он нас свецело поштује. Ово је љубав. Без поштовања, не можемо говорити о љубави. Ми смо људи, јер смо слободни. Да нисмо слободни, били бисмо паметне животиње, не људи. Бог никада неће повући овај дар слободе, који нас чини оним што јесмо. То значи да ћемо увек бити оно што желимо да будемо, пријатељи или непријатељи Божији, и нема промена у овом нашем најдубљем бићу.

У овом животу, постоје дубоке и површне промене у нашем животу, нашем карактеру, нашим веровањима, али све те промене су само израз у времену наше најдубље вечне личности. Ово дубоко, вечно биће је вечно, у потпуном значењу те речи. Из тог разлога су и пакао и рај такође вечни.

Нема промена у ономе, што заиста јесмо. Наше привремене особине и наша историја живота, зависе од пуно површних ствари, које ће нестати са смрћу, али наша стварна личност није површна и не зависи од мењања и нестајања ствари. То је наше стварно биће. Остаје са нама када смо уснули у гробу, и биће наше стварно лице у васкрсењу. Оно је вечно.

XI

Свети Јован Лествичник говори да „пре пада нам демони говоре како је Бог човеку пријатељ; али након нашег пада, говоре да је Он неумољив." Ово је лукава лаж ђавола: да нас убеди да свака штета у нашем животу, има свој узрок у Божијем расположењу; да је Бог тај Који ће опростити, или Који ће нас казнити. Желећи да нас баци у грех, а да нас онда натера да изгубимо сваку наду у ослобађању себе од греха,

демони желе да представе Бога некада као свепраштајућег, а некад као неумољивог. Највише Хришћана је, чак православних Хришћана, упало у ову замку. Они сматрају Бога одговорним за опроштај или казну.

Ово је, браћо моја, ужасна лаж, која чини да највећи део људи губи вечни живот, углавном јер су у односу на љубав Божију, убедили себе да ће им Бог, у љубави Својој опростити. Бог је увек љубећи, Он увек прашта, Он је увек пријатељ човеку.

Међутим, онај који никада не прашта, онај који никада није пријатељ човеку, јесте грех, и ми никада не мислимо о томе, како би требало. Грех разара нашу душу независно од љубави Божије, јер је управо грех тај пут који одводи од Бога, јер грех подиже зид који нас одваја од Бога, јер грех уништава наше духовне очи, чинећи нас неспособним да видимо светлост Божију.

Демони желе да нас натерају да о нашем спасењу, или о нашој вечној духовној смрти, увек размишљамо у правничким појмовима. Желе да мислимо да је како наше спасење или наша вечна смрт питање одлуке Божије.

Не, браћо моја, морамо се пробудити, да не бисмо били изгубљени. Наше спасење или наша вечна смрт, није питање Божије, већ наше одлуке, то је питање одлуке наше слободне воље, коју Бог апсолутно поштује. Не заваравајмо себе поверењем у љубав Божију. Опасност не долази од Бога; долази од нашег сопственог „ја."

XII

Многи ће рећи: „Зар Свето Писмо само често не говори о гневу Божијем? Зар није Сам Бог, тај Који говори да ће нас казнити или да ће нам опростити? Зар није написано да „Бог награђује оне Који га ревносно траже" (Јевр. 11:6) [33] Зар не говори Он да је освета Његова и да ће Он узвратити зло које је нама учињено? Зар није писано да је страшно упасти у руке Бога Живога?" [34]

У свом делу названом „Бог није узрок зла", Свети Василије Велики пише следеће: „Али неко може рећи, ако Бог није одговоран за зле ствари, зашто је речено у Књизи Пророка Исаије: „Ја сам Онај Који правим светлост и стварам мрак, градим мир и стварам зло; Ја Господ чиним све то." (45:7) И поново, „Јер сиђе зло од Господа до врата јерусалимских." (Михеј 1:12)

И, „Хоће ли бити несрећа у граду, а Господ да је не учини?" (Амос 3:6) И у великој песми Мојсеја, „Видите сада да сам Ја, Ја Сам, и да нема Бога осим Мене. Ја убијам и оживљујем, раним и исцељујем" (5. Мојс. 32:39). Али, ниједан од ових стихова, ономе ко схвата дубље значење Светог Писма, не баца кривицу на Бога, као да је Он узрок сваког зла и њихов Творац, јер Га стих: „Ја сам Онај Који правим светлост и мрак", показује као Творца свемира, а не да је Он Творац било ког зла… „Он ствара зло", то значи, „Он их пресаздаје и доводи их у побољшање, да би тако напустили зло, да узму природу добра." [35]

Као што Свети Исаак Сирин пише: „Веома често су многе ствари речене у Светом Писму и у својим бројним именима, не користе се у буквалном смислу… они који умају ум, схватају ово" (Беседа 83)

Свети Василије у истом делу [36], даје објашњење ових израза из Светог Писма: „Због страха", каже он, „просвећује просте људе", а ово је истина не само за просте људе, већ и за све нас. Након нашег пада, нама је потребан страх са циљем да радимо корисне ствари и свако добро себи или другима. Да би схватили Свето Писмо, али и Оце, морамо имати у уму њихову сврху, која је да нас спасе, и да нас мало по мало доведе до познања нашег Творца и Бога, и нашег јадног стања.

Али исто Свето Писмо нам на другим местима објашњава, прецизније ко је стварни узрок наших зала. У књизи Пророка Јеремије, 2:17,19, читамо: „Ниси ли то сам себи учинио оставивши Господа Бога свог кад те вођаше путем? Твоја ће те злоћа покарати и твоје ће те одметање прекорити. Познај дакле и види да је зло и горко што си оставио Господа Бога свог и што нема страха Мог у теби, вели Господ Господ над војскама."

Свето Писмо говори нашим језиком, језиком који схватамо у нашем палом стању. Као што Свети Григорије Богослов говори: „Јер према нашем сопственом схватању, ми смо дали имена наших сопствених особина Божијим." [37] И Свети Јован Дамаскин објашњава даље да оно што је у Светом Писму „речено о Богу као да је Он имао тело, (Стари Завет) речено симболично", (то садржи) неко скривено значење, које нас кроз ствари одговарајуће нашој природи, учи стварима које превазилазе нашу природу." [38]

XIII

Међутим, постоје казне које су нам, „досуђене" од Бога, то јест, зло које нам чине демони по Божјем допуштењу. Али ове казне су оно што ми зовемо васпитним кажњавањем. Оне као циљ имају нашу исправку у овом животу, или бар исправку других који би научили лекцију из нашег примера и исправили себе страхом. Постоје такође казне које немају сврху поправљања било кога, већ једноставно стављају крај злу, узимањем живота онима који шире зло, тако да би земља могла бити спасена од вечног кварења и потпуног уништења; такав је био случај са потопом у време Ноја и са уништењем Содома. [39]

Све ове казне делују и имају своју сврху у овом искваренom стању ствари; они се не настављају иза овог трулежног живота. Њихова сврха је да исправе оно што може бити исправљено, и да промене ствари ка бољем стању, док се ствари могу још променити у овом променљивом свету. Након Општег Васкрсења никакве промене се не могу десити.

Вечност и нетрулежност су стање непромењених ствари; никакве промене се не дешавају тамо, само развитак у стању изабраном од стране слободних личности; вечни и неограничени развој, без промена, без промена усмерења, нити повратка. Променљиви свет који видимо око нас, мења се, јер је трулежан. Вечна Нова Небеса и Нова Земља које ће Господ успоставити Својим Другим Доласком су нетрулежна, а то значи, без промена. Тако да у том Новом Свету неће бити било каквих поправљања: према томе, васпитна кажњавања нису више потребна. Свака казна од Бога у овом Новом Свету Васкрсења, била би јасно је и без сумње дело освете, неприкладна и покренута мржњом, без икакве добре намере или сврхе.

Ако сматрамо пакао казном Божијом, морамо признати да је то неразумно кажњавање, или ћемо признати да је Бог бесконачно зло Биће.

Као што Свети Исаак Сирин говори: „Он Који примењује васпитне казне са циљем да дарује здравље, кажњава са љубављу, али онај који тражи освету, лишен је љубави. Бог кажњава са љубављу, не бранећи Себе – далеко од тога – већ Он жели да исцели

слику Своју, и Он не чува гнев Свој за дуго. Овај пут љубави је пут праведности, и не мења се страшћу. Човек који је праведан и мудар, сличан је Богу, јер никада не кажњава човека у освети за искварености, већ само са циљем да га исправи или да се други уплаше." (Беседа 73)

Тако видимо да нас Бог кажњава док год постоји нада за исправљење. Након Општег Васкрсења нема ни говора о било каквој казни од Бога. Пакао није осуда од Бога, већ је он само-осуда. Као што говори Свети Василије велики, „Зла у паклу немају Бога као свој узрок, већ нас." [40]

XIV

Неко би могао инсистирати, међутим, да Свето Писмо и Оци увек говоре о Богу као о Великом Судији, Који ће наградити оне који су Му послушни, и Који ће казнити оне који су непослушни, у дан Великог Суда (2. Тим 4:6-8). Како да разумемо овај суд, ако ћемо разумевати божанске речи не на људски, већ на божански начин? Шта је Суд Божији?

Бог је Истина и Светлост. Суд Божији није ништа друго, него наше долажење у додир са истином и светлошћу. У дан Великог Суда, сви људи ће се појавити наги пред овом продирућом светлошћу истине. „Књиге" ће се отворити. Какве су ове „књиге"? То су наша срца. Наша срца ће бити отворена, продирућом светлошћу Бога, и оно што је у њима ће бити откривено. Ако у тим срцима има љубави према Богу, та срца ће се радовати гледајући светлост Божију. Ако напротив, постоји мржња према Богу у срцима људи, такви људи ће патити примајући у њихова отворена срца ову продирућу светлост истине, које су се гнушали целог живота.

Тако оно што ће правити разлику између два човека, неће бити одлука Божија, награда или казна од Њега, већ оно што је било у сваком срцу; шта је било током целог нашег живота, биће откривено у Дан Суда. Ако постоји награда или казна у овом откривењу – а заиста постоји – она не долази од Бога, већ од љубави, или мржње која влада у нашем срцу.

Љубав поседује блаженство, мржња има очај, горчину, тугу, патњу, порочност, узбурканост, збуњеност, таму и сва унутрашња стања која чине пакао (1. Кор. 4:6)

Светлост Истине, Божија Енергија, Благодат Божија која ће падати на људе неометано трулежним стањем у Дан Суда, биће иста свим људима. Неће бити никакве разлике. Сва разлика лежи у онима који је примају, не у Ономе Који је даје. Сунце сија и здравим и болесним очима, без разлике.

Здраве очи уживају у светлости, јер виде јасно лепоту која их окружује. Болесне очи осећају бол, оне су оштећене, пате и желе да се сакрију од оне исте светлости, која доноси толико велику срећу онима са здравим очима.

Али, авај, више нема никакве могућности да се побегне од светлости Божије. У току овог живота, та могућност је постојала. У Новој Творевини и Васкрсењу, Бог ће бити свуда и у свему. Његова светлост и љубав ће загрлити све. Неће бити места сакривеног од Бога, као што је био случај у току нашег исквареног живота у царству кнеза овог света.[41] Царство ђавола биће оплењено Општим Васкрсењем и Бог ће поново повратити Своју творевину. [42]

Љубав ће прожети све Својим светим Огњем, који ће тећи као река, из престола Божијег и наводњаваће рај. Али иста ове река Љубави – за оне који су је мрзели у својим срцима – гушиће их и палити.

„Јер је Бог наш огањ Који спаљује", (Јев.12:29). Сам огањ који пречишћује злато, такође уништава дрво. Драгоцени метали сијају у огњу као сунце, смеће гори са црним димом. Сви су у истом огњу Љубави. Неки сијају а други постају црни и мрачни. У истој пећи, челик сија као сунце, док глина постаје тамна и стврдњава се као камен. Разлика је у човеку, не у Богу.

Разлика је условљена слободним избором човека, који Бог апсолутно поштује. Суд Божији је откривање стварности, која је у човеку.

XV

Свети Макарије пише, „И као што су царство таме и грех, сакривени у души до Дана Васкрсења, када ће тела грешника бити покривена тамом, која је сада у сакривена души, тако ће и Царство Светлости, и Небеска Слика, Исус Христос, сада мистички осветлити душу и владати у душама Светитеља, али сакривен од очију људи… до Дана

Васкрсења; али онда ће тело такође бити покривено и прослављено Светлошћу Господа, која је сада у људској души (из земаљског живота), да би тело такође могло владати са душом, која од сада прима Царство Божије и одмара се и просветљена је вечном светлошћу" (Беседа II).

Свети Симеон Нови Богослов говори да се за човека, кад је вечни живот у питању, не рачуна оно што човек ради, већ шта је он, да ли је налик нашем Господу Исусу Христу, или се разликује од Њега и није Му сличан.

Он говори, „У будућем животу Хришћанин неће бити испитиван, да ли је одбацио цео свет ради љубави Христове, или да ли је поделио богатство сиромасима, или постио или бдео, или се молио, или да ли је плакао и оплакивао своје грехе, или да ли је урадио било које добро у овом животу, али ће бити пажљиво испитан, да ли има било какву сличност са Христом, као син са својим оцем."

XVI

Свети Петар Дамаскин пише: „Сви примамо једнако благослове Божије. Али неки од нас, примајући огањ Божији, то јест, Његову Реч, постају омекшани као восак, док други слично глини, постају тврди као камен. И ако Га не желимо, Он не присиљава никога од нас, већ као сунце, шаље Своје зраке и просветљује цео свет, и онај који жели да Га види, види Га, док онај који не жели да Га види, није присиљен од Њега. И нико није одговоран за оскудицу светлости, сем оног ко не жели да је има. Бог је створио и сунце и око. Човек је слободан да прими или да не прими светлост сунца.

Иста је истина и овде. Бог шаље светлост знања као зраке свима, али нам такође даје веру као око. Онај ко жели да прими знање кроз веру, чува је својим делима, и тако му Бог даје још више воље, знања и моћи" (Добротољубље, том III).

XVII

Мислим да смо до сада стигли до правилног схватања шта су заиста вечни пакао и вечни рај, и ко је заиста одговоран за разлику.

На икони Последњег Суда, видимо Господа нашег Исуса Христа како седи на престолу. Са Његове десне стране видимо Његове пријатеље, блажене мушкарце и жене, који су живели љубављу

Његовом. Са Његове леве стране видимо Његове непријатеље, све оне који су свој живот провели мрзећи Га, чак и ако су наизглед били побожни и пуни поштовања. И онда, у средини међу ове две групе, излазећи из Христовог престола, видимо огњену реку која иде ка нама. Каква је то огњена река? Да ли средство мучења? Да ли то је енергија освете, која долази од Бога са циљем да смрви Његове непријатеље?

Не, ништа од тога. Ова огњена река, јесте река која „тецијаше из Едема натапајући врт, и оданде се разделиваше у четири реке." (Пост. 2:10) То је река благодати Божије која је појила Светитеље Божије од самог почетка. Речју, то је проливање љубави Божије према Његовим створењима. Љубав је огањ. Свако ко воли зна ово. Бог је Љубав, Бог је и Огањ. Огањ прожима све оне који по себи нису огањ, топећи сјајно и обасјавајући све оне које су по себи огањ. (Јев. 12:29)

Бог се пуно пута појављивао као огањ: Аврааму, Мојсију у пламеном грму, народу Израиља показујући им пут у пустињи, као огњени стуб ноћи и као светлећи облак дању, када је Он покрио пребивалиште славом Својом. (Изл. 40:28,32), и када је пустио огањ на сабор на планини Синај. Бог је откривен као огањ на планини Преображења, а Он је рекао да је дошао да „баци огањ на земљу" (Лука 12:49), то јест, љубав, јер Свети Јован Лествичник каже, „Љубав је извор огња" (поука 30).

Грчки писац, Фотије Контоглу рекао је на једном месту, да је „вера огањ, и даје топлину срцу. Дух Свети је сишао на главе Апостола у облику пламених језика. Два ученика, када им се Господ открио, рекла су „Зар није горело срце у нама, док је говорио са нама на путу?" Христос пореди веру са „свећом која гори" Свети Јован Претеча говорио је у својим проповедима да ће Христос крстити људе „Духом Светим и огњем." И заиста, Господ је рекао „Дошао сам да бацим огањ на земљу, и како би Ми се хтело да се већ запалио!" Најопипљивија особина вере јесте топлина; зато се говори о „топлој вери" или „вери пуној топлине." Чак као карактеристична ознака вере служи топлота, док је сигуран знак неверја хладноћа.

„Да ли желиш да разумеш да ли човек има веру или неверу? Ако осећаш топлину да долази из њега – из његових очију, из његових речи, из његових поступака – буди сигуран да је вера у његовом

срцу. Ако опет, осетиш хладноћу која излази из целог бића његовог, то значи да он нема веру, штагод он говорио. Он може да клечи, може смирено сагињати своју главу, може изговарати све врсте моралних поука, смиреним гласом, али све то ће донети хладан дах који ће пасти на тебе, да те скамени хладноћом." [43] Свети Исаак Сирин говори да „је Рај Љубав Божија, у којој се садржи пунота свих блаженстава", и да је „дрво живота Љубав Божија." (Беседа 72)

„Не варај себе", говори Свети Симеон Нови Богослов, „Бог је огањ и када је Он дошао на земљу и постао човек, послао је огањ на земљу, као што је Сам рекао; овај огањ креће да тражи материјал – то јест, расположење и намеру, то јест добро – да га обухвати и запали; и за оне у којима ће се овај огањ запалити, он постаје велики пламен, који досеже Небеса… овај огањ нас у почетку чисти од нечистота страсти, а онда постаје у нама храна и пиће и светлост и радост, и чини нас саме светлошћу, јер учествујемо у Његовој светлости" (Поука 78).

Бог је љубећи огањ, и оне такав за све: добре и зле. Постоји, међутим, велика разлика у начину на који ће људи примити овај огањ љубави од Бога. Свети Василије је рекао да је „ пламени мач постављен на вратима раја да чува прилаз дрвету живота; он је страшан и горећи неверним, али љубазно доступан верним, изводећи их на светлост дана." [44] Исти огањ љубави доноси дан онима који одговарају на љубав љубављу, а пали оне који одговарају на љубав мржњом.

Рај и пакао су једна и иста Река Божија, огањ љубави који грли и покрива све истим благотворном вољом, без икаквих разлика или „дискриминација." Иста животворна вода је вечни живот вернима и вечна смрт неверним; за прве је она елемент живота, за друге средство њиховог вечног гушења: рај за једне, пакао за друге. Не сматрај ово чудним.

Син који воли оца, осећаће се срећним у очевом загрљају, али ако га не воли, очев загрљај ће представљати мучење за њега. Ето из ког разлога је када волимо човека који нас мрзи, то слично изливању запаљеног угља и врелог пепела на његову главу.

„Говорим", пише Свети Исаак Сирин, „да они који пате у паклу, пате јер су окружени љубављу… Потпуно је погрешно мислити да су грешни у паклу лишени љубави Божије. Љубав је дете познања

истине, и она се неоспорно дарује свима. Али моћ љубави делује на два начина: мучи грешне, док у исто време усихњује оне који су живели у складу са њом." (Беседа 84).

Бог је љубав. Ако заиста верујмо у ову истину, знамо да Бога никада не мрзи, никада не кажњава, никада се не свети.

Као што Авва Амон говори, „Љубав никада не мрзи никога, никада не укорава никога, не осуђује никога, никада не жалости никога, не гнуша се никог, ни верних ни неверних, ни туђина, ни грешника, ни блудника, нити било кога нечистог, већ управо су грешни, слаби и немарни, ти које он више љуби, осећа бол ради њих, жалости се и оплакује их, и осећа саосећање према порочнима и грешнима, више него према добрима, опонашајући Христа Који је звао грешне, јео и пио са њима.

Из овог разлога, показујући шта је стварна љубав, Он је учио говорећи, „Постаните добри и милостиви као ваш Отац Који је на Небесима" и као што Он даје дажд праведнима и злима и чини да сунце обасјава зле и добре, тако и онај ко има стварну љубав, право саосећање и моли се за све." [45]

XVIII

Ако је сада неко збуњен и не разуме како је могуће љубави Божијој да учини икога веома изопаченог и јадног и чак упаљеног као да је у пламену, нека размисли о старијем брату у причи о блудном сину. Зар није био на имању свога оца? Зар му није све на имању припадало? Зар није имао очеву љубав? Зар није сам отац дошао да га моли и преклиње, да уђе и да учествује у радосном весељу?

Шта га је учинило јадним и шта га је палило унутрашњом горчином и мржњом? Ко му је одбио било шта? Зашто није био радостан због повратка брата? Зашто није имао љубав ни према свом оцу, нити према свом брату? Зар не, због свог изопаченог, унутрашњег расположења? Зар није остао у паклу због тога? И шта је био овај пакао? Да ли је то било неко одвојено место? Да ли су тамо постојале неке направе за мучење?

Зар није наставио да живи у очевој кући? Шта га је одвојило од свих радосних људи у кући, ако не његова сопствена мржња и горчина? Да ли је његов отац, или чак његов брат престао да га воли?

Зар није управо сама ова љубав била та, која је стврдњавала његово срце све више и више? Зар није радост била та, која га је учинила тужним? Зар није мржња горела у његовом срцу, мржња према оцу и брату, мржња према љубави његовог оца према његовом брату и мржња због љубави брата према оцу?

Ово је пакао: одрицање љубави; узвраћање на љубав мржњом; горчина при виђењу невине радости; бити окружен љубављу и имати мржњу у срцу. Ово је вечно стање свих проклетих. Они су сви веома вољени. Они су сви позавни на радосно славље. Сви они живе у Царству Божијем, на Новој Земљи и Новим Небесима. Нико их не избацује.Чак и када би хтели да оду, не би могли одлетети са Божије Нове Творевине, нити се сакрити од Божије нежне, љубеће свеприсутности. Њихова једина алтернатива би, можда била, да оду од браће и траже горко одвајање од њих, али они се никада не могу одвојити од Бога и Његове љубави. И шта им је још ужасније, је то да у овом вечном животу, у овој Новој Творевини, Бог је све Његовим створењима.

Као што Свети Григорије Ниски говори, „У садашњем животу ствари са којима имамо везе су бројне, на пример: време, ваздух, место, храна и пиће, одећа, сунчеви зраци, светлост лампи, и друге неопходности живота, од којих ниједна, колико год да их је, није Бог; то блажено стање коме се надамо јесте да немамо потребу ни за једном од ових ствари, већ ће Божанско Биће бити све, и уместо свега тога нама, он ће давати Себе сразмерно према свакој потреби тог постојања.

Јасно је, из Светог Писма да Бог постаје достојнима и место, и дом, и одећа, и храна, и пиће, светлост, и богатство и царство и све што се може помислити и назвати што чини наш живот срећним."(„О души и васкрсењу") [46]

У новом вечном животу, Бог ће бити све створењима Својим, не само добрим, већ такође и злим, не само онима који Га воле, већ исто тако и онима који Га мрзе. Али како ће они који Га мрзе, поднети да добијају све из руку Онога, кога презиру? О, какво је то вечно мучење, какав вечни огањ, какво шкргутање зубима!

„Идите од Мене, проклети, у вечан унутрашњи огањ мржње" [47] говори Господ, јер Ја сам био жедан ваше љубави и ви Ми је нисте

дали, био сам гладан вашег блаженства и ви Ми га нисте понудили, био сам заробљен у Мојој људској природи, и нисте дошли да Ме посетите у Мојој Цркви;

Слободни сте да идете где ваше изопачене жеље хоће, даље од Мене, у мучећој мржњи ваших срца, која је страна Мом љубећем срцу, које не познаје мржњу ни према коме. Идите слободно од љубави у вечно мучење мржње, непознато и страно Мени и онима који су са Мном, које је припремљено слободом за ђавола, од дана када сам створио Своја слободна, разумна створења.

Али где год отишли у тами ваших срца, Моја љубав ће вас пратити као огњена река, јер без обзира шта је ваше срце изабрало, ви јесте и вечно ћете наставити да будете деца Моја."

Амин.

НАПОМЕНЕ:

1. „Ово је зло: отуђење од Бога" – Свети Василије Велики. „Бог није узрок зла" (Грчки Оци Цркве)

   „На многе… који се одвајају својом вољом од Бога, он доводи на њих, одвајање од Њега; а одвајање од Бога је смрт." Свети Иринеј Лионски (Против јереси)

   „Људи, одбијајући вечне предмете, и кроз саветовање ђавола окрећу се према трулежним стварима, постају сами себи узрок кварења и смрти." Свети Атанасије Велики (О Оваплоћењу).

   „Јер колико год да се Адам одвојио од живота, баш толико се приближио смрти. Јер Бог је живот; лишавање живота јесте смрт. Тако је Адам сам био творац своје смрти, кроз своје одвајање од Бога." Свети Василије Велики

2. Искупитељска жртва… је извршена са циљем да поново успостави складне услове између небеса и земље, које је грех пореметио, да искупи разметнути морални закон, да задовољи уврређену правду Божију." Енциклика на Ускрс 1980, васељенског Патријарха Димитрија (на грчком).

3. Заиста безуман, и према томе, мањкав са сваким разумевањем, је ум који говори да Бога нема. Заједно са њим у том лудилу, је и ум који говори да је Бог узрок зала. Сматрам њихове грехе једнаке тежине, јер сваки подједнако негира добро; први одбија да Бог уопште постоји, док други говори да Бог није добар; јер ако је Он узрок зла, јасно је да није добар; тако да са обе стране постоји порицање Бога." Свети Василије Велики (Грчки Оци Цркве)

4. „Али неко ће рећи, заиста Адам је пао, и непослушањем Божанске заповести, био је осуђен на пропадљивост и смрт, али како су многи грешни због његовог преступа? Шта његов преступ има са нама? Како то да смо ми, који нисмо чак били ни рођени, осуђени заједно са њим, а ипак Бог говори, „Очеви неће бити предани смрти због деце, и синови неће бити предани смрти због отаца; свако ће умрети због свог греха?" Сигурно је онда да ће душа која греши умрети; али ми смо постали грешници кроз непослушање Адама, на овај начин: за Адама је створена нетрулежност и живот, и његов живот у Рају уживања је био свет, цео његов ум био је постојано заокупљен божанским виђењима, и његово тело је било мирно и спокојно, пошто је свако срамно уживање било умирено, јер није било узнемиравања од стране неумерених осећања у њему. Међутим, пошто је пао под грех и потонуо у искварeност, одатле су задовољства и нечистоте продрле у телесну природу, и на тај начин је у нама засађен дивљи закон. Природа је постала заражена грехом, кроз непослушање једног, т.ј. Адама; овако су многи такође постали грешници, а да нису преступили заједно са Адамом? Јер, они нису уопште ни постојали! Али будући од његове природе која је пала под закон греха… због непослушања, људска природа у Адаму постала је немоћна и на тај начин су страсти продрле у њу…" Свети Кирил Александријски (Тумачење Посланице Римљанима)

„И штавише, ако су они који су рођени из Адама постали грешни на рачун његовог преступа, у свој правди, они нису одговорни, јер нису сами постали грешни; према томе термин „грешник" користи се уместо „смртник" јер је смрт, казна за грех. Пошто је у првосазданом човеку, природа постала смртна, сви они који деле природу прародитеља последично деле и смртност, такође." Јевтимије Зигабен (Тумачење Посланице Римљанима 5:19)

5. Значи нешто потпуно различито од онога што ми обично сматрамо изразом „правда." Ово незнање је узроковало да сматрамо за критеријуме Православља, неке веома чудне теорије, највише јуридичку идеју спасења, која је заснована на правди, која личи на Неопходност (ананке) потчињености, и тлачи не само човека, већ и Бога, дајући суморно гледиште на Хришћанство. Погледај значајну студију S. Linoneta „La Soteriologie Paulienne," Introduction a la Bible Il, (Belgium: Desclees Bc Bower), п. 840.
6. „Ако човек спремно и радосно прихвати губитак Бога ради, он је чист у срцу. А ако не погледа ниједног човека са висине због његових мана, у самој истини је слободан. Ако човек није задовољан неким, ко му одаје

почасти, нити незадовољан због неког ко га бешчасти, он је мртав за свет и за овај живот. Пажљивост расуђивања је претпостављена свакој људској дисциплини постигнутој на било који начин, у било ком степену."

„Немој мрзети грешника. Јер, сви смо оптерећени грехом. Ако си ради Бога покренут да му се противиш, плачи над њим. Зашто га мрзиш? Мрзи грех и моли се за њега, и да би се могао уподобити Христу, Који није био гневан на грешнике, већ се молио за њих. Зар не видиш како је Он плакао над Јерусалимом? Нама се ђаво руга у многим приликама, зашто би онда мрзели човека коме се он руга, када се он руга и нама? Зашто, о човече, мрзиш грешника? Да није можда, што није тако праведан као ти? Али где је твоја праведност, када немаш љубави? Зашто не пролијеш сузе над њим? Али ти га гониш. У незнању, неки покренути гневом, претпостављају себе као судију делима грешника."

„Буди гласник Божије доброте, јер Бог влада над тобом, иако си недостојан; јер иако је твој дуг према Њему толико велики, ипак Он није виђен да тражи исплату од тебе, и ради малих дела која чиниш, Он ти дарује велике награде. Не зови Бога праведним, јер се Његова правда не огледа у стварима које се тичу тебе. И ако Га Давид назива праведним и честитим (Пс.24:8; 144:17), Његов Син нам је открио да је Он добар и благ. „Он је добар", говори Он, „злим и непобожним" (уп. Лука 6:35). Како можеш звати Бога праведним, када наилазиш на стих у Писму, о надници даној радницима? „Пријатељу, нисам ти учинио ништа лоше: дању последњима, као и теби. Зашто је твоје око зло, ако сам Ја добар?" (Матеј 20:12-15). „Како може човек звати Бога праведним, када наилази на причу о блудном сину, који је уништио своје богатство у раскалашном животу, а ипак само због кајања које је показао, Отац је истрчао и загрлио га, дајући му власт над свим Његовим имањем? (уп. Лука 15:11)" Нико други, него Сам Син Божији, рекао је ове ствари које се тичу Њега, да не би сумњали и на овај начин је Он Сам сведок што се тиче Њега. Где је дакле, правда Божија, јер је, док смо још били грешници, Христос умро за нас!" (уп. Рим. 5:8). Али ако је овде Он милостив, можемо веровати да се Он неће променити" (т.ј. што се тиче стања након смрти, на које Свети Исаак мисли опет, мало ниже)." „Далеко било, да икада помислимо такву нечистоту, да би Бог могао постати немилостив! Јер се особина Божанства не мења као код смртника. Бог не стиче нешто што нема, нити губи што има, нити допуњује оно што поседује, као што то раде створена бића. Али оно што

Бог има од почетка, Он ће имати до (бесконачног) краја, као што је блажени Кирил написао у свом тумачењу Постања. „Бој се Бога, пише он, из љубави према Њему, а не ради строгог Имена које Му је дано. Воли Га као што треба да Га волиш; не због онога што ће ти дати у будућности, него због онога што смо примили и због овог самог света који је Он створио ради нас. Ко је тај човек, који Му се може одужити? Где се враћање дуга Њему, може наћи у делима нашим? Ко Га је наговорио у почетку да нас доведе у биће? Ко посредује за нас пред Њим, када ми немамо (моћ) памћења, као да никада нисмо постојали?" Ко ће пробудити ово тело (Сирин, наш додатак) за онај живот? Опет, одакле силази појам знања у прах? О чудесна милости Божија! О запрепашћење пред дарежљивошћу нашег Бога и Творца! О сило, којој је све могуће! О немерљива доброто која опет приводи нашу природу, иако смо грешни, Његовој обнови и покоју! Ко је достојан да Га слави? Он подиже преступнике и богохулнике, Он обнавља прах, украшен разумом, чинећи га разумним и разумљивим; и расејану и безосећајну прашину и раејана чула, Он чини разумном природом, достојном мисли. Грешник није у стању да схвати благодат Његовог Васкрсења. Где је геена, која нам може наудити? Где је пропаст, која нас ужасава на много начина и гаси радост Његове љубави?И шта је геена (пакао) у поређењу са благодаћу Његовог Васкрсења, када нас је Он избавио од Ада и учинио да наша трулежна природа, буде обучена у нетрулежност, и подигне у слави оне који су пали у Ад?

„Дођите људи расуђивања, и испуните се чуђењем! Чији ум је довољно мудар и чудесан, да се достојно пита о Доброти нашег Творца? Његова накнада грешнима је таква, да их уместо праведног кажњавања, Он награђује васкрсењем, и уместо њихових тела, којим су газили Његов закон, Он им дарује савршену славу и нетрулежност. (Свети Исаак говори овде о онима који су се покајали, као што се види из других сличних делова из његове књиге). Та благодат и милост, којом смо васкрснути након што смо грешили, већа је од милости која нас је довела у битје, када нисмо постојали. Слава Твојој немерљивој милости, о Господе! Гледај, Господе, таласи благодати Твоје запечаћују уста моја тишином, и није остала ни једна мисао у мени, пред лицем Твоје дарежљивости. Која уста могу исповедити хвалу Твоју, о Царе Добри, Ти Који си волео живот наш? Слава Теби за оба света која си створио за наш развој и усхођење, водећи нас свим стварима кроз које нам дајеш познање Твоје славе, од сада и у векове. Амин." Свети Исаак Сирин, „Беседа 60"

7. Ibid.
8. „Јер Бог толико заволе свет, да је Сина Свог Јединородног предао на смрт за нас." Не да Он није могао да нас искупи на неки други начин, већ је желео да нам покаже Своју безграничну љубав, и да нас привуче ближе Њему, кроз смрт Свог Јединородног Сина. Заиста, да је Он имао нешто драгоценије од Свог Сина, Он би нам то дао ради нас, са циљем да кроз то наш род буде близу Њему. Ван Његове обилне љубави, Њему није било угодно да врши насиље над нашом слободом, иако је то било Њему могуће; али Он је то оставио, са циљем да би ми могли да Му се приближимо, љубављу и одлуком наше сопствене воље." Свети Исаак Сирин, „Беседа 81"
9. У време утучености, никада немој заборавити да у уму имаш заповест Господа Петру, да опрости особи која греши седамдесетседам пута, јер Онај Који је дао ову заповест другом, много пре ће то Сам испунити." Свети Јован Лествичник „Лествица", поука 26
10. „Човек који је праведан и мудар, сличан је Богу јер он никад не кажњава човека у освети за порочност, већ само са циљем да га исправи, или да други буду уплашени" Свети Исаак Сирин, „Беседа 71."

    „Бог је даровао велику корист човеку: да не пребива у греху у вечности." Теофил Антиохијски, „Писмо Автолику"
11. „Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро беше веома." Књига Постања 1:31

    Бог је створио све што има добре особине, али демонску охолост је искористила особине природе у зле сврхе, и појављивање зла које они носе, од њих је, а не од савршенога Бога." Татијан „Обраћање Грцима"

    „Састав света је добар, али је живот човека који у њему живи зао." Ibid.

    „Јер ништа од почетка није било створено злим од Бога, већ све ствари добрим, да, веома добрим." Теофил Антиохијски „Писмо Автолику"

    „За Јевреје, видљиве ствари нису зле, нити су обмањујуће (букв. погрешне) Зло не долази из материје. Свет је „веома добар" „Essai sur la Pensee Hebraique", C. Tresmontant

    „Не постоји ништа што постоји, а да не узима учешће у прелепом и добром." Свети Дионисије Ареопагит, „О Божанским Именима"

    „Јер чак из разлога, зашто нам неке ствари измичу, нека та догма буде сигурна у нашим душама, да ништа зло није учињено добрим" Свети Василије Велики „Грчки Оци Цркве"

    „Јер није део Божији, да подстиче ствари насупрот природи... Али Бог, будући савршено Добар, вечно чини добро," Атинагора.

12. „Ђаво је зао у охолости, он је зао по свом расположењу, али не у смислу да је његова природа супротстављена добру." Свети Василије Велики (Грчки Оци Цркве)

    „Пошто је Бог добар, шта год да ради, ради за добро човека." Свети Антоније Велики „Добротољубље" I том
13. „Зато што Бог није смрт створио нити се радује пропасти живих. Јер је извео све у битије и спасоносни су постанци свијета, и нема у њима отрова пропасти нити на земљи пакленог царства."Премудрости Соломонове 1:13-14

    „Јер Бог створи човека за нетрулежност и сазда га сликом сопствене вечности" Премудрости Соломонове 2:23-24
14. „И тако је онај, који је створен по слици Божијој, пошто је моћнији дух (Дух Свети) одступио од њега, постао смртан" Татијан „Обраћање Грцима"
15. „Јер колико се удаљио од живота, управо толико се приближио смрти. Јер Бог је живот; лишавање живота јесте смрт. Тако је Адам био творац сопствене смрти, кроз своје одвајање од Бога, у сагласју са Писмом, које говори: „Јер ево који одступише од Тебе гину" Псалми Давидови 73:27
16. Тако, Бог није створио смрт, већ смо је ми сами донели себи, кроз једно зло расположење. Ипак, Он није спречио напуштање на рачун горепоменутих узрока, тако да (греховно) немоћ у нама не постане вечна" Свети Василије Велики
17. „Али одвајање од Бога јесте смрт, одвајање од светлости је тама… Није међутим, светлост та, која им је нанела казну таме" Свети Иринеј Лионски „Против Јереси"

    „Али други избегавају светлост и одвајају се од Бога…" Ibid
18. „Добротољубље", том II, Свети Максим Исповедник
19. Постали смо наследници проклетства у Адаму. Сигурно је да нисмо били кажњени, као да смо ми прекршили заповест заједно са њим, већ зато што је он постао смртан, пренео је грех на своје семе; рођени смо смртни од смртног." Свети Анастасије Синаит
20. Човеков преступ против Творчеве праведности, пренео је казну душевне смрти у дејство; јер када су наши прародитељи напустили Бога и изабрали да испуњавају своју вољу, Он их је напустио, не потчињујући их ограничењем. И из разлога које смо горе навели, Бог их је љубећи упозорио на ову казну. Али Он се уздржао и одложио казну телесне смрти; и док је Он изрицао, одредио је остварење у будућности, у бездану Његове Мудрости и преобилне љубави Његове према

човеку. Није рекао Адаму:"врати се одакле си створен", већ „земља си, и у земљу ћеш се вратити" (Пост. 3:19). Они који чују ово са разумевањем, могу такође схватити из ових речи да Бог „није створио смрт" (Премудрости Соломонове 1:13), нити душе, нити тела. Јер када је први пут дао заповест, није рекао: „У који дан будеш кушао плод, умри!", већ „У који дан будеш кушао плод, сигурно ћеш умрети" (Пост. 2:17). Нити је касније Он рекао: „врати се сада у земљу"; већ „вратићеш се" (Пост. 3:19), у виду свог упозорења, праведног допуштења и ненарушавања онога што треба да дође." Свети Григорије Палама

21. „Писмо Автолику" Теофил Антиохијски

„Дрво није изазвало смрт, јер Бог није створио смрт; већ је смрт била последица непослушности" Свети Јован Дамаскин, „Беседа на Велику Суботу"

22. „А шта је милостиво срце? То је срце које гори ради целокупне творевине, гори за људе, за птице, животиње, за демоне и свако створено биће; сећање и поглед на њих чине да очи милостивог човека лију обилне сузе. Од снажне и пламене милости која обузима његово срце и из његовог великог саосећања, његово срце је смирено и он не може поднети да чује, или види било какву патњу, или најмању тугу у творевини.

Из овог разлога, он стално уздиже сузну молитву, чак и за неразумна бића, и за непријатеље истине, и за оне који му наносе штету, да буду заштићени и да приме милост. И на овај начин, он се чак моли и за демоне, због великог саосећања која гори у његовом срцу без мере, у његовој сличности са Богом." Свети Исаак Сирин, „Беседа 81"

23. „Није Бог тај Који је непријатељски расположен, већ ми; јер Бог никада није непријатељски расположен." Свети Јован Златоусти
24. Виде. И. С. Романидис: То Прапартикон Амартима, (Атина, 1957).
25. „Према томе, верујемо у Једног Бога: једно начело, без почетка, нестворено, нерођено, неуништиво и бесмртно, вечно, неограничено, природно, невезано, бесконачно у моћи, просто, несложено, без промена, невидљиво, извор доброте и правде, светлог ума и неприступно; моћ која нема мере, која је мерена само Његовом сопственом вољом, јер Он може да ради све што благоизволи; Творац свих ствари, видљивих и невидљивих, држећи заједно све ствари и чувајући их, Хранилац за све, управљајући, господарећи и владајући над свим у бесконачној и бесмртној владавини; без противречја, испуњавајући све ствари, несадржан ничим, већ Који Сам садржи све ствари, будући њихов Чувар и први Власник; прожима сву материју без прљања, померен далеко изнад свих ствари и сваке материје као натприродан и Који све

превазилази, врховно Божаство, Добро и обилно; одређујући све власти и поретке, постављен изнад сваке власти и поретка, изнад суштине и живота, говора и појма; сама Светлост и доброта и бивајући надбитијан; сам Извор постојања за све ствари које јесу, Живот живећих, реч говору, и узрок свих добрих ствари за све; знајући сву твар пре него је почела да буде; једна Суштина, једно Божанство, једна Врлина, једна Воља, једно Дело, једно Величанство, једна Моћ, једна Власт, једно Царство; познато у Три Савршене Личности и поштовано са обожавањем, веровано и обожавано од стране сваког разумног створења, сједињено без сливања, посебно без раздвајања, Које је изнад сваког схватања. Верујемо у Оца и Сина и Светога Духа, у Коме смо крштени. Јер је Господ овако наредио Апостолима: „Крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа." Свети Јован Дамаскин „Тачно изложење Православне вере"

26. „Он је створио без материје" Свети Јован Златоуст
27. Свети Јован Дамаскин „Тачно изложење Православне вере" уп. 1:8
28. Свети Јован Дамаскин „Тачно изложење Православне вере" уп. 1:14
29. „Душа без тела не може учинити ништа, ни добро ни зло. Виђења која неки имају у вези са тим стварима, јесу им показане од Бога као опроштај за њихову корист. Баш као што лира остаје бескорисна и тиха, ако нема никог ко ће свирати, тако и душа и тело, када су раздвојени не могу чинити ништа." Свети Атанасије Велики
30. „Јер свака од ових, по својој врсти, је тело, било да је Анђео, душа, или демон. Иако су фине грађе, и даље у материји, карактеру и слици према финоћи својих особитих природа, јесу фина тела." Свети Макарије Велики „Педесет духовних беседа"
31. „Кренимо и гледајмо у гробовима да је човек само, голе кости, храна за црве и смрад." Велики Требник

    „Јер као што светлост када залази увече, није изгубљена, тако је и човек такође предан гробу као залазак; ипак он се чува за зору васкрсења." Свети Јован Златоусти
32. „Онај који грди Творца, што нас није створио безгрешне по природи, не спушта, већ уздиже неразумну природу изнад разумне." Свети Василије Велики
33. Такође, „Не одбацујте, дакле, слободу своју, која има велику плату"; Посл. Јев. 10:35
34. „Јер кад ми грешимо намерно, пошто смо примили познање истине, нема више жртве за грехе; Него страшно чекање Суда, и ревност огња који ће да поједе оне који се супроте. Ко преступи закон Мојсијев, без

милости умире код два или три сведока.Колико мислите да ће горе муке заслужити онај који Сина Божијег погази, и Крв завета којом се освети за погану уздржи, и Духа благодати наружи? Јер знамо Оног Који рече: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ; и опет: Господ ће судити народу Свом. Страшно је упасти у руке Бога Живога." Посл. Јев. 10:26–31

35. „Бог није узрок зла", Свети Василије Велики 7:94-96; У овом посебном одломку, Свети Василије пажљиво прави разлику између грчких глагола „ктиси" и „димиургео", који су оба уопштено преведени на енглески као „стварати." Међутим, „ктиси" има дугу историју, почетак са санскритским „kshi", која је у раном грчком имала значење „људима земље", „градити куће и градове", „населити." Касније, у грчком, реч је дошла до значења „успоставити", „саградити и развити", и коначно, „произвести", „створити", „проузроковати." Имајући на уму ова друга значења, Свети Василије је разликовао право подразумевање речи у овом смислу и стога, истакао ову разлику.
36. Ibid.
37. „Пета богословска беседа", Свети Григорије Богослов
38. „Тачно изложење Православне вере", Свети Јован Дамаскин
39. „Глади и суше, поплаве су опште несреће градова и народа, којима се ограничава вишак зла. Према томе, баш као што је лекар добротвор чак и када би наносио бол или патње телу (јер он се бори са болешћу, не са болесником), тако на исти начин и Бог Који даје спасење свакоме кроз средства посебних казни. Али ти, не само да не говориш лоше о лекару, који сече неке делове, пали једне, а друге одстрањује потпуно од тела, већ му чак дајеш новац и називаш га спаситељем јер је ограничио болест на мало поље, пре него је немоћ обухватила цело тело. Међутим, када видиш град који уништава своје становнике у земљотресу, или брод који иде на дно са свом посадом, ти не зазиреш од богохуљења на истинског Лекара и Спаситеља." Свети Василије Велики

„И ти можеш прихватити израз „Ја убијам и Ја оживљујем" (5. Мојс. 32:39), буквално, ако желиш, пошто страх просвећује једноставније. „Ја рањавам и исцељујем" (5. Мојс. 32:39). Корисно је такође разумети овај израз буквално; јер рањавање појачава страх, док исељење подстиле љубав. Дозвољено ти је, поред свега тога, да задобијеш узвишеније схватање узреке. Ја ћу убити кроз грех, и чинити да живиш кроз праведност. „Но ако се наш спољашњи човек и распада, али се унутрашњи обнавља сваки дан." (2 Кор. 4:16). Према томе Он не убија једног, а другоме даје живот, већ кроз средства којима Он убија, „Ти га бij прутом,

и душу ћеш му избавити из пакла" (Приче 23:14). Тако је тело кажњено да би душа била исцељена, и грех се предаје смрти да би праведност живела… Када чујеш „Неће бити зла у граду које Господ није учинио" (уп. Амос 3:6), речју „зло" разуми да та реч описује патње послане на грешнике, ради исправљања прекршаја. Јер Писмо говори „Јер Ја сам те мучио и морио, да ти учиним добро" (уп. 5 Мојс. 8:3); тако је и зло прекинуто пре него буде необуздано, слично снажном насипу или зиду који задржава реку.

„Из ових разлога, болести народа и градова, неплодност земље, и још тежи услови живота на земљи сваког човека, одсецају повећање зла, Тако да, та зла долазе од Бога са циљем да ишчупају право зло, јер патње тела и све болне ствари, су смишљене за обуздавање греха. Бог, према томе, исеца зло; зло никада није од Бога… Рушење градова, земљотреси и поплаве, уништење војски, бродоломи и све катастрофе са многим губицима који долазе из земље, мора, ваздуха, ватре или било ког узрока, дешавају се ради отрежњења преживелих, јер Бог кажњава народно зло са општим бичем.

„Главно зло, према томе, које је грех, и које је посебно вредно називања злом, зависи од нашег расположења; зависи од нас, да ли ћемо се уздржати од зла, или да будемо у несрећи."

„Од других зала, нека се показују као прилике за показивање храбрости… док су неке за исцељење греха… а неке служе као пример да отрезне друге." Свети Василије Велики

40. Ibid
41. „Ђаво је постао „Кнез материје", Атинагора

„Они (ђаволи) су касније потчинили људску расу себи… и … посејали сво зло. Одатле такође песници и митолози, не знајући да су били анђели и демони који су били рођени од њих, који су радили ове ствари људима, женама, градовима и народима које су они повезали, и приписали Самоме Богу" Свети Јустин Мученик, „Друга Апологија"

42. „Зато се јави Син Божји да раскопа дела ђавоља" 1. Јованова Посл. 3:8
43. Фотије Контоглоу, „Еклисиастики Имерологиа," Orthodoxos Typos. 131 (Атина), 1 јануар 1971.
44. „Беседа 13: подстицај на Свето Крштење", Свети Василије Велики
45. „Библиотека Грчких Отаца"
46. „Ја сам отац, Ја сам брат, Ја сам младожења, Ја сам место живљења, Ја сам храна, Ја сам корен, Ја сам темељ, све што хоћеш, то сам Ја. „Немој имати потребу ни за чим, бићу чак и слуга, јер Ја сам дошао да служим, не да Мени служе; Ја сам пријатељ, Ја сам члан, и глава, брат, и сестра,

и мајка; Ја сам све; само се држи близу Мене. Био сам сиромашан због тебе, и бескућник због тебе, на Крсту за тебе, у гробу за тебе, изнад свега посредујем за тебе пред Оцем; дошао сам на земљу за твоје добро, као посланик од Оца Мог; ти си Мени све, и брат, и заједнички наследник, пријатељ и уд Мој. Шта би желео више?" Беседа 76 на Јеванђеље по Матеју" Свети Јован Златоусти

47. „Крај света не означава његово унитење, већ његов преображај. Све ће бити преображено изненада, у трептају ока… И Господ ће се појавити у слави на облацима. Трубе ће се огласити, снажно и силно! Огласиће се у души и савести! Све ће постати јасно људској савести. Пророк Данило, говорећи о Последњем Суду, наводи како Старац, Судија, седи на Свом престолу, а пред Њим је страшна река (Дан. 7:9-10). Огањ је очишћујући елемент; он пали грехе. Тешко човеку ако је грех постао део његове природе; онда ће огањ спалити самог човека. Овај огањ ће бити запаљен у човеку; видећи Крст, једни ће се радовати, али други ће запасти у збуњеност, страх и очајање. Тако ће људи у тренутку бити подељени. Само стање човекове душе га распоређује, на једну или другу страну, лево или десно.

„Што је свесније и постојаније човек тежио ка Богу у овом животу, већа ће његова радост бити када чује: „Дођите Мени, благословени." И обрнуто: исте речи ће призвати огањ ужаса и мучења на оне, који Га нису желели, који су бежали и борили се или хулили на Њега у току својих живота!"

„Последњи Суд не зна за сведоке или записнике на хартији! Све је записано у душама људи, и ови записи, ове „књиге" су отворене на Суду. Све постаје јасно свима и себи. И неки ће отићи у радост, а неки у ужас."

„Када се књиге отворе, постаће јасно да корени свих порока леже у људској души. Овде је пијаница или похотљивац: када тело умре, неки могу мислити и да је грех мртав. Не! Постојало је нагињање ка греху у души, а тај грех је био сладак души, и ако се душа није покајала од греха и ослободила се њега, доћи ће на Последњи Суд заједно са истом жељом за грехом. Душа никада неће задовољити ту жељу и у њој ће бити мучење мржње. Оптуживаће сваког и све у свом стању мучења, мрзеће сваког и све. „Ту ће бити шкргутање зуба" немоћне злобе и неугасуви огањ мржње."

„Страшна геена" – такав је унутрашњи огањ. Овде ће бити нарицања и шкргутања зуба. Такво је стање пакла." Свети Јован Шангајски (Максимовић), „Страшни Суд", Orthodox Word (November–December, 1966)

Уместо завршног слова

Колико је отац Пајсије Атонски био у праву кад је тврдио да се у наше време пророчанства читају као новине – тако је све јасно... Јасно је и зашто многи у Цркви не желе да слушају причу о последњим временима: једноставно, људи виде да се све то збива, али се плаше да мисле, да не би схватили шта је у питању. Јер, ако схвате, морају да мењају све: од погледа на свет до начина живота... А коме је до тога? Сви би да забију главу у песак, и преспавају апокалипсу. Тако сам и ја, кад сам служио војску: као „џомба", пред завршне дане одслужења, гледао сам да избегнем све старешине и сакријем се у некој рупи, да бих преспавао док ме не отпусте у цивилство... „Ситно, ситно!" говорио сам себи, тешећи се скорим изласком из касарне... Али, апокалипса се не може преспавати. Још нешто: за сада, иако су скоро сви извори информација у рукама антихристових слугу – глобалиста, Интернет простор није сасвим под контролом, ша се, са расуђивањем, одатле можемо обавештавати о збивањима. Међутим, пошто сатанисти спремају Трећи светски рат, кад све почне, Интернет ће бити искључен, осим за њихове, лажне информације. У њиховим рукама је све: од струје до сателита. Тада ће православни хришћани остати насамо са Христом, и биће добро ако уз себе буду имали неколико истомислених душа, с којима ће моћи да се Богу моле и узајамно помажу. А свуда ће бити хаос: извоз нафте биће отежан, цене ће скочити до неба, набавка хране биће угрожена – и зато, Богу се молећи, треба бити спреман и за ту врсту искушења. Треба очекивати искушења не само у нашој, него у свим помесним Црквама, јер антихрист се не може зацарити док православље не претвори у кривославље... Наравно, Богу је могуће да историју продужи, и да се зле намере непријатеља Божјих не остваре: да сломе зубе на Русији како је то урадио Наполеон или Хитлер. Ипак,

тешко време долази, и без великих невоља неће проћи. Тада ће се видети да је руски хришћански филосф Иван Иљин био сасвим у праву кад је рекао да се ВЕРА МЕРИ УСАМЉЕНИМ СТАЈАЊЕМ ПРЕД ЛИЦЕМ БОЖЈИМ. И тада ће се испунити пророштво Светог Серафима Саровског да ће последњим хришћанима бити тако тешко да ће, без обзира на своје личне грехе, вапијати Христу да што пре дође и прекине лудило антихристовог доба. Но, не сме се заборавити да су Оци рекли да ће у те дане пропасти само они који би пропали и да антихрист није дошао...

Драги читаоче, опрости грешном рабу Божјем, аутору ове књиге, све што је написао а да није из Предања Цркве (трудио сам се да тога не буде, али грешке су увек могуће), и све што би те могло саблазнити и разочарати у твом путу ка Христу. Пишући о страдању које нам предстоји, не само да у томе не „уживам" и на само да се молим Богу да тога не буде, него не смем ни да се удубљујем у све јаде који чекају од Бога отпало човечанство, и мене, који сам његов саставни део. Ми, људи, сви смо један Адам, и као такви, сви смо криви, због злих путева својих, и заслужни, ко више, ко мање, за оно што се спрема. Не осећам се ни као пророк, ни као праведник, чак не ни као истински побожан човек: видим беду и немоћ својих мисли и мишица, и само се надам у благодат Божју, да ће нас спасити од будућих искушења. Не заборавимо: на мржњу и зло не одговарајмо мржњом и злом, него љубављу и молитвом. Треба нам личити на Господа Христа. Чврсто треба веровати у милост Сина Божјег,, Коме са Оцем и Духом Светим сила и победа у векове векова. Амин.

Конац дела и Богу слава!